

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4. KİTAPININ YEPYENİ EPİK FANTASTİK DİZİSİ

SHANNARA

EFSANESİ

SHANNARA'NIN ELFTAŞLARI

Sisters Planet

TERRY BROOKS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SHANNARA'NIN ELFTAŞLARI

Bilim ve insanlığın çağının sonu geldi; artık dünyaya hükmetme sırası yeni ırklar ve büyüde. Ancak büyü bile, büyük bir tehlikenin doğmasına engel olabilmiş değil. İblisler serbest ve dünyanın sonu gelmek üzere. Sadece, Shannara soyunun son varisi Wil Ohmsford, Prenses Amberle'yi dünyayı kurtarmayı amaçladığı tehlikeli görevde koruyabilecek güce sahip. İblislerin lideri ise buna izin vermemek için, tüm gücünü kullanmaya kararlı.

"Eşsiz bir fantastik yolculuk."

—Frank Herbert

"Brooks'un eserleri, hayatımın büyük bir parçası."

—Patrick Rothfuss

"Eğer Tolkien fantastik edebiyatın büyükbabasıysa, Brooks da en sevilen amcasıdır."

—Peter V. Brett

"Eşsiz bir yazar. Eğer Terry Brooks okumadıysanız, fantastik edebiyat okumamışsınız demektir."

—Christopher Paolini

"Fantastik edebiyatı önemli bir tür haline getiren öncülerden."

—Brent Weeks

MTV, the Shannara Chronicles, don't have anything.
Regular tv. Episodes for the Shannara Chronicles are available on MTV.

Topuk 2013 yılında MTV'nin en iyi
Fantastik Film ve TV serisi olarak seçildi.

Çeviren: Burç Emre Akkan

www.librari.com.tr
facebook.com/librari.com.tr
twitter.com/librari

33 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Terry Brooks, 1944 yılında Illinois'de doğdu. Hamilton College'da İngiliz Edebiyatı okuduktan sonra Washington & Lee Üniversitesi'nde hukuk alanında yüksek lisans yaptı. Liseden beri yazmakta olan Brooks, ilk kitabı olan *Shannara'nın Kılıcı*'ni 1977 yılında yayınladı. Kitap New York Times'ın çok satanlar listesinde beş ay kaldı. Uzun yıllar avukatlık yapan Brooks artık tüm zamanını yazmaya ayırmaktadır. Yıldız Savaşları romanlarını da yazan Brooks, halen Kuzeybatı Pasifik'te eşiyle birlikte yaşamaktadır.

Shannara Efsanesi
Shannara'nın Elftaşları
Terry Brooks

Orijinal Adı: *The Elfstones of Shannara*

İlhaki Yayınları - 1070

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Editör: Alican Saygı Ortanca

Redaksiyon: Merve Süzer

Kapak Uygulama: Şükrü Karakoç

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Boz

1. Baskı, Ocak 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-520-3

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Barış Emre Alkım, 2001

© Terry Brooks, 1982

© İlhaki, 2016

Kapak Tasarımı: © 2015 Viacom International Inc. ve Sonar Entertainment Distribution, LLC. Tüm hakları saklıdır.

MTV, The Shannara Chronicles, ilgili tüm başlıklar, logolar ve karakterler Viacom International Inc.'in tescilli markalarıdır.

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

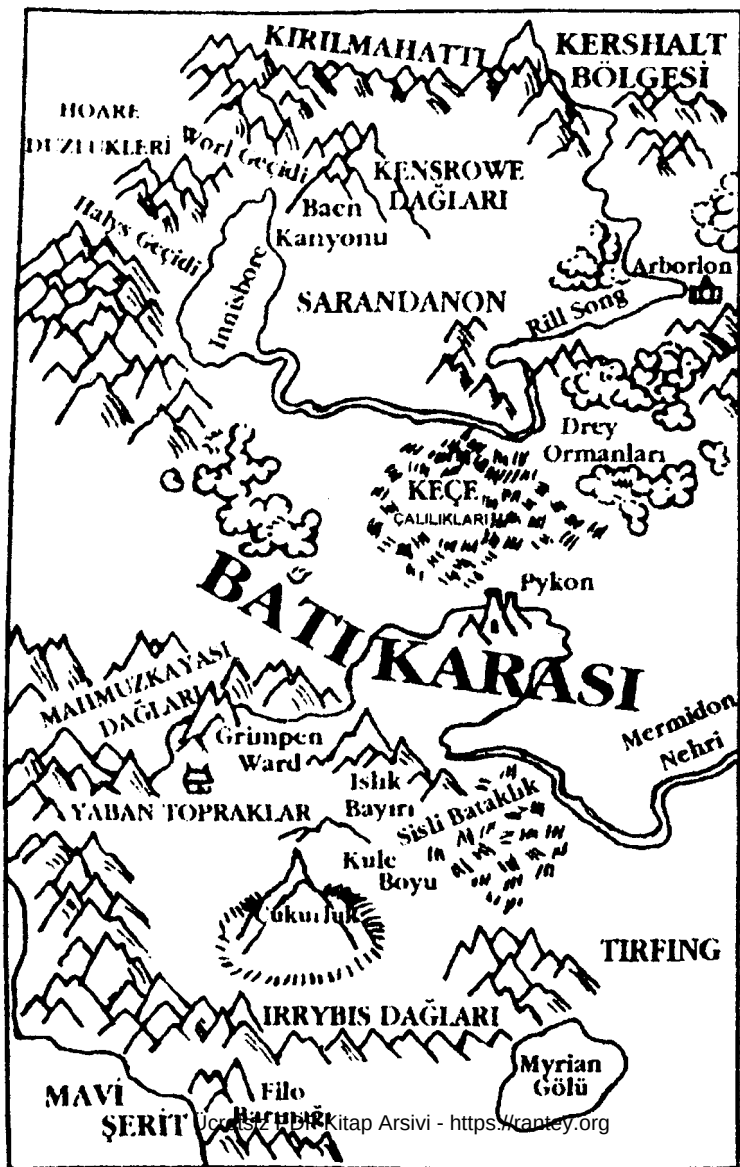
SHANNARA

EFSANESİ

SHANNARA'NIN ELFTAŞLARI

TERRY BROOKS

Çeviren
Barış Emre Alkım

KUZEYKARASI

KIERLAK
ÇÖLÜ

KAFATASI KRALLIĞI
KAFATASI
DAĞI

MALG
BATAKLIĞI

CIARNAL
DAĞLARI

BIÇAKSIRTI DAĞLARI

LETHE NEHRİ

STRELEHEIM OVASI

JANNISON
GEÇİDİ

BHENN
VADİSİ

PARANOR
DRUID
KALESİ

RABB
NEHRİ

DOĞUKARASI

YUKARI
ANAR

MERMİDON II.
KERN

FJDERHA DİŞİ

KRALIAR VADİSİ

SHALE
VADİSİ

KERNON
GEÇİDİ

TYRSIS

VARIPLAET

HUNNE
DAĞLARI

STORIOK

YESİM GEÇİDİ

ILMIK GEÇİDİ

CALLAHORN

GÖKKUŞAĞI
GÖLÜ

GÜNEŞ NEHRİ

ANAR ORMANI

CUTHAVEN

GÜNEYKARASI

DULN
ORMANLARI

GÖLGELİ
VADİ

LEAH

ÇİTTE OVASI

SİSİLİ
BATAKLIK

SAVAŞTEPE
DÜZLÜĞÜ

AŞAĞI
ANAR

BÖLÜM 1

Seçilmişler, Yaşam Bahçeleri'ne girdiği sırada gece göğü şafağın sökmeye başlamasıyla doğuda hafifçe parladı. Halkının geri kalanı yataklarının sıcaklığı ve yalnızlığına sarılmış olan elf şehri Arborlon uykudaydı. Ama Seçilmişler için gün çoktan başlamıştı. Yaz rüzgârının hafifçe dalgalandırdığı cüppeleriyle, kemerli, gümüş kakmalar ve fildişi yongalarla süslenmiş demir işlemeli kapıda, geçmiş yüzyıllar boyunca tüm nöbetçilerin durduğu gibi sabit ve mesafeli duran Kara Nöbet'teki askerleri geçtiler. Hızla ilerlediler. Önlerindeki çamların gölgesindeki karanlığa adım atarlarken, yeni günün sessizliğini hafif sesleri ve sandaletli ayaklarının çakıllı patikadaki tıkırtısı bozuyordu sadece.

Seçilmişler, bahçelerin merkezindeki garip ve harikulade ağacın, efsanelere göre, yüzyıllar önce ellleri neredeyse yok edecek olan, eski insan ırkının doğuşundan önce dünyadan sürülmüş bir kötülüğe karşı koruyuculuk görevi yapmış ağacın, Ellerys'in muhafızlarıydılar. Onları elf nesilleri boyunca süregelen bir gelenektir. Ellerin hem gıpta edilecek bir onur hem de mukaddes bir görev saydıkları bir görev geleneğiydi.

Yine de bu sabah bahçelerden geçen toplulukta çok az ciddiyet işareti vardı. Göreve seçilmelerinin üzerinden iki yüz otuz gün geçmişti ve genç ruhlar artık kolayca itaat etmiyordu. Kendilerine verilen sorumluluğa karşı hürmetleri çoktan yok olmuştu ve ellerin Seçilmişleri, şimdi sadece, seçildiklerinden

beri her gün yaptıkları eskimiş ve bilindik işi, gün ışığının ilk dokunuşunda ağacı selamlama işini yerine getirmek üzere ilerleyen altı genç adamdı.

Bu yılki Seçilmişlerin en genci Lauren sessizdi bir tek. Diğerleri yürürken onların sohbetlerine katılmamış, biraz geride kalmıştı. Kızıl saçlı kafası düşüncelerinin yoğunluğundan eğilmişti ve kaşlarını iyice çatmıştı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki bir el koluna dokunana kadar, ne öndeki gürültünün kesildiğini fark etti ne de önündeki gruptan geri kalıp ardına geçen adımları. Birden, endişeli yüzünü kaldırdı ve kendisine bakan Jase'i gördü.

"Sorun nedir Lauren? Hasta mısın?" diye sordu Jase, diğerlerinden birkaç ay büyük olduğu için Seçilmişlerin lideri kabul edilmişti.

Lauren başını iki yana salladı ama yüzünün asıklığı tümüyle silinmedi. "İyiyim."

"Bir şeyler seni rahatsız ediyor. Bütün sabah düşünceliydin. Düşünüyorum da, dün gece de hayli durgundun." Jase'in, omzunda duran eli genç elfin yüzünü kendininkine çevirdi. "Haydi, söyle. Kimse, iyi olmadığında görevini yapmanı beklemiyor."

Lauren duraksadı, iç çekti ve başıyla onayladı. "Tamam. Sorun Ellcrys. Dün, gün batımmda, ayrılmadan hemen önce yapraklarında lekeler gördüğümü şandım. Galiba solmalar var."

"Solma? Emin misin? Ellcrys'e bu tip şeyler asla olmaz. En azından bize hep söylenen buydu," dedi Jase düşünceli düşünceli.

"Yanılmış olabilirim," diye itiraf etti Lauren. "Hava kararıyordu. Gölgelemin yapraklar üzerindeki şekliendendir sadece, dedim kendi kendime. Ama nasıl göründüklerini hatırlamaya çalıştıkça, gerçekten solmuş olduklarına daha fazla inanıyorum."

Diğerlerinden huzursuz bir mırıltı geldi ve bir tanesi konuştu. "Bu Amberle'nin suçu. Bir kızın Seçilmiş olmasının

kötü bir şeylere yol açacağını daha önceden söylemişim.”

“Seçilmişler arasında daha önce de kızlar oldu ve bunların yüzünden hiçbir şey olmadı,” diye itiraz etti Lauren. Amberle’den hep hoşlanmıştı. Kral Eventine Elessedil’in torunu olmasına rağmen onunla konuşmak kolaydı.

“Beş yüz yıldan beri olmadı Lauren,” dedi beriki.

“Tamam, bu kadarı yeter,” diye araya girdi Jase. “Amberle hakkında konuşmamaya karar vermiştik, bunu biliyorsun.” Bir an Lauren’in söylediklerini tartarak sessizce durdu. Sonra omuz silkti. “Ağaca bir şey olursa, özellikle de bizim bakımımız altındayken olursa bu şanssızlık olur ama hiçbir şey sonuza dek sürmez ne de olsa.”

Lauren şok olmuştu. “Ama Jase, ağaç zayıflandığında Yasaklama sona erecek ve içindeki iblisler özgür kalacak...”

“O eski hikâyelere gerçekten inanıyor musun, Lauren?” Jase güldü.

Lauren bakışlarını yaşça büyük olan elfe dikti. “Nasıl bir Seçilmiş olup da inanmazsın?”

“Seçildiğimde neye inandığının sorulduğunu hatırlamıyorum Lauren. Sana soruldu mu?”

Lauren başını iki yana salladı. Seçilmiş olma onuruna aday gösterilenlere hiçbir şey sorulmazdı. Bir önceki yıl erkekliğe ve kadınlığa adım atmış genç elfler ağacın önüne getirilirdi sadece. Yeni yılın şafakında, kabul edilmek için, anlık duruşlarla dallarının altından geçmek için bir araya gelirlerdi. Ağacın, omzuna dokunduğu genç elfler o yıl görev yapacak yeni Seçilmişler olurlardı. Lauren, ince bir dalın kendisine dokunmak için eğilip adını söylediğini duyduğu anda hissettiği coşku ve gurur karışımını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ve Amberle’nin adı söylendiğinde tümünün şaşkınlığını da hatırlıyordu.

“Sadece çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye,” diyordu Jase. “Ellicrys’in gerçek işlevi elf halkına, Dört Kara’nın tarihinde yaşanan tüm değişikliklere karşın, kendisi gibi ayakta

kalacaklarını hatırlatmaya yaramaktır. O, halkımızın gücünün sembolü Lauren, başka bir şey değil.”

Tümüne, bahçelerdeki yürüyüşlerine devam etmelerini işaret etti ve arkasını döndü. Lauren tekrar düşüncelerine daldı. Yaşça büyük elfin ağaç efsanesine aldırması onu rahatsız etmişti. Tabii ki Jase şehirliydi ve Lauren, Arborlon halkının eski inanışları, kendisinin geldiği küçük kuzey kasabasında-kilerden daha az ciddiye aldığını gözlemlemişti. Ama Ellcrys ve Yasaklama’yla ilgili anlatılanlar bir hikâyeden ibaret değildi. Gerçekten elflere ait olan her şeyin kökeniydi, halkının tarihinde en önemli olaydı.

Her şey çok eskiden, yeni dünyanın doğmasından önce olmuştu. İyilik ve kötülük arasında büyük bir savaş yaşanmıştı. Sonunda elflerin, iblisleri zamanın olmadığı karanlığa sürgün eden Yasaklama’yı ve Ellcrys’i yaratarak kazandığı bir savaş. Ellcrys’e iyi bakıldığı sürece, kötülük bu diyardan uzak kalacaktı.

Ellcrys’e iyi bakıldığı sürece...

Başını endişeyle salladı. Belki de solma sadece hayal gücünün bir oyunuydu. Veya ışığın bir oyunu. Eğer değilse, bir çare bulmalıydılar. Her zaman bir çare vardı.

Dakikalar sonra, diğerleriyle ağacın önünde durdular. Ellcrys değişmemiş gibi duruyordu. Gümüş-beyaz gövdesi geniş, beş köşeli, kan kırmızı yapraklarla dolu ince dallardan oluşan simetrik bir ağ şeklinde gökyüzüne kusursuzca uzanıyordu. Dibinde, pürüzsüz kabuğunun çatlak ve yarıklarını yamarcasına yeşil yosun çizgileri, bir dağ yamacından akan zümrüt ırmaklar gibi çıkmıştı. Ne kadar güzel, diye düşündü. Tekrar baktı ama korktuğu hastalıktan hiçbir iz göremedi.

Diğerleri ağacın beslenmesinde, bakımında ve bahçelerin genel bakımında kullanacakları aletleri almaya gittiler. Ama Jase, Lauren’i alıkoydu. “Onu bugün sen selamlamak ister misin, Lauren?” diye sordu.

Lauren şaşkınlıkla şükranlarını kekeledi. Jase, görevlerin

bu en özelinde, açık ki onu neşelendirmek için sırasını veriyordu.

Diğerleri birkaç adım gerisinde sabah selamlamasını okumak üzere toplanırken, pürüzsüz kabuğa dokunmak üzere, yayılan dalların altında bir adım öne attı. Ağacın gövdesine düşecek ilk güneş ışığını gözleyerek beklenti içinde yukarıya baktı.

Birden geri çekildi. Tam üzerindeki yapraklar solmuş lekelerle kararmıştı. Kalbine bir ağırlık çöktü. Ağacın her tarafında, çeşitli yerlerde de lekeler vardı. Işığın veya gölgenin oyunu değildi. Gerçektir.

Çılınca Jase'e işaret etti ve diğerleri öne çıkarken gösterdi. Böyle bir anda gelenekler yüzünden konuşmuyorlardı ama çoktan oluşmuş hasarın boyutunu görünce Jase'in nefesi kesildi. İkisi, kimi zorlukla görünen kimi çoktan kan kırmızısı rengi solduracak kadar kararmış lekeler keşfederek ağacın etrafında yürüdüler.

Ağaçla ilgili olarak dile getirdiği düşüncelere rağmen Jase sarsılmıştı ve diğerleriyle fısıltılar içinde görüşmeye giderken yüzü dehşetini yansıtıyordu. Lauren onlara katılmak için hareketlendi ama Jase hızla başını sallayarak şafağın ilk ışıklarının neredeyse en üst dallara ulaştığı ağacın tepesini işaret etti.

Lauren görevini hatırladı ve tekrar geriye, ağaca döndü. Ne olursa olsun Seçilmişler, topluluklarının başlangıcından beri her gün selamladıkları gibi bugün de Ellcrys'i selamlamalıydılar.

Ellerini nazikçe gümüşü kabuğun üzerine koydu, selamlama sözcükleri dudaklarından dökülüyordu ki yaşlı ağacın ince bir dalı omzuna dokunmak için hafifçe alçaldı.

Lauren...

Genç elf adının seslenilmesiyle yerinden sıçradı. Ama kimse konuşmamıştı. Ses kafasındaydı. Konuşma kendi yüzünün görüntüsünden biraz daha belirgindi.

Bu Ellcrys'ti!

Nefesini tuttu. Çabucak arkasını dönmeden önce omzunda duran dala göz atmak için başını çevirdi. Şaşkınlığa kapıldı. Onunla daha önce bir kez, seçildiği gün konuşmuştu. Ağaç adını o zaman söylemişti; hepsinin adlarını söylemişti. Bu son olmuştu. Ondandır sonra hiçbirleriyle konuşmamıştı. Asla. Amberle hariç tabi ve Amberle artık onlardan biri değildi.

Telaşla diğerlerine baktı. Onlar da niye durduğunu merak ederek bakışlarını ona dikmişlerdi. Sonra omzunda duran dal gevşekçe etrafını sarmak için aşağı kayd ve o dokunuştan istemeden kaçındı.

Lauren, Seçilmişleri çağır...

Görüntüler hızla görünüş kayboldu. Lauren çekingence yoldaşlarına el etti. Gümüş gövdeli ağacın yukarılarına doğru bakıp dudaklarında sorular belirirken öne çıktılar. Dallar her birini kavramak için alçaldı ve Ellcrys'in sesi hafifçe fısıldadı.

Beni duyun. Size söyleyeceklerimi hatırlayın. Beni hayal kırıklığına uğratmayın...

Hepsinin üzerinden bir ürperti geçti ve Yaşam Bahçeleri, sanki tüm dünyada bir tek onlar yaşıyormuşçasına boğuk, boşluktan gelen bir sessizlikle örtüldü. Görüntüler hızlı bir dizi halinde birbiri ardınca akarak zihinlerine doldu. Bu görüntülerde korku vardı. Yapabilselerdi, Seçilmişler kendilerini ele geçiren kâbuslar geçip unutulana kadar arkalarını dönüp kaçar, saklanırlardı. Ama ağaç onları tuttu, daha fazla dayanamayacaklarını hissedinceye kadar görüntüler akmaya, korku tırmanmaya devam etti.

Lauren yanaklarından akan gözyaşlarıyla donmuş gibi duruyordu. Perişan durumdaki altı Seçilmiş birbirlerine bakıyorlardı ve her birinin zihninde gerçek sessizce fısıldanıyordu.

Efsane, efsane değildi. Efsane hayatın ta kendisiydi. Kötülük gerçekten Ellcrys'in sağladığı Yasaklama'nın sınırlarının ötesinde duruyordu. Elf halkını sadece o güvende tutuyordu.

Ve şimdi, ölmekteydi.

BÖLÜM 2

Arborlon'un batısında, Kırilmahattı'nın ötesinde, havada bir dalgalanma vardı uzakta. İlk şafağın karanlığından daha kara bir şey, kendine vurmuş gibi görünen bir güçle kıvranarak ve titreyerek belirdi. Siyahlık perdesi bir anlığına hareket etmeyi bıraktı. Sonra içinden gelen güçle yırtılarak genişçe yarıldı. Düzinelerce pençeli el gediği parçalar ve yırtar, kendilerini ışıga doğru iterken, ötesindeki geçilmez karanlığın içinden mutluluk ulumaları ve haykırıışları dökölüyordu. Sonra her tarafta kırmızı ateş patladı ve kıvrılmış, yanmış eller düştü.

Dagda Mor hiddetle ısılayarak karanlığın içinden çıktı. Sabırsız olanları kenara süpürür ve açıklıktan cesur adımlarla çıkarken Güç Asası buharlar çıkarıyordu. Bir an sonra Kıyıcı ve Dönüşücü'nün karanlık şekilleri onu izledi. Diğer vücutlar umutsuzca ileri atıldılar ama yarığın kenarları, karanlığı ve içinde yaşayanları kaplayarak hızla kapandı. Dakikalar içinde açıklık tamamen yok olmuştu ve garip üçlü yalnız duruyordu.

Dagda Mor ihtiyatla etrafına baktı. Kırilmahattı'nın gölgesinde duruyorlardı. Seçilmişlerin huzurunu çoktan bozmuş olan şafak doğuda, dağların dev duvarları ötesinde soluk bir ışık olmaktan biraz öteydi. Büyük, yüksek kuleler gökyüzünü deliyor, uzakta Hoare Düzlekleri'nin ıssızlığında karanlık sütunlar yaratıyordu. Düzlekler dağ sıralarından batıya, boşluğa, yaşam sürelerinin dakikalar ve saatlerle ölçüldüğü zorlu, çorak arazilere uzanıyordu. Üstünde hiçbir şey hareket etmi-

yordu. Sabah havasının durgunluğunu hiçbir ses bozmuyordu.

Dagda Mor, kıvrık dişleri parlayarak gülümsedi. Gelişi fark edilmemişti. Tüm o yıllardan sonra özgürdü. Bir kez daha, kendini hapsedenlerin arasında serbest kalmıştı.

Uzaktan bakılınca onlardan birine benzetilebilirdi. Temelde insansı bir görünüşü vardı. İki ayağının üzerinde dik yürüyordu ve kolları insanınkinden sadece biraz daha uzundu. Tuhaf bir eğilmeye, kamburunu çıkararak yürüyordu ama onu sarımalayan koyu cüppeler bunun sebebini söylemeyi zorlaştırıyordu. Omurgasını neredeyse iki büküm yapan dev kamburu sadece yakındayken görülebiliyordu. Vücudunun her tarafından biçilmiş çimenler gibi fışkıran büyük, yeşil tüy öbekleri de. Ön kollarıyla diz altlarını kaplayan pulları ya da pençelerle biten elleri ve ayakları da öyle. Ya da suratını oluşturan belirsiz, kedimsi burnu. Ya da kötü ve yıkıcı bir şeyler saklayan ikiz su kümeleri gibi, görünüşte aldatıcı durgunluktaki, parıldayan kara gözleri.

Bunlar bir kez görüldü mü, Dagda Mor'un kimliğine ilişkin soru kalmazdı. Bu durumda ortaya çıkan bir insan değil, bir iblisti.

Ve iblis nefret ediyordu. Deliliğin sınırındaki bir şiddetle nefret ediyordu. Yasaklama'nın duvarları ötesindeki kara hücrede yüzyıllar süren hapislik, nefretinin irin toplaması ve büyümesi için yeterinden fazla süre tanıdığı. Şimdi bu nefret onu yiyip bitiriyordu. Nefreti onun için her şeydi. Gücünü o veriyordu ve bu gücü, kendisine bunca sefaleti çektiren yaratıkları ezmek için kullanacaktı. Elfler! Tüm elfler. Şimdi bu onu tatmin etmeye yetmeyecekti artık. Bir zamanlar kendisinin olan, şimdi sahibi olamadığı bu dünyadan uzak tutulduğu, o şekilsiz, duygusuz, sonsuz karanlık ve yavaş rezillik durgunluğunun belirsizliğine kapatıldığı yüzyıllardan sonra bu olmayacaktı artık. Diğerleri de yok edilmeliydi. İnsanlar, cüceler, troller, gnomlar... Bunca nefret ettiği yaşamın parçası olanların hepsi, onun dünyasında yaşayan ve buranın kendilerine ait olduğunu iddia eden tüm ırklar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Intikamım alınacak, diye düşündü. Özgürlüğünün gelişi gibi. Onu hissedebiliyordu. Yasaklama'nın duvarlarında nöbet bekleyerek, gücünü test ederek, zayıflıklarını araştırarak beklemişti. Yasaklama'nın bir gün zayıflamaya başlayacağını hep bilerek. Ve şimdi o gün gelmişti. Ellcrys ölüyordu. Ah, ne tatlı sözler! Bunu haykırmayı istedi. O ölüyordu! O ölüyordu ve Yasaklama'yı daha fazla tutamazdı.

Nefretin içinden akmasıyla Güç Asası elinde alev alev parlamaya başladı. Ucunun altındaki toprak yanıp küle dönüştü. Bir çabayla kendini sakinleştirdi ve asa yeniden soğudu.

Yasaklama tabii ki bir süre daha etkili olacaktı. Yasaklama'nın tamamen yıkılması birkaç günde olmayacaktı, hatta muhtemelen birkaç haftada da olmayacaktı. Açtığı küçük gedik bile çok büyük bir güç harcamayı gerektirmişti. Ama Dagda Mor çok büyük bir güce sahipti, Yasaklama'nın ardında hapsolanların toplamından daha fazla güce. Onların lideriydi; onun sözü geçerdi. Bu uzun sürgün yıllarında birkaçı o söze kafa tutmuştu, sadece birkaçı. Onları ezdi. Onlardan nahoş örnekler yarattı. Şimdi hepsi ona itaat ediyordu. Ondandır korkuyorlardı. Onlar da aynı nefretten besleniyorlardı. Onları çılgınca bir intikam ihtiyacına sürüklüyordu ve en sonunda tekrar özgür kılındıklarında tatmin edilmeleri çok, çok uzun bir zaman alacaktı.

Ama şimdilik beklemelilerdi. Şimdilik sabırlı olmalıydı. Uzun sürmeyecekti. Yasaklama, Ellcrys zayıfladıkça çürüyerek her gün biraz daha azalacaktı. Sadece bir tek şey bunu önleyebilirdi: yeniden doğuş.

Dagda Mor başını salladı. Ellcrys'in tarihini gayet iyi biliyordu. İlk doğduğunda, kardeşlerini ve kendisini ışıklı dünyalarından karanlık hapisanesine kapattığında orada değil miydi? Kendilerini yenen büyü'nün, ölümü bile aşacak kadar güçlü bir büyü'nün doğasını görmemiş miydi? Ve şimdi biliyordu ki bu özgürlük hâlâ elinden alınabilirdi. Eğer Seçilmişlerden birine, ağacın tohumunu gücünün kaynağına götürmesi için izin verilirse Ellcrys yeniden doğabilir ve Yasaklama yeniden can-

landırılabilirdi. Bunu biliyordu ve bunu bildiği için buradaydı. Yasaklama'nın duvarını delebileceğinden hiçbir zaman emin olmamıştı. Deneyerek bu kadar fazla güç harcamak tehlikeli bir kumar olmuştu, zira kaybetseydi kötü bir şekilde zayıflayacaktı. Duvarın arkasında neredeyse onun kadar güçlü olanlar vardı; onu yok etme fırsatını ele geçirebilirlerdi. Ama kumar gerekliydi. Elfler tehlikenin boyutunu anlayamamışlardı. Şu an için güvende olduklarına inanıyorlardı. Yasaklama'nın sınırları içindeki hiçbir şeyin öte tarafa geçmeye yetecek güce sahip olmadığına inanıyorlardı. Hatalarını çok yakında anlayacaklardı. O gün geldiğinde, Ellcrys'in asla yeniden doğamayacağını ve Yasaklama'nın yenilenemeyeceğini garantilemiş olacaktı.

Diğer ikisini bu sebeple getirmişti.

Onlara bakındı. Dönüşücü'yü, burada bulduğu hayatı kopyalama pratiği yaparken buldu. Vücudu sürekli renkten renge, şekilden şekle giriyordu. Neredeyse gözün ancak takip edebildiği bir hızla, gökyüzünde araştıran bir atmaca, küçük bir kuzgun ve yerde bir dağ sıçanı, sonra bir yılan, çok bacaklı, kıskaçlı bir böcek, sonra başka bir şey. Dönüşücü herhangi bir şey olabilirdi. Sadece kardeşlerini model alabileceği karanlığa kapatılmış, güçlerinin eksiksiz kullanımından yoksun bırakılmıştı. Yetenekleri orada neredeyse harcanmıştı. Ama burada, bu dünyada seçenekler sınırsızdı. İnsan veya hayvan, balık veya kümes hayvanı, boyutu, şekli, rengi veya özellikleri ne olursa olsun her şey, herhangi bir şey olabilirdi. Dönüştüğü varlığın özelliklerini mükemmel bir şekilde kendine uyarlayabilirdi. Dagda Mor bile Dönüşücü'nün gerçek görünüşünden emin değildi. Yaratık, başka yaşam türlerine adapte olmaya o kadar eğilimliydi ki neredeyse tüm zamanını gerçekte olduğundan başka birisi veya bir şey olarak geçiriyordu.

Sıra dışı bir yetenektir ama kötülük kapasitesi neredeyse Dagda Mor'ununki kadar büyük olan bir yaratığın elindeydi. Dönüşücü de iblis tohumundandı. Bencil ve nefret vericiydi. Düzenbazlıktan, başkalarına zarar vermekten keyif alırdı. Her

zaman elf halkının düşmanı olmuştu, dünyalarında yaşayan aşağı yaşam türlerinin iyiliği konusundaki bağnaz ilgileri yüzünden onlardan nefret ederdi. Aşağı yaratıklar Dönüşücü için bir hiçti. Zayıflar ve korumasızlar kendisi gibi daha güçlü varlıklar tarafından kullanılmak için vardılar. Ellfer, korumaya çalıştıkları yaratıklardan daha iyi değillerdi. Onun yaptığı gibi aldatamaz veya aldatmazlardı. Tümü, oldukları şeyde kısılp kalmıştı. Kendisi ne isterse olabilirdi. Hepsini hor görüyordu. Dönüşücü'nün arkadaşları yoktu. Hiç istememişti. Dagda Mor hariç. O da Dagda Mor saygı duyduğu tek şeye sahip olduğu içindi, kendisinininkinden daha büyük bir güce. Bu sebeple, sadece bu sebeple Dönüşücü ona hizmet etmeye gelmişti.

Kıyıcı'nın yerini bulmak biraz daha uzun sürdü. Nihayet onu üç metreden daha yakında, şafağın soluk ışığı altındaki bir gölgeden, düzlüğün griliğine karşı eğilen, solan gecenin başka bir kırıntısından çok daha az bir belirgin durumda, kusursuz bir hareketsizlikte buldu. Yüzü geniş başlığın içinde dikkatle gizlenmiş olan Kıyıcı, baştan aşağı kül rengi cüppeler içinde neredeyse görünmezdi. Kimse o yüze bir kereden fazla bakmamıştı. Kıyıcı, kurbanlarının o kadarını görmesine izin verirdi sadece ve sonraki an tüm kurbanları ölmüş olurdu.

Eğer Dönüşücü tehlikeli sayılırsa, Kıyıcı ondan on kat tehlikeliydi. Kıyıcı bir katildi. Öldürmek, varlığının yegâne işleviydi. Oldukça kash, dik durduğunda iki metreyi aşkın boyuyla devasa bir yaratıktı. Yine de boyutu yanıltıcıydı, zira hiçbir şekilde hantal değildi. En iyi elf avcısının rahatlığı ve zarafetiyle hareket ediyordu. Düzgün, akıcı, hızlı ve sessiz. Bir kez avlanmaya başladı mı, asla vazgeçmezdi. Kovaladığı bir şey asla kaçamazdı. Kendisindekine denk bir güce sahip olmamasına karşın Dagda Mor bile Kıyıcı'ya karşı ihtiyatlıydı. İhtiyatlıydı, çünkü Kıyıcı'nın ona hizmet etme sebebi diğerleri gibi saygı veya korku değildi. Kıyıcı hiçbir şeyden korkmazdı. Hayatla ilgili hiçbir şeye, kendi hayatına bile aldırmayan bir canavardı. Ashında öldürme sebebi hoşlanması da değildi.

Gerçi hoşlanıyordu ama öldürüyordu, çünkü öldürmek içgüdüsel. Öldürüyordu, çünkü öldürmeyi gereklilik sayıyordu. Kendi soydaşları dışında tüm yaşam türlerinden uzağa kapatıldıkları, Yasaklama'nın karanlığındaki zamanlarda neredeyse kontrol edilemez olmuştu. Dağda Mor ona öldürmesi için ikinci sınıf iblisler vermek zorunda kalmış. Bir vaatle kontrol altında tutmuştu onu. Yasaklama'dan kurtulduklarında ki bir gün kurtulacaklar, özgür olacaklardı, Kıyıcı'ya avlayabileceği bir dünya dolusu yaratık verilecekti. İsteddiği sürece onları avlayabilirdi. Sonunda hepsini öldürebilirdi.

Dönüşücü ve Kıyıcı. Dağda Mor iyi bir seçim yapmıştı. Biri gözleri olacaktı, diğeri elleri. Elf halkının kalbine kadar gidecek, Ellcrys'in yeniden doğma şansını sonsuza dek yok edecek eller ve gözler.

Kırilmahattu'nın üzerinden sabah güneşinin hızla yükselmekte olduğu doğuya keskin bir bakış attı. Gitme zamanıydı. Bu gece Arborlon'da olmalıydılar. Bunu da dikkatle planlamıştı. Zaman onun için değerliydi; eğer elleri uyuklarken yakalamayı umuyorsa kaybedecek çok az zaman vardı. Herhangi bir şey yapmak için çok geç olmadan önce varlığından haberdar olmamalıydılar. Yardımcılarına verdiği hızlı bir işaretle Dağda Mor döndü ve Kırilmahattu'nun sığınağına doğru kamburunu iyice çıkararak ilerledi. Kara gözleri, bu gecenin ona getireceği başarıyı zihninde tadarak keyifle kapandı. Bu geceden sonra elfler mahvolacaktı. Bu geceden sonra, sevdikleri Ellcrys'in, en ufak bir yeniden doğma ümidi olmaksızın çürümesini izlemek zorunda kalacaklardı.

Bu kesindi. Çünkü bu geceden sonra tüm Seçilmişler ölü olacaktı.

Dağların birkaç yüz metre ötesinde, kendilerini gizleyen gölgelerde Dağda Mor durdu. Güç Asası'nı iki eliyle kavrayarak dikleştirdi ve bir ucunu kuru, çatlak toprağa sağlamca sapladı. Başını hafifçe eğdi ve elleriyle asayı sıkıca kavradı. Uzun daki-

kalar boyunca kımıldamadan durdu. Ufalmiş gövdeleri ve sarı ışık yansıyan gözleriyle diğer ikisi ardında merakla izlediler.

Sonra birden Güç Asası iblisin silüetini ardındaki karanlığa yansıtan kırmızısı bir renkle solgunca parlamaya başladı. Bir dakika sonra parıltı aniden yoğunlaştı ve nabız gibi atmaya başladı. Bu kırmızı huzme asadan yol alıp Dagda Mor'un koluna geçti ve yeşilimsi tenini kan kırmızı yaptı. İblisin başı kalktı ve korkmuş, canlı bir şey gibi şafağa uçan ince, parlak bir yay asadan gökyüzüne doğru fıskırdı. Saniyeler içinde gitmişti. Güç Asası'nda yanan parıltı bir kez daha parladı ve söndü.

Dagda Mor, asayı indirerek bir adım geriledi. Altındaki toprak yanıp kül olmuştu ve nemli hava kül kokuyordu. Onları çevreleyen düzlükler ölüm sessizliğine bürünmüştü. İblis hoşnutlukla kapanan donuk gözlerle oturdu. Tekrar kımıldamadı, yanındakiler de öyle. Birlikte beklediler. Yarım saat, bir saat, iki saat. Hâlâ bekliyorlardı.

Ve sonunda, Kuzeykarası'nın sonsuz boşluklarından aşağı, iblisin kendilerini taşıması için çağırdığı devasa, kanatlı kâbus dalışa geçti.

“Şimdi görüşeceğiz,” diye fısıldadı Dagda Mor.

BÖLÜM 3

Ander Elessedil küçük evinin ön kapısından dışarı çıkıp saray alanının önündeki demir kapılara giden patikada yürümeye başladığında güneş henüz doğmuştu. Elf kralı Eventine'in ikinci oğlu olarak, kraliyet konağında kendi odasını almış olabilirdi ama yıllar önce kendisini ve kitaplarını şimdiki konutuna taşımış ve böylece sarayda olsa mahrum kalacağı bir mahremiyet elde etmişti. Veya o zaman öyle düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi. Babasının ilgisi, ağabeyi Arion'un üzerinde olduğu sürece, Ander nerede yaşamayı seçerse seçsin, muhtemelen çok az rahatsız edilirdi.

Sıcak ve temiz sabah havasını içine çekti ve sonra gülümsedi. At binmek için güzel bir gündü. Hem o hem de gözde atı bu egzersizden faydalanabilirdi.

Kırkındaydı, artık genç bir adam sayılmazdı. Nahif elf yüzü, çekik gözlerinin kenarında ve keskin açılı kaşlarının hizasında kırışmıştı ama adımları hâlâ hızlı ve rahatı. Gülümsediğinde yüzü neredeyse çocuksuydu ancak son zamanlarda bu çok nadir oluyordu.

Kapılara yaklaştığında, yaşlı bahçıvan Went'in, minyon vücudu iki büklüm, elinde çapa, çiçeklerle uğraşmaya çoktan başlamış olduğunu gördü. Ander'in yaklaştığını duyan Went, bir eli belinde yavaşça doğruldu.

"Günaydın prens. Güzel bir gün, değil mi?"

Ander başıyla onayladı. "Muhteşem, Went. Sırtın hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

“Zaman zaman.” Yaşlı adam dikkatle kendini ovdu. “Sanırım yaşımdan getirdiği bir şey. Ama yine de bana yardımcı diye verdikleri gençlerden daha iyi çalışırım.”

Ander, yaşlı adamın övünmekte haklı olduğunu bilerek bir kez daha başıyla onayladı. Went yıllar önce emekliye ayrılmış olmalıydı ama inatla görevlerinden vazgeçmeyi reddetmişti.

Ander kapıya yaklaştığında görevdeki nöbetçiler onu başlarıyla selamladılar, o da karşılık verdi. Nöbetçiler ve o, uzun zaman önce formaliteleri bir yana bırakmışlardı. Arion, tahtın veliahdı olarak konumuna uygun davranılmasında ısrar edebilirdi ama Ander'in konumu ve beklentileri onunkiler kadar değildi. Süs çalırlarının etrafından dolaşıp ahırlara giden yolu takip etti. O sırada nal gürültüleri ve bir bağırış sabahın sessizliğini bozdu. Üstüne gelmekte olan Arion'un gri aygırı, çakıl taşları saçarak dururken Ander kenara sıçradı.

At tümüyle durmadan önce Arion inmiş, kardeşiyle yüz yüze gelmişti. Ander kısa boylu ve koyu tenliydi, Arion ise uzun ve sarışındı. Babalarının gençliğine olan benzerliği çarpıcıydı. Muhteşem bir alet ve başarılı bir silah ustası, avcı ve binici olması Eventine'in gurur ve neşe kaynağı olmasını kaçınılmaz kılıyordu. Ayrıca Arion'da etkileyici bir karizma vardı, Ander'in her zaman kendinde eksik olduğunu sezdiği bir karizma.

“Yolun nereye küçük kardeşim?” diye sordu Arion. Her zamanki gibi, genç prensle konuşurken ses tonu hafif bir alay ve küçümseme içeriyordu. “Yerinde olsam, babamızı rahatsız etmezdim. Birlikte geç saatlere kadar bazı önemli devlet sorunları üzerinde çalıştık. Ben baktığımda hâlâ uyuyordu.”

“Ahıra gidiyordum,” diye sessizce cevapladı Ander. “Kimseyi rahatsız etmek niyetinde değilim.”

Arion sırtıttı ve atına döndü. Yarattığı karışıklığa aldırma-
dan bir eliyle eyerin kaşını tutarak rahatça atma bindi. Sonra dönüp kardeşine baktı. “Birkaç günlüğüne Sarandanon'a gidiyorum. Çiftliklerdeki insanlar arasında huzursuzluk yayılıyor,

sonumuzun geldiğine dair eski bir peri masalı. Tümöyle saçmalık ama onları sakinleştirmem gerek. Yine de umutlanma. Babam Kershalt'a doğru yola çıkmadan önce dönmüş olacağım." Sırıttı. "Bu arada küçük kardeşim, işlere göz kulak ol, olur mu?"

Dizginleri hafifçe sarsıp aceleyle ana kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Ander kendi kendine sessizce söylenip geri döndü. Artık at binme havasında değildi.

Kershalt'a yapılacak devlet ziyaretinde, krala eşlik edecek kişi kendisi olmalıydı. Troller ile elfler arasındaki bağların güçlendirilmesi önemliydi. Temel meseleler çoktan halledilmiş olmasına rağmen, diplomasi ve dikkatli müzakere gerekecekti. Arion fazlaca sabırsız ve kayıtsızdı, başkalarının ihtiyaçları ve fikirleriyle çok az ilgilenirdi. Ander ağabeyinin fiziksel yeteneklerinden yoksun olabilirdi, yine de bu konuda yeterliydi ve Arion'un doğal liderlik yeteneğinden de yoksun olabilirdi ama titiz, ihtiyatlıca akıl yürütme ve diplomatik toplantıların gerektirdiği sabır konusunda da yetenekliydi. Kendisine verilen birkaç görevde bu yeteneklerini göstermişti.

Omuz silkti. Bu konuya takılmanın bir anlamı yoktu. Bu yolculuğa katılmak için Eventine'e başvurmuştu ve isteği Arion lehine reddedilmişti. Arion bir gün kral olacaktı; yol göstericisi Eventine yaşadığı sürece devlet işlerinde tecrübe kazanması gerekiyordu. Belki de mantıklı olan buydu. Ander konuyu kapattı.

Bir zamanlar Arion'la araları iyiydi. Elessedil'in en genç oğlu Aine hayattayken iyidiler. Ancak Aine on bir yıl önce bir av kazasında ölmüştü ve o zamandan beri akrabalık bağı hiçbir şey için yeterli olmamıştı. Aine'nin küçük kızı Amberle, Arion'dan değil, Ander'den destek istemişti ve ağabeyinin kiskançlığı kısa sürede açıkça küçümsemeye dönüşmüştü. Daha sonra Amberle Seçilmişlik görevinden feragat ettiğinde, Arion bu durumu, kardeşinin kız üzerindeki etkisine bağladı ve küçümsemesi, zorlukla gizlenebilen bir düşmanlığa dönüştü.

Şimdi Ander babasının zihninin kendisine karşı zehirlendiğinden şüpheleniyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hâlâ derin düşünceler içinde kapıdan geçip evine giden yola çıktığında, bir sesleniş onu geri döndürdü.

“Prens hazretleri, bekleyin!”

Ander, cılgınca kolunu sallayarak kendisine doğru koşan beyaz cüppeli figüre şaşkınlıkla baktı. Seçilmişlerden biriydi. Kızıl saçlı olanı. Adı Lauren değil miydi? Bu saatte onlardan birini bahçelerin dışında görmek sıra dışıydı. Yüzü ve kolları ter içindeki genç elf önünde sendeleyerek durana kadar bekledi.

“Prens hazretleri, kralı görmeliyim,” diye soluklandı Seçilmiş. “Ve onu şimdi görmeme izin vermezler. Beni ona hemen götürebilir misiniz?”

Ander tereddüt etti. “Kral hâlâ uyuyor...”

“Onu bir an önce görmeliyim,” diye ısrar etti beriki. “Lütfen! Bu konu bekleyemez!”

Gözlerinde ve gergin beyaz yüzünde umutsuzluk vardı. Sesi, onu buraya getiren acil durumu vurgulamaya çabalarken çatlamıştı. Ander neyin bu kadar önemli olabileceğini tartarak düşündü. “Eğer bir sonunun varsa Lauren, belki ben...”

“Ben değil prens hazretleri, Ellcrys.”

Ander’in kararsızlığı yok oldu. Başını sallayıp Lauren’in koluna girdi. “Benimle gel.”

Birlikte tekrar kapılardan geçip bekçilerin şaşkın bakışları arasında malikâneye doğru seğırttiler.

Eventine Elessedil’in kişisel yardımcısı olan genç elf Gael kararlılıkla başını salladı. Yine de koyu sabahlığının içindeki ince vücudu rahatsızlıkla hareket etti ve gözlerini Ander’inkilerden kaçırdı. “Kralı uyandıramam Prens Ander. Bana ısrarla, kendisini hiçbir şey için rahatsız etmememi tembih etti.”

“Hiç kimse için de mi, Gael?” diye sakince sordu Ander. “Arion için bile mi?”

“Arion bu sabah...” diye başladı Gael. Sonra durdu. Daha da mutsuzmuş gibi görünüyordu.

“Kesinlikle. Ama ben buradayım. Gerçekten bana babamı göremeyeceğimi mi söylüyorsun?”

Gael cevap vermedi. Sonra, Ander kralın odasına doğru hareketlendiğinde, genç elf onu geçti. “Kendisini uyandırayım. Lütfen burada bekleyin.”

Birkaç dakika sonra çıktığında yüzü hâlâ huzursuzdu ama başıyla Ander'e işaret etti. “Kral sizi görecektir Prens Ander. Ama şimdilik sadece sizi.”

Ander içer girdiğinde kral hâlâ yatakta, büyük olasılıkla Gael'in sunduğu şarabı bitiriyordu. Başıyla oğlunu selamlayıp dikkatle çarşafın sıcaklığından dışarı, yaşlanan vücudunu bir anlığına titreten sabah serinliğine çıktı. Ander'le birlikte gelen Gael'in tuttuğu cüppeyi giyip belindeki kayışı bağladı.

Seksen iki yaşına rağmen Eventine Elessedil'in sağlığı yerindeydi. Vücudu zinde ve kuvvetliydi. Hâlâ at binebiliyordu, kılıç kullanırken hızlı ve tehlikeliydi. Zihni açık ve uyanıktı. Yeri geldiğinde ki sık sık yeri geliyordu, kararlıydı. Hâlâ o gizemli denge ve etraflı düşünme duygusuna, bir durumu tüm yanlarıyla görebilme, her birinin artılarını hesaplayabilme ve istisnasız her durumda kendisine ve yönettiklerine en fazla çıkar sağlayanı seçebilme yeteneğine sahipti. Onsuz kral kalmasının mümkün olmayacağı bir yetenektir bu, hatta hayatta bile kalamayacağı bir yetenek. Şu anki koşullarda her ne kadar değersiz görünse de, Ander'in kendisine miras kaldığına inandığı bir yetenektir.

Kral, karşı duvarı kaplayan el dokuması perdelere doğru ilerleyip onları çekti ve arkalarında tavana kadar yükselen pencerelerin bir kısmını açtı. Odaya hafif ve tatlı bir ışıkla birlikte sabah çiynin kokusu doldu. Ardında Gael sessizce gaz lambalarını yakarak odanın köşelerinde kalan karanlığı kovuyordu. Eventine pencerelerden birinin önünde, yüzünün bugulu camdaki yansımasına bakarak duraksadı. Oradan yansı-

yan gözler şaşırtıcı derecede mavi, sert ve deliciydi. Çok yıllar geçirmiş ve çok fazla tatsızlığa tanık olmuş bir adamın gözle-riydi. İç çekti ve Ander'e döndü.

"Pekâlâ Ander, neler oluyor? Gael mesaj taşıyan bir Seçilmiş'i buraya getirdiğini söylüyor?"

"Evet efendim. Size Ellcrys'ten acil bir mesajı olduğunu id-dia ediyor."

"Ağaçtan bir mesaj mı?" Eventine suratını astı. "Ağaç biri-lerine mesaj vermeyeli kaç yıl oldu? Yedi yüz? Mesaj neymiş?"

"Bana söylemedi," diye cevap verdi Ander. "Mesajı size ilet-mekte ısrarlı."

Eventine başıyla onayladı. "Öyleyse ilet sin. Onu içer çağır Gael."

Gael hafifçe eğildi ve odanın kapısını aralık bırakarak dışarı seğırtti. Bir dakika sonra kocaman, tüylü bir köpek içeri girip sessizce krala doğru ilerledi. Bu kralın av köpeğı Manx'tı. Kral onu hayranlıkla karşıladı. Boz başını kaşıyıp sırtını ve böğrünü okşadı. Manx krala yaklaşık on yıldır herhangi birinin olabile-ceğinden daha yakın ve sadık olmuştu.

"Biraz yaşılanıyor, benim gibi," diye üzüntüyle mırıldandı Eventine.

Kapılara açıldı ve Gael ile onu takip eden Lauren içeri girdi. Seçilmiş bir an kapıda duraksayıp kuşkuyla Gael'i süzdü. Kral, yardımcısına çekilmesini işaret etti başıyla. Ander de ayrıl-acaktı ki babası kalmasını işaret etti. Gael tekrar eğildi ve bu sefer kapıyı sıkıca kapayıp dışarı çıktı. O gittiğinde Seçilmiş bir adım öne çıktı.

"Lordum bağışlayın... Düşündüler ki... Bunu söyleyen ben olmalıyım." Kelimeler boğazında düğümleniyordu.

"Bağışlanacak bir şey yok," diye rahatlat tı onu Eventine. Ander'in, babasının sahip olduğunu bildiğı bir etkileyicilikle kral çabucak öne çıktı ve kolunu genç elfin omzuna doladı. "Bunun sizin için önemli olması gerektiğini biliyorum. Yoksa bu vakitte bahçelerdeki işini bırakıp gelmezdin. Otur ve an-lat."

Sorgulayan gözlerle Ander'e bakıp Seçilmiş'i odanın kenarındaki küçük çalışma masasına götürdü ve oradaki sandalyelerden birine onu oturtup diğerine kendisi oturdu. Ander arkalarından geldi ama oturmadi.

"Adın Lauren, değil mi?" diye sordu Eventine Seçilmiş'e.

"Evet lordum."

"Pekâlâ Lauren, şimdi bana niçin buraya geldiğini anlat."

Lauren oturduğu yerde dikleşti ve ellerini masanın üzerine sıkıca birleştirdi.

"Lordum, Ellcrys bu sabah Seçilmişlerle konuştu." Sesi neredeyse fısıldar gibiydi. "Bize... Bize ölmekte olduğunu söyledi!"

Ander kanının donduğunu hissetti. Kral bir an cevap vermedi. Gözleri konuşana dikilmiş, öylece yerinde oturdu.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi sonunda.

Lauren başını salladı. "Yanlışlık yok lordum. Hepimizle konuştu. Hepimiz... Hepimiz duyduk. O ölüyor. Yasaklama çoktan dağılmaya başladı."

Kral yavaşça ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti, sessizce ormanı seyretti. Yatağın dibine kıvrılmış olan Manx da kalkıp peşinden gitti. Ander, kralın elinin bilinçsizce köpeğin kulaklarını kaşındığını gördü.

"Bundan emin misin, Lauren?" diye sordu Eventine. "Kesinlikle emin?"

"Evet... Evet."

Lauren oturduğu masada, yüzü ellerinin arasında yavaşça, neredeyse sessizce ağlıyordu. Eventine dönmeyip sabit gözlerle kendisinin ve halkının yuvası olan ormana bakmaya devam etti.

Ander gözü babasında, aklı geçirdiği şokla hâlâ karmakarışık, donmuş gibiydi. Duyduklarının büyüklüğünü ağır ağır kavramaya başladı. Ellcrys'in ölümü. Yasaklama'nın sona erishi. Kapatılmış olan kötülüğün tekrar serbest kalması. Kaos, çılgınlık, savaş! Ve en sonunda her şeyin yıkımı.

Eğitmenlerinden ve kendi kütüphanesindeki kitaplardan tarihi incelemişti. Efsanelerle bezeli bir tarihi bu.

Bir zamanlar, uzun süre önce, Büyük Savaşlardan, eski dünya medeniyetinin doğuşundan ve hatta eski insan ırkının ortaya çıkışından bile önce, iyi ve kötü büyüünün yaratıkları arasında bir savaş yaşanmıştı. Bu savaşta elfler iyiliğin tarafındaydılar. Uzun, korkunç, yıkıcı bir savaş olmuştu. Ama sonunda iyiliğin güçleri kazanmış, kötülük yenilmişti. Yine de kötülüğün güçlerinin öyle bir doğası vardı ki tamamen yok edilemiyor, sadece sürülebiliyordu. Bu yüzden elf halkı ve müttefikleri büyülerini dünyanın yaşam gücüyle birleştirip varlığıyla kötülüğün güçlerinin üzerine bir Yasaklama koyacak olan Ellcrys'i yaratmışlardı. Ellcrys ayakta kaldığı ve geliştiği sürece kötülük dünyaya dönemezdi. Karanlık bir hiçliğe hapsedilmiş, Yasaklama'nın duvarının ardında kederinden dövünebilirdi ama dünya ona kapalıydı.

Şimdiye değin! Ama eğer Ellcrys ölüyorsa Yasaklama sona erecekti. Bunun olacağı yazılmıştı, çünkü hiçbir şey sonsuza dek dayanacak kadar güçlü olamazdı. Yine de Ellcrys hayatın değişken labirentinde sabit bir nokta olarak, değişmeden o kadar çok nesil boyunca orada olmuştu ki dayanacakmış gibi görünmüştü. Elf halkı hep orada olacağını düşünmüştü. Görünüşe bakılırsa böyle düşünmek bir hataydı. Aptalcaydı.

Kral, Ander'e bir bakış atarak dönüp masaya oturdu ve Lauren'in ellerini avucuna aldı. "Sana söylediği her şeyi bana anlatmalısın, Lauren. Her ayrıntıyı. Hiçbir şey atlamadan."

Seçilmiş sessizce onayladı. Gözleri kurumuş, yüzü sakinleşmişti. Eventine ellerini bırakıp beklenti içinde ardına yaslandı. Ander, odanın diğer ucundan yüksek arkalıklı bir sandalye çekip yanlarına oturdu.

"Lordum, bizimle iletişim kurma şekli hakkında bir şey duydunuz mu?" diye sordu Lauren.

"Ben bir zamanlar bir Seçilmişlerden biriydim Lauren," diye cevapladığı Eventine. Ander şaşkınlıkla babasına baktı.

Bu hiç bilmediği bir şeydi. Ama Lauren cevaptan biraz cesaretlenmiş görünüyordu. Başını sallayıp açıklamak için Ander'e döndü.

"Sözleri aslında seslerin değil, zihninizde oluşan görüntülerin sözleri. Bazı nadir kelimeler var ki bunlar zihnimize yansıttığı görüntülerin kendimizce çevirileri. Adımı kullandığında bu şekilde tercüme ediyorum. Görüntüler net değil, kısa ve elimizden geldikince yorumlamak zorundayız."

Durup Eventine'e baktı. "Ben... Ellcrys bu sabaha değin yalnızca bir kez benimle konuşmuştu. Altımızla sadece seçildiğimiz gün konuşmuştu. Bu sabaha kadar onun iletişimiyle ilgili bildiklerimizin çoğu, Seçilmişlerin yazıtlarına ve bizden önce görev yapmış Seçilmişlerin öğretilerine dayalıydı. Şimdi bile çok karmaşık."

Eventine başıyla onaylayıp onu cesaretlendirdi. Lauren devam etti.

"Ellcrys deha önce hiç yapmadığı şeyi yapıp bizimle uzun uzun konuştu. Bizi yanına çağırdı ve ne yapılacağını, biz Seçilmişlerin ne yapması gerektiğini anlattı. Görüntüler çok net değildi ama ölüyor olduğu şüphe götürmez. Az zamanı var; ne kadar kaldığı ise belirsiz. Çürüme çoktan başladı. Ve eğer o ölürse Yasaklama da ölecek. Tek bir şans var. Bir yeniden doğuş."

Eventine'in eli hızla ileri fırlayıp Lauren'inkini tuttu. Ellcrys'in öleceği tahminiyle sarsılan ve kafası karışan Ander de unutmuştu. Yeniden doğuş! En eski tarih kitaplarında Ellcrys'in yeniden doğabileceği ve Yasaklama'nın sürdürülebileceği yazılıydı.

"O zaman hâlâ umut var," diye fısıldadı.

Eventine'in bakışları Lauren'in üzerinde sabitlendi. "Ellcrys'in yeniden doğuşu için ne yapılmalı?"

Lauren başını salladı. "Lordum! Ellcrys kaderini Seçilmişlere emanet etti. Kendisinin yeniden doğuşunu ancak bizim aracılığımızla gerçekleştirecek. Onun nedenlerini anlıyormuş

gibi yapmayacağım ama görüntüler netti. Hangimize vereceğini bilmiyoruz ama tohumu içimizden birine verecek. Yüz gösterilmedi. Ama Seçilmişlerin arasından bu son kez seçeceği kişinin tohumu alacağı bildirildi. Her kim seçilirse, tohumu toprağın yaşam kaynağına, Kanateşi Pınarı'na götürmeli. Burada tohum, taşıyan tarafından ateşe daldırılacak. Yaşlı ağacın yerine getirildiğinde tohum kök salacak, eskisinin yerini almak üzere yeni bir ağaç filizlenecek.”

Ander yavaş yavaş efsanenin ayrıntılarını hatırlamaya başlamıştı: Ellcrys tohumunun taşınması, Kanateşi ayini, yeniden doğuş. İnsanların çoğunun unuttuğu veya hiç öğrenmediği en eski tarihin garip ve resmi dilinde anlatılmıştı.

“Kanateşi Pınarı... Yeri nerede?” diye soruverdi.

Lauren mutsuz mutsuz baktı. “Bize bir yer gösterildi lordum ama... Ama biz tanıyamadık. Görüntüler Ellcrys'in oraları betimleme becerisi yokmuş gibi çok belirsizdi.”

Eventine'in sesi hâlâ sakindi. “Bana neler gösterildiğini anlat. Her şeyi.”

Lauren başını salladı. “Her tarafta dağların ve bataklıkların olduğu bir arazi. Ara ara koyulup açılan kalın bir sis. Arazinin ortasında tek başına bir tepe ve tepenin altında, derinlere kazılmış bir tüneller labirenti. Labirentin içinde bir yerlerde, kırılmaz camdan yapılmış bir kapı vardı. Ardındaysa Kanateşi.”

“Bu bulmacanın herhangi bir parçası için bir isim?” diye sabırla sordu kral.

“Sadece bir tane lordum. Ama ismi tanıyamadık. Kanateşi'nin saklı olduğu labirentin adı görüşüne göre Güvenli Kale.”

Güvenli Kale? Ander hafızasını kurcaladı ama isim hiçbir şey ifade etmedi.

Eventine Ander'e bir bakış attı ve kafasını salladı. Ayaga kalktı, masadan birkaç adım uzaklaşıp aniden duru. Lauren'e döndü. “Size söylenenden başka bir şey yok mu? Herhangi bir ipucu, anlamsız görünen ayrıntılar?”

“Hiçbir şey. Hepsi buydu.”

Kral genç elfe yavaşça kafa salladı. “Pekâlâ Lauren. Bana bir an önce haber vermekteki ısrarın doğruydu. Şimdi, bir süre dışarıda bekler misin?”

Kapı Seçilmiş’in ardından kapandığında, Eventine sandalyesine dönüp yavaşça oturdu. Yüzü çok yaşlanmış görünüyor, hareketleri çok çok yaşlı bir adaminkini andırıyordu. Manx önüne gelip boz yüzüyle, onun duygularını anlarmışçasına kralın yüzüne baktı. Eventine iç çekip elini bitkin bir halde köpeğin kafasına uzattı.

“Çok mu uzun yaşadım?” diye mırıldandı. “Eğer Ellcryş ölürse, olaklardan halkımı nasıl korurum? Onların kralyım; onların korunması sorumluluğu bana ait. Bunu her zaman üstlendim. Ama hayatımda ilk defa böyle olmamasını istiyorum.”

Isteksizce daldı, sonra Ander’e baktı. “Ne yapabiliyorsak yapmalıyız. Arion Sarandanon’dayken yardımına ihtiyacım olacak.” Ander, kralın farkında olmadan yaptığı göndermeden dolayı kızardı. “Lauren’le git ve Seçilmişleri dikkatle sorgula. Başka bir şey öğrenebilecek miyiz, bir bak. Herhangi bir şey. Ben de eski tarih kitaplarını yer altından çıkartıp inceleyeceğim.”

“Orada veya eski dünya haritalarında bir şeyler olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Ander, düşünceli düşünceli.

“Hayır. Sen onları benden daha yakın bir zamanda okudun, ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Ayrıca, başka ne yapabiliriz? Eğer Kanateşi’ni bulma şansımız varsa Lauren’in bize söyleye-bildiklerinden fazlasına ihtiyacımız olacak.”

Başıyla çekilmesini işaret etti. Ander dışarı, Lauren’le buluşup onunla, diğer Seçilmişlerin bekliyor olacağı ağacın yanına gitmek üzere çıktı. Orada, şu gizemli Güvenli Kale hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Umutsuz bir çaba gibi görünüyordu. Ama babasının dediği gibi, başka ne yapabilirlerdi ki?

BÖLÜM 4

Yaz günü, tüm batı ufkunu dolduran kırmızı ve lavanta rengi bir parlaklıkta sona erdi. Güneş uzun, güzel dakikalar boyunca Batıkarası ormanlarının üstünü aydınlatarak ve ormanlık alanları sabit, hafif karanlık gölgelerle örtterek Kırilmahattı'nın zirvesinde asılı kaldı. Akşam yeli büyük, sessiz ağaçları dalgalanıp eserken gündüz sıcaklığı soldu, hava yavaşça soğudu. Sonra gün ışığı akşamın içinde kayboldu ve gece, gökyüzünden renkleri sildi.

Elf şehri Arborlon'un halkı bitkin bir halde evlerine çekildi.

Yaşam Bahçeleri'nde Ander Elessedil, Ellcrys'e bakıyordu. Şimdi, akşam ışığında ulu ağaç hiç değişmemiş gibi normal görünüyordu. Ancak gün aydınlıkken, onu yok etmekte olan hastalığın izleri açıkça görülüyordu.

Hastalık hızla yayılıyordu. Bir grup küçük dalda, çürüme gümüş-beyaz kabuğu bile kemirmeye başlamıştı. Uçları kıvrılmış, koyu kırmızı renkleri siyaha dönmüş büyük, soluk yaprak öbekleri vardı. Seçilmişler hastalığın durdurulabileceğine dair mantıksız bir umutla, imkânsız olduğunu bilerek kabuğunu bitkisel merhemlerle fırçalamışlar, zarar gören yaprakları koparmışlardı. Ander Seçilmişlerin gözlerinden yansıyan gerçeği görüyordu. Ellcrys'i iyileştirememişlerdi. Kimse yapamazdı. Ölüyordu ve bunu engelleyecek kimse yoktu.

İç çekip günün bu son ziyaretini niçin bahçelere yaptığın-

dan şüpheli, arkasını döndü. Seçilmişler bir saat kadar önce yorgun, cesaretleri kırılmış ve çaresizliğin getirdiği bir sessizlikle kendi konutlarına gitmişlerdi. Ama o yine de, çaresizce aradıkları cevabın burada bulunabileceğine dair mantık dışı bir umudun sürüklemesiyle buraya gelmişti. Tabii ki o cevapları bulamamıştı ve gecenin gelişiyle birlikte burada daha fazla kalmak anlamsızlaşmıştı.

Bahçelerden çıktığında Kara Nöbet'teki askerlerin, arkasından baktıklarını hissetti. Ağacın gördüğü hasardan habersizdiler ama bir şeylerin ters gittiğini anlamışlardı. Seçilmişlerin yaptıkları onlara bu kadarını anlatmaya yetmişti. Laf yakında yayılır, söylentiler büyür, diye düşündü. Çok geçmeden insanlara söylemek gerekecekti.

Ama en azından şimdilik her şey sakindi. İnsanlar yatmaya hazırlanırken ışıklar birer birer sönüyordu ve çoğu pencere karanlıktı. Onları kışkandı. Uyuma olasılığı çok düşüktü. Onun da, kralın da.

Babası için yapabileceği bir şeyler olmasını dileyerek tekrar içini çekti. Eventine her zaman öylesine kendinden emin olmuş, her soruna bir çözüm bulunabileceğine öylesine çok güvenmişti ki. Ama şimdi, Ander'in gelişme kaydedemediğini belirttiği iki görüşme sırasında yaşlı kral kendi içinde bir yerlerde kaybolmuş gibi görünüyordu. İsteksizce oğlundan gizlemeye çalışmıştı ama hayatı boyunca gerçekleştirdiği her şeyin sona erişine umutsuzca baktığı açıktı. Sonunda ortada, gücünün ötesinde bir meydan okuma vardı. Ancak birkaç kelimeyle, oğlunu Seçilmişlere, yapabileceği her konuda yardım etmesi için gönderdi.

Bu işe yaramadı. Ander her birini dikkatle sorguladı, sonra ortak hafızalarını, onları Güvenli Kale'ye götürebilecek en küçük bilgi kırıntısını arayarak inceledi. Ama zaten bildiği şeylerden fazlasını öğrenemedi.

Seçilmişler topluluğunun dikkatle korunmuş kayıtları da ortaya bir şey koyamadı. Yüzyıllar öncesine uzanan tarihin ka-

yıtlarını tekrar tekrar gözden geçirdi. Dünyalarının ve yaşayan her şeyin yaşam kaynağı olan Kanateşi'ne sürekli göndermeler vardı. Güvenli Kale denilen gizemli yerin en ufak bir bahsi bile geçmiyordu.

Ellcrys de arayışlarına hiçbir katkıda bulunmamıştı. Ander'in teklifiyle Seçilmişler bir kez daha ona gittiler. Görüntüleri daha iyi anlamalarını sağlayacak bir şeyler daha vermesi için ona yalvararak birer birer, hep beraber, tekrar tekrar ona gittiler. Ama ağaç onlarla konuşmadı. Sessiz kaldı.

Seçilmişlerin konutuna geldiğinde tüm ışıkların sönmüş olduğunu gördü. Rutin korunmuş, yemekten kısa süre sonra, her zamanki saatte yatak odalarına çekilmiş olmalıydılar. Uykularında biraz rahatlamalarını umdu. Belki başarılılardı. Bazen umutsuzluk ve çaresizlik fiziksel çabadan daha yorucuydu ve uzun gün boyunca başka bir şey yapmamışlardı.

Ana malikâneye giden patikayı tutmuş, son bir rapor vermek üzere aceleyle konutların yanından geçiyordu ki patikanın yanındaki bodur ağacın altından bir gölge geçti.

"Lordum?"

"Lauren?" Sonra figür yaklaştıkça, bunun gerçekten de genç elf olduğunu anladı. "Niçin uykuda değilsin?"

"Uyumaya çalıştım ama yapamadım. Sizin... Sizin bahçelere gittiğinizi gördüm ve bu yoldan dönmenizi umdum. Prens Ander, sizinle konuşabilir miyim?"

"Benimle konuşuyorsun zaten Lauren," diye hatırlattı Ander. Ama bu küçük neşelendirme denemesi diğerinin yüzünü pek güldürmedi. "Bir şey mi hatırladın?"

"Sanırım. Ellcrys'in bize söyledikleri hakkında değil ama sanırım bilmeniz gerek. Biraz yürüyebilir miyiz?"

Ander başıyla onayladı. Ander'in yürüdüğü patikadan ilerleyerek konuttan uzaklaştılar.

"Bu sorunu çözen ben olmalıymışım gibi geliyor." Lauren bir süre bekledikten sonra devam etti. "Belki Ellcrys önce benimle konuştuğu için. Bu, Güvenli Kale'yi bulma işinde nere-

deyse beni yükümlü tutuyor. Biliyorum, belki de bu kendime fazla önem vermek oluyor ama yine de böyle hissediyorum. Her şartta, hiçbir şeyi atlamak istemiyorum...” Prense baktı. “Ne demeye çalıştığımı anlıyor musunuz?”

“Sanırım. Atladığımız bir şey mi var?”

“Bir şeyi fark ettim. Sanırım birilerinin bunu bilmesi gerek.” Ander durup genç elfe baktı.

“Krala bir şey söylemek istemedim.” Lauren’in huzursuzluğu arttı. “Diğerlerine de. Bunun ne kadarını bildiklerinden emin değilim... Bu konudan pek bahsetmeyiz...”

Daldı. Ander sabırla bekledi.

“Amberle’yle ilgili. Lordum, seçilmesinden sonra Ellcrys’le defalarca uzun uzun konuştu.” Kelimeler yavaşça çıktı. “Diğerlerimizle olduğundan farklıydı. Bunu fark edip etmediğini bilemiyorum. Bu konudan hiç...”

Ander kaskatı kesildi. Lauren tepkiyi görünce aceleyle devam etti. “Ama belki Ellcrys onunla tekrar konuşur. Veya o daha iyi anlayabilir. Belki de bizim öğrenemediğimiz bir şeye öğrenebilir.”

Birbirlerinin yüzlerine baktıkları bir sessizlik anı oldu. Sonra Ander yavaşça başını salladı. “Amberle şimdi bize yardım edemez, Lauren. O gitti. Annesi bile nereye gittiğini bilmiyor. Bir şeyleri değiştirmeye yetecek bir süre içinde onu bulma olasılığımız yok.”

Kızıl saçlı elf, son umut izleri yüzünden silinirken başıyla onayladı. “Sadece bir fikirdi,” dedi en sonunda ve arkasını dönüp konuta doğru yola çıktı. “İyi geceler, Prens Ander.”

“İyi geceler Lauren. Yine de bana söylediğin için sağ ol.”

Seçilmiş tekrar başını sallayıp beyaz cüppesini hisşirdatarak gecenin içinde gözden kayboldu. Ander, endişeli yüzüyle bir süre arkasından baktı. Kral, Güvenli Kale’nin yeriyle ilgili her türlü ipucunu istemişti. Yine de Amberle’yi bulma şansları hiç yoktu. Dört Kara’nın herhangi bir yerinde olabilirdi. Ve şu an bu ismi Eventine’e sunma zamanı değildi. Seçilmesiyle gurur

ve neşe getiren torunu, göz bebeğiydi. Ama Amberle'nin kendisine duyulan güvene ihanet etmesi, kızın babasının ölümünden daha zor olmuştı kral için.

Başını sallayıp ana malikâneye doğru yoluna devam etti.

Gael, yorgunluktan yüzü gerilmiş, gözleri endişeli bir halde hâlâ görev başındaydı. Karşı karşıya oldukları sorunu biliyor olması kaçınılmazdı ama sırrı saklayacağına güvenilebilirdi. Ayağa kalkmaya çalışırken Ander işaret edince oturdu. "Kral sizi bekliyor," dedi, "çalışma odasında, dinlenmeye çekilmeyi reddediyor. Onu birkaç saatliğine de olsa dinlenmeye ikna etmeniz..."

"Ne yapabileceğime bir bakarım," diye söz verdi Ander.

Özel çalışma odasında oturan Eventine Elessedil, oğlunun içeri girmesiyle kafasını kaldırdı. Gözleri bir anlığına Ander'in yüzünü inceleyip orada yazılı başarısızlığı okudu. Sonra oturduğu masadan kalkıp bitkin bir halde gözlerini ovuşturdu. Ayağa kalktı, gerindi ve yavaşça pencerelere gidip perdelerin arasından dışarıdaki karanlığa baktı. Kitap dolu masanın kenarına, ucundan azıcık dokunulmuş bir yemek tepsisi itilmişti. Mumlar iyice küçülmüştü. Balmumu, metal şamdana akıp orada birikiyordu. Küçük çalışma odası sessiz ve kasvetliydi; meşe kitaplıkları ve halı kaplı duvarları, soluk renklerin ve gölgelerin loş bir karışımıydı. Gael'in bütün gün mahzenden buraya taşımakla uğraştığı kitaplar ortalığa yığınlar halinde saçılmıştı.

Kral bir anlığına oğluna dönüp baktı. "Hiçbir şey yok mu?" Ander yavaşça başını salladı. Eventine yüzünü ekşitti. "Bende de yok." Masanın üstünde açık duran kitabı işaret ederek omuz silkti. "Son umut. Ellcrys tohumu ve Kanateşi ile ilgili tek bir referans var. Kendin oku."

Efsanelerin içinde kaybolmuş günlerden beri, elf kralları ve onların kâtiplerince tutulmuş yüzlerce ciltlik tarih kitaplarından biriydi bu. Eski ve yıpranmış kitap, deri ve pirinçle dikkatle ciltlenmiş, sayfaları, zamanın vereceği hasardan ko-

runmak için mühürlenmişti. Büyük Savaşlar'dan ve eski insan ırkının yok oluşundan kurtulmuşlardı. Irkların Birinci ve İkinci Savaşları'ndan kurtulmuşlardı. Kaydettikleri yaşam ve ölümlemlerin çağlarından beri sağlam kalmışlardı. Elf tarihinin tümünü içeriyorlardı. Yıllar boyunca özenle kaydedilmiş binlerce ve binlerce sayfa.

Ander sayfaları açmak için eğildi; mürekkep eskiliktan kahverengiye dönmüştü ve yazı tipi eski tarzı. Ama kelimeler açıkça anlaşılıyordu.

"Ardından Tek Tohum, Seçilmişlerden biri olan Taşıyıcı'ya teslim edilecek. Ve Tohum bu Taşıyıcı tarafından Kanatesi Odası'nda ateşe tutulacak ki tekrar toprağa dönebilsin. Bunun yapılması ile ağaç yeniden doğabilir ve Büyük Yasaklama ilelebet korunabilir. Böyle buyurdu Yüce Büyücü elflerine ki öldüğünde bile bu bilgi halkı tarafından unutulmasın."

Ander tekrar baktığında Eventine başını salladı. "Bu kitapların hepsini, uyabilecek her pasajı inceleyerek okudum. Başkaları da var ama hiçbirisi bu okuduğumdan fazlasını söylemiyor."

Okuma masasına geri dönüp cildin yaldızlı sayfalarında elini amaçsızca gezdirmeye başladı. "Bu en eski cilt. Sadece efsane olabilecek çok şey içeriyor. İyi ve kötü büyü arasındaki savaşın hikâyesi, kahramanların adları, Yasaklama'ya yol açan her şey. Ama Güvenli Kale ve Kanatesi'nin yeriyile ilgili hiçbir bilgi yok. Ya da Ellcrys veya Yasaklama'nın gücüne yaşam veren büyü'nün doğası hakkında bir şeyler."

Bu sonuncunun atlanması alışılmadık değil, diye düşündü Ander. Ataları büyü'nün sırlarını nadiren yazıya dökmüştü. Böyle şeyler ağızdan ağza aktarılır, böylece düşmanın eline geçmezdi. Ve bazı büyüler öyle güçlüydü ki kullanımları bir tek zamanla veya mekânla sınırlandırılmıştı. Ellcrys'i yaratan büyü de böyle bir büyü olabilirdi.

Kral, sandalyesine çöküp biraz daha baktıktan sonra tek kelime etmeden kitabı kapattı.

“Ellcrys’ten öğrenebildiğimiz azıcık bilgiyle hareket etmek zorunda kalacağız,” dedi sakince. “Kanateşi’nin yerini saptamak için aktardığı bilgileri kullanacak, olası yerlerin hepsini araştıracağız.”

Ander sessizce onayladı. Bu çaba ona umutsuz görünüyordu. Kendilerine yol gösterecek bu kadar belirsiz bir tanımla Güvenli Kale’yi bulma şansları çok azdı.

Babası birdenbire, “Arion’un burada olmasını dilerdim,” diye mırıldandı.

Ander hiçbir şey söylemedi. Kralın, Arion’a ihtiyaç duymak için haklı nedenleri vardı. Aramayı yönetip ilerletmek için Arion uygun bir seçimdi. Ayrıca varlığı babalarına huzur verebilirdi. Şimdi bunu ona çok görme zamanı değildi.

“Uyuman gerek baba,” dedi Ander, kısa bir sessizlikten sonra. “Önümüzde bizi bekleyen şeyler için dinlenmeye ihtiyacın olacak.”

Kral bir kez daha kalkıp mumları söndürdü. “Haklısın Ander,” dedi, oğluna gülümsemeye çalışarak. “Bana Gael’i gönder. Ama senin günün de oldukça uzundu. Sen de yat ve uyuyabildiğin kadar uyu.”

Ander kulübesine döndü. Buna şaşırsa da uyuyabildi. Zihni anlamsız daireler çizip dururken fiziksel yorgunluk bastırdı. Gece boyunca bir kez, onu terden sırlıklam eden, tarifsiz bir korkuyla uyandı. Ama birkaç saniyelik uyanıklık içinde rüyayı unutup tekrar daldı. Bu sefer deliksiz uyudu.

Tekrar uyanıp giyindiğinde şafak sökmüştü. Aceleyle kahvaltı edip evden çıkmaya hazırlandığında, yeni bir kararlılık hissiyle kendini daha güçlü hissediyordu. Bir yerlerde bu soruna bir çözüm, Güvenli Kale’nin bulunması için bir yol vardı. Çözüm belki Ellcrys’teydi. Belki Seçilmişlerdeydi. Ama bir cevap vardı; bir cevap olmalıydı.

Yeni günün başlangıcında çakıllı yolda yürürken sabah güneşinin çevrelerindeki ormanın üzerinde yükselmeye başla-

dığını görebiliyordu. Onlarla tekrar konuşarak yeni bir şeyler bulabileceği umuduyla önce Seçilmişlere gidecekti. Günleri çoktan başlamıştı muhtemelen, Yaşam Bahçeleri'nde olma-
lıydılar. Zihinlerinde bu konuyu enine boyuna incelemiş ola-
caklardı ve belki birisi bir şey daha hatırlardı. Veya Ellcrys bu
sabah tekrar onlarla konuşmuş olabilirdi.

Önce Gael'in çoktan işbaşında olduğu ana malikâneye uğ-
radı. Ama genç elf, kralın hâlâ uyuduğunu ve rahatsız edilme-
mesi gerektiğini belirtmek için parmağını sessizce dudaklarına
götürdü. Ander onaylayıp ayrılırken babası biraz dinlenebildi-
ği için minnettardı.

Kapılara doğru ilerledğinde, çiy hâlâ saray bahçesinin
çimlerinde parılıyordu. Geçerken beklenti içerisinde bahçe-
ye baktı ama Went'i çalışmaya koyulmuş göremeyince şaşırdı.
Yaşlı adamın aletlerini bir gül yatağının kenarında, üzerinde
kiriyle görünce daha da şaşırdı. Went bir işi yarım bırakmazdı.
Eğer sırtı bu kadar sorun yaratıyorsa kontrol edilmeliydi. Ama
bu şimdilik bekleyecekti. Şu anda daha önemli sorunlar vardı.
Çiçek yatağındaki çalılara son bir bakış attıktan sonra aceleyle
yoluna devam etti.

Dakikalar sonra, kapıya giden yolda Yaşam Bahçeleri'nin
sarmaşık kaplı duvarlarını geçiyordu. Rill Song Nehri'nin doğu
kıyısından aniden yükselerek Arborlon'u civardaki topraklar-
dan daha yukarıda tutan kayalık yükselti olan Carolan'dan,
önünde uzanan Batıkarası'nın uçsuz bucaksız alanlarını göre-
biliyordu: kuzeyde ve doğuda elf başkentinin kuleleri ve or-
manlık yolları sık ormanla iç içeydi. Güneyde, Mahmuz Ka-
yası ve Pykon'un sisli, gri kayalıkları Mermidon'un doğuya,
Callahorn'a doğru bunları kestigi yerde bir kurdele gibi mavi-
liklerle bezenmişti. Batıda, Carolan'ın altında ve Rill Song'un
ötesinde, elflerin tahıl ambarı sayılan Sarandanon Vadisi vardı.
Elf ülkesi, diye düşündü Ander gururla. O, Seçilmişler ve ba-
bası, ülkeyi kurtarmak için bir yol bulmalıydı.

Birkaç dakika içinde Ellcrys'in yanındaydı. Seçilmişlerden
hiçbir iz yoktu. Ağaç yalnızdı.

Ander inanamadı. Ellcrys'in ortaya koyduklarıyla rutinleri bozulmuş olsa bile uyuyakalmış olmaları imkânsızdı. Seçilmişler yüzlerce yıldır sabah ışıklarının ilk dokunuşunda ağacı selamlama görevini asla aksatmamışlardı.

Ander aceleyle bahçelerden çıkıp neredeyse koşarak Seçilmişlerin duvarla çevirili konutuna geldi. Her daim yeşil ağaçlarla çevirili taş ve tuğla patikaların etrafı çiçek bahçeleriyle süslüydü ve kara topraktan sap ile filizlerin fışkırdığı arka bahçeleri sıra sıra bitkiyle doluydu. Bahçeyi çevreleyen aşınmış, alçak taş duvar iki tarafta kapılarla bölünüyordu.

Evin kendisi gölgeler içinde ve sissizdi.

Ander yavaşladı. Seçilmişlerin şimdiye dek ayakta olması gerekirdi. Yine de hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Elf prensinin içine soğuk bir şeyler oturdu. Gözleriyle açık kapının ötesindeki gölgeli loşluğu dikkatle inceleyerek ilerleyip en sonunda girişte durdu.

"Lauren?" Genç elfin adını hafifçe selendi.

Cevap gelmedi. Kapının ötesindeki daha koyu gölgelere doğru bir adım attı. Göz ucuyla etraftaki ağaçlarda bir hareket yakaladı. İçini ani bir korku bürüdü. Arkasında ne vardı?

Gecikmiş bir düşünceyle aklı evinde bıraktığı silahlara gitti. Bir süre hareketsiz kalıp bekledi. Ama başka birinin varlığını ele veren bir ses ya da hareket olmadı. Azimle devam etti.

"Laur..."

O anda gözleri karanlığa alıştı ve genç elfin adı boğazında düğümlendi.

Parçalanmış cansız vücutlar, işe yaramaz çuvallar gibi büyük salona saçılmıştı. Lauren, Jase, tüm Seçilmişler, kudurmuş hayvanlar yapmışçasına parçalanmışlardı. Umutsuzlukla doldu. Artık Ellcrys'in tohumunu Güvenli Kale'ye ve Kanateşi'ne götürecektik Seçilmiş kalmamıştı. Artık ağaç için bir yeniden doğuş ya da elfler için bir kurtuluş olamazdı. Katliam onu hasta etmesine rağmen kımıldayamadı. Korku ve tikslenme içinde orada dururken zihninde tek bir kelime çınliyordu:

Iblisler!

Bir dakika sonra dışarı çıkmış, kulübe duvarına tutunarak ku-sacakmış gibi kontrolsüzce kasılıyor, titremesini durdurmaya çalışıyordu. Nihayet kendine geldiğinde hemen gidip Kara Nöbet'e haber verdi ve şehre doğru devam etti. Babasına haber verilmeliydi, bunu kendi oğlundan duyması en iyisiydi.

Seçilmişlerin başına gelen şey çok açıktı. Ellcrys'in güçten düşmesiyle Yasaklama zayıflamaya başlamıştı. Daha güçlü olan iblisler serbest kalıyordu. Böyle bir şeyi bir Seçilmiş'e ancak bir iblis yapabilir veya yapmak isteyebilirdi.

Iblisler tek bir hamlede bir daha asla hapsedilememeyi garantilemişlerdi. Ellcrys'in yeniden doğuşuna ve kendilerini hapseden Yasaklama'nın geri gelmesine yardım edebilecek herkesi yok etmişlerdi.

Kapılardan geçip yaşlı Went'in baktığı bahçelerin arasındaki çakıllı yoldan ana malikâneye doğru koştu. Went şimdi yerinde, kazıyordu ve zararlı otları ayıklarken, geçen prene bakmak için kafasını kaldırdı. Ander onu ancak fark etti ama aceleyle, hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti.

Went'in bakışları tatminle geri döndü. Ellerini kara toprağın üzerinde gezdiren Dönüşücü işine devam etti.

BÖLÜM 5

Ander Elessedil, Seçilmişleri barındıran evin kapısını kapatıp son kez sıkıca kilitlediğinde yine akşam olmuştu. Dışarının karanlığına göz atmak için durduğunda üstüne bir sessizlik çöktü. Kulübe şimdi boştu; öldürülmüş altı gencin vücutları çıkarılmıştı ve Ander kalan kişisel eşyaları akrabalarına vermek üzere kaldırmıştı. Bu birkaç kısa dakika içinde düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Ama kafasını meşgul eden şey düşünceleri değildi. Mahvolmuş bedenlerin kaldırılması, sonra da Seçilmişlerin tarihi belgelerinin güvenlik amacıyla Elessedil malikânesinin altındaki yer altı kütüphanelerine konmak üzere toparlanması işlerini yönetmişti. Babasının tavsiyesiyle, Güvenli Kale bulmacası hakkında atlamış olabilecekleri herhangi bir açıklama arayarak hepsini sayfa sayfa incelemişti. Hiçbir şey bulamamıştı. Başını salladı. Ne fark eder ki, diye düşündü. Güvenli Kale hakkında ne öğrenildiğinin artık önemi var mıydı? Tohumu taşıyacak Seçilmişler olmadan Kanateşi'nin yerini bulmaya ne gerek vardı? Yine de Lauren ve diğerlerini bulduğu sırada gördüklerini kafasından silecek bir şey yapabildiği için mutluydu.

Boş kulübeden uzaklaşıp Yaşam Bahçeleri'ne giden patikada ilerlemeye başladı. Tüm Carolan boyunca, meşalelerin ışıkları çöken karanlığın içinde parlıyordu. Her yerde askerler vardı. Kara Nöbet, bahçeleri ablukaya almıştı. Saray muhafızları, elf avcılarından oluşan kralın özel birliği, şehrin caddelerinde,

agaçlıklı sokaklarında devriye geziyordu. Elf halkı olanlardan korku duyuyordu anlaşılır bir şekilde. Seçilmişlerin öldürüldüğü haberi yayıldığında, Eventine halkının yakın bir tehdit altında olmadıklarına inanmasına rağmen, benzer bir olaya karşı korunacaklarına inanmalarını sağlamada elini çabuk tutmuştu. Seçilmişleri öldüren şey başka kimsenin peşinde değildi. Seçilmişler tek hedefti. Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Yine de önlem almaktan bir zarar gelmezdi. Bu çeşit önlemler, halkında oluşmaya başladığını fark ettiği panigi önleyip şehrin güvenliğini sağladı.

Gerçek zarar aslında çoktan verilmişti. Ağaç ölüyordu ve artık yeniden doğuş olamazdı. O öldüğü zaman Yasaklama tamamen çökecek, içinde kilitli olan kötülük serbest kalacaktı. Serbest kaldığında da her bir elf öldürülecekti. Ellcrys olmadan hangi elf büyüünün mucizesi bunu önleyebilirdi?

Ander bahçelerin duvarları dışında duraksadı. Kendini yatıştırmak için derin bir nefes alıp sinsi bir hastalık gibi bütün gün yavaş yavaş içinde büyüyen çaresizliği bastırdı. Çıldırarak isten değildi, ne yapacaklardı? Seçilmişler hayatta olsa bile Kanateşi'ni nerede bulacaklarını bilmiyorlardı. Yasaklama çoktan yok olmaya başladığından, arayacak yeterli zamanları olmazdı asla. Ve şimdi Seçilmişler ölmüşken...

Amberle.

Adı zihninden bir fısıltı halinde geçti. Amberle. Lauren'in son sözleri onunla ilgiliydi. Belki o yardım edebilir, demişti kızıl saçlı Seçilmiş. O zaman bu fikir imkânsız görünmüştü. Şimdi her şey o zamankinden daha iyi görünüyordu. Ander zihnini zorladı. Babasını, Amberle'nin yardım edebilme olasılığını düşünmeye nasıl ikna ederdi? Yaşlı kralın, Amberle bir Seçilmiş olarak kendisine duyulan güvene ihanet ettiği günkü üzüntüsünü ve hayal kırıklığını hatırlıyordu. Ander bunu, sabah Seçilmişlerin öldürölme haberini bildirdiğinde babasının yüzünde gördüğü umutsuzlukla karşılaştırdı. Kararını kolay verdi. Kral herhangi bir yerden gelecek yardıma

umutsuzca muhtaçtı. Ander, Arion Sarandanon'dayken bu yardımın kendisinden gelmesi gerektiğini biliyordu. Ve babasına Amberle'nin aranması gerektiğini telif etmekten başka nasıl yardım edebilirdi ki?

"Elf prensi?"

Hiçlikten gelen ses Ander'i o kadar şaşırttı ki sıçrayarak uzaklaştı. Yaşam Bahçeleri'nin duvarları dibindeki çamların altından, etrafındaki geceden de karanlık bir gölge çıktı. Bir an için kararsızca donup kalan Ander nefes bile alamadı. Aceleyle belindeki kısa kılıca elini atarken, gölgenin kolu demirden bir pençe gibi kolunun üzerine inip onu tuttu.

"Sakin ol, Ander Elessedil." Ses yumuşak ama buyurgandı. "Ben senin düşmanın değilim."

Ander artık gölgenin, iki metreden epeyce uzun bir adam olduğun görebiliyordu. Siyah cüppesi ince vücuduna sıkıca sarılmış, yolculuk pelerininin başlığı bir kedinin gözleri gibi parlayan çekik gözler dışında hiçbir şey gösteremeyecek şekilde kapatılmıştı.

"Kimsin sen?" diyebilirdi elf prensi sonunda.

Diğerinin elleri başlığını kaldırarak yüzünü ortaya çıkardı. Pürüzlü ve kırışık yüz geniş, gülmeyen ağzını çevreleyen kısa, siyah sakallarla daha koyu görünüyordu. Saçları omuzlarındaydı. Uzun ve düz burnunun üstünde birleşen kalın kaşlarının altındaki kedi gözleri delici ve karanlıktı. O gözler Ander'inkilere baktı ve prens gözlerini bunlardan alamadığını fark etti.

"Baban beni tanır," diye fısıldadı iri adam. "Ben Allanon."

Ander kaskatı kesildi, kuşkulu gözlerle baktı. "Allanon?" Yavaşça başını salladı. "Ama... Ama Allanon öldü."

Derinden gelen sesi alaycıydı, gözleri bir kez daha parladı. "Sana ölü gibi mi görünüyorum elf prensi?"

"Hayır... Hayır, anlıyorum..." Ander bocaladı. "Ama elli yıldan fazla oldu..."

Babasının hikâyelerini hatırlayıp daldı: Shannara'nın

Kılıcı'nın aranması, Eventine'in düşman ordularının kampından kaçırılması, Tyrsis Savaşı; Karabüyücü Lord'un genç Vadili Shea Ohmsford tarafından öldürülmesi. Bütün bunlar boyunca Allanon orada olmuş, Dört Kara'nın kuşatılmış insanlarına gücünü ve bilgelliğini sunmuştu. Her şey bitip Karabüyücü Lord yok edildiğinde, Allanon tamamen ortadan kaybolmuştu. Söylenenlere göre onu en son Shea Ohmsford görmüştü. Daha sona Allanon'un başka zamanlarda da Dört Kara'ya geldiğine dair söylentiler çıkmıştı. Ama Batıkarası'na ve elflere hiç uğramamıştı. Hiçbiri onu bir daha görmeyi beklemiyordu. Ama babası, Druid söz konusu olduğunda kişi beklenmeyi beklemeli, derdi hep. Gezgin, tarihçi, filozof ve gizemci, tüm ırkların koruyucusu, kadim Druidlerin sonuncusu, yeni dünyanın bilge adamı... Allanon'un bunların hepsi olduğu söylenirdi.

Ama bu gerçekten Allanon muydu? Soru Ander'in aklından geçti.

İri adam bir adım daha yaklaştı. "Bana yakından bak, elf prensi," diye buyurdu. "Gerçeği söylediğimi göreceksin."

Ander o karanlık yüze, parıldayan kara gözlere baktı ve birden tüm şüpheleri silindi. Kafasında hiç şüphe kalmamıştı. Önünde duran adam Allanon'du.

"Beni babana götürmeni istiyorum." Allanon kısık ve temkinli bir sesle tekrar konuşmaya başlamıştı. "Az kullanılan bir yol seç. Gelişimi gizli tutmak istiyorum. Nöbetçiler gelmeden önce acele et."

Ander durup tartışmadı. Ardında gölgesi gibi takip eden Druid le Yaşam Bahçeleri'nden çıkıp şehre doğru hızla ilerledi.

Birkaç dakika sonra saray bahçesinin bir kenarındaki zincirli ve kilitli bir kapının yanındaki küçük bir çam ağacı kümesinin arasında çömeldiler. Ander bir anahtarlık çıkartıp içlerinden birini kilide uydurdu. Anahtar sert bir *klik* sesiyle dönüp kilidi açtı. Birkaç saniye sonra içerideydiler.

Normalde bahçe sadece kapı nöbetçileri tarafından koru-

nurdu. Ama günün erken saatlerinde, Seçilmişlerin katledildiği açığa çıktıktan sonra güney bahçesinin ucundaki bir çalının altında Went'in boynu kırılmış cesedi bulunmuştu. Ölüm şekli Seçilmişlerinkinden tamamen farklı olduğundan arada bir bağlantı kurmanın anlamı yoktu. Yine de son cinayet saray muhafızlarını ilgilendirecek kadar krala yakındı. Bahçede ek güvenlik önlemleri alınmış, kralın özel muhafızları Dardan ve Rhoe, kralın kapısında nöbet tutmaya başlamışlardı.

Ander, herhangi birinin duvarlardan ana malikâneye, nöbetçilere görünmeden ulaşmasının mümkün olduğuna inanmıyordu. Ama bir şekilde, Druid'in önderliğinde kimseyle karşılaşmadan geçmeyi başardılar. Kralın çalışma odasına bakan tavan boyundaki pencerelerin önüne gelene değin Allanon, Ander'i hemen yanında tutarak gecenin gölgelerinden biri gibi sessizce ilerledi. Druid perdeli camlardan içeriyi dinlerken, orada bir süre durakladılar. Sonra Allanon demir mandalı tutup çevirdi. Pencereler sessizce açılırken Druid ve elf prensi içeri girdi.

Tarih kitaplarıyla dolu çalışma masasının arkasında ayağa kalkan Eventine Elessedil, gözlerine inanamayarak önce oğluna, sonra da onu takip eden adama baktı.

"Allanon!" diye fısıldadı.

Druid pencereleri kapatıp perdeleri geri çektikten sonra mum ışığına döndü.

"Onca yıldan sonra..." Eventine başını sallayıp masanın arkasından öne çıktı. Sonra iri adamın yüzünü gördü ve inanmazlık şaşkınlığa dönüştü. "Allanon! Hiç yaşlanmamışsın! Sen... Hiç değişmemişsin..." Kelmeler boğazında düğümleniyordu. "Sen..."

"Ben hep olageldiğim kişiyim," diye kısa kesti Druid. "Bunu bilmek yeter, elflerin kralı."

Eventine berikinin beklenmedik ziyaretinden şaşkına dönmüş halde sessizce onayladı. Yavaşça masasına döndü ve ıkkı adam karşılıklı oturdular. Ander, gidip gitmemekte kararsız olduğu yerde kaldı.

“Bizimle otur, elf prensi.” Allanon üçüncü bir sandalyeyi işaret etti.

Ander katıldığına minnettar, konuşulacakları merak ederek oturdu.

“Olanları biliyor musun?” diye hitap etti kral, Allanon’a.

Druid onayladı. “Buraya bu yüzden geldim. Yasaklama’da bir delinme hissettim. Orada hapsolmuş, gücü gerçekten çok büyük bir şey bu dünyaya geçti. Bu yaratığın ortaya çıkışı...”

Çalışma odasının kapısının ardındaki holde hafif ayak sesleri vardı. Druid anında ayakta idi. Sonra duraksayıp sakın bir yüzle krala döndü.

“Burada olduğumu kimse bilmemeli.”

Eventine bunu sorgulamadı. Sadece onaylayıp sandalyesinden kalktı, çabucak yürüyüp kapıyı açtı. Orada çenesi efendisine doğru kalkmış, hafifçe kuyruğunu sallayan Manx oturuyordu. Eventine holde ilerlerken elinde bir çay tepsisiyle gelen Gael’i buldu. Kral gülümsedi ve tepsiyi aldı.

“Şimdi evine gidip biraz uyumanı istiyorum,” diye emretti. Gael itiraz etmeye çalıştığında ise çabucak kafa salladı. “Tartışmak yok. Yarın sabah yapacak çok işimiz var. Evine git. Ben iyiyim. Dardan ve Rhoe’ya ben çekilene kadar nöbet tutmalarını söyle. Kimseyi görmek istemiyorum.”

Birden dönüp odaya girerek kapıyı ardından sıkıca kapattı. Manx içeri girmiş, okuma masasında oturan yabancıyı sorgulayarak kokluyordu, sonra açıkça tatmin olmuş görünerek taş sominenin yanına çöküp kahverengi gözlerini kapatarak çenesini patilerinin üzerine yerleştirdi. Eventine tekrar oturdu.

“Seçilmişleri öldüren bu yaratıktı o zaman?” diye sorarak konuşmayı sürdürdü.

Druid başıyla onayladı. “Öyle olduğunu sanıyorum. Seçilmişlerin tehlikede olduğunu hissedip olabildiğince çabuk geldim. Ne yazık ki onları kurtarabilecek kadar çabuk olamadım.”

Eventine hüzünle gülümsedi. “Hata benim. Korkarım,

Yasaklama'nın zayıfladığı bana söylendiğinde bile onları korumasız bıraktım. Ama belki de hiç fark etmezdi. Yaşasalar bile Seçilmişlerin Ellcrys'i kurtarabileceklerinden emin değilim. Ellcrys'in onlara Kanateşi'nin yeriyle ilgili gösterdiği hiçbir şey tanınabilir değil. Onlara verdiği isim bile. Güvenli Kale. Bu ismi biliyor musun?

Allanon başını olumsuz anlamda salladı.

"Kayıtlarımız Güvenli Kale'den hiç bahsetmiyor. Ne yüzyıllardır bu ülkeyi yöneten atalarımızın ne de Seçilmişlerinki. Çaresiz bur durumdayım. Ellcrys ölüyor. Onu kurtarmak için şu anda hizmetinde olan bir Seçilmiş, tohumunu Kanateşi'ne taşımalı, ateşe tutmalı, sonra da toprağa geri vermeli ki bir yenden doğuş mümkün olsun."

"Tarihi bilirim," diye araya girdi Druid.

Kralın yüzü kızardı. İçinde sakladığı kızgınlık ve sinir bozukluğu yüzüne yansıyordu.

"O zaman bunu bir düşün. Kanateşi'nin yerini bilmiyoruz. Güvenli Kale adıyla ilgili elimizde hiçbir kayıt yok. Ve şimdi tüm Seçilmişler ölü. Ellcrys tohumunu taşıyacak hiç kimsemiz yok. Tüm bunların sonucu kaçınılmaz. Ellcrys ölecek, Yasaklama dağılacak, içinde kilitli kalmış kötülük tekrar serbest kalacak ve elfler ile muhtemelen Dört Kara'nın tüm halkları, hepimizi kolayca yok edebilecek bir savaşla karşı karşıya kalacak."

Sertçe öne eğildi. "Ben bir kralım, haşka hiçbir şey değil. Sen bir Druid, bir büyücüsün. Sunabileceğin bir yardım varsa sun. Bundan başka yapacak bir şey bilmiyorum."

"Seni görmeye gelmeden önce Eventine, Yaşam Bahçeleri'ne gidip Ellcrys ile konuştum."

Kral inanmayan gözlerle baktı. "Kiminle..."

"Galiba onun benimle konuştuğunu söylemek daha doğru olur. Eğer o aksini seçseydi aramızda bir iletişim olmazdı."

"Ama o sadece Seçilmişlerle konuşur," diye araya giren Ander, babasının hiddetle kaşlarını çatıldığını görünce birden sustu.

“Oğlum haklı Allanon.” Eventine Druid’e döndü. “Ellcrys Seçilmişlerden başka kimseyle konuşmaz, onlarla da nadiren konuşur.”

“Kendisine hizmet edenlerle konuşur,” diye yanıtladı Allanon. “Elfler arasında Seçilmişler ona hizmet ediyor. Ama Druidler de Ellcrys’e, farklı şekilde de olsa hizmet ettiler. Her neyse, ona kendimi sundum ve o da benimle konuşmayı tercih etti. Bana söylediklerine bakılırsa, olaylara bakışınızda en azından bir noktada hatalısınız.”

Eventine bir an Druid’in devam etmesini bekledi. Ama o devam etmedi. Sadece sorgularcasına elfe bakıp oturmaya devam etti.

“Öyleyse ben sorayım.” Kral kendini sakın kalmaya zorluyordu. “Hangi açıdan hatalıyım?”

“Bunu söylemeden önce,” dedi Allanon öne eğilerek, “bir şeyi anlamanızı istiyorum. Edebileceğim her şekilde yardım etmeye geldim, zira Yasaklama’da hapsolan kötülük Dört Kara’daki tüm hayatı tehdit ediyor. Teklif ettiğim yardım tümüyle karşılıksız. Ama bir şartım var. Bu konuda uygun gördüğümü yapmakta serbest olmalıyım. Onaylamasan bile Eventine Elesedil. O zaman bile. Anlıyor musun?”

Kral tereddüt etti, mavi gözleriyle karşısındaki adamın karanlık yüzünde, orada bulamayacağı açık olan cevaplar aradı. Sonunda kabul etti.

“Anlıyorum. Bu konuda dilediğin gibi davranabilirsin.”

Druid, Ander ve krala bakarken ifadesiz bir yüzle arkasına yaslandı.

“Öncelikle, Güvenli Kale’nin yerini bulmanıza yardım edebileceğimi sanıyorum. Ellcrys’in, konuşmamızda bana gösterdiği Güvenli Kale, dediğim gibi tanımadığım bir yerdi. Tanımadığım bir yerdi, çünkü dünyanın Ellcrys yaratıldığındaki halinden kalma bir görüntüydü. Büyük Savaşlar dünyayı öylesine toptan değiştirdi ki o yerle ilgili algıları tamamıyla hatalı. Ayrıca Güvenli Kale adını biliyoruz. Elf krallarının ve Seçil-

mişlerin tarihlerinde yer almadığını söylediniz. Ama bakacak bir yer daha var. Paranor'da, Druid İçkalesi'nde, tamamen eski dünya bilimi ve mistik olgulara adanmış tarih kitapları var. O kitaplarda belki Ellcrys'in yaratılışı ve Kanateşi'nin yerinden bahsediliyordur. Bu da bir olasılık çünkü tarihin içerdiği bilginin çoğu İlk Druid Konseyi zamanında, katliam yapılınca kadar her üyeden ayrı ayrı alınıp bir araya getirilmişti. Şunu da hatırlayın: O konseyin öncüsü Galaphile'di ve Galaphile bir elfti. Ellcrys'in yaratılışı ve Kanateşi'nin yeriyle ilgili bilgilerin eklenmesini sağlamış olabilir.”

Duraksadı. “Bu gece işimiz bittiğinde Paranor'a gideceğim. Tarihimiz Druid olmayanlara gizlidir. O yüzden benim gitmem gerekli. O sayfalarda Güvenli Kale adından bahis geçtiğine inanıyorum. Orada yazılı olanlardan Kanateşi'nin yerini bulmayı umabiliriz.”

Ellerini masanın üzerinde kavuşturup gözlerini krala dikti. “Seçilmişlere gelirsek Eventine, tamamıyla yanılıyorsun.”

Bir anda odaya ölüm sessizliği çöktü. Amberle! diye düşündü Ander şaşkınlıkla. Amberle'den bahsediyor!

“Altısı da öldü...” diye başlayan Eventine birden sustu.

“Yedi Seçilmiş vardı,” dedi Druid sessizce. “Yedi.”

Kral kaskatı kesilerek eklemleri bembeyaz oluncaya kadar masanın kenarını sıktı. Gözlerinden kızgınlık ve inanmazlık yansiyordu.

“Amberle.” İsim ağzından bir lanet gibi çıktı.

Druid başını salladı. “O da Seçilmişlerden biri.”

“Hayır!” Kral ayağa kalkmış, bağırıyordu. “Hayır, Druid!”

Holden aceleci ayak sesleri geldi, sonra da odanın kapısına vurulduğu duyuldu. Ander babasının ne yapmış olduğunu fark etti. Babasının bağırışı Dardan ve Rhoe'nun gelmesine neden olmuştu. Aceleyle gidip kapıyı açtı. Sadece nöbetçileri değil, Gael'i de görünce şaşırdı. Hepsi merakla içeri bakıyordu. Ama elf prensi dikkatle görüş alanlarını kapattı. Sonra da babası yanına geldi.

“Sana evine gitmeni söyledim Gael,” diye azarladı genç elfi.
“Şimdi dediğimi yap.”

Gael, karşısındakinin sözlerine olan kızılgınlığını yüzünde taşıyarak eğildi ve tek kelime etmeden holün sonunda gözden kayboldu. Kral başını sallayarak elf avcılarına her şeyin yolunda olduğunu anlattı ve onlar da nöbetlerine geri döndüler.

Kral açık kapıda bir süre sessizce durduktan sonra kapıyı kapattı. Delici mavi gözleri oğlundan Allanon’a kaydı.

“Amberle’yi nasıl öğrendin?”

“Ellcrys benimle konuşurken kendisine hizmet etmek için yedi kişi seçtiğini söyledi. Biri genç bir kızmış. Adı Amberle Elesedil’miş.”

Druid, elf kralının yüzünü dikkatle inceleyerek duraksadı. Acıdan kırışmıştı. Beti benzi solmuştu.

“Genç bir kadının bir Seçilmiş olması sıra dışı,” diye sakince devam etti Allanon. “Toplasan bir avuç kadın seçildi, hele son beş yüz yılda hiç seçilmedi.”

Kral kızgınlıkla başını salladı. “Amberle’nin seçilmesi onun için hiçbir anlam ifade etmeyen bir onurdu. O bu onuru reddetti. İnsanlarını ve ailesini utandırdı. Artık bir Seçilmiş değil. Artık bu ülkenin bir vatandaşı değil. O kendi isteğiyle dışlandı.”

Allanon, birden yüzü sertleşerek hızla ayağa kalktı.

“O senin torunun ve sen bir aptalın konuşacağı gibi konuşuyorsun.”

Eventine bu azarlama karşısında kaskatı kesildi ama dilini tuttu. Druid ona yaklaştı.

“Beni dinle. Amberle bir Seçilmiş. Diğerleri gibi Ellcrys’e hizmet etmediği doğru. Sadece kendi bileceği sebeplerden dolayı, açıkça sahip olduğu sorumluluklara rağmen evini, Arborlon’u ve Batıkarası’m terk ettiği, halkının gözünde ailesine ve özellikle kral olan sana utanç getirdiği doğru. Kendini dışlattığı doğru. Artık Seçilmişlerden biri olmadığına inandığı da doğru.”

“Ama şunu bil ki ne sen ne de halkı Ellcrys'in verdiklerini ondan geri alabilir. Kendisi bile bunu yapamaz. Sadece Ellcrys yapar. Ellcrys aksini söylemedikçe Amberle onun hizmetinde bir Seçilmiş olarak kalacak, Kanateşi'nin aranmasında tohumu taşıyacak bir Seçilmiş, ona yeniden hayat verecek bir Seçilmiş olarak.”

Allanon duraksadı. “Bir kral, kral olmasına rağmen her şeyi anlayamayabilir Eventine Elessedil. Bazı şeyleri sadece kabul lenmelisin.”

Eventine konuşmadan Druid'in gözlerine bakarken gözlerindeki öfke gitmiş, yerini üzüntü ve şaşkınlık almıştı.

“Ona çok yakındım,” dedi kral nihayet. “Babası, oğlum Aine öldükten sonra Amberle'nin babası oldum. Henüz beş yaşında bir çocuktuk. Akşamları birlikte oynardık...” Daha fazla devam edemeyerek durdu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Onda daha önce bilmediğim bir nitelik vardı: bir tatlılık, bir masumiyet, bir sevgi. Torunundan bahseden yaşlı bir adam olarak konuşuyorum ama bilmeden konuşmuyorum. Onu tanıyordum.”

Allanon hiçbir şey demedi. Kral sandalyesine dönüp yavaşça yerine oturdu.

“Tarihte Jerle Shannara'nın zamanından beri, bir Seçilmiş olarak hizmet etmeye seçilen kadın yoktur. Amberle, beş yüzyıldan sonra ilkti. Başkalarının uğruna her şeyi vereceği bir onurdu bu.” Düşünceli düşünceli kafasını salladı. “Yine de Amberle ondan kaçtı. Ne bana ne annesine ne de bir başkasına açıklama yaparak. Tek kelime etmeden. Sadece gitti.”

Umutsuzca arkasına yaslandı. Allanon ateşli kara gözleriyle tekrar karşısına oturdu.

“Geri getirilmeli. Elf halkının tek umudu o.”

“Baba,” diye başladı Ander, düşünüp vazgeçmesine zaman bırakmadan. İçgüdüyle babasının yanında diz çöktü. “Baba, öldürüldüğü gece Lauren bana bir şeyler söyledi. Bana Ellcrys'in Amberle'yle, seçilmesinden sonra defalarca konuştuğunu söy-

ledi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Belki de Amberle bizim en büyük umudumuzdur.”

Kral söylenen sözler anlamsızmışçasına boş boş baktı. Sonra ellerini masanın üzerine koyup kafasını eğdi.

“Bu çok zayıf bir umut bence Ander. Sadece ihtiyaçları olduğu için insanlarımız onu kabul edebilir. Yine de bundan kesinlikle emin değilim; reddederek yapmış olduğu, onların gözünde bağışlanamaz bir hareket. Belki Ellerys de onu hem bir Seçilmiş hem de tohumunun taşıyıcısı olarak kabul edebilir. Bu sorulara cevap vermeye çalışmayacağım. Kişisel duygularımın bu işte yeri yok.” Tekrar Allanon’a döndü. “Amberle bize karşı koyacak, Druid. Bu toprakları terk ettiğinde sonsuza dek gitti. Böyle olması gerektiğine yürekten inandı; bir şey onu inandırdı. Onu benim kadar tanıımıyorsun. Asla dönmeyecektir.”

Allanon’un ifadesi değişmedi. “Bunu göreceğiz. En azından ona sormalıyım.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.” Kralın sesi hüzünlendi. “Herhangi birinin bildiğinden de şüpheliyim.”

Druid dikkatle bir bardak bitki çayı doldurup krala uzattı.

“Ben biliyorum.”

Eventine bir süre konuşmadan ona baktı. Yüzü çatışan duygularla örtülüydü ve birden gözleri yaşardı. Ama gözyaşları geldikleri kadar hızlı gittiler.

“Tahmin etmeliydim,” dedi sonunda. Kalkıp masadan birkaç adım uzaklaştı, yüzü kısmen gölgelerle döndü. “Bu konuda dilediğin gibi davranmakta özgürsün, Allanon. Bunu zaten biliyorsun.”

Allanon da onunla birlikte kalktı. Sonra Ander’in şaşkın bakışları arasında, “Ayrılmadan önce kısa bir süreliğine oğlunun hizmetlerine ihtiyacım olacak,” dedi.

Eventine yüzünü dönmedi. “Dilediğin gibi olsun.”

“Unutma, benim buraya geldiğimi kimse bilmeyecek.”

Kral onayladı. “Hiç kimse.”

Bir dakika sonra Druid perdelerin arasına girip kaybolmuş-

tu bile. Ander tereddütle babasına baktıktan sonra peşinden çıktı.

Yaşlı adamın aklının artık Amberle'de olduğunu biliyordu.

Carolan'm kuzeyindeki Batıkarası ormanlarının karanlığında Dagda Mor sakin ve sessizce oturuyordu. Gözleri tekrar açıldığında tatminle parıldıyorlardı. Dönüşücü ona iyi hizmet etmişti. Yavaşça ayağa kalktı, cilalı gövdesini tuttuğunda Güç Asası parladı.

"Druid," diye hafifçe tısladı. "Senden haberim var."

Kıyıcı'nın şekilsiz gölgesine işaret ettiğinde yaratık gecenin içinden ayağı kalktı. Dagda Mor doğuya baktı. Druid'i Paranor'da bekleyecekti. Ama yalnız başına değil. Druid'in gücünü hissedebiliyordu ve ondan çekiniyordu. Kıyıcı böylesi güçlere karşı duracak kadar güçlü olabilirdi ama onu başka işlerde kullanacaktı. Hayır, yardım gerekecekti. Yasaklama'nın çökmekte olan duvarlarından bir avuç soydaşını getirecekti.

Druid'i tuzağa düşürmeye ve öldürmeye yetecek kadarını.

BÖLÜM 6

Ander aydınlık çalışma odasından çıktığında Allanon onu bekliyordu. Birlikte geldikleri yoldan geri dönerek saray bahçesinden ve küçük yan geçitten çıktılar. Sonra Allanon ahırlara gitmek istedi. Ormandaki küçük bir açıklıktan ahır çayırlarına giden bir arka yolu izleyip oradan ahır kapısına geldiler. Ander yaşlı seyisi gönderdikten sonra Allanon'la birlikte içeri süzüldü.

Gaz lambaları çift sıra ahırları aydınlattı ve sessizliğin içinde at kişnemeleri duyuldu. Allanon bir sıradan başlayıp diğerlerinden geri dönerken gözleri attan ata sıcıyordu. Ander ise onu izliyordu.

Sonunda Druid durup Ander'e döndü.

"Şu," diye işaret etti. "Onu kullanmam gerekecek."

Ander huzursuzca Allanon'un seçtiği ata göz attı. Artaq adındaki at on sekiz karış yüksekliğinde, iri, kömür karası bir aygırdı. Artaq, Allanon boyunda birini taşıyacak kadar büyük ve güçlüydü, hırpalanmaya dayanıklıydı. Hızlı olmaktan çok, dayanıklı bir av atıydı. Yine de Ander, onun kısa mesafelerde çok hızlı olabileceğini biliyordu. Özellikle büyük, yuvarlak gövdesine kıyasla küçük, ince bir kafası vardı. Normalden daha kenarda, şaşırtıcı bir gök mavisi renginde gözleri de. Bu gözlerde zekâ pırıltısı vardı; Artaq herhangi bir adamın üzerinde hâkimiyet kurabileceği bir at değildi.

Aslında sorun da tam olarak buydu. Artaq iradesi güçlü ve genelde sağı solu belli olmayan bir hayvandı. Binicileriyle, ge-

nelde onların düşmesiyle sonlanan oyunlar oynamayı severdi. Bu düşüşlerde birçok kişi yaralanmıştı. Eğer binici bunu önleyecek kadar güçlü ve hızlı değilse, bindikten birkaç saniye sonra Artaq onu sırtından atmanın yolunu bulurdu. Çok az adam bunu denemişti. Hatta bir zamanlar gözdesi olmasına rağmen kral bile çok az biniyordu artık.

“Başkaları da var...” diye önercekti ki Ander, Allanon’un çoktan başını sallamaya başladığını gördü.

“Bu işimi görür. Adı ne?”

“Artaq,” diye yanıtladı elf prensi.

Allanon bir süre dikkatle atı inceledikten sonra ahır kapısının mandalını açıp içeri girdi. Ander izlemek için yaklaştı. Druid sessizce büyük siyahın önünde durup elini davetkârca uzattı. Ander’in şaşkın bakışları arasında Artaq yanaştı. Allanon atın satensi boynunu yavaşça ve kibarca okşayıp kulağına fısıldamak için eğildi. Sonra siyah bir yular takıp ahırdan dışarı, koşumların tutulduğu yere götürdü. Ander başını sallayarak onları izledi. Druid bir eyer ve gemi alıp yuları çıkardı, sonra eyer ve gemi tam oturacak şekilde taktı. Cesaretlendirici bir son sözle atın sırtına atladı.

Ander nefesini tuttu. Allanon yavaşça atı koridorda ileri geri yürüttü. Artaq itaatkârdı ve karşılık veriyordu; bu adamla oyun oynamayacaktı. Allanon onu Ander’in beklediği yere getirip indi.

“Ben yokken elf prensi,” dedi siyah gözlerini Ander’e dikerek, “babana dikkat edeceğini biliyorum. Ona bir zarar gelmemesini sağla.” Duraksadı. “Bu konuda sana güveniyorum.”

Ander, Allanon’un kendisine böylesi bir güven beslemesinden memnun, başını salladı. Druid onu bir süre daha inceledikten sonra döndü. Yine elf prensinin bakışları arasında Artaq’ı ahırın arkasına götürüp çift kanatlı kapıyı sonuna kadar açtı.

“Öyleyse hoşçakal, Ander Elessedil,” deyip tekrar ata bindi Artaq’ı kapıdan çıkarıp hızla karanlığa doğru surdu.

Ander, gözden kaybolana kadar onu izledi.

Gecenin geri kalanı ve sonraki üç günün çoğunda Allanon, Artaq'ı doğuya, Paranor'a sürdü. Yolculuğu onu Batıkarası'nın ormanlarından tarihi Rhenn Vadisi'nin ağzına, oradan da Streleheim Ovası'nın geniş boşluğuna çıkardı. Sadece dinlenmek, yemek ve Artaq'ın su içmesi için mola vererek mümkün olduğunca korunaklı yerlerden, kervan rotalarının ve sık kullanılan yolların uzağından durmaksızın yol aldı. Elf kralı ve oğlu dışında kimse Dört Kara'ya döndüğünü bilmiyordu daha. Onlar dışında kimse Paranor'daki tarihi ya da yedinci Seçilmiş'i bilmiyordu. Eger Yasaklama'dan kaçan kötülük bunlardan haberdar olsaydı görevi ciddi şekilde tehdit altında kalmış olurdu. Gizlilik en büyük müttefikiydi ve bu durumu korumak niyetindeydi.

Yolculuğunun ikinci günü sona ererken Paranor'a vardı. Takip edilmediğinden emindi.

Eski kaleden hâlâ uzakta olmasına rağmen, atını iyi ot ve suyun olduğu küçük bir ladin korusunda bırakıp yolun kalanını yürüdü. Burası Karabüyücü Lord zamanında olduğu gibi değildi. Artık etrafındaki ormanda av arayan kurt sürüleri yoktu. Kalenin dışını kaplayan zehirli diken bariyeri de yoktu. Akşamın alacakaranlığında orman gecenin sesleriyle sakin ve huzurluydu.

Birkaç dakika içinde Druid Kalesi'nin dibindeydi. Eski kale bir devin eliyle yerin bağrından fışkırmışçasına orman örtüsünün üzerine çıkan büyük bir kaya kütesinin üzerindeydi. Gece göğünün koyu mavisinde sade bir şekilde resmedilmiş gibi duran beyaz, aşınmış taşlardan yapılma baş döndürücü kuleleri, duvarları, sivri tepeleri ve korkuluklarıyla, bir peri masalından çıkmış nefes kesici bir manzaraydı.

Allanon duraksadı. Paranor'un tarihi atalarının, Druidlerin tarihiydi. Bu tarih, insan ırkını yok olmanın eşiğine getiren ve eski dünyanın şeklini sonsuza dek değiştiren Büyük

Savaşlar'dan bin yıl sonra başlamıştı. İnsanoglunun artık ustun ırk olmadığı ölümcül yeni dünyada, katliam kurbanlarının var olmaya çabaladığı acımasızlık ve ıssızlık zamanlarından sonra başlamıştı. Tek insan ırkının yeni insan, cüce, gnom ve trol ırklarına dönüşmesinden, elflerin yeniden ortaya çıkışından sonra başlamıştı. Paranor'da, ilk Druid Konseyi, yeni dünyayı anarşiden kurtarmak için umutsuz bir çabayla bir araya geldiğinde başlamıştı. Onları buraya Druidlerin en yücresi Galaphile çağırmıştı. Burada eski dünyanın yazılı ve sözlü tarihi, gelecekteki tüm nesiller için korunmak üzere Druid kayıtlarına geçirilmişti. Burada eski dünyanın bilimleri keşfedilmiş, parçalar bir araya getirilmiş, küçük bir kısmının sırrı çözülmüştü. Yüzlerce yıl, kaybedilenleri tekrar kurmaya çalışan yeni dünyanın bilge adamları Druidler burada yaşamıştı.

Ama çabaları başarısızdı. İçlerinden biri, sonunda kendini tüketecek kadar büyük ve kötü bir güçle uğrarak ihtirasının ve düşüncesiz sabırsızlığının kurbanı oldu. Adı Brona'ydı. Irkların Birinci Savaşı'nda Dört Kara'yı yönetmek amacıyla insanlardan oluşan ordusuyla diğer ırklara saldırdı. Druidler bu isyanı bastırıp onu saklanmaya zorladılar. Öldüğüne inandılar. Ama beş yüzyıl sonra o, artık Brona değil, Karabüyücü Lord olarak geri geldi. Druidleri kendi kalelerinde tuzağa düşürüp gafil avladı ve biri hariç hepsini katletti. O adam Bremen'di. Allanon'un babası. Bremen büyülu bir kılıç, Karabüyücü Lord'un karşısında duramayacağı bir tılsım hazırlayıp Elf Kralı Jerle Shannara'ya verdi. Elflerin ve müttefiklerinin Irkların İkinci Savaşı'nı kazanmasını ve Karabüyücü Lord'un bir kez daha insanların dünyasından uzaklaşmasını sağladı.

Bremen öldüğünde, Allanon son Druid oldu. Kaleyi sonsuza dek mühürledi. Paranor ırkların tarihi, büyük adamların ve daha büyük işlerin çağının bir anıtı oldu.

Druid başını salladı. Hepsi geçmişte kalmıştı, şimdi sadece şu anla ilgilenmeliydi.

Gözleri çatlaklarda ve sıvri çıkıntılarda, kalenin etrafını

dolanmaya başladı. Sonunda durdu, ellerini kayalara uzatıp onlara dokundu. Taşın bir kısmı içeri doğru girip zekice saklanmış bir geçidi açığa çıkardı. Druid çabucak dar açıklıktan içeri kaydı, taş da eski yerine oturdu.

İçerisi zifiri karanlıktı. Allanon'un elleri, bir kayaya çakılı demir bir kovadaki duvar meşalelerini bulana kadar arandı. Meşalenin tepesindeki zifti tutuşturan bir kıvılcım çıkarana dek, göğsündeki bir kesede taşıdığı çakmak taşıyla uğraştı. Meşaleyi, gözleri alışana dek ardında tuttu. Önünde bir geçit, kaya zemine oyulmuş kaba kesimli basamakların silueti karanlığa uzanıyordu. Toz ve bayat hava kokusu burun deliklerine dolunca hoşnutsuzlukla burnunu kıvırdı. Mağaralar soğuktu; soğuklukları binlerce ton kayayla mühürlenmişti. Druid kalın pelerinine sarındı. Ayaklarının altından yüzlerce basamak geçtiğinde, merdiven hâlâ karanlığın içine doğru kıvrılıyordu.

Nihayet yürüyüş ağır, ahşap bir kapıda bitti. Allanon durup demir kenar şeridini inceledi. Az sonra parmakları belirli bir sırayla metal çivilere dokundu ve kapı açıldı. İçeri girdi.

Kalenin ısıtma sisteminin kazanındaydı. Burası büyük, kara bir çukuru çevreleyen dar bir iskeleden oluşan yuvarlak, mağaramsı bir odaydı. Alçak, demir bir tırabzan çukuru çevreliyordu. İskelenin etrafında demir destekli, kapalı ve kilitli tahta kapılar oda boyunca dizilmişti.

Druid tırabzana doğru ilerleyip meşaleyi ardında tutarak çukura bir göz attı. Ateşin soluk ışığı, kül ve pastan kabuk tutmuş, kararmış duvarlarda dans etti. Fırın soğuktu. Bir zamanlar kalenin kulelerine ve salonlarına ısı pompalayan makine şimdi kilitli ve sessizdi. Ama çok aşağıda, meşalenin soluk ışığının ötesinde soğuk, büyük, demir kazanların da altında toprağın doğal ateşi hâlâ yanıyor. Kıpırtısı şimdi bile hissediliyordu.

Başka bir zamanı hatırladı. Elli yıldan daha uzun bir süre önce Paranor'a ve Druid Kalesi'ne, cüce köyü Culhaven'dan bir grup arkadaşıyla gelmişti: Shea ve Flick Ohmsford, Calla-

horn Prensi Balinor Buckhannah, Leah Prensi Menion, Durin ile Dayel Elessedil ve yiğit cüce Hendel. Efsanevi Shannara'nın Kılıcı'nın peşinden gelmişlerdi çünkü Karabüyücü Lord Dört Kara'ya geri dönmüştü ve onu sadece kılıcın gücü yok edebilirdi. Allanon kaleye küçük grubuyla gelmişti ve neredeyse çıkamayacaktı. Tam bu odada, Kafatası Taşıyıcıları'ndan biriyle ölümüne savaşmıştı. Karabüyücü Lord onun geleceğini biliyordu. Bir tuzak kurmuştu.

Kalenin sessizliğini dinlerken gözleri hızla kalktı. Bir tuzak. Kelime onu rahatsız etti; bir çeşit içgüdü, uyarıcı bir altıncı hissi harekete geçirdi. Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler...

Bir dakika kararsızca olduğu yerde durdu. Sonra kafasını salladı. Aptalca davranmaya başlıyordu. O sadece bir hatıraydı. Başka bir şey değil.

Elinde meşale, yukarı çıkan spiral bir merdivene varınca ya değin ilerledi. Sonra arkasındaki çukura ve fırın odasına bakmadan, çabucak merdivenleri çıkıp Druid Kalesi'nin üst salonlarına girdi.

Her şey elli yıl önceki gibiydi. Yıldızların ışığı yüksek pencerelerden içeri ince, gümüş kuşaklar halinde girip hafifçe, ağır ahşap panellere ve yüksek koridorun iskeletini oluşturan kerestelere vuruyordu. Koridor boyunca, geceleyin parlak renkleri gri ve koyu maviye dönmüş tablolar ve duvar halıları asılmıştı. Taş ve demir heykeller, pirinç kollu tahta kapıların önünde sessizce nöbet tutuyorlardı. Toz kalm, yumuşak bir hah gibi her şeyi örtüyor, uzun, geniş örümcek ağları tavandan mermer zemine sarkıyordu.

Allanon, kalenin her yerine hâkim küflü havanın yarattığı dumanda elinde meşale, yavaşça koridorda ilerledi. Derin ve ezici bir sessizlik hâkimdi. Yürüdükçe ayak sesleri ürkütücü biçimde yankılanıyor, geçişiyle havalanan tozlar ardında bir duman oluşturunuyordu. İki yanından, meşalesinden vuran ışıqla parlayan metal aksamlarıyla kapılar geçiyordu. Yürüdüğü koridor bir başkasıyla kesişince sağa döndü. Neredeyse

sonuna kadar yürüyüp beyaz meşe ve demirden yapılma daha küçük bir kapının önünde durdu. Kapı devasa bir kilitle kapatılmıştı. Druid belindeki keseyi bir süre karıştırdıktan sonra büyük, madeni bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide sokup iki kez çevirdi. Kullanılmamaktan paslanmış mekanizma itiraz edencesine gıcırdadı ama mandal geri çekildi ve demir kol serbest kaldı. Allanon içeri girip kapıyı kapattı.

Girdiği oda küçük ve penceresizdi. Bir zamanlar çalışma odasıydı. Dört duvarı yıpranmış, ciltlerinin renkleri çoktan solmuş, sayfaları toza dönmüş deri kaplı kitaplarla doluydu. Karşı duvarda saz ve sopalardan yapılma tabureleriyle, nöbetteki iki bekçi gibi katı ve yalnız, iki küçük okuma masası duruyordu. Kapıya daha yakın bir yerde kalm, işlenmiş deriden yapılmış, rahat görünen iki koltuk vardı. Demir çivilerle çakılmış kereste tabanın üzerine eskimiş, el örgüsü bir halı serilmişti. Halı, armalar ve yıldızlarla işlenmişti.

Druid odaya baştan savma bir göz atıp solundaki duvara yürüdü. Alttan üçüncü rafın sonundaki kitapların arkasına uzanıp iki büyük demir çivi buldu. Bunlara dokundığında kitaplığın bir kısmı sessizce aralandı. Kendine geçecek kadar yer açtıktan sonra içeri girip kitaplığı ardından kapattı.

Geçmeli ağır granit bloklardan yapıp üstüne harç atılmış odanın ortasında durdu. Tek bir uzun, ahşap masa ve yarım düzine arkalıklı sandalyenin dışında oda boştu. Hiçbir pencere ve girdiğinin dışında hiçbir kapı yoktu. Bayat ama solunabilir bir havası vardı. Odanın kapalı inşası yüzünden, doğal olarak neredeyse hiç toz yoktu.

Elindeki meşaleyi kullanarak girişin iki yanındaki ve masadaki mumları yaktı. Bunu yapınca, sağdaki duvara gidip elini düzgün duvarın üstünde gezdirmeye başladı. Bir süre sonra parmak uçlarını granite sıkıca bastırıp başını eğerek konsantre oldu. Önce hiçbir şey olmadı ama birden koyu mavi bir ışık parmaklarından taşdı, etteki damarlar gibi uzanmaya başladı. Bir anda duvar sessiz, mavi bir alevle patladı; ardından duvar da ateş de yok oldu.

Allanon geri çekildi. Granitin olduğu yerde sıra sıra ağır, deri kaplı, incelikli altın işlemeleri olan kitaplar duruyordu. Druid Paranor'a bunlar için gelmişti çünkü bunlar Druidlerin tarihiydi. Büyük Savaşlar'ın katliamından kurtarılan, İlk Druid Konseyi'nden bugüne tutulmuş, eski ve yeni dünyanın bilgilerinin tümüydü.

Allanon dikkatle uzanıp ağır ciltlerden birini aldı. İyi durumdaydı. Derisi yumuşak ve esnek, sayfa kenarları tam, ciltleri sertti. Geçen çağlara iyi dayanmışlardı. Beş yüzyıl önce, Bremen'in ölümünden sonra, son Druid olduğunu anladığında, bir gün bu dünyada yaşayacak ve bu bilgilere ihtiyacı olacak nesiller için saklanmak üzere, tarih kayıtlarını koruyacak olan bu odayı inşa etmişti. Zaman zaman kaleye gelip yolculuğu esnasında Dört Kara hakkında öğrendiklerini kaydediyor, başka şekilde kaybolabilecek sırları işliyordu. Buradaki bilgilerin çoğu, uygulamak bir yana, ister Druid ister sıradan bir adam olsun, kimsenin tümüyle anlamayı bile umamayacağı bir güç olan büyü ile ilgiliydi. Druidler bunları, aptalca kullanabilecek kişilerden saklamayı düşünmüşlerdi. Ama artık Allanon dışındaki tüm Druidler gitmişti ve bir gün o da gidecekti. O zaman gücün sırları kime miras kalacaktı? Bu Allanon'un üzerinde az düşündüğü bir konu değildi. Henüz kabul edilebilir bir çözüm bulamadığı bir ikilemdi.

Elindeki kitabın sayfalarını hızla çevirip geri koyarak bir diğerini aldı. İkinci kitaba biraz bakıp uzun masaya oturmaya gitti. Yavaşça okumaya başladı. Yaklaşık uç saat kadar, kitabın sayfalarını çevirmek dışında kımıldamadan, kafası kitaba gömülü vaziyette inceledi.

İlk saatin sonunda Güvenli Kale'nin yerini buldu. Ama okumaya devam etti. Daha fazlasını arıyordu.

En sonunda gözlerini kaldırıp bitkince arkasına yaslandı. Bir süre, Druid tarihini oluşturan kitap sıralarına gözlerini dikerek oturdu sadece. Aradığı her şeyi bulmuştu ama bulmanmış olmayı dilerdi.

İki gün önce Eventine Elessedil'le yaptığı görüşmeyi düşün-
dü. Elf kralına, önce Yaşam Bahçeleri'ne gittiğini ve Ellerys'in
kendisiyle konuştuğunu söylemişti. Ama onun söylediği her
şeyi krala söylememişti. Bu kısmen, ağacın ona gösterdiği ha-
tıraların, kimsenin tanıyamayacağı kadar eski ve değişmiş bir
zamana ve yaşama ait belirsiz, kafa karıştırıcı olmasındandı.
Ama ona gösterildiğinde çok iyi anladığı bir şey vardı. Yine
de o kadar inanılmazdı ki Druid tarihini inceleyip emin ol-
madan kabul etmesi mümkün değildi. Bunu yapmıştı. Artık
doğru olduğunu ve Eventine'den, herkesten gizlenmesi gerek-
tiğini biliyordu. Umutsuzluğu tatmıştı. Elli yıl önce genç Shea
Ohmsford'la yaşadığı gibi gerçek, olayların karşı konulmaz
akışıyla ortaya çıkmaya bırakılmalıydı. Açıklanışının zamanını
ve yerini belirlemek ona bağlı değildi. Olayların doğal düzeni-
ni kurcalamak ona düşmezdi.

Yine de bu kararı sorguladı. Tütünün sonuncusu olarak
atalarının hayaletleriyle baş başa bu kararı sorguladı. Gerçeği
Shea Ohmsford'dan, hatta aslında Culhaven'dan yola çıkan
küçük maceracı gruptaki herkesten, onları ikna ettiği için
Shannara'nın Kılıcı macerasında hayatlarını tehlikeye atan her-
kesten ama özellikle Shea'dan gizlemişti. Sonunda yanlış yap-
mış olduğuna karar vermişti. Bu sefer de hatalı mıydı? Bu sefer
gizliliği daha baştan bir kenara mı koymalıydı?

Hâlâ düşünceler içinde, önündeki kitabı kapattı. Masadan
kalkıp ağır cildi aldığı yere koydu. Tarih ciltlerinin karşısında
hızlı bir el hareketi yaptı ve granit geri geldi. Bir an boş boş
baktıktan sonra döndü. Yanında getirdiği meşaleyi tekrar ya-
pıp diğer ateşleri söndürdü ve gizli kapıyı açtı.

Druid çalışma odasına dönünce her şey eskisi gibi olana
kadar bekledi. Odaya neredeyse üzgün bir bakış attı. Druid
Kalesi bir mezar olmuştu. Ölüm kokusu ve tadı taşıyordu. Bir
zamanlar öğrenim ve bilgelik mekânıydı. Ama artık değil. Ar-
tık bu duvarlar arasında yaşayanlara yer yoktu.

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Druid tarihinin sayfalarını

okuduğundan beri tavrı hırçınlaşmıştı. Paranor'dan ayrılmaya hevesliydi. Burası kaderi kötü bir yerdi ve her şeyden önce o, bu kötü kaderi diğerlerine taşımahydı.

Kapıya yürüyüp açtı ve ana hole çıktı.

Yirmi adımdan daha yakın bir mesafede kambur şekliyle Dagda Mor duruyordu.

Allanon donup kaldı. İblis, elinde Güç Asası, bakışları Druid'e dikilmiş, tek başına bekliyordu. Nefesinin kulak tırmalayıcı sesi derin sessizliği bıçak gibi kesiyordu ama o tek kelime etmiyordu. Orada öylece durmuş, yok etmeye geldiği adamı inceliyordu.

Druid odanın kapısından bir adım uzaklaşıp berikinin etrafındaki bulanık karanlığı tarayarak dikkatle koridorun ortasına geldi. Neredeyse anında başkalarının da olduğunu gördü; yeşil bir ateşin yardığı gözleriyle dört ayak üstünde, sürünerek gölgelerden çıkan belirsiz, hayaletimsi yaratıklar. Çoktular ve çevresini sarmışlardı. Köşeye sıkışmış avın etrafındaki kurtlar gibi daireler çizerek yavaşça çemberi daraltıyorlardı. Suratsız kafalarından, olacakların beklentisiyle keyifli, korkunç, keddimsi bir ciyaklama, bir miyavlama yükseldi. Birkaçı meşale ışığının kenarına kadar geldi. Yılankavi gri tüy yumağı olan gövdeleri, bükük ve insanı zorlukla andıran kolları, pençe parmaklı elleriyle acayip yaratıklardı. Druid'e onu donduran yüzlerle baktılar. Yüzleri kadınsıydı. Tipleri vahşilikten şekil değiştirmiş, ağızları devasa kedilerinkine dönmüştü.

Binlerce yıldır dünya üzerinde olmasalar da onları tanıdı. İnsanlığın doğuşundan beri Yasaklama'nın duvarının ardında hapistiler. Ama eski dünya tarihi, efsanelerini anlatıyordu. İnsan etiyile beslenirlerdi. Doğuştan çılgın, aklın ötesinde, mantığın ötesinde bir öldürme isteğıyle doluydular.

Onlar birer öfke iblisiydi.

Allanon, onun öleceğini düşünüp keyiflenerek meşale ışığının ucunda sürünüp daireler çizmelerini izledi. Ölüm kesin gibiydi. Kendisi için çok fazla olduklarını Druid de biliyordu.

Gücu hepsini durduracak kadar büyük değildi. Yekvücutmuş gibi saldıracaklar, her yönden gelecekler ve hiçbir şey kalmayınca kadar yırtıp parçalayacaklardı.

Dagda Mor'a çabucak bir bakış attı. İblis, bakışlarını Druid'e dikmiş, olduğu yerde, yordakçılarının oluşturduğu dairenin dışında duruyordu. Kendi gücünü kullanma ihtiyacı hissetmediği açıktı; öfke iblisleri yeterli olacaktı. Druid tuzığa düşmüş, tek kalmıştı. Elbette mücadele edecekti ama sonuçta ölecekti.

Öfke iblislerinin miyavlamaları yükselip kalenin taşlarından tiz yankılarla geri dönen kuru bir feryat halini aldı. Pençeli parmaklar kemiği çizer gibi mermer zemini tırmaladı ve sanki tüm Paranor korkudan dondu.

Sonra birden Allanon yok oldu.

Bu o kadar ani oldu ki sersemleyen öfke iblislerinin çılgınlıkları dinerken, inanmayan gözlerle az önce Druid'in durduğu yere baktılar. Meşale hâlâ karanlık dumanın içinde asılı duruyor, onları büyülenmişçesine yerlerinde tutuyordu. Sonra kıvılcımlar saçarak holün zeminine düştü. Alev dağılırken koridor karanlığa gomüldü.

İllüzyon sadece saniyeler sürdü ama bu Allanon'un kısırdığı ölüm kapanından kaçmasına yetti. Bir anda öfke iblislerinin arasından geçip salonun yakın ucunda duran kapalı ve kilitli ağır meşe kapılara doğru koştu. Dagda Mor hiddetle haykırırken Güç Asası'nı kaldırdı. Kırmızı ateş koridor boyunca parıldayıp kaçan Druid'e doğru ilerlerken, çılgına dönmüş öfke iblislerini etrafa dağıttı. Ama Allanon çok hızlıydı. Bir anda etrafına sardığı peleriniyle saldırıyı savuşturdu. Asanın ateşi yanından geçip ardındaki kapıyı menteşelerinden sökeerek parçaladı. Druid geçitten diğer tarafa atlayıp karanlığın içinde kayboldu.

Öfke iblisleri, açlıktan artmış çılgınlıklarıyla çoktan peşine düşmüş, koridor boyunca hayvanlar gibi koşturuyorlardı. En hızlı olanı kapının boşluğundan fırlayıp siperlere açılan, duvar yüksekliğindeki pencereyi tutan demir mandalı açmaya uğra-

şan Druid'i yakaladı. İri cussesiyile Allanon onları karşılamak üzere dönüp eğildi. Boğazına atılmaya çalışan en yakın iki tanesini tutup diğerlerinin üzerine fırlattı. Elleri havaya kalktı ve parmaklarının arasındaki mavi ateş aralarındaki zemini bir ateş duvarına çevirdi. Yine de öfke iblisleri üzerine geldi. En yakını pervasızca alevlere atıldı ve öldü. Az sonra ateş söndüğünde pencere açılmış, Druid yok olmuştu. Çevredeki ormanlık alanın üç yüz metre kadar yukarısında sırtını Druid Kalesi'nin duvarına yaslayan Allanon, karanlığın içine uzanıp yok olan taş çıkıntılardan aşağı ilerliyordu. Attığı her adımda rüzgâr onu uçurmakla tehdit ediyordu. Bitişik kuleye giden ince taş köprüye doğru ilerlemekteydi hızla. Köprü bir metre-den dardı. Altında sadece boşluk vardı. Druid tereddut etmedi. Bu, tek kaçış şansıydı. Geçmeye başladı.

Açık pencereden geçip peşinden gelen öfke iblislerinin öfke ve hüsrân çığlıklarını duyuyordu. Onu yakalamak için koşan öfke iblisleri pençeli kolları gergin, düz kale taşları üzerinde ondan daha kolay koşuyorlardı. Pencerede Dagda Mor Güç Asası'nı bir daha kaldırdı. Ölümcül ateş, kaçmakta olan Druid'e doğru bir yol çizdi tekrar. Allanon öfke iblisleri ona yetişmeden geçemeyeceğini anlamıştı. Tek dizinin üstüne çöküp iki koluyla geniş bir daire çizerek önünde mavi ateşten bir kalkan oluşturdu. İblisin asasından çıkan alevler zararsızca dağıldı. Yine de saldırının gücü Druid'i geriletti ve onu dar köprü'nün üzerine düşürdü. Bir an sonra takipçileri üstüne çullandı.

Bu kez Allanon yeterince hızlı değildi. Pençeli eller giysisini delip etini yardılar. Olağanüstü bir itişle, onu tutan öfke iblislerini geri püskürttü. Dar kemerden düşenler çığlıklar atıyordu. Hüsrânla uluyarak, garip yarı kadın suratları nefretten kıvrılmış şekilde, ava ulaşma arzusuyla birbirlerini çiğneyerek geldiler. Allanon kendini tekrar geri atarken vücudu parçalanıp giysileri kana bulandı.

Nihayet köprü'nün diğer tarafına ulaştı. Ellerini kaldırarak

dondü. Mavi ateş altlarındaki köprüde patladı, dehşetten çığlık atan öfke iblisleri bağırarak aşağı düştü.

Güç Asası'ndan fışkıran ateşler etrafına çarpıyordu. Ama Druid kendini sakınmayı becerip hızla kulenin diğer tarafına, Dagda Mor'un görüş açısının dışına çıktı. Orada kapalı ve kilitleli küçük bir demir kapı gördü. Güçlü bir omuz darbesiyle kapıyı açıp gözden kayboldu.

BÖLÜM 7

Fırtına sona erdiğinde, Storlock'un Şifacılar Köyü olan küçük gnom topluluğunda vakit sabahın ortasıydı. Fırtına olağanüstüydü. Yıldırımlarla çizilmiş hareketli siyah bulut kümeleri, korkunç gök gürültüleri, ormanı döven zorlu, şiddetli yağmur, ağaçları köklerinden söküp götüren ve köyü oluşturan alçak taş ve siva evlerin çatılarını parçalayan rüzgâr. Fırtına şafakta Rabb Ovası'nda patlak vermiş, şimdi de Anar'ın merkezini sınırlıklam ve çamurlu bırakarak doğuya, Wolfsktaag'a doğru ilerliyordu.

Wil Ohmsford, topluluğun ana iyileştirme binası. Stor dinlenme merkezinin tıraçasında boş boş yağmurun yavaşlamasını izledi. Bulutlar hâlâ güneşi perdeleyip günü grinin kasvetli tonlarına boğuyordu ve soğuk fırtına havasıyla sıcak toprağın karışımından oluşan ince bir sis oluşmuştu. Merkezin saçakları ve duvarları ıslak ve parlaktı. Çiy damlacıkları etraflarındaki sarmaşık yapraklarına tutunmuş, yeşil yeşil parlıyorlardı. Yere dağılmış odun parçaları, yüzeydeki dereciklere karşı küçük barajlar oluşturunuyordu. Vadili bezgince esneyip gerindi. Bütün geceyi insanın vücut sıvılarını emip, vücut ısını aşırı yükselten tehlikeli bir ateşli hastalığa tutulmuş çocuklar üzerinde çalışarak geçirmişti. Nöbet devretmeyi isteyebilirdi ama bunu yaparsa rahat etmeyecekti. Hâlâ Storlar arasında bir öğrenciydi ve eğer bir gün Şifacı olmak istiyorsa kendisini kanıtlamaya

devam etmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden dün bütün gün ve gece çocuklarla kalmış ve nihayet ateşlerini düşürmüştü.

Şimdi uyuyamayacak kadar yorgun, dün gecenin uğraşından dolayı fazlasıyla heyecanlıydı. Ayrıca Flick'le de zaman geçirmesi gerektiğini biliyordu. Bitkin olmasına rağmen gülümserdi. Eğer kısa bir süreliğine de olsa ona uğramazsa yaşlı Flick amcasının onu yataktan sürükleyerek kaldıracığına emindi.

Başı önde, tараçadan çıkıp çizmelerini yutmaya çalışan çamurlu toprağın üzerinde yürüdü. Fazla iri değildi. Belki Flick'ten dört-beş santim daha uzundu ve ince yapıydı. Büyükbabasının yarı elf özelliklerini taşıyordu: ince burun ve sarı, uzun buklelerin altında gizlenen hafif sivri kulaklar, burun kemerinde aniden kalkan ince kaşlar. Shea Ohmsford'un ayırt edici özellikleri, şimdi torunu tarafından taşınıyordu.

Koşan ayak sesleri onu kendine getirdi. Bu Storların gnom yardımcılardan biri, bir hizmetkârdı. Kırıksık sarı yüzü yağmurdan çizgi çizgi olmuş, av pelerinine sıkıca sarılmış halde ona yaklaştı.

"Efendim, amcanız bütün gece sizi sordu." Yavaşlamıştı, soluk solugaydı. "Sizi aramamda ısrar etti..."

Wil anlayışla başım sallayıp gnomun omzunu tutmak üzere uzandı. "Onu görmeye eve gidiyordum. Sağ ol." Hizmetkâr, zorla çıkarıldığı sığınacağı her neresiyse oraya doğru sisin içine daldı. Wil onun gözden kaybolmasını izleyip yoluna döndü.

Bir gülümseme yüzünü kıstırdı. Zavallı Flick Amca. Eğer Shea hastalanmasaydı buraya hiç gelmeyecekti. Wil'e hatırlatmaktan hoşlandığı gibi Doğukarası, var olmasa da gayet mutlu mesut yaşayabileceği bir yerdi. Storlar makul sayılsalar da özellikle gnomlardan hiç hoşlanmıyordu. Geçmişte, özellikle Shannara'nın Kılıcı'nı ararken çok fazla gnom işini bitirmeye kalkışmıştı. Bu kolayca unutulabilecek bir şey değildi; bu tür hatıralar kolayca silinmezler ve gnomlar hakkında adil düşünmek adına bir kenara konamazlardı.

Eğer Shea, Wil'e söz vermiş olduğu gibi gelebilseydi, Flick

hiçbir koşulda buraya gelmezdi. Ama o gelemeyince Flick kendini bunu yapmakla sorumlu hissetmişti. Bu açıdan bakıldığında, Flick'in gelişinden on saniye sonra belirttiği üzere, bu Shea'nın suçuydu. Eger Shea düşüncesizce bu ziyaret sözünü vermemiş olsaydı, şu anda olmaya can atmadığı Storlock'ta değil, Gölge Vadi'de olurdu. Ama Flick, Shea'nın kardeşi, yani Wil'in amcasıydı. Flick kendisini herhangi birisinin büyük amcası olarak düşünmeyi reddediyordu ve Shea gelememesine göre onun yerine birilerinin gelmesi gerekiyordu. O birileri de sadece Flick olabilirdi.

Flick'in kaldığı küçük misafir kulübesi görüldü ve Wil isteksizce oraya doğru döndü. Yorgundu ve tartışmak istemiyordu ama bir tartışma olacaktı, çünkü amcasının Storlock'ta bulunduğu birkaç gün içinde onunla çok az vakit geçirmiş, çok az görüşmüş, son otuz altı saattir de onu hiç görmemişti. İşi yorucuydu ama amcası bunu geçersiz bir bahane olarak görüyordu.

Flick kulübenin taraçasında, gri sakallı suratında katı bir hoşnutsuzluk ifadesiyle aniden belirdiğinde Wil hâlâ konuyu düşünüyordu. Kaderine razı olan Wil merdivenleri çıkıp pelelinini silkti.

Flick bir süre sessizce onu inceledikten sonra başını salladı.

"Bitkin görünüyorsun," diye belirtti açıkça. "Niye yatakta değilsin?"

Wil ona baktı. "Yatakta değilim çünkü beni görmek istediğine dair haber göndermişsin."

"Hemen şimdi demedim!"

"Neyse," diye omuz silkti Wil çaresizce. "Galiba gelip seni şimdi görmem gerektiğini sandım. Ayrıca sana fazla zaman ayıramadım."

"Pek doğru," diye homurdandı amcası. Sesinde bu itirafı almanın tatmini vardı. "Yine de yaptığın hataları düzeltmekteki zamanlanan yanlış. Butün gece ayakta olduğunu biliyorum. Kontrol ettim. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

"İyiim." Wil zorlukla gülümsedi.

"İyi görünmüyorsun. Bir de üstüne bu hava." Flick usulca eklemelerini ovdu. "Bu kahrolası yağmur geldiğimden beri durmadı. Sadece benim gibi yaşlıları endişelendirmiyor, biliyorsun. Herkesi, hatta müstakbel Şifacıları bile endişelendiriyor." Başını salladı. "Vadi'ye dönsen iyi olur."

Wil boş boş kafa salladı.

Gölgeli Vadi'den ayrılmış çok zaman geçmişti. Neredeyse iki yıldır Storların köyünde yaşıyor ve çalışıyor, işin tanınmış ustalarından Şifa sanatını öğreniyor, yeteneklerini halkına sunabilecek bir Şifacı olarak Güneykarası'na dönebileceği güne hazırlanıyordu. Wil'in büyükbabası ikna olmuşken, ne yazık ki bu Şifacı olma meselesi Flick'te sürekli bir huzursuzluk yaratmıştı. Ebeveynleri yüksek ateşe yenik düştüğünde, genç Wil Ohmsford, büyüyünce Şifacı olmayı kafasına koymuştu. Büyükbabasına ve Flick'e çocuklara özgü bir kararlılıkla insanları hastalıktan ve acıdan kurtarmak istediğini söylemişti. Bunu çocukça bir kapris olarak görüp onaylamışlardı. Ama bu tutkusu kalıcı çıkmıştı. Erkekliğe adım atıp Güneykarası'nın, sadece yeteri kadarını bilen Şifacılarıyla değil, Dört Kara'nın en iyi Şifacılarıyla, Storlarla çalışma niyetini onlara söylediğinde yaklaşımları birden değişmişti. İyi yürekli, yaşlı Flick Amca gnomlar ve Doğukarası hakkında kararım çok uzun süre önce vermişti. Büyükbabası bile engel oldu. Hiçbir güneyli Storlarla çalışmamıştı. Dillerini bile bilmeyen Wil nasıl onların arasına kabul edilmeyi umardı?

Kuşkulara rağmen Wil yine de gitmiş ama elde ettiği tek şey, vardığında Stor konseyinin huzuruna çıkarılıp kibarca ama kesin bir tonda, Storlock köyünden olmayan hiç kimse-nin kendileriyle çalışamayacağını bildirilmesi olmuştu. Onlarla istediği kadar kalabilir ama onlardan biri olamazdı. Wil vazgeçmedi. Önce dillerini öğrenmesi gerektiğine karar verip iki ayını bu işe ayırdı. Sonra tekrar konseyin huzuruna çıkıp bu sefer kendi dillerinde onları ikna etmeyi denedi. Yine başaramadı. Yaklaşık bir ay kadar her hafta konseye amacını anlat-

11. Onlara kendisi ve ailesiyle ilgili her şeyi, Şifacı olmaya karar vermesine neden olan her şeyi, onları kendisiyle çalışmaya ikna edebileceğine inandığı her şeyi anlattı. Bir şeyler işe yaramış olmalıydı ki hiçbir açıklama yapmadan, kalabileceğini, ona bildiklerini öğreteceklerini söylediler. Zaman içinde, eğer yeterli ve gayretliyse Şifacı olabilirdi.

Hatıralarına gülümsedi. Kabul edildiğini öğrenince o, büyükbabası ve Flick ne kadar mutlu olmuşlardı. Her ne kadar Flick bu olaya karşı çıkma nedenini itiraf etmediği gibi kabul edilmesine sevindiğini göstermese de... Flick'i gerçekte rahatsız eden şey Wil'den uzak kalmaktı. Wil büyürken ava, balığa ve keşfe çıkışlarını özlüyordu. Wil'in Vadi'de, yanında olduğu zamanı özlüyordu. Flick'in karısı çok önce ölmüştü ve hiç çocuğu yoktu. Wil onun oğlu olmuştu. Flick hep, Wil'in Vadi'de kalıp o ve Shea'yla hanı işleteceğine inanmıştı. Şimdi Wil Vadi'den ve eski hayatından uzağa gitmiş, Storlock köyüne yerleşmişti. Wil, amcasının olayların geldiği noktayı kabullenemediğin biliyordu.

«Beni dinliyor musun?» diye sordu Flick, yüzünü kırıştıran bir asık suratlılıkla.

“Dinliyorum.” Bir elini amcasının omzuna koydu. “Sabırlı ol Flick Amca. Bir gün döneceğim ama öğrenecek o kadar çok şey var ki.”

“Benim düşündüğüm sensin, kendim değil,” diye konuya girdi Flick dikleşerek. “Büyükbaban ve ben sensiz gayet iyi idare edebiliyoruz ama senin bizsiz idare edebileceğinden emin değilim. Kendine bir bak. Kendini çok fazla zorluyorsun, Wil. Yapmak istediğin her şeyi yapamayacağın gerçeğini görmeni engelliyormuş gibi görünen bir inadin var. Hepimiz gibi normal bir insansın. Bunu anlamak için ne yapmam gerekivor?”

Daha fazla konuşacakmış gibi görünüyordu ama kendini zorladı. “Şimdi zamanı değil.” İç çekti. Elini Wil'in omzuna koydu. “Niye yatmıyorsun? Bunu kalktığın zaman...”

Gri gözleri aniden yön değiştirdi ve sesi kesildi. Wil onun baktığı yere baktı. Sislerin içinde bir hareket vardı: koyu ve

yalnuz bir gölge. Merakla şekle bürünmesini beklediler. İkisi de birbirinden kara bir at ve binici belirdi. Binici yolculuktan bezmiş gibi eyerin üstüne eğilmiş, giysileri yağmurdan sırlıklam olup uzun vücuduna yapışmıştı.

Wil o zaman anladı. Gelen bir Stor değildi; aslında gelen daha önce gördüğü hiçbir adama benzemiyordu.

Flick'in, "Hayır, bu..." diye mırıldandığını duydu.

Amcası düşüncelerini bitirmedi. Wil'in yanından geçip taraçanın ucuna doğru bir adım attı ve yağmur yemiş tırabzana yaslanarak elini uzattı. Wil, amcasının yanına gitti. Atlı dosdoğru onlara geliyordu. Binicinin gelişinin tehlike yarattığına dair önsezisi öyle güçlüydü ki bir anlığına kaçmayı düşündü. Ama kaçamadı. Sadece bu hayaletimsi şekle bakışlarını dikip bekleyebildi.

Atlı, Vadililerin önünde durdu. Başı öne eğilmiş, yüzü başlığın katları arasında saklanmıştı.

"Merhaba Flick."

Binicinin sesi derin, kısık bir fısıltıydı. Wil, amcasının irkildiğini gördü.

"Allanon!"

İri adam atından indi ama bir kolu ayakta duramıyormuşçasına atm boynuna dolanmıştı. Wil bir adım öne çıkıp durdu. Belli ki yanlış bir şey vardı.

Allanon'un gözü yavaşça onunkilerle buluştu. "Wil Ohmsford?" Vadili şaşkınlıkla kafa salladı. "Hemen git ve Storlardan..." diye başladı, sonra tamamen çökmesine zorla engel olarak büküldü.

Wil taraçamn basamaklarından hızla inip Druid'in yardımına koştu ama iri adamın eli uyarıyla kalktı.

"Dediğimi yap Vadili. Git."

Orada Wil yağmurun kendisinden sakladığı şeyi gördü. Allanon'un giysileri kana bulanmıştı. Tek bir kelime daha etmeden merkeze koşarken, Vadilinin yorgunluğu ve rahatsızlığı, uyanınca uçuveren bir rüya gibi kayboldu.

BÖLÜM 8

Storlar, Allanon'u dinlenme merkezine götürürken, Wil ve Flick'in eşlik etmekteki ısrarlarına karşın onlara kibarca ama kesin bir dille yardıma ihtiyaçları olmadığını söylediler. Gizemli ve sessiz Storlar Druid'le birlikte merkezin koridorlarında kaybolduğunda, Vadililer yağmurun ortasında kaldılar. Druid'in gelişiyile ilgili bir şey öğrenemeyecekleri belli olduğundan Wil Ohmsford, amcasına veda edip yatmaya gitti.

Aynı gün akşama doğru Allanon her iki Vadiliyi görmek istediği haberini yolladı. Wil bu haberi karışık duygularla karşıladı. Bir yandan Druid'in başına geleni öğrenme merakındaydı. Allanon'la ilgili hikâyeleri biliyordu; büyükbabası ve Flick, her birini düzinelerce kez anlatmıştı. Ama hiçbirinde büyük adamın Storlock'a gelişindeki gibi yaralanmalar yoktu. Paranor'un kazan odasındaki Kafatası Taşıyıcısı bile böyle bir hasar vermemişti ve Wil, Karabüyücü Lord'un yaratıklarından daha tehlikeli ne tür bir yaratığın Dört Kara üzerinde dolaştığını bilmek istiyordu. Diğer taraftan Druid'in Storlock'ta görünmesinden rahatsız olmuştu. Allanon'un, hem Flick hem de Wil oradayken gelmiş olması bir rastlantı olabilirdi. Storlarla değil de onlarla karşılaşması da rastlantı olabilirdi. Ama Wil buna inanmadı. Allanon bilerek onlara gelmişti. Bunu niçin yapmıştı? Onları bu görüşmeye niçin çağırmıştı? Wil Allanon'un Flick'le görüşmek istemesini anlıyordu; sonuçta tanışıyorlardı

ve ortak maceraları olmuştu. Ama niye kendisi? Druid en genç Ohmsford'u tanıımıyordu bile. Allanon niçin kendisiyle görüşmek istiyordu?

Yine de yerinden ayrılıp çökmeye başlayan karanlığın içinde, Flick'in kendisini beklediğinden emin olduğu konukevine ilerledi. Bu buluşmanın ardındaki nedene güvenmese de gitmeye kararlıydı. Beladan kaçacak birisi değildi, ayrıca şüphelerinde yanılıyor da olabilirdi. Belki de Druid sadece yardımları için teşekkür etmek istiyordu.

Flick'i konukevinin verandasında, kalm yolculuk pelerinine sıkıca sarınmış, sinirli sinirli havaya söylenerek kendisini beklerken buldu. Yaşlı Ohmsford ona katılmak üzere verandadan indi ve birlikte Stor dinlenme merkezine doğru yola koyuldular.

"Sence istediği nedir, Flick Amca?" diye sordu Wil, akşam ayazından korunmak için pelerinine iyice sarınırken.

"Söylemesi zor," diye homurdandı Flick. "Sana tek bir şey söyleyeyim, her ortaya çıkışı bela demektir."

"Storlock'ta ortaya çıkışı bizimle ilgili, değil mi?" Wil, amcasının yüzüne bakarak yürümeye devam etti.

Flick tereddütle başını salladı. "Buraya bir amaçla geldiği kesin. Ve bizi hal hatır sormaktan fazlasını söylemek için çağırdı. Söyleyeceği her neyse, duymak istemeyeceğimiz bir şeyler olacak. Bunu biliyorum. Daha önce ağzından iyi bir şey çıktığı olmadı ve şimdi bunun değişmesi için bir neden göremiyorum." Aniden durup yeğeninin yüzüne baktı. "İçerideyken kendine dikkat et Wil. Ona güven olmaz."

"Dikkatli olacağım Flick Amca ama dert edecek çok fazla şey olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Wil. "Ayrıca orada her şeye göz kulak olacak sen varsın."

"Tüm niyetim bu." Flick yoluna döndü ve yürümeye başladılar. "Sadece dediklerimi unutma."

Birkaç dakika sonra dinlenme merkezinin verandasına uzanan merdivenleri çıkıp içeri girdiler. Merkez taş ve çimento

duvarları olan, saman çatılı, uzun, alçak bir binaydı. Büyük, rahat döşenmiş lobi, hasta ve yaralıların bakımına ayrılan birçok küçük odayı barındıran her iki taraftaki hollere açılıyordu. Girdiklerinde, beyaz cüppeli bir Stor görevlisi gelip onları selamladı. Eliyle sessizce işaret edip onları uzun, boş bir hole götürdü. Holün sonunda tek bir kapalı kapı vardı. Stor bir kez kapıya vurdu, döndü ve gitti. Wil huzursuzca amcasına bakarken amcası gözlerini kapıya dikmişti. Birlikte beklediler.

Sonra kapı açıldı ve Allanon belirdi. Hiç yaralanmamış gibi görünüyordu. Bir yerinde yara izi görünmüyordu. Uzun vücudunu saran kara cüppesinde hiç kan yoktu. Yüzü biraz gergin olmakla birlikte acıdan eser taşımıyordu. Delici bakışları bir süre Vadililere takıldıktan sonra çevresinde dört sandalye olan masayı işaret etti.

“Niye konuşurken oturmuyoruz?” Neredeyse emir gibi görünen bir teklifti.

Girip oturdular. Odada pencere yoktu; masa, sandalyeler ve yatak dışında başkaca mobilya konmamıştı. Çabucak etrafa göz atıp bakışlarını Druid'e çevirdi. Allanon, hem Flick hem de Shea tarafından tasvir edilmişti ve tam da tarif edildiği gibiydi. Kendisi doğmadan önce gördükleri bir adamın tarifi olduğuna göre, bu nasıl mümkün olabilir diye düşündü Wil.

“İşte buradayız,” dedi Flick, kimse konuşacakmış gibi görünmeyince.

Allanon hafifçe gülümsedi. “Öyle görünüyor.”

“Birkaç saat önce yarı ölü olan bir adama göre gayet iyi görünüyorsun.”

“Herkesin bildiği gibi Storlar sanatlarında oldukça yetkinler,” dedi Druid gayet memnun. “Ama korkarım hissetmem gerekenin yarısı kadar bile iyi hissetmiyorum kendimi. Sen nasılsın Flick?”

“Daha yaşlı ve daha mantıklı olduğumu umuyorum,” diye belirtti Vadili, anlamlı anlamlı.

Allanon karşılık vermedi. Bakışları aniden Wil'e kaydı. Bir

sute susup anlaşılmaz, kara yüzüyle genç Ohmsford'u inceledi. Wil oturdu ve Druid'in gözlerinden huzursuz olsa da başını çevirmedi. Sonra Allanon yavaşça oturup kocaman ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

"Yardıma ihtiyacım var, Wil Ohmsford," dedi sakince. İki Vadili de ona baktılar. "Benimle Batıkarası'na gelmen gerekiyor."

"Biliyordum," diye homurdandı Flick kafasını sallayarak.

Allanon eselle gülümsedi. "Hayatta bazı şeylerin hiç değişmeyeceğini bilmek rahatlatıcı, Flick. Sen de bunun bir kanıtısın. Wil'in yardımına kendim için değil de elf halkı için ve özellikle bir elf kızı için ihtiyaç duyduğumu söylemem bir şeyi değiştirir miydi?"

"Hayır, değiştirmezdi," diye duraksamadan cevapladı Vadili. "Gitmiyor ve konu kapanmıştır."

"Biraz bekle, Flick Amca," diye hemen araya girdi Wil. "Gerçekten gitmiyor olabilirim ama kararı veren kişi ben olmak istiyorum. En azından bana niçin ihtiyaç duyduğunu söylemesini bekleyebiliriz."

Flick bu kınamaya aldırmadı. "İnan bana, tek kelime bile duymak istemezsin. Bu kesinlikle belanın başlangıcıdır. Bu, elli yıl önce büyükbaban için de böyle başladı." Allanon'a bir bakış attı. "Doğru değil mi? Bu, Gölge Vadisi'ne gelip bizimle kılıç hakkında konuştuğunda olanların başlangıcı gibi değil mi?"

Allanon onayladı. "Öyle."

"İşte, gördün mü?" Sakallı yüzünde okunan tatminle yerine oturdu. "Bence bu sorunu hallediyor. Çok şey istiyorsun. O gitmiyor."

Allanon'un karanlık gözleri ışıldadı. "Gitmeli."

Flick şaşırılmış gözükte. "Gitmeli mi?"

Druid başını salladı. "Son birkaç günde Dört Kara üzerinde olanları açıkladığımda Flick, nedenini anlayacaksın. Beni iyi dinleyin Vadililer."

Sandalyesini masaya iyice yanaştırıp öne eğildi. “Uzun zaman önce, çok uzun zaman önce, Büyük Savaşlar’dan ve yeni ırkların evrim geçirmesinden ve hatta insanın uygar bir ırk haline gelişinden önce, bugün coğu var olmayan yaratıklar arasında korkunç bir savaş oldu. Bu yaratıkların bazıları iyi ve sorumluluk sahibiydi. Toprağa saygı gösterir, onu kötüye kullanılmasına ve harcanmasına karşı korurdu. Onlar için tüm yaşam kutsaldı. Ama bencil ve kötü olanları da vardı; yöntemleri yıkıcı ve zararlıydı. Toprağı ve onun yaşam gücünü amaçsızca ve gereksizce kullanırlardı. Tümü, fiziksel özellikleri ve yetenekleriyle sizden temelde ayrılıklar gösteren yaratıklardı. Yani görünüşleri sizden farklıydı ve bu dünyanın insanının doğasında olmayan güçleri vardı. Özellikle, değişen derecelerde büyü gücüne sahiptiler, en azından bizim büyü, sihir veya mistik güçler dediğimiz güçlere. Bu güçler o dönemde yaygındı ama bazıları diğerlerinden çok daha geniş güçlere sahipti. Böylece iyiliğe veya kötülüğe olan yatkınlıkları da orantılı olarak artıyordu. İyi ve kötü, tüm bu yaratıklar dünya üzerinde birlikte yaşıyordu ve insanoglu henüz, küçük bir coğrafyada yaşayan ilkel bir topluluktan öte olmadığı için bütün dünya onlarındı. Yüzyıllar boyunca bu böyleydi. Ama birlikte yaşamaları asla uyum içinde olmadı. Hedefleri çatıştığı için sürekli bir çekişme içindeydiler. İyilik korumak, kötülük yok etmek istiyordu. Zaman zaman güç dengesi bir taraftan diğerine geçiyor, kimi zaman iyilik kimi zaman kötülük olayların akışında etkili oluyordu.

“Çatışma yüzyıllar boyunca bir çözüme ulaşılamadan sürekli derinleşti, en sonunda iki tarafın liderleri destekçilerini bir araya getirdi ve savaş başladı. Bu bizim şimdiye kadar gördüğümüz savaşlardan değildi. Bu Büyük Savaşlar gibi bir savaş değildi çünkü Büyük Savaşlar’da öylesine büyük oranda güç kullanıldı ki kullananlar kontrolü tamamen kaybedip oluşan mahşeri yıkım tarafından yutuldular. Bu daha çok güç ve kuvvetin beceriyle idare edildiği, yaratıkların savaş meydanın-

da burun buruna gelip becerilerine göre yaşadığı veya öldüğü bir savaştı. Bu yeni dünya tarihine damgasını vuran, Irkların Savaşı gibiydi; Irkların Savaşı'nda Karabüyücü Lord kendine hizmet edenleri akıllarını çelerek birbirine düşürdü ki sonunda hepsini yönetebilsin. Ama bu savaşta tarafları etki altında bırakan aldatmacalar ve yanılsamalar yoktu. İyilik ve kötülük baştan beri kutuplaşmıştı; kimse tarafsız değildi çünkü tarafsız bir yer var olamazdı. Hüküm sürdüğü dünyadaki yaşamın gelişim şeklini ve karakterini belirleyecek bir savaştı. İki taraf da bir seferde kesin olarak diğerine üstün gelmeye kararlıydı. Kötülüğün yaratıkları için kaybetmek sürgün, iyiliğin yaratıkları içinse yok edilmek demektir.

“Bir anlamı olmadığı için anlatmaya çalışmayacağım. Korunç, büyük bir savaş oldu. Şu anki konumuzla alakalı olarak, kötülüğün yenildiğini bilmeniz yeterli. Güçleri dağıldı, geri sürüldü ve nihayetinde kısıtıldı. Kötülüğü yenenler, güçlerini bir Yasaklama, kötülüğün ardına atılacağı bir hapisane duvarı yaratmakta kullandılar. Hapishaneleri bu veya başka bir dünyada değil, kendilerinden başka hiçbir şeyin var olmasına izin verilmediği bir boşluk ve yalnızlık karanlığıydı. Kötülük bu karanlık boşluğa sürgün edilip sonsuza dek bu Yasaklama'nın ardına kilitlendi.

“Yasaklama'nın ardındaki güç, Ellcrys denilen fevkalade bir ağaçtı. İyiliğin yaratıkları, Ellcrys'i kendi güçleri ve Kanateşi dedikleri toprağın yaşam gücünden yarattılar. Ona yaşam verdiler ki dünyadaki varlığıyla, kendilerinden sonra, korumak için o kadar uzun ve canla başla savaştıkları dünya tanınamayacak kadar değişip geliştikten sonra bile Yasaklama sürebilsin. Yaşam süresi sahip oldukları hiçbir standartla ölçülemezdi. Ama yaşadığı sürece Yasaklama devam edecek, Yasaklama devam ettiği sürece de kötülük hapishanesinde kapalı kalacaktı.”

Sandalyesine yaslanıp ellerini kucağına koydu, kramp görmüş kaslarını rahatlamak için masadan hafifçe uzaklaşıp arka-

sına yaslandı. Karanlık gözlerini Vadililerinkilere dikmişti.

“Ona yaşam verenler her şeyin bir sonu olduğunu biliyorlardı ama zaman geçtikçe soyun devamı, yani Ellcrys’e bakan, ona saygı duyan ve onu sevenler, bu mucizevi ağacın sonsuza dek yaşayacağına ve sayısız yüzyıllar boyunca koruyucuları olacağına inanıyorlardı. Onlar için Ellcrys sürekliliğin sembolüydü; Büyük Savaşlar soykırımında eski dünya yıkılırken, Irklar Savaşı’nda ve Karabüyücü Lord’un gücü karşısında ayakta kalmış, kendisiyle birlikte var olan her şey yok olurken o yaşamaya devam etmişti. Bir tek dünya geride kalmıştı ama o değişirken bile Ellcrys olduğu gibi duruyordu.”

Duraksadı. “Böylece efsane büyüdü. Ellcrys sonsuza dek yaşayacaktı. Ebediydi. Bu inançtan asla şüphe edilmedi.” Yüzü biraz gevşedi. “Ta ki şimdiye dek. Şimdi bu inanç yıkıldı. Ellcrys ölüyor. Yasaklama zayıflamaya başladı. Hapsedilmiş olanlar serbest kalmaya ve bir zamanlar kendilerinin olan bu dünyada dolaşmaya başladı.”

“Ve bu yaratıklar yaralanmana sebep oldular,” diye tahminde bulundu Wil.

Allanon başını salladı. “Bazıları çoktan Dört Kara’da dolaşmaya başladı. Varlığımı bir sır olarak tuttuğumu sanmama karşın beni buldular. Beni Paranor’da, Druid Kalesi’nde buldular ve neredeyse işimi bitiriyorlardı.”

Flick irkildi. “Hâlâ seni arıyorlar mı?”

“Evet. Ama bu sefer o kadar çabuk bulamayacaklarına inanmak için sebeplerim var.”

“Pek rahatlatıcı değil,” diye homurdandı Vadili, kapıya enişeli bakışlar atarak.

Allanon bu düşünceye kulak asmadı. “Bir keresinde sana ve Shea’ya ırkların tarihini anlattığımı hatırlarsın Flick. Büyük Savaşlar’ın getirdiği yıkımdan sonra nasıl, biri hariç bütün ırkların eski insan ırkından evrimleştiğini anlatmıştım. Ellfer hariç. Size ellferin hep var olduğunu anlattığımı hatırlıyor musun?”

Flick homurdandı. "Hatırlıyorum. Bu da hiç açıklamadığın şeylerden biriydi."

"Size onun başka zaman anlatılacak bir hikâye olduğunu söylemiştim. İşte o zaman geldi. En azından kısmen. Yine de elf halkının tarihini uzun uzadıya anlatıp konu dışına çıkmayacağımı. Ama bazı şeyleri bilmelisiniz. Ellerys'in yaratılmasıyla sonuçlanan iyilik ve kötülük savaşında yer alan yaratıklardan çok belirsizce bahsettik. Şimdi onları tanımlamalıyız. Tümü, insanlık barbarlığını karanlığından çıkıp üremeye ve bir dünya kurmaya başladığı zamandaki peri masallarında yer aldılar. Büyük ya da küçük, büyü yaratıklarıydılar. Tanıyacağınız isimleri vardı: periler, orman cinleri, goblinler, hayaletler vesaire. İnsan kökenli de olsa yeni ırklar efsanelerdeki en kalabalık ve en iyi bilinen dört ırkın adıyla anıldı: cüceler, gnomlar, troller ve elfler. Ama elfler daha farklıydı. Onlar yeniden ortaya çıkan bir efsane değil, yaşayan bir efsaneydiler. Elf halkı eski dünyada var olan peri yaratıklarının torunlarıdır."

"Dur bir dakika," diye kesti Flick. "Elflerin, efsanelerdeki elfler olduğunu, eski dünyada elfler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle eski dünyada elfler vardı. Troller, cüceler ve efsanelere konu olan diğer ırklar gibi. Tek fark, diğerlerinin yüzyıllar boyunca ortadan kaybolmasına rağmen elflerin kalmış olması. Değiştiler tabii ki; çok fazla evrim geçirdiler. Ayak uydurmak zorunda kaldılar."

Flick duyduklarından tek kelime anlamamış gibi bakıyordu.

"Eski dünyada elfler mi vardı?" diye inanmazcasına tekrarladı. "Bu mümkün değil."

"Tabii ki mümkün," diye sakince cevapladı Druid.

"Büyük Savaşlar'dan nasıl kurtuldular?"

"İnsanlar nasıl kurtuldu?"

"Ama tarih sadece insanlardan bahseder, elflerden tek kelime bile etmez!" dedi Vadili aceleyle. "Elfler peri masalıydı. Eger gerçekten elfler vardıysa, neredeydiler?"

“Her zaman oldukları yerde. İnsanlar onları göremedi sadece.”

“Şimdi de elflerin görünmez olduğunu mu söylüyorsun?” Flick ellerini havaya kaldırdı. “Bunlara inanmıyorum.”

“Shea ve Shannara’nın Kılıcı hakkında söylediklerimin de hiçbirine inanmamıştın yanlış hatırlamıyorsam,” diye hatırlattı Allanon. Dudaklarında zorlukla anlaşılır bir gülümseme vardı.

Wil, “Bütün bunların, elflerin yardımına ihtiyaç duymasıyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum,” diye araya girerek Flick’in tekrar galeyana gelmesine neden oldu.

Druid başım salladı. “Eğer Flick birkaç dakika daha sabrederse açıklamaya çalışacağım. Elf tarihinin bu konuşma için önemli olmasının tek bir nedeni var. Ellcrys fikrini ortaya atan ve onu yaratan elflerdi. Ona yaşam veren ve çağlar boyunca ona bakan da elflerdi. Korunması ve iyiliği, elf gençlerinden kurulu, Seçilmişler denilen bir topluluğa teslim edildi. Bir tek yıl için, Seçilmişler ağaca hizmet ederler. Görevleri ağaca iyi bakılmasını sağlamaktır. O yılın sonunda yerlerine yenileri gelir. Elf halkı arasında Seçilmişlere saygı duyulur. Çok azı seçilir ve o kişiler elf kültüründe saygın bir yeri garantilerler.

“Tüm bunların bizi getirdiği yer burası. Size dediğim gibi Ellcrys ölüyor. Birkaç gün önce bunu Seçilmişlerine bildirdi. Bunu yapabilir, çünkü akli ve iletişim kurma gücü var. Onlara ölümünün kaçınılmaz ve yakın olduğunu bildirdi. İlk elflerin bilip öngördüğü ama sonraki nesillerin unuttuğu gerçeği. Ellcrys’in tüm yaşayan canlılar gibi öleceğini ama onların aksine yeniden doğabileceğini anlattı. Yine de yeniden doğması Seçilmişlerin çabalarına sıkı sıkıya bağlıydı. İçlerinden biri, toprağın yaşam kaynağı Kanateşi’ni ararken tohumunu taşımalıydı. Sadece o anda hizmette olan bir Seçilmiş yapabiliirdi bunu. Onlara Kanateşi’nin nerede bulunabileceğini ve aramaya hazırlanmalarını söyledi.”

Durdu. “Ama bu yapılamadan önce Yasaklama’nın içindeki

iblislerden biri, Ellcrys'in gücü azaldıkça zayıflayan duvarından kurtulmayı başardı. Bir tanesi, Ellcrys'in bulunduğu elf şehri Arborlon'a girip ölümlerinin tüm yeniden doğma şansını yok edeceğine inanarak orada bulduğu bütün Seçilmişleri öldürdü. Bunu önleyemeyecek kadar geciktim. Ama Ellcrys ile konuşup diğerleri öldürüldüğünde şehirde olmayan genç bir Seçilmiş kızın kaldığını öğrendim. Adı Amberle. Arborlon'dan onu aramak için ayrıldım."

Bir kez daha öne eğildi. "Ama kötüler de artık ondan haberdar. Ona ulaşmamı engellemeyi şimdiye kadar bir kez denediler bile ve neredeyse başarıyorlardı. Eğer fırsatını bulurlarsa kesinlikle tekrar deneyeceklerdir. Ama onun nerede olduğunu ve en azından şimdilik benim yerimi bilmiyorlar. Eğer yeterince hızlı olabilirsem, tekrar bulunmadan ona ulaşabilir ve onu Arborlon'a güvenle götürebilirim."

"O zaman değerli zamanını bizimle konuşarak boşa harcıyorsun bence," dedi Flick sertçe. "Kızı bulmak için yolda olmalıydın."

Druid ona aldırmadı ama yüzü biraz karardı. "Amberle'yi Arborlon'a götürsem de hâlâ ilgilenmem gereken sorunlar var. Seçilmişlerin sonuncusu olarak Kanateşi'nin aranması görevinde tohumun taşınması işi kıza kalıyor. Ben dahil kimse ateşin nerede olduğunu bilmiyor. Bir zamanlar Ellcrys biliyordu. Ama onun hatırladığı dünya artık yok. Elllere bir isim verdi: Güvenli Kale. Ama bu eski dünyadan, onlara hiçbir anlam ifade etmiyor. Arborlon'dan ayrıldığımda, konsey tarafından, Büyük Savaşlar'dan sonra bir araya getirilen ve eski dünyanın gizemlerini kaydeden Druid tarihini incelemeye Paranor'a gittim. Orada kayıtlı tarihi okuyunca Güvenli Kale'nin bulunduğu ülkeyi keşfettim. Yine de Kanateşi'nin kesin yeri onu arayanlar tarafından bulunmalı."

Ve birden Wil, Allanon'un, kendisiyle Batıkarası'na gitmesini neden istediğini anladı.

Anladı ama inanamadı.

“Amberle bu arayışı tek başına yapamaz,” diye devam etti Allanon. “Gitmesi gereken ülke genç bir elf kızının tek başına gidemeyeceği kadar tehlikeli. En iyi ihtimalle zor bir yolculuk olacak. Yasaklama’yı delen yaratıklar onu arayacak, eğer bulurlarsa korunmasız olacak. Hiçbir şekilde zarar görmemeli. O halkının son umudu. Eğer Ellcrys yeniden doğamazsa Yasaklama tamamen güçten düşecek ve içinde kilitli olan kötülük bir kez daha dünyada gezecek. Elfler, hiçbir şekilde kazanamayacakları bir savaşa girecekler. Eğer elfler yok edilirse kötülük diğer karalara da sıçrayacak. Bu gibi yaratıkların doğası gereği, gittikçe daha güçlü olacaklar. Ve sonuçta ırklar tamamen yok edilecek.”

“Ama sen yardım etmek için orada olacaksın...” diye başladı Wil. Düşmek üzere olduğunu hissettiği kapandan bir çıkış yolu arıyordu.

“Ben yardım etmek için orada olamam,” diye sözünü kesti Allanon.

Uzun bir sessizlik oldu. Allanon ellerini masanın üstüne koydu.

“Bunun için geçerli sebepler var, Wil Ohmsford. Kötülerin şimdiden Yasaklama’nın duvarını geçtiğini söyledim. Ellcrys gittikçe zayıflarken, onun hapsedtiği yaratıklar da cesurlaşıacak. Yasaklama’nın duvarını zorlamaya devam edecekler. Hatta sonunda duvarı tamamen yıkacaklar. Bu olduğunda bir araya gelip elf halkını yok etmeyi deneyecekler. Bu, Kanateşi bulunmadan önce de olabilir. Kanateş’in bulunamaması veya çok geç bulunması da mümkün. Her koşulda elf halkı direnip savaşmaya hazır olmalı. Ama Yasaklama’nın ardındaki yaratıkların bazıları çok güçlü; en azından bir tanesi benimkine yakın bir sihir gücüne sahip. Elflerin böyle bir güce karşı savunmaları yok. Artık kendi büyülerini yok. Bir zamanlar onlara yardım eden Druidler artık yok. Sadece ben varım. Eğer onları bırakıp Amberle ile gidersem savunmasız kalırlar. Bunu yapamam. Elimden gelen her türlü yardımı yapmalıyım.

“Yine de birisinin Amberle ile gitmesi gerekiyor. Onun peşinde olacak kötülüğe karşı direnecek güce sahip, onu korumak için bir insanın elinden gelecek her türlü gayreti göstereceğine güvenilebilecek birisi gerekiyor. O birisi de sensin.”

Flick hiddetle haykırdı. “Sen neden bahsediyorsun? Nereyse seni öldürmeyi başaran yaratıklarla karşı karşıyayken Wil nasıl yardım edebilir? Shannara’nın Kılıcı’nı kullanmayacak değil mi?”

Allanon kafa salladı. “Kılıcın gücü sadece illüzyona karşı çalışır. Yüz yüze olduğumuz yaratıklar hayli gerçek ve maddi kılıcın bunlara karşı hiçbir işlevi yok.”

Flick ayağa fırlamak üzereydi. “Öyleyse ne?”

Druid’in koyu gözleri anlayış doluydu ve Wil Ohmsford kalbinin ağırlaştığını hissetti.

“Elftaşları.”

Flick donakaldı. “Elftaşları. Ama elftaşları Shea’da.”

Wil hızla elini diğerinin omzuna koydu. “Hayır Flick Amca, onlar bende.” Bir eliyle tuniğinin içini yokladıktan sonra küçük bir deri kese çıkardı. “Storlock’a gelmek için Gölge-li Vadi’den ayrılırken büyükbabam onları bana verdi. Onlara daha fazla ihtiyacı olmadığını ve artık bana ait olmaları gerektiğini düşündüğünü söyledi.” Sesi titriyordu. “Garip. Kullanacağımı düşündüğüm için değil, sadece onu mutlu etmek için almıştım. Hiç denemedim bile.”

“Hiçbir işe yaramazdı.” Flick telaşla Allanon’a döndü. “O biliyor. Shea’dan başka hiç kimse elftaşlarını kullanamaz. Başka birisinin elinde işe yaramazlar.”

Allanon’un ifadesi değişmedi. “Bu tümüyle doğru değil Flick. Onlar sadece özgür iradeyle verilen kişiler tarafından kullanılabilir. Ben onları Shea’ya Vadi’den Culhaven’a kaçması için uyardığımda verdim. Onları Wil’e verene kadar elftaşları onundu. Şimdi Wil’e aitler. Nasıl ki onun güçlerini kullanmak bir zamanlar Shea’nın elindeydi, şimdi artık Wil’in elinde.”

Flick çaresiz görünüyordu. Wil’in yüzündeki kararsızlığı

görüp ona döndü ve ısrar etti. “Onları geri verebilirsin. Veya başkasına, herhangi birine verebilirsin. Onlara sahip olmak zorunda değilsin. Bu çılgınlığın bir parçası olmak zorunda değilsin!”

Allanon başını salladı. “Flick çoktan bir parçası oldu bile.”

“Ama Şifacı olma planlarım?” diye araya girdi Wil. “Bu yolda harcadığım zaman ve emek? Şifacı olmak yapmak istediğim tek şeydi ve nihayet doğru yoldayım. Bütün bunlardan vazgeçmek zorunda mıyım?”

“Bu konuda yardımını esirgersen nasıl bir Şifacı olacaksın?” Druid’in sesi sertleşti. “Bir Şifacı yapabildiği tüm yardımı, yapabildiği her zaman, yapabildiği her şekilde vermelidir. Bu ayrım yapıp seçebileceği bir şey değildir. Eğer gelmeyi reddedersen ve tüm öngördüklerim gerçekleşirse, bu durumda öyle olacağından eminim, bunu önlemek için çaba bile göstermediğini bilerek yaşamaya nasıl devam edeceksin?”

Wil kızardı. “Ama ne zaman geri dönebileceğim?”

“Bilmiyorum. Çok uzun sürebilir.”

“Seninle gelsem bile elftaşlarının gücünün bu kızı korumaya yetip yetmeyeceğinden emin olabilir misin?”

Allanon’un karanlık ve gizemli yüzü buruştu.

“Olamam. Elftaşları gibi güçler kuvvetini sahibinden alır. Shea sınırlarını zorlamak zorunda kalmadı ama sen kalabilirsin.”

“Bana hiçbir güvence veremez misin?” Vadilinin sesi fısıltıya dönüşmüştü.

“Hayır.” Druid’in bakışları üzerinden hiç ayrılmadı. “Yine de gelmelisin.”

Wil sersemlemiş halde sandalyesinde yığıldı. “Seçeneğim yokmuş gibi görünüyor.”

“Tabii ki seçeneğin var.” Flick sinirle araya girdi. “Sadece Allanon öyle olması gerektiğini söyledi diye her şeyden vaz mı geçeceksin? Sırf bu yüzden onunla mı gideceksin?”

Wil gözlerini kaldırdı. “Siz Flick Amca, büyükbabamla Shannara’nın Kılıcı’nı aramaya çıkmadınız mı?”

Flick tereddütle duraksadı. Sonra kalkıp yegeninin ellerini avucuna alıp sıkıca tuttu.

“Çok acele ediyorsun, Wil. Seni Allanon hakkında uyardım. Şimdi beni dinle. Bu durumda, senin gördüğünden fazlasını görüyorum. Druid’in sözlerinin ardında gizli bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum.” Sesi kasıldı ve gri sakallı yüzünün çizgileri daha da derinleşti. “Senin için korkuyorum. Korktuğum için seninle bu şekilde konuşuyorum. Oğlum gibisin. Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Wil. “Biliyorum.”

Flick doğruldu. “O zaman gitme. Allanon başkasını bulsun.”

Druid başını salladı. “Yapamam Flick. Başkası yok. Sadece Wil var.” Gözleri Vadilininkileri aradı. “Gelmelisin.”

“Bırak ben geleyim,” diye önerdi Flick umutsuz bir sesle. “Wil elftaşlarını bana verebilir ve ben de elf kızını kollarım. Allanon, daha önce birlikte seyahat ettik...”

Ama Druid başını hayır anlamında sallıyordu bile. “Flick, gelemezsin,” dedi sakince. “Cesaretin gücünden büyük Vadili. Öümüzdeki yolculuk uzun, zorlu ve daha genç birisi tarafından yapılması gereken bir yolculuk.” Durdu. “Birlikte yaptığımız yolculuklar sona erdi Flick.”

Uzun bir sessizlikten sonra Druid, Wil Ohmsford’a dönüp beklemeye başladı. Vadili amcasına baktı. Bir süre öylece durup konuşmadan birbirlerine baktılar. Flick’in gözleri tereddütlü, Wil’inkiler artık daha sabitti. Flick kararın verilmiş olduğunu gördü. Neredeyse duyulmayacak bir sesle onayladı.

“Doğru olduğunu hissettiğin gibi davran,” diye mırıldandı, her bir kelimesinde hissedilir bir isteksizlikle.

Wil, Allanon’a döndü. “Geleceğim.”

BÖLÜM 9

Ertesi sabah erken saatlerde Druid, Wil Ohmsford'a gelip Storlock'tan hemen ayrılacaklarını söyledi. Karanlık ve sert yüzlü Druid, önceden hiçbir haber vermeksizin Vadilinin kulübesinin kapısında belirdiğinde, Wil itiraz etmeyi düşündüyse de iri adamın yüzündeki ve sesindeki bir şey düşündüğünü yapmaması gerektiğine ikna olmasını sağladı. Bir önceki akşam ayrıldıklarında Druid'in tavırlarında hiçbir acelecilik yoktu ama şimdi açıkça vardı. Allanon'a bu kararı aldırان her neyse, zorlayıcıydı. Vadili konuşmadan eşyalarını topladı, kapıyı mandalladı ve Druid'i takip etmeye koyuldu.

Kuzeybatıdan yeni bir fırtına yaklaşırken yine yağmur yağıyordu, şafak göğü ağır ve kurşuniydi. Allanon uzun vücudu cüppeye sarılı, kapalı başı rüzgâra karşı hafifçe eğik bir şekilde, Vadiliyi çamurlu yoldan yukarı götürdü. Bir avuç beyaz cüppeli Stor, dinlenme merkezinin basamaklarında, ellerinde Wil için hazırlanmış bir araç gereç çantası ve erzakla onları karşılamak üzere bekliyordu. Artaq eyerlenmiş, sabırsızlıkla başını sallıyordu. Allanon bir seferde kara ata binerken, hareketlerindeki ihtiyattan yaralarının hâlâ tam olarak iyileşmediği belli oluyordu. Wil'e Çisenti adında adaleli, gri bir beygir verilmişti. Tam bir ayağını üzengiye atmıştı ki ıslak, kızarmış suratıyla Flick ortaya çıktı. Amcası aceleyle Wil'i dinlenme merkezinin üstü kapalı verandasının korumasına çekti.

"Bana şimdi söylediler," diyerek soludu, gözlerindeki yağ-

murı silerek. "Zahmet etmelerine şaşırdım." Sinirle Allanon'a baktı. "Bu kadar çabuk ayrılmanız şart mıydı?"

Wil başını salladı. "Sanırım bir şey bunu zorunlu kıldı."

Flick'in gözlerinde hayal kırıklığı ve endişe okunuyordu. "Kararını gözden geçirmek için hâlâ geç kalmış sayılmazsın," diye sertçe fısıldarken, Wil'in çoktan başını sallamaya başladığını görmese devam edecekti. "Pekâlâ. Bundan fazla hoşlanmavacağından emin olsam da bütün bu olanları büyükbabana anlatacağım. Dikkatli ol Wil. Sınırlarımız hakkında söylediklerimi unutma."

Wil başıyla onayladı. Sabitlenmiş, gergin yüzleriyle kaçamak bakışlar atarak aceleyle kucaklaştılar ve gerçek duygularını ifade etmekten korkuyorlarmış gibi hızlı, sert bir şekilde vedalaştılar. Sonra o ve Allanon uzaklaştı. Flick, Storlar ve köy, sisin ve Doğukarası ormanlarının griliği içinde solan koyu gölgelere dönüşüp gözden kayboldu.

Druid ve Vadili, Storlock'tan batıya, Rabb Ovası'nın kenarına kadar at sürüp oradan güneye döndüler. Allanon, yolculuğun ilk adımının onları Gümüş Nehir'in güneyinden, aşağı Anar'ın batı kıyısında bulunan Havenstead adındaki küçük bir köye götüreceğini söyleyecek kadar durakladı. Havenstead'de Amberle'yi bulacaklardı. Druid konuyla ilgili daha fazlasını anlatmaya niyetli değildi. Wil de üstelemedi. Fırtına kötüleştikçe yağmur onları sırlı sıklam etti. Ormanın kenarında kalarak kafaları atların boynuna eğilmiş, konuşmadan devam ettiler.

Yolculuk boyunca Wil'in akli bir önceki gecenin olaylarına gitti. Şimdi bile, neden Druid'le gitmeye karar verdiğinden emin değildi. Böyle imkânsız bir yolculuğa niçin çıktığını mutlaka açıklayabilmeliydi, hiç kimseye değilse bile kendisine. Yine de yapamıyordu. Bu kararı verme nedenini düşünmek için yeterli zamanı olmuştu ve aslında bunun dışında pek bir şey düşünmemişti. Yaptıkları şey, sonradan düşünüldüğünde açıklık kazanmalıydı ama öyle olmadı. Aksine, kolay kolay geçmeyecek bir karmaşa hissi duyuyordu. Tüm o uyumsuz,

eksik mantık, o rengârenk iç içe geçmiş duygular... Hepsi zihninde birbirine giriyor gibiydi. Onun için hıza girmeyeceklerdi; tertipli düzenli bir hale gelmeyeceklerdi. Dağılmış koyun sürüsü gibiydiler ve o umutsuzca peşlerinden koşuyordu. Kendisine ihtiyaç duyulduğu için gitmeyi seçtiğine inanmak istiyordu. Eğer Allanon'un söyledikleri doğruysa ki Flick'in açık kuşkularına karşın buna inanmıyordu, elf halkına ve elf kızı Amberle'ye büyük yardımı olabilirdi. Ama kimi kandırıyordu? Büyükbabasının ona teslim ettiği elftaşlarını kullanıp kullanamayacağından bile emin değildi. Ya güçleri onu asıyorsa? Ya Allanon taşların ona verilebileceği konusunda yanılıyorsa? Ya başka bir şey varsa? Gerçek olan, onun düşünmeden karar aldığıydı ve bu gerçekle yaşamak zorundaydı. Diğer taraftan kararını düşünmeden almış olması, doğruluğunu etkilemezdi. Elflere sunabileceği bir yardım varsa bunu sunmalıydı. En azından denemeliydi. Ayrıca böyle bir durumda büyükbabası giderdi. Eğer emin olduğu bir şey varsa, o da buydu. Allanon sordugunda, Shannara'nın Kılıcı'nı aramaya gittiği gibi giderdi. Wil daha azını yapamazdı.

Derin bir nefes aldı. Evet, doğru karar vermişti. Şimdi her ne kadar karmaşık ve geçersiz görünse de bu kararı doğru nedenlerle almıştı. Birden fark etti ki onu en çok düşündüren şeyin ne kararlar ne de kararların nedeniye ilgisi vardı. Bu, Allanon'la ilgiliydi. Wil, Druid'le gitme kararının kendisine ait olmasını dilerdi. Ama konuyu düşündükçe, kararın kendisine ait olmadığına daha fazla inanmıyordu, karar Allanon'undu. Ah, kelimeler kendisininmişçesine, cesurca, amcasının uyarılarına rağmen ağzından çıkmıştı. Yine de biliyordu ki Druid o sözleri Wil'e nasıl söyletebileceğini öngörmüş, konuşmayı buna uygun yönlendirmişti. Bir şekilde genç Vadilinin tepkilerinin ne olacağını, Flick'inkilerin ne olacağını, ikisinin neler konuşacağını ve yorumlarının onları nasıl etkileyeceğini biliyordu. Tüm bunları biliyordu ve uygun şekilde kullanmıştı. Shea Ohmsford bir zamanlar Wil'e Allanon'un diğer insanların zihinlerine girme, on-

ların düşüncelerini okuma gücünün olduğunu söylemişti. Wil, büyükbabasının neden bahsettiğini şimdi tam olarak biliyordu.

Bunun üzerine vazgeçti. İstese bile olayları geri alamazdı ki zaten bunu yapmayı istemiyordu. Ama bundan böyle Druid'in bu gibi zekice yönlendirmelerine karşı tetikte olacaktı. Mükün olduğunca, nereye yönlendirildiğini daha iyi görmek için iri adamın sözlerinin ve hareketlerinin ötesine, arkasında yatan nedenlere bakacaktı. Wil Ohmsford aptal değildi. Birkaç yıldır kendine bakabiliyordu ve şimdi bundan vazgeçmek niyetinde değildi. Druid'e karşı dikkatli olmalıydı. Ona güvenebilirdi ama körlemesine veya yeterince düşünmeden değil. Muhtemelen elf halkına ve elf kızı Amberle'ye yardımı dokunabilirdi; bu olasılığı yardımının sağlanma yöntemi yüzünden reddedemezdi. Ama yardımın nasıl olacağını kendisi belirlemeye dikkat edecekti. En iyi kendisinin kolları çıkarları doğrultusunda karar vermeye çalışacaktı. Hiçbir şeyi kendisine sunulduğu gibi kabul etmeyecekti.

Yüzünü dikkatle kaldırdı ve yağmurun içinden, önünde at süren koyu şekle baktı. Allanon, Druidlerin sonuncusu, güçleri karşısında mevcut dünyadaki herhangi bir şeyin cüce gibi kaldığı, başka çağa ait bir yaratık. Ve Wil ona hem güvenmeli hem de güvenmemeliydi. Bir an derin bir dehşet hissetti. Kendini neyin içine sokmuştu? Belki Flick haklıydı. Belki de onun fikirlerine biraz daha kulak asmalıydı. Ama bunun için artık çok geçti. Bu gibi düşünceler için de çok geçti. Kafasını salladı. Bu konuya takılmanın anlamı yoktu. Düşüncelerini başka yöne çevirmesi daha iyi olurdu.

Günün geri kalanını bunu yapmak için boş yere uğraşarak geçirdi.

Gün ilerledikçe yağmur çiselemeye döndü, sonra akşamın erken saatlerinin soğuk griliğinde tamamıyla sona erdi. Hava gün batımıyla giden siyaha döner, sis kayıp bir çocuk gibi ormanın kıyısında gezinirken, fırtına bulutları gökyüzünü örtmeye devam ediyordu. Allanon, büyük ağaçların koruması

altına döndü ve birlikte, Rabb'm sınırlarının birkaç yüz metre ötesinde küçük bir açıklıkta kamp kurdular. Arkalarında, gecenin içinde, siyahtan da koyu bir gölge şeklindeki kara Wolfsktaag duvarı yükseliyordu. Neme rağmen, ateş yakmaya yetecek kadar kuru odun ve çıra toplamayı başardılar; alevler akşam ayazına biraz sıcaklık kattı. Kafalarının üzerine gerdikleri iplere yolculuk pelerinlerini asmış, atları yakına bağlamışlardı.

Storlock'tan ayrılmadan önce hazırladıkları soğuk biftek, meyve ve yemişlerden oluşan yemeklerini üstün körü edilmış birkaç laf eşliğinde yediler. Druid, köyden ayrıldıklarından beri olduğu gibi kendi düşüncelerine dalmış, sessiz ve olası herhangi bir sohbele karşı ilgisizdi. Ancak Wil kendini bekleyen şeylerle ilgili daha fazlasını öğrenmeye kararlıydı ve bu konuyu konuşmak için fazla beklemek niyetinde değildi. Yemeklerini bitirdiklerinde Allanon'un dikkatini çekecek şekilde ateşe doğru eğildi.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Büyükbabasının, iri adamın belirsiz mizacıyla ilgili hikâyeleri aklındaydı.

Druid ona bir süre ifadesiz bir yüzle baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Elf halkının tarihini biraz daha anlatır mısın?" Wil konuşmanın buradan başlaması gerektiğine karar vermişti.

Allanon hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsun, Wil Ohmsford?"

Vadili tereddüt etti. "Dün gece bize, eski dünya tarihi, peri masalları ve folklorik konular dışındaki şeylerden bahsetmese de, elflerin insanlar kadar gerçek olduğunu söyledin. Orada olduklarını ama insanların onları görmediğini söyledin. Bunu anlamadım."

"Anlamadın mı?" İri adam eğlenmiş gibiydi. "O zaman açıklayayım. Basitçe, elfler her zaman orman yaratıkları olmuşlardır ama Büyük Savaşlar'dan önce daha da fazla oylev-diler. O günlerde, daha önce söylediğim gibi büyüluvdular.

Binlerce kez önünden geçip farkına varamayacağı şekilde, gayet doğallıkla çevreye karışabilme özellikleri vardı. İnsanlar onları göremedi çünkü nasıl arayacaklarını bilmiyorlardı.”

“Ama görünmez değillerdi.”

“Pek sayılmaz.”

“Sadece görmek zordu.”

“Evet, evet.” Druid’in cevabında hafif bir sinirlilik vardı.

“Ama şimdi niye görmekte zorlanmıyoruz?”

Allanon dikleştii. “Dinlemiyorsun. Eski dünyada tüm peri yaratıkları gibi elfler de büyülü yaratıklardı. Artık öyle değiller. Senin kadar insanlar. Büyülerini yitirdiler.”

“Bu nasıl oldu?” Wil meraklı bir çocuk gibi dirseklerini dizlerine koyup yüzünü ellerinin arasına yerleştirdi.

“Bunu açıklamak kolay değil. Ama görebiliyorum ki ben denemedikçe tatmin olmayacaksın. O yüzden açıklamaya çalışayım.”

Hafifçe öne eğildi. “Elrcrys’in yaratılışından ve kötü büyünün yaratıklarının dünyadan kovulmasından sonra elflerin ve peri soydaşlarının yolları bir kez daha ayrıldı. Bunun olması gayet doğaldı zira ilk başta ortak düşmanı yenmek için bir araya gelmişlerdi ve bu başarılıncaya onları bir arada tutacak çok az şey kalmıştı. Evleri olan dünyayı koruma düşüncesi dışında neredeyse hiç ortak noktaları yoktu. Her yaratık türünün, kendi yaşam biçimleri, alışkanlıkları ve ilgileri vardı. Elfler, cüceler, orman perileri, gnomlar, troller, cadılar... Tümü orman yaratıklarıyla denizdeki balıklar kadar birbirinden farklıydı.

“İnsan ırkı ilkel varlığının başlangıcındaydı ve birkaç yüzyıl daha öyle kalacaktı. Peri türü, insanlarla çok az ilgilendi, ilgilenmek için pek bir nedenleri de yoktu. Sonuçta insan ırkı, daha yüksek doğal zekâ ve daha az içgüdüyle hayvanlardan biraz üstün bir yaşam formuydu. Elfler ve diğerleri insanların dünyanın gelişiminde oynayacağı rolü göremedi.”

Druid duraksadı. “Bu. kendileri ile insanlar arasındaki farklılara dikkat etseler görebilecekleri bir şeydi. İki fark özel-

likle önemliydi. Elfler ve soydaşları hızlı üremiyordu; insanlar ürüyordu. Örneğin elller, peri türünün en kalabalıklarından olmasına rağmen uzun yaşam süreleri yüzünden daha az uruyorlardı. Peri türünün diğer cinsleri birkaç yüzyılda bir doğum yapıyordu. Ama insanlar aynı ailede birden çok doğumla hızla çoğalıyordu. Başlangıçta hüynun yaratıkları sayıca insanlardan çok çok fazlaydı. Bin yıl içinde bu durum dramatik şekilde tersine döndü. Bu noktadan sonra peri nüfusu yok olmaya yuz tutarken insan nüfusu sürekli arttı. Ama buna birazdan değineceğim.

“Elfler ve soydaşları ile insanlar arasındaki diğer fark, uyum sağlayabilme yeteneği ile bu yeteneğin eksikliği idi. Elfler orman yaratıklarıydılar; ormanlardan çok nadir ayrılırlardı. Diğerlerinin çoğu için de durum aynıydı. Sınırları dikkatle çizilmiş belirli coğrafi bölgelerde yaşarlardı. Bu hep böyle olmuştu. Bazıları ormanda yaşıyordu, bazıları nehirlerde ve denizlerde, bazıları dağlarda, bazıları da ovalarda. Yaşam tarzlarını yuva saydıkları alana uyarlamışlardı. Başka yerde yaşamaz ve yaşayamazlardı. Ama insanlar uyum sağlayabilir, her yerde yaşayabilirlerdi. Ormanlar, nehirler, dağlar, ovalar... Hepsinin üstünde hak iddia ettiler. Böylece nüfusları artınca, doğal olarak kolaylıkla yayıldılar. Doğadaki her tür değişime ayak uydurdular. Elfler ve soydaşları ise her tür değişime direndi.”

Allanon duraksayıp gülümsedi. “Bir zamanlar, Wil Ohmsford, eski dünyada yaşam bugünkü gibiydi. İnsanlar şimdiki gibi yaşıyor, çalışıyor ve eğleniyordu. Bu seni şaşırttı mı?”

Wil onayladı. “Biraz, sanırım.”

Druid başını salladı. “Öyle bir zamandı. O zaman, elllerin öne çıkıp insanlarla dünyayı şekillendirmesi gereken zamandı. Ama yapmadılar. Ne onlar ne de soydaşları. Ormanlarında gizlenip gözlemciler olarak insanoglunun gelişiminin varlıklarını etkilemeyeceğine inanmayı seçtiler. Kendilerine yönelik bir tehdit görmediler; insanların büyüsu yoktu ve vontemleri o zaman için yıkıcı değildi. Böylece elller, kendilerini hep koru-

yacağına inandıkları tecrit politikasına aptalca sadık kaldı. Bu onların felaketi oldu. İnsanlar çoğalmaya ve gelişmeye devam ettiler. Zaman geçtikçe elflerden ve soydaşlarından haberdar oldular. Ama peri türü gizliliği yaşam biçim olarak seçtiğinden, insanlarda onlara karşı güvensizlik oluşmuştu. Talihsiz yaratıklar, gözetleyen ama umursamayan, muziplikler yapan yaratıklar, en sevdiği uğraşı, ağır şartlarda çalışan insanların yaşamını zorlaştırmak olan yaratıklar sayıldılar. Bu suçlamalarda gerçeklik payı vardı, çünkü perilerin küçük bir kısmı küçük büyülerle insanlara eziyet etmekten hoşlanıyordu ama genelde bu şöhret haksızdı. Her koşulda elfler ve soydaşları bütün bunların hepsini göz ardı etmeyi seçti. Tek dertleri, doğanın ve üzerinde yaşayanların korunup kollanmasıydı; insanların haklarındaki kötü duygularına rağmen bunu başardılar.

“Sonra bu durum da değişmeye başladı. İnsanlar büyüye rek, yayılarak, artık şehirler ve kaleler kurarak, yeni toprakları ararken denizlere açılarak, çevrelerindeki vahşi yaşamı gerileterek, artan bir hızla üremeye devam ettiler. İlk defa, yerleşim ve tüketim ihtiyaçları için bölgeleri değiştirerek dünyanın yapısını etkilemeye başladılar. İnsanlar ağaçları ve çalıları kestikçe, elfler de giderek ormanın derinliklerine çekilmeye başladılar. Tüm peri soyları, yuvaları kalmayınca ya değin tecavüze uğradıklarını gördüler.”

“Ama bu tecavüze direnmediler mi?” diye aniden araya girdi Wil.

“Bunun için çok geç kalınmıştı.” Acı bir gülümsemeyle cevapladı Allanon. “O zamana gelene dek, peri soylarının çoğu kimisi yeterince üreyememekten kimisi değişen çevreye ayak uyduramamaktan yok olmuştu. Geride kalanlar bir zamanlar yaptıkları gibi bir araya gelemediler. Kötü büyüünün güçleriyle savaşmalarının üzerinden yüzyıllar geçmişti, tüm dünyaya yayılmışlar ve çoktan bağlantıyı kaybetmişlerdi. En kötüsü büyülerini kaybetmişlerdi. Kötü büyü geliştiginde ona karşı durabilmek için iyi büyüye ihtiyaç vardı. Ama kötü büyü

sürüldüğünde iyi büyüye ihtiyaç kalmadı. Peri yaratıkları büyülerin çoğunu kullanmaktan vazgeçmişti. Zamanla çoğu unutuldu. İnsanlar hiçbir şekilde büyü kullanmıyordu, böylece elfler ve soydaşları, bir zamanlar kötü hasımlarına karşı kullandıkları güçlü büyüye gerek duymadılar. Zamanla ihtiyaçları olduğunu fark ettiler ama artık küçük bir kısmı hariç büyü yoktu. Böylece insan nüfusunun, yurtlarına doğru genişlemesine karşı direnişleri çok zayıflamış oluyordu. İlk başta, olanları engellemek için ellerindeki tüm güçle, çok sıkı savaşıtlar. Bu onlara hiçbir şey kazandırmadı. Çok fazla insan ama çok az elf vardı. Büyüleri etkisizdi. Bununla küçük zaferler, kısa dinlenme süreleri kazandılar, daha fazlasını değil. Sonuçta yeni yurtlar bulmak veya ölmek için yurtlarından sürüldüler. Karşısında hiçbir savunma geliştiremedikleri bilim ve teknoloji tarafından sürüldüler.”

“Ya elfler? Onlara ne oldu?” Wil sakince sordu.

“Hayatta kalmayı öğrendiler. Nüfusları azaldı ama başka birçok ırk gibi yok olmadılar. Ormanlarının daha da derinlerine çekilip artık dünyanın neredeyse tümünü işgal etmiş olan insanlardan saklandılar. Dünyalarının yıkımını korkuyla izlediler. Doğanın, kaynaklarından ve yaşam türlerinden kopartılmasını izlediler. Ekolojik dengenin geri dönülmez biçimde bozulmasını izlediler. İnsanların ayrı devletler halinde, birbirlerine egemenlik sağlamak için sürekli savaşmasını izlediler. İzlediler, beklediler ve hazırlandılar çünkü bu gidişin nasıl sona ereceğini gördüler.”

“Büyük Savaşlar,” diye Druid’den önce tamamladı Vadili.

“Büyük Savaşlar,” diye onayladı Allanon. “Elfler böyle bir dehşeti öngörmüştü. Takip eden katliamdan kendilerini ve geçmişe ait birkaç hazineyi ki bunların arasında Ellcry’s de vardı, korumak için sahip oldukları bütün büyüyü kullandılar. Bu çaba takdire değerdi ve hayatta kalmalarını sağladı. Peri türlerinin çoğu yok oldu. Çok az sayıda insan kaldı ama öngörülü oldukları için değil. Hayatta kaldılar çünkü nüfusları çoktu ve

dünyanın çok farklı bölgelerine yayıldıklarından soykırım onlara uğramadı. Ama insanların yaptığı her şey yok olmuştu. Yavılmakta olan geniş uygarlıkları tamamen silinmişti. Dünya çorak, ıssız bir çöle dönmüştü.

“Sonraki yüzyıllar boyunca yaşam yalnızca bir hayatta kalma savaşıydı. Bu yeni dünyada hayatta kalabilen çok az sayıda canlı turu, etratlarındaki tanınamayacak kadar değişmiş ilkel çevreye uyum sağlamakta zorlandı. İnsan ırkı sonsuza dek değişmişti. Eski insan ırkından dört yeni ve farklı ırk doğdu: insanlar, cuceler, troller ve gnomlar. O zamanki inanca göre soykırımdan beşinci bir ırk olarak elfler çıktı ki buna hâlâ inanılır. Yeni ırklar için bu yaşamın başlangıcıydı. Eski dünya tarihinin çoğu çabucak unutuldu, eski alışkanlıklar yok oldu. Elfler tarihlerinin ve geleneklerinin çoğunu korudular. Sadece büyülerini kaybetmişlerdi ama bu defaki temelliydi. Uyum sağlama ihtiyaçları değişimle sonuçlandı. Her şey başka türlü olsa gerçekleşmeyecek değişimlerle ve bu değişimler onları kültürel ve psikolojik açıdan diğer ırklarla yakınlaştırdı. Yeniden doğmuş insanlık ve hayatta kalan elfler yeni dünyada tamamen ve değişmez biçimde benzeyecek kadar asimile oldular.

“Ve nihayet Büyük Savaşlar’ın bitiminden bin yıl kadar sonra, soykırımın etkilerinden korunmaya çalışan yeni ırklar ilkel yaşam biçimlerin terk ederken, elfler onların yanında yer aldı. Dünyanın gelişiminin tarafsız gözlemciler olarak ormanlarda saklanmayacaklardı artık. Bu sefer gelişmenin bir parçası olacak, insanlığın, dünyadaki yaşamı neredeyse sona erdiren eski yolda ilerlemediğinden emin olmak için açıkça yeni ırklarla birlikte davranacaklardı. Böylece elfler, Druid Galaphile aracılığıyla Paranor’da ilk konseyi topladı. Böylece elfler diğer ırkları, eski dünyanın enerji ve güçle ilgili bilimlerini tedbirsizce araştırmaktan vazgeçirip yaşamın gizemlerine daha tedbirli bir yaklaşım tavsiye ettiler. Yeni dünyanın ve yaşamın korunması çabasında onlara yardım edeceklerine inandıkları küçük büyülerini yeniden elde etmeye çabaladılar.”

“Yine de elflerin buyusu yok oldu,” diye hatırlattı Wil, iri adama. “Sadece Druidlerin vardı.”

“Druidlerin ve kıtaya yayılmış az sayıda başkasının.” diye düzeltti Allanon. Bir an için kaybolup gitmiş gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi uzaklardan geliyordu sanki. “Kayıp büyüyü aramanın tehlikelerini Druidler çabuk öğrendi. Brona adındaki bir büyücü onları iyi eğitti. Büyünün sınırlarını keşfetme ihtiyacı, kendi fiziksel kabuğunda Karabüyücü Lord olarak bilinen yarattığı doğurdu. Büyüye olan açlığının onu ne hale getirdiğini görünce, Druidler daha fazla keşfi yasakladı. Buldukları büyü ne iyi ne de kötüydü. İnsanların ustalaşamayacağı derecede güçlüydü sadece. Onu bir süre yalnız bıraktılar. Sonra Brona Paranor’da hepsini yakalayıp öldürerek Irkların İkinci Savaşı’nın işaretini verdi ve büyü öğretebilecek sadece Bremen kaldı. O gittiğinde de sadece ben...”

Bir anlığına, dalıp kısılan kara gözleriyle ayaklarının dibindeki ateşi izledi. Sonra aniden kafasını kaldırıp Wil’e baktı.

“Başka ne bilmek istersen, Vadili?”

Ses tonu keskin, neredeyse sinirliydi. Sorunun beklenmedikliği Wil’i şaşırttı ama kendini zorlayarak gözlerini Druid’in-kilere dikti.

“Başka ne bilmeme izin vereceksin?” diye sessizce cevapladı.

Allanon bekledi, hiçbir şey söylemedi. İki adam birbirini süzerken uzun, sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Vadili bakışlarını çevirip çizmelerinden birinin ucuyla ateşin kozlerini dürttü.

“Bu yaratıklar, Yasaklama’nın ardında bir yere kapatılmıştı. Onlara ne oldu?” diye sordu nihayet. “Bunca yıl nasıl hayatta kaldılar? Niye ölmediler?”

Allanon’un kara ifadesi değişmedi. “Onlara iblis diyebilirsiniz, çünkü artık öyle oldular. Herhangi bir canlı dünyanın ötesine, mekânsız bir kara boşluğa sürülmüşlerdi. Bu karanlığın içinde yaşlanma ve ölümü getiren zaman kavramı yok. Elfler

bunu anlayamadı sanırım veya belki de önemsemediler, çünkü tek derterli kötülüğü dünyalarından yok etmekte. Her neyse... İblisler ölmeyip çoğaldı. İçlerinde yaşayan kötülük kendisiyle beslendi. Yeni bir yaşam üretti. Çünkü Vadili, kendi başına bırakılan kötülük ölmez, serpilir. Kapatılmış kötülük yok edilmiş kötülük değildir. Kendini besler, kapatıldığı yerde serbest kalana dek büyür, genişler hiddetlenir ve sonra... Sonra özgürce at koşturur.”

“Ya büyüü?” diye sordu Wil. “Büyüsü de güçlendi mi?”

Berikin yüzündeki sertliğin bir kısmı yok oldu, başıyla onayladı. “Aynı şekilde beslenir ve de kullanılır, zira kendilerine yapılabildiği duydukları nefreti kusma ihtiyacıyla çılgına dönmüş bir halde, hapishanelerinde birbirleriyle savaştılar.”

Sessiz kalma sırası şimdi Vadilideydi. Yüzü gölgelere daldı, kollarını sıkıca dizlerine dolayıp bacaklarını göğsüne doğru çekti. Doğuda, uzaklaşan fırtınanın hafif, belirsiz gök gürültüsü Wolfstaag’ın kırık duvarında zayıflıyordu.

Genç adamı izlerken, Allanon’un yüzünde sabırsızlığın izleri belirdi. Bir kez daha öne eğildi.

“Şimdi tüm soruların cevaplandı mı, Wil Ohmsford?”

Vadili göz kırptı. “Hayır.” Başı hızla kalktı. “Hayır, bir sorun daha var.”

Allanon kaşlarını çatı. “Madem öyle, sor bakalım.”

Belli ki hoşnutsuzdu. Wil daha ileri gitmenin ne kadar doğru olduğunu tarttı tereddütle. Yapması gerektiğine karar verdi. Sözlerini dikkatle seçti.

“Duyduğum her şey iblislerin elflerden çok üstün olduğunu gösteriyor. Senin karşılaşmandan anlaşıldığı kadarıyla sana bile denkler.” Artık iri adamın yüzünde öfke vardı ama Wil hızla devam etti. “Eğer senin istediğin gibi, elf kızı Amberle’ye Kanateşi’ni aramasında yardım edersem kesinlikle peşimizden geleceklerdir. Yakalandığımızı varsayalım. Onlara karşı şansım nedir, Allanon? Elfaşları olsa bile şansım ne? Bana daha önce cevap vermedin. Şimdi cevap ver.”

“Pekâlâ.” Druid yavaşça arkaya kaykıldı. Ateşin ışığında ifadesiz olan ince, esmer yüzü gölgelerin arasında kırıştı. “Bu konuşmanın bir yere evrildiğini düşünmüştüm.”

“Lütfen sorumu cevapla,” diye ısrar etti Wil.

Allanon yanıtlamak için başını kaldırdı. “Cevabı bilmiyorum.”

“Cevabı bilmiyor musun?” Vadili kelimeleri inanamadan tekrarladı.

Druid göz kırptı. “Öncelikle, sizi bulmalarına engel olmayı umuyorum. Eğer sizi bulamazlarsa, size zarar veremezler. Şu anda senden hiç haberleri yok. Bu durumu korumaya da niyetliyim.”

“Ama eğer beni bulurlarsa, o zaman ne olacak?”

“O zamanda elftaşları var.” Tereddüt etti. “Şunu anla Wil. Elftaşları ellerin bu yaratıkları ilk yendiği zamandan, eski dünyadan kalma. Taşların gücü onları taşıyan kadının veya adamın gücüyle ölçülür. Üç elftaşı var. Kalp, zihin ve vücut için birer tane. Üçü tek olmalı. Bu doğru şekilde yapıldığında ortaya çıkan güç çok büyük olabilir.”

Vadiliye keskin bir bakış attı. “Şimdi sorunu neden cevaplamadığımı anlıyor musun? Düşmanlarına karşı savunmanın gücünü sen belirleyeceksin. Bu senin içinden gelir, taşlardan değil. Sendeki gücü ölçemem. Bunu sadece sen yapabilirsin. Sana sadece, senin büyükbaban kadar iyi bir adam olduğuna inandığımı söyleyebilirim ve ondan daha iyi bir adamla karşılaşmadım, Wil Ohmsford.”

Vadili bir an tek kelime etmeden Druid'e baktıktan sonra bakışlarını ateşe çevirdi.

“Ben de,” diye fısıldadı.

Allanon hafifçe gülümsedi. “Shannara'nın Kılıcı'nı aramaya çıktığında büyükbabanın şansı çok az gibi görünüyordu. Bunu o da itiraf eder. Karabüyücü Lord baştan beri ondan haberdardı ve Kafatası Taşıyıcıları onu aramaya Vadi'ye gelmişti. Yolun her adımında takip ediliyordu. Yine de başardı; hem de kendi

gücünden açıkça şüphelenmesine rağmen başardı.”

Uzanıp elini Wil’in omzuna koyduğunda mağaraya benzer gözlerinde ateşin pırlıltısı vardı. “Seni daha şanslı görüyorum. Sana inanıyorum. Şimdi sen de kendine inanmaya başlamalısın.”

Elini çekip ayağa kalktı. “Bu gece yeterince konuştuk. Uyumman gerek. Yarın önümüzde uzun bir yol var.” Kara cüppesine sıkıca sarındı. “Ben nöbet tutarım.”

Vadiliden uzaklaşmaya başladı.

Druid’in yaralarını hatırlayan Wil, “Ben tutarım,” diye önerdi.

“Uyuyabilirsin.” Allanon homurdandı ve gecenin gölgeleri arasında yok oldu.

Wil bir süre ardından baktuktan sonra başını salladı. Battanîyelerini ateşin yanına serip içlerine girdikten sonra dikkatle gerindi. Uyumayacağım, dedi kendi kendine. Daha değil. Bu akşam söylenen her şeyi dikkatle düşünmeden, ne kadarına inanacağına karar vermeden, bütün bunlardaki rolünün ne olduğunu bildiğine ikna olmadan uyumayacaktı. Daha önce değil.

Gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi. Anında uykuya daldı.

BÖLÜM 10

Yolculuklarına gün doğumunda devam ettiler. Orman her ne kadar bir önceki günün yağmuruyla ıslak ıslak parlarsa da ikili, Anar'ın sınırından güneye at sürerken mavi ve açık gökyüzünde güneş parlıyordu. Rabb'm tekdüze boşluğu, inişli çıkışlı çimenlerle aydınlanıyor, meyve dolu ağaçların baştan çıkarıcı kokusu hafif bir sabah esintisiyle ikiliye ulaşıyordu.

Öğlenin geç saatlerinde efsanevi Gümüş Nehir'e geldiler. Burada, nehrin daraldığı ağaçlık bir yerde, bir köprü ayağı inşa etmekle meşgul bir cüce istihkâmcı grubuyla karşılaştılar. Wil'i bir köknar korusunda atlarla gizlenmeye bırakan Druid, nehir kenarına cücelerle görüşmeye gitti. Yokluğu kısa sürdü ve dönerken kafası meşgul görünüyordu. Tekrar atlara binip cücelerden nehir aşağı uzaklaşmaya başladıklarında Druid Wil'e, elflerin başındaki tehlikeden bahsedip cücelerin mümkün olduğunca çabuk yardım göndermesini istediğini açıklamaya gönüllü oldu ancak. İstihkâmcılardan biri Druid'i tanı-mıştı ve yardımın gönderileceği sözünü vermişti. Ama yine de hatırı sayılır bir gücü toplamak zaman alacaktı.

Allanon konuyu orada kesti. Kısa süre sonra, geniş bir kum tepeciğinin temiz suları böldüğü ve sığdaki kayaların akıntısı, at ve binicisinin güvenle geçebileceği kadar yavaşlattığı bir yerden Gümüş Nehir'i geçtiler. Oradan güneye doğru, günün ilerlemesiyle gölgelerinin uzayışını izleyerek keyifli bir tempo-

da at sürdüler. Allanon ağaçlı bir tümseğin tepesinde Artaq'ı dizginleyip indiğinde neredeyse gün batıyordu. Wil onu takip edip Çisenti'yi Druid'in beklediği yere sürdü. Atları küçük bir ceviz korusuna bağlayıp ileride bir kaya çıkıntısının ağaçlardan oluşan duvarı deldiği yere yürüdüler. Allanon önde, kayalara tırmanıp etrafa bakındılar.

Altlarında at nalı şeklinde bir vadi uzanıyordu. Yamaçları ve düzlükleri sık ağaçlıklara sahipti ama batısında, ekili tarlaların bulunduğu çayırıklara açılan geniş bir alan vardı. Köy, ormanla tarlaların kesiştiği yerdeydi ve ormandan çıkıp düzinelerce ince, özenle açılmış sulama kanalını besleyen nehir, ev kümesinin kuzeyinden akıyordu. Toplu hareket eden kadınlar ve erkekler, vadinin tepesinden onları izleyenlere küçük figürler gibi görünüyordu. İleride vadi, güneye doğru, ufka kadar uzanan kesintisiz, kayalık bir ovayla bitiyordu.

"Havenstead," diye belirtti Allanon, köyü ve tarlaları işaret ederek. Parmağını hafifçe kaldırıp ilerideki ovayı gösterdi. "Orası da Savaştepe."

Wil başını salladı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Druid rahatça yerleşti. "Hava kararana kadar bekliyoruz. Bizi ne kadar az insan görürse o kadar iyi. Storlar kimseye bir şey söylemez ama köylüler hemen konuşur. Gizlilik en büyük yardımcımız ve ben onu boş yere kaybetmek istemiyorum. Hızlı ve sessizce girip aynı şekilde çıkacağız." Batı ufkunda çoktan alçalmaya başlamış olan güneşe baktı. "En fazla bir saatimiz var."

Güneşin tepesi ağaçların üzerinde yok olana, gün batımı gri gölgesini tüm vadiye salana kadar konuşmadan beklediler birlikte. Nihayet Allanon ayağa kalktı. Atları bağladıkları yere yürüyüp atlara bindiler ve tekrar yola koyuldular. Druid onları bir süre vadinin etrafından doğuya, sık ağaçlı bir ormanın gizlendiği bir patıkaya varana kadar götürdü. Oradan inmeye başladılar. Ağaçların arasından, gecenin ağaçlığa çöküşünü izleyerek, atların yönlerini bulmasına izin vererek ilerlediler

yavaşça. Wil kısa sürede tüm yön duygusunu kaybetti ama Allanon tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi görünüyor ve hiç yavaşlamıyordu.

Bir süre sonra vadi zeminine ulaştıklarında yol kolaylaştı. Ormanın üstündeki açıklıklardan berrak ay ışığı üzerlerine düşüyor, gece kuşları ötüyordu. Ağaçların havadaki hoş ve ağır kokusu Wil'in uykusunu getirdi.

Nihayet ormanın perdesinden sıyrılan sarı ışık onlara ulaştı ve dinginliğin içinde hafif sesler duyular. Allanon attan inip Wil'e de aynısını yapmasını işaret etti ve yola yaya olarak devam ettiler. Orman gözle görülür şekilde seyredildi, çalılıklar ve kuru dallar yok oldu ve önlerinde tahta kapısı olan taş bir duvar belirdi. Yaprak dökmeyen uzun ağaçlar duvar boyu ilerleyip görüntüyü engelliyordu ama Wil köyün doğu sınırında olduklarını ve sarı ışıkların gaz lambaları olduğunu açıkça anlamıştı.

Duvara ulaşınca atları demir bir direğe bağladılar. Allanon parmağını dudaklarına götürdü. Küçük tahta kapıdan usulca geçtiler.

Diğer tarafta gördükleri Wil'in nefesini kesti. Rengârenk çiçek dizileri soluk ay ışığında bile parlayan taraçalı bir bahçe önlerinde uzanıyordu. Gümüş benekli, taştan bir patika bahçelerden aşağı, bir grup banka, oradan da kereste ve taştan yapılmış küçük bir kulübeye gidiyordu. Kulübe tek katlıydı, çatı katı ve tanıdık bir verandası vardı. Pencere kafeslerinin altında çiçek saksıları, evin etrafında kalm, bodur çalılar vardı. Evin hemen önünde kızıl porsuk ve mavi ladin ağaçları büyümüştü. İkinci bir patika verandadan ayrılıp beyaz huşların oluşturduğu bir kemerin altından çalı kümesinin içine doğru giderek yola ulaşıyordu. Uzaklarda diğer kulübelere yansıyan ışıkların parıltısı geceyi bölüyordu.

Wil tümüne hayranlıkla baktı. Her yer bir çocuğun masal kitabından alınmış gibi renk ve yaşam doluydu. Her şey mükemmelen düzenlenmişti.

Sorgulayan gözlerle Allanon'a baktı. Allanon'un yüzünde alaycı bir gülümseme bir an için parladı, sonra kendisini takip etmesini işaret etti. Bahçenin içinden banklara ilerleyen patikayı takip edip kulubeye doğru yürüdüler. Küçük evin perdeli pencerelerinden ışık sızıyor, içeriden kısık, ince sesler geliyordu. Hayır, diye düzeltti Wil kendi kendine, çocuk sesleri! Bunu fark etmesi onu oldukça şaşırtmıştı. Öyle ki verandanın ilk basamağında uzanmış yatan şişman, çizgili kediyi neredeyse görmüyordu. Uyuyan hayvanın üstüne basmaktan son anda kurtuldu. Kedi, bıyıklı suratını kaldırıp arsızca ona baktı. Bu sırada kömür karası başka bir kedi aceleyle verandayı geçip sessizce çalıların arasında kayboldu. Druid ve Vadili verandanın basamaklarını çıkıp kapının önüne geldi. İçerideki çocuk sesleri bir anda kahkahaya dönüştü.

Allanon kapıya sertçe vurduğunda içerideki sesler birden kesildi. Kapının diğer tarafından ayak sesleri geldi.

"Kim o?" diye sordu yumuşak bir ses ve kapının yanındaki camlardan birinin işlemeli perdeleri aralandı.

Druid bir adım öne atıp karanlık yüzüne ışık vurmasını sağladı.

"Ben Allanon'um," diye cevapladı.

Uzun bir sessizlikten sonra mandalın çekildiği duyuldu. Kapı açıldı ve bir elf kızı dışarı adım attı. Güneş yanığı ince vücudu ile bir elf için bile küçüktü. Kestane rengi saçları beline kadar inip hem masum hem bilmiş duran çocuksu yüzünü gölgeliyordu. Derin ve hayat dolu yeşil gözlerini kısa süre Wil'e diktikten sonra bakışlarını Druid'e çevirdi.

"Allanon elli yılı aşkın bir süre önce Dört Kara'yı terk etti." Sesi sakindi ama gözlerinde korku vardı. "Sen kimsin?"

"Ben Allanon'um," diye tekrarladı. Bir an sessizlikte bekleli. "Başka kim seni burada bulabilirdi Amberle? Başka kim Seçilmişlerden biri olduğunu bilebilirdi?"

Elf kızı nefesi kesilmiş bir halde ona baktı. Konuşmaya çalıştığında sesi çıkmıyordu. Ellerini kavuşturup belirgin bir çabayla kendini sakinleştirdi.

“Çocuklar yalnız kalırlarsa korkarlar. Yatırılmaları gerek. Burada bekleyin lütfen.”

Kapının diğer tarafından, koşuşturan küçük ayakların ve heyecanlı fısıltıların yankısı geliyordu. Amberle arkasını dönüp kulübenin içinde kayboldu. Çocukları tahta merdivenlerden yukarıya, tavan arasına çıkarırken alçak ve sakinleştirici sesi duyuluyordu. Allanon verandanın diğer ucundaki geniş arkalıklı banka oturdu. Wil olduğu yerde, kapının yanında durmuş, içerideki elf kızının ve çocukların sesini dinleyip şöyle düşündü: Tanrı aşkına, o sadece bir çocuk!

Kısa bir süre sonra Amberle ayaklarının ucuna basarak verandaya çıkıp dikkatle kapıyı kapadı. Kendisine gülümsemeye çalışan Wil'e bir göz attı.

“Bu genç adam, Wil Ohmsford.” Allanon'un sesi karanlıkta süzülüyordu. “Storlock'ta Şifacılık eğitimi alıyor.”

“Merhaba...” diye sözle başladı Wil ama kız çoktan yanından geçmiş, iri adama doğru yürüyordu.

“Buraya niçin geldin Druid, tabii eğer bir Druid'sen?” Sesinde kızgınlık ve şüphe karışımı vardı. “Seni büyükbabam mı gönderdi?”

Allanon ayağa kalktı. “Bahçede oturarak konuşabilir miyiz?”

Kız bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. Onları taş patikadan banklara götürdü. Orada oturdu. Druid karşısına geçti, Wil ise bir uca. Vadili bu yüzleşmedeki rolünün sadece gözlemcilik olduğunu anlamıştı.

“Niçin buradasın?” diye tekrarladı Amberle. Sesi biraz daha sakindi.

Allanon cüppesine sarındı. “Öncelikle, beni kimse göndermedi. Kendi seçimimle buradayım. Buraya, benimle Arborlon'a dönmeni istemek için geldim.” Duraksadı. “Açık konuşacağım. Ellerys ölüyor. Yasaklama zayıflamaya başladı bile. İçindeki kötüler, iblisler kurtuluyor. Yakında Batıkarası onlarla dolacak. Bunu sadece sen önleyebilirsin. Seçilmişlerin sonuncususun.”

“Sonuncusu...” diye fısıldadı kız ama kelimeler boğazında düğümlendi.

“Hepsi öldü. İblisler onları bulup hepsini öldürdü. İblisler şimdi seni arıyor.”

Yüzü dehşetten dondu. “Hayır! Bu nasıl bir tuzak, Druid? Nasıl bir...” Bunu da bitiremedi. Yaşlar gözlerinden çocuk yüzüne akarken durdu. Hızla onları sildi. “Hepsi öldü mü? Hepsi mi?”

Druid başını salladı. “Benimle Arborlon’a gelmelisin.”

Hızla başını salladı. “Hayır. Ben artık bir Seçilmiş değilim. Bunu biliyorsun.”

“Öyle olmasını dilediğini biliyorum.”

Yeşil gözler kızgınlıkla parladı. “Benim ne istediğimin konuyla ilgisi yok. Artık görevde değilim, hepsi geride kaldı. Artık Seçilmişlerden biri değilim.”

“Elccrys seni bir Seçilmiş olarak görevlendirdi,” diye sakince cevapladı Allanon. “Hâlâ bir Seçilmiş olup olmadığına o karar vermeli. Yeniden doğmasını ve Yasaklama’nın sürmesini sağlayacak olan Kanateşi’nin aranmasındaki rolüne, tohumu taşıyıp taşımayacağına o karar vermeli. O karar vermeli, sen ya da ben değil.”

“Seninle dönmeyeceğim,” diye sakince açıkladı Amberle.

“Dönmelisin.”

“Yapmayacağım. Asla dönmeyeceğim. Benim evim artık burası, insanlarım bunlar. Seçimimi yaptım.”

Druid yavaşça başını salladı. “Yüvan, kurduğun yerdedir. Halkın, kim olmasını istersen odur. Ama bazen sorumluluklar seçim veya rıza gözetilmeden verilir. Bu da öyle elf kızı. Seçilmişlerin sonuncususun; elflerin tek umudusun. Bundan kaçamazsın; bundan saklanamazsın. Kesinlikle bunu değiştiremezsin.”

Amberle ayağa kalkıp bir adım attıktan sonra döndü. “Anlamıyorsun.”

Allanon onu izledi. “Sandığından daha fazla anlıyorum.”

“Eger anlasaydın dönmemi istemezdin. Arborlon’dan ayrıldığımda asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. Annemin, büyükbabamın, halkımın gözünde kendimi küçük düşürdüm. Affedilemeyecek bir şey yapıp Seçilmiş olma onurunu reddettim. İstesem bile ki istemiyorum, bu onuru geri alamam. Elfler, gelenek ve onur anlayışı çok derin bir halktır. Olanları asla kabul edemezler. Onları dünya üzerinden silinmekten kurtaracak tek kişinin ben olduğum bilinse bile yine de beni kabul etmezler. Onlar için toplumdan kovulmuş biriyim ve bu asla değişmeyecek.”

İri ve uzun Druid ayağa kalkıp kıza baktı. Gözleri, üzerine diktığı kızı korkutuyordu.

“Sözlerin aptalca, elf kızı. İddiaların boş ve inanmadan söylenmiş sözler. Sana ait değiller. Göründüğünden daha güçlü olduğunu sanıyordum.”

Kınamaya içerleyen Amberle gerildi.

“Benim hakkımda ne biliyorsun Druid? Hiçbir şey!” Öfkeyle dolu yeşil gözlerle Druid’e doğru bir adım attı. “Ben çocukların öğretmeni değilim. Bazılarını bu gece gördün. Altı veya sekiz kişilik gruplar halinde gelirler. Aileleri tarafından benim bakıma verilirler. Bana emanet edilirler. Benimle birlikteyken, onlara yaşam hakkında bildiklerimi öğretirim. Onlara doğdukları bu dünyayı, karayı, denizi, havayı, bunların içinde ve üstünde yaşayanları sevmeyi ve bunlara saygı duymayı öğretirim. Onlara, bu dünyayı anlamayı öğretirim. Onlara, kendilerine verilen yaşama karşılık yaşam vermeyi öğretirim: bu yaşamı büyütmeyi ve yetiştirmeyi öğretirim. Bu bahçe gibi basit şeylerle başlarız. İnsan hayatını çevreleyen karmaşa ile bitiririz. Yaptığım şeyde sevgi var. Ben, başkalarıyla paylaşabileceği basit bir yeteneği olan basit biriyim. Bir Seçilmiş başkalarıyla hiçbir şey paylaşmaz. Ben asla bir Seçilmiş olmadım. Asla! Bu olmam istenen ama asla uygun olmadığım ve istemediğim bir şeydi. Hepsini geride bıraktım. Hayatımı burada ve bu insanların arasında kurdum. Ben huyum. Ait olduğum yer burası.”

“Belki de.” Druid’in sakin ve sabit sesi öfkesini yatıştırdı. “Yine de ellere sırtını dönmek için daha iyi bir sebebin olmalı. Sensiz kesinlikle yok olacaklar. Eski dünyada, kötülüğün ilk tehdidindeki gibi direnip savaşacaklar. Ama onları güçlü kılan büyüden yoksunlar. Yok edilecekler.”

“Bu çocuklar benim bakımım...” diye aceleyle başladı ama Allanon’un eli aniden kalktı.

“Eller yok edildikten sonra ne olacağını sanıyorsun? Kötülüğün Batıkarası sınırlarında kalmakla yetineceğini mi? O zaman çocuklarına ne olacak, elf kızı!”

Amberle bir süre konuşmadan ona baktıktan sonra yavaşça banka oturdu. Tekrar yaşlar boşanıyorken gözlerini sıkıca yumdu.

“Niçin seçildim?” diye sordu fısıltıdan farksız bir sesle. “Bir sebebi yoktu. Birçoğu bunu istiyordu ama ben peşinde değildim.” Elleriyle dizlerini kavradı. “Bir maskaralıktı. Bir şaka. Anlıyor musun? Beş yüz yıldır hiçbir kadın seçilmemişti. Sadecce erkekler. Ama ben seçildim. Olması imkânsız, çok acı bir hata. Bir hata.”

Druid ifadesizleşen yüzünü bir kez daha bahçeye çevirdi.

“Hata değildi,” diye cevapladı. Wil, Druid’in kendi kendine konuştuğunu sanmıştı. Adam yavaşça dönüp kıza baktı. “Seni korkutan ne, Amberle? Korkuyorsun değil mi?”

Kız bakmadı, gözlerini açmadı. Başını bir kez sallayarak onayladı.

Allanon tekrar oturdu. Sesi şimdi yumuşaktı. “Korku yaşamın bir parçasıdır ama onu gizlemek değil, onunla yüzleşmek gerekir. Senin korkutan nedir?”

Uzun bir sessizlik oldu. Wil birkaç bank ötedeki yerinde sessizce öne eğildi.

Nihayet Amberle fısıltıyla konuştu. “O.”

Druid kaşlarını çatı. “Ellcrys?”

Ama bu sefer Amberle cevap vermedi. Ellerini kaldırıp gergin yüzündeki yaşları sildi. Sonra yeşil gözlerin, açıp bir kez daha ayağa kalktı.

“Eğer seninle Arborlon’a gidersem, eğer büyükbabamla ve halkımla yüzleşmeyi kabul edersem, eğer son bir kez Ellcrys’in karşısına çıkarsam, eğer bütün bunları senin istediğin her şekilde yaparsam ve Ellcrys tohumu bana vermeyi kabul etmezse?”

Allanon dikeldi. “O zaman Havenstead’e geri dönersin ve ben de seni bir daha rahatsız etmem.”

Elf kızı duraksadı. “Bunu düşüneceğim.”

“Düşünecek zaman yok,” diye ısrar etti Allanon. “Bu gece karar vermelisin. İblisler seni arıyor.”

“Bunu düşüneceğim,” diye tekrarladı. Gözlerini Wil’e dikti. “Senin bu işteki rolün nedir, Şifacı?” Wil cevap verecekti ki kızın gülümsemesi onu durdurdu. “Boş ver. Bir şekilde bu işte aynı konumda olduğumuzu hissediyorum. Benden fazlasını bilmiyorsun.”

Daha da az, demek istedi Wil ama kız çoktan dönmüştü.

“Evimde size yer yok.” Tekrar Allanon’la konuşuyordu. “İsterseniz bu gece burada uyuyabilirsiniz. Yarın bu konuyu daha etraflıca konuşuruz.” Kestane rengi saçları ardında yelken gibi salmırken kulübeye ilerlemeye başladı.

“Amberle,” diye seslendi iri adam arkasından.

“Yarın,” diye cevaplarırken ardına bile dönmedi.

Sonra Druid ve Vadiliyi ardı sıra bakarken bırakıp kulubenin kapısında gözden kayboldu.

BÖLÜM 11

Yaratık Wil'in uykusunun en ağır anında geldi. Bilinçaltının derinliklerinden yükselen rüyaların şekilsiz yarattığı dehşet vericiydi. Zihninin, en derin korkularının saklandığı karanlık hücrelerinde pusu kurmuş bir şeydi. Sessizce ve kurnazca, Wil'in onu durdurmak için koyduğu engelleri aşarak, seri ve hızlı hareketlerle Wil için geliyordu. Geldiğini göremedi, asla da göremezdi. Ne maddeselliği ne de tanımlanabilirliği vardı, ne de mantığı. Sadece varlığının yarattığı baskın bir dehşet duygusu vardı. Ondand kaçtı. Kendi hayal gücünün manzarasında hızla kaçtı, onu kesinlikle geride bıraktığına inana kadar kaçtı, kaçtı. Ama başaramadı. Oradaydı, arayı hızla kapatıyordu. Umutsuzca ileri fırladı, sessiz çılgınlarla yardım istedi, herhangi birinin yardımını... Ama hiç kimse yoktu. Bu şeyle baş başaydı ve ondan kaçamıyordu. Yine de yapmalıydı, eğer ona yaklaşırsa, eğer ona dokunursa kesinlikle öleceğini biliyordu. O yüzden korku içinde körlemesine, o şeyin sıcak nefesini ensesinde hissederek koştu.

Yattığı yerden sıçrayarak uyandı. Gecenin soğuğunu yüzünde ve vücudunda hissetti. Terden sırlıklam olmuştu ve kalbinin çılgınca attığını kafasının içinde duyabiliyordu.

Allanon'un karanlık şekli Wil'e doğru sürünüp güçlü elleri sıkıca omuzlarını tuttu. Druid'in sesi sert bir fısıltıydı.

"Çabuk ol Vadili. Bizi buldular."

Wil Ohmsford onları bulanın kim olduğunu sorma gereği

duymadı. Rüyası gerçek oluyordu. Ayğa kalkıp battaniyesini aldı ve çoktan küçük kulübeye yönelen Druid'in peşinden seğırtti. Hissetmiş gibi, ince vücudunun üzerinde acayip bir şekilde uçşan beyaz geceliğıyle hayaleti andıran Amberle ve-randanın ucunda belirdi. Allanon hızla ona doğru gitti.

"Sana giyinmeni söylemiştim," diye kızgınlıkla fısıldadı adam.

İnanmamış gözüktü. "Beni kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi Druid? Bu da seninle Arborlon'a dönme kararı vermem için oynadığın bir oyun olamaz, değil mi?"

Allanon'un yüzü karardı. "Birkaç dakika daha oyalan, cevabını alırsın! Şimdi giyin!"

Kımıldamadı. "Pekâlâ. Ama çocukları bırakamam. Güvenli bir yere götürölmeleri gerek."

"Bunun için yeterince zaman yok," diye ısrar etti Druid. "Ayrıca burada olmaları, karanlıkta oradan oraya süröklenmelerinden daha güvenli."

"Bu şekilde terk edilmelerini anlayamayacaklar."

"Kalırsan kaderini paylaşacaklar." Allanon'un sabrı tükenmişti. "En büyüklerin uyandır. Ona bir süreliğine gitmek zorunda olduğunu, başka seçeneğın olmadığını söyle. Sabah olduğunda diğerlerini bir komşuya götürmesini söyle. Şimdi değıdiğimi yap. Çabuk!"

Kız bu sefer cevap vermeyip arkasını döndü, kulübede kayboldu. Wil giysilerini düzeltip battaniyesini düzgünce katladı. Druid ve Vadili atları eyerleyip elf kızını beklemek üzere karanlık evin önüne getirdiler. Çizmeleri, bol pantolonu, kemerli tuniğı ve uzun mavi binici peleriniyle neredeyse anında geri döndü.

Allanon, kızı ve Vadiliyi Artaq'ın yanına getirip atın ipeksi boynunu okşayarak hafifçe hayvana fısıldadı. Sonra dizginleri Wil'e verdi. "Binin."

Wil söyleneni yapıp hızla ata bindi. Artaq kafasını sallayıp kişnedi. Allanon hafifçe fısıldamaya devam etti, sonra

Amberle'yi belinden kavrayıp bir tıy kadar hafifmişçesine Vaddilinin arkasına oturttu. Kendisi de Çisenti'ye bindi.

"Şimdi sessiz olun," diye uyardı Allanon. "Tek kelime etmek yok."

Evin önünden geçen patıkaya dönüp uyuyan köyün içinden doğuya doğru ilerlediler. Derin sessizliği bölen tek şey, atların toynaklarının çıkardığı patırtıydı. Dakikalar içinde köyün binaları arkalarında kaybolmuş, ormanın sınırına gelmişlerdi. Arkalarında sürülmüş tarlalar uzanmakta, düzgünce ekilmiş, çoktan büyümüş ve olgunlaşmakta olan sıra sıra buğday ve mısırları geçtikçe sulama kanallarındaki sulara ay ışığı vurmaktaydı. Her iki yanda da uzaktaki vadinin ormanlı yamaçları çayıra doğru inmekteydi.

Allanon sessizce attan indi. Bir süre hareketsiz durup meraklı, kara yüzüyle gecenin sessizliğini dinledi. Nihayet Artaq'a doğru bir adım atarak Wil ve Amberle'ye eğilmeleri için işaret etti.

Bir solukta, "Etrafımızdalar," dedi. Wil dondu. Druid ona, değerini ölçermiş gibi baktı. "Hiç avda at bindin mi?" Wil başıyla onayladı. "İyi. Sen ve Amberle Artaq'la kalacaksınız. Eğer sıkışırsanız işi ona bırakın. Sizi buradan güven içinde çıkaracak. Köyün kenarına, vadinin çayıra indiği yere gideceğiz. Oraya vardığımızda çemberlerini yaracağız. Hiçbir şey için durmayın, anladınız mı? Eğer ayrılırsak geri dönmeyin. Gümüş Nehir'e varana kadar kuzeye gidin. Eğer orada olmazsam nehri geçip batıya, Arborlon'a gidin."

"Sen ne..." Wil aceleyle sordu.

"Benim ne yapıyor olabileceğime kafa yormayın," diye sözünü kesti Druid. "Size söyleneni yapın."

Wil isteksizce başın salladı. Bundan hoşlanmamıştı. Allanon arkasını dönüp Amberle'ye baktı.

"Sıkı tutun," diye fısıldayıp gülümsemeye çalıştı. Amberle gulümsemedi. Gözlerinde gizlenmemiş bir korku vardı.

Allanon tekrar ata bindi. Yavaşça, dikkatle Havenstead

Köyü'nün batı sınırını oluşturan ormanın kıyısından yola koyuldular. Vadinin tumunu derin bir sessizlik bürümüştü. Gözleriyle gecenin içinde bir hareket arayarak ağaçların karanlığında birer gölge gibi ilerlediler. Önlerinde vadinin kuzey yamacı, ormandaki açıklıklardan gittikçe büyüyerek görülmeye başladı.

Allanon birden atını dizginleyip hareketsiz kalmaları işaret etti. Sessizce sol taraflarındaki bir tarlaya dikkatlerini çekti. İlk başta görülecek hiçbir şey yoktu, sadece ay ışığı altında koyu gölgeler bırakan ekinler vardı. Ama bir süre sonra, sulama kanallarının birinden çıkıp tarladaki ekinlerin arasına dalan hayvana benzer bir şeyin hızlı hareketini seçtiler.

Ağaçların arasında bir süre bekledikten sonra tekrar harekete geçtiler. Kısa bir mesafe gitmişlerdi ki arkalarındaki ormanın içinden derin, korkunç bir uluma yükseldi. Amberle Wil'in beline daha sıkı sarılıp başını sırtına yasladı.

"İblis kurtlar." Allanon ismi sessizce söyledi. "İzimizi buldular."

Çisenti'nin sağrısını tekmeleyip atı tırısı kaldırdı. Artaq burnundan gürültüyle soluyup takip etti. Uluma diğerlerine ulaşmış, ağaçların arasında ilerleyen bedenlerin sesleri gelmeye başlamıştı.

Allanon bağırdı: "Sürün!"

Atlar ormanın gölgesinden sertçe sola dönerek ileri atıldı. Sulama kanalının çimenliğe açıldığı hat boyunca, tarlaların kenarından dörtmala koştular. Her taraftan vahşi ve aç ulumalar yükseldi. Sollarındaki karanlığın içinde ekinlerin üzerinden sıçrayan gölgeler vahşice üzerlerine koşturdu. Wil Artaq'ın boynuna eğilip atı zorladı. Önlerinde vadiden dışarı açılan geçit göründü.

Yarım düzine kurda benzer ama daha iri ve yüzleri ay ışığında garip şekilde insana benzeyen, karanlık, kıllı biçim önlerindeki ormandan fırladı. Allanon Çisenti'yi ustlerine sürerken, yukarı kaldırdığı tehditkâr elinin parmaklarında mavi

alev parıldamaya başladı. Bir an sonra ateş mızrak gibi fırlayıp gurubun içine dalarak onları dört bir yana savurdu. Çisenti dehşetten tizleşmiş çılgınlarla aralarına daldı.

Artaq Druid'i de, iblis kurtları da geçmiş, ince vücudu öne doğru eğilmiş, ovaya doğru koşuyordu. Birkaç kara vücut atın bacaklarını pençeleyerek arkalarındaki tarlalardan fırladı. Artaq yavaşlamadı. Yaratıklardan birini göğsüyle vurup kenara attı. Diğerlerini de çabucak geride bıraktı. Wil, Amberle'yi de birlikte çekip öne doğru eğilerek dizginleri biraz gevşetti. Sağlarından birkaç tane daha iblis kurt gece havasını ulumalarıyla doldurarak ağaçlardan fırladı. Mavi ateş okları onları yakaladı ve ulumaları acı çılgınlıklarına dönüştü. Artaq koşmaya devam etti.

Sonra, sulama kanallarını besleyen ırmağa paralel koşan tek bir devasa iblis kurt ileride, ormanın kenarında belirdi. Seri ve sessiz hareketlerle şaşırtıcı bir hızla ilerleyerek, uzun otların üzerinden sıçrayarak yollarını kesmek üzere önlerine atıldı. Wil göğsünü soğuk ve sert bir şeyin sıkıştırdığını hissetti. Canavar aradaki mesafeyi çok hızlı kapatıyordu. Kaçamayacaklardı. Yapmayı düşünebildiği tek şeyi yaptı. Çılgınca Artaq'a bağırıp onu kendi başına bıraktı. Büyük, kara at karşılık verdi. İçinde bir yerlerde büyük bir güç buldu. Adımları büyüdü. Arkalarında gecenin içinden birdenbire çıkmış hissi veren kocaman kara dehşet, canavar neredeyse yetişmişti. Wil gözlerini kapattı ve son bir kez bağırdı. Artaq çılgık atarak yanıtladı. Kendini toparlayan aygır yollarını kesen ırmağı atladi. Karşı kıyıya inince ormandan ve Havenstead tarlalarından ilerideki ovalara doğru koştu.

Sonraki bir an için Wil'in gözleri korkudan sıkıca kenetlenmiş şekilde kaldı. Gecenin içine doğru kaçarlarken sadece altındaki büyük atın hareketinin rahatlığını hissederek Artaq'ın boynuna yapıştı. Nihayet kafasını kaldırıp büzüşmüş Amberle'nin üzerinden arkaya bakmaya cesaret ettiğinde yalnız olduklarını gördü. Vadinin içindeki karanlıktan ateş ve du-

man yükseliyor, çılgına dönmüş ulumalar göğe yükseliyordu. İblis kurtlardan iz yoktu. Allanon'dan da öyle.

Wil neredeyse düşünmeden Artaq'ı sertçe dizginleyip döndürdü. Allanon'un talimatı kesindi. Hiçbir şartta geri dönme-yeceklerdi. Önce Amberle'yi düşünmeliydi, onun korumasına bırakılmıştı. Kız her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. Sorgulayan yeşil gözlerle arkasından uzanan çocuksu yüzüne hızlı bir bakış attı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Yine de Druid arkalarında, muhtemelen tehlikede idi. Nasıl onu geride bırakıp devam edebilirdi?

Kararsızlığı bir an sürdü. Arkalarındaki vadiden, gri gövdesi ile korkmuş bir halde Çisenti son sürat fırladı. Sırtına, uçuşan siyah cüppesi, arkasındaki ateşten kırmızıya çalan ufukta koyu silüetiyle Druid yaslanmıştı. Hemen arkalarında, kendilerinden kaçan insanlara olan nefretlerini uluyarak uzun çimenlerin arasında çılgınca sıçrayan iblis kurtlar koşuyordu.

Wil aniden Artaq'ı kuzeye çevirip topuklarını kendine çekti. Büyük, kara at nefes verip ileri atıldı. Vadili bu sefer onu kendi haline bırakmayıp dikkatle kontrol altında tuttu. Kovalama uzun sürebilirdi ve siyah atın büyük gücünün de bir sınırı vardı. Artaq onunla mücadele etmeyip kontrolüne girdi. Wil öne eğilirken, Amberle'nin onun belini daha da sıkıp başını tekrar sırtına yasladığını hissetti.

Bir mil kadar sonra, inip kalkan vücudu terden ve tozdan yol yol olmuş ve titreyen burun delikleriyle Çisenti diğerine yetişti. Şimdiden yorulmaya başlamıştı. Wil merakla Allanon'a baktı ama Druid karşılık vermedi; elinin yavaş hareketleriyle atı zorlarken karanlık bakışları ileriye sabitlenmişti.

Gümüş Nehir'in çayırlıklarındaki kovalamaca amansız bir kararlılıkla devam ediyordu. İblis kurtların ulumaları çabucak sönüp hayal kırıklığını yansıtan, hırlamalarla dolu kesik solumalara dönüştü. Kaçan atlılar için sadece rüzgârın boğuk ışıkları ve atların toynaklarının düzenli patırtısı vardı. Avcı ve av, hafif eğimli tepeler arasında ve geniş boş bayırların üstündeki

vadi boyunca, meyve ağaçlarının, yalnız meşe ve söğütlerin, küçük derelerin yanından geçerek ovanın sessizliği ve karanlığı içinde koştu. Zaman anlamsızca geçti. Neredeyse on iki mil koşmuşlardı ama ne aralarındaki mesafe ne de takipçileri değişti.

Nihayet kıyısında yükselen tepelerin arasından parlayan, ay ışığı vurmuş geniş bir kuşak şeklinde Gümüş Nehir göründü. Nehri ilk önce Wil gördü ve bağırdı. Onun sesini duyan Artaq, Çisenti'yi bir kez daha geride bırakarak ileri fırladı. Wil gecikerek de olsa onu geri tutmaya çalıştı ama büyük, siyah at bu sefer dizginlenmeyecekti. Hâlâ kolayca ve düzenli koşuyordu ve yorulan Çisenti'yi çabucak geride bıraktı.

Artaq ve takipçilerinin arası daha da açıldı. Önünde gecenin içinden aniden fırlayan eğilmiş, çarpık, gri kıllı yaratıkların süründüğünü gördüğünde Wil hâlâ siyah atı dizginlemeye çalışıyordu. İblisler! Wil midesinin kasıldığını hissetti. Tuzağa düşmüşlerdi. Burada, Havenstead'deki iblis kurtlardan kaçan olursa diye bekliyorlardı. Şimdi Gümüş Nehir'in tüm kıyısına yayılmışlar, atlılar yaklaşırken toplanıyorlardı. Artaq onları görüp soldaki küçük bir tümseğe doğru keskin bir dönüş yaptı. Elli metre kadar geride Çisenti onu takip ediyordu. Daha da geride, yorulan hayvana yaklaşmakta olan ve tekrar ulumaya başlayan iblis kurtlar koşuyordu. Artaq tümseğin tepesine dörtmala koşup aşağı, Gümüş Nehir'e doğru atıldı. Önündeki iblisler geçişini engellemek için hızla hareket ettiler. Wil şimdi onları açıkça görebiliyordu. Çarpık ve acayip, kadın suratlı kedimsi yaratıklardı. Uzun, keskin dişlerini göstermek için gerilmiş dudakları ve iğrenç miyavlamalarıyla büyük, kara hayvana yaklaştılar.

Artaq son anda keskin bir dönüşle geriye, tümseğe doğru dönerek kedimsi yaratıkların hüsrân çığlıkları atmasına neden oldu. O anda Çisenti tümseğin tepesine çıktı, bezgince sendeledi ve düştü. Allanon cüppesine dolanıp yere kapaklandı, birkaç kez yuvarlandı ve ayağa fırladı. İblis kurtlar her yönden

üzerine geldiler ama Allanon'un parmaklarından geniş, keskin bir yay halinde çıkan mavi ateş güçlü bir rüzgârın önüne katılmış yapraklar gibi dağıttı onları. Wil ve Amberle düşmemek için umutsuzca sırtına tutunurken Artaq tekrar döndü.

Onu tuzaga düşürmek isteyen kedimsi şeylere nefretini haykırarak bir kez daha onlara doğru koştu. Artık nehrin paralelinde öyle hızlı koşuyordu ki ne yapmaya çalıştığını anlayacak fırsatları olmadan tepelerine binmişti. Birkaç yaratık pençeli elleriyle ona doğru hamle etti ama o kendini yakalamaya çalışan pençelerden güçlü bir sıçrayışla kurtuldu ve gecenin derinliğine doğru koşarak kurtuldu. Arkalarında mavi alev en yakın takipçilerine bir mızrak gibi çarpıp onları küle çevirdi. Wil hemen arkasına baktı ve Allanon'u tümseğin üzerinde ayakta dururken gördü. İblis kurtlar ve kedimsi şeyler her yönden üzerine geliyordu. Sayıları çoktu! Wil beyrinde çılglık gibi yankılanan kelimeleri duydu. Druid ateş saçarken, bir du-man bulutu ve zıplayan şekiller arasında gözden kayboldu.

Sonra Vadilinin içinde bir çeşit altıncı his harekete geçip onu yeni bir tehlikeye karşı uyardı. Bakışları hızla tümseğin tepesindeki savaştan uzaklaştı. Birdenbire Artaq'a doğru sessiz, büyük sıçrayışlarla yaklaşan yarım düzine kadar iblis kurt belirdi. Wil paniğe kapıldı. O ve Amberle canavarlar ve nehir arasında sıkışıp kalmışlardı. Önlerinde sık bir ağaçlık yollarını kapatmıştı. Arkalarındaysa kaçtıkları iblisler vardı. Gidebilecekleri hiçbir yer kalmamıştı.

Artaq tereddüt etmedi. Gümüş Nehir'e doğru döndü. Sessiz, seri, kara dehşet kurtlar arkalarından geldi. Wil kaçamayacaklarından emindi, artık onlara yardım edecek Allanon da yoktu. Kendi başlarındaydılar. Gümüş Nehir'e yaklaştılar. Görünürde hiçbir sığılık yoktu, sadece geçemeyecekleri kadar geniş, derin ve hızlı bir su kütlesi vardı. Wil eğer geçmeyi denlerse kesinlikle sürükleneceklerini fark etti. Yine de Artaq yavaşlamadı. Tehlike ne olursa olsun büyük siyah at seçimini yapmıştı. Nehre gidiyordu.

İblis kurtlar da bunu hissetti. Birkaç metre arkalarından Wil'i ve elf kızını yakalamak için öne fırladılar. Wil tuniğinin içindeki elftaşlarınm durduğu deri keseye, kullanıp kullanamayacağını bilmeden, sadece bir şey yapması gerektiğini bilerek çılgınca uzandı. Çok geç kalmıştı. Taşları tuttuğunda Gümüş Nehir'in kıyısına ulaştılar. Artaq silkindi, sırtına tutunan Wil ve Amberle'yle nehre atıldı. Aynı anda beyaz bir ışık etraflarında parlayıp bir resmin içindeymişler gibi hareketlerini dondurdu. Kurtlar kayboldu. Gümüş Nehir kayboldu. Her şey yok olmuştu. Işığın içinde yavaş ve düzenli bir tırmanışla yükselirlerken yalnızlardı.

BÖLÜM 12

Tarih kaydedilmeye başlanmadan önce oradaydı. Erkeklerden ve kadınlardan önce, uluslar ve devletlerden önce, insanlığın bütün tarihinden önce oradaydı. Hatta periler dünyası iyilik ve kötülük arasındaki savaşı ikiye ayrılıp hayatın yapısını değışmez şekilde belirlediğinde bile o oradaydı. Dünyanın kutsal bir cennet olduğu, tüm yaşayan varlıkların barış ve uyum içerisinde birlikte olduğu o zamanlarda oradaydı. Dünyadaki perilerin yeni yeni ortaya çıktığı dönemde o da genç bir periydi. İçindeki tüm yaratıkların bakımı, korunması, saklanması ve yenilenmesi sorumluluğunu taşıdığı bahçelerde yaşıyordu. Adı yoktu çünkü adlara gerek yoktu. O kim ise oydu ve hayatı daha yeni başlıyordu.

Neye dönüşeceğini anlamamıştı. Geleceği, rüyaların koridorlarında fısıldanan belirsiz ve uzak bir vadiydi. Ve bunun gerçekliğini öngöremezdi. Kendi yaşamının diğer canlılarınkı gibi sonlu olmayacağını, sonunda ölümsüzlüğün çeşitli kılıkları tarafından gizleninceye dek, doğduğunda kutlanan ve öldüğünde unutulan yaşamlarla dolu yüzyıllar boyunca süreceğini öngöremezdi. Kendisiyle birlikte bu dünyada doğmuş ve kendisinden sonra doğacak olan tüm peri ve insanlar solup gider ve kaybolurken kendisinin tek başına devam edeceğini bilemezdi. Bunu istemezdi de çünkü dünyasının her zaman olduğu gibi kalacağına inanacak kadar gençti hâlâ Eger dunva-

nın tanınmayacak kadar deęiőeęini bilseydi, hayatta kalmak istemezdi. Ölmeyi ve kendisini doguran toprakla bir olmayı isterdi.

Telaşisi imkânsız bir kayıp olurdu çünkü o, dünyanın başlangıcı olan o efsanevi zamandan, cennet bahęesinin barış ve uyumundan, güzelliğ ve aydınlıktan geriye kalan tek kişi ydi.

Başlangıcın alacakaranlığında, varlığının gidişatını ve hayatının amacını sonsuza dek değiştirecek bir karar alınmıştı. Kaybedilmiş olanların küçük bir hatırası olacaktı gözden dışmış bir dünyada. Aynı zamanda, bir zamanlar var olanların bir gün geri gelebileceğinin işareti olacaktı.

Başlangıçta bunu anlayamadı. Sadece dünyanın değiştiğini, güzelliğinin solduğunu, ışığının öldüğünü, barış ve uyum iğerisindeki her şeyin yok olmak üzeri olduğunu keşfetmenin şoku ve ümitsizliği vardı. Kısa süre sonra geriye kalan tek şey bahęeleriydi. Kendisiyle birlikte dünyaya gelenlerden bir teki bile kalmamıştı. Tek başınaydı. Bir süre umutsuzluğa kapılıp kendine acımaya ve kederlenmeye başladı. Sonra dünyayı farklılaştıran değişiklikler kendi küçük dünyasına dayanıp onu da değiştirmekle tehdit etmeye başladılar. O zaman sorumluluklarını hatırlayıp geri kalan her şey yok olmuş olsa bile, ilk dünyanın, kendi evi olan son kalıntısının varlığını devam ettirmesi için uzun ve zorlu bir mücadeleye girişti. Yıllar geçip giderken mücadelesi devam etti. Çok az yaşlandığını fark etti. Kendi içinde, sahip olduğunu bilmediği bir güç buldu. Bir zaman sonra, yalnız varlığının amacını fark etmeye başladı; ona güveniliyordu ve bu yok edilemeyecek bir güvendi. Bu fark eğişle birlikte kabullenme ve bununla birlikte kavrayış geldi.

Yüzyıllar boyunca etrafında kurulan ulusların bir parçası haline gelen bir efsane, alaycı gülümsemeler ve kendini beğenmişlikle hatırlanan bir hayal gücü ürünü gibi anılarak, kendini gizleyerek çalıştı. Efsanenin bir geręek olarak kabul görmeye başlaması, eski dünyanın nihai yıkımı ve yeni ırkların çıkış kaynağı olan, insanların Büyük Savaşlar dediği mahşeri olaydan

sonra başladı. Çünkü bahçelerin ötesindeki topraklara ilk kez o zaman çıktı. Nedenleri titizlikle seçilmişti. Dünyada tekrar büyü vardı ve en yüce, en iyi büyü onunkiydi: hayatın büyü. Dışarıdaki dünya bir kez daha yeni ve tazeydi. Bu yeniden doğuşta, gençken öğrendiği her şeyi yeniden elde etme fırsatını gördü. Kendi aracılığıyla, geçmişin ve geleceğin nihayet birleştirileceğini gördü. Kolay ya da çabuk olmayacaktı ama yine de olacaktı. Kendini bahçelerinde saklayıp inzivaya çekilemezdi. Dışarı çıkmalıydı. Kendi küçük sığınagında dünyanın kendini toplamak için umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyin, kendisine ilk başta verilen güvenin tohumu vardı. Bunun korunmasının yetmeyeceğini gördü. Her şeyin bunun üzerine kurulması gerektiğini, dahası bunun görülebilir ve erişebilir hale getirilmesi gerektiğini gördü. Bunun yapılmasını sağlamalıydı.

Bu yüzden bunca yüzyıldır evi olan bahçelerden çıkıp çevrenin yaşam kaynağı olan nehrin etrafındaki güzel çayırlar, hafif eğimli tepeler, ağaçlı küçük vadiler ve sakın göller diyarında seyahat etti. Yine de bahçelerden fazla uzaklaşmadı. Çünkü öncelikle orayı düşünüyordu ve korumasına olan ihtiyaç, fazla uzaklaşmamasını gerektiriyordu. Ayrıca fazla uzaklaşması da gerekmedi. Karşılaştığı yer onu memnun etmişti. İlk dünyanın tohumunu bu diyarın kalbine ekip onu kendi malı olarak işaretledi ve ona ayrı bir parlaklık verip kolayca tanınır hale getirerek orada yaşayanlara, yolculara ve ihtiyacı olan herkese kutsamasını ve korumasını sundu. Zaman içerisinde yeni ırklar onun ne yaptığını anlayıp ondan ve topraklarından saygı ve hayranlıkla bahsetmeye başladılar. Dört Kara'nın her yerinde onun hikâyesini anlattılar. Hikâye her anlatılışında büyüyerek sonunda onu bir efsane haline getirdi.

Onu sahiplendiği toprakların adıyla andılar. Ona Gümüş Nehir'in Kralı dediler.

Wil ve Amberle'nin karşısına yaşlılıktan kamburu çıkmış ve yuzu kırışmış, sanki kırılğan sopalardan yapılmış kadar ince

bir adam kılığında, ışığın içinden çıktı. Saçları beyaz bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Yaşlı yüzü kırışık ve güneş vanığıydı; koyu mavi gözleri deniz rengindeydi. Gülümseyerek selamlayınca bu adamdan zarar gelmeyeceğini anlayarak karşılık verdiler. Onları donduran ışığın içinde, hareketsiz duran Artaq'ın geniş sırtına sıkıca tutunuyorlardı. Ne Vadili ne de elf kızı ne olduğunu anlıyordu ama yine de korkmuyor, onları demir zincirlerin gücüyle hareketsiz kılan derin, rahat bir uyusukluk hissediyorlardı sadece.

Bir ışık bulutu içerisinde belli belirsiz bir karaltı şeklinde görülen yaşlı adam önlerinde durdu. Eli Artaq'ın parlak yüzüne dokunduğunda at hafifçe karşılık verdi. Yaşlı adam daha sonra Amberle'ye baktığında gözleri yaşardı.

“Çocuk... Ki sen benimdin,” diye fısıldadı. Bir adım daha yaklaşarak elini eline almak için uzandı. “Bu topraklarda size zarar gelmeyecek. Rahat olun. Aynı amaç için bir araya geldik ve toprakla bir olacağız.”

Wil konuşmaya çabaladı ama başaramadı. Adam geriye bir adım atarken veda etmek üzere elini kaldırdı.

“Şimdi dinlenin. Uyuyun.” Işığın içinde kaybolarak solmaya başladı. “Uyuyun, yaşamın çocukları.”

Wil'in göz kapakları kapandı. Hoş, kabul edilebilir bir duyguydu ve onunla savaştı. Amberle'nin, elleri belinde usulca kenetlenmiş, sırtına bütün ağırlığıyla yığılmış varlığının farkındaydı. Işık onlardan uzaklaşıyormuş, karanlığa kayıyorlarmış gibi geldi. Gözleri kapandı, uykuya daldı.

Rüya görmeye başladı. İnanılmaz güzellikte ve rahatlıkta-ki, baş döndürücü kokulara ve renklere sahip, hayatı boyunca gördüğü ya da hayal edebileceği herhangi bir şeyi soluk bırakacak kadar harikulade bahçelerin ortasındaydı. Toprağın içinde gizli pınarlardan fışkırıp sakin göllere akan gümüş pırıltılı nehirler vardı. Yukarıda altın rengi, sıcak güneş ışınlarını süzen ağaçlar. Butün patika ve yan yolları ipeksi bir zümrüt rengiyle kaplayan yumuşak hoş çimenler. Bu bahçelerde uyum, mut-

luluk ve barış içinde her türlü kuş uçuşuyor, balık yüzüyor, hayvan geziniyordu. Vadili derin ve sonsuz bir huzur, tatmin ve mutluluğu öylesine yoğun hissetti ki ağlamaya başladı.

Ama hissettiklerini Amberle'yle paylaşmak için döndüğünde onun gitmiş olduğunu gördü.

BÖLÜM 13

Wil Ohmsford tekrar uyandığında şafak söküyordu. Geniş yeşil yaprak yığınlarının arasından, gözlerini kamaştıracak parlaklıktaki sabah güneşini süzen iki akçaagacın altında, çimenli bir vadideydi. Yakınlarda kıyıya vuran suyun hafif sesi geliyordu. Bir anlığına hâlâ rüyasındaki harikulade bahçelerde olduğunu sandı. Ona o kadar gerçek görünmüştü ki dirseğinin üzerinde doğrulup aceleyle arandı. Ama bahçeler yoktu.

Amberle yanında hâlâ uyuyordu. Önce tereddüt etti, sonra uzanıp hafifçe sarstı. Kız huzursuzca kımıldanıp gözlerini açtı. Şaşkınlıkla Wil'e baktı.

"Nasılsın?" diye sordu Wil ona.

"İyiyim." Uykulu gözlerini ovuşturdu. "Neredeyiz?"

Wil başını salladı. "Bilmiyorum."

Elf kızı yattığı yerden yavaşça doğrulup etraflarındaki küçük vadiye bakındı.

"Allanon nerede?"

"Onu da bilmiyorum." Wil bacaklarını temkinlice uzatıp şaşkınlıkla rahat ve kasılmamış olduklarını gördü. "Yok oldu. Allanon, o yaratıklar, hepsi yok oldu..." Açıklığın diğer tarafındaki hareketi fark edip duraksadı. Yaprakların arasından tanıdık, siyah bir surat çıktı. "En azından Artaq hâlâ bizimle birlikte."

Otlamakta olan hayvan çalılarının arasından çıkıp Wil'e doğ-

ru gelerek onu burnuyla dürttü. Wil bir süre hayvanın kulaklarını ve parlak kafasını okşadı. Amberle sessizce izledi.

“Yaşlı adamı gördün mü?” diye sordu Wil.

Amberle ciddiyetle başını salladı. “Yaşlı adam Gümüş Nehir’in Kralı’ydı.”

Wil ona baktı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Büyükbabam yıllar önce onu bir kez görmüş. Yine de, şimdiye kadar gerçek olup olmadığından hiç emin olamamıştım. Komik.” Artaq birkaç adım uzaklaşıp otlamaya başladı. Wil kafasını salladı. “Orada hayatımızı kurtardı.” Elf kızının gözündeki bakışı yakalayınca sustu. “Neyse, şimdi güvendeyiz.”

“Rüya gibiydi, değil mi?” diye yavaşça sordu kız. “Altımızda ışıktan başka hiçbir şey olmadan ışığın içinde süzülüyorduk. Sonra birdenbire ortaya çıkıp bize doğru yürüyerek bir şeyler söyledi...” Hatırladıkları kafasını karıştırmış gibi daldı. “Sen gördün mü?”

Vadili onayladı.

“Ve sonra kayboldu.” Olanları hatırlamak istercesine daha çok kendi kendine konuşarak devam etti. “O yok oldu ve ışık yok oldu ve... Ve sonra...” Merakla Wil’e baktı.

“Bahçeler?” diye sordu Wil. “Bahçeleri gördün mü?”

“Hayır.” Bir an tereddüt etti. “Hayır, bahçeler yoktu. Sadece karanlık ve... anlatamayacağım bir his. Ben... Bir çeşit temas sanırım.” Yardım istercesine Wil’e baktı ama sadece şaşkın bakışlar gördü. “Orada benimle birlikteydin,” diye devam etti. “Oradaydın ama beni göremiyordun. Sana seslendim ama beni duymuyormuş gibiydin. Çok garipti.”

Wil öne eğildi. “Yaşlı adamı ve ışığı, tam senin tarif ettiğin gibi hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum. Yok olduklarında uyu-yakaldığımı hatırlıyorum... Ya da en azından uyuyakaldığımı sanıyorum. Her neyse... Orada, Artaq sırtında benimle birlikteydin. Kollarımı belimde hissedebiliyordum. Sonra kendime geldiğimde o bahçelerdeydim. Hiç böyle bir şey görmemiştim; o kadar huzur dolu, güzel ve sakindi ki. Ama sana baktığımda orada değildin. Gitmiştin.”

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

Nihayet Wil, "Sanırım şu anda nerede olduğumuzu düşünsen daha iyi olur," dedi.

Ayağa kalkıp tekrar etrafına bakındı. Biraz gecikmeyle Amberle'nin kalkmasına yardım etmeyi düşündüğünde, Amberle çoktan ayağa kalkmış, saçındaki otları ve yaprakları sil-keliyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra etraftaki çalıların arasından suyun sesine doğru hareket etti.

Dakikalar sonra, kıyıları her iki yandan kıvrılıp ufka uzanacak kadar geniş olan bir gölün kenarındaydılar. Sabah güneşinde dalgalar gümüş köpük parıltıları halinde yükseliyordu. Suları koyu ve temiz bir maviydi. Çimenli kıyılarını sınırlandıran söğüt, dişbudak ve karaağaçların yaprakları, güneyden hanımeli ve açelya kokuları taşıyan, hafif bir rüzgârla yavaş yavaş dalgalanıyordu. Gölün üzerini örten bulutsuz gökyüzünde parlak, dalgalı bir renk cümbüşü ufkun bir ucundan öbürüne bir yay çiziyordu.

Wil yukarı bakıp güneşin yerini belirledikten sonra kuşkuyla kafasını sallayarak Amberle'ye döndü.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun? Gökkuşağı Gölü'nün kuzey kıyısında bir yerlerdeyiz. Yaşlı adam bizi Gümüş Nehir boyunca ve Gökkuşağı Gölü'nün diğer yakasına, şu anda her neredeysek oraya kadar taşımış. Başladığımız yerden millerce uzaktayız."

Elf kızı dalgınca cevapladı. "Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum." Wil heyecanla gezinip suyun kenarında durdu. "Sadece bunu nasıl başardığını bilmiyorum."

Amberle göle bakarak çimenlere oturdu.

"Efsaneler der ki topraklarından geçen herkese yardım eder, onları belaya karşı korurmuş." Duraksadı. Akli belli ki başka yerdeydi. "Bana bir şey söyledi... Keşke hatırlayabilseydim."

Wil dinlemiyordu. "Yola koyulmalıyız. Arborlon'a çok yolumuz var. Ama eğer kuzeybatıya doğru ilerlersek Mermidon'u

bulabilir, sonra da onu Batıkarası'na kadar takip edebiliriz. Bu birçok açık alan demek ama artık bulunmamız kolay değil. Artık takip edilecek izler yok.”

Zihni önlerindeki yolculukla meşguldü, Amberle'nin yüzündeki kızgınlığı tümüyle gözden kaçırdı.

“Dört günümüzü alır, tek atımız olduğu için belki beş. Eğer şanslıysak yolda bir tane daha buluruz ama bu fazlasını istemek olur. Silahımız olsaydı da iyi olurdu; bir avcı yayı bile yok. Bu da meyve ve yabani otlar yiyeceğimiz anlamına geliyor. Tabi ayrıca...”

Amberle'nin başını onaylamayarak salladığını fark edip aniden sustu. Elf kızı ayaklarını altına alıp oturdu.

“Sorun nedir?” diye sordu Wil kızın yanına otururken.

“Seninle başlalım.”

“Seninle derken ne demek istiyorsun?”

“Bundan sonra olacak her şeyi kafanda planlamış gibisin. Konu hakkında benim fikirlerimi dinlemem gerekmez mi sen-ce?”

Şaşkın halde Amberle'ye baktı. “Şey, tabii ki ben...”

“Sorduğunu duymadım,” diye aldırmandan devam etti. “Sorman gerektiğini düşünmüyor musun?”

Vadili kızardı. “Üzgünüm. Ben sadece...”

“Sen sadece almaya hakkın olmayan kararlar alıyordun.” Durup karşısındakini soğuk soğuk süzdü. “Burada ne yaptığını bile bilmiyorum. Seninle buraya kadar gelmemin tek nedeni bu konuda başka şansım olmamasıydı. Artık yeni bir şeyler bulma zamanı geldi. Öncelikle Wil Ohmsford, Allanon seni niye getirdi? Sen kimsin?”

Wil, Shea Ohmsford'un ve Shannara'nın Kılıcı macerasının hikâyesiyle başlayıp Allanon'un Storlock'a gelerek Kanateşi'ni aramasına yardım etmesini isteyişle bitirerek her şeyi anlattı. Bu kıza karşı dürüst olursa kendisiyle daha fazla uğraşmavacağını düşünerek herhangi bir şeyi gizlemenin anlamsız olduğuna karar verip her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde Amberle bir an konuşmadan yüzüne bakıp başını salladı.

“Sana inanıp inanamayacağımdan emin değilim. Sanırım inanmalıyım. Aksi için bir neden yok. O kadar çok şey oldu ki hiçbir şeyden emin değilim.” Tereddüt etti. “Elftaşları hakkında hikâyeler duydum. Büyük Savaşlar’dan çok önce kaybolmuş, kadim bir büyü oldukları söyleniyor. Yine de Allanon’un üç tanesini büyükbabana verdiğini, sonra da büyükbabanın onları sana verdiğini iddia ediyorsun. Eğer söylediklerinin bu kadarı bile doğruysa...” Gözleri gözlerinde dalıp gitti. “Onları bana gösterir misin?” diye sordu.

Vadili bir an tereddüt ettikten sonra tuniğinin içine uzandı. Amberle’nin onu sınadığını anladı ama sonra bunu yapmaya hakkı olduğunu da fark etti. Nihayetinde, söylediği her şeye karşın hiç kanıt olmamasına rağmen Amberle’nin, güvenliğini ona teslim etmesi istenmişti. Eskimiş deri keseyi çıkartıp bağını açtı ve taşları avucuna bıraktı. Mükemmel şekilleriyle sabah güneşinde koyu, parlak bir mavilikle parlıyorlardı.

Amberle eğilerek ciddiyetle taşları inceledi. Sonra tekrar Wil’e baktı.

“Bunların elftaşı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Büyükbabamın sözü üzerine. Ve Allanon’un.”

Amberle pek etkilenmiş gözükmedi. “Nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Başını salladı. “Hiç denemedim.”

“Öyleyse bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyorsun değil mi?” Hafifçe gülümsedi. “İhtiyacın olana kadar da bilemeyeceksin. Pek rahatlatıcı sayılmaz değil mi?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Ama yine de buradasın.”

Wil iç çekti. “Yapılacak en doğru şey buymuş gibi görünüyordu.” Elftaşlarını kesenin içine koyup keseyi tuniğin içine sıkıştırdı. “Sanırım yanılıp yanılmadığımı öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu bekleyip görmem gerekecek.”

Amberle hiçbir şey söylemeden, dikkatle Wil'i inceledi. Wil bekledi.

"Çok fazla ortak yanımız var, Wil Ohmsford," dedi sonunda. Dizlerini kollarıyla sarıp yukarı çekti. "Bana kim olduğunu söylediğine göre, aynı nezaketi sen de hak ediyorsun. Soyadım Elessedil. Eventine Elessedil'in torunuyum. Bir şekilde ikimiz de bu işe dedelerimiz yüzünden bulaştık."

Wil onayladı. "Sanırım bu doğru."

Rüzgâr Amberle'nin kestane rengi saçını alıp bir peçe gibi yüzüne üfledi. Saçlarını düzeltip tekrar gölün ötesine bakmaya başladı.

"Arborlon'a gitmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ama gitmem gereken yerin orası olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Geriye, dirseklerinin üzerine yaslanarak tepesindeki gökkuşağını izledi.

"Bence orası gitmek zorunda olduğun yer. Açıkçası, Havenstead'e gidemezsin. İblisler seni orada arıyor. Çok yakında seni burada da arıyor olacaklar. İlerlemelisin. Eğer Allanon kaçtıysa..." Sözlerinin çağrıştırdığı şeyden rahatsız olarak duraksadı. "Eğer Allanon kaçtıysa, bizim Arborlon'a doğru yola devam etmemizi bekleyecektir ve onu bulacağımız yer de orasıdır." Kafasını çevirip Amberle'ye baktı. "Eğer daha iyi bir fikrin varsa dinlemeye hazırım."

Amberle uzun süre cevap vermedi. Sadece Gökkuşağı Gölü'nün sularının zarif hareketlerini izlemeye devam edip rüzgârın yüzüne vurmasına izin verdi. Nihayet konuştuğunda sesi sadece bir fısıltıydı.

"Korkuyorum."

Ardından bir şeyler daha söylemek istermiş gibi berikine baktı ama sustu. Sonra ilk kez gerçekten gülümsedi.

"Galiba biz iki aptalız, değil mi? Düşündüğün şeyleri yapabilecek veya yapamayacak elftaşların ile sen ve bir daha asma

yapmamaya yemin ettiğim şeyi yapmak üzere olan ben.” Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştıktan sonra tam Wil ayağa kalkarken döndü. “Şunu bilmeni istiyorum. Arborlon’a gitmenin anlamsız olduğunu düşünüyorum. Bence Allanon benim hakkımda yanılıyor. Ne Ellcrys ne de elf halkı beni kabul edecek, çünkü Druid’in düşüncelerine rağmen ben artık Seçilmişlerden biri değilim.” Duraksadı. “Yine de, başka bir şey yapmanın bir anlamı yok, değil mi?”

“Benim için yok,” diye onayladı Wil.

Diğeri de onayladı. “Öyleyse mesele hallolmuştur.” Çocuğu yüzü Wil’i ciddiyetle süzdü. “Umarım bu büyük bir hata değildir.”

Wil içini çekti. “Eğer öyleyse, muhtemelen yakında öğreniriz.” Kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. “Haydi, Artaq’ı alalım ve öğrenelim.”

Günün geri kalanını ve ertesi günün tamamını, Callahorn’un çayırlarında kuzeye ve batıya seyahat ederek geçirdiler. Hava ılık, kuru ve hoştu. Zaman çabuk geçti. İlk gün öğlene doğru kuzeyde, Ejderha Dişi’nin kayalık yüzeyinin tepesinde uğursuzca asılı kalan fırtına bulutları göründü ama gün batımında doguya, Rabb’a doğru sürüklenip gözden kayboldular. Vadili ve elf kızı Artaq’a sırayla bindiler; önce biri, sonra diğeri. Sonra bir süre birlikte atın yanında yürüdüler. Artaq birkaç saat bindildikten sonra bile zinde görünüyordu ama Wil atı yorma riskine girmek istemedi. Gümüş Nehir’de izlerini kaybettirdikleri iblislerden hiç iz yoktu ama yaratıklar kesinlikle bir yerlerde onları arıyordu. Eğer tekrar bulunma şanssızlığım yaşarlarsa, Wil Artaq’ın koşmaya hazır olmasını istiyordu.

Wil’in kemerine asılı küçük bir av bıçağı hariç silahtan yoksun, çayırlarda yetişen yabani meyve ve sebzeleri yemek zorunda kalıyorlardı. Wil, tatmin edici olmasa da yiyeceği yeterli buluyordu ama Amberle tamamen aldırılmaz görünüyordu. Eğer bir fikri varsa, yemeklerden hayli memnun görünüyordu.

Vadilinin yiyecek olabileceğini tahmin edemeyeceği yerlerde yiyecek bulma yeteneğini göstermişti, en olmayacak yerlerden çoktan tanımlayıp tarif ettiği yenebilir otlar ve kökler çıkartıyordu. Bunun konuşmaya devam etmek istediği tek konu olduğunu anlayan Wil kızı ilgiyle dinliyor, zaman zaman sorular soruyordu. Başlangıçta konuyu başka şeylere çekmeye çalıştı ama pek başaramadı. Böylece otlardan ve köklerden konuşup geri kalan zamanda sessizce yolculuk ettiler.

İlk geceyi kendilerine içme suyu sağlayan bir pınarın etrafındaki koruda geçirdiler. Ertesi günün öğle vaktinde Mermidon'a varıp onu kuzeye doğru takip etmeye başladılar. O noktaya kadar hiç yoktu ama oradan sonra yanlarından yarım düzine kadar yolcu geçti; kimi yaya kimi atlı, birisi de öküzlerin çektiği bir kağnıda. Hepsi onları dostça selamlayıp kendi yollarına devam etmeden önce el salladı.

Gün batımında, Mermidon'un kıyısında, Tyrsis'in güneybatısında, beyaz çamların ve ladinlerin arasında bir sığınak bularak kamp kurdular. Wil bir söğüt dalı, bir miktar kalın sicim ve giysisindeki bir kancayı kullanarak ilkel bir olta yaptı. Yarım saat içinde iki tane levrek yakalamayı başardı. Bir vagon kervanı güneyden görünüp karşı kıyıya doğru ilerlemeye başladığında nehir kenarında balıkları temizliyordu. Rengârenk boyanmış, sivri çatılı, sedir kiremitli, el oyması kapıları ve pirinçle desteklenmiş pencereleri olan tekerlekli evler, vagonlar batmakta olan güneşte pırıl pırıldı. Koşum kayışlarında gümüş parçalar bulunan, iyi tımar edilmiş at grupları vagonları çekiyordu. Zarif vücutları ipeklere sarınmış, boğazlarından ve atlarının gemlerinden sarkan flamalarla süslü birkaç atlı arabaya ayak uyduruyordu. Gayriihtiyari, Wil yaptığı işi bırakıp dingilleri homurdanarak, deri aksamları gıcırdayarak cesaretlendirici sözler ve ışıklarla yaklaşan garip alayı izledi. Kervan Vadilinin neredeyse tam karşısında gevşek bir daire çizip durdu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar vagonlardan fırlayıp at gruplarını çözmeye ve kampı kurmaya başladı.

Amberle Wil'in ardındaki ağacın ötesinde görünerek Wil'e katıldı. Vadili kıza çabuk bir bakış attuktan sonra, Amberle'nin bakışlarını takip edip nehrin diğer yakasına döndü.

"Gezginler," diye bildirdi.

Amberle onayladı. "Onları daha önce görmüştüm. Elller onlardan pek hoşlanmazlar."

"Kimse hoşlanmaz." Balıkları temizlemeye geri döndü. "Yere çakılı olmayan her şeyi çalarlar, eğer çakılıysa da vermen için seni konuşarak ikna etmeye çalışırlar. Kendi kuralları var ve diğerlerinininkilere aldırıyorlar."

Amberle koluna dokununca başını kaldırıp orman yeşili pelerini ve kemeri dışında siyahlar giymiş uzun bir adamın, kıyıya su kovaları taşıyan, rengârenk uzun etekler ve bluzlar giymiş iki yaşlı kadına eşlik ettiğini gördü. Kadınlar kovaları doldurmaya eğildiğinde uzun adam geniş gölgelikli şapkasını çıkardı ve siyah sakalların gölgelediği koyu yüzünde geniş bir gülümsemeyle Wil ve Amberle'ye karşı gösterişle eğildi. Wil bir elini kaldırıp dostça salladı.

"Nehrin diğer tarafında olmalarına seviniyorum," dedi Amberle, kalkıp kamplarına dönerken.

Balık, meyve, sebze ve kaynak suyundan oluşan yemeklerini yedikten sonra kamp ateşinin etrafına kurulup ağaçların arasından gezgin kampının nehrin öte yakasında yanan ateşlerini izlediler. Bir süre kendi düşüncelerinde kaybolup sessiz kaldılar. Sonra Wil elf kızına baktı.

"Nasıl oluyor da bir şeyler yetiştirmeyi bu kadar iyi biliyorsun? Mesela Havenstead'deki kulübenin bahçesi, yolculukta bize bulduğun otlar ve kökler. Bütün bunları sana birisi mi öğretti?"

Bir an için kızın şaşkınlığı yüzünden okundu. "Bir yarı elf olmana rağmen bizimle ilgili pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Wil omuz silkti. "Pek değil. Elf kanı babamın tarafından geliyor ve o öldüğünde ben çok küçüktüm. Sanırım büyükba-

ham da hiç Batıkarası'na gitmedi, en azından hiç bahsetmedi. Her koşulda, yarı elf olma konusunu hiç düşünmedim galiba.”

“Düşünmüş olman gereken bir şey,” diye fısıldadı karşıdaki. Yeşil gözleri Wil'inkilere döndü. “Kimiz, sorusunu cevaplamak için *kimdik*, sorusunu sormalıyız önce.”

Sözler Vadiliyi eleştirme amaçlı değil, öz eleştiri amaçlıydı. Wil birden bu kız hakkında daha fazlasını öğrenmek istegini fark etti. Her şeyi kendine saklamak yerine küçük de olsa bir parçasını itiraf etmesini sağlayabilirdi.

Kısa bir süre düşündükten sonra, “Belki bu kavrayışın en azından bir kısmına vâkıf olmama yardım edebilirsin,” diye önerdi Wil.

Kızın gözlerinde birden, kendisiyle oyun oynandığına dair bir kuşku bilirdi. Cevap vermeden önce uzun süre tereddüt etti.

“Şey, belki yapabilirim.” Oturuşunu yüzünü Wil'e dönecek şekilde değiştirdi. “Öncelikle anlamın gereken şu ki elf halkı, bitki veya hayvan, bu dünyada yaşayan ve yetişen her şeyin korunmasının ahlaki bir sorumluluk olduğuna inanır. Bir dünya yarattığı olarak davranışlarında en önde gelen inanış budur. Eski dünyada tüm yaşamlarını, içinde yaşadıkları ormanları ve ağaçlık alanları, değişik bitki türleri yetiştirip barındırdığı hayvanları koruyarak bakmaya adanmışlardı. Yalıtılmış ve inzivadaki bir halk olduklarından uğraşacak bir şeyleri yoktu. Şimdi hepsi değişti ama hâlâ dünyaya karşı ahlaki sorumlulukları olduğuna dair inançlarını koruyorlar. Yaşamının bir kısmını, topraktan aldıklarını ona geri vererek geçirmesi her elften beklenir. Demek istediğim, her elfin yaşamının bir kısmını toprağa bu şekilde adanması beklenir. Yanlış kullanılmış veya ihmal edilmiş toprağa verilen hasarı düzeltmek için veya hayvanları ya da diğer doğal yaşamı koruması için veya ağaçlara ve diğer bitkilere bakmak için, ne zaman ihtiyaç duyulursa.”

“Bunlar Havenstead'de yaptıklarının bir parçası mı?”

Onayladı. “Bir bakıma. Seçilmişler bu hizmetten muafır.

Seçilmiş olmaktan vazgeçtiğimde ve anavatanımda sevilme-
meye başladığımda, toprağa hizmet etmem gerektiğine ka-
rar verdim. Ellerin yaptıklarının çoğu Batıkarası'nda yapılır,
çünkü orası ellerin anavatanı. Ama biz toprağın bakımının
sadece ellerin değil, tüm insanların sorumluluğu olduğuna
inanırız. Bir noktaya kadar cüceler bizim kaygılarımızı payla-
sır ama diğer ırklar asla ikna edilemedi. Bu yüzden bazı elller
Batıkarası'ndan başka topluluklara gidip yaşadıkları toprakla-
rın korunması ve bakımı sorumluluğunu anlatmaya çalışır.
Benim Havenstead'de yapmaya çalıştığım buydu.”

“Ve köyün çocuklarıyla çalışıyordun,” diye tahminde bu-
lundu Wil.

“Öncelikle çocuklar, çünkü onlar öğrettiklerimi anlamaya
daha açıklar ve zamanları var. Dünya bana çocukken öğretil-
di. Elf gelenekleri böyledir. Dersleri yaşama geçirmede daha
kabiliyetliydim. Sanırım Seçilmiş olmamın nedenlerinden biri
de buydu. Seçilmiş'in dünyayı ve yaşam formlarını koruma ve
onlara bakma yeteneği çok önemlidir. Ellcrys bunu anlayabili-
yor. Bu yetenek...”

Amberle, açıklamak istemediği bir düşüncenin ortasında
kendini tuttu. Aniden omuz silkerek durdu.

“Neyse, Havenstead'de çocuklara öğretme konusunda çok
iyiydim ve köy halkı bana karşı çok kibardı. Havenstead benim
evimdi ve ayrılmak istemedim.”

Bakışlarını aniden aralarındaki ateşe çevirdi. Wil hiçbir şey
söylemedi, öne eğilip alevlere ince odunlar attı. Bir süre devam
eden sessizliğin ardından Amberle tekrar bakışlarını kaldırdı.

“Şimdi elllerin dünya hakkında neler düşündüğüne dair bir
şeyler öğrendin. Senin mirasının bir parçası olduğundan anla-
maya çalışmalısın.”

“Sanırım anlıyorum,” diye yanıtladı Vadili. “En azından
kısmen. Elller tarafından büyütülmedim ama Storlar tarafın-
dan Şilacı olmak üzere yetiştirildim. Onların insan yaşamına
bakışı, elllerin toprağa bakış açısına çok yakındır. Bir Şilacı

kadın, erkek veya çocuk, baktığı insanların yaşamlarını ve sağlıklarını korumak için elinden gelen her şeyi yapmalıdır. Bir Şifacı olmayı seçtiğimde ettiğim yemin buydu.”

Elf kızı merakla ona baktı. “Allanon tarafından beni korumakla görevlendirilmen durumu daha da ilginç kılıyor. Kendini yaşamları korumaya adanmış bir Şifacı’sın. Beni korumak için başkalarına zarar vermek ve hatta ölmelerine sebep olmak zorunda kalacağın bir durumda ne yapacaksın?”

Wil konuşmadan ona baktı. Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığını hiç düşünmemişti. O an düşününce, hiç de hoş olmayan bir şüphe duygusunu tattı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye huzursuzca itiraf etti.

Bir süre ateşin içinden birbirlerine bakıp içinde oldukları anın sıkıntısını aşamadan sessiz kaldılar. Sonra Amberle aniden kalkarak Vadilinin yanına gelip oturdu ve düşünmeden onun elini tuttu. Çekici yüzündeki bakışları saçlarının arasına gizlenmişti.

“Adil bir soru değildi Wil Ohmsford. Sorduğum için üzgünüm. Bu yolculuğa bana yardım edebileceğine inandığın için geldin. Bunu yapıp yapamayacağından şüphe etmem benim hatam.”

“Adil bir soruydu,” diye sertçe cevap verdi Wil. “Sadece bir cevabım yok.”

“Olmak zorunda da değil,” diye ısrar etti Amberle. “Herkesten önce ben, bazı kararların zamanı gelmeden alınamayacağını bilmeliyim. Olayların nereye varacağını her zaman bilemeyiz ve bu yüzden her zaman ne yapacağımız öngöremeyiz. Bunu kabul etmeliyiz. Üzgünüm. Sen de, eğer Ellerys bana hâlâ bir Seçilmiş olduğumu söylerse ne yapacağımı sorabilirsin bana.”

Wil hafifçe gülümsedi. “Dikkatli ol. Tam olarak bunu sor-mak niyetindeyim.”

Birden Wil’in elini bırakıp ayağa kalktı. “Sorma. Sana vereceğim cevaptan hoşlanmayacaksın.” Başını üzgünce salladı.

“Benim seçimimin kolay, yerimde olsan kolayca yapacağın bir seçim olduğunu düşünüyorsun. Yanılıyorsun.”

Ateşin diğer yanma yürüyüp yolculuk pelerinini silkeleyerek aldı. Kendini uykuya bırakmadan önce son bir kez ona döndü.

“İnan bana Vadili, eğer kararlarımızı vermek zorunda kalırsak içlerinde kolay olanı seninki olacak.”

Başını pelerinin başlığına koydu ve hemen uykuya daldı. Wil Ohmsford düşünceli düşünceli ateşe baktı. Nedenini açıklayamasa da ona inandığını fark etti.

BÖLÜM 14

Ertesi sabah uyandıklarında Artaq kayıptı. Önce, gece uzaklaşmış olabileceğini düşündüler ama kamp kurdukları ağaçlıkta ve etraftaki çayırılıkta yaptıkları küçük bir arama büyük, siyah attan hiçbir iz ortaya çıkarmadı. Wil'in kafasındaki tatsız şüphe bu noktada oluşmaya başladı. Aceleyle Artaq'ı otlamaya bıraktıkları yeri inceleyip ardından ara sıra yeri koklamak ve parmaklarıyla yere dokunmak için diz çökerek kamp alanlarının yakınına gitti. Amberle merakla onu izliyordu. Birkaç dakika sonra Vadili bir şey bulur gibi oldu. Gözlerini hâlâ önüne dikmiş, bir odun yığınının arasından güneye, çayıra doğru yürümeye başladı. Yüz metre, iki yüz metre... Nehre doğru döndü. Elf kızı konuşmadan takip etti. Bir süre sonra ikisi de, Mermidon'un kıyısında durmuş, kamp yerlerinin birkaç yüz metre aşağısındaki sığıla bakıyordu.

"Gezginler." Kelimeler Wil'in ağzından tukurülen acı bir ilaç gibi fırladı. "Gece buradan nehri geçip onu çaldılar."

Amberle şaşkın görünüyordu. "Emin misin?"

"Eminim." Wil başını salladı. "İzlerini buldum. Ayrıca başka kimse beceremezdi. Eğer uzman bir at terbiyecisinden başkası yanassa Artaq seslenirdi ve gezginler bu işte en iyisidir. Bak, çoktan gitmişler."

Bir önceki gece kervanın işgal ettiği boş çayırları işaret etti. Bir süre sessizce oraya bakılar.

Sonunda Amberle, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Wil öyle kızmıştı ki zorlukla konuşuyordu. "Önce geri dönüp eşyalarımızı topluyoruz. Sonra nehri geçip kamp alanlarına bir göz atarız."

Kendi kamplarına dönüp yanlarındaki birkaç parça eşyayı topladıktan sonra nehre döndüler. Sığıktan zorlanmadan geçtiler. Birkaç dakika sonra, terk edilmiş gezgin kampındaydılar. Wil bu sefer aceleyle kampın bir ucundan diğerine ilerleyip yeri incelemeye başladı. Nihayet Amberle'nin beklediği yere döndü.

"Gölgeli Vadi'deki evimin çevresindeki ormanlarda avlanırken, Flick Amcam işaretleri okumayı öğretmişti," diye bilgilendirdi Amberle'yi. Ruh hali belli ki daha iyiydi. "Ben küçükken Duln ormanlarında, bazen haftalarca balık avlayıp tuzak kurardık. Hep, eskiden öğrendiklerime bir gün ihtiyacım olacağını düşündüm."

Amberle sabırsızca başını salladı. "Ne buldun?"

"Batiya gitmişler. Muhtemelen gün doğumunda."

"Hepsi bu mu? Artaq'ın onlarla olup olmadığına dair bir işaret yok mu?"

"Ah, onlarla birlikte. Geride, sığılta diğer taraftan nehre girip bu taraftan çıkan bir atın izleri var. Bir at ve birkaç adam. Kesinlikle onu yakalamışlar. Ama geri alacağız."

Amberle şüpheyle baktı. "Peşlerinden gideceğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki peşlerinden gidiyorum." Tekrar sinirlenmeye başlamıştı. "İkimiz de gidiyoruz."

"Sadece sen ve ben mi, Vadi'ye?" Başını salladı. "Yaya olarak?"

"Gece olmadan yakalarız onları. O arabalar çok yavaş."

"Bu onları bulmamıza bağlı değil mi?"

"Bunda bir numara yok. Bir keresinde, haftalardır yağmur yağmamış bir ormanda bir geyiğin izini sürmüştüm. Sanırım çayırılıkta ilerleyen bir kervanın izini sürebilirim."

“Bu kulağa hoş gelmiyor. Eger onları bulursak ve Artaq da onlarlaysa ne yapacağız ki?”

“Bunu onları yakaladığımızda dert ederiz.”

Elf kızı geri adım atmadı. “Bence bunu şimdi dert etmeliyiz. Kovalamayı düşündüğün, bir kervan dolusu silahlı adam. Onlardan senin kadar ben de hoşlanmadım ama bu mantıklı kararlar vermemek için yeterli bahane değil.”

Wil sinirine hâkim olmaya çalıştı. “O atı kaybetmeyeceğim. Öncelikle, Artaq olmasaydı, iblisler bizi Havenstead’de ele geçirmişti. Hayatının kalanını o hırsızların hizmetinde geçirmekten daha iyi bir sonu hak ediyor. İkincisi, sahip olduğumuz ve olabileceğimiz tek at o. Onsuz Arborlon’a kadar yürümek zorunda kalırız. Bu, çoğu açık çayırıklarda geçen bir haftalık yol demek. Bu da bizi arayan şeyler tarafından bulunma şansımızı yeteri kadar artırır. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Artaq’a ihtiyacımız var.”

“Bu konuda kararını vermiş görünüyorsun,” dedi kız ifadesizce.

Wil başını salladı. “Verdim. Ayrıca gezginler her hâlükârda batıya ilerliyor, en azından doğru yönde olurlar.”

Amberle bir süre konuşmayıp Wil’i süzdü. Sonra onayladı.

“Pekâlâ, peşlerinden gidelim. Ben Artaq’ı istiyorum. Ama onları yakalamadan önce şunu bir düşüsek? Zamanı geldiğinde kullanacağımız bir çeşit planımız olsa iyi olur, Vadili.”

Wil kendini açık edecek şekilde sırttı. “Olacak.”

Bütün gün açık çayırılıkta gezgin kervanının izlerini sürdüler. Sıcak ve kuru bir gündü. Güneş bulutsuz, mavi gökte tepelerindeydi. Sıcaklığı hafifletecek çok az gölge gördüler. Taşdıkları su kısa sürede tükendi ve yolda suyu tazeleyecek en ufak bir akıntıya bile rastlamadılar. Öğlen saatlerinde tattıkları tek şey ovanın tozu ve susuzluklarıydı. Bacak kasları ağrıyordu ve ayakları su toplamıştı. Birbirleriyle nadiren konuşup güçlerini saklayarak, bir ayağı diğerinin önüne atmaya konsantre olmuş halde, güneş önlerinde ufukta batıp etrafı sadece soluk bir tı-runcu ışık kaplayana dek yürüdüler.

Kısa sürede hava kararmaya, gün yerini alacakaranlığa, alacakaranlık da geceye bırakmaya başladı. Vagonların tekerleklerinin izini göremediklerinden, onları doğrudan batıya giden çizgide tutan yön duygularına güvenerek yürümeye devam ettiler. Vadili ve elf kızı aynı tempoda ilerlerken, ay ve yıldızlar geceyi aydınlatıp geniş çayırlara soluk ışıklarını şererek onlara rehberlik ediyordu. Kir ve ter vücutlarında soğumuş ve kurumuştu; giysilerinin rahatsız edici şekilde sertleştiğini hissediyorlardı. Durmak, kervanı o gece yakalamamayı, bir gün daha böyle zorlanmayı kabullenmek demekti. Birlikte sessiz ve kararlı bir şekilde yürürlerken kız bir erkek gibiydi ve bu, genç adamı şaşırtıp kızın yürekliliğine karşı içten bir hayranlık duymasına neden oluyordu.

Sonra ileride, karanlıkta bir fener gibi yanan ateşi gördüler ve gezginlerin kampını bulmuş olduklarını anladılar. Konuşmadan, önce yük arabalarının sivri çatılarını sonra da Mermidon kıyısında olduğu gibi gevşek bir daire şeklinde dizilmiş tüm kervanı görene kadar ateşin eriminde yürüdüler yavaşça.

Wil, Amberle'yi kolundan tutup nazikçe çömeltti.

"İçeri giriyoruz," diye fısıldadı, gözlerini gezgin kampından ayırmadan.

İnanmayan bakışlarla cevaplandı. "Planın bu mu?"

"Bu insanlar hakkında bir şeyler biliyorum. Sadece ne dersem onu yap ve her şey yolunda gitsin."

Cevabını beklemeden ayağa kalkıp kervana doğru yürümeye başladı. Elf kızı bir süre ardından baktıktan sonra ayağa kalkıp peşinden gitti. Halka olmuş vagonlara yaklaştıklarında ateşin etrafındaki kadınların, erkeklerin ve çocukların yüzleri görülebilir hale geldi. Kahkahalar ve konuşmalar duyulabilir oldu. Gezginler akşam yemeklerini yemiş, birbirlerini ziyaret ediyorlardı. Kampın içinde bir yerlerden yaylı bir çalgının hafif mırıltısı geliyordu.

Halkanın yirmi metre kadar dışındayken Wil seslendi. Bu Amberle'yi öyle şaşırttı ki olduğu yerde sıçradı. Kampta her-

kes yapmakta olduğu işi bırakıp onlara doğru döndü. Bir avuç adam gelen çifte en yakın iki vagonun arasında belirirken koşuşturan ayak sesleri geldi. Arkalarındaki ateşin yüzşüz ve gölgeli bıraktığı adamlar konuşmadan geceye daldı. Wil yavaşlamadı. Amberle birkaç adım ardında, onlara doğru yürümeye devam etti. Birden bütün kervan sessizleşti.

“İyi akşamlar,” dedi Wil neşeli bir sesle, kamplarına girişı kapatan gezginlerin yanına gelirken.

Adamlar hiçbir şey söylemedi. Wil ateşin parıltısının, kılıçların metalinde yansıyışını gördü.

“Ateşinizi gördük ve bize içecek bir şeyler verebileceğinizi düşündük,” dedi gülümsemeye devam ederek. “Gün doğumundan beri susuz yürüyoruz ve tükenmek üzereyiz.”

Uzun, orman yeşili cüppesi ve geniş kenarlıklı şapkasıyla bir adam insan yumağının arasından yolunu açtı. Bu, nehirde gördükleri adamdı.

“Ah, dün akşamki genç yolcularımız,” diye belirtti. Sesi yavaş ve selamlama tonunda değildi.

“Tekrar merhaba,” diye hoşnutlukla yanıtladı Wil. “Korkarım başımıza bazı şanssızlıklar geldi. Dün gece atımızı kaybettik; biz uyurken uzaklaşmış olmah. Bütün gün susuz yürüdük. İçecek bir şeyler çok iyi gelirdi.”

“Öyle olmalı,” diye yanıtladı iri adam ifadesizce. İki metre-den uzun, ince ve kemikliydi. Karanlık yüzü, gülümsemesini neredeyse tehditkâr kılan siyah bir sakal ve bıyıkla gölgelenmişti. Gecedен de kara gözleri, ince ve kemerli burnuna doğru kıvrılan çatık kaşlarının altından bakıyordu. Arkasındaki adamlara işaret etmek için kaldırdığı elinin her parmağında yüzük vardı.

“Su gelsin,” diye emrederken gözleri hâlâ Vadilideydi. İfadesi hiç değişmedi. “Kimsin genç dostum ve gideceğin yer neresi?”

“Adım Wil Ohmsford,” diye yanıtladı Vadili. “Bu da kız kardeşim Amberle. Arborlon’a gidiyoruz.”

“Arborlon,” diye tekrarladı adam düşünceli düşünceli. “Eh, elfsiniz. En azından kısmen. Bir aptal bile bunu görebilir. Ama şimdi atınızın kaybolduğunu söylüyorsunuz. Sizin yaptığınız gibi doğrudan batıya gelmek yerine, Mermidon kıyısında kalmak daha akıllıca olmaz mıydı?”

Wil gülümsemeye devam etti. “Ah, bunu düşündük ama Arborlon’a mümkün olduğunca çabuk ulaşmamız şart ve yürümek çok zaman alacaktır. Dün gece kampınızı gördük ve çok iyi birkaç atınız varmış gibi geldi. Eğer geceye kadar size yetişebilirsek değerli bir şeyler karşılığında bir atınızı alabileceğimizi düşündük.”

“Değerli bir şey?” diye omuz silkti iri adam. “Mümkündür. Takas etmek istediğiniz şeyin ne olduğunu görmemiz gerek tabii ki.”

Wil başını salladı. “Tabii ki.”

Yaşlı bir kadın bir testi ve tahta bir kupa getirdi. Bunları konuşmaksızın kabul eden Wil’e uzattı. Gezgincilerin bakışları altında kupaya su doldurdu. Amberle’nin şaşkın bakışları arasında, ona aldırmadan kupayı dikti. Sonra ikinci bir bardak daha içti. İşi bittiğinde testiyi ve boş kupayı Amberle’ye uzattı.

“Töremizi biraz biliyorsun,” diye ilgiyle belirtti uzun adam. “O zaman bizim gezgin olduğumuzu da biliyorsun.”

“Daha önce gezginlere baktım,” dedi Wil. “Ben bir Şifacı’yım.”

Konuşma başladığından beri oldukça büyümüş olan ve parlak renkli ipekli kumaşlar, kurdeleler ve eşarplar içindeki yaklaşık otuz kişi ile bütün kampı içeren kadınlı erkekli kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

“Bir Şifacı? Bu beklenmedik bir şey işte.” Uzun adam ileri bir adım atıp gösterişli bir hareketle şapkasını çıkardı ve eğildi. Tekrar kalkınca tokalaşmak için elini uzattı. “Adım Cephelo. Bu ailenin lideriyim.”

Wil bu eli kabul edip sertçe sıktı. Cephelo gülümsedi.

“Gecenin soğukunda orada öyle durmamalısın. Benimle gel. Kız kardeşin de gelsin. Öyle görünüyor ki bir banyo ve bir akşam yemeği ikinize de iyi gelecek.”

Onları gezgin kalabalığının içinden, vagonlardan oluşan halkaya götürdü. Kampın ortasında büyük bir ateş yanıyor, üzerindeki sacayağında demir bir kazan kaynıyordu. Ateşin ışığı parlak renkli vagonlardan yansıyarak gökkuşağının renklerini gecenin gölgelerine katıyordu. Vagonların önünde, karışık desenler oyulup parlatılmış ve üzerleri tüy yastıklarla kaplanmış sıralar vardı. Pirinç kollu pencerelerde ince, dantelli tüller ve ipe dizilmiş boncuklar asılıydı. Bir kenardaki uzun bir masada kötü görünüşlü kargılar, kılıçlar ve bıçaklar, dikkatle dizilmiş şekilde duruyordu. İki çocuk dikkatle metal ağızları yağıyordu.

Yemeğin piştiği ateşe geldiklerinde Cephelo aniden döndü.

“Pekâlâ, önce hangisi? Yemek mi, banyo mu?”

Wil Amberle’ye bakmadı bile. “Banyo sanırım. Eğer ayırabileceğiniz suyunuz varsa kız kardeşim için de.”

“Ayırabiliriz.” Cephelo başını yaslayıp döndü. “Eretria!”

İpeksi bir fısıltı oldu ve Wil kendini, hayatında gördüğü en çarpıcı kızla yüz yüze buldu. Tıpkı Amberle gibi minyon ve narindi ama elf kızını ayırt eden çocuksu masumiyetten yoksundu. Gür, siyah saçları omuzlarına bukleler halinde inerek koyu ve gizemli gözlerini çevreliyordu. Güzel bir yüzüyle mükemmel hatları vardı ve ilk bakışta akla kazmıyordu. Uzun, deri çizmeler, bir pantolon ve içindeki kadını gizlemeyi hiç beceremeyen kızıl, ipek bir tunik giyiyordu. Bileklerinde ve boynunda gümüş bantlar parlıyordu.

Wil şaşkınlıkla ona bakıyor, ondan gözlerini alamıyordu.

“Kızım.” Cephelo’nun sesi sıkın çıktı. Amberle’yi işaret etti. “Elf kızını götür ve banyo yaptır.”

Eretria şeytanca gülümsedi. “Onu yıkamak çok daha ilginç olurdu,” diye Wil’i işaret etti.

“Sadece sana söyleneni yap,” diye emretti babası sertçe.

Fretria bakışlarını Vadiliden ayırmadı. “Bu tarafa,” diye yol gösterdi. Döndü ve gitti. Amberle hiç de hoşnut görünmeksinin onu takip etti.

Cephelo Wil'i, kampın uzak bir köşesinde, iki vagonun arasında battaniyelerle çevrilmiş küçük bir alana götürdü. Orada bir su leğeni vardı. Battaniyelerin ardına bir adım atan Wil giysilerin çıkarıp düzenlice kenara koydu. Gezginin, değerli bir şeyi olup olmadığını görmek için çıkarttığı her şeyi izlediğinden emindi ve tuniğinin cebindeki elftaşlarını taşıyan keseyi düşürmemeye dikkat etti. Kepçeyle kafasından aşağı su dökmeye başlayarak günün kirini ve terini attı.

“Gezginiyi iyileştirecek bir Şifacı'yla pek sık karşılaşmıyoruz,” dedi Cephelo bir süre sonra. “Genelde kendimiz hallederiz.”

“Storlar tarafından eğitildim,” diye yanıtladı Wil. “Onların yardımı karşılıksızdır.”

“Storlar?” Cephelo yine şaşırmıştı. “Ama bütün Storlar gnomdur.”

Vadili onayladı. “Ben bir istisnayım.”

“Görüşüne göre birçok yönden bir istisnasın.” Yakındaki bir sıraya oturup Vadilinin kurulanmasını ve çamaşırlarını yıkamaya başlamasını izledi. “Senin için yeme, içme ve yatmanın karşılığını ödemeni sağlayacak kadar işimiz var, Şifacı. Aramızda senin yeteneklerine ihtiyacı olanlar var.”

“Elimden geleni yapmaktan mutlu olurum,” diye yanıtladı Wil.

“İyi,” dedi diğeri tatminkâr şekilde kafasını sallayarak. “Sana kuru giysiler bulayım.”

Kalkıp uzaklaştı. O anda Wil elftaşlarını tuniğinden çıkarıp çizmesinin içine saldıktan sonra hemen işine devam etti. Cephelo çok kısa bir süre sonra döndüğünde Wil'in giymesi için gezgin ipekleri getirmişti. Vadili giysileri alıp giyindi. Çizmesinin sağ tekini, ucundaki rahatsız edici fazlalığa rağmen sıkıca çekti, sonra da diğeri. Cephelo, ilk içme suyunu getiren yaşlı

kadını, Wil'in ıslak çamaşırlarını alması için çağırdı. Vadili yorum yapmadan, giysilerinin iyice aranıp bir şey bulanamaya-
cağını bilerek uzattı.

Kampın merkezindeki ateşin yanına geldiklerinde, yıkayıp Wil gibi giyinmiş olan Amberle de yanlarına geldi. İkisine de birer tabak sıcak yemek ve birer bardak şarap verildi. Ateşin yanına oturup gezginler etraflarında merakla izlerken yemek yediler. İfadesiz karanlık yüzüyle Cephelo, karşılarındaki altın püsküllü bir mindere bağdaş kurdu. Eretria ortalarında yoktu.

Yemek bittğinde gezgin lideri, aileden Wil'in bakımına ihtiyacı olanları bir araya getirdi. Vadili hiç yorum yapmadan bir dizi enfeksiyon, iç hastalık, deri iltihabı ve basit hastalık taşıyan hastaları teker teker inceledi. Amberle kendisinden istenmemesine rağmen onun yanında, gerektiğinde bandaj ve sıcak su taşıyarak veya basit bitkisel ilaçlar ya da merhemler uygulayarak çalıştı. Wil'in işini tamamlaması neredeyse bir saatini aldı. İş bittğinde, Cephelo bir adım öne çıktı.

"İşini iyi yaptın, Şifacı." Biraz fazla hoşnut gülümsedi. "Şimdi buna karşılık ne yapabileceğimize bir bakalım. Şu tarafa doğru biraz yürüyelim."

Bir kolunu Wil'in omzuna atıp Amberle'yi işten sonra ortalığı temizlemeye terk ederek ateşten uzaklaştı. Gezgin kampının uzak tarafına doğru ilerlediler.

"Dün gece Mermidon kıyısındaki kampımıza yakın bir yerde atını kaybettiğini söylüyorsun." Cephelo'nun sesi düşünceliydi. "Nasıl bir hayvandı?"

Wil'in yüz ifadesi değişmedi. Ne tür bir oyunun oynandığını biliyordu.

"Bir aygır, simsiyah."

"Ya!" Cephelo daha da düşünceli göründü. "Tam senin tarif ettiğin gibi bir atı, bu sabah çok erken saatlerde bulduk. Tamı yolculuğa hazırlanırken çayırdan çıkıp kampımıza girdi. Bu senin atın olabilir, Şifacı."

"Mümkündür," diye katıldı Wil.

"Tabii ki kimin hayvanı olduğunu bilmiyorduk." Cephelo gülümsedi. "Bu yüzden yanımızda getirdik. Niye bir bakmıyoruz?"

Vagon halkasından ovaya çıktılar. Kamptan on beş metre kadar ötede gezgin atları bir sıra halinde bağlanmıştı. İki karanlık gölge gecenin içinden çıktı; bunlar kargı ve yay taşıyan gezginlerdi. Cephelo onları tek kelimeyle geri gönderdi. Uzun adam, Wil'i sıranın sonuna götürdü. Orada Artaq duruyordu.

Wil başını salladı. "At bu."

"Senin damganı taşıyor mu, Şifacı?" diye sordu. Sanki sormaktan utanmış gibiydi. "Ah, ne büyük şanssızlık ki bunun senin olduğundan emin olamayacağız, değil mi? Sonuçta Dört Kara'da çok sayıda siyah aygır var ve sahipleri atlarını damgalamazsa onları nasıl ayırt ederiz? Bu hayli büyük bir sorun, Şifacı. Bu atı sana vermek istiyorum ama bu benim için büyük risk olur. Demek istediğim, diyelim ki içimden geçtiği gibi bu atı sana verdim ama bir adam gelip bana siyah bir aygır kaybettiğini söyledi ve yanlışlıkla atı sana verdiğimi öğrendi. Niye o adamın kaybindan sorumlu olayım?"

"Evet, bu doğru sanırım." İri adamın komik varsayımlarını sorgulamaktan kaçınarak yeteri kadar şüpheyile başını salladı. Sonuçta bu da oyunun bir parçasıydı.

"Tabii ki sana inanıyorum." Cephelo'nun sakallı suratı ciddileşti. "Bir Şifacı kesinlikle güvenilir bir adamdır, eğer bu dünyada birisine güvenilecekse." Kendi esprisine güldü. "Yine de bu hayvanı sana vermem biraz riskli. Genellikle zor olan bir işte çalışan, pratik bir adam olarak gerçeği kabul etmeliyim. Ve ayrıca bu hayvana verdiğimiz yem ve yemek de var. Kendi hayvanımız gibi tımar edip ona baktık. Kendi atlarımız için taşıdığımız yiyeceği verdik. Bunlar için alacaklı olduğumuzu düşündüğümü söylersem beni anlarsın."

"Haklısın." Wil başını salladı.

"Öyleyse iyi." Cephelo, memnuniyetle sakallı çenesini sıvazladı. "Anlaştık. Tek sorun fiyat. Bir at karşılığında değerli

bir şeyler vermekten bahsetmiştin. Belki adil bir takas yapabiliriz. Bize olan borcuna karşılık elinde bunu karşılayabilecek herhangi bir şey. Ve bu anlaşmayla, siyah bir aygır kaybettiğini iddia eden kimseye bir şey söylemeyeceğim.”

Kurnazca göz kırptı. Wil Artaq’a doğru yürüyüp dar alnını kaşıyarak, atın başını göğsüne koymasına izin verdi.

“Korkarım, değerli hiçbir şeyim yok,” dedi sonunda. “Bu yolculukta yanıma, yaptıklarınızı ödeyebilecek hiç şey getir-medim.”

Cephelo’nun ağzı bir karış açıldı. “Hiçbir şey?”

“Hiç.”

“Ama değerli bir şey getirdiğini söylemiştin...”

“Ah, tabii.” Wil hızla başını salladı. “Kastettiğim bir Şifacı olarak hizmet verebileceğimdi. Biraz değerim olabileceğini düşündüm.”

“Ama bu hizmeti senin ve kız kardeşinin yemeniz, barınmanız ve giysiler karşılığında verdin.”

“Evet, doğru.” Vadili bu düşünceden hoşnut olmamıştı. Derin bir nefes aldı. “Belki bir şey önerebilirim.” Berikinin yüzünde yenilenmiş bir ilgi belirdi. “Hepimiz Batıkarası’na doğru gidiyoruz. Eğer size eşlik etmemize izin verirseniz size ödeme şansımız doğabilir, belki de yeteneklerime tekrar ihtiyaç duyabilirsiniz.”

“Bu olası görünmüyor.” Cephelo fikri tarttı. Sonra başını salladı. “At için verecek hiçbir şeyin yok mu?”

“Hayır, hiçbir şey.”

“Bu seyahat etmek için kötü bir yöntem,” diye mırıldandı gezgin, sakallı çenesini sıvazlayarak. Vadili susup bekledi. “Eh, sanırım ormana kadar bizimle seyahat etmenizin bir zararı yok. Bu sadece birkaç günlük yol ama eğer o zaman kadar bize bir şeyler yapabilirsen atını almana izin verebiliriz. Bunu anlıyor musun?”

Wil konuşmadan başını salladı.

“Bir şey daha.” Cephelo biraz yaklaştı, yüzünde sevecenlik

yoktu. "Bizden at çalınayı deneyecek kadar aptal olmadığına inanıyorum, Şifacı. Eğer böyle bir şey denersen başına neler geleceğini bilecek kadar bizi tanıyorsun."

Vadili derin bir nefes alıp tekrar başını salladı. Biliyordu.

"İyi." İri adam geri adım attı. "Bunun aklından çıkması-na izin verme." Olayların gelişiminden belli ki hoşlanmamıştı ama umursamazca omuz silkti. "Bu kadar iş yeter. Evime gel ve benimle iç."

Birlikte kervana doğru ilerlediler. Vardıklarında ellerini çırpıp etraftakileri, kendilerine bu kadar nazık davranan Şifacı'yı ve şanslı geçen günü kutlamak için şarap ve müziğe eşlik etmeye çağırdı. Gezgin kampının kadınları, erkekleri ve çocukları hevesle toplanırken Wil, liderin vagonunun önündeki minderde onun yanına oturdu. Büyük bir fıçıdan alınan şarap, kupalarla herkese dağıtıldı. Cephelo ayağa kalkıp ailesinin esenliğine kadeh kaldırdı. Kupalar kalktı ve kısa sürede boşaldı. Wil diğerleriyle birlikte içti. Telaşla Amberle'ye baktığında, çevresindeki insan halkasının yakınında oturduğunu gördü. Hiç de memnun görünmüyordu. Olanları açıklayacak zamanı olmasını isterdi ama sonrayı bekleyecekti. Şimdilik duruma uymak gerekiyordu.

Kupalar dolduruldu ve şerefe içildi. Cephelo müzik için seslendi. Yaylı çalgılar ve ziller getirilip çalınmaya başladı. Geceye yayılan müzik vahşi, esir alıcı ve özgürdü. Gezginlerin umursamaz ve neşeli kahkahaları da müzikle birlikte yayıldı. Daha fazla şarap sunuldu. Bunlar hemen tüketildi ve müzisyenler alkışlandı. Wil çakırkeyif olduğunu fark etti. Şarap sertti; gezginler kadar içmeye alışmamış biri için çok sertti. Dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Bir kez daha kadehler kalktığına o da kaldırdı ama kehribar rengi sıvıyı dikmek yerine yudumladı. Sağ çizmesinin ucunda elftaşlarının rahatlatıcı çıkıntısını hissetti.

Müzisyenler daha hızlı çalıyor, altı ya da sekiz gezgin ateşin etrafında kol kola girmiş, dans ediyordu. Diğerleri de beriki-

lere katıldı ve oturmakta olanlar el çırpmaya başladı. Kupasını yandaki sıraya koyan Wil de onlara katıldı. Bir süre sonra kupasına uzandığında doluydu. Müziğin coşkusuna kendini kaptıran Wil, bardağı düşünmeden dikti. Dans edenler dağılıp çiftler halinde ateşin etrafında dönmeye ve sıçramaya başladılar. Birisi, müzik ve dansa karışan hüzünlü bir sesle şarkı söylüyordu.

Sonra birden, esmer güzeli Eretria tamamen kızıl ipekliler içinde karşısında belirdi. Uzanıp Wil'i ayağa kaldırırken baş döndürücü bir gülümsemesi vardı. Onu dans edenlerin arasına çekti. Bir anlığına ondan ayrılıp peşi sıra siyah saçlarını ve kurdelelerini savurarak etrafında döndü. Sonra tekrar önüne gelmiş, ince kollarıyla sarılmış, dans ediyorlardı. Eretria'nın vücudunun ve saçının kokusu, kanındaki şarabın ısıyla karışıyordu. Kızın, tüy gibi hafif ve yumuşak vücudunu kendinin sıkıca bastırdığını hissettiğinde, kız kulağına anlayamadığı sözlükler fısıldıyordu. Dans başını döndürdü; etrafındaki her şey, arka planı gece olan bir renk cümbüşüne karıştı. Müzik ve el çırpmalarla birlikte gezginlerin bağışları ve ışıkları da yükseldi. Eretria'yı sıkıca tutarken ayaklarının yerden kesilmeye başladığını fark etti.

Sonra Eretria da gitti ve Wil düşmeye başladı.

BÖLÜM 15

Hayatının en kötü baş ağrısıyla uyandı. Sert bir rüzgârda sarılan ince bir dalı gibi hissediyordu ve bir gezgin vagonuna yatırıldığını anlaması birkaç uzun dakikasını aldı.

Seyyar evin arkasında, ovada hoplayıp zıpladıkça tepesinde sallanan ipek ve dantel duvar halılar cümbüşünü seyrederek tahta bir yatağın üstündeki saman bir döşekte yatıyordu. Çatlak camdan giren güneş ışığıyla, bütün gece uyumuş olduğunu anladı.

Azarlayan deniz yeşili gözlerle Amberle yanında belirdi.

“Bu sabah nasıl hissettiğini sormama gerek var mı?” Sorusu, tekerleğin gıcırtiları arasında zorlukla duyuluyordu. “Umarım buna değmiştir, Vadili.”

“Değmedi.” Kafası her hareketinde zonklarken yavaşça yataкта oturdu. “Neredeyiz?”

“Cephelo'nun vagonunda. Dün gecedan beri, eğer o kadarının hatırlıyorsan. Onlara bir hastalığı yeni yeni atlatmaya başladığını ve şarabın seni tekrar hasta etmiş olabileceğini söyledim. Daha iyi olduğundan emin olana kadar sana bakmam için beni buraya koydular. Şunu iç.”

İçinde koyu bir sıvı olan bir bardak uzattı. Wil hoş görünmeyen karışımı şüpheyle süzdü.

“İç,” diye tekrarladı. “Şarabı fazla kaçırınlar için bitkisel bir karışım. Bilmek için Şifacı olmayı gerektirmeyen şeyler de vardır.”

Tartışmaya girmeden içti. Ancak o zaman çizmelerinin olmadığını gördü.

“Çizmelerim! Çizmelerime ne...”

“Sessiz ol!” diye uyarıp aceleyle vagonun önündeki kapıyı gösterdi. Sessizce yatağın altına uzanıp sorulan eşyaları gösterdi ve belindeki kemerden elftaşlarını taşıyan keseyi çıkardı.

Vadili rahatlatma içinde arkasına yaslandı.

“Görünüşe göre parti sana biraz fazla geldi,” diye devam ederken kızın sesinde alay vardı. “Sen sızdıktan sonra, Cephelo uyuman için seni vagonuna taşıttı. O yaşlı kadına seni soydurmak üzereydi ki ateşin tekrar çıkarsa bunun bulaşıcı olabileceğini ve giysilerin izinsiz alınırsa bundan hoşlanmayacağını söyleyerek onları ikna ettim. Görünüşe göre konuya o kadar da önem vermiyordu ki yaşlı kadına çıkmasını emretti. O da gidince üzerini arayıp elftaşlarını buldum.”

Onaylarcasına başını salladı. “Akıllıca davranmışsın.”

“Birimizin akıllıca davranmış olması iyi.” Kendine yapılan iltifatı bir kaş kaldırmayla kenara itti. Tekrar kapalı kapıya göz attı. “Cephelo yaşlı kadını, bize göz kulak olması için yan odaya bıraktı. Senin hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğine ikna olduğunu sanmıyorum.”

Wil öne eğilip çenesini ellerinin arasına koydu. “Buna hiç şaşmam.”

“Öyleyse dün gece çok şarap içmiş olmanın dışında hangi sebeple buradayız? Aslına bakarsan, başta beri niye buradayız?”

Karşısındaki, elftaşlarına uzanınca Amberle onları verdi. Deri keseyi sağ çizmesinin içine koyup çizmelerini çekti. Sonra yaklaşmasını işaret etti.

Vagonun gürültüsü altında duyulabilecek bir sesle fısıldadı “Çünkü Artaq’ı bu insanlardan geri almamız gerek ve onlarla

birlikte olmadan bunu başaramayız. Ve başka bir neden daha var. Havenstead'den beri bizi kovalayan iblisler iki kişiyi arıyor, koca bir kervanı değil. Belki de gezginlerle seyahat ederek onlardan kurtulabiliriz. Ayrıca gitmek istediğimiz yöne, batıya gidiyoruz ve yaya gideceğimizden daha hızlı gidiyoruz.”

“İyi. Ama bu aynı zamanda tehlikeli de Vadili,” diye belirtti elf kızı. “Batıkarası ormanlarına vardığımızda Cephelo Artaq’ı vermeyi reddederse ne yapmayı planlıyorsun?”

Omuz silkti. “Bunu zamanı gelence düşünüyoruz.”

“Bunu daha önce denemiştik.” Başını hoşnutsuzlukla salladı. “En azından bana, şimdiye kadar yaptığından daha fazla açılabilirsin. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yokken sana güvenmek pek rahatlatıcı değil.”

“Haklısın,” diye onayladı Wil. “Dün gece için üzgünüm. Sana kampa girmeden önce daha fazlasını söylemeliydim ama açıkçası burayı bulana kadar ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Buna inanıyorum.” Kaşlarını çatı.

“Bak, bir kısmını şimdi açıklamaya çalışayım. Gezginler aileler halinde gezerler; bu kadarını zaten biliyorsun. Aile kavramı biraz yanıltıcıdır çünkü üyeleri arasında her zaman kan bağı olmayabilir. Gezginler sıklıkla kadın ve çocuklarını takas eder, hatta satarlar. Bunlar bir çeşit ortak mal gibidir. Her ailenin bir lideri vardır: tüm kararları alan bir çeşit baba. Kadınlar erkeklere itaat etmelidir. Buna töre denir. Gezginler için doğal düzen budur. Onlar için kadınlar, kendilerini besleyen ve koruyan erkeklere hizmet ve itaat için vardır. Kamplarına girenlerin kabul edilmek için bu geleneğe dikkat etmeleri beklenir. Bu yüzden suyu önce ben içtim. Bu yüzden hastalara baktıktan sonra temizliği sana bıraktım. Onların inançlarını anladığıma ve bunlara saygı gösterdiğime ikna olmalarımı istedim. Eğer buna inanırlarsa Artaq’ı bize geri verme şansları vardı.”

“Bu pek işe yaramamış görünüyor,” dedi Amberle.

“Hayır, henüz değil,” diye itiraf etti. “Ama onlarla seyahat

etmemize izin verdiler; normalde böyle bir şeyi düşünmezlerdi bile. Gezgınler yabancıardan pek hoşlanmazlar.”

“Gelmemize izin verdiler çünkü Cephelo seni merak ediyor ve kendisine söylenenden daha fazlasını öğrenmek istiyor.” Duraksadı. “Ayrıca, Eretria da sana karşı geçici bir ilgiden fazlasını duyuyor. Bunu açıkça belli etti.”

Zoraki sırtıttı. “Ve dün geceki dans ve içkiden hoşlandığımı düşünüyorsun sanırım.”

“Gerçeği bilmek istiyorsan, düşündüğüm tam da buydu.”

Bunu söylerken yüzünde en ufak gülümseme belirtisi yoktu. Wil arkasına yaslandığında, yaptığı hareketten dolayı başı zonkluyordu.

“Pekâlâ, biraz abarttığımı itiraf ediyorum. Ama ne düşünürsen düşün bunu yapmam için iyi bir sebebim vardı. Onlardan daha zeki olmadığımı inanmaları gerekiyordu. Eğer daha zeki olduğumu düşünselerdi ikimiz de ölü olurduk. Bu yüzden sadece şüphelenmelerine engel olmak için, aynı şartlardaki herhangi bir yabancıнын davranacağı gibi davranıp kendimi içkiye ve dansa verdim.” Omuz silkti. “Eretria’nın hakkımda düşündükleriyle ilgili olarak elimden bir şey gelmez.”

“Bir şey yapmanı isteyen yok.” Birden sinirlendi. “Eretria’nın senin hakkında düşündükleri umurumda değil. Umurumda olan, aptalca bir şey yaparak bizi ele vermemen!”

Wil’in gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve yüzü karardı.

“Sadece dikkatli ol, tamam mı?” diye ekledi ve boş kupayı alıp arkasını dönerek vagonun diğer ucuna gitti. Wil ardından meraklı gözlerle baktı.

Elf kızı kısa bir süre sonra sakın ve kendini toplamış olarak geri döndü.

“Bilmen gereken bir şey daha var. Bu sabah erken vakitte kervan, doğuya seyahat eden yaşlı bir sınır gözcüsüyle karşılaştı. Mermidon’un aşağısında, Batıkarası ormanlarının arasındaki göller bölgesi Tirfing’den yeni geçmiş. Cephelo’yu oraya gitmemesi için uyardı. Orada bir gulyabani olduğunu söyledi.”

Wil kaşlarını çattı. "Bir gulyabani?"

"O, gulyabani dedi. Bu, gezginlerin insan olmayan, kötü şeylere verdikleri bir isim." Bir an duraksadı. "Bu gulyabani Yasaklama'yı delen iblislerden biri olabilir."

"Cephelo şu gulyabani hakkında ne dedi?"

Amberle hafifçe gülümsedi. "Gulyabanilerden korkmuyor. Her koşulda Tirfing'e gitmek niyetinde; kararını vermiş. Bu yoldan geçmesini gerektiren bir işi var sanırım. Ailenin geri kalanı bu karardan pek memnun değil."

Wil başını salladı. "Onlarla gitmek işime gelir."

Elf kızı uzun, dikkatli bir bakış attı. "Senin yerinde olsam, bu kamptaki hiç kimseyle devam etmek işime gelmezdi. Eğer sana daha fazla şarap ikram edilecek olursa bunu aklında tut."

Konuşmadan arkasını dönüp tekrar vagonun diğer ucuna giderek hareketlerini Vadiliden sakladı. Wil hemen ardından ayağa kalkmaya çalıştı ama başının içindeki ağrı kararını gözden geçirmesine neden oldu. Dikkatle yerine oturup başını ardındaki sazdan örülmüş arkalığa yasladı. En azından bir şey kesin, diye düşündü. Daha fazla şarap hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Kervan gün ortasına kadar batıya yolculuk edip gezginlerin hızlı bir öğlen yemeği yemesine yetecek kadar durakladı. Bu arada Wil hayli iyileşmişti. Kurumuş et ve sebzelerden oluşan yemeği yiyebildi. Cephelo onunla kısaca konuşup kibarca sağlığını sorduktan sonra, aklı belli ki başka konularda, uzaklaştı. Gezinler arasında, sözü edilen gulyabani hakkında yüksek sesli konuşmalar vardı ve ailenin, yaşlı avcının bildirdikleriyle fazlaca ilgilendiği açıktı. Gezinler batıl inançları çok fazla olan bir halktı ve Cephelo'nun böyle bir uyarıyı göz ardı etmesi pek hoşlarına gitmemişti.

Öğlenin geri kalanı çabuk geçti. Yaşlı kadın arkada kestirirken Wil Cephelo'nun vagonunu sürdü. Wil dört atlı vagonu, geniş çayırliklarda kervanla aynı hizada ilerletirken Amberle onunla pek konuşmadan yanında oturup şarkılar mırıldandı.

Vadili onu kendi haline bırakıp elindeki işe konsantre olarak düşünceli düşünceli önündeki ovalara baktı. Orman yeşili pelerini ve günün sıcağından dolayı esmer yüzünü kaplayan terle Cephelo iri bir kula üzerinde birkaç kez yanlarından geçti. Bir keresinde Wil, gezgin atları kervanın önündeki bir suya götürülürken Artaq'ı gördü. Binicisi yoktu ve görünüşe göre Cephelo siyah atı nasıl kullanacağına karar vermemişti. Bu da onu elinde tutmak isteyip istemediğinden emin olmadığı anlamına geliyordu.

Gün batımına bir saat kala, küçük göllerin ve bunları çevreleyen ağaçlıkların bölgesi olan Tirfing'e girdiler. Batıda, uzakta batmakta olan kızıl güneşin önünde geniş, karanlık Batıkarası ormanları uzanıyordu. Gezgin vagonları ovoidan Tirfing'in geniş ormanlıklarına, kendilerinden önce geçmiş sayısız yolcunun tekerlek izleri açtığı toprak yoldan geçtiler. Yol üzerindeki gölgeleri gün batımıyla uzadığı sırada ovoidan çıkıp ağaçların koruması altına girdiklerinde sıcak hemen yok oldu. Ağaçların açıklıklarından, etraflarını çevreleyen gölleri görebiliyorlardı.

Cephelo grubu küçük bir gölün yüz metre kadar güneyinde meşelerle çevrili bir açıklıkta durdurduğunda hava kararmıştı. Vagonlar gıcırdayarak o tanıdık halka şeklini aldılar. Wil'in vücudu öyle tutulmuştu ki zorlukla hareket edebiliyordu. Gezginlerin erkekleri atları çözer, kadınları da akşam yemeği hazırlığına girerken, Vadili sert oturaktan dikkatle inip yürüyerek tutukluluğunu açmaya çalıştı. Amberle başka yöne yürürken, Wil onu takip etmeye uğraşmadı. Kervan halkasından çıkıp civardaki ağaçların arasına girerek acıyla gerindi ve tutulmuş vücudunda kanın dolaşmasını sağladı.

Bir süre sonra ayak sesleri duyarak arkasını döndü ve gün batımında herhangi bir gölge gibi duran ince vücuduyla Eretria'nın yaklaştığını gördü. Uzun çizmeler ve deri binici kıyafeti giymiş, bir beline bir de boynuna kırmızı ipek fular bağlamıştı. Bağlanmamış, uçuşan siyah saçları omuzlarına kadar iniyordu. Wil'e yaklaşıırken hınzırca parıltıyan siyah gözlerle gülümsedi.

"Fazla uzaklaşma, Wil Ohmsford," diye tavsiye etti. "Bir gulyabani seni bulursa ne yapacaksın?"

"Bırak gelsin bakalım." Wil sırtını ovarak suratını ekşitti. "Her koşulda, yemeğim verilmeden fazla dolanmak niyetinde değilim."

Sırtını meşelerden birine vererek uzun çimenlerin arasına oturdu. Eretria bir süre konuşmadan onu izledikten sonra yanına oturdu.

"Bütün gün neredeydin?"

"Seni izliyordum," diye cevapladıktan sonra Wil'in yüzünde oluşan ifadeyi görünce muzipçe gülümsedi. "Tabii ki beni görmedin. Görmemen gerekiyordu."

Huzursuzca tereddüt etti. "Beni neden izliyordun?"

"Cephelo izlenmeni istiyor." Kaşlarını kaldırdı. "Sana da, kız kardeşin olduğunu iddia ettiğin elf kızına da güvenmiyor."

Cesurca, sanki karşı çıkmasını beklercesine gözlerine baktı. Wil bir panik anı yaşadı.

Olabildiğince iddialı görünmeye çalışarak, "Amberle benim kız kardeşim," dedi.

Eretria başını salladı. "Ben ne kadar Cephelo'nun kızıysam, o da o kadar senin kız kardeşin. Sana bir kız kardeşin bakabileceği gibi bakmıyor; gözleri onun başka bir şey olduğunu söylüyor. Yine de benim için pek fark etmez. Eğer senin kız kardeşin olmasını istiyorsan öyle olsun. Sadece Cephelo oynadığınız bu oyunu fark etmesin."

Şimdi bakma sırası Wil'deydi. Bir an duraksadı. "Dur bir dakika. Ne demek o? 'Benim Cephelo'nun kızı olduğum kadar senin kız kardeşin?' Senin onun kızı olduğunu söylememiş miydi?"

"Cephelo'nun söyledikleriyle gerçekler aynı olmak zorunda değil, hatta nadiren aynıdır." Öne eğildi. "Cephelo'nun hiç çocuğu yok. Beni beş yaşındayken babamdan satın aldı. Babam fakirdi ve bana sunabileceği bir imkânı yoktu. Başka kızları da vardı ve birinin eksikliğini aramazdı. Şimdi Cephelo'ya aitim. Ama kızı değilim."

O kadar açık konuşmuştu ki Wil ne cevap vereceğini şaşır-
dı. Kafasının karıştığını gören Eretria neşeyle güldü.

“Biz geçtiniz Wil; törelerimizi bilirsin. Ayrıca durum be-
nim için çok daha kötü olabilirdi. Çok daha aşağı konumda bir
adama verilebilirdim. Cephelo bir lider, saygı gören bir konu-
mu var. Kızı olarak bundan faydalanıyorum. Çoğu kadından
daha özgürüm. Ve çok şey öğrendim, Şifacı. Bu beni birçokun-
dan üstün kıldı.”

“Bunu test edecek kişi olmak istemem,” diye itiraf etti. “Bü-
tün bunları niye bana söylüyorsun?”

Dudaklarını baştan çıkarırcasına büzdü. “Niye olacak? Sen-
den hoşlanıyorum.”

“Beni düşündüren de bu.” Bakışı göz ardı etti.

Kız birden küskün bir edayla ayağı kalktı.

“Bu elf kızıyla evli misin? Sözlün falan mı?”

Wil’in yüzündeki şaşkınlık çok açıktı. “Hayır.”

“İyi, ben de öyle düşünmüştüm.” Küskünlüğü yok oldu.
Duraksayıp bir kez daha hınzırca gülümsedi. “Cephelo atını
geri vermeyi düşünmüyor.”

Wil bu sözü dikkatle tarttı. “Bu konuda bilgin var mı?”

“Onun nasıl olduğunu bilmiyorum. Atını geri vermeyecek-
tir. Ona sorun yaratmazsan veya atı geri almaya kalkmazsan
yoluna gitmene izin verecektir ama atını asla kendi isteğiyle
geri vermeyecektir.”

Vadilinin yüzü ifadesizdi. “Tekrar soruyorum: Bunu bana
neden söylüyorsun?”

“Çünkü sana yardım edebilirim.”

“Bunu neden yapasın?”

“Çünkü karşılığında sen de bana yardım edebilirsin.”

Wil kaşlarını çattı. “Nasıl?”

Eretria bağdaş kurup ellerini dizlerinin üzerine koyarak ar-
kaya doğru sallandı. Kara gözleri eğlenceyle oynuyordu.

“Tahminimce, Wil Ohmsford, ortada bize söylediğinden
daha fazlası var. Callahorn Ovası’nda kız kardeşiyle seyahat

eden basit bir Şifacı değilsin kesinlikle. Sanırım bu elf kızına bir refakatçi veya koruyucu olarak eşlik ediyorsun.” Esmer elini aceleyle kaldırdı. “Bunu inkâr etme, Şifacı. Dudaklarından çıkacak bir yalan boş yere harcanmış olur, çünkü dünyanın en önde gelen yalancısının kızıyım ve bu sanatı senden çok daha iyi biliyorum.”

Gülümseyip bir elini koluna koydu. “Senden hoşlandım Wil, yalan yok. Atını geri almanı istiyorum. Onu geri alman önemli olmasa peşimizden gelmezdin. Tek başına başarılı olmayacaksın. Ama ben sana yardım edebilirim.”

Wil şüpheli göründü. “Bunu neden yapacaksın?” diye sordu nihayet.

“Atını geri almana yardım edeceğim ve sen de giderken beni yanma alacaksın.”

“Ne!” Haykırış ağzından düşünmeden çıktı.

“Beni yanma al,” diye ısrarla tekrarladı.

“Bunu yapamam!”

“Eğer atını geri istiyorsan yapabilirsin.”

Umutsuzca başını salladı. “Niye ayrılmak isteyesin ki? Bana daha şimdi...”

Eretria araya girdi. “Hepsi geçmişte kaldı. Cephelo evlenme çağına geldiğine inanıyor. Gezgin gelenegine göre bana bir koca seçip bir fiyat karşılığında beni ona verecek. Hayatım iyiydi ama ikinci kez satılmaya hiç niyetim yok.”

“Kendi başına ayrılamaz mısın? Bunu yapabilecek güçte görünüyorsun.”

“Yeri gelirse daha fazlasını da yapabilecek güçteyim, Şifacı. Bu yüzden bana ihtiyacı var. Bensiz becerebileceğinden şüpheliyim ama atını alabilirsen gezginler peşinden gelecek. Sürekli takip edileceğinden, atla birlikte beni de alman sana yük getirmez. Özellikle gezginleri, onları atlatmana yetecek kadar tanıdığım düşünülürse.”

Omuz silkti. “Kendi başıma ayrılmaya gelince, bunu da düşündüm. Başka seçenğim kalmazsa tekrar satılmamak için

yaparım. Ama nereye giderim? Bir gezgin kızı hiçbir yerde kabul görmez ve ister hoşlan ister hoşlanma ben bir gezginim. Yalnız başıma, dışlanmış birisi olarak hiç hoş olmayan bir hayatım olacak. Ama seninle kabul görebilirim; sen bir Şifacısın ve saygı görüyorsun. Seninle seyahat bile edebilirim. Hastaları iyileştirmene yardım edebilirim. Göreceksin ki...”

“Eretria,” diye nazıkçe araya girdi Wil. “Bunu tartışmanın anlamı yok. Seni yanıma alamam. Amberle dışında kimseyi yanıma alamam.”

Yüzü karardı. “Beni reddetmekte bu kadar aceleci olma. Şifacı.”

“Bunun seni reddetmekle bir ilgisi yok,” diye cevaplarırken ne kadarını anlatabileceğini düşündü. Çok fazlasını anlatamayacağını fark etti. “Dinle. Şu anda benimle hiçbir yere seyahat etmen güvenli olmaz. Ayrıldığımda, peşimde sadece Cephelo olmayacak. Ondan çok daha tehlikeli başkaları da olacak. Şu anda beni arıyorlar. Eğer seni alırsam büyük tehlikede olacaksın. Buna izin veremem.”

“Elf kızı seninle seyahat ediyor,” diye ısrar etti.

“Amberle benimle seyahat ediyor, çünkü buna mecbur.”

“Sözler... Onlara inanmam. Beni yanına alacaksın, Wil Ohmsford. Beni alacaksın, çünkü mecbursun.”

Wil başını salladı. “Yapamam.”

Aniden ayağa kalktığında güzel esmer yüzü sinirli ve asıktı. “Fikrini değiştireceksin, Şifacı. Başka şansının kalmayacağı bir zaman gelecek.”

Dönüp uzaklaştı. On metre kadar ötede durup aniden arkasını dönerek bakışlarını berikine dikti. Gölgelelerin arasından o baş döndürücü gülümsemesi parıldadı.

“Ben senin içinim, Wil Ohmsford,” diye seslendi.

Bir süre daha baktıktan sonra dönüp gezgin kampına doğru uzaklaştı. Vadili şaşkınlıkla arkasından baktı.

BÖLÜM 16

Yemek hazırlanıp yendi, üzerinden çok geçmemiști ki gecenin huzurlu seslerini yarıp geçen ve dondurup durgunlaştıran o derin, gumbürtülü böğürtü işitildi. Gezginlerin kamp kurduğu gölün güney ucundan geliyordu. Bir kez, iki kez duyuldu ve sustu. Kafaların tümü birden döndü, suratlar irkilmiş ve beklentiliydi. Biraz sonra böğürtü tekrar duyuldu, meydan okuyan devasa bir boğanın öfkeli kükreyişi gibi gürledi gecenin içinden. Gezginler telaşla silahlarına atıldılar, sonra vagon halkasının çevresine koşuşturup gözlerini gecenin içine diktiler. Ama ses zayıfladı ve bu defa tekrarlanmadı. Cephelo ve bir düzineden fazla adamı, daha fazla bir şeyin olmasını bekleyerek bir müddet ayakta durdular. Hiçbir şey olmayınca, Cephele herkesin ateşe ve gece şarabına dönmesini sertçe buyurdu. Gulyabaniler ve geceleri kol gezen yaratıklar hakkında yüksek sesli şakalar yaparak bunların hiç birinin bir gezgin kampına önceden müsaade istemeksizin gelemeyeceğiyle böbürlendi. Şarap kadehleri yeniden doldurulup dağıtıldı ve herkes kana kana içti. Yine de bakışlar sesin gelmiş olduğu yöne kaymaya devam ediyordu.

Yarım saat sonra yine duyuldu ses, bu sefer daha yakından. Gecenin içinde beklenmedik ve toktu. Şaşırان gezginler ayağa fırlayıp ikinci bir kez silahlarını kaptılar ve kampın kenarına koşturdular. Bu sefer Wil de onlarla gitti, iki gezgin vagonu

arasındaki bir boşluğa ulaşip dikkatlice dışarıya bakarken Amberle de hemen peşindeydi. Görülecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Cephelo tereddutle ufak açıklığı çevreleyen ağaçların kenarına ilerledi, ağır bir enli kılıcın kabzasını iki eliyle sıkıca kavramıştı. Bir süre durdu, uzun silueti ağaçların önünde kapkara görünüyordu. Kendini savunmak için pozisyon almıştı. Sessizlik haricinde hiçbir şey yoktu. Nihayet döndü ve yürüyerek geri geldi, yüzü asıktı. Başka şakalaşma olmadı. Gölden uzanan küçük bir koy boyunca bir sıra halinde bağlanmış olan atlar, kendilerine daha iyi göz kulak olunabilmesi için kervanın yakınına getirildiler. Açıklığa çepeçevre gözcüler dikildi ve gözlerini açık tutmaları tembih edildi. Geriye kalan herkes vagon halkasına, ateşin rahatlatıcı aydınlığında oturduğu yere geri döndü. Şarap sunuldu, gerçi bu sefer içen azdı. Sohbet kaldığı yerden devam etti ama artık fısıfısı konuşuyorlardı ve "gulyabani" lafı hiç eksik olmuyordu. Erkekler, kadın ve çocukları yanlarından ayırmadılar, herkes tepeden tırnağa suskundu.

Wil Amberle'yi telaşlı gruptan birkaç adım geriye götürdü, başı önüne eğikti.

"Yakınımda durmanı istiyorum," dedi sessizce. "Ne olursa olsun yanımdan ayrılma."

"Ayrılmam," diye söz verdi kız. Gözleri Wil'inkileri yakalar ve sonra hızla uzaklaşırken duyguluydu. "Sence..."

Birdenbire müzik çalınmasını isteyen, ellerini çırpın ve herkesi de kendi gibi yapmaya davet eden Cephelo onun düşüncelerini yarıda kesti. Vadili ve elf kızı itaatkârca onlara katıldılar. Cephelo ateşin etrafında oynarken zayıf bir tezahurat yükseldi.

Wil huzursuzca çevresinde bakındı. "Eğer orada bir şey varsa ve her neyse, kampa saldırdığı takdirde ikimiz de buradan kaçıyoruz. Artaq'a ulaşmaya çalışacağız, sonra uzaklaşacağız. Bunu denemeyi göze alıyor musun?"

Kız başıyla onayladı. "Çoktan."

Ziller gümüşü çığlıklarıyla tiirediler ve telli çalgılar hafifçe vızıldadı. Eller kararlı ve güvenli bir şekilde çırpılmaya başlandı.

Derken böğürtü neredeyse tepelerinde patladı. Karanlıktan korkutucu bir anilikle, şiddetli ve korkunç bir şekilde gürledi. Nöbetçilerin bağırışları duyuldu. Dehşetle dolu, "Gulyabani, gulyabani!" diyen bağırışlardı bunlar. Ateşin etrafındakiler dağıldı, erkekler silahlarına hücum ettiler, kadın ve çocuklar şaşkınlıkla kaçıştılar. Yaygarayı bastıran bir feryat yükseldi, yerini neredeyse anında suskunluğa bıraktı. Vagon halkasının ötesinde, kapkara ve kocaman bir şey hareket etti.

"İblis!" Wil hemen hemen düşünmeden fısıldadı bu ismi.

Bir an sonra yaratık iki vagonun arasındaki bir boşluktan belirdi, ahşap evleri kâğıttan yapılmışlarcasına kenara iteliyordu. Kesinlikle bir iblisti ama Vadili ve elf kızının Havenstead'den kaçışları sırasında karşılaştıklarından çok daha iriydi. İki ayağı üzerinde dikilmişti. Boyu dört metreden uzundu. Devasa gövdesi kamburdu, ağırdı ve üzerinden büküm büküm sarkan kahverengi benekli boz bir postu vardı. Pullu bir ibik, sırtı boyunca boynundan aşağı uzanıyor ve bacaklarından aşağı iniyordu. Yüzü anlamsız ve boştu. O derin, gümbürtülü böğürtüyü çıkarmak için ardına kadar açtığı çenelerinden dışarı bir diş yığını uzanıyordu. Pençeli koca ellerinden bir gezgin nöbetçinin parçalanmış bedeni sarkıyordu.

Ölü adamı bir yana savurup öne çıktı. Cephelo ve bir düzine gezgin onu kılıçlar ve mızraklarla karşıladılar. Darbelerin birkaçı kalın posta nüfuz etti ama çoğu kayıp gitti. Yaratık yavaş ve hantaldı ama inanılmayacak kadar güçlüydü de. Ayaklarını sürüyerek savunucuların duvarını aşmış, onları hiç çaba sarf etmeksizin sağa sola fırlatmıştı. Cephelo kendini dosdoğru iblisin yoluna attı, enli kılıcını yaratığın açık ağzına sokmak üzere sıçradı. Devasa yaratık yavaşlamadı bile, çeneleri kapanarak kılıcı un ufak etti ve pençeli eller gezginlerin liderine uzandı. Cephelo çok hızlıydı ama kaçmak için acele ederken

kendi ayağına takılan bir başka gezgin yere düştü. İblisin ayağı debelenen adamın üzerine bir kaya gibi indi.

Cephelo'nun da düştüğünü gördüğünde, Wil çoktan Amberle'yi kampın uzak köşesine götürmekteydi, bağlı atlara ulaşmayı koymuştu kafasına. Savunucular iblisin bacaklarını birbirine dolandırmaya çabalıyorlardı ki koskoca bir kol iri yarı lidere elinin tersiyle bir darbe vurup onu tepetaklak yuvarlayıverdi. Vagonların arasındaki bir boşlukta duraklayan Wil, diğer gezginlerin Cephelo'nun yardımına koşmalarını izledi. Aralarından ikisi hareketsiz gövdeyi tutup güvenliğe çekerken, diğerleri şaşırtmacalar yapıp dikkatini dağıtmak için canavarı dürtüyorlardı. Zırhlı bedeni kılıçlar ve mızraklarla deşilen iblis etrafında dönüverdi ve en yakındaki gezgin vagonuna uzandı. Ağır vagonu kaptı ve tek bir hareketle havaya fırlattı. Vagon gürültüyle yere çarpıp dağıldı, metal süslemeler ve ipek topları ateşin aydınlığına saçıldılar. Savunucular öfkeyle haykırıp ümitsiz saldırılarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Amberle telaşla Wil Ohmsford'un kolunu çekeliyordu ama Vadili hâlâ tereddüt içindeydi. Bu kadar yavaş ve büyük bir şeyin kendilerini Havenstead'den buraya kadar izlemeyi başarmış olabileceğine bir türlü kendini inandıramıyordu. Hayır, bu yaratık Yasaklama duvarından kendi başına kaçmış, başıboş dolaşarak Tifring'e gelmiş ve şans eseri onların kervanına denk gelmişti. Kendi başına, körlemesine, aptal gibi gelmişti. Ne var ki gezginlerin böylesine yıkıcı bir yaratığın dengi olmadıkları daha şimdiden ortadaydı. Onu durdurma ya da geri döndürme uğraşlarına rağmen iblisin tüm kervanı yok edeceği kesindi.

Ama gezginler kaçmayacaklardı. Cafcaflı vagonlar, hantal tekerlekli evler... Bunlar onların yuvalarıydı. Sahip oldukları her şey onların içindeydi. Hayır, kaçmayacaktı gezginler. Durup savaşacaklar ve savaşılırsa öleceklerdi. İblis başka çağa ait bir şeydi. Gücü etin, kemiğin ve kanın gücünden üstündü. Onu durdurmak için eşit bir güç gerekecekti. Bu güce sadece Wil sahipti. Ama mücadele, onun mücadelesi değildi. Bu

insanlar kendisinden çalmışlardı; onlara hiçbir borcu yoktu. İlk ve tek sorumluluğu Amberle'ye karşıydı. Onu alıp buradan çabucak kaçacaktı. Bununla beraber, eğer böyle yaparsa gezginlere ne olacaktı? Sırf erkeklere değil, ya kadınlara ve çocuklara? Kendisine zararları dokunmuş muydu? Onun yardımı olmadan iblise karşı hiçbir şansları yoktu.

Kararsızlığı, Karabüyücü Lord'dan kaçışı sırasında elftaşlarından faydalandığını anlatan büyükbabasını hatırlayınca tamamlandı. O, bunu yapmakla, farkında olmadan düşmanına yerini belli etmişti. Şimdi de aynı şey olabiliirdi. Bu iblislerden bazıları büyü kullanma yetisine sahiptiler; böyle olduğunu Allanon söylemişti ona. Eger elftaşlarını kullanacak olursa, düşmanlarını dosdoğru kendisine çekebilirdi.

Hemen Amberle'ye bir bakış fırlattı. Kızın onun gözlerinde gördükleri, niyetini bir anda belli etmişti. Tek kelime etmeksizin Wil'in kolunu bıraktı. Wil çizmesinin sağ tekini çıkarıp elftaşlarına uzandı. En azından bu kadarını yapmalıydı. Bu insanların ölmesine göz yumamazdı. Keseyi açtı ve üç mavi taşı açık avucuna döktü. Yumruğunu onların üzerine sımsıkı kapatıp kampa doğru döndü.

"Burada kal," dedi elf kızına.

"Hayır, bekle..." diye seslendi kız arkasından ama Wil koşmaya başlamıştı bile.

İblis vagonları bırakmıştı. Gezinleri önüne katmış, kampın merkezine sürüyordu. Cephelo tekrar ayağa kalkmış, kenarda bir vagona yaslanmıştı. Dengesizce sallanıyor, savunucuları yüreklendirmek için bağırıyordu. Wil kendisiyle çarpışanlar arasında ancak yirmi metre kalıncaya kadar ilerledi. Yumruğunu başının üzerine kaldırıp elftaşlarının gücünü çağırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Midesinin büzüştüğünü hissetti. En çok korktuğu şey başına gelmişti. Elftaşlarının gücünü kontrol edemiyordu. Allanon yanılmıştı. Sadece büyükbabası çağırabilirdi onların gücünü, kendisi değil. Onlar Wil'in emrinde değillerdi. Ona itaat etmeyeceklerdi.

Ama etmeliydiler! Tekrar denedi. Elindeki taşların hissi üzerine yoğunlaşarak içlerinde bir yerlerde gömülü yatan sihire seslendi. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Yine de bu sefer daha önce fark etmediği bir şey hissetmişti. Çabalarının önüne çıkan bir tür engel, kendi içinde bir yerlerde olan bir engel.

Gezginlerin çılgınlıkları düşüncelerini sertçe yardı ve iblisin dosdoğru üzerine gelmekte olduğunu gördü. Savunucular şimdi yaratığın gerisindeydiler, silahlarını onun bacaklarına ve böğrüne saplayıp batırıyor, Vadiliden başka tarafa döndürmeye çalışıyorlardı. Koskoca kol savruldu, iki adamı yere serip diğerlerini dağıttı. Gırtlğından o gürleyen böğürtü sesi döküldü. Cephelo kırık bir mızraktan destek alıp arbedeye doğru çılgınca topallamaya başladı. Koyu renk elbiseleri yırtılmış, toza ve kana bulanmıştı. Wil hepsini yaşamın bir anında dondurulmuş gibi gördü, bir yandan da elftaşlarının içinde kilitli yatan gücü serbest bırakmaya çalışıyordu. Kaçmak aklına gelmedi. Gezgin kampının orta yerinde öylece durdu sadece. Bir kolu gece göğüne uzanmış, yalnız bir figür.

Sonra durup dururken Eretria beliriverdi. Narin bedeni iblisle Vadili arasında şimşek gibi çakan, ani hareketin bir gölgesi gibiydi. Esmer eliyle ateşli bir meşaleyi canavarın suratına fırlattı. Yaratık yanan tahta çubuğu çenesiyle yakaladı, bir hareketle kırdı. Yine de bunu yaparken yavaşlamıştı, sanki ateş ve dumandan bir nebze de olsa rahatsız olmuştu. Bu anlık duraksamayı fırsat bilen Eretria Wil'i yakaladı ve ikisi de dengelerini kaybedip aşağı yuvarlanıncaya kadar onu geriye çekti. Gezgin savunucuları bir anda birleştiler, ateşten kaplıkları meşaleleri, şaşırtmak için iblise fırlattılar. Ama canavar tekrar ileri atılmıştı bile. Wil telaşla ayağa fırlayıp Eretria'yı da beraberinde kaldırdı. Aynı zamanda Amberle de yanına varmış, hepsini birden savunmaya hazırlanırken uzun bir mızrağı küçük elleriyle sıkı sıkı kavramıştı. Vadili hiç konuşmaksızın onun kolunu tuttu, iki kadını da arkasına alıp ilerleyen iblisle yüzleşmek için döndü.

Yaratık neredeyse tepelerindeydi. Wil Ohmsford elftaşlarını tutan elini uzattı. Artık içinde ne bir tereddüt vardı ne de kafa karışıklığı. Manen yüklenerek kendisiyle taşların gücü arasında duran engeli yıktı. Çaresizlik ve gereksinimden doğan irade kuvvetiyle ama ne olduğunu yine de anlamadan, onu yıkıp geçti. Bunu yaparken içinde açıklayamayacağı ve tümüyle iyi olmadığını hissettiği bir şeyin değiştiğini duyumsadı. Buna ayıracak vakti yoktu. Elftaşlarının yüreğine uzanarak onları nihayet yaşama döndürdü. Sıkılı elinden parlak mavi bir ışık çıktı. Kendini topladı ve iblise vurmak üzere ileri atıldı. Taşların gücü yakıp geçtikçe ucube varlık kükredi. Yine de pençeli elleri açılıp kapanarak ilerliyordu. Wil gerilemedi. Kendini taşların daha da içine taşıdı, onların gücünün yoğunlaştığını hissetti. Etrafındaki her şey taşların ısıtısıyla puslanmıştı ve elftaşları iblisi yine kırbaçladı. Yaratık bu kez elf büyüsünün karşısında duramadı. Devasa cüssesi alevler içinde patladı ve göz kamaştırıcı bir ışık sütununa dönüştü. Bir anlığına gecenin içinde koyu mavi renkle yandı, sonra infilak ederek küle karıştı ve yok oldu.

Wil Ohmsford kolunu ağır ağır indirdi. Iblisin durduğu yerde sadece kömürleşmiş toprak ve geceye yükselen bir tutam kara duman vardı. Etraflarını saran ormanlık alan tepeden tırnağa ölümcül bir dinginliğe gömülmüştü ve sessizliği bozan tek şey gezgin ateşinin çıtırtısıydı. Vadili etrafına huzursuzca göz gezdirdi. Gezinlerin bir teki bile kıpırdamıyordu. Sadece öylece duruyorlardı. Erkeklerin kılıçları hâlâ çarpışmak için kaldırılmış, kadınlar ve çocuklar birbirlerine sokulmuştu. Hepsinin de yüzlerinden kuşku ve korku yansıyor. Wil bir an panik yaşadı. Şimdi aldatıldıklarını bildiklerine göre onun üzerine yürüyecekler miydi? Amberle'ye bir bakış fırlattı ama o da donakalmıştı, koyu yeşil gözleri hayranlık doluydu.

Sonra Cephelo sendeleyerek öne çıktı. Vadiliye yaklaşınca kırık mızrağı bir kenara atmıştı, kara sakallı yüzü kan ve isle boyanmıştı.

“Kimsin sen?” diye yavaşça sordu. “Kim olduğunu söyle bana.”

Vadili duraksadı. “Olduğumu söylediğim kişiyim,” diyebilirdi sonunda.

“Hayır.” Cephelo başını iki yana salladı. “Hayır, kesinlikle sıradan bir Şifacı değilsin. Bundan fazlasısın.” Sesi haşın ve ısrarcıydı. “Seninle ilgili başından beri haklıydım, değil mi?”

Wil nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu.

“Kim olduğunu söyle bana,” diye yineledi Cephelo, sesi alçak ve tehditkardı.

“Sana kim olduğumu zaten söyledim.”

“Bana hiçbir şey söylemedin!” Gezgin liderinin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Bana kalırsa sen bu iblisten haberdardın. Bana kalırsa buraya senin için geldi. Tüm bunların senin yüzünden olduğunu düşünüyorum!”

Wil başını iki yana salladı. “Yaratık sizi şans eseri buldu. Bunu yaptığı sırada sizinle olmam da şanstı.”

“Şifacı, yalan söylüyorsun bana!”

Wil öfkесinin kabardığını hissetti. “Kim kime yalan söyledi, Cephelo? Oynadığımız senin oyunundu. Bütün kuralları sen koydun!”

İriyari adam hızla öne bir adım. “Hâlâ öğrenebileceğin bir takım kurallar var.”

“Hiç sanmıyorum,” diye yanıtladı Vadili aynı şiddette.

Elftaşlarını tutan yumruğunu hafifçe kaldırdı. Bu hareket Cephelo’nun gözünden kaçmadı. Adam yavaşça geriledi. Bunu takip eden tebessümü son derece zorlamaydı.

“Değerli hiçbir şey taşımadığını söylemiştin, Şifacı. Bunları unutmuş muydun?”

Wil başını iki yana salladı. “taşların benim haricimde kimse için değeri yoktur. Senin için değersiz olacaklardı.”

“Gerçekten mi?” Gezgin, sesindeki alayı gizlemeye tenез-zül etmemişti. “O halde bir büyücü müsün? Sen de mi gulvanısin? Neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?”

Wil durakladı. Bu şekilde bir yere varamazdı. Tüm bu ko-

nuşmaya bir nokta koymalıydı. Amberle bir adım atıp yanına geldi. Onun koluna girmek için küçük elini uzatmış, hafifçe dokunuyordu. Orada olması rahatlatıcıydı.

“Cephelo, atımı iade etmelisin,” dedi sessizce. Gezginin yüzü kapkara kesildi. “Amberle ve ben bir an önce gitmeliyiz. Bu yok ettiğim iblislerin daha fazlası var. Sana bu kadarını sövleyeceğim. Elf kızının ve benim izimizi sürüyorlar. Taşları kullandığım için artık nerede bulunduğumuzu bileceklerdir. Gitmeliyiz. Siz de buradan ayrılmalısınız.”

Cephelo konuşmadan bir süre onu izledi, kendisine söylenenin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştığı açıktı. Sonunda ihtiyat güvensizliğe galip geldi. Kısaca başını salladı.

“Atımı al ve git. İkinizden başka bir şey istemiyorum.”

Döndü ve halkına yüksek sesle kampı sökmelerini bağırarak uzaklaştı. Tirfing'den de gitmeyi dilediği aşikârdı. Wil bir müddet onu izledi, sonra elftaşlarını deri keselerine koyup keseyi tekrar tuniğinin içine yerleştirdi. Amberle'nin koluna girip atlara doğru ilerlemeye koyuldu. Derken Eretria geldi arkasına. Onu aradı ve vagonların gölgesinde, koyu renk gözleriyle kendisini seyrederken buldu.

“Güle güle, Wil Ohmsford,” dedi kız sessizce.

Hafifçe gülümsedi Wil. Kız onunla birlikte gitme şansını kaybettiğinin farkındaydı. Wil'in hayatını kurtarmıştı, dolayısıyla Wil kıza borçluydu. Şu anda ona yardım etmesi yanlış mı olurdu? Yine de bunu yapamayacağını biliyordu. İlgilendiği tek şey Amberle olmalıydı. Dikkatini bu konudan ayıramazdı, çok büyüleyici bulunduğu bu gezgin kız için bile. Ona olan borç başka bir zaman ödenmeliydi.

“Görüşmek üzere, Eretria,” diye karşılık verdi.

O göz alıcı gülüş kızın yüzündeki gölgeyi dağıttı.

“Yine karşılaşacağız,” diye seslendi kız, sonra arkasını döndü. Gitmişti.

Beş dakika sonra Wil ve Amberle Artaq'ı gezgin kampının kuzeyine surdüler ve gecenin içinde yittiler.

BÖLÜM 17

Şafağın sökmesine bir saatten az bir zaman kala, nehrin Batı-karası ormanlarından çıkıp Callahorn'a girdiği yerin biraz aşağısında, Mermidon'un güney kenarına ulaşılar. Gecenin çoğunu Artaq'ın sırtında geçirmiş, engin ve daha kolay katedilen çayırıklarda ilerleyip Tirfing'le aralarını olabildiğince açmaya çalışırken istikrarlı bir hız tutturmuşlardı. Yalnızca bir kez mola vermişlerdi. Hızla kramp giren adaleleri ve su için. Sonra tekrar ata binip yola devam etmişlerdi. Nehrin kıyısına vardıklarında gerek atın, gerekse binicilerinin neredeyse canları çıkmıştı. Vadili, nehrin karşısına kolayca geçmeye müsait bir yer göremiyordu. Mermidon her iki yönde de geniş ve derin, göz alabildiğine uzanıyordu ve çok geçmeden ya yüzmeleri ya da bir sığılık bulana kadar nehrin kenarını takip etmeleri gerekeceği ortaya çıkmıştı. İki yolu da hava karanlıkken denemek istemedikleri için Wil yapacakları en iyi şeyin gün ağarana kadar dinlenmek olduğuna karar verdi. Artaq'ı bir kavak korusuna götürüp eyerini çıkardı ve büyük, siyah aygırı bağladı. ardından kendisi ve Amberle için birer örtü serdi. Ağaçların sığmağında üçü de çabucak uykuya daldılar.

Wil tekrar uyanıp da berrak ve aydınlık güneşli göğün ve kavaklardan süzülen yaz gününün sıcaklığını duyumsadığında neredeyse öğlen olmuştu. Vadili kibarca Amberle'ye dokundu ve kız uyandı. Doğrulular. Yıkanıp azıcık bir şey atıştırdılar, sonra Arborlon'a doğru yolculuga devam ettiler.

Artaq'ı birkaç mil boyunca, hemen hemen Batıkarası ormanlarının kenarına kadar nehrin akış yönünün tersine sürdüler ama karşıya güvenli geçiş sağlayacak bir sığınak bulamadılar. Geldikleri yolu gerisin geri dönüp nehir aşağı inerek vakit kaybetmektense, yüzerek karşıya geçmeyi denemeleri gerektiğinde karar kıldılar. Sahip oldukları az sayıda şeyi Artaq'ın boynuna, kendilerini de uzun bir iple onun eyerine bağlayıp koca, kara atı nehrin kenarına sürüp suya daldılar. Su buz gibiydi ve ani ıslanmanın etkisi onları hissizleştirmişti. Birkaç dakika boyunca soğukla ve akıntının sürüklemesiyle mücadele ederek cılgınca çırpındılar. Elleri emniyet ipini sıkı sıkıya tutuyordu. Artaq tüm gücüyle yüzüyordu. Nehir onları akıntı yönünde neredeyse yarım mil sürüklediyse de karşı kıyıya sağlam çıktılar.

Oradan kuzeye doğru, Artaq'ı dinlenmesi için sık sık yürüterek acelesiz bir şekilde ilerlediler. Wil, Tirfing'den ani bir takibi atlatacak kadar uzaklaştıklarına inanıyor ve kara aygırı daha fazla yormak için bir sebep görmüyordu. Önceki gecenin kaçıyı yigit attan çok şeyler götürmüştü ve gücünü yeniden toparlamak için bir fırsata ihtiyacı vardı. Eğer o şans şimdi tanınmazsa, daha sonra işlerine yaramayabilirdi ve Wil, Arborlon'a ulaşmalarından önce hayvana büyük gereksinim duyabilecekleri ihtimalini göz ardı edecek değildi. Dahası, bu yavaş hızda bile Rhenn Vadisi'ne bir sonraki sabah varacaklardı. Bu yeterince erken, diye düşünüyordu. O zamana kadar güvende olacaklardı.

Amberle'nin farklı fikirlere vardı belki de ama bunları kendine saklıyordu. Gezinilerden kurtulmakla keyfi fark edilecek kadar yerine gelmişti. Yürürlerken eskisi gibi şarkı söylüyor, mırıldanıyor, sık sık küçük çiçeklere ve bitkilere, çayırların engin halısında Vadilinin fark etmeden geçip gideceği, yaşamın küçük parçalarına bakmak üzere duraklıyordu. Wil'e söyleyecek pek az şeyi vardı, gerçi Wil onunla konuştuğunda güzelce yanıtlıyor, onun doğada yetişen ve kendisini çeken şeyler

hakkındaki sorularını dinlerken sabırla gülümsüyordu. Ne var ki Wil'e yönelik tavrı çoğunlukla mesafeli ve içe dönüktü. Havadan sudan konuşmalara girmeyi reddediyor, Gökkuşağı Gölü'nün kıyısından kuzeye doğru seyahate başladıklarından beri kendine seçtiği kişisel dünyanın duvarları arasında yaşıyordu.

Vakit ilerledikçe, Wil kendini Eretria'yı düşünürken, onun tehditlerinde söylediği gibi Cephelo ve kervanı terk edip edemeyeceğini ve gerçekten de bir gün tekrar görüşüp görüşmeyeceklerini merak ederken buldu. Gezgin kızda büyüleyici bulunduğu bir coşku vardı. Savaştepe'de yaşayan Sirenlerin yarattığı küçük bir hayali hatırlatıyordu kız ona: etkileyici ve şaşırtıcı, zihninde çılgınca ve güzel duygular canlandıran. Kıyaslama karşısında gülümsedi. Gerçekten de aptalcaydı. Kız etten kemiktendi, hayal değildi. Yine de, eğer ona dokunacak olsa, onun da Siren gibi aldatıcı bir şey olduğunu mu görecekti? Kızda bunu ima eden bir şeyler vardı ve bu Wil'i haddinden fazla rahatsız ediyordu. Kendi yaşamını kurtarmak için kızın nasıl tehlikeye atıldığını unutmamıştı. Buna aldatmaca karıştığını keşfetmek hiç hoşuna gitmezdi.

Akşam karanlığı çökmeden evvel batıya açılacak şekilde, engin Streleheim Ovası'na doğru kıvrılan ormanlık alanın hattını izliyorlardı. Karanlık etraflarına çökerken Wil Artaq'ı ormana çevirip ağaçların arasından akan küçük bir dereyi, hızla aktığı kısmın aşağısında gölcüğe dönüştüğü ve kendilerine içme suyu sağlayabilecek bir yere kadar birkaç metre takip etti. Kamplarını oraya kurdular. Artaq'ı gür otların yetiştiği bir çimenliğe bırakıp kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmeden önce onu besleyip su verdiler. Yemek pişirmek için yakılan bir ateş dik-kati üzerlerine çekebilirdi, bu yüzden Amberle'nin bulunduğu sebze ve meyveleri atıştırdılar. Bu yiyecekler, Vadili için yine yabancıydı ama her şeye karşın onlardan zevk aldı. Yeterince vakit olursa tuhaf yiyeceklere alışabileceğini bile hissetti. Elf kızı ona aniden, gözlerinde sorgulayıcı bir bakışla döndüğün-

de acayip, upuzun, turuncu renkli meyvelerin sonuncusunu bitirmek üzereydi.

“Sakıncası yoksa sana bir şey sorabilir miyim?” dedi kız.

Wil sırtıttı. “Ne sormayı tasarladığını bilmeden sakıncası olup olmadığını nasıl bilebilirim?”

“Peki, eğer istemezsen yanıt vermek zorunda değilsin ama gezgin kampını terk ettiğimizden beri bu beni rahatsız edip duruyor.”

“Sor o halde.”

Oturdıkları küçük açıklık kapkaranlıktı. Tepelerinde iç içe geçmiş ağaç dalları, soluk mehtap ve yıldızları örtüyordu. Kız, Wil’in yüzünü görebilmek için yakınına geldi.

“Bana karşı dürüst olacak mısın?” Gözleri Wil’in gözlerine sabitlendi.

“Olacağım.”

“Elftaşlarını kullandığın zaman, kendine...” Kız durakladı, sanki hangi sözcüğü kullanmak istediğinden emin değildi.

“Kendine zarar verdin mi?”

Wil ona bakakaldı, zihninin gerisinde ani bir önsezi kıpırdanmıştı, hâlâ belirsizdi ama kesinlikle oradaydı.

“Bu garip bir soru.”

“Biliyorum,” diye başıyla katıldı kız ve yüzü bir kez daha ciddiyete bürünmeden önce küçük bir tebessüm kaçıverdi dudaklarından. “Aslında bunu açıklayamam. Seni izlerken kapıldığım bir histi. İlk başta elftaşlarını kontrol edemiyormuş gibiydin. Onları yukarı kaldırdın ve hiçbir şey olmadı, oysaki onların gücünü iblisi durdurmak için kullanmaya çalıştığın belliydi. Sonra, nihayet taşlar hayata döndüğünde sende bir değişiklik oldu, yüzüne yansıyan bir değişiklik... Neredeyse acı gibi.”

Vadili başını yavaş yavaş sallıyordu. Şimdi anımsamıştı ve hatıra hiç de hoş değildi. Olay sona erdikten sonra zihninde bu hatıranın önüne bir set çekmişti. Düşünmeden yapmıştı bunu, neredeyse içgüdüsel bir hareket gibi. Şimdi bile sebebini

bilmiyordu. Kız şimdi aklına getirene kadar da ne hissettiğini hatırlamamıştı.

Elf kızının ona bakan gözlerinde endişe vardı şimdi. “Eğer istemiyorsan...” diyecek oldu kız hemen.

“Hayır.” Sesi alçak ve kararlıydı. Başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır. Gerçi kendim de anladığımdan emin değilim ama sanırım üzerine konuşmanın faydası olur.”

Sözlerini itinayla seçerek derin bir nefes aldı.

“İçimde bir yerlerde bir engel vardı. Onun ne olduğunu ya da neden kaynaklandığını bilmiyorum ama oradaydı ve taşları kullanmama izin vermiyordu. Üzerinden atlayamıyor ya da etrafından dolanamıyor gibiydim.” Başını tekrar salladı. “Sonra iblis neredeyse tepemdeydi. Sen ve Eretria, ikiniz de oradaydınız ve ölmemize ramak kalmıştı. Derken, nasıl olduysa engeli parçaladım. Onu paramparça ettim ve taşların içine uzandım...”

Duraksadı. “Acı yoktu ama içimde kötü bir şeylerin olduğu hissi vardı, bir şeyler... Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Yanlış bir şey yapmış olma hissi. Yine de yaptığım şeyde hiçbir yanlışlık yoktu.”

“Yanlışlık belki de sana yönelikti,” diye mırıldandı kız bir an düşündükten sonra. “Belki de elf büyüü bir şekilde sana zararlı.”

“Belki,” diye onayladı kızı. “Yine de büyükbabam bunun sözünü etmemişti hiç. Büyü onu etkilememiş ama beni etkiliyor olabilir mi? Neden benim için farklı olsun ki?”

Kız şüpheyle başını sağa sola salladı. “Elf büyüü farklı kişilerde farklı tepkilere yol açar. Her zaman böyle olmuştur. Ruhtan doğan bir büyüdür ve ruh asla sabit bir şey değildir.”

“Ama büyükbabam ve ben birbirimize öyle benzeriz ki. Hatta babamla benzeştığımızden bile çok.” Wil kara kara düşündü. “Benzer ruhlar olduğumuz söylenebilir. Taşları kullanışımızda böyle bir farklılığa yol açacak denli farklı değiliz. Kesinlikle eminim ki o da bunu hissederdi ve söylerdi bana.”

Amberle'nin eli onun koluna uzandı. Sıkı sıkı tuttu.

"Elftaşlarını bir daha kullanmaman gerektiğini düşünüyorum."

Wil gülümsedi. "Seni korumak için olsa da mı?"

Bunu şaka yollu söylemişti ama kız gülümsemesine karşılık vermedi. Ona kalırsa bunda eğlenilecek bir şey yoktu.

"Senin yaralanmana sebep olmayacağım, Şifacı," dedi sessizce. "Senin bu yolculuğa çıkman benim tercihim değildi ve burada olman bana kendimi kötü hissettiriyor. Ama mademki buradasın, aklımdan geçeni sana söyleyeceğim. Elf büyüsü oyuncak değildir; karşısında durmak için yaratıldığı kötülükten daha tehlikeli olabilir. Tarihimiz bize çok şey değilse bile bu uyarıyı bırakmıştır. Büyü yalnızca bedene değil, ruha karşı da hareket edebilir. Bedenin yaraları sarılabilir. Ya ruhun yaraları? Onları nasıl iyileştireceksin, Şifacı?"

Kız yaklaşıp eğildi. "Hiç kimse böyle bir yaraya değmez, hiç kimse. Özellikle de ben."

Wil bir an ona sessizce baktı, gözlerinin kenarında ışıldaayan yaşları görmek onu şaşırtmıştı. Uzanıp kızın ellerini tuttu.

"Birbirimize karşı daha dikkatli davranacağız," diye söz verdi. Tebessüm etmeyi denedi. "Belki taşları bir daha kullanmamız gerekmez."

Kızın karşılık olarak attığı bakış, Wil'in ağzından çıkanın tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyordu.

İblis kurtların uluması çayırların dinginliğinde tiz, aç ve nefretle dolu olarak yükseldiğinde vakit gece yarısıydı. Wil ve Amberle bir anda uyanıverdiler. Uykularının rahatlığı, korkuyla çarpılmıştı. Bir an için kıpırdamadılar. Bedenleri battaniyelerden doğruldu, karanlıkta birbirlerini ararlarken gözleri kocaman açılmıştı. Çığlık dindi ve takip eden sessizlikte yankılandı, sonra kulak tırmalayıcı ve yüksek perdeden tekrar yükseldi. Bu sefer ne Vadili tereddüt etti ne de elf kızı. Ağzılarını açmadan ikisi de ayağa fırlayıp çizmelerini giydiler, binici

pelerinlerini omuzlarına attılar. Birkaç saniye içinde Artaq'a eyer vurmuş, üzerine binmiş ve bir kez daha kuzeyin yolunu tutmuşlardı.

Ormanlık alanın sınırını izleyerek yolun açık olduğu, ay ve yıldızlarca aydınlatıldığı ovalardan ayrılmadan, istikrarlı bir tırısla ilerlediler. Onlar ilerledikçe gece ayazı üzerlerine hücum etti. Sabah çiyine dönüşen nemle ıslaktı ve karanlığın kokularıyla doluydu. Peşlerinden, hâlâ uzaklardan, Mermidon'un çizgisinin yukarısında bir yerlerden ulumalar devam ediyordu. İblis kurtlar arayış içindeydiler. Sürdükleri iz bir günlüktü. Kurbanlarına aslında ne kadar yaklaşmış olduklarını fark edememişlerdi.

Artaq sarsılmadan koşuyordu, çayırları hızla aşarken koca gövdesi hiç çaba sarf etmeden çalışıyordu. Yaz gecesi kayıp geçen bir diğer gölgeden farksızdı adeta. Bu koşu için yeterince dinlenmişti ve soluğu çabucak kesilmeyecekti. Wil onu dikkatle hızlandırıyor, hızım sabit tutuyor, kara atın kendisini gereğinden fazla yormasına izin vermiyordu. Daha erkendi. Takip henüz başlamıştı. Takipçileri çok geçmeden işin iç yüzünü anlayacaktı. Kendi kendine kızılıyordu. Vadili bu kadar çabuk bulunacaklarına inanmamıştı. Elftaşları, mevcudiyetlerini Tirfing'de belli etmiş olmalıydı. İblis kurtlar hiç vakit kaybetmeden Vadili ve elf kızı için gelmiş, kuzeye doğru iz sürmüş, şimdi de onları Batıkarası ormanlarında saklandıkları yerden kaçırtmışlardı. Avlarının terk etmiş olduğu mola yerini bulur bulmaz kurtlar intikam için peşleri sıra geleceklerdi. İblisler avları yakalanıncaya dek koşturacaktı onları.

Vadiyi görmeksizin aşağı yukarı bir saat ilerlediler, onlar kaçarken uluma sesleri de arkalarından geliyordu. Uluma şimdi Ejderha Dişi'nin aşağısındaki çayırlardan ve kuzeydeki ovalardan gelen çığlıklar tarafından yanıtlanıyordu. Wil ansızın umutsuzluğa kapıldı. Sadece Batıkarası açıktı onlara. Birden o yolun da kapanıp kapanmadığını merak etti. Gümüş Nehir'de neler olduğunu anımsadı. Rhenn Vadisi de bir tuzak olabildi

pekâlâ. Belki kasıtlı olarak vadiye sürülüyorlardı ve iblislerin niyeti işlerini oracıkta bitirmekti. Ama bu şansı denemekten başka hangi seçenek bırakılmıştı ki onlara?

Biraz sonra arkalarından çılgınca ulumalar yükseldi. İblis kurtlar kamp yerlerini bulmuşlardı.

Wil, Artaq'ı dörtmala köstürdü. İblisler avlarının yakında olduğundan emin olunca daha da süratle geleceklerdi. Avcılar koşmaya başladığı sırada kuzey ile doğu yönlerinden tiz ve kesik kesik çığlıklar onlara cevaben yükseldi. Artaq terliyordu; başı ileri uzanmış, kulakları geriye yatmıştı. Çimenler seyreterek verimsiz fundalıklara dönüştü; Streleheim'a gelmişlerdi. Rheun Vadisi çok uzakta olamazdı. Wil Artaq'ın gergin boynunun üzerine uzanıp yigit atı ileri doğru mahmuzladı.

Callahorn'un çayırları çok geride kalıp Artaq'ın gümleyen toynaklarının altındaki toprak sert ve çatlak bir hal aldığı anda takibin üçüncü saatindeydiler, iblis kurtların ulumaları öyle yakınlaşmıştı ki koskoca gri şekiller her an görüş alanına girecek gibiydi. Rüzgâr ve toz onları kör etmiş, karmakarışık kıyafetlerinin altında bedenlerinden korkuyla ter boşanmıştı. Derken Vadili ve elf kızı nihayet Rhenn Vadisi'nin ağzını oluşturan kırık sırtları gördüler. Sırtlar elf ormanlarının aşağısındaki düzlüklerden yükseliyordu. Gece göğünde kayaların ve fundalıkların silueti kapkaraydı. Hiç yavaşlamadan geçide yö-neldiler. Artaq'ın göğsü inip kalkıyordu; bakımlı kara bedeni ter ve köpükle kaplıydı. Daha da gerilmiş, hızla karanlıkta yol alıyordu. İki kambur beden çaresizce sırtına tutunmuştu.

Saniyeler içinde geçit önlerindeydi, sarp ve kaba sırtlar iki yanlarında yükseliyordu. Vadinin dar yarığına şimşek gibi atıldı kara at. Rüzgâr yüzünü bıçak gibi keserken Wil yaş dolu gözleriyle, kendilerini tuzaga düşürmeyi bekliyor olabilecek iblisleri çılgınca aradı. Ne şaşırtıcıdır ki hiçbirini bulamadı. Vadide bir başlarınaydılar. Hemen bir neşe duygusu hissetti. Kaçacaklardı! Takipçileri, onları Batıkarası ormanlarına, elf diyarına sağ salım ulaşmadan önce yakalayamayacak kadar geride kalmışlardı. O vakte kadar yardım bulacaklardı...

Tamamlanmamış düşünce zihninde asılı kaldı, kara at vadinin zemini boyunca koştukça Artaq'ın yeri döven toynaklarının sesiyle uyum içinde tekrarlanıp durdu. Wil buz gibi oldu. Ne düşünüyordu böyle? Onları bekleyen yardım olmayacaktı. Gelişlerinden hiç kimse haberdar değildi, Allanon haricinde hiç kimse. Zaten Druid de gitmişti. Yardım mı? Ne yardımı umuyordu ki? İblisler daha şimdiden Seçilmişleri yok etmek için Arborlon şehrinin merkezine girmişlerdi. Onları inanılmaz aptallıkta bir Vadiliyi ve silahsız bir elf kızını ormanın içinde miller boyu kovalamaktan alıkoyan şey neydi? Rhenn Vadisi'ne ulaşmakla yapmayı becerebildiği tek şey, Artaq'ı açık çayırlardan alıp koşmasına engel olacak ağaçların arasına sokmaktı. Burada kurtların, kendilerinden daha hızlı ve çevik, ağaçların ve çalıların labirentinde daha iyi yol alabilen, onların kaçabildiğinden daha iyi kovalayabilen yaratıkların takibini önleyebilecek hiçbir şey yoktu. Hissettiklerini haykırmak istedi. Budala! Dar görüşlülüğü ellerindeki tek zayıf kaçma şansını da kaybettirmişti. Kimden kaçtığını düşünmeye öylesine dalmıştı ki nereye kaçıyor olduğunu düşünmeyi unutmuştu. Hiçbir yere kaçamayacaklardı. Yakalanıp öldürüleceklerdi. Kendi hatasıydı. Bunu başlarına kendisi sarmıştı.

Bir şeyler yapmalıydı.

Kafasında kırk tilki dolaşüyor, çaresizce aranıyordu. Sadece tek bir silahı kalmıştı:

elftaşları.

Derken Amberle feryat etti. Vadili irkilerek döndü. Elf kızının göğü işaret eden, dimdik kolunu izledi.

Vadinin ağzından, vadinin sırtlarını kapatabilecek genişlikte deri kanatları, bükük bir dalı andıran kıvrık ve yatık bir kafası olan, devasa, siyah bir yaratık uçuyordu. Tiz bir çığlık koyveren yaratık Streleheim'den vadinin ayrıldığı yere geldi ve üzerlerine alçaldı. Wil hayatında bu kadar büyük bir şey görmemişti. Çılgınca Artaq'a bağırırdı ama kara aygırın hali kalmamıştı, artık sadece ruhunun gücüyle koşuyordu. Yüz met-

re ileride, uzaktaki geçidi işaret eden vadi ağzı görünüyordu. Oranın ötesinde kendilerini bu kâbustan saklayabilecek, muhtemelen bu boyutta bir varlığın aralarına giremeyeceği ağaçlar vardı. Tüm ihtiyaç duydukları fazladan birkaç saniyeydi.

Yaratık üzerlerine dalış yaptı. Gecenin içinden aniden inen koskoca bir kaya gibi düşüyordu. Wil Ohmsford onun gelişini gördü ve gözü bir anlığına, yaratığın taşıdığı biniciye ilişti. İnsanımsı, yine de kambur ve şekilsiz, yüzünün karanlığında gözleri kıpkırmızı parlayan bir şeydi. Gözleri onu afallatmış gibiydi ve cesaretinin akıp gittiğini hissetti.

Bir anlığına işlerinin bittiğini düşündü. Ama o anda, son bir hamleyle Artaq geçidin diğer ucuna erişti, yüksek sırtlardan kurtuldu ve ağaçların karanlığına daldı.

Koca at derin tekerlek izleriyle dolu daracık bir toprak yola girmiş, biçimli bedenini ağaç gövdelerinin ve gür çalılıarın karmasından eğip bükerek kaçırırken hiç yavaşlamadan, gök gürültüsü gibi ilerliyordu. Wil ve Amberle hayvana çaresizce tutunmuşlardı, dallar ve sarmaşıklar onları kırbaçlıyor, her bir dönemeçte alaşağı olma tehlikesiyle yüz yüze bırakıyordu. Wil kara atı yavaşlatmaya çabaladı ama Artaq gemi aziya almıştı. Vadili onun kontrolünü büsbütün kaybetmişti. Hayvan artık kendi yarışında koşuyordu.

Birkaç saniye içinde biniciler tüm yön kavramlarını yitirmiş, etraflarına ve dolambaçlı yola çöken orman karanlığıyla şaşalamışlardı. Artık iblis kurtların ulumasını ya da uçan canavarın çılgınlığını işitmese de, Wil farkında olmadan kendi etraflarında dönüp doğruca kaçmaya çalıştıkları yaratıkların eline düşmekten korkuyordu. Gemi kurtarmak için sonuçsuz bir çabayla dizginlere asıldı ama Artaq orali bile olmadı.

Koca at beklenmedik bir şekilde yavaşlayıp sonra da durduğunda Vadili onu durdurma umudunu tümüyle yitirmek üzereydi. Orman patikasının orta yerinde, göğsü körük gibi, burun delikleri açılıp kapanır halde güzel biçimli başını öne eğdi ve hafifçe kişnedi. Uzun süren bir sessizlik anı bunu takip

etti. Wil ve Amberle sorgulayan bakışlar fırlatular birbirlerine.

Sonra tam önlerinde, orman gecesinden tek bir ses çıkmadan kayan uzun, kara bir şekil belirdi. Öyle çabuk olmuştu ki Wil elftaşlarına uzanmayı düşünmeye bile vakit bulamadı. Kara figür ilerledi, bir eliyle Artaq'ın terli boynuna nazikçe dokunup saten tenini yavaşça okşadı. Kukuletalı bir pelerinin gölgesinden yüzünü ışığa kaldırdı.

Allanon'du bu.

"İyi misiniz?" diye sordu alçak sesle, Amberle'yi eyerden kaldırp dikkatlice yere bırakırken.

Elf kızı ağzını açmadan başıyla onayladı, deniz yeşili gözleri şaşkınlık içindeydi. Şaşkınlık ve bir nebze öfke. Druid kaşlarını çatı, sonra Wil'in yardımına koştı ama Vadili Artaq'ın sırtından inmeye koyulmuştu bile.

"Öldüğünü sanmıştık!" diye patladı inanmazlıkla.

"Öyle görünüyor ki birisi, beni daha yaşarken sonsuza dek ölü ilan ediyor," diye yorumda bulundu gizemci alıngan bir edayla. "Gördüğünüz gibi, ben gayet..."

"Allanon buradan uzaklaşmamız gerek." Wil daha şimdiden arkasına endişeyle bakıyordu. Acelesinden kelimeleri yutuyordu. "İblis kurtlar bizi kuzeye, ta Mermidon'dan buraya kadar kovaladılar ve uçan kara, siyah bir şey..."

"Wil sakinleş."

"...neredeyse vadide bizi yakalıyordu, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden büyüktü..."

"Wil!"

Wil Ohmsford sustu. Allanon azarlarcasına başını iki yana salladı.

"Bu arada bir çift laf söylememe izin verecek misin, lütfen?" Vadili kıpkırmızı kesildi ve başıyla onayladı. "Sağ ol. Öncelikle, şu anda tamamen güvendesiniz. İblisler sizi artık takip edemez. Onların lideri varlığını hissedebiliyor. Benden korkuyor ve geri döndü."

Vadili kuşkulu görünüyordu. "Emin misin?"

"Fazlasıyla. Sizi hiç kimse takip etmedi. Şimdi ikiniz de benimle gelin ve oturun."

Onları yolun hemen kenarındaki devrilmiş bir kütüğe götürdü ve Vadili ile elf kızı bitkince oturdular. Allanon ayakta kaldı.

"Bu gece Arborlon'a gitmeliyiz," diye bildirdi onlara. "Ama yola çıkmadan önce azıcık dinlenmeye vakit ayırabiliriz."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Wil ona.

"Ben de size aynı şeyi sorabilirim." İri yarı adam tek dizinin üstüne çömelmiş, kara cüppesini toplamıştı. "Nehirde size neler olduğunu anladınız mı?"

Vadili başıyla onayladı. "Sanırım."

"O Gümüş Nehir'in Kralı'ydı," diye araya ekleyiverdi Amberle sessizce. "Onu gördük, bizimle konuştu."

"Amberle'yle konuştu," diye düzeltti Wil. "Peki sana ne oldu? Sana da yardım etti mi?"

Allanon başını iki yana salladı. "Korkarım onu görmedim bile. Sizi sarmalayıp götüren ışığı gördüm sadece. O dünyadan elini ayağını çekmiş, gizemli bir varlıktır ve kendini çok az kimseye gösterir. Sanırım bunun nedeni kendisinde saklı kalmalı. Bu sefer size görünmeyi seçti. Şöyle ya da böyle, varlığı iblisler arasında hatırı sayılır bir kargaşaya yol açtı, ben de bunu kendi kaçışımı ayarlamak için fırsat bildim."

Durakladı. "Amberle, onun seninle konuştuğunu söyledin. Sana söylediklerinin ne olduğunu anımsıyor musun?"

Elf kızı huzursuz görünüyordu. "Hayır, tam olarak değil. Bir düş gibiydi. Temas hakkında bir şeyler söyledi."

Bir an için Druid'in koyu renk gözlerinde bir kavrayış pırıltısı çaktı. Ama bunu ne Wil ne de Amberle gördü ve hemen söndü.

"Her neyse." Gizemci bu olayı sıradan bir şeymişçesine bir kenara koyuverdi. "Yardıma ihtiyacınız olduğunda yardım etti ve bu yüzden ona borçluyuz."

"Ona borçluyuz, orası kesin ama kesinlikle sana borçlu de-

giliz.” Amberle öfkesini gizlemeye gerek duymadı. “Nerelerdeydin Druid?”

Allanon şaşırmış gibiydi. “Sizi arıyordum. Ne yazık ki Gümüş Nehir’in Kralı size yardım ettiği vakit ayrılmamıza sebep oldu. Güvenlikte olduğunuzun farkındaydım elbette ama nereye götürüldüğünüzü ya da size nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum. Büyü kullanabilirdim ama bu gereksiz bir risk gibi gözüktü. Yasaklama’yı aşan bu ibislere önderlik eden kişinin en az benim kadar, belki daha büyük gücü var. Büyü kullanmak onu üzerimize çekebilirdi. O yüzden sana verdiğim talimatları hatırlayıp bunlara uyacağına güvenerek Arborlon’a doğru yola devam ettim, bir yandan da sizleri aradım. Yayan gitmeye mecbur olduğum için, kır atm mücadelesinde kayboldu Wil, başından beri benden önde olduğunuzdan emindim. Yanıldığımı sen elftaşlarını kullanıncaya kadar fark edemedim.”

Omuz silkti. “O sırada neredeyse Arborlon’a varmıştım. Mermidon’un aşağısındaki ormanlara sığınacağınızı düşünerek derhal geri döndüm, ormanın içinden güneye yolculuk ettim. Yine yanılmıştım. İblis kurtların ulumasını işittiğimde Rhenn Vadisi’ne ulaşmaya çalıştığınızı anladım. Beni buraya getiren buydu.”

“Öyle görünüyor ki pek çok kere yanılmışsın,” diye parladı Amberle.

Allanon hiçbir şey demedi, gözleri kızinkilerle buluştu.

“Bana kalırsa daha başından bana gelmekle bir hata ettin,” diye devam etti kız, sesi suçlayıcıydı artık.

“Gelmem şarttı.”

“Bunu göreceğiz. Şu anda beni kaygılandıran şey, iblislerin olayın başından beri senden bir adım ileride olması. Kaçınıcı defadır beni neredeyse yakalıyorlardı?”

Allanon doğruldu. “Pek çok kere. Tekrar olmayacak.”

Amberle de onunla birlikte kalktı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Artık kendimi senin vaatlerinle rahatlamış hissetmiyorum. Bu yolculuğun sona ermesini istiyorum. Tekrar eve dönmek istiyorum. Arborlon’a değil, Havenstead’e.”

Druid'in yuzu ifadesizdi. "Anlamaya çalış. Senin için elimden geleni yapıyorum."

"Belki. Belki de işine geleni yapıyorsun."

Druid dikleşti. "Bu adilane değil, elf kızı. Bu konuda sandığından daha az şey biliyorsun."

"Bildigim tek bir şey var. O da ne senin ne de beni koruması için seçtiğin kişinin çok yetenekli çıktığı. İkinizi de bir daha görmezsem çok mutlu olacağım."

Kız öylesine sinirlenmişti ki ağlayacaktı neredeyse. Onlara hiddetten köpürmüş bakışlar fırlatıyor, kendisine kafa tutmaları için meydan okuyordu. Bunu yapmadıklarında arkasını döndü ve karanlık basan patıkada yürümeye başladı.

"Bu gece Arborlon'a gitmemiz gerektiğini söyledin, Druid," diye seslendi kız. "Bunun sonra ermesini istiyorum."

Wil Ohmsford kızın ardından bakakaldı, yüzünden içleme ve karmaşık duygular okunuyordu. Bir anlığına orada öylece durup elf kızının kendi yoluna gitmesine izin vermeyi ciddi ciddi aklından geçirdi. Hiç şüphesiz kız onun işe yaramaz olduğunu düşünüyordu. Sonra Allanon'un elini omzunda hissetti.

"Onu yargılamak için bu kadar acele etme," dedi Druid yumuşak bir sesle.

El çekildi ve Allanon Artaq'm dizginlerini tutmaya gitti. Wil'e dönüp sorgularcasına baktı. Vadili başını iki yana sallayıp kalktı.

Ne olursa olsun, buraya kadar gelmişti. Devam etmemekle eline geçecek bir şey yoktu.

Druid, ağaçların arasındaki patıkada kaybolan elf kızının narin bedeninin peşinden gitmeye başlamıştı bile. Wil de gönlüsüzce takip etti.

BÖLÜM 18

Ertesi günün akşamıydı. Ağaçlık Arborlon şehrinde gölgeler uzamış, kül rengi akşam karanlığı koyulaşarak geceye dönmüştü. Eventine Elessedil çalışma odasının inzivasında bir başına oturmuş, sabahleyin ilgilenmesini gerektirecek hususlarla ilgili Gael'in çıkardığı listeyi okumaya dalmıştı. Bezginlik yüzünü çizgilerle bezemişti ve gözleri, oturduğu tahta masanın üzerinde duran yağ lambasının ışığında yorgunluktan kısılmıştı. Oda durgundu, yaşlı elf kralını düşüncelerinin sessizliğine hapsediyordu.

Odanın diğer ucuna serilmiş, sırtını bir kitaplığa vermiş, gürültüyle uyuyan Manx'a bir göz attı. Av köpeğinin ak düşmüş göğsü ritmik şekilde yükselip alçalıyor, burnundan üfürdüğü hava yüzünden tuhaf bir inleme geliyordu. Eventine gülümsedi. Kocamış köpek, diye düşündü, hemen uykuya dalıyorsun, derin, rüyasız ve tasasız. Başını salladı. Böyle huzurlu bir gece için neler vermezdi. Huzura eriştiği anlar çok nadirdi. Uykusu kâbuslarla dolup taşıyordu, uyanık olduğu saatlerin nahoş gerçekliklerinin çarpılmış hali olan, beraberinde uykusuna taşıdığı kâbuslarla. Onunla alay ediyor, azap çektiriyorlardı. Uykusunu rezilce çalışıyorlardı. Bölük pörçük edici ve kin doluydular. Her gece geliyor, bilinçaltını dürtüyor, uykusunu bölüyorlardı, öyle ki şafak nihayet bu mücadeleye bir son verinceye kadar zaman zaman sarsılarak uyanıyordu.

Gözlerini ovuşturdu, sonra da ışığı elleriyle örterek yuzu-

nu. Biraz sonra uyuması gerekecekti, çünkü şu ya da bu biçimde gerekliydi uyku. Ama çok az huzur bulacağını biliyordu.

Ellerini indirdiğinde kendini Allanon'a bakarken buldu. Bir an Druid'i görüyor olduğuna inanmadı; bu sadece bitkinliğin sebep olduğu, zihninin bir aldatmacasıydı. Ama gözlerini sıkı sıkı yumup da görüntü kaybolmayınca irkilerek ayağa fırladı.

"Allanon! Ben de hayal gördüğümü sanmıştım!"

Druid ileri çıktı ve elleri kenetlendi. Elf kralının gözlerinde küçücük bir kuşku pırıltısı vardı.

"Onu buldun mu?"

Allanon başıyla onayladı. "Kız burada."

Eventine ne karşılık vereceğini bilemedi. İki adam tek laf etmeksizin bakıştılar. Kitaplığa yaslı yatan Manx başını kaldırıp esnedi.

"Onun bir daha geri döneceğini sanmıyordum," dedi kral sonunda. Duraksadı. "Onu nereye götürdün?"

"Emniyette olacağı bir yere," diye yanıtladı Allanon. Kralın elini bıraktı. "Çok vaktimiz yok. Oğullarını ve en güvendiğin danışmanlarını çağırmanı istiyorum, elfleri tehdit eden badi-reden bahsetmiş olduğun kişileri. Seçiminden emin ol. Onları bir saat içinde, Yüce Divan Odası'nda topla. Onlarla konuşacağımı söyle. Başka hiç kimseye haber verme. Nöbetçilerin dışarıda nöbet tutmalarını sağla. Bir saat. O zaman görüşeceğiz."

Döndü ve geldiği açık pencereye doğru yürümeye başladı.

"Amberle..." diye seslendi Eventine arkasından.

"Bir saat," diye yineledi Druid, sonra perdelerin içinden kayıp gitti ve kayboldu.

Verilen saat geçti ve elf kralının çağırdıkları Yüce Divan Odası'nda bir araya geldiler. Divan Odası, meşe ağacı ve taştan yapılmış, tavanı muazzam kirişlerin yukarıda yıldız biçiminde birleşmesiyle oluşmuş, altıgen, mağaramsı bir odaydı. Siyah, demir zincirlere asılı, zemine doğru inen yağ lambalarının aydınlattığı odaya, bir dizi büyük ahşap kapı açılıyordu. Karşı

duvara kralın kürsüsü kurulmuştu ve basamaklarla çıkılan büyük el yapımı meşe tahtın iki yanı, üzerinde elf krallarının soy nişanlarını taşıyan bayrakların bulunduğu sancaklarla çevriliydi. Geri kalan duvarlarda her biri birkaç düzine sırayla dolu, tümü de alçak demir parmaklıklar tarafından bir arena gibi çevrilmiş geniş bir cilalı taş zemine bakan localar yer alıyordu. Odanın tam göbeğinde, Yüce Divan üyelerinin oturduğu büyük, yirmi bir sandalyeli oval bir masa vardı.

Bu gece sandalyelerin yalnızca altısı doluydu. Birinde Ander Elessedil oturuyordu. Kendisiyle birlikte oturan beş kişiyle nadiren konuşuyor, gözleri huzursuzca odanın diğer ucundaki kapalı iki kapıya kaçamak bakışlar atıyordu. Amberle'ye ilişkin düşünceler zihnini meşgul ediyordu. Babası, Allanon'un dönüş haberiyle geldiği vakit kızıdan hiç bahsetmediyse de, Druid'in onu Arborlon'a geri döndürmeyi başardığına kalıbını basabilirdi, aksi taktirde Yüce Divan böyle alelacele toplanmazdı. Allanon'un, kızı Divan'a çıkarıp Kanateşi arayışının ona emanet edilmesini istemeye niyetlendiğinden de aynı derecede emindi. Divan'ın ne karşılık vereceğini kesin olarak bilemiyordu. Şayet kral önce Druid'in ricasından ve ona destek vermekten bahsetmeyi seçerse, bir ihtimal diğerleri de bunu kabullenirlerdi. Gerçi ellerin, Amberle söz konusu olduğunda taşıdıkları şiddetli duygular göz önüne alınırsa, bu asla önceden bilinebilecek bir şey değildi. Her halükârda, babasının bunu yapacağına inanmıyordu. O, önce etrafında toplanan insanların öğütlerini dinleyecekti. Sonra kararını verecekti.

Ander babasına kısacık bir bakış fırlattı, sonra yine gözlerini kaçırıldı. Kendi kararının ne olacağını merak etti birdenbire. Ondan konuşması istenecekti ama söz konusu olan Amberle olduğunda objektif bir karar vermeyi bekleyebilir miydi kendinden? Çelişkili hisler, yoğunluklarıyla onun manûğına gölge düşürüyorlardı. Sevgi ve hayal kırıklığı iç içe geçmişti. Hislerine karşılık olarak, masada önünde duran elleri de kenetlenmişti. Belki en hayırlısı hiç konuşmamaktı. Belki de sadece diğerlerinin yargısına saygı göstermeliydi.

Bakışları bir an için onların yüzlerinde dolaştı. Oda kapısı dışında nöbet tutan Dardan ve Rhoe haricinde hiç kimseye bu toplantıdan söz edilmemişti. Babasının çağırabileceği başkaları iyi adamlar da vardı. Ama o bunları seçmişti. Her birinin karakterini tartarken, bunun dengeli bir seçim olduğuna hükmetti Ander. Ama kendilerinden rica edileni duyduklarında ne tarz bir yargıya varacaklardı?

Emin olmadığını fark etti.

Arion Elessedil babasının sağında, Divan'da ülkenin veliaht prensine ayrılan yerde oturuyordu. Ne zaman önemli bir karar verilecek olsa hep yaptığı gibi kralın bakacağı ilk kişi Arion'du. Arion babasının gücüydü ve yaşlı adam onu ölesiye seviyordu. Onun varlığı bile yaşlı adama, Ander'in nasıl denerse dene sin veremeyeceğini bildiği bir güvence sağlıyordu. Ama Arion merhametten yoksundu ve sağduyusunu körelten bir inatçılık sergiliyordu kimi zaman. Amberle söz konusu olduğunda onun ne yapacağını önceden kestirmek güçtü. Bir zamanlar bu kızı, sevgili kardeşi Aine'in yegâne evladını sevmiştir. Ama bunun üzerinden çok zaman geçmişti. Kardeşinin ölümüyle birlikte duyguları değişmişti. Amberle'nin bir Seçilmiş olarak onun güvenini boşa çıkarmasıyla daha da değişmişti. Veliaht prensin içinde büyük bir hırçınlık vardı ve bu, büyük oranda bu kızın krala açıkça yaşatmış olduğu acıdan ötürüydü. Bu duygunun ne kadar derinlere uzandığını bilmek imkânsızdı. Derinlere, diye düşündü Ander ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek onu tasalandırdı.

Başdanışman Emer Chios, Arion'un yanındaki koltuğu işgal ediyordu. Başdanışman olarak, kralın yokluğunda Divan'a başkanlık eden oydu. Sözünü sakınmayan, ikna kabiliyeti yüksek bir adamdı ve fikirlerini açık seçik beyan edeceğine güvenilebilirdi. Eventine ve başdanışmanı, Divan'da tartışılan her konuda fikir birliğine varmasalar da birbirlerinin görüşlerine karşı büyük saygı beslerlerdi. Eventine, başdanışmanın söyleyeceklerini dikkatle dinleyecekti.

Elf Ordusu Başkumandanı Kael Pindanon, kralın en eski ve en yakın dostuydu. Kraldan on yaş genç olmasına karşın, Pindanon onunla yaşıt görünürdü. Yüzü kurumuş bir ağaç gibi kırışmış, çarpık çurpuk bedeni ham deri kadar sert ve çarpışmalarla geçen bir ömür yüzünden yara izleriyle dolu, düğüm düğümdü. Beyaz saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve ağzının ince hattının çevresinden aşağı sarkan, kavis çizen büyük bir bıyığı vardı. Demir sertliğinde ve amacı sabit olan Pindanon, Eventine'in danışmanları arasında en öngörülü olanıydı; o daima kralın çıkarlarını gözeterek öğüt verirdi. Amberle için de böyle yapacaktı.

Masadaki son adam Yüce Divan'ın üyesi değildi. Ander'den bile genç, ince, koyu renk saçlı, her an tetikteymiş gibi duran, kahverengi gözleri endişeli bir elfti. Pindanon'un yanında oturuyordu. Sandalyesi oval masadan hafifçe geriye çekilmişti, diğerleriyle konuşmuyor, sadece sessizce izliyordu. Beline çifte hançer bağlıydı ve sırtına asılı kında enli bir kılıç vardı. Üzerinde Elessedillerin simgesi bulunan ve boynuna asılı bir zincirden sarkan madalyon haricinde, mevki gösterir hiçbir işaret taşımıyordu. Adı Crispin'di. Saray muhafızlarının, yani elf avcılarının, tek gayesi kralı korumak olan seçkin birliğinin yüzbaşısıydı. Onun Divan'daki varlığı gizem kabilinden bir şeydi; Ander'e kalırsa, babasının fikir belirtmesini bekleyebileceği birisi değildi. Ama zaten babası da her zaman Ander'in umduğunu yapmazdı.

Değerlendirmesini yaparken durakladı. Babasının seçtiği, farklı geçmişlere ve kişiliklere sahip bu adamların tek ortak yanı yaşlı krala olan mutlak bağlılıklarıydı. Belki de bu bağlılıktan dolayı Eventine ne denli güç olursa olsun, onların Amberle hakkında varmaları gereken karara gözü kapalı güvenebileceğini hissetmişti. Belki de buradaydılar, çünkü vakit elf yurdunu savunmaya geldiğinde de danışacağı kimseler onlardı.

Ve bu vakit yakındı. Elflerle iblisler arasında korkunç bir mücadelenin kaçınılmazlığı, her geçen gün onların kaşısı-

na çıkıyordu. Ellerys günbegün güçten düşüyordu. Çürüme ve solma, dallarına geri dondurülemez şekilde yayılıyor, onu yaşamdan ve güzellikten mahrum bırakıyor. Yasaklama'yı ayakta tutan kudret zayıflıyordu. Gün geçmiyordu ki tuhaf ve korkutucu yaratıkların, kâbuslardan ve kara fantezilerden çıkma varlıkların Batıkarası'nın hudutlarında dolaştığı rapor edilmesin. Elf askerlerinin Rhenn Vadisi'nden Sarandanon'a, Keçe Ovası'ndan Kershalt'a kadar devriye tutmalarına karşın yaratıkların sayısı artıyordu. Bundan daha fazlasının takip edeceği muhakkaktı, ta ki en azından elflerin üzerine topyekûn saldıracak kadarı serbest kalıncaya değin.

Ander dirseklerini masaya dayayıp ellerini alnına koydu, ısığa karşı gözlerini örttü. Ellerys öyle süratle kötüleşiyordu ki Allanon arayışında başarılı olduysa bile Kanateşi'ne ulaşacak zaman kalıp kalmadığını merak ediyordu. Zaman! Her şey dönüp dolaşıp zamana bağlanıyordu.

Odanın diğer ucundaki devasa kapılar ardına kadar açıldı ve altı baş birden döndü. Allanon uzun adımlarla yürüdü içeri. Kara cüppesinin içinde uzun ve tehditkârdı. Onunla birlikte pelerinli ve kukuletalı, yüzleri örtülü, daha ufak iki figür gelmişti.

Amberle, diye düşündü Ander hemen. İkisinden biri Amberle olmalıydı!

Peki ya ikincisi kimdi?

Üçü de konuşmaksızın oval masanın diğer ucuna ilerlediler. Druid eşlikçilerini oturttu, sonra esmer yüzünü krala döndü.

"Lordum Eventine." Hafifçe eğildi.

"Allanon," diye karşılık verdi kral. "Hoşgeldin."

"Herkes toplandı mı?"

"Herkes," diye temin etti Eventine onu, sonra teker teker isimlerini saydı. "Lütfen söylemek üzere geldiğin şeyi söyle."

Allanon elflerle kukuletalı iki figürün ortasında durana kadar birkaç adım ilerledi.

“Pekâlâ. Bunu yalnız bir kez söyleyeceğim, o yüzden kullaklarınızı açıp dinlemenizi rica ediyorum. Elf ulusu ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya. Ellcrys ölüyor. Her geçen gün daha süratle kötüleşiyor. O kötüleştikçe Yasaklama duvarı zayıflıyor. Atalarınızın hapsettiği iblisler bir kez daha dünyanızda başıboş gezinmeye başladılar bile. Çok geçmeden tümü birden serbest kalacak ve bu gerçekleşir gerçekleşmez sizin yok olmanız için uğraşacaklardır.”

Druid bir adım ilerledi. “İnanmazlık etmeyin, elf lordları. Onları güden kinin boyutlarını benim kadar bilmiyorsunuz. Yasaklama’yı daha şimdiden aşmış olan ancak bir avuç yaratıkla yüz yüze geldim ama o birkaçı bile hepsini kavuran kinin tümünü göstermeye yetti. Bu kin korkunç. Onlara güç veriyor, dünyadan ilk kez sürüldüklerinde sahip olduklarından daha büyük bir güç. Karşısında durabileceğinizi sanmıyorum.”

“Elf ordusunu bilmiyorsun!” Pindanon’un yüzü kapkara kesilmişti.

“Kumandan,” dedi Eventine yavaşça. Yaşlı asker hemen döndü. “Bırak onu dinleyelim.”

Pindanon engellenmenin verdiği hüsrarla çenesi kırış kırış, yerine oturdu.

“Ellcrys, hayatta kalışınızın anahtarıdır,” diye sözünü sürdürdü Allanon, Pindanon’u görmezlikten gelerek. “Ellcrys öldüğünde Yasaklama ortadan kalkacak. Onu yaratan büyü kaybolacak. Bunun önüne geçebilecek sadece ve sadece bir şey var. Elf efsaneleri ve kendine hayat veren büyü kuralları gereğince, Ellcrys bir yeniden doğuştan geçmeli. Bu tek bir şekilde gerçekleşebilir. Gayet iyi biliyorsunuz. Ağacın hizmetinde olan bir Seçilmiş, onun tohumunu, tüm yaşamın kaynağı olan dünyanın Kanateşi’ne taşımalı. Bu tohum orada ateşe tamamen batırılmalı, sonra da ana ağacın köklerinin bulunduğu toprağa geri döndürülmeli. O zaman Ellcrys yeniden yaşam bulacak. O zaman Yasaklama duvarı yerine gelecek ve iblisler bir kez daha hapsolacak.

"Arborlon'un erkekleri! İki hafta evvel, Ellcrys'in ölmeye vuz tuttuğunu keşfedince Eventine Ellesedil'e elimden gelen tüm yardımı sunmak üzere geldim. Gelişim yeterince hızlı değildi. Yasaklama zayıflamaya başlamış ve içinde tutsak bulunan iblislerden birkaçının firar etmesine izin vermişti bile. Ben mani olamadan, Seçilmişlerden bulabildiklerinin tümümü uykularında öldürdüler.

"Yine de krala, elflere iki şekilde yardımcı olmaya çalışacağımı söyledim. İlk olarak Paranor'a, Druidlerin kalesine gidecek ve orada atalarımın tarihçelerini karıştırarak Güvenli Kale sözcüğünün sırrını öğrenmeye çalışacaktım. Bunu yaptım. Kanatesi'nin nerede bulunabileceğini keşfettim."

Durakladı, dinleyenlerin yüzlerini inceledi. "Krala, Kanatesi arayışında, Ellcrys'in tohumunu taşıyabilecek kimseyi bulacağımı da söylemiştim, çünkü böyle bir şahsın varlığına inanıyordum. Bunu da yaptım. Bu kişiyi beraberimde Arborlon'a getirdim."

Toplanmış adamlardan kuşkucu bir mırıltı yükselirken, Ander beklentiyle gerildi. Allanon döndü ve kukuletalı iki figürden ufak tefek olanına işaret etti.

"Öne çık."

Karanlık figür tereddütle doğruldu, sonra Druid'in yanına gelmek üzere yürüdü.

"Kukuletanı indir."

Tekrar tereddüt yaşandı. Koltuğunda kaskatı oturan, elle-riyle sıkı sıkı tutunan Eventine haricinde elflerin tümü sabırsızca öne eğildi.

"Kukuletanı indir," diye yineledi Allanon kibarca.

Pelerinli figür bu sefer itaat etti. İnce, esmer eller cüppenin kıvrımlarından uzanıp yüzünü örten başlığı geriye indirdi. Amberle'nin kararsızlıkla donmuş deniz yeşili gözleri büyük-babasının gözleriyle buluştu. Afallama dolu bir sessizlik anı yaşandı.

Sonra öfkeden kuduran Arion ayağa fırladı. "Hayır! Hayır,

Druid! Çıkar onu buradan! Nerede bulduysan oraya geri götür!"

Ander iskemlesinden yarı yarıya doğrulmuştu, ağabeyinin sözleri karşısında yaşadığı şok yüzüne yansımıştı ama babası kolundan tutup onu tekrar yerine oturttu. Çabuk, öfkeli yorumlar yapıldı ama sözcükler birbirini boğan bir ses karmaşasında kayboldu.

Eventine'in eli sertçe havaya kalktı ve oda yine dinginleşti.

"Sözü, bitene kadar Allanon'u dinleyeceğiz," diye katı bir tavırla yineledi ve Arion iskemlesine geri döndü.

Druid başıyla onayladı. "Sizden yalnızca şunu hatırlamanızı isteyeceğim. Ellcrys'in tohumunu sadece hizmet eden bir Seçilmiş taşıyabilir. Yıl başladığında yedi kişiydiler. Altısı öldü. Amberle Elessedil sizin son umudunuz."

Arion atıldı. "O umut falan değil! O artık bir Seçilmiş değil!" Elf prensinin sesi acı ve müsamahasızdı. Kael Pindanon başıyla ona katıldı, buruşuk yüzünden memnuniyetsizlik okunuyordu.

Allanon bir adım ilerledi. "Onun hâlâ bir Seçilmiş olup olmadığını mı sorguluyorsunuz?" Belli belirsiz, alaycı bir tebesüm geçti dudaklarından. "Öyleyse şunu bilin ki o da bunu sorgulamakta. Ama ona söyledim, büyükbabasına söyledim ve şimdi de size söylüyorum ki onun ne olduğu gerçeğini belirleyecek olan şey ne sizin duygularınızdır ne de onunkiler. Duygularınızın hiçbir etkisi yok. Kralın torunu ya da toplumdan dışlanmış biri olmuş, ne yazar elf prensi? Sizin tasanız halkınızın hayatta kalması olmalı. Halkınızın ve tüm Kara halklarının, çünkü bu tehlike pekâlâ onları da tehdit ediyor. Eger Amberle'nin sizlere ve onlara faydası dokunursa, olup bitenler unutulmalı."

Arion gerilemedi. "Unutmayacağım. Asla unutmayacağım."

"Bizden istediğin nedir?" diye hemen araya girdi Fmer C'hios ve Arion bir kez daha oturdu.

Allanon başdanışmanla yüzleşmek üzere döndü. "Sadece

şu: Bir Seçilmiş olup olmadığına karar vermeye ne sizin ne benim ne de Amberle'nin hakkı var. Bu hakka sadece Ellcrys sahip, çünkü en başta onun bir Seçilmiş olmasına karar veren de Ellcrys'ti. Bu yüzden ağacın hislerini öğrenmeliyiz. Bırakın Amberle Ellcrys'in huzuruna çıksın, bırakın Ellcrys karar versin onun kabul ya da reddine. Eğer bir Seçilmiş olarak kabul edilirse, ona bir tohum verilecek ve Kanateşi arayışına gidecek."

"Ya reddedilirse?"

"O zaman Kumandan Pindanon'un elf ordusuna duyduğu güvenin yerinde olmasını umalım."

Arion, babasının fırlattığı ikaz dolu bakışı hiçe sayarak gene doğruldu.

"Bizden çok fazla şey talep ediyorsun, Druid. Güvenilmez olduğu ispatlanmış birine güvenmemizi bekliyorsun."

Allanon'un sesi kararlıydı. "Ellcrys'e güvenmenizi istiyorum, sayısız asırdır yaptığınız gibi. Bırakın kararı o versin."

Arion başını iki yana salladı. "Hayır, burada bir dolap döndüğünü seziyorum, Druid. Ağaç hiç kimseyle konuşmaz, bu kızla da konuşmayacaktır." Öfkeli bakışı Amberle'ye kaydı. "Eğer kız güvenimizi kazanacaksa, önce Arborlon'u niye terk ettiğini açıklasın. Neden kendisinin ve ailesinin itibarını zedelediğini söylesin."

Allanon bir an için bu talebi düşünürmüş gibi gözükte, sonra nihayet yanı başındaki elf kızına baktı. Amberle'nin yüzü bembeyazdı.

"Kimsenin itibarını zedelemek istemedim," diye sessizce yanıtladı kız. "Yapmam gerektiğini hissettiğim şeyi yaptım."

"Bizi küçük düşürdün!" diye patladı Arion. "Sen kardeşimin çocuğusun ve ben onu çok severdim. Senin ne yaptığını anlamak istiyorum ama anlamıyorum. Yaptığın şey ailemize leke sürdü, hepimize. Babanın hatırasını lekeledin. Seçilmişlerin hiçbiri hizmet etme şerefini geri çevirmemiştir. Hiçbiri! Ama sen, bu şerefi hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına elinin tersiyle ittin!"

Amberle kararlıydı. “Benim kaderimde Seçilmiş olmak yoktu, Arion. O bir hataydı. Diğerleri gibi hizmet etmeye çalıştım ama yapamadım. Benden bekleneni biliyordum ama... Yapamadım.”

“Yapamadım da ne demek?” Arion gözdağı verircesine ileri çıktı. “Neden? Sebebini bilmek istiyorum. İşte açıklama fırsatın, o halde açıkla!”

“Yapamam!” diye yanıtladı kız bir fısıltıyla. “Yapamam. Anlamamı sağlayamam, isteseydim bile, eğer...” Yalvarırcasına Allanon’a baktı. “Beni neden geri getirdin, Druid? Bu anlamsız. Beni burada istemiyorlar. Ben de burada olmayı istemiyorum. Korkuyorum, anlıyor musun? Evime dönmeme izin ver.”

“Evindesin,” diye yanıtladı Druid. Sesinde, daha önce orada olmayan bir hüzün vardı. Arion’u süzdü. “Soruların anlamsız, elf prensi. Bu soruların ardında yatan maksadı bir düşün. Kaynağını bir düşün. Acı, hırçınlığa yol açar, hırçınlık da öfkeye. Bu yolda çok fazla ilerlersen yolunu şaşırırsın.”

Durdu, koyu renk gözleri Divan’dakilerin gözlerine kilitlenmişti. “Bu kızın halkını terk etmesine neyin yol açtığını biliyormuş gibi yapmıyorum. Onun, kendisine Arborlon’da sunulandan farklı bir yaşantıyı seçmesinin sebebini biliyormuş gibi yapmıyorum. Onu yargılamak ne bana düşer ne de size. İblisler ondan haberdarlar, peşine düştüler. Hâlâ onu arıyorlar. Güçlüklere göğüs gerdi ve geri dönmekle tehlike riskini göze aldı. Bunlar bir hiç uğruna mıydı?”

Amberle’ye yönelik tehlike sözünü duyar duymaz Eventine’in gözlerinde küçücük bir telaş belirdi. Ander bunu gördü, telaş ifadesi bir an belirip kaybolmuştu.

“Bu kızı bize danışmadan da Ellcrys’e götürebilirdin,” diye işaret etti Emer Chios birdenbire. “Neden bunu yapmadın?”

“Amberle Arborlon’a dönmeyi istemedi,” diye cevapladı Allanon. “Onu bunun zorunluluğuna, eğer elinden geliyorsa halkına yardım etmesi gerektiğine ikna ettiğim için geldi. Yine de gizlice ve belli etmeden gelmeye zorlamak mümkün değildi,

açık açık olmalıydı. Eğer Ellcrys'in huzuruna çıkması gerekiyorsa, bu sizin onayınızla gerçekleşmeli."

Kolunu kızın narin omuzlarına doladı. Kız başını kaldırdı, şaşkınlığı çocuksu çehresine yansımıştı.

"Kararınızı vermelisiniz." Druid'in yüzü kayıtsızdı. "İçinizden kimler onun yanında duracak, elf lordları?"

Oda sessizleşti. Elfler ve Druid ağızlarını açmaksızın, gözleri birbirine kilitlenmiş, bakiştılar. Neredeyse unutulmuş olan pelerinli ikinci figür, masanın uzak ucunda gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Saniyeler akıp gitti. Hiç kimse yerinden kalkmadı.

Derken Ander Elessedil, Allanon'un dosdoğru kendisine baktığını fark etti. Aralarında sözsüz bir şey, neredeyse karşılıklı bir anlayış gerçekleşti. O anda Ander ne yapması gerektiğini anladı.

Yavaşça ayağı kalktı.

Agabeyinin, "Ander!" diye itiraz ettiğini duydu.

Arion'un öfkeli yüzüne bir bakış attı, diğerinin merhametsiz gözlerine yansıyan uyarıyı görünce tekrar gözlerini kaçırdı. Hiçbir şey söylemeksizin masanın etrafında dolandı, Amberle'nin karşısına geldi. Kız başını kaldırıp ona baktı. Korkmuştu, kaçmaya hazır vahşi bir hayvan gibiydi adeta. Ander kibarca onun omuzlarını tuttu ve alnına bir öpücük kondurmak üzere eğildi. Onu kucaklayarak karşılık veren kızın gözlerine yaşlar hücum etmişti.

Emer Chios doğruldu. "Bu kararı vermede herhangi bir güçlük görmüyorum lordlarım," diye hitap etti onlara. "Seçeneklerimiz neler olursa olsun, kesinlikle onlardan istifade etmeliyiz."

Ander'e katılmak üzere ileri çıktı.

Crispin, Eventine'e kısa bir bakış fırlattı. Kral kaskatı oturuyordu. Yüzbaşıyla göz göze gelirken yüzü ifadesizdi. Crispin ayağa kalktı ve Ander'in yanına gitmek üzere odanın karşısına geçti.

Divan eşit olarak bölünmüştü. Üçü Amberle'nin tarafındaydılar, üçü de masada kalmıştı. Eventine Arion'a baktı. Elflerin veliaht prensi babasının bakışını çekincesizce karşıladı, sonra hırçın gözlerini Ander'e çevirdi.

"Ben kardeşim gibi aptal değilim. Hayır diyorum."

Kral, Pindanon'a baktı. Yaşlı askerin yüzü katıydı.

"Benim güvenim elf ordusuna, bu çocuğa değil." Sonra duraksarmış gibi gözükte. "O sizin etiniz ve kanınızdandır. Oyum sizindir kralım. Onu iyi kullanın."

şimdi tüm gözler Eventine'e dikilmişti. Bir an için duymamış gibi davrandı. Önündeki masaya bakıp kalmıştı, yüzünde keder ve boyun eğiş vardı. Elleri cilalı ahşap yüzeyden ağır ağır kaydı, sonra sınıksız kenetlendi.

Ayağa kalktı.

"O zaman hüküm verilmiştir. Amberle, Ellcry's'in huzuruna çıkacaktır. Bu Divan oturumu sonra ermiştir."

Arion Elessedil doğruldu, Ander'e dondurucu bir bakış savurdu ve Yüce Divan'dan tek kelime etmeksizin çekip gitti.

Başlığının gizleyen gölgesinde, Wil Ohmsford ağabeyinin arkasından bakakalan Ander Elessedil'in gözlerindeki acı ve şüphe yansımalarına şahit oldu. İkisinin arasında bir daha kolay kolay kapanmayacak bir uçurum açılmıştı. Sonra elf prensinin bakışı aniden kayarak onunkilerle buluştu ve sıkılğan bir tavırla gözlerini kaçırdı.

Allanon tekrar konuşuyordu, orada kalanlara Amberle'nin Ellcry's'e gitmeden evvel bir ya da iki gün dinleneceğini ve bunu yaptıktan sonra bir kez daha toplanacaklarını bildirdi. Wil cüppesini kendine çekerek doğruldu, çünkü Allanon onu kendini göstermemesi hususunda uyarımıştı. Oda boşalmaya başladı ve Wil Amberle'nin yanında durmak üzere yurudu. Ander Elessedil'in dönüp onlara bir baktığını, duraksadığını, sonra diğerlerini takip ettiğini gördü. Allanon Eventine'i bırkôřeye çekmiş, onunla konuşuyordu. Sözlere kısık ve sır ka-

bilindendi. Aralarında bir anlaşmazlık var gibiydi. Sonra, gönulsuz bir baş hareketiyle elf kralı da mekânı terk etti. Wil ve Amberle Druid'le baş başa kalmışlardı.

Allanon işaret etti. "Benimle gelin."

Onları çabucak Divan Odası'ndan çıkarıp bir kez daha girişin ötesindeki serin karanlıkta duruncaya dek dış avluya doğru götürdü. Druid durakladı, dinledi, sonra onlara döndü.

"Amberle." Kızın gözleri kendi üzerinde sabitleninceye kadar bekledi. "Ellcrys'e bu gece gitmeni istiyorum."

Elf kızının yüzünden şaşkınlık ve karmaşa okunuyordu.

"Neden?" diye sordu inanmazlıkla, sonra başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Hayır, bu çok erken! Bunu yapmadan önce kendimi hazırlamak istiyorum. Üstelik az önce büyükbabama ve diğerlerine bana bir-iki gün verileceğini söyledin!"

Allanon sabırla başını salladı. "Küçük ama lüzumlu bir aldatmaca. Hazırlığa gelince, ne hazırlığı yapacaksın ki? Bu bir kabiliyet ya da dayanıklılık sınavı değil, miktarı ne olursa olsun hiçbir hazırlığın sana faydası olmaz. Ya ağaca hizmet eden bir Seçilmiş'sindir ya da değilsindir."

"Yorgunum, Druid!" Kız öfkeliydi şimdi. "Yorgunum ve uykuya ihtiyacım var! Bu işi şimdi yapamam!"

"Yapmalısın." Allanon durakladı. "Yorgun olduğunu, uykuya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama bunlar beklemek zorunda. Önce ağaca gitmelisin ve bunu şimdi yapmalısın."

Kız onun sözleriyle gerginleşti, gözlerine tuzaga düşürül-müşçesine bir bakış yerleşti. Sonra kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başladı. Sanki olup biten her şey, kulübesinde Druid'in durduk yere belirmesi, Ellcrys'in ölmekte oluşu ve Seçilmişlerin katledilişi, Arborlon'a dönmesi gerektiğini kavraması, Havenstead'den kuzeye yapılan hırpalayıcı yolculuk, Divan'la ve büyükbabasıyla yüzleşme ve şimdi de bu, topluca bir araya gelip üstüne çullanmışlardı. Küçük, korumasız, hıçkırarak ve ağzından çıkmayan sözcükler boğazına dizilmiş halde önlerinde durdu. Allanon ona uzandığında kız hemen

yana kaçtı, birkaç uzun dakika boyunca ikisinden de uzak durdu. Wil Ohmsford onun arkasından çaresizce baktı.

Nihayet kız ağlamayı bıraktı, yüzü hâlâ öte tarafa dönüktü. Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti.

“Ona bu gece gitmem gerçekten gerekli mi Allanon? Gerçekten gerekli mi?”

Druid başını salladı. “Evet, elf kızı.”

Uzun bir sessizlik oldu. “O halde öyle yapacağım.”

Sessiz ve bir kez daha kendine hâkim, onlara katıldı. Allanon konuşmaksızın onları şehrin sokaklarına götürdü.

BÖLÜM 19

Ölgün gümüş mehtap, gökyüzünden dökülüp yaz gecesini boyamıştı. Tatlı ıtırlar ve rahatlatıcı uğultular, ılık esintilerde dans edip asılı kalan baş döndürücü dalgalar halinde karanlıktan yükseliyor, sıra sıra çalılarla sergilere, çiçek tarhlarına ve Yaşam Bahçeleri'nin fundalarına dokunuyordu. Benekli gölgeler bahçelerin renklerini tuhafça örülmüş siyah beyaz desenlerle kaplamıştı. Karanlıkla uyanan küçük yaşam türleri arkalarında iz bırakmayan ani, görünmez hamlelerle sekip uçuyorlardı.

Hepsinin orta yerinde, elflerin yurduna yüksekte bakan küçük tepenin üzerinde yalnız ve ihmal edilmiş duran ve Ellcrys diye andıkları mucizevi ağaç, ölüme doğru kaçınılmaz yürüyüşünde ağır ağır ilerliyordu. Uzun yolculuk şimdiden bedelini ödetmeye başlamıştı. Sağlığında Ellcrys'i ayırt eden o mukemmel güzellik gitmiş, biçiminin kusursuz simetrisi bozulmuş ve kırılmıştı. Gümüş kabukları gövdesinden ve dallarından sıyrılmış, yırtık deri gibi şeritler halinde, kara ve çürümüş olarak sarkıyordu. Kan kırmızı yapraklar solarak buruş buruş olmuş, şimdiden dökülmüş olanları altındaki toprağa saçılmıştı. Kurumuş ve ölmüş kabuğu rüzgârla hışırıyordu. Tarlalarda bir sırığa bağlanmış yaşlı bir korkuluk gibi, gece ufkunda çıplak ve iskeleti andırır gözüküyordu.

Allanon, Wil Ohmsford ve Amberle ona yükseltinin yama-

cından, kukuletalı yüzlerini mehtabın örtüsüne kaldırarak konuşmaksızın baktılar. Uzunca bir süre hareketsiz kaldılar, hafif meltemlerle dalgalanan elbiselerinin kumaş hışırtıları haricinde sessizdiler. Amberle nihayet konuştuğunda fısıltısı, dinginliği derin ve beklenmedik bir ızdırapla doldurdu.

“Ah Allanon, öyle kederli gözüküyor ki.”

Druid yanıt vermedi, uzun ve zayıf bedeni cüppenin altında sert, yüzü kukuletanın gölgesinde saklıydı. Leylakların kokusu rüzgârla sürüklenip yanlarından geçti, bir an için asılı kaldıktan sonra kayboldu. Bir süre sonra Amberle kollarını cüppesinin içinde sımsıkı kavuşturmuş olan iri yarı adama baktı.

“Acı çekiyor mu?”

Druid’in başının hareketi güçlkle seçilebiliyordu. “Biraz.”

“Ölüyor mu?”

“Yaşamı sona eriyor. Vakit neredeyse geldi.”

Uzun bir duraklama yaşandı. “Onun için hiçbir şey yapamaz mısın?”

“Yapılabilecek her şeyi senin yapman gerekiyor.” Allanon’un tok sesi hafif bir mırıltıydı.

Amberle’nin iç çekişi duyulabilirdi, incecik bedeninden geçen bir kabul ürpertisiydi. Saniyeler akıp gitti. Wil bitkince ayaklarını sürüdü, elf kızının kendi kendiyile bir anlaşmaya varmasını bekledi. Bu onun için kolay değildi. Kız bu gece burada olacağını ummamıştı; ikisi de bunu ummamışlardı. Divan’ın dağılmasıyla birlikte uzun bir uyku uyuyabileceklerini sanmışlardı. Rhenn Vadisi’ne kaçışlarından ve Allanon’la beklenmedik bir araya gelişlerinden beri uyku yüzü görmemişlerdi. İkisi de tükenmişti.

“O uyuyor,” diye fısıldadı Amberle birdenbire.

“Senin için uyanacaktır,” diye yanıtladı Druid.

Kız bunu istemiyor, diye düşündü Wil. Bunu hiç istemedi. Evinin arkasındaki küçük bahçede, ilk gece söylemişti bunu. Yine de sebebini hiç anlatmamıştı.

Wil yükseltinin zirvesine doğru baktı. Ellervs’e kızı bu kadar korkutan ne vardı?

“Hazırım.”

Kız yalnızca bunu söyledi, sesi sakindi. Allanon bir an sessiz kaldı, sonra başıyla onayladı. Kukuletası, verdiği yanıtla birlikte hafifçe eğildi.

“Öyleyse git. Seni burada bekleyeceğiz.”

Kız hemen hareket etmedi ama Druid'den bir şeyler daha bekliyormuşçasına sessizce durdu. Fakat kendisine sunulacak başka bir şey yoktu. Cüppesinin eteklerini toplayıp ileri yürüdü, hafif yokuştan yukarı çıktı. Yüzü, zirvede bekleyen kıpırtısız, perişan ağaca dönüktü.

Arkasına bakmadı.

Tırmanışı çok kısa bir sürede tamamlayıp Ellcrys'in önünde bir başına durdu. Bekledi. Hâlâ ağacın erişebileceği mesafede değil, hemen dışındaydı. Küçük bedeni koyu renk cüppenin gizleyen kıvrımlarına çekilmiş, kolları iki yanına sımsıkı bastırılmıştı. Yükseltinin doruğunda Batıkarası göz alabildiğine uzanıyordu, kız kendini küçük ve korumasız hissetti. Bahçenin rayihasıyla süslenmiş gece meltemi yüzüne üfördü ve kız kendini yatıştırarak onu derin derin içine çekti.

Yalnızca bir ana ihtiyacım var, dedi kendi kendine. Kısacık bir an.

Ama öyle çok korkuyordu ki!

Bunun nedenini hâlâ kavrayamıyordu, bunca zaman geçmişken, şimdi bile. Anlayabilmiş olması gerekirdi, kontrol edebilmiş olması gerekirdi. Yine de yapamıyordu. Bu her şeyi daha da berbat ediyordu. Korkusu mantıksız, anlamsız, kördü. Daima oradaydı, zihninin gerisinde avcı bir hayvan gibi sinsice geziniyor, kızın aklı ne zaman Ellcrys'e gidecek olsa saklandığı yerden çıkıveriyordu. Kız onunla savaştı, azimle mücadele etti ama yine de karanlık, zapt edilemez korku onu etkisine aldı. Havenstead'deyken korkusunu bastırabilmişti, çünkü oradayken bu mesele uzakta ve geçmişte kalmıştı. Ama şimdi, tekrar Arborlon'a dönmüş olmak, birkaç metreden az bir mesafede durup Ellcrys'in temasını hatırlamak...

Kız bu hatırayla ürperdi. Aslında korktuğu şey temastı. Yine de sebebi ne olabilirdi ki? Temastan zarar, ziyan gelmezdi. Temas sadece Ellcrys'in düşüncelerini görüntülerle iletmesini sağlardı. Ama Ellcrys'in onunla ilk konuşmasından beri o temasa eşlik eden başka bir şey olduğu hissi vardı. Bir şey.

Düşünceleri bir baykuşun hafifçe ötüşüyle bölündü. Birkaç dakikadır orada durduğunun ve iki adamın aşağıdan kendisini izliyor olması gerektiğinin bilincindeydi. Bunu istemiyordu.

Çabucak ağacın diğer ucuna yürümeye başladı.

Elf kızının karanlık silueti Ellcrys'in etrafında dönüp görüş alanlarından çıkarken Druid ve Vadili sessizce seyrettiler. Bir süre daha ayakta durdular ama kız tekrar görünmeyince Allanon bir şey demeksizin çimenlere oturdu. Wil durakladı, sonra onun yanına çöktü.

"Ellcrys onun artık Seçilmişlerden biri olmadığına karar verirse ne yapacaksın?"

Druid başını çevirmedi. "Öyle bir şey olmayacak."

Vadili tekrar söz almadan önce bir müddet tereddüt etti.

"Amberle hakkında ikimize de söylemediğin bir şey biliyorsun, değil mi?"

Allanon'un sesi soğuktu. "Hayır. Kastettiğin anlamda değil."

"Ama bir anlamda."

"Senin kaygılanman gereken mesele Vadili, siz Arborlon'u terk ettikten sonra onun başına bir şey gelmemesi."

Druid'in söyleyiş tarzı, Wil'de bu konunun kapadığına dair kesin bir izlenim bırakmıştı. Vadili huzursuzca ağırlığını diğer tarafa verdi.

"Bana başka ne söyleyebilirsin o halde?" diye sordu çok geçmeden. "Onun neden Ellcrys'ten bu kadar korktuğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır."

Wil kukuletasının altında öfkeyle kızardı. "Neden?"

“Çünkü kendim de anladığımdan emin değilim. Onun anladığını da sanmıyorum. Şu ya da bu şekilde, sen bilmek için hazır olduğunda bizzat kendisi söyleyecektir.”

“Bundan şüpheliyim.” Wil hafifçe öne kaykıldı, kolları gevşekçe dizlerinin üzerinde duruyordu. “Benim için pek iyi şeyler düşünüyormuş gibi durmuyor.”

Allanon karşılık vermedi. Yükseltinin zirvesine ve yalnız ağaca düzenli aralıklarla göz gezdirerek bir müddet karanlıkta oturdular. Amberle'den hiç iz yoktu. Wil Druid'e bir bakış fırlattı.

“Orada tek başına güvende midir?”

Gizemci, başıyla onayladı. Wil onun neden güvende olduğuna ilişkin Allanon'un açıklama yapmasını bekledi ama Druid açıklama yapmayı önermedi. Vadili omuz silktili. Kızın bu kadar yakınındayken onun güvenliğini sağlamanın bir yolunu biliyordur herhalde, diye karar verdi.

En azından öyle olmasını ümit ediyordu.

Amberle epey bir süre hareket etmedi. Edemiyordu. Korku onu felç etmişti. En yakın dallardan bir buçuk metre uzaklıkta kaskatı kesilmiş, buz gibi duruyor, hipnotize olmuşçasına Ellcrys'e bakıyordu. İçinde korku akışkan buz gibiydi, düşüncelerini bile donduruyordu. Tüm zaman ve mekân kavramını yitirmişti, ileri tek bir adım atamadığının dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Nihayet adımını attığında onun adına bir başkası yürüyormuş gibi geldi. Ellcrys'le arasındaki mesafenin önce azaldığını, sonra büsbütün kaybolduğunu anımsıyordu sadece. Ağacın gövdesinin altında, gölgelerde kaybolmuştu. Gece meltemi dinip yerini dinginliğe bırakmış ve içindeki soğukluk sığa dönüşmüştü.

Agzını açmadan, yeri kaplayan ölü yapraklar ve kırık dalların arasına diz çöktü, ellerini sımsıkı kucığında birleştirmişti. Bekledi.

Biraz sonra, kırık dökük bir dal aşağı sarktı ve kibarca omuzlarına sarıldı.

Amberle.

Elf kızı ağlamaya başladı.

Aralarında bayagı uzun bir sessizlik olmuştu ki Wil aniden Allanon'un önceden söylemiş olduğu garip bir şeyi hatırladı. Son konuşmalarının ardından Druid'e hiçbir şey sormamayı kafasına koymuştu ama merakına yenik düştü.

"Allanon?"

Druid ona baktı.

"Beni rahatsız eden bir şey var." Söyleyeceklerini sıraya sokmak için biraz bekledi. "Amberle'ye bu gece buraya gelmemiz gerektiğini söylediğinde sana, Yüce Divan'daki elflere bir ya da iki gün dinlenmekten bahsettiğini hatırlattı. Ona bunun lüzumlu bir aldatmaca olduğu yanıtını verdin. Bunun anlamı neydi?"

Ay ışığı gizemcinin zayıf yüzüne yandan vururken o tanıdık, alaycı gülüşü açığa çıkardı.

"Lafı ne zaman bu soruya getireceğini merak ediyordum, Wil Ohmsford." Yavaşça güldü. "Sorgulayıcılığın sınır tanımıyor."

Wil esefle sırttı. "Soruma bir yanıt alacak mıyım?"

Allanon başıyla onayladı. "Hoşuna gitmeyecek bir yanıt. Bu aldatmaca lüzumluydu, çünkü elf topluluğunda bir casus var."

Vadili buz gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Mantık. Paranor'a vardığımda iblisler beni bekliyorlardı. Beni bekliyorlardı Vadili. Takip edilmemiştim. Bu akla, onların gelişimi önceden bildiklerini getiriyor kuvvetle. Bunu nasıl biliyorlardı? Dahası, benden nasıl haberdar olmuşlardı? Dört Kara'ya dönüşümden yalnızca Eventine haberdardı. Paranor'a gitme planımı bir tek o biliyordu; Güvenli Kale'nin konumunu keşfetmek maksadıyla Druid tarihçelerini incelemeye gideceğimi ona gizlice söylemiştim. Eventine hiçbir şey söylememesi için tembihliydi ve bunu aynen yerine getirirdi."

Durakladı. “Bu, geriye tek bir ihtimal bırakıyor. Konuşmamızı birisi dinledi, ihanet edip bizi iblislere satması için nedeni olan biri.”

Wil şüpheli görünüyordu. “Ama bu nasıl olabilir? Eventine’le konuşmadan önce Dört Kara’ya döndüğünü hiç kimsenin bilmediğini kendin söyledin.”

“Bu beni de şaşırtıyor,” diye kabullendi Druid. “Casus, krala kolayca ulaşabilen, onun yapacağı her şeyden haberi olan biri olmalı. Belki de aile efradından biri.”

Omuz silkti. “Her halükârda krala Amberle’nin yerinden bahsetmediğim iyi olmuş, yoksa iblisler ona kesinlikle benden önce ulaşırlardı.” Durakladı, kara gözleri Vadilinin üzerinde sabitlendi. “Tahmin ediyorum ki sana da ulaşmış olurlardı.”

Wil tüylerinin ürperdiğini duyumsadı. Bu ima, şimdi bile büsbütün huzursuz ediciydi. Allanon’la tanışmasından beri ilk kez, Druid’in bildikleri konusundaki ketumluğundan dolayı şükran duydu.

“Eğer işler böyleyse, neden elflere Yüce Divan’da bu kadar fazla şey anlattın?” diye sordu. “Şayet bir casus varsa, toplantıda söylenen her şeyi öğrenmiş olma ihtimali yüksek değil mi?”

Druid öne eğildi. “Kuvvetle muhtemel. Ashını istersen, bundan emin olmak niyetindeyim. Aldatmacanın sebebi bu. Görüyorsun, iblisler burada olduğumuzdan zaten haberdarlar ve burada bulunma sebebimizi de biliyorlar. Kim olduğumu, Amberle’nin kim olduğunu da biliyorlar. Henüz senin kim olduğundan haberdar değiller. Tüm bunları benim Eventine’le konuşmalarımın ve Havenstead’den kaçışımız sırasındaki takiplerinden öğrendiler. Elfere Yüce Divan’da yeni hiçbir şey söylemedik, küçük bir şey dışında. Onlara Amberle’nin Ellcrys’e gitmeden evvel birkaç gün dinleneceğini bildirdik. Böylelikle en azından önümüzdeki birkaç gün, iblisler bizim bir şeyler yapmamızı beklemeyecekler. Bu aldatmaca, umuyorum ki bize küçük ama paha biçilmez bir avantaj sağlayacak.”

“Ne tür bir avantaj?” Wil kaşlarını çattı. “Akıldan enler geçiyor, Allanon?”

Druid dudaklarını buzdü. “Bu hususa gelince Wil, korkarım bir süre daha sabırlı davranmanı rica edeceğim. Ama gece sona ermeden önce yanıtını alacağına söz veriyorum. Yeterince adil mi?”

Bu meselede yeterince adil hiçbir şey yok, diye düşündü Wil suratını asarak. Yine de daha fazla zorlamanın yararı yoktu. Allanon kararı verdiğyse, Wil biliyordu ki bu, işin sonuydu.

“Bir şey daha.” Druid elini ikaz edercesine onun omzuna koydu. “Bundan Amberle’ye söz etme. Şu haliyle yeterince korkmuş, bir de bununla ilgili olarak korkmasının gereği yok. Bu ikimiz arasında sır kalsın.”

Vadili başıyla onayladı. En azından bunun üzerinde anlaşmaya varabilirlerdi.

Yalnızca dakikalar sonra, Amberle ansızın ağacın gölgesi altında belirdi. Bir anlığına gece göğünde silueti görüldü. Tereddüt etti, sonra onlara doğru yürümeye başladı. Ağır ağır, itinayla, hareketlerinden emin değilmişçesine yürüyor, iki elini birden göğsüne bastırıyordu. Kukuletası indirilmiş, kestane rengi uzun saçları arkasında esintiyle dalgalanıyordu. Onlara yaklaştığında, çarpılmış yüzünü açık seçik görebildiler. Yüzü solgundu, kasılmıştı ve gözyaşlarıyla yol yol olmuştu. Korku parıltısı gözlerine yansırıyordu.

Onlara doğru geldi ve durdu. Narin bedeni tır tır titriyordu.

“Allanon...” diye hıçkırdı kız hafifçe, onun ismini güçlkle söyleyerek.

Druid kızın yere yığılmak üzere olduğunu gördü. Hemen ona yaklaşp koluna girdi ve kendine yasladı. Kız bu sefer sessizce ağlayıp onun kendisini kucaklamasına izin verdi. Allanon uzunca bir süre ona sarıldı, tek kelime etmedi. Wil rahatsızlık içinde izledi ve kendini genel olarak yararsız hissetti.

Bir müddet sonra ağlaması sonra erdi. Allanon kızı serbest bırakıp geriledi. Kızın başı bir an için eğik kaldı, sonra kaldırıp onun yüzüne baktı.

“Haklıydım,” diye fısıldadı kız.

Sımsıkı kasılmış elleri cüppesinin kıvrımlarından uzaklaştı ve yavaşça açıldı. Avucunda kusursuzca biçimlendirilmiş gümüş-beyaz bir taş gibi, Ellcrys’in tohumu duruyordu.

BÖLÜM 20

Az sonra Allanon onları bahçelerden geçirdi. Kukuletalarını başlarına iyice örtüp pelerinlerini sıkıca bağlayarak kapılardan görünmeden çıktılar. Kara Nöbet devriyelerini aştılar ve şehre geri dönmeye başladılar. Druid onları nereye götürdüğünü konusunda bir açıklamada bulunmadı, onlar da sormadılar. Sessizlik içinde yürüdüler. Allanon bir-iki adım önde, Wil ve Amberle de peşindeydi. İkisi de yorgunluktan ölüyordu. Vadili sık sık elf kızına göz atıyordu. Kendi kendine itiraf edebileceğinden bile fazla umursuyordu kızı ama karşısındaki duygusal durumuna ait pek az ipucu vermekteydi ve başlığının altından yüzünü ara sıra görebiliyordu. Bir kez ona iyi olup olmadığını sordu. Kız konuşmadan, başıyla evet dedi.

Çok geçmeden kendilerini Elessedillerin malikânesine yaklaşıırken buldular. Allanon hiç konuşmaksızın işaret ederek onları karanlık evi çevreleyen bahçeye soktu. Güney yüzündeki çimenliğin sınırını çizen bir çam örtüsünü ve bir dizi çalıyı geride bıraktılar, küçük bir köşeye ve kalın perdelerle örtülü, zeminden tavana kadar uzanan bir çift pencerenin önüne geldiler. Kapıların önünde duran Allanon camı hafifçe tıklattı. Bir anlık beklemeden sonra pencereyi örten perde biraz aralandı.

İçeriden bir mandal açıldı ve kapılar içeriye doğru savruldu. Allanon hemen içeri girmelerini işaret etti, etrafına kaçamak bakışlar fırlattı ve onları izledi, kapıyı arkasından örttü.

Birkaç saniye karanlıkta durup odada ağır ağır dolaşan bi-

rinin hafif ayak seslerini dinlediler. Sonra bir kandilin fitili tustu. Wil küçük bir çalışma odasında bulunduklarını keşfetti. Duvarların ve rafların cilalı meşe tahtası mumun soluk ışığıyla parlıyor, koyu gölgelerdeki deri ciltli kitaplar ve duvar halıları seçiliyordu. Küçük odanın diğer ucunda yaşlı bir av köpeği beyazlamış başını, üzerinde yattığı toprak renkli küçük kilimden kaldırdı ve hoşgeldin demek için kuyruğunu yere vurdu.

Eventine Elessedil mumu küçük bir çalışma masasına bırakıp yüzünü onlara döndü.

“Her şey ayarlandı mı?” Allanon’un tok sesi sessizliği bozdu.

Yaşlı kral başıyla onayladı.

“Ya ev halkı?” Druid şimdiden evin geri kalanına açılan tek kapıya doğru ilerliyordu. Kapıyı açıp kısaca baktıktan sonra tekrar kapadı.

“Dardan ve Rhoe dışında herkes uykuda, onlar da beni uykuda biliyor ve yatak odamın kapısında nöbet bekliyorlar. Burada ihtiyar Manx’tan başkası yok.”

Av köpeği adı anılınca bir bakış fırlattı, sonra başını patile-rinin arasına koyup gözlerini yumdu.

Allanon tekrar odanın ortasına yürüdü. “Öyleyse başlayabiliriz.”

Wil ve Amberle’ye masanın etrafına iskemle çekmelerini işaret etti, kendisi de üçüncü bir iskemleyi çekti. Vadili bez-gince oturdu. Amberle hareketlendi, sonra durdu. Gözleri bü-yükbabasındaydı. Eventine ona baktı. Durakladıktan sonra çabucak yanına gelip sarıldı. Elf kızı bir an için gerginleşti, sonra kollarını ona doladı.

“Seni seviyorum büyükbaba,” diye fısıldadı. “Seni özledim.”

Yaşlı kral konuşmadı ama kızın omzundaki başını salladı, bir elini uzatıp saçlarını okşadı. Sonra kızın başını nazikçe elleri arasına aldı, kendisiyle yüz yüze gelinceye kadar kaldırdı.

“Olup bitenler geride kaldı Amberle. Unutuldu. Aramızda

kırıcı sözler sarf edilmeyecek artık. Burası senin yuvan. Senin burada, yanımda, ailenle birlikte olmanı istiyorum.”

Elf kızı hüznüyle başını iki yana salladı. “Ellicrys’le konuştum büyükbaba. Bana onun Seçilmiş’i olduğumu söyledi. Bana tohumunu verdi.”

Yaşlı adamın yüzü bembeyaz kesildi, gözlerini yere indirdi. “Üzgünüm, Amberle. Başka türlü olmasını dilediğini biliyorum. İnan bana, ben de başka türlü olmasını isterdim.”

“İstediyini biliyorum,” diye karşılık verdi kız ama gözlerinin çaresizlik vardı.

Ondan ayrılıp Allanon ve Wil’le birlikte masaya oturdu. Kral bir an ayakta kalıp torununa baktı. Yüzünde kayıp bir çocuğu andıran, kaybolmuş ve korkmuş bir görünüm vardı. Ağır ağır kendini toparladı, sonra diğerleriyle birlikte oturmak üzere ilerledi.

Allanon öne eğildi, ellerini dikkatlice masanın üzerinde bağlamıştı.

“Eventine ve ben Yüce Divan’ın kapanışında, bu gece geç saatte gizlice buluşmayı kararlaştırdık. Burada konuşulanlar yalnız ve yalnız dördümüz arasında kalacak. Zaman elimizden akıp gidiyor ve şayet elf halkını kurtaracaksak çabuk davranmalıyız. Ellicrys kötüleşiyor. Pek yakında Yasaklama’nın içinde hapis tutulan iblisler Dört Kara’ya yayılacak. Onlar bunu yaptığı vakit Eventine ve ben, karşılamak üzere burada olacağız. Ama sen, Amberle ve de sen, Wil, Kanateşi’ni aramaya gitmelisiniz.”

Elf kızına döndü. “Yapabilsem seninle gelirdim. Bunu yapmak için bir yol olsa gelirdim ama yok. Daha şimdiden Yasaklama’dan kurtulan iblislerden biri ve halihazırda kilitli olanlardan bazıları, büyükbabanın ve elf halkının karşısında benim yardımım olmaksızın direnemeyeceği güçlere sahip. Benim görevim elleri bu güçlere karşı korumak olacak. Buyuve karşı büyü. Böyle olmalı.

“Ama yerime Wil Ohmsford’u gönderiyorum. Senin güven-

liğin ve bakımını emanet etmek üzere onu öylesine seçmedim. Benimle birlikte Shannara'nın Kılıcı'nı arayan, bulan ve tek başına Karabüyücü Lord'la savaşıp onun mahvoluşuna tanıklık eden kişi, Wil'in büyükbabasıydı. Büyük amcası Flick bir seferinde büyükbabanın hayatını kurtarmıştı. Wil iki adamı da diğerlerinden ayırt eden güçlü bir karaktere sahip, onların şeref duygusuna. Onun, bir zamanlar büyükbabasına vermiş olduğum elftaşlarını taşıdığını gördün. Sana benim kadar iyi kol kanat gerecektir. Seninle birlikte kalacaktır. Amberle, seni düş kırıklığına uğratmayacaktır.”

Uzun bir sessizlik yaşandı. Vadili, Druid'in sözleriyle mahcup olmuştu, mahcup ve rahatsız. Kendisinden o kadar emin değildi. Amberle'ye çabucak bir bakış attı ve onun da kendisine bakmakta olduğunu gördü.

“Sen Ellcrys'in hizmetinde bir Seçilmiş'sin,” diye sözünü sürdürdü Allanon, elf kızının gözlerini kendininkilerle buluşturmak için üzerine çekerek. “Hepimiz aksi olmasını dilersek de böyle olmasına karar verdiğimizde bu konu çözümlendi. Sen Seçilmişlerin sonuncusu, dolayısıyla halkının son umudusun. Yasaklama'yı bir tek sen eski haline döndürebilirsin. Müt-hiş bir sorumluluk Amberle ama sana ait. Eğer başaramazsan iblisler ve elfler, içlerinden birinin ya da ikisinin birden kökü kazınana kadar birbiriyle çarpışacak. Ellcrys sana tohumunu verdi ve onu Kanateşi arayışında yanına almalısın. Bu kolay olmayacak. Kanateşi, Güvenli Kale denilen bir mekânda bulunuyor ve burası da eski dünyanın bir parçası. O dünya kayboldu, sonsuza dek değişti. Güvenli Kale diye bilinen yer, üzerinden çağlar geçtikçe unutuldu. Ellcrys bile oraya giden yolu anımsamıyor artık. Druid tarihçeleri olmasaydı, Güvenli Kale bizim için telafisi mümkün olmayan bir kayıp olabilirdi. Yine de tarihçeler geçmişle gelecek arasında birer köprüdür. Onları okudum ve Güvenli Kale'nin nerede olduğunu biliyorum.”

Durakladı. “Güvenli Kale, Yaban Topraklar'm sınırları içinde.”

Kimsenin ağzını bıçak açmadı. Buna gerek yoktu. Bir Va-

dili, Güneykaralı ve şu ana değin Batıkarası'na adını atmamış biri olan Wil Ohmsford bile Yaban Topraklar'ı iştmişti. Elf yurdunun güneyindeki ormanlarda gömülü olan bu yer tehlikelerle dolu, neredeyse tamamen dağlar ve bataklıklarla çevrili, tehditkâr yabanın bir uzantısıydı. Orada topu topu yarım düzine yerleşim bulunabilirdi ve bunları mesken tutanlar da hırsızlar, caniler ve akla hayale gelebilecek her türden kanun kaçağıydı. Onlar bile köylerinden ve yöreyi çaprazlamasına kateden tanıdık patikalardan ayrılmazlardı, çünkü söylentilere bakılırsa yolun ötesindeki ormanlarda hiçbir insanın yüz yüze gelmeyi istemeyeceği yaratıklar bulunurdu.

Wil derin bir nefes aldı. "Kanatesi'ni Yaban Topraklar'ın neresinde bulabileceğimizi biliyor olabilir misin?"

Allanon başını iki yana salladı. "Emin olamam. Druid tarihçeleri bile eski dünyanın coğrafyasına kısmen değiniyor ve o zaman mevcut olan sınır işaretleri artık yok. Elftaşlarına güvenmek zorundasın."

"Bu kadarını ben de düşünmüştüm." Vadili iskemlesine köktü. "Elftaşlarını kullanmak iblislere yerimizi belli edecek."

"Ne yazık ki doğru. Olabildiğince sağduyulu davranmalısın, Wil. Ellcrys'in, öldürölmelerinden önce Seçilmişlere anlattıklarını aktaracağım sana, daha sonra bana da anlatmıştı. Bu arayışında sana yardımcı olabilir. Kanatesi dört bir yanından dağlar ve bataklıklarla kuşatılmış bir yabanlıkta yer alıyor. Besbelli Druid tarihçelerinin kaydettiğı gibi, Yaban Topraklar'da. Açılıp koyulaşan yoğun bir sis var. Yaban Topraklar'da tek başına bir doruk, doruğun altında yerin derinliklerine yayılan bir labirent, labirentin içinde bir yerlerde de kırılmaz camdan yapılmış bir kapı var. Kapının ardında Kanatesi'ni bulacaksın."

Düşünörcesine başını eğdi. "Görebildiğın gibi, Yaban Topraklar'ın genel tanımı, üzerinden bunca yıl geçtikten ve Büyük Savaşlar dünya coğrafyasında afeti andıran değışiklikler yaptıktan sonra bile şaşırtıcı derecede doğru kalıyor. Belki de tanımın dengesi de aynı derecede doğrudur. Belki Kanate-

şı hâlâ tek bir doruğun altında, bir tüneller labirentinde bulunabilir.” Omuz silkti. “Elimde olsa size daha fazla yardım ederdim ama hepsi bu. Bununla yapabileceğinizin en iyisini yapmalısınız.”

Wil biraz zorlama da olsa yüreklendirici, küçük bir tebessüme muvaffak oldu. Amberle’ye bakmayı göze alamıyordu.

“Yaban Topraklar’a nasıl gideceğiz?” diye sordu Wil.

Druid sorgularcasına Eventine’e baktı ama elf kralı düşüncelere dalmış gibiydi. Sonunda sessizlikten rahatsız olup Allanon’a baktı ve dalgınca başını salladı.

“Her şey ayarlandı.”

Druid duraklar gibi oldu, sonra Amberle’ye döndü. “Büyükbaban bu yolculukta rehberiniz ve koruyucunuz olarak Saray Muhafızları’nın Kumandanı Yüzbaşı Crispin’i seçti. Kendisi çok yetenekli ve yiğit bir asker; size iyi hizmet edecektir. Ona size eşlik etmesi için altı elf avcısı seçme talimatı verildi. Altı az bir sayı ama bu durumda en iyisi sayının azlığı olabilir. Büyük bir ordudan çok daha az ilgi toplar ve süratle seyahat etmenizi sağlayacaktır.

“Kral ile yaptığımız plan şu. Şehirden gizlice götürüleceksiniz; bunun ne şekilde gerçekleşeceği Yüzbaşı Crispin’e bırakıldı. Görevinizin iç yüzünden yalnızca Crispin haberdar olacak. O ve komutasındaki elf avcıları, onlara ihtiyaç duyduğunuz sürece sizinle beraber gidecekler. Tümüne de kılınıza bile zarar gelmemesi gerektiği ve sizi korumak için ne lazımsa yapmaları söylendi.”

“Allanon.”

Konuşan Eventine’di. Aniden, yüzünde endişeli bir ifadeyle bakmıştı. İnsanın içine işleyen mavi gözleri Druid’inkileri buldu.

“Sana henüz söylemediğim bir şey var. Bundan daha önce bahsetmedim, çünkü Divan’ın dağılışında ancak birkaç saniye konuşabilmıştık. Ama sanıyorum ki bir şeyin şimdi söylenmesi gerekiyor. Bu macerada, iblislerce takip edilme tehlikesinin ötesinde kaygılanmak için sebepler var.”

Öne eğildi, kolları ağırlığını desteklemek için gevşekçe masaya uzanıyordu. Mumun soluk aydınlığında yüzü çok yaşlı görünüyordu.

“Sen Seçilmişlerin nasıl öldüklerini biliyorsun, belki Wil ile Amberle bilmiyorlardır.” Bakışları onlara kaydı. “Onlar neredeyse tanınmayacak halde paramparça edildiler.”

Elf kızının ve Vadilinin yüzleri korku içinde kaldı. Kral elini nazikçe torununun omzuna koydu.

“Bunu seni daha da korkutmak için söylemiyorum Amberle, seni de Wil. Sebebi şu.” Tekrar Allanon’a baktı. “Sen Arborlon’dan ayrıldığından beri Seçilmişlerinki gibi birçok ölüm gerçekleşti. Büyük sayıda ölümler. Onların canına kıyan her ne ise civarda dolaşüyor, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi, hayvan ya da insan, genç ya da yaşlı dinlemeksizin sistematik biçimde hunharca öldürüyordu. Elliden fazla elf öldü. Hepsi de aynı şekilde, parçalarına ayrılarak. Üç gece önce bir elf devriye ekibi yolu kesilerek yok edildi. Silahlı altı adam. Bir hafta önce, şehrin kuzey kısmında bir kışla basıldı ve yirmi asker uykuda katledildi. Ellcrys’in sağlık durumu kötüleştiğinden bu yana Batıkarası’nda giderek artan sayıda iblise rastlanıyor ve birden çok, nahoş boyutta çarpışma da yaşandı ama bu tarzda, bu kadar kasıtlı, önceden tasarlanmış bir şeye rastlanmamıştı. Bu yaratık ne yapacağını biliyor; bir amaç uğruna öldürüyor. Onun izini sürmeye çalıştık ama başarılı olamadık. Onu bulamıyoruz. Onu görmedik bile. Hiç kimse görmedi. Ama o burada ve bizi avlıyor.”

Duraksadı. “Bir seferinde Seçilmişleri yok etmek amacıyla yollandı, Allanon. Biri dışında hepsini yok etti de. Tekrar gönderilebilir.”

Amberle’nin beti benzi atmıştı. Allanon sakallı çenesini düşünceli bir edayla sıvazladı.

“Evet, eski günlerde böyle bir iblis vardı,” diyerek kara kara düşündü. “İçgüdüsel bir gereksinimle can alan bir iblis, Kıvılcı derlerdi ona.”

“Ona ne dedikleri umurumda değil,” diye konuştu Wil aniden. “Bilmek istediğim ondan nasıl sakınabileceğimiz.”

“Gizlilik,” diye önerdi Druid. “Bu iblis ne denli acımasız ve kurnaz olursa olsun, sizin Arborlon’dan ayrıldığınızdan şüphelenmek için kardeşlerinden fazla sebebi yok. Eğer hâlâ burada olduğunuza inanırsa, eğer hepsi burada olduğunuza inanırlarsa sizi başka yerde aramayacaklardır. Belki onlara bu izlenimi verebiliriz.”

Eventine’e döndü. “Ellcrys’in Yasaklama duvarı içinde hâlâ mahkûm olan iblisleri yeterince güçlü tutamayacağı zaman çok yakında gelecek. O zaman geldiğinde iblisler güçlerini duvarın en zayıf noktasına odaklayıp serbest kalacaklar. Bunun olmasını bekleyemeyiz. Bu yarma girişimini gerçekleştirecekleri yeri bulup engellemek için elimizden geleni yapmalıyız. Başarısız olsak bile savaşıarak onları Arborlon’a yaptıkları yürüyüşte yavaşlatacak, geciktirici bir harekette bulunabiliriz. Buraya yürüyeceklerdir, çünkü Ellcrys’i yok etmenin peşinde-ler. Bunu yapmalılar. Ona dayanamıyorlar. Unutma ki Ellcrys güçlüyken ondan nefret ediyorlardı. Ama zayıfladıkça özelliğini kaybediyor. Onun duvarını aşar aşmaz onu yok etmek için ellerini çabuk tutacaklardır. Buna mani olmak için mümkün olan her şeyi yapmalıyız. Amberle’ye Kanateşi’ne ulaşması ve geri dönmesi için zaman vermeliyiz. O zamana kadar da iblisleri Arborlon’dan uzak tutmalıyız.” Durdu. “Eh.” Sözlerinin küçük odanın sessizliğinde bir süre asılı kalmasına izin verdi. “Yasaklama’yı zaten aşmış iblisleri, Kanateşi’ni arama hazırlıkları bitmemiş gibi yaparak kandıracağız. Sizi gitmemiş gibi göstereceğiz. Iblisler Amberle’yi buraya getirenin ben olduğumu biliyorlar, ayrıldığı zaman da onunla beraber gitmemi bekleyeceklerdir. Bundan istifade edebiliriz. Dikkatlerini üzerime çekebiliriz. Onlar oyuna geldiklerini anlayıncaya dek menzillerinden epey uzaklaşmış olursunuz.”

Tabii ki casusları senin tahmininden daha becerikli değilse, demek istedi Wil ama dememeye karar verdi.

Bunun yerine, "Hepsi de kulağa çok umut verici geliyor," dedi. "Görünüşe göre bu plan, gitmemiz gereken vakit dışında her şeyi yerli yerine oturtuyor."

Druid sırtını iskemlesine yasladı. "Şafakla birlikte ayrılacaksınız."

Wil inanamayarak ona bakakaldı. "Şafakta mı? Yarın mı?"

Amberle ayağa fırladı. "Bu imkânsız, Druid! Yorgunluktan öldük! Neredeyse iki gündür uyku yüzü görmedik. Tekrar yola düşmeden önce birkaç saat uykudan fazlasına ihtiyacımız var!"

Allanon ellerini kaldırdı. "Sakin ol, elf kızı. Ben de senin kadar iyi anlıyorum bunu. Ama şöyle düşün: İblisler senin buraya Ellcrys'in tohumunu Kanateşi'ne götürmek üzere geldiğini biliyorlar. Şehirden ayrılmaya kalkışacağını da biliyorlar ve gözlerini üzerinden ayırmayacaklar. Ama şu anda, bir ya da iki gün sonra yapacakları kadar yakından izlemeyecekler seni. Nedenini biliyor musun? Çünkü önce dinleneceğinizi düşünüyorlar. Tastamam bu sebeple bir an önce gitmelisiniz. Sürpriz yapmak, onlardan sıyrılmanız için en iyi şans."

Kavrayış, Wil'in gözlerinde parıltıydı. Druid'in Yüce Divan'daki aldatmacayla onlara kazandırmayı umduğu avantaj buydu.

"Şehirden uzaklaştıktan sonra yeterince dinleneceksiniz," diye söz verdi Allanon. "İki günlük yolculuk, sizi Drey Ormanı'ndaki elf karakoluna ulaştıracak, kaybettiğiniz uykunuzu orada alabilirsiniz. Ama Arborlon'da oyalanmak tehlikeli. Buradan ne denli çabuk ayrılırsanız, şansınız o kadar yüksek."

Wil kabul etmekten nefret ediyordu ama Druid'in savları mantıklıydı. Amberle'ye bir göz attı. Kız ona bir an için sessizce baktı, hüsrana uğramıştı ve öfkeliydi, sonra tekrar Allanon'a döndü.

"Gitmeden önce annemi görmek istiyorum."

Druid başını olumsuz anlamda salladı. "Bu iyi bir fikir değil, Amberle."

Kızın dişleri sıkıldı. “Yapmak istediğim her işte son sözü söyleme hakkını kendinde buluyorsun, Druid. Ama bu hakka sahip değilsin. Annemi görmek istiyorum.”

“İblisler senin kim olduğunu biliyor. Eğer anneni de öğrenirlerse ona gideceğini tahmin edeceklerdir. Sırf bu yüzden seni bekliyor olacaklar. Tehlikeli.”

“Sırf burada bulunmak bile tehlikeli. Eminim ki annemle beş dakika geçirmemi sağlamanın bir yolunu bulabilirsin.”

Tatsız bir sessizlik anı yaşandı. Allanon’un karanlık yüzü aniden ifadesizleşti, gizli kalmasını istediği bir şeyi ifşa etmekten korkmuş gibiydi. Wil bu değişikliği gözden kaçırmadı ve şaşırdı.

“Nasıl istersen,” diye kabul etti Druid. Doğruldu. “Şimdi, uyuyabilirken uyumalısınız. Gitmeliyiz.”

Eventine de onunla birlikte kalktı, torununa döndü.

“Divan’da Arion seninle bu kadar sert konuştuğu için üzgünüm,” diye özür diledi, başka bir şeyler daha söyleyecekmiş ama söyleyemiyormuş gibiydi. Başını salladı. “Sanırım zamanla o da benim gibi anlayacak...”

Sözün gerisini getiremedi, sonra kollarını Amberle’ye dolayıp yanaklarından öptü.

Duygusal bir tavırla, “Bu kadar yaşlı olmasaydım...” diye başladı ama kız susturmak için parmaklarını onun ağzına götürdü. Başını iki yana salladı.

“Sana burada, benimle gelmeden daha çok ihtiyaç duyulduğunu görmeyecek kadar yaşlı değilsin.” Kız gülümsedi, büyükbabasını öperek karşılık verirken gözlerinde yaşlar vardı.

Biraz mahcubiyet hisseden Wil masadan kalktı ve uyuyan Manx’a yaklaştı sessizce. Yaşlı av köpeği onun yaklaştığını işitti. Bir gözünü sorgularcasına yukarı baktı. Wil bir dürtüyle hayvanı okşamak için eğildi ama Manx alçak, güçlkle duyulabilir bir ikazı hırıltısı koyverdi. Wil geriledi.

Hayvan hiç dost canlısı değil, diye düşündü Vadili kendi kendine.

Digerlerinin yanına dondü. Eventine onunla el sıkıştı ve iyi dileklerini sundu. Sonra yanında Amberle'yle, zeminden tavana uzanan pencerelerden Allanon'u gecenin içine doğru takip etti.

BÖLÜM 21

Druid onları şehrin kuzey kenarında, ormanlık bir yamaca kurulmuş, benzer evlerin oluşturduğu kümede yer alan küçük bir kulübeye götürdü. Bu kulübeyi diğerlerinden ayıran hiçbir özellik yoktu. Bu, Wil'e evin bu sebepten dolayı seçildiğini düşündürdü. Girdiklerinde kimse olmamasına karşın ev tepeden tırnağa dayalı döşeliydi ve kısa bir süre öncesine kadar içinde oturulmuştu. Allanon evin sahiplerine ne olduğunu açıklamaya yeltenmedi. Kulübeye kendi malıymışçasına girdi, oturma odasının karanlığında birkaç yağ lambası yakmak üzere hareket etti, sonra kulübenin pencerelerini süsleyen tüm perdeleri dikkatlice çekti. Geriye kalan odaları kolaçan ettikten sonra, Wil ve Amberle üzeri taze kesilmiş çiçekler ve işlemeli örtülerle süslü küçük bir masada oturup beklerken hemen ekmek, peynir, meyve ve bir sürahi suyla geri döndü. Sessizlik içinde yediler. Wil geç saate karşın koca bir öğün tüketmişti, Amberle ise ağzına hiçbir şey sürmemişti neredeyse. Akşam yemeği bitince Allanon elf kızını evin arka tarafındaki küçük bir yatak odasına götürdü. Odanın, örtülü perdelerin arkasında kepenkli ve demir parmaklıklı tek bir penceresi vardı. Druid kilitleri iyice gözden geçirdi, sonra başıyla onayladı. Amberle tek laf etmeksizin kuş tüyü yatağa gitti. Öylesine yorgundu ki soyunmaya kalkışmadı, sadece çizmelerini ayacağından fırlatıp bitkince örtülerin üzerine düştü. Neredeyse anında uyuyakalmıştı.

Allanon tükenmiş kızın üstüne ince bir battaniye örtecek kadar durakladı, sonra odadan çıktı ve kapıyı ardından sessizce kapadı.

Oturma odasında yalnız olan Wil Ohmsford, perdeli pencerelerden ötedeki karanlığa, şehrin ışıklarının ona orman glgelerindeki ateş böcekleri misali göz kırtığı yere bakıyordu. Druid tekrar ortaya çıkınca huzursuzlukla etrafına bakındı.

“Konuşmalız, Allanon.”

Koca adam şaşırmış gibi durmuyordu.

“Hâlâ soruların mı var, Wil Ohmsford?”

“Tam olarak değil.” Vadili rahatsız görünüyordu.

“Anlıyorum. Peki o halde, neden oturmuyoruz?”

Wil başını salladı ve yemek yedikleri kk masaya karşılıklı birer iskemle çektiler. Oturduklarında, Vadili söze nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi. Allanon onu ifadesizce gözleyip bekledi.

“Elftaşlarını Tirfing’deki iblis üzerinde kullanmaya kalktığımda bana bir şey oldu, anlamadığım bir şey,” diye başladı Wil sonunda, diğerinin kara gözlerinden kaçınarak. “Nere-deyse sana hiçbir şey söylememe kararına varmıştım, çünkü Yaban Topraklar’a yolculuk yapmamak için bahane aradığımı düşünmeni istemiyordum.”

“Bu aptalca olurdu.” Allanon alçak sesle konuştu. “Bana olanları anlat.”

Vadili onu duymamış gibiydi. “Bu konuda konuşma kararı almamın tek sebebi, şayet sessiz kalırsam Amberle’nin güvenliği konusunda kaygılarımın artacağını dşnmemdi. EĞer onun koruyucusu olacaksam, o zaman gururumu düşünme lüksüne sahip değilim.”

“Bana olanları anlat,” diye yineledi Druid.

Wil tedirginlik içinde başını kaldırdı. “Yapabildiğim en iyi şekilde anlatacağım. Dediğim gibi, iblis üzerime geldiğinde ve elftaşlarını kullanmaya çalıştığımda içimde bir şeyler direnç gösterdi. Bir tür barikat, onları yardıma ağırmamam için ken-

disini adeta benimle elftaşları arasına koyan bir duvar gibiydi. O anda senin taşları büyükbabamın yaptığı gibi kullanabileceğime olan inancında yanıldığını düşündüm. Öleceğimi sandım. Ama derken, iblisin bana uzanmasına ramak kala içimdeki duvar yıkılmış gibi oldu ve taşların gücü alevlenip yarattığı yok etti.”

Durakladı. “O zamandan beri, olan biteni dikkatlice düşündüm. İlk başta elftaşlarını nasıl kullanmam gerektiğini anlamadığımı, dirence tecrübesizliğimin ya da kafamın karışmış olmasının sebebiyet verdiğine hükmettim. Ama artık inanmıyorum buna. Başka bir şeydi. Benimle ilgili bir şey.”

Druid konuşmaksızın birkaç dakika baktı ona. Bir eli küçük, siyah sakalıyla aylakça oynuyor, onu çekiştirip büküyordu. Sonunda elini çekti.

“Sana elftaşlarının insanoglundan önce peri halkının dünyayı yönettiği ve büyüünün gündelik hayatta yer aldığı çağlardan kalma eski bir büyü olduğunu söylemiştim. O vakit birçok farklı elftaşı vardı ve değişik amaçlara hizmet ederlerdi. Senin sahip olduğun türde mavi elftaşları, arayış taşlarıydılar. Mavi elftaşlarına sahip olmak, onları elinde tutan kişinin kendisinden gizlenmiş olanı, sadece bulunmasını dilemekle bulmasını sağlardı. Söz gelimi, arayacağın Kanateşi. Başka elftaşları farklı özellikler sergilerdi. Tümünün de ortak özelliği, kendisini taşıyanlara, büyüye ve büyüyle yaratılmış şeylere karşı koruma sağlamasıydı. Ama bu korumanın kapsamı, taşların gücünün kapsamı tümüyle taşıyan kişinin karakterinin sağlamlığıyla orantılıydı. Taşlar üçlü gruplar halinde yapılmıştı ve bunun bir sebebi vardı. Her bir taş, taşıyanın bir parçasını temsil ederdi: bir taş kalp için, bir taş gövde için, bir taş zihin için. Büyüye hayat verilebilmesi için üçünün de ahenk içinde hareket etmesi, üç kişisel kuvvetin bir araya gelmesi gerekiyordu. Taşıyanın elftaşlarını kullanmaktaki başarısı, bu kuvvetleri birleştirebilme becerisiyle ölçülürdü.”

Ellerini masanın üstünde açtı. “Elftaşlarının bir diğer özel-

liğı daha vardır Wil, kullanımlarında esas olan bir nokta. Elf-taşları bir elf büyüsüdür. Elf büyücüler tarafından, yalnızca elfler için yaratılmışlardır. Nesilden nesle, aileden aileye, elden ele geçmişlerdir ama daima elllerden elflere, çünkü başkası taşları asla kullanamaz.”

Vadilinin yüzünde bir şüphe belirdi. “Bana elftaşlarını bir elf olmadığım için kullanamadığımı mı söylüyorsun?” diye bağırdı.

Allanon başını iki yana salladı. “O kadar basit değil.” Öne eğildi, sözlerini dikkatle seçti. “Sen kısmen elfsin, Wil. Büyükbaban da öyleydi. Ama o yarı elfti, bir elf ve insandan doğmaydı. Sen tümüyle farklı bir şeysin. Ne annen ne de büyükannen elfti, ikisi de insan ırkındandılar. İçinde elf olan her şey babandan, büyükbaban aracılığıyla miras kaldı sana.”

“Bunun ne fark yarattığını anlayamıyorum,” diye direndi Wil. “Büyükbabam elftaşlarından yararlanırken güçlkle karşılaşmadıysa, ben niye karşılaşayım? İçimde hiç değilse biraz elf kanı var.”

“Güçlüğü doğuran senin elf kanın değil,” diye çarçabuk yanıtladı Druid. “Senin insan kanın. Büyükbabanın fiziksel özelliklerini almışsın. Bu parçan, elf mirasını başka şeyle karıştırılmayacak şekilde belli ediyor. Ama bu, bütünün küçük bir parçasından ibaret. Büyük oranda elflikten uzaklaşmışsın.”

Durakladı. “Anlamahısın ki elftaşlarını kullanmaya kalkıştığında sadece elf olan küçük parçan seni onların gücüne bağlayabilir. Kalbinin, bedeninin ve zihninin dengesi büyüye karşı direnç gösteriyor. Ona karşı bir engel oluşturuyor. Üç kuvvet zayıflıyor, çünkü her birinin kuvveti, sırf senin elf kanın yüzünden bu düzeye indirgenmiş. Taşları kullanırken yaşadığın bu olabilir: insan olan hatırı sayılır kısmının, elf büyüsünü reddetmesi.”

Aklı karışan Wil başını iki yana salladı. “Peki ya büyükbabam? O bu reddedişi yaşamamıştı.”

“Hayır, yaşamadı,” diye kabullendi Allanon. “Ama büyük

baban yarı elfti. Elf yarısı ona söz geçiriyor ve elftaşları üzerinde güç veriyordu. Onun tecrübe ettiği direnç, güçlkle ölçülebilirdi. Senin için tümüyle farklı bir olay. Senin elftaşlarıyla bağlantın çok daha zayıf.”

Wil ona bakakaldı. “Allanon, Storlock’ta bana geldiğinde bunu biliyordun. Biliyor olmalıydın. Yine de hiçbir şey söylemedin. Tek bir kelime bile. Hiçbir şey.”

Druid’in ifadesi değişmedi bile. “Ne söyleyecektim, Vadili? Elftaşlarını kullanırken ne boyutta bir güçlkle karşı karşıya kalacağını kestiremiyordum. Senin, içindeki her türlü direnişin üstesinden gelebileceğine inandım. Buna hâlâ inanıyorum. Sana o zaman bu sorundan bahsetmek hatırı sayılır bir şüphe duymana yol açacaktı, belki de Tirfing’de ölümüne neden olabilecek bir şüpheyeye.”

Vadili tek kelime etmeksizin ayağa kalktı, yüzünde afallamış bir ifade vardı. Masadan birkaç adım uzaklaştı, sonra gelip yine yerine oturdu.

“Bu tekrar olabilir, değil mi?” diye sordu hafifçe. “Elftaşlarını her kullandığımda.”

Druid başıyla onayladı. Wil karanlık yüzü bir anlığına inceledi. Bu kabulün ima ettikleri zihninde rüzgârın üfürdüğü yapraklar gibi dönüyordu.

“Her kullandığında,” diye yineledi.

Yapraklar ansızın dondular. “O zaman içimdeki direncin fazlasıyla büyük olduğu zamanlar olabilir. Elftaşlarının gücünü çağırdığım ve onların yanıt vermediği zamanlar.”

Allanon’un yanıt vermesi uzun zaman aldı. “Evet, mümkündür.”

Wil yine oturdu. Yüzündeki şüphe şimdi dehşete dönüşüyordu.

“Bunu bile bile Amberle’yi nasıl bana emanet ettin?”

Druid’in eli masaya çekiç gibi indi. “Başka kimse yoktu çünkü!” Esmer yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ama sesi sakindi. “Sana, her şeyden önce kendine güvenmeye başla-

manı salık veririm. Bunu bir kez daha önereceğim. Hayatın yolumuza diktiği güçlüklerle mücadele etmek için her zaman yeterince hazırlıklı değilizdir. Şu anda durum böyle. Keşke gücüm o kadar fazla olsaydı da bu konuda yardımım gerekmeseydi. Keşke sana elf kızını ve kendini koruman için daha fazla bir şeyler verebilseydim. Gerçekleşemeyecek şeyler için keşke diyorum. Seni Arborlon'a getirdim, çünkü elfleri, kendilerini tehdit eden tehlikeden tek başıma kurtarmamın mümkün olmadığını biliyordum. Bu meselede ikimiz de yetersiz kalıyoruz, Wil Ohmsford. Ama elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yapmalıyız. Druidler yok artık, eski dünyanın elf büyülerini kaybıldı. Sadece sen ve ben varız. Sadece senin sahip olduğun elftaşları ve benim sahip olduğum büyü var. Tümü bu ama yetmek zorunda.”

Wil bakışlarını kaçırmadı. “Kendim için korkmuyorum, Amberle için korkuyorum. Eğer onu hayal kırıklığına uğrattırsam...”

“Onu hayal kırıklığına uğratmamalısın, Vadili.” Druid’in sesi sert ve ısrarcıydı. “Yapmamalısın! Sen, onun sahip olduğu her şeysin.”

Wil doğruldu. “Yeterli olmayabilirim.”

“Yeterli olamaz mısın?” Sözlerinde acı bir alay vardı. Allanon başını iki yana salladı. “Bir zamanlar, çok uzun olmayan yıllar önce büyükbaban da buna inanıyordu. Onun, Karabüyücü Lord kadar dehşetli bir varlığı yok edebilecek gücü elinde tuttuğuna nasıl inanabildiğini anlayamıyordu. Sonuçta o sadece önemsiz, küçücük bir Vadiliydi.”

Uzun bir sessizlik oldu. Vadili ve Druid dinginliğin içinde ağızlarını açmaksızın bakıştılar, yağ lambasının ateşinin verdiği titrek ışık yüzlerinde dans ediyordu. Sonra Allanon’un kara silueti yavaşça ve maksatlı bir şekilde doğruldu.

“Kendine inan. Elftaşlarını bir kez kullandın bile; içindeki direnci tecrübe ettin ve onun üstesinden gelip büyüyü çağırdın. Bunu yine yapabilirsin. Yine yapacaksın. Sen Shannara so-

yunun bir evladısın. Sahip olduğun şey, elf kanını sorgulamana sebep olan kuşku ve korkudan daha büyük bir kuvvetin ve cesaretin mirasıdır.”

Öne eğildi. “Ver elini.”

Vadili itaat etti. Allanon onun elini sımsıkı kavradı.

“İşte elim, dolayısıyla sözüm. İşte sana andım. Bu arayışta başarılı olacaksın, Wil Ohmsford. Kanateşi’ni bulup Ellcrys’i gücüne kavuşturacak olan Seçilmişlerin sonuncusunu evine sapasağlam geri getireceksin.” Sesi alçak ve amiraneydi. “Buna inanıyorum, sen de inanmalısın.”

Sert, koyu renk gözler Vadilinin gözlerini delip geçti ve Wil kendini çıplak hissetti. Yine de gözlerini kaçırmayacaktı. Konuştuğu vakit, sözleri neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

“Deneyeceğim.”

Druid başıyla onayladı. İşi bu noktada bırakacak kadar bilgeydi.

Eventine Elessedil, diğer üçü ayrıldıktan sonra uzunca bir süre küçük çalışma odasında kaldı. Yağ lambasının yalnız ışığının yarattığı ışık halkasının kenarında sessizce oturdu, gölgeler ve toplanmış cüppeden oluşan karmakarışık bir figürdü. Elf kralı kendini en sevdiği koltuğunun, yıllarla yıpranmış, üzerinde oturusunun şekli olmuş deri kaplı mobilyanın bildik kucaklayışına bırakmış, görmeyen gözlerle kitap raflarına, tablolar ve karşı duvara dizili duvar halılarına bakıyor, olup bitenleri ve olacakları düşünüyordu.

Gece yarısı geldi ve geçti.

Kral nihayet ayağa kalktı. Yürürken bölük pörçük düşüncelerini ve yarı yarıya tamamlanmış planlarını da alıp yağ lambasını söndürdü ve bitkince çalışma odasından dışarıdaki koridora çıktı. Bu gece yapılabilecek, başarmayı umabileceği başka bir şey yoktu. Şafak vakti Amberle Yaban Topraklar’a olan yolculuğuna çıkacaktı. Artık onun için değil, halkı için endişelenmeliydi.

Karanlık koridor boyunca ilerledi yaşı kral, uykunun şimdi kendisine getireceği şeyler yüzünden endişeliydi.

Tüm bunlar olurken Dönüşücü'nün gözleri onun gidişini izledi.

Arborlon şehrinin güneyindeki ormanın derin karanlığında, Dagda Mor üzerinde oturduğu taştan kalktı. Zalim kırmızı gözleri, iblisin coşkusunu dışa vuruyordu. Bu sefer hata yapılmayacak, diye düşündü. Bu sefer hepsinin yok edildiğinden emin olacaktı.

Kambur bedenini öne eğerek yürüdü. Önce elf kızının icabına bakacaktı.

Pençeli bir el işaret verdi ve Kıyıcı gölgelerden öne çıktı.

BÖLÜM 22

Şafak Arborlon'un üzerine sisli ve demir grisi rengiyle sökmüştü. Gökyüzü hareketli kara bulutlarla doluydu. Wil ve Amberle giyinip yemek yiyene kadar yağmur başlamıştı, damlacıkların çisentisi hemen bir sağanaga dönüşmüş, kulübenin çatısına ve pencerelerine vuruyordu. Uzaklarda, ormanı sarsan uzun ve gümbürtlü çınlamalarla gök gürledi.

Yünlü tuniklerini, pantolonlarını ve yüksek deri çizmelerini örten uzun, başlıklı seyahat pelerinlerine sarılmış vaziyette, kendilerini şiddetli yağmur örtüsünün içinde, geniş Carolan uçurumu boyunca, şehrin batı ucunu dolaşan ağaçlık patikalardan götüren Druid'i takip ettiler. Şafağın karanlığında yollarını güçlkle bulabilen Vadili ve elf kızı birbirlerini yakından izlediler. Kulübelerin, çitlerin ve bahçelerin bölük pörçük görüntüleri görüş alanına tekrar tekrar giriyor, fırtınanın pusundan serap gibi belirliyor, sonra eriyerek tekrar pusa karışıyordu. Keskin, dondurucu bir rüzgâr, yağmuru kukuletalarının kıvrımlarından geçirip yüzlerine vuruyordu ve şiddetinden korunmak için başlarını öne eğmişlerdi. Çizmeleri, gölcüklerde ve tekerlek izleriyle dolu orman yolunda ilerledikçe önlerinde oluşan dereciklerde ıslanıp çamura gömülüyordu.

Şehrin diğer ucunda, Allanon birdenbire patikadan ayrıldı ve onları sırtını sollarındaki yamaca dayamış, ıssız bir ahıra götürdü. Kanatlı tahta kapılar hafifçe aralanmıştı ve hemen cecik içeriye süzöldüler. Kepenkli pencerelerdeki çatlaklar ve

harabeye dönmüş duvarlar yapının içini gri, puslu bir ışıkla dolduruyordu. Dizi dizi bölmeler ve yüksek tavan arası boştu, gölgelerle ve tozla örtülüydü. Havada bayat ve burun direklerini sızlatan bir koku vardı. Pelerinlerinin suyunu silkelemek için durakladılar, sonra ahırın arka tarafındaki tek kapıya doğru yürüdüler. Neredeyse anında, tepeden turnağa silahlı iki elf avcısı yanlarına geldi, iki yandaki karanlıktan sessizce çıkmışlardı. Allanon onları görmezlikten geldi. Arkasına dönmeden dosdoğru kapıya gitti. Hafifçe tıklatıp bir elini kapının paslı koluna koydu ve dönüp Amberle'ye baktı.

“Beş dakika. Ayırabileceğimiz tüm vakit bu.”

Kapıyı iterek açtı. Vadili ve elf kızı içeri baktılar. Önlerinde küçük bir koşum odası vardı. Crispin içeride bekliyordu; yanında pelerinli ve başlıklı bir elf kadını vardı. Kadın başlığını omuzlarına indirdi ve Wil onun yüzünün, yaşlı olmakla birlikte Amberle'ninkinin tıpatıp aynısı olduğunu gördü. Allanon sözünü tutmuştu. Bu, elf kızının annesiydi. Amberle derhal ona koştu. Ona sarıldı, öptü. Crispin odadan çıktı ve kapıyı ardından usulca kapadı.

“Takip edilmediniz.” Druid bir gerçeği dile getiriyordu.

Saray muhafızlarının yüzbaşısı başını salladı. Diğer elf avcıları gibi bol, rahat ve ormana iyi uyan gri ve kahverengi renkli giysiler kuşanmıştı. Omzuna bir pelerin örtülüydü. Belindeki askılara uzun bıçaklar takılıydı. Sırtına dişbudak ağacından bir yay ile kısa bir kılıç bağlamıştı. Yağmur açık kumral saçlarını ıslatmış, ona kesinlikle çocuksu bir görünüm vermişti. İçindeki çocuğun çoktan yok olmuş olduğunu ima eden tek şey, acımasız kahverengi gözleriydi. Wil'i selamlamak için hafifçe başını eğdi, sonra elllerle konuşmak için uzaklaştı. Avcılardan biri hiçbir şey söylemeden yağmura çıktı, diğeriye çatı katına. Kedi gibi sessiz ve seri hareket ediyorlardı.

Dakikalar geçip gitti. Wil Allanon'un yanında sessizce durup ahırın çatısında davul çalan yağmuru dinledi, havadaki rutubetin içine işlediğin hissetti. Sonunda Druid koşum odasının

kapısına doğru yürüdü ve bir kez daha kapıyı yavaşça tıklattı. Bir an sonra kapı açıldı, Amberle ve annesi yine gözüksüler. İkisi de ağlıyordu. Allanon elf kızının eline uzanıp tuttu.

“Artık gitme vakti geldi. Crispin sizi güvenlik içinde Arborlon’dan çıkartacak. Siz gidene kadar annen burada benimle kalacak.” Durakladı. “Kendine inancını kaybetme, Amberle. Cesur ol.”

Amberle başıyla sessizce onayladı. Sonra annesine dönüp onu bağrına bastı. Bunu yaptığı sırada Allanon Wil’i kenara çekti.

“Talihin açık olsun, Wil Ohmsford.” Sesi güçlkle duyuluyordu. “Unutma ki en çok sana güveniyorum.”

Wil’in elini sıktı ve geri çekildi. Wil bir an için ona baktı, sonra omzunda Crispin’in elini hissedince geri döndü.

“Birbirinizden ayrılmayın,” diye öğüt verdi elf ve çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı.

Vadili ve elf kızı tek kelime etmeksizin ardı sıra yürüdüler. Crispin kapıya yaklaşırken onları durdurdu, diğer elf avcılarna işaret vermek için tiz bir ısıklık çaldı. Çağrı neredeyse anında yanıt buldu. Crispin kapıdan yağmura çıktı. Pelerinlerini sıkı sıkı bağlayan Wil ve Amberle onu izlediler.

Aceleyle patıkaya çıkan yokuşu indiler, geldikleri doğrultuda on beş metre kadar ilerlediler, sonra doguya, Carolan’a giden yeni bir yol tuttular. Birkaç saniye içinde üç elf avcısı ormandan kayan gölgeler misali peşlerine düşmüştü. Wil bir kez dönüp metruk ahıra baktı ama daha şimdiden sise ve yağmura karışmıştı.

Yol aniden daralıyordu şimdi ve ağaçlar dört bir yanlarını sarmıştı. Parıldayan karaağaç gövdelerinin ve yağmurla ağırlaşmış sarkan dalların arasından kayıveren altı pelerinli figür aşağı doğru meyillenen, tekerlek izleriyle yarılmış patıkayı takip etti. Patika, ormanın karmaşasından çıkıp Carolan’ın cephesinden aşağı inen çarpık bir tahta merdivenle sonlandı. Çok aşağıda, seyrelen sis bulutlarının arasında, Rill Song’un kül rengi şeridi

güçlükle seçilebiliyordu. Doğuda ay rlar ve orman yama i i bir örtü gibi göz alabildiğine uzanmaktaydı.

Crispin onlara ilerlemelerini işaret etti. Uzun ve nispeten çaba gerektiren bir ini ti bu, çünkü basamaklar dar ve yağmurdan sırlıslıklam haldeydiler. Wil ile Amberle adımlarını sıkı basamıyorlardı. Basamaklara tutturulmuş kazıklardan yıpranıp saaklanmış bir rehber ip gev eke sallanıyordu, aşağı inerken onu dikkatlice tuttular. Yüzlerce basamak aşağıda merdiven sona erdi ve k c k bir am korusunda gözden kaybolan yeni bir patikaya saptılar. İleride bir yerlerden yağmurla kabarmı  ve ağır ağır ağlayan nehrin kasvetli sesinin, k kreyi inin yükseklerden kopup gelen rüzgârın derin ulumasına karı tığını i itebiliyorlardı.

Birkaç yüz metre ileride orman bittiğinde, kendilerini koca salkım söğütlerin ve sedir ağaçlarının arasından Rill Song'un ana koluna açılan, ağaçlık bir k rfezcikte buldular. K rfezcinin güvenliğinde, gıcırdayan ve kötü halde  r m   bir rıhtımda, üzerinde güvertesi çadır bezi kaplı, sandık ve malların bulunduğu bir mavna tek başına duruyordu.

Crispin onlara durmalarını işaret etti. Ardındaki elf avcılar  birer hayalet misali ağaçların arasında kayboldular. Crispin çevresini kolaçan etti, sonra keskin bir ı lık  tt rd . Neredeyse anında bir yanıt mavnadan, bir yanıt da k rfezcinin ucundan geldi. Wil ve Amberle'ye kendini izlemeleri için ba ıyla işaret veren y zba ı, orman örtüsünden açığa ıktı. Rüzgârın gücü karşısında iki büklüm vaziyette  c  de çarçabuk iskelele çıktılar. izmeleri zemine vurdukça boş yankılar geliyordu. Oradan da bekleyen mavnaya bindiler.

adır bezinin altından aniden bir elf avcısı belirdi,  rtuy  kaldırıp o kısımda üst üste dizili sandıklar arasında bir aıkığı gözler önüne serdi. Crispin Vadiliye ve elf kızına girmelerini işaret etti. Öyle yaptılar ve çadır bezi arkalarından sessizce örtüldü.

İçerisi korunaklı ve kuruydu. Karanlık ilkin onları   ırttı

ve teknenin altlarında sahnışını hissederek kararsızca kalakaldılar. Ama bezin güverteye değdiği yerde soluk bir ışıık huzmesi suzuluyordu ve gözleri yavaş yavaş alıştı. Ortadaki sandıkların küçük bir kamara yaratmak amacıyla boşaltıldığını keşfettiler. Bir kenara erzak ve battaniyeler düzgünce sıralanmıştı ve deri kılıflar içinde itinayla bir araya yığılmış silahlar bir köşede duruyordu. Pelerinlerini çıkarıp kuruması için sandıkların yanına serdiler ve oturup beklediler.

Bir süre sonra mavnanın eski rıhtımdan yalpalayarak ayrıldığını ve akıntıyla hareket etmeye başladığını hissettiler. Yaban Topraklar'a yapacakları yolculuk başlamıştı.

O günün ve ertesi günün tamamını, bir an dahi güvertede görünmeleri yasaklandığı için küçük kamaralarında gizlenerek geçirdiler. Yağmur değışmeyen bir çisentiyle yağmayı sürdürüyordu, toprakla gök yine gri ve gölgeliydi. Çadır bezinin dalgalanışı sırasında bir anlığına görebildikleri kadarıyla, içinden geçtikleri topraklar büyük ölçüde ormanların ve yükselip alçalan tepelerin bir karışımıydı, bununla birlikte yolculuğun bir noktasında bir dizi yüksek uçurum ve çentikli falez, çalkalanarak güneye doğru tembelce yolunda izleyen nehrin iki kenarını birkaç saatliğine kapatmıştı. Bu esnada sis ve yağmur her şeyi ıslıtlı gri, bir yarım ışııkla maskelemiş ve belli belirsiz hatırlanan bir rüya izlenimi vermişti. Yağmurlarla kabaran, dallar ve döküntülerle çalkalanan nehir mavnayı sallıyor, tokatlıyordu.

Uyumanın imkânı yoktu. Mümkün olduğunca dinlenip uyandıkları vakit nerede olduklarına dair şaşkınlık hissi veren ve daima yorgun hissettiren küçük şekerlemelerle idare ettiler. Kasları, eklemleri ağrımış, taş gibi olmuştu ve teknenin bitmek bilmeyen sallantısı toplayabildikleri azıcık iştahı da alıp götürmüştü.

Zaman geçmek bilmiyordu. Zamanı, Crispin'in ya da diğer eli avcılarından birinin içeri girdiğı birkaç sefer dışında

baş başa geçiriyorlardı. Elflerin ne zaman yemek yedikleri ve uyuduklarını bilmek kesinlikle mümkün değildi, çünkü zamanlarının çoğunun nehirde yön bularak ve yolcularını yakın göz takibinde tutarak geçiriyorlardı. Küçük kamaralarının tam girişinde en az bir elf nöbet bekliyordu. Zamanla, aniden birisi kamaraya girdiğinde ya da dışarıdaki sohbetleri sayesinde onların isimlerini öğrenmeye başladılar. Pek azının yüzünü tanıyorlardı. Örneğin Dilph, arkadaş canlısı gözleri ve demir gibi gücü olan ufak tefek, esmer elf. Ve koca kemikli, iri yarı, hiç konuşmayan Avcı Katsin. Kian, Rin, Cormac ve Ped sadece seslerden ibaretti ama Kian'ın çabuk ve öfkeli küfürlerini ve Ped'in neşeli ışığını tanıır hale gelmişlerdi. Diğerlerinden çok Crispin'i görüyorlardı, çünkü elf yüzbaşı ihtiyaçlarını sormak ve onları ilerleyişlerinden haberdar etmek üzere düzenli aralıklarla ziyaretlerine geliyordu. Ama asla birkaç dakikadan fazla kalmıyor, komutasındaki elflerin yanına dönmek için kibar ama kararlı bir tavırla izin istiyordu.

Sonuç olarak, yolculuğun hapsedilmişliğini, kasvetini ve yalnızlığını çekilir kılan şey birbirleriyle söyleşmeleriydi. Sohbetlerinin karşılıklı ihtiyaçtan doğduğunu düşünüyordu Wil ama ihtiyatlı ve beceriksizceydi, çünkü hâlâ birbirlerine kuvvetli bir şüphe duygusuyla yaklaşıyorlardı. Vadili, elf kızının Havenstead'den kuzeye yaptıkları yolculuğun büyük kısmında içine çekildiği kabuktan çıkmayı neden tercih ettiğinden emin değildi ama kızın ona karşı tutumu şaşırtıcı bir değişim geçirmişe benziyordu. Eskiden Wil'le konuşmakta gönulsuz davranırdı. Şimdiyse onunla konuşmak için fırsat kolluyor, sorular sorup Gölge Vadisi'nde geçirdiği çocukluk yıllarına, ebeveynlerinin hayatta olduğu zamanlara, sonraları büyükbabası ve Flick'le olan yaşantısına dair hikâyeleri açığa çıkarıyordu. Onun Storlarla olan yaşantısını ve tekrar köylerinden ayrılıp Güneykarası'na bir Şifacı olarak döndüğünde ne yapacağını öğrenmek istiyordu. Kızın ona olan ilgisi yapmacıksız ve ikna ediciydi; Wil bunda ihtiyaç kokusu sezinliyordu. Sadece on-

dan bahsetmiyorlardı. Kızdan da söz açılıyordu. Onun elf kralının torunu olarak geçirdiği çocukluktan ve Eventine'in kayıp oğlunun yegâne çocuğu olarak büyümesinden de konuştular. Amberle Wil'e elf yaşam tarzını, kendilerini doyurup koruyan toprağa kendilerinden, yaşantılarından bir şeyler vermeye olan güçlü inançlarını anlattı. Onunla, ırkların birbirlerine ve toprağın ihtiyaçlarına nasıl hizmet edebileceği üzerine fikir alış-verişinde bulundu. İkisi de anlayış, tutku ve sevgi konusunda kıbarca ve ikna edici tarzda tartışular, bunu yaptıkları sırada, inanışlarının aşağı yukarı aynı olduğunu, aynı değerleri paylaştıklarını biraz da şaşırarak fark ettiler.

Dikkatlice, ihtiyatlı adımlarla birbirlerine bağlandılar. Gönderildikleri yolculuğa, elf halkını tehdit eden tehlikeye, bu tehlikeye bir son verme konusunda kendi sorumluluklarına ya da Ellcrys diye andıkları kadim ve gizemli ağaca ilişkin bir şey söylemekten kasten kaçındılar. Bunun için daha sonra yeterince vakitleri olacaktı; bu zamanı daha iyi kullanabilirlerdi. Konuşulmuş sözlerle değil, kavrayışla varılmış bir anlaşmaydı bu. Geçmiş ve gelecek hakkında açık açık konuşacak ama şimdiki zamana değinmeyeceklerdi.

Konuşmalar onlara rahatlık veriyordu. Dışarıda yağmur hiç bitmemecesine yağıyor, fırtınanın gri pusu karayı yaldızlıyor ve Rill Song güney yolculuğuna hoşnutsuzca gürleyerek devam ediyordu. Rüzgârın ve suyun hırpaladığı karanlık sığınaklarına hapsolmuş bir halde uykudan ve iştahattan kesilmiş olmak onları kolayca endişe ve şüpheye sürükleyebilirdi. Ama konuşmaları, onlara paylaşılan hislerden, dostluktan ve anlayıştan doğan bir rahatlık veriyordu. Birbirlerinin varlığında bir çeşit güvenlik sağlıyor, dünyalarının öldüğü ve bu ölümle birlikte yaşantılarının da ebediyen değiştiğine dair nahoş hissi hiç degilse kısmen bastırıyordu. Onlara umut veriyordu. Gelecek günlerde başlarına ne gelirse gelsin, beraberce yüzleşeceklerdi. İkisi de yalnız başına durmaya mecbur kalmayacaktı.

O gri, yağmur dolu saatlerden birinde, Wil Ohmsford'a ga-

rip bir şey oldu. Allanon'la birlikte Batıkarası'na gitmeyi kabul ettiği Storlock'taki o geceden beri ilk kez, Amberle Elessedil'e ne olacağını derinden ve ilgili bir şekilde umursarken buldu kendini.

Yolculuklarının ikinci gününde, öğleden sonra Drey Ormanı'na ulaştılar. Ağır yağmur dinerek yavaş bir çiselemeye dönüşmüştü ve hava, akşam karanlığının yaklaşmasıyla birlikte buz gibi olmuştu. Gri alacakaranlık, ormanlık alanının üzerini örtmüştü. Batı istikametinden tehdit edici yeni bir kara bulut yığını üzerlerine doğru gelmeye başlamıştı.

Drey Ormanı, Rill Song'un sol kıyısından doguya, yüksek ve sarp kayalıklara doğru uzanan alçak tepeleri kaplayan gür bir orman parçasıydı. Karaağaçlar, kara meşeler ve kaba kabuklu ceviz ağaçları, birbirlerini boğarcasına iç içe geçmiş çalılar ve ölü ağaçların üzerinde yükseliyor, ormandan çürüme kokusu geliyordu. Nehir kıyısından birkaç metre ileride derin ve geçit vermez karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Ağaçlara düzenli bir parıltıyla düşen yağmurun sesi durgunluğu bozan tek şeydi.

Elf avcıları hantal mavnayı, kazıklarına dalgaların vurduğu ve suyun, enli tahtalarının üzerinden aştığı bir iskelenin uzandığı, sık bir koya yönelttiler. Sahilde, ormanın hemen kenarında hava şartlarıyla yıpranmış, tek kapısı ve kilitleri kapalı, kepenkli, boş bir tahta kulübe vardı. Mavnayı kazıklara yansıtıran elfler palamarları bağlayıp aşağı indiler.

Crispin Wil ve Amberle'yi, pelerinlerinin kukuletalarını iyice örtmeleri için dikkatlice uyararak kaldıkları yerden çıkardı. Şükranla gerinip iskelenin üzerinde ona katıldılar. Rill Song üzerlerine su sıçratıyordu, vakit kaybetmeksizin kıyıya çıktılar.

Dilph küçük kulübeye gidip kapısını açtı, içeriye hızla bir göz atıp geri çekildi. Crispin'e başını salladı. Yüzbaşı kaşlatını çattı ve temkinli bakışlarla çevresini süzdü.

“Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?” diye sordu Wil.

Crispin bakışlarını kaçırdı. “Sadece ihtiyatlı davranıyoruz. Asıl karakol yarım mil içeride, çevreyi yukarıdan görmeye izin veren bir yükseltideki ağaçlara kurulmuştur. Orada konuşlandırılmış avcıların gelişimizi göreceğini düşünmüştüm ama hava koşulları bunu engellemiş olabilir.”

“Peki ya bu kulübe?” diye sordu Vadili.

“Karakolun nöbetçi kulübelerinden birisi. Genellikle nöbet tutan birisi bulunur.” Omuz silkti. “Hava bu kadar kötüyken karakol komutanı tek kişilik devriyelerin hepsini geri çekmiş olabilir. Geleceğimiz ona bildirilmemişti ve bizi beklemesi için hiçbir sebep yoktu.”

Tekrar ormana baktı. “Bana biraz izin verin lütfen.”

Diğer ellere yanına gelmelerini işaret etti ve bir araya toplandılar, sesleri alçak ve şüphe uyandırıcıydı.

Amberle Wil’e sokuldu. “Ona inanıyor musun?” diye fısıldadı.

“Emin değilim.”

“Ben eminim. Sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

Vadili karşılık vermedi. Ellerin toplantısı sona ermişti bile. Katsin bağlı duran mavnanın yanında beklemek üzere iskeleye geri geldi. Cormac ve Ped ormanın kenarında pozisyon almışlardı. Crispin şimdi Dilph’le konuşuyordu ve Wil söylenenleri işitmek üzere ileri çıktı.

“Rin ve Kian’ı alıp karakolu keşfe çık.” Yüzbaşı omzunun üzerinden Vadiliye baktı. “Eğer her şey yolundaysa geri dönüp haber verin.”

Wil çabuk bir karar verip öne yürüdü. “Ben de geliyorum.”

Crispin’in kaşları çatıldı. “Bunun için bir sebep göremiyorum.”

Wil geri adım atmadı. “Sanırım sana bir sebep sayabilirim. Amberle’yi korumak senin olduğu kadar benim de sorumluluğum. Allanon bu yüzden beni onunla gönderdi. Bu sorumluluğu yerine getirmek bir sağduyu meselesidir yüzbaşı ve bu

durumda Dilph'le birlikte keşfe çıkmam gerektiğini düşünüyorum.”

Crispin bunu biraz düşündü, sonra başıyla doğruladı.

“Dilph'in sözünden çıkmadığın sürece.”

Wil Amberle'ye döndü. “Kendine dikkat edecek misin?”

Kız başıyla onaylayarak Wil elf avcılarının peşinden ağaçların karanlığına dalıp gözden kaybolurken sesini çıkarmadan izledi.

Dördü de ormanın sırlı sıklam perdesinin arasından hayalet gibi kaydılar, adımları alabildiğine sessizdi. Sis, rutubetle yoğunlaşmış halde peşlerinden geliyor, yağmur ince ince yağıyordu. Orman dik tepelere ve sırtlara doğru uzandıkça, kararmış sıra sıra ağaç gövdeleri, çalı ve funda kümeleri geride kaldı. Dakikalar gelip geçti ve Wil Ohmsford gitgide huzursuzlandığını fark etti.

Derken Kian ve Rin iki yana ayrılıp ağaçların içinde kayboldular ve Wil kendini Dilph'le baş başa buldu. Loşluğun içinde aniden bir açıklık belirdi ve Dilph, arkasındaki Wil'e eğilmesini işaret ederek diz çöktü. Elf yukarıyı, ağaçları işaret etti.

“Orada,” diye fısıldadı.

İki muazzam meşenin iç içe dolanmış dallarına oturmuştu elf karakolu. Yağmur ve sis, binaları ve onları birbirine bağlayan geçitleri gözden gizliyordu. İçeride ne bir yağ lambası ne de bir meşale yanıyordu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Hiçbir ses gelmiyordu. Karakol adeta terk edilmişti.

Ama bu olamazdı.

Dilph hafifçe öne ilerledi, karanlığın içinde Rin'i görünceye kadar sola, sonra Kian'ı görünceye kadar sağa baktı. İkisi de her bir yönde otuz metre uzakta, ağaçların altında diz çökmüşlerdi. Dilph dikkatlerini çekmek için hafifçe ışık çaldı. Bunu başarınca, Kian'ı daha yakından bakması için içeriye gönderdi. Rin'i de açıklığın çevresini kolaçan etmesi için sola.

Wil, Kian'ın karakolu taşıyan meşelerin gövdesine olanca

hızıyla koşmasını, devasa gövdelerin birine gizlenmiş ayak basma yerlerini bulmasını ve tırmanmaya başlamasını seyretti. Sonra, ormandaki kayıp elflerden bir iz ararken Dilph önde, kendisi arkada açıklığın kenarını takip ederek sağa doğru ilerlemeye başladı. Orman ıslak ve karanlıktı, çalıların karmaşasından bir şeyler görmek çok güçtü.

Vadili tekrar karakola baktı. Kian en alçaktaki binaya, ana kışlanın hemen altına kurulmuş küçük bir komuta kulübesine varmıştı neredeyse. Rin ortalıklarda görünmüyordu. Wil hâlâ elf arıyordu ki bir adım attı ve bir elf avcısının parçalanmış, cansız bedenine takılarak yüzüstü düştü. Korku içinde, gözleri çevresindeki karanlığı tarayarak ayağa fırladı. Solunda, uzuvları bükülmüş, kemikleri parçalanmış ve un ufak edilmiş iki ceset daha yatıyordu.

“Dilph!” diye sertçe fısıldadı.

Elf hemen yanında bitiverdi. Tüylel ürpertici manzarayı tetkik etmek için yalnızca bir anlığına duraklayan Dilph, açıklığın kenarına çıkıp keskin bir ışıltı aldı. Rin ormandan yüzünde ürkmüş bir ifadeyle belirdi. Kian, komuta kulübesini çevreleyen platformun parmaklığından aşağı baktı. Dilph çılgınca ona arkasını işaret etti.

Ama neredeyse o anda Kian kayboldu. Bir şey uzanıp onu gözlerinin önünden kapıvermiş gibiydi ama öyle çabuk gerçekleşmişti ki hayretler içinde kalan Wil’e elf buharlaşmış gibi gelmişti. Sonra Kian’ın kısa ve boğuk feryadı duyuldu. Bedeni ağaçlardan aşağı, yağmurda kırılmış bir dal misali uçtu ve cansız halde yere çakıldı.

“Koş!” diye bağırdı Dilph Wil’e ve ağaçlara doğru atıldı.

Vadili, dehşet verici bir an için donakaldı. Kian ölmüştü. Drey Ormanı’nda bulunan elf karakolundaki herkesin ölmüş olduğu hemen hemen kesindi. Biri dışında tüm düşünceleri darmadağın olmuştu. Eğer vaktinde yetişmezse, Amberle de ölecekti. Sonra mavnaya ulaşmak ve hayatını koruduğu, her şeyden habersiz elf kızına ulaşmak için çaresizce koştu. Orma-

nın karmaşasında şaşkın bir geyik gibi sekiyor, ölü ağaçların ve fundaların arasından sıçrayıp bükülüyordu. Sağından kendisi gibi kaçan Dilph'i, daha gerilerden de Rin'i duyabiliyordu. Kendilerini bir şeyin takip ettiğini içgüdüsel olarak anlamıştı. Onu göremiyor, duyamıyor ama sezebiliyordu. Korkunç, kapkara ve merhametsizdi. Yağmur yüzüne vurdu ve gözlerine doluştu. Devrilmiş kütükler ve dikenli çalılardan sakınmaya çalışırken görüşünü engelledi. Bir seferinde yere düştü ama neredeyse anında tekrar ayakta idi. Asla yavaşlamıyor, sıırım gibi bedeni kendisiyle görünmeyen takipçisi arasına olabildiğince çok mesafe koymak için zorlanıyordu. Göğsü bu çabayla körük gibi inip kalkıyor, bacakları sancıyordu. Hayatında korktuğu anlar nadirdi ama şimdi korkmuştu. Ödö patlamıştı.

Rin'in çılgılığı sessizlikte aniden yankılandı. Yaratık onu yakalamıştı. Wil öfkeyle dişlerini sıktı. Belki mavnadaki elfler artık uyarılmışlardı. Belki hemen nehre açılacaklar, böylece kendisi yakalansa bile en azından Amberle kaçabilecekti.

Dallar ve yapraklar, kavrayan ellermişçesine parçalıyorlardı kendisini. Dilph'e bakındı ama elf artık görünürde yoktu. Tek başına koştu.

Alacakaranlık gri akşamı geceye çevirerek Drey Ormanı'nın üzerine hızla kaymaya başladı. Gün boyunca sabit bir hızla çiseleyen yağmur, durup dururken ağır bir sağanağa dönüşmüştü ve yeni bir kara fırtına bulutu kümesi göğü katettikçe rüzgâr sertçe esiyordu. Gök gürültüsünün, uzaklardan gelen derin ve meşum sesi duyuldu. Rill Song'un kıyısında elf avcıları ve korumalarındaki kız, yağmurdan sırlısıklam olmuş pelerinlerini, iliklerine kadar üşümüş bedenlerine daha sıkı sardılar.

Sonra ormanın içinden bir yerlerden tiz ve kısa, neredeyse rüzgârın sert esişiyile kaybolan çılgık işitildi.

Bir an için hiç kimse kıpırdamadı, sessizce ağaçların oluşturduğu kara duvara baktılar. Crispin hemen emirler yağdır-

dı. Amberle'yi mavnaya bir kez daha saklanmaya gönderdi ve Ped ile Cormac'ı yanına çağırđı. Silahları çekili üç elf avcısı iskelenin başına dek gerilemiş, ormanın puslu karmaşasını gözleriyle tarıyorlardı. Mavnada Katsin palamarları gevşetmiş, ayrılmaya hazır, beklemeydi.

Amberle kamaranın karanlığında bir süre dışarıdaki rüzgâr ve yağmurun sesini dinleyerek dizlerini topladı. Aniden doğruldu, çadır bezini bir kenara atıp dışarıya çıktı. Sonucu ne olursa olsun, dışarıda neler döndüğünü öğrenmedikçe içeride gizlenemezdi. İskeleye çıkıncaya kadar, istiflenmiş sandıkların arasından ilerledi. Katsin mavnayı bağlayan halatları bir kazığa birkaç kez dolamış, gevşek ucunu sımsıkı tutmuş, emir üzerine serbest bırakmayı bekliyordu. Kızı gördüğünde ona ters bir bakış attı ama Amberle onu umursamadı. Nehrin tam kıyısında, iskeleden birkaç metre ötede geriye kalan elf avcılarının yüzlerini ormana dönmüşlerdi, kılıçlarının çelikleri yağmurda donuk donuk ışıldıyordu.

Ansızın üstü başı paramparça bir figür nehrin takriben yirmi metre aşağısındaki ağaçların arasından fırladı, tökezledi ve öne kapaklandı. Tekrar ayağa kalktığından onun Dilph olduğunu gördüler.

"Uzaklaşın!" diye ikaz ederek bağırđı, sesi kesik kesikti. "Çabuk uzaklaşın!"

Onlara doğru koşmaya başladı, bir kez daha dengesini kaybedip yere düştü.

Crispin hareket geçmişti bile. Yere düşen Dilph'e doğru koştururken sert bir emirle Ped ile Cormac'ı mavnaya yolladı. Hiç hızını kesmeksizin adamı kollarına aldı. Omzuna atıp bekleyen tekneye doğru atıldı.

Amberle sisin ve yağmurun içinden ormana dikkatle baktı. Wil Ohmsford neredeydi?

"Halatları çözün!" diye bağınıyordu Crispin.

Katsin kendisine denileni yaptı, sonra Amberle'yi aceleyle, güvertesinde Ped ve Cormac'ın beklemekte olduğu mavnaya

iteledi. Bir an sonra Crispin Dilph'i mavnaya çıkarmış, ağır tekne sürüklenmeye başlamıştı.

Birdenbire Wil göründü, ağaçların arasından ok gibi fırlamıştı ve rıhtıma koşuyordu. Amberle onu görünce haykırmaya başladı, sonra buz gibi oldu. Kaçan Vadilinin arkasındaki ağaçların gölgesinden onu koskoca bir şey kovalıyordu.

Uyarmak için, "Dikkat et!" diye cıglık attı.

Onun cıglığıyla mahmuzlanan Vadili tek sıçrayışta rıhtıma erişti, hızını azaltmaksızın iskele boyunca koştu ve sürüklenen mavnaya ulaşmak için sıçradı. İleri uzattığı ayağı güçlkle güverteye erişti. Uzanıp onu emniyete alan elf avcılarını olmasaydı, denize düşecekti.

Mavna Rill Song'un ana kanalına ulaştı ve hız kazanmaya başladı. Katsin yekeye asılıp hantal tekneyi etrafında döndürdü. Wil sandıklara doğru sendeleyip bitkince çökerken Amberle hemen kendi pelerinini çıkarıp onu Wil'e sıkıca sardı. Yanı başında, Crispin Dilph'in üzerine eğilmişti. Rüzgâr ve nehrin kükreyişi Dilph'in sözlerini dağıtıyordu.

"Ölmüşler, hepsi de. Dallar gibi ezilmiş, parçalanmışlar... Arborlon'daki devriye gibi... Seçilmişler gibi." Ağzı açıldı ve nefes alabilmek için öksürdü.

"Kian da öyle... Ve Rin, ikisi de öldüler... İblis onları yakaladı... Bizi bekliyordu."

Amberle geri kalanını duymadı. Gözleri Wil'in gözlerine kilitlenmişti. Dehşet verici bir kesinlikle, ikisi de gerçeği kavramışlardı.

Onları bekliyordu iblis.

Allanon ona bir isim vermişti. Ona Kıyıcı demişti.

BÖLÜM 23

Crispin mavnayı tekrar karaya yanaştırdığında gece yarısıydı. Drey Ormanı'nın hemen aşağısında Rill Song, Innisbore'a yaptığı dolambaçlı yolculukta batıya doğru dönüyordu. Elfler mavnayı ana daldan güneye sapan, gür ağaçlıklı daracık bir koya çektiklerinde kendilerini Keçe Çalılıkları'nın en kuzey ucunda, nehri bırakmaya niyetlendikleri yerden millerce uzaklıkta buldular. Yağmur, soğuk havada ipince bir sis gibi asılı kalan hafif bir çisentiye dönmüştü yine. Kalın bulutlar ayı ve yıldızları görünmez hale getiriyordu ve gece öylesine karanlıktı ki elf gözleri bile birkaç adımdan ötesini seçemiyordu. Rüzgâr dinip yerini dinginliğe bırakmıştı ve tüm karaya koyu bir pus çökmüştü.

Elf avcıları mavnayı koyun başındaki alçak bir kıyı girintisine oturttular, nehirden kıyıya çekip bağladılar. Sessiz ve ihtiyatlı şekilde hareket ederek araziye her yönde birkaç yüz metre araştırıp kendilerini tehdit eden hiçbir şey bulunmadığından emin oldular, sonra Crispin'e rapor verdiler. Elf yüzbaşı sabaha kadar yolculuk yapmaya çalışmanın lüzumsuz olacağına karar vermişti. Wil ve Amberle'ye kamaralarında kalmaları söylenmişti. Soğuğu kovmak için sıcacık battaniyelere sarınıp iki günden beri ilk kez nehrin rahatsız edici sallantısından uzakta, hemen uyuyakaldılar. Elfler mavnanın ve uykudaki yolcularının etrafında halka oluşturmuş, vardiyalar halinde nöbet tutuyorlardı. Crispin kamaranın girişine dikildi ve gece için yerini aldı.

Küçük gruptakiler şafakla birlikte kalktılar, taşıyabilecekleri tüm silah ve erzakı paketledikten sonra mavnanın halatlarını çözüp nehrin onu götürmesine izin verdiler. Tekne akıntının çekişiyle dönerek süratle gözden yitti. O gider gitmez Keçe Çalılıklar'nın yolunu tuttular.

Çalılıklar bölgesi makilerle dolu, yer yer durgun göllerin, dikenli çalı kümelerinin ve çukurların bulunduğu bir yerdi. Uçsuz bucaksız Batıkarası ormanlarını Rill Song'un kıyısından Mahmuz Kayası duvarına kadar bölen, içinden pek az yolucunun geçmeye cüret ettiği ıssız kırlardan oluşmuş bir labirentti. Geçmeye kalkışanlar, sis ve karanlıkla örtülen bir çalı karmaşasının ve kümelenmiş bataklıkların içinde çaresizce kaybolmayı göze alırlardı. Daha da kötüsü, ovanın sayısız nahoş sakiniiyle, acımasız, kurnaz ve av ayırt etmeyen yaratıklarla da yüz yüze gelme riskine girmiş olurlardı. Burada çok şey yaşamazdı ama yaşayanların hepsi de ya avcı ya da av olan yaratıklardı ve burada sadece ilk gruptakiler hayatta kalabilirdi.

"Başka seçeneğimiz olsaydı bu yoldan gelmezdik," dedi Crispin Wil'e, düşüncelerini bir an için Vadiliyle paylaşmak için geride kalarak. "Her şey tasarladığımız gibi gitmiş olsa, karakoldan binek tedarik edip güneye, çalılıkların batı ucu boyunca Mermidon'a gidecek, sonra batıya, Mahmuz Kayası'na at sürecektik. Ama Drey Ormanı her şeyi değiştirdi. Şimdi önümüze ne çıkabileceği kadar, peşimizden neyin gelebileceğini de düşünüp tasalanmalıyız. Buraların tek iyi yönü, geçişimizin tüm izlerini örtecek olması."

Wil başını şüpheyile salladı. "Kıyıcı gibi bir varlık kolay kolay pes etmeyecektir."

"Hayır, bizi avlamaya devam edecek," diye doğruladı elf. "Ama bizi ikinci bir sefer böyle yakalayamayacak. Drey Ormanı'nda bizi bekliyordu, çünkü gelişimizden haberdardı. Nasıl haberdar olduğunu bilemiyorum ama biliyordu." Vadiliye bir bakış fırlattı ama Wil bir şey demedi. "Şöyle ya da böyle, şu anda nerede bulunduğumuzdan habersiz. Eğer bizi tekrar

bulmayı umuyorsa takip etmesi gerekecek. Eğer ormanda kalmış olsaydık bu kolayca yapılabilirdi ama burada çok zor olacaktır. Önce nehirde nerede ayrıldığımızı kestirmek zorunda ki sırf bu bile günler alabilir. Sonra bizi Keçe Çalılıkları'nın içinde takip etmesi gerekiyor. Ama çalılıklar arkasında hiç iz bırakmadan her şeyi yutuverir; bu bataklık bıraktığın izleri on saniye sonra gizler. Ve yanımızda bu topraklarda doğmuş ve çalılıkları daha önce geçmiş olan Katsin var. Iblis ne denli güçlü olursa olsun, yabancı topraklarda. Sadece içgüdüleriyle avlanmaya mecbur. Bu, bize çok açık bir avantaj sağlıyor.”

Wil Ohmsford aynı fikirde değildi. Paranor'dan kaçarken Allanon da iblislerin kendisini takip etmeyeceğini düşünmüştü. Ama takip etmişlerdi. Vadili, Gümüş Nehir'in Kralı tarafından Gökkuşağı Gölü'nün uzak kıyısına taşındıktan sonra da Amberle ve kendisinin bir daha bulunamayacağını düşünmüştü. Ama iblisler yine bulmuşlardı. Bu sefer neden farklı olsundu ki? Iblisler başka bir çağın yaratıklarıydı; güçleri başka çağların gücüydü. Bunu bizzat Allanon söylemişti. Onlara liderlik edenin bir büyücü olduğundan da bahsetmişti. Onlar için bir avuç elf avcısını, genç bir kız ile bir Vadiliyi takip etmek çok mu zor olurdu?

Yine de bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığının farkındaydı Vadili. Şayet Kıyıcı onları çalılıklarda takip edebilirse, bunu her yerde yapabilirdi. Crispin doğru karar vermişti. Elf avcılarının yabana atılmayacak yetenekleri vardı, belki bu sağ salim geçmelerini sağlardı.

Vadili bir diğer nahoş olasılıktan ötürü daha da kaygılıydı ve Kıyıcı'yla Drey Ormanı'ndaki karşılaşmalarından bu yana başka bir şey düşünemiyordu. Kıyıcı onların elf karakoluna varacaklarını bilmişti. Bu ona bildirilmiş olmalıydı, çünkü onları beklemek üzere pusuya yatmıştı. Crispin bu konuda haklıydı. Ama bunun bildirilebilmesinin tek yolu vardı: Elflerin arasında gizlenmiş olan, Allanon'un aldatmak için bu kadar tedbir aldığı kişi tarafından söylenmiş olmalıydı. Ve eğer ib-

lisler onların güneye, Drey Ormanı'ndaki elf karakoluna yapacakları seyahat planını biliyorduydu, bu yolculuk hakkında daha ne kadar bilgileri vardı? Vadili farkına vardı ki her şeyi biliyor olmaları da kuvvetle muhtemeldi.

Tüylər ürpərtən, insanın daha fazla düşünməyi tercih edəcəgi cinsten ama gerçekleri kafasında tartıkça akla daha da yakın gözükən bir olasılıktı bu. Allanon elflerin arasında bir casus bulunduğundan emindi. Casus, her nasılsa Eventine'in çalışma odasında yaptıkları konuşmaya kulak misafiri olmayı başarmıştı. Bunun nasıl başaranlabildiğini hayal bile edemiyordu ama olduğundan emindi. Drey Ormanı'ndan bahsedilmişti. Bu, Kıyıcı'yı açıklamaya yeterdi. Ama Yaban Topraklar'dan da bahsedilmişti. Bunun anlamı, onların Drey Ormanı'ndan sonra nereye gideceklerini iblislerin kesinlikle bildiydi ve iblisler eğer bunu biliyorsa, küçük grubun izlediği yol ya da takipçilerini atlatmak üzere başvuracakları aldatmacalar ne olursa olsun, Yaban Topraklar'a vardıklarında kendilerini iblislerin bekliyor olması büyük bir ihtimaldi.

Küçük grup çalılıkların bataklık karmaşasında bata çıka yol alırken, bu düşünce Wil Ohmsford'un aklından bütün gün gitmek bilmedi. Dikenli çalılar ve testere yapraklı çimenler her geçişlerinde onları kesiyor; sis, kıyafetlerini nemlendirip soğutuyor; çamur ve pis kokulu su çizmelerinden sızıp burun direklerini sızlatıyordu. Ayrı ve birbirlerinden uzak yürüyor, az konuşuyorlardı ve değişmek bilmeyen grilikteki yerleri geride bıraktıkça, gözleri yağmurun ve dönüp duran pusun içinde ihtiyatla bakmıyordu. Akşam karanlığı çöktüğünde yorgunluktan ölüyorlardı. Alçak bir tepede biten seyrek çimenlerin arasında kamp yaptılar. Ateş yakmak çok riskliyd, o yüzden kendilerini ovanın ayazıyla nemlenmiş battaniyelerine sardılar ve yemeklerini soğuk yediler.

Elf avcıları yemek faslını çabuk bitirip vardiyalarla nöbet tutmaya hazırlandılar. Wil kurutulmuş et ve meyveden oluşan küçük öğününü henüz tamamlamış, biraz suyla ellerini yıka-

miştı ki Amberle gelip yanına sokuldu, başına kadar çektiği battaniyenin kıvrımlarından çocuksu yüzünün dikkatlice dışarı baktığı görülüyordu. Kestane rengi saçının yolundan saçmış lüleleri gevşekçe gözlerinin üstüne düşmüştü.

“Nasılsın?” diye sordu kıza.

“İyiyim.” Kızda kaybolmuş bir çocuk görünümünü vardı. “Konuşmaya ihtiyacım var.”

“Dinliyorum.”

“Bütün gün bir şeyi düşünüp durdum.”

Wil konuşmadan başıyla onayladı.

“Kıyıcı bizi Drey Ormanı’nda bekliyordu,” dedi kız sessizce. Tereddüt etti. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

Wil bir şey demedi. Sırada neyin olduğunu biliyordu. Kız adeta aklından geçenleri okumuştı.

“Bu demektir ki oraya geleceğimizi biliyordu.” Kız onun aklından geçen sözcükleri dile getirmişti. “Bu nasıl olmuş olabilir?”

Wil başının iki yana salladı. “Oldu işte.”

Bu yanlış yanıtı ve Wil bunu biliyordu. Kızın yüzü kıpkırmızı oldu.

“İblislerin bizi Havenstead’de buldukları gibi mi? Allanon’u Paranor’da buldukları gibi mi? Görünüşe göre gittiğimiz her yerde bizi buluyor olmaları gibi mi?” Kızın sesi alçaktı ama içinde artık kızgınlık vardı. “Benim ne cins bir budala olduğumu sanıyorsun, Wil?”

Kız ona iki kez asıl adıyla hitap etmişti ve bu onu o kadar ürpertti ki bir an için sadece bakakaldı. Kızın gözlerinde yalarlanmışlık ve şüphe vardı. Wil ona ya Allanon’un kendisine saklaması için verdiği sırrı ya da yalan söylemesi gerektiğini anladı. Bu kolay bir seçimdi. Ona casusu anlattı. Sözlerini bitirdiğinde, kız azarlarcasına salladı başını.

“Bunu bana daha önce söylemeliydin.”

“Allanon söylememem için tembihledi,” diye açıklamaya çalıştı. “Senin endişeleneceğin yeterince şey olduğunu düşünüyordu.”

“Druid beni sandığı kadar iyi tanımıyor. Her halükârda bana söylemen gerekirdi.”

Artık bunu tartışmak içinden gelmiyordu. Başıyla onayladı.

“Biliyorum. Ama yapmadım.”

Bir an için sessiz kaldılar. Nöbetteki elllerden biri hayalet gibi çıktı sisten, sonra tekrar kayboldu. Amberle onun arkasından baktı, sonra Wil'e bir bakış fırlattı. Kızın sesi kukuletasının kıvrımlarından dışarı süzülüyordu, yüzü gölgelerle maskelenmişti.

“Kızgın değilim. Gerçekten değilim.”

Wil hafifçe gülümsedi. “Güzel. Bu bataklık yeterince kasvetli zaten.”

“Eğer bana gerçeği şimdi söylemeseydin, kızardım.”

“Söylememin sebebi buydu.”

Kız bu konuyu bir kenara bıraktı. “Eğer casus, büyükbabamın çalışma odasında, Arborlon'dan ayrılışımızdan önceki gece konuşulanları duyduysa, o zaman iblisler nereye gittiğimizi biliyorlar, değil mi?”

“Sanırım öyle,” diye karşılık verdi Wil.

“Bu demektir ki Güvenli Kale'yi de biliyorlar; Ellcry'sin Seçilmişlere söylediği her şeyi de, çünkü Allanon bize tekrarlamıştı. Kanateşi'ni bulmak için bizim kadar şansları var.”

“Belki de yok.”

“Belki de yok mu?”

“Bizde elftaşları var,” diye belirtti, bunu yaparken bir fark sağlayıp sağlamadıklarını merak ediyordu. Hem taşları tekrar kullanıp kullanamayacağını tam olarak bilmiyordu. Bu düşünce içini karartıyordu.

“Söylediklerimizi işitecek kadar yakına kim gelmiş olabilir?” Kız kaşlarını çattı ve ona baktı.

Wil konuşmadan başını iki yana salladı. O da buna şaşırıyordu.

“Umarım büyükbabam iyidir,” diye mırıldandı kız bir dakika sonra.

"Sanırım durumu bizden daha iyidir," diye içini çekti Wil. "Tın azından uyuyabileceği sıcak bir yeri var."

Fazladan birazcık daha sıcaklık bulmaya çalışarak dizlerini göğsüne çekti. Soguktan tır tır titreyen Amberle de yanına sokuldu. Örtülerine sarmalanmış kızın kendisine yaslanmasına izin verdi.

"Keşke bunlar sona erseydi," diye fısıldadı kız sessizce, sanki kendi kendine konuşmuştu.

Vadili yüzünü buruşturdu. "Keşke hiç başlamamış olsaydı."

Kız ona bakmak için başını döndürdü. "Hazır dilek tutmaya başlamışken, keşke bundan sonra bana karşı dürüst olsan. Aramızda hiç sır olmasa."

"Hiç sır yok," diye söz verdi Wil.

Ondan sonra sessiz kaldılar. Çok geçmeden Amberle'nin başı Wil'in omzuna düştü ve kız uyuyakaldı. Vadili onu rahatsız etmedi. Onu öylece bıraktı ve karanlığa gözlerini dikip daha güzel zamanları düşündü.

Takip eden iki gün boyunca küçük grup Keçe Çalılıkları'nın loşluğunda ağır adımlarla yürüdü. Çoğu zaman hava yağmurluydu. Muntazam çisenti, yer yer zaten ıslak olan toprağı sırlıslıkla eden, yolcuları üşümüş ve perişan halde bırakan ağır saganaklarla bölünüyordu. Sis üzerlerinde asılıydı ve tepelerde, bataklıklarda yoğun bir halde girdaplanıyordu. Güneş fırtına bulutu kümesinin ardında örtülü kalmıştı ve ancak öğle saatlerine doğru gökyüzünün belli belirsiz aydınlanması onun geçişini belli ediyordu. Geceleri yalnızca nüfuz edilemez bir karanlık vardı.

Yolculuk yavaş ve zorluydu. Tek sıra halinde çalılıkların kördüğümünden kendilerine yol açtılar, kılıçların güçlkle kesebildiği dikenli çalılıkların arasından, ıslak seslerle kabarcıklanıp erişebildikleri her şeyi yutan bataklıklardan, habis kokulu, yeşil balçıklı göllerin etrafından geçtiler. Ölü ağaçlar yerlere saçılmış, sık gölcüklere ve dolambaçlı köklere karışmıştı. Bitki örtüsünde yeşilligini azaltan, tüm topraklara hasta edici,

kış gibi bir görünüm kazandıran gri bir ton vardı. Çalılıklardaki varlıklar gizlice yaşıyorlardı, gerçi dinginlikte güç duyulur sesler uçuşup sinsice geziniyordu ve gölgeler yağmurun, loşluluğun içinde hayaletler gibi kayıyordu.

Derken, üçüncü gün öğle vaktinden hemen önce, muazzam bir durgun su kütlesine rastladılar. Yağışla hafifçe dalgalanan nilüfer yapraklarının arasından, toprağın kırık kemikleri gibi uzanan kökler ve ölü ağaçlarla doluydu. Gölün kıyısı göz alabildiğine dikenli çalılar ve fundalıklarla kaplıydı. Suyun yüzeyinde sis derin bir pus halinde yol alıyordu ve karşı kıyıdan eser yoktu.

Gölün etrafından dolanma girişiminin, yoğun çalılıklar yüzünden, saatler sürecektir bir geri dönüşü gerektireceği ortadaydı. Bir diğer seçenek daha vardı önlerinde ve onu seçtiler. Katsin, çalılıklardaki yolculuklarının büyük kısmında yaptığı gibi önlerine düştü, diğer elf avcılar da ikiye bölündüler, böylece ikisi Wil ile Amberle'nin önünden, ikisi de arkalarından yürüyordu. Geçişlerini engelleyen çalıları keserek, kıyıdan uzanan köklerin ve toprağın oluşturduğu, siste kaybolan daracık bir köprüye ayak bastılar. Şansları varsa köprü karşı kıyıya kadar uzanırdı.

İki yandaki çamurdan sakınıp yollarını bulmaya çalışarak güvenilmez yolda ihtiyatla ilerlediler. Sis neredeyse anında etraflarını sardı ve arkalarındaki kara, sise gömüldü. Dakikalar geçti. Rüzgârın ani bir esintisine yakalanan yağmur damlacıkları şiddetle yüzlerine çarpıyordu. Derken sis beklenmedik şekilde dağıldı ve köprünün birkaç metre ileride göle karıştığını gördüler. Önlerinde, üzeri bitki örtüsü ve kayalarla kaplı kocaman bir toprak tümsek vardı. Gölün karşı kıyısı görünürlerde yoktu. Çıkamaz bir yola girmişlerdi.

Crispin tümseğin ötesinde ne olduğunu daha yakından görmek için ileri çıktı ama Katsin'in eli ikaz edencesine sertçe kalktı. Bir parmağını dudaklarına götürerek küçük grubun diğer üyelerine çabucak baktı. Sonra tümseği gösterdi. Eli, meyllenerek gölün içine giren uzun bir sırtı takip ediyordu. Üç

kısımında, su yüzeyinin hemen üstündeki, kenarları eğri büğrü iki delikten küçük fışkiryeler halinde duman fışkırıyordu.

Soluma delikleri!

Crispin konuşmadan gerilemelerini işaret etti. Orada uyuyan her neyse, onu rahatsız etmeye niyeti yoktu.

Ama çok geç kalmıştı. Yaratık onları sezmişti. Koca cüssesi aniden gölden yükselip onları pis suyla yıkadı. Asmaların ve nilufer yapraklarının altından sarı gözleri açılırken gürültüyle soludu. Balçık kaplı bedeninden kıpırdanan duygular kabardı ve geniş, düz bir burun onlara doğru uzandı. Çenesi açlıkla açılıp kapanıyordu. Bir an gölün üzerinde asılı kaldı, sonra sessizce suya gömüldü ve gitti.

Wil Ohmsford devasa yaratığı kısa bir an için görebilmişti. Sisin içinde Ped ve Cormac'ın peşinde koşuyor, Amberle'yi de peşi sıra çekiliyor ve ayaklarını eğri büğrü patikaya basılı tutmaya çabalıyordu. Katsin, Dilph ve Crispin'in hemen arkasından geldiğini işitti ve yaratığın onları izleyip izlemediğini görmek için bir bakış fırlatmayı göze aldı. Arkasına baktığı anda ayağı takıldı ve Amberle'yi de beraberinde çekerek yere düştü.

Düşüş ikisinin de hayatlarını kurtardı. Yaratık sisin içinden doğruldu, muazzam çenesi dar köprünün önlerindeki kısmına bir balıkçı ağı gibi yayıldı. Yaratığın kapıp suya çektiği Ped ve Cormac'tan dehşet çığlıkları yükseldi. Koca gövde suya alçaldı ve gözden yitti.

Wil korkudan donmuş, siste yaratığın kaybolduğu yere bakıyordu sabit bakışlarla. Sonra Crispin ileri sıçradı, Amberle'yi omzuna alıp sahilin güvenli ortamına olanca hızıyla koştu. Vadedili daha hareket etmeyi düşünmeden Katsin onu yakaladı ve Crispin'i takip etti. Dilph de kısa kılıcını sıyırmış, peşlerinden koşuyordu. Birkaç saniye içinde diken ve çalı duvarına geri kaçmışlardı. Suyun kıyısından epey uzakta çamurlu toprağa yığıldılar, takip sesi var mı diye dinlerlerken, dinginliğin içinde nefes nefeseydiler. Hiç ses yoktu. Yaratık gitmişti.

Ama artık beş kişiydiler.

BÖLÜM 24

Akşam karanlığı, Batıkarası'nın üzerine ipince alacakaranlık tabakaları halinde boydan boya sürüklendi ve ormana akşam serinliği çöktü. Yaz güneşini neredeyse yedi gündür maskeleyen bulutlar ayrışmaya başladılar, öyle ki solan gün ışığında göğün mavisi çizgiler halinde parladı. Batıda ufuk kızıl ve mora döndü, ısıltısı yağmurdan sırlıslıkla ormana yavaşça düştü.

Arborlon'dan gelen küçük gruptan geriye kalan beş kişi Keçe Çalılıkları'nı sarmalayan pusun belirsizliğinden yer altı dünyasından yüzeye çıkan kayıp ruhlar gibi çıkageldiler. Bitkin ve yıpranmış haldeydiler, elleri yüzleri çizik ve çuruk içindeydi. Elbiseleri paçavraya dönmüş, toza toprağa bulanmıştı ve bedenlerinden sırlıslıkla sarkıyordu; görünüşleri dilencilerinkinden farksızdı. Sadece silahları dilenciden fazla bir şey olduklarını belli ediyordu. Son çalı sırasını da bezgince ve ağır ağır geçip son diken kümesini geride bıraktılar ve gevşek kayalar ve fundalarla dolu küçük bir yükseltiye tırmanıp Pykon'un ikiz kulelerinin önünde soluk soluğa durdular.

İnsanı huşuya boğan, harikulade bir manzaraydı. Mermidon doğuya, Callahorn'un çayırlarına doğru kıvrılırken, geniş nehir kanalının üzerinden aşan Pykon, ellerin Mahmuz Kayası diye andığı yayvan, kambur sıradağlara doğal bir kapı teşkil ediyordu. Pykon, uzakta yalnız başına duruyordu, ikiz kaya kuleleri aşağıdaki toprakları korumak üzere dikilmiş iki

dev nobetçi gibi göğe yükseliyordu. Sırt çizgileri ve yarıklar, sarp kayalıkları bir ihtiyarın buruşuk yüzü gibi gölgeleyen bir kırıksık ve çatlak labirenti halinde Pykon'un yüzeyinde iz bırakmışlardı. Tepelerin kuzey eteğinde bir çam ormanı boy vermişti ve orman yamaç dikleştikçe seyreliyordu, ta ki geriye yalnızca kopkoyu kayaları canlı renklerle süsleyen çalılar ve kır çiçekleri kalıncaya dek. Daha yukarılarda kar dolu çukurlar ve buz göz alıcı beyazlıkta parlıyordu.

Crispin acele bir toplantı yaptı. Çalılıkların karmaşasında dolanırlarken onun istediğinden daha doğuya gitmiş, Mahmuz Kayası'nın ucu yerine buradan çıkmışlardı. Önce Pykon'un etrafından dolaşıp sonra Mahmuz Kayası'yla kesiştiği yere kadar Mermidon'u akış yönünün tersine takip etmek mantıklı görünüyordu. Ama tüm yolculuk yayan yapılmak zorundaydı ve oraya kadar gitmeleri en aşağı iki gün sürerdi. Daha da beteri, arkalarında takip edilebilir izler bırakma riskini göze alacaklardı. Elf yüzbaşı daha iyi bir alternatifi olduğunu söylüyordu. Pykon'un derinliklerinde, yakınlarındaki zirvede muazzam bir yarığa köprü görevi gören, Irkların İkinci Savaşı'ndan beri terk edilmiş duran bir elf kalesi vardı. Crispin yıllar önce bir kez orada bulunmuştu ve şayet tekrar bulabilirse, kadim kaleden aşağı inip dağları kateden ve ikiz tepeleri birbirinden ayırdığı yerde Mermidon'a ulaşan geçitler mevcuttu. Nehirde iskeleler ve belki de bir tekne bulunurdu, yoksa bile bir tane inşa etmeye yetecek kadar ağaç. Mermidon oradan birkaç mil boyunca doğuya gidiyor ama Mahmuz Kayası'nın aman vermez Sisli Bataklık'a sınır çizdiği yerden tekrar geri dönüyordu. Eger yolculuk aracı olarak nehirden istifade ederlerse yolculuk yayan gitmeye kıyasla iki kat kısalcak, belki bir gün, belki de yarım gün sürecekti. Bu yoldan gitmek için bir sebep daha var, diye ekledi elf yüzbaşı. Nehir geride bıraktıkları tüm izleri gizleyecekti.

Bu son husus karar vermelerini sağladı. Kıyıcı'yla Drey Ormanı'ndaki karşılaşmalarını hiçbiri unutmamıştı. İblis hâlâ

onları arıyor olmalıydı ve bu kovalamacadan kurtulmak için yapılması gereken her şey denenmeliydi. Crispin'in öğüdünü tutmanın en iyisi olduğuna çabucak karar verdiler.

Daha fazla vakit yitirmeden Pykon'a tırmanmaya koyuldular. Yakındaki zirvenin eteğinde yetişen tek tük çamların arasından süratle geçtiler, akşam güneşi orman ufkunun gerisinde batar ve gece bastırırken alçak yamaçlara vardılar. Doğudan bir yarım ay ışımaya başlamıştı ve küme küme yıldızlar gecenin koyu mavisinde göz kırpmıyor, kayaya doğru uzun ve çetin bir tırmanış gerçekleştiren beşlinin yolunu aydınlatıyordu. Huzurlu ve dingin bir geceydi, hafif bir lodosun ormandan getirdiği tatlı ıtırlarla doluydu. Kaya yığınlarının ve sarp uçurumların arasından dolaşp hiç durmaksızın dağın gölgesine tırmanan sık kullanılmış genişçe bir yol buldular. Ormanlık alanlar, Rill Song'un ince çizgisini aşağıda bakıp kuzeye doğru yayılırlarken çalılıkların karanlık manzarasını gözler önüne sermiş, grubun arkasında kalmaya başlamıştı.

Elf kalesi nihayet görüş alanına girdiğinde vakit gece yarısına geliyordu. Koca kale sırtını derin bir yarığa vermişti. Kulelerin, siperlerin ve istihkâmlardan oluşan bir labirent, uçurumun mehtapla aydınlanan kayalarının önünde kapkara yükseliyordu. Uzun bir merdiven yamaç boyunca dönerek kalenin dış duvarındaki açık bir girişe kadar tırmanmaktaydı. Zamanla yıpranıp çatlamış, menteşeleri pastan kaynamış, demir takviyeli ahşap kapılar geceye karşı açık duruyordu. Gözcü kuleleri devasa taş duvarların üzerine bodur avcı hayvanlar gibi tünemişti, daracık pencereleri simsiyah ve boştu. Siperlerin zirvesinden sivri uçlar uzanıyordu; kümelenmiş, siperlikli kulelerin yükseklerinde bir zamanlar elf krallarının bayraklarını taşımış olan zincirler, gönderlere vurdukça sertçe çınıyorlardı. Kalenin yukarılarından bir yerden, dağın çatlakları arasından, bir gece kuşunun içe işleyen çılgılığı duyuldu. Ses, rüzgârın tiz perdesini yakalayana kadar yükseldi, bir an için öylece kaldı, sonra zayıflayarak yankıya dönüştü.

Arborlon'dan yola çıkan küçük gruptan geriye kalan beş kişi metruk kalenin girişine giden merdivenleri tırmanıp ihtiyatla içeriye adım attılar. Yüksek, çevresi sımsıkı çevrili bir geçit ikinci bir duvara kadar uzanıyordu. Yolu oluşturan taş bloğun üzerinde yabancı otlar ve çalılar bitmişti. Ayakları geçidin durgunluğunda boş seslerle yankılanan beşli ilerledi. Yarık ve çatlaklardan, deri kanatlarını çılgın gibi çırpın yarasalar uçtu. Küçük kemirgenler kırılmış taşların üzerinde ani hareketlerle koştu. Örümcek ağları incecik, kaliteli kumaştan örtüler misali sarkıyor ve grup üyeleri yürüdükçe ince şeritler halinde elbiselerine yapışıyordu.

Geçidin sonunda bir giriş, zemini enkazla, içi rüzgârın inilisiyle dolu koca bir avluya açıldı. Daire şeklindeki mazgallı siperin iki yanından geniş birer merdiven dönerek yükseliyor, kadim kalenin ana kulesine bakan bir balkona ulaşıyordu. Sağlam taş kıvrımları dağın gölgesine karışan, gece göğüne onlarca metre uzanan, devasa duvarlı bir hisardı bu. Kulenin yükselen katlarını, Keçe Çalılıkları'nın karmakarışık karanlığına bakan pencereler işaretliyordu. Balkonun orta yerinde derin bir oyuk, tek bir ahşap kapıyı korumasına almıştı. Aşağıda, avludan dosdoğru kuleye giden ikinci bir kapı vardı. Kapıların ikisi de kapalıydı.

Wil üzerine bir dev gibi dikilen, karanlık, tekinsiz, zamanla yıpranmış duvarlara ve mazgallı siperlere huzursuzca baktı. Rüzgâr kulaklarında uluyor, toz gözüne üfürüyordu, bu yüzden korunmak için pelerininin başlığını sımsıkı çekti. Bu mekândan hoşlanmamıştı. Burası onu korkutuyordu. Ölü insanların hayaletlerinin sığınağıydı bu yer, yaşayanların izinsiz misafirler olduğu bir sığınak. Amberle'ye baktı ve onun yüzünde de aynı huzursuzluğun yansımaları gördü.

Crispin, Dilph'i balkonu kontrol etmeye yollamıştı. Katsin ardında olduğu halde, elf yüzbaşı şimdi önündeki kule girişine ilerliyordu. Kilidi boş yere kurcaladı, sonra kapıya ağırlığını verdi. Kımıldamamıştı bile. Katsin de şansını denedi ama boşu-

neydi. Kapı sıkıca kapanmıştı. Wil artan bir endişeyle adamların kapıyı açma çabalarını izledi. Kale onları bir hapisane gibi içine kapatmıştı ve Vadili kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Sözleri gecenin feryadında neredeyse kaybolan Dilph tekrar balkonda belirdi. Üst kapı açıktı. Crispin başıyla onayladı. Kuleye çıktıklarında meşale işlevi görebilecek birkaç gevşek tahta toplayıp grubu balkon merdivenlerine ve oyugun güvenliğine götürdü. Kapı aralıktı. Elf yüzbaşı içeri girer girmez kav kullanarak taşıdığı meşalelerden birini yaktı, bir ikincisini de yakıp Dilph'e uzattı. Sonra hepsine içeri girmelerini işaret etti ve kapıyı rüzgâra karşı kapattı.

Kendilerini, bir dizi karanlık koridora ayrılan küçük bir bekleme odasında buldular. Karşı duvara oyulmuş bir merdiven dönerek taş zeminden yukarıya, karanlığa yükseliyordu. Rüzgârın bulandırdığı havada yoğun bir toz vardı ve kulenin taşlarına küflü rutubetin kokusu işlemişti. Meşalesini önünde tutan Crispin ileri geri yürüdü, odayı güvenceye alan ağır demir sürgüyü denedi, sonra tekrar onların yanına döndü. Şafağa kadar burada dinleneceklerdi. Wil ile Amberle uyurken, Katsin ile Dilph avluda nöbet tutacaklardı. Crispin ise onları dağların içinden Mermidon'un kıyısına götürecek geçidi arıyacaktı.

Dilph meşalesini Wil'e verdi. Katsin'le birlikte geceye karıştı. Crispin kapıyı onların ardından sürgüledi, Wil ile Amberle'yi sürgüyü açmamaları konusunda tembihleyip koridorlardan birinin karanlığında kayboldu. Vadili ve elf kızı onu meşalesinin ışığı alacakaranlıkta solana değin izlediler. Sonra Wil girişe yürüdü, meşalesini taşa çakılı bir demir askılığa tutturdu, sonra sırtını kapıya verip çöktü. Amberle de kendini battaniyesine sarıp onun yanına uzandı. Rüzgârın uluması, kapıyı tutan demirlerin çatlaklarından geçip kulenin tüneli andırır koridorlarında o tekinsiz çağrısını yineliyordu.

İkisinin de uykuya dalması uzun zaman aldı.

Wil uyudugundan hiç emin değildi. Uyumaktan çok, uyuklamış gibiydi. Onu uyanıklıkla uyku arasında el yordamıyla ilerlemeye sevk eden hafif bir sürüklenişti bu. Neredeyse anında rüya görmeye, bilincinde sis gibi asılı duran o yarı uykunun karmaşasında devinmeye başladı. Karanlık ve sis, onu hayallerden bir ormanda sarmalamıştı ve dolaşıklıkta kayboluyordu Wil. Yine de görünüşe bakılırsa daha önce burada bulunmuştu. Bu karanlık ve içinden sürüklenen ipince sis, manzaranın karmakarışık yığını ona tanıdık geliyordu. Bir rüyaydı ama değildi de, daha önce yaşamış gibi...

Derken etrafını saran karanlıkta bir yerlerde çömelen yaratığın korkunç varlığını hissetti ve anımsayıverdi. Havenstead... Bu rüyayı Havenstead'deyken görmüştü. Yaratık onu yakalamaya gelmiş ve Wil kaçmıştı ama nafileydi, çünkü kaçacak yer yoktu. Nihayet uyanmıştı. Ama şimdi bunu yapabilecek miydi? Panik benliğine hücum etti. O yaratık, o canavar buradaydı. Yine Wil'i almaya geliyordu. Ondan uzaklaşamaz, uyanmadıkça kaçamazdı. Ama bu sis ve karanlıkta yolunu bulamıyordu.

Yaratık ona uzanırken kendi haykırışını duydu.

Bir anda uyanıvermişti. Tunığının cebindeki elftaşları tennini ateş gibi yakıyordu. Battaniyesinden çılgınca sıyrılıp kulenin taş duvarlarında kırmızı kırmızı titreşen meşalenin dumanlı aydınlığına baktı. Amberle yanı başında çömelmişti. Uyku mahmuruydu, beti benzi solmuştu ve korku içindeydi. Wil elftaşlarının hafif çıkıntısına kararsızca dokundu. Onları uyandıran kendi çılgılığı mıydı? Ama elf kızı ona bakmıyordu. Gözleri kapıya dikilmişti.

"Dışarıda," diye fısıldadı kız.

Vadili telaşla doğruldu, kızı da beraberinde ayağa kaldırdı. Dinledi ama hiçbir şey işitmedi.

"Rüzgâr olabilir," dedi nihayet ama sesi kısık ve şüphe doluydu. Flini kızın koluna koydu. "Ben bir baksam iyi olacak. Kapıyı arkamdan kilitle. Sesimi duymadan da açayım deme."

Kalktı, ağır demir çubuğu çekti ve gecenin içine daldı. Kapı arkasından kapanırken rüzgâr keskin bir ılık çaldı. Amberle sürgüyü güvenli bir şekilde yerine sürüp bekledi.

Wil bir an için oyugun gölgesinde çömelip ötedeki karanlığa baktı. Ay ışığı, ıssız balkona ve her yanda yükselen duvarlarla mazgallı siperlere vuruyordu. İhtiyatlı bir şekilde ıtırbanlara ulaştı ve aşağıdaki avluya baktı. Boştu. Katsin ya da Dilph'ten hiç iz yoktu. Ne yapacağını bilemeden durakladı. Hemen ardından balkon boyunca ilerlemeye başladı. Merdivenin en üst basamağında yine durup avluyu gözleriyle taradı. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Aşağı inmeye başladı.

Döküntü dolu avluda çalılar ve toz topakları rastgele uçuşuyor, rüzgârın her bir esintisiyle çılgınca etrafa dağılıyordu. Wil çıt çıkarmadan basamakları indi. Katsin'i gördüğünde neredeyse aşağıya ulaşmıştı. En azından Katsin'den geriye kalanlardı bunlar, balkonun aşağısındaki kule duvarına yaslanmış bedeni garip bir şekilde bükülmüştü. Birkaç metre uzakta, daha önce sımsıkı kapalı olan ağır kule kapısının kalıntıları altında yatan Dilph güçlkle görülebiliyordu.

Wil kanının damarlarında donduğunu hissetti. Kıyıcı! Onları bulmuştu. Ve kulenin içindeydi.

Bir sonraki saniyede daha şimdiden çok geç kalmamış olmak için dua ederek merdivenlerden balkon girişine tırmanıyordu.

Kuledeki bekleme odasında tek başına duran Amberle, arkasındaki merdivenin karanlığından, binanın derinlerinden gelen bir gürültü işittiğini sandı. Etrafına tedirgin bakışlar fırlattı, sonra kulak kesildi. Dinlediği sırada kule kapısına men darbeler onu öylesine irkiltti ki şaşkınlıkla sıçrayıp avazı çıktığıınca bağırdı.

“Amberle! Aç kapıyı!”

Bu Wil'in sesiydi, rüzgârda öylesine boğulmuştu ki tanı-

ması güçtü. Aceleyle ağır sürgüyü açtı. Vadili ok gibi içeri atıldı, kapıyı omuzlayarak kapattı. Korkudan bembeyaz olmuştu.

“Ölmüşler. İkisi de!” Çaba harcayarak sesini alçalttı. “Kıyıcı onları yakalamış. O burada, kulede!”

Amberle bir şey söylemek için ağzını açtı ama Wil elini hemen onun ağzına kapatıp susturdu. Bir gürültü duymuştu. İşte, merdivende. Bu Kıyıcı'ydı. Tartışmaya mahal bırakmayan bir kesinlikle biliyordu. Onları almaya geliyordu. Bu odaya girmenin yolunu bulur bulmaz onları eline geçirecekti. Vadili bir an müthiş bir panik hissetti. Bu nasıl olabilirdi? Şimdi ne yapması لازمdı?

Meşaleyi önünde kalkan gibi tutarak kapıdan ve merdivenden uzaklaştı. Amberle donmuş gibiydi, Wil gibi o da mekanik bir şekilde tökezleyerek geri geri yürüyordu. Burada kalamayız, dedi kendi kendine duygusuzca. Etrafındaki koridorlara baktı. Crispin hangisinden gitmişti. Emin değildi. Elf yüzbaşının gitmiş olduğuna inandığı koridoru seçip Amberle'yi sıkı sıkı tutarak karanlığa daldı.

Birkaç metre sonra sendeleyerek durdular. Koridor sonlanmış, üç yeni koridora ayrılmıştı. Vadili yine panikledi. Hangi birini seçmeliydi? Meşaleyi kule zeminine yaklaştırdı. Bir çift elf çizmesinin geçişi yıllardır biriken tozu karıştırmış, belirligin ve kolaylıkla tanınabilir bir iz bırakmıştı, kendilerinin Crispin'i, Kıyıcı'nın da onları takip etmek için kullanabilecekleri bir iz. Korkusunu bastırıp aceleyle ilerledi.

Vadili ve elf kızı kalenin karanlık koridorlarında, küf ve örümce ağı bürümüş salonlarında, çürümüş duvar halıları ve ufalanan mobilyalarla dolu odalarında, kara çukurlara açılan balkon ve siperlerinde hızla koştular. Kadim kaleyi sessizlik doldurmuştu, sessizlik binanın iç kısımlarında öyle derin ve yaygındı ki rüzgârın sesi bile solmuştu ve koştukları sırada sadece çizmelerinin gürültüsü duyuluyordu. İki kez, izlerin kesildiğini ve o aceleyle yanlış koridora saptıklarını fark etmeden busbütün kayboldular. Birkaç defasında da, Crispin'in doğru

yolu aramak için gerisin geri döndüğü yerde birden çok ayak iziyle karşılaştılar. Her seferinde onun aslında nereye gittiğini keşfetmek için kıymetli saniyeler harcadı. Arkalarındaki karanlıktan Kıyıcı'nın her an belirebileceği ve son kaçış umutlarını da yitirecekleri hissi kaybolmak bilmiyordu.

Derken önlerindeki koridorda bir meşalenin titrek ışığı vardı karanlığı. Crispin'in sırtı gibi bedeninin gölgelerin içinden cisimleşmesini rahatlayarak izlediler ve ışığa doğru düşe kalka ilerlediler. Elf yüzbaşı, dağı aşan geçidi arayışından geri dönüyordu. Onlara doğru olanca hızıyla koştu. Kılıcının ağız, alevlerin kırmızı ışığında donuk donuk ışıldıyordu.

Gözlerindeki korkuyu görür görmez, "Ne oldu?" diye sordu.

Vadili hemen anlattı. Crispin'in yüzü kül gibi oldu.

"Demek Dilph ve Katsin de! Bu şeyi durdurmak neye mal olacak?" Elindeki kılıca bakıp duraksadı, sonra gelmelerini işaret etti. "Bu taraftan. Hâlâ şansımız olabilir."

Beraberce Crispin'in geldiği geçitten aşağı indiler. Sola, bir diğer koridora saptılar, bir zamanlar silah deposu olarak hizmet vermiş muazzam bir salondan geçtiler. Merdivenleri aceleyle inip boş bir kubbeli odaya girdiler, oradan başka bir geçidin yolunu tuttular. Bu son koridorun bitiminde dağın kayalarına sürgüler ve kol demirleriyle tutturulmuş bir demir kapı vardı. Crispin sürgüleri açtı ve ağır kapıyı çekti. Açıklıktan içeri üfüren rüzgâr suratlarına kukredi ve onları şiddetle geri itti. Wil ve Amberle'ye takip etmeleri için işaret eden elf yüzbaşı meşalesini fırlattı, başını kararlılıkla eğdi ve açıklıktan, ilerideki karanlığa daldı.

Dağı, eteklerinden zirvesine kadar bölen derin bir yarığa bakarken buldular kendilerini. Dağın iki yarısını, içinde bulundukları küçük, kayalık oyuktan çıkıp yarığın karşı yakasına dikilmiş tek bir kuleye uzanan ipince bir iskele birleştiriyordu. Rüzgâr yarık boyunca uluyor, daracık demir köprüve carpuıkça öfke çığlıkları atıyordu. Derin yarığa yalnızca ince

bir ay ışığı huzmesi vurmuş, beyaz şerit iskelesinin bitimine yakın küçük bir kısmını aydınlatmıştı.

Crispin Vadiliyi ve elf kızım yanına çekti. "Geçmeliyiz!" diye bağırды rüzgârın kükremesini bastırarak.

"Korkuluklara sıkı tutunun! Sakın aşağı bakmayın!"

Iskeleye tedirgin gözlerle bakan Amberle, "Bunu yapabileceğimden emin değilim!" diye bağırarak yanıtladı. Wil kızın küçücük ellerinin, kolunu sımsıkı kavradığını hissetti.

"Yapmaya mecbursun!" Crispin'in yanıtı tartışmaya mahal vermiyordu. "Tek çıkar yol bu!"

Rüzgâr kulaklarının dibinde uludu. Amberle bir an için arkasındaki kapalı kapıya baktı, sonra tekrar Crispin'e döndü. Ağzını açmadan onayladı.

"Birbirinize yakın durun!" diye uyardı elf.

Tek sıra halinde iskelede yürümeye başladılar. Yüzbaşı önde, Amberle peşinde, Wil de en arkadaydı. Elleri iki yandaki korkulukları sıkı sıkı tutarak ağır ağır, itinayla ilerlediler. Başlarını öne eğmişlerdi. Rüzgâr vahşi hücumlarla bedenlerine darbeler indiriyor, elbiselerini yırtıyor, ince, demir yolu yıkıp onları yanğa düşürecekmişçesine sallıyordu. Uçurum cephesinin güvenliğinden çıktıklarında, dağın yüksek kesimlerinden dondurucu bir hava geldi üzerlerine. Elleri ve ayakları derhal hissizleşti ve köprünün demiri buz gibi oldu. Adım adım ilerlediler. Nihayet uçurumların gölgesinden, geçişin son aşamasına işaret eden ince ay ışığı şeridine vardılar. Çok geçmeden, ıssız kulenin karşısındaki platforma ulaşmışlardı. Bina uçurumun karşısında, tam önlerine dikilmişti. Pencereleeri içerlek ve karanlıktı, taş duvarlarında buzdan izler vardı. Kapalı duran tek bir kapı, binanın girişini gösteriyordu.

Crispin Amberle'yi iskeleden alıp kulenin girişine götürdü. Wil de yanlarına güç bela tırmandığında elf kule duvarının yanındaki tahta kutuya uzanıp bir çift ağır balyoz çıkardı. Birini Vadiliye verip köprüyü işaret etti. Rüzgârın feryadı sesini boğuyordu.

“İskelenin desteklerini tutan altı kazık var, her bir yanında üçer adet! O kazıklar sökülünce iskele yıkılacak! Şayet kale düşmanların eline düşerse takibi engellemek için bu şekilde inşa edilmiştir. Sağdaki üçünü sen al!”

Wil aceleyle platforma çıktı. İskelenin her bir yanındaki demir çubuklar, halkalardan yatay olarak geçirilmiş kazıklarla platforma sabitlenmişti. Balyozu sıkıca tutup ilk kazığa indirmeye başladı. Kazığın etrafında kir pas birikmişti ve yerinden çok yavaş oynuyordu. Kazık nihayet kurtulup sessizce yarığa düştü. Wil vakit kaybetmeden bir diğerine geçti. Rüzgâr onu sağır edip indirdiği darbelerin sesini duymasını engelliyor, soğuk ise ellerini hissizleştiriyordu. İkinci kazık da yuvasından kurtulup aşağı yuvarlandı.

Ağır bir şey köprüyü salladı. Wil ve Crispin aynı anda başlarını kaldırdılar, balyozları havada kalmıştı. İskelenin karşı ucundaki koyu renk gölgelerde bir şey kıpırdamıştı.

“Acele et!” diye seslendi yüzbaşı.

Wil son kazığa çılginca vurdu. Yuvarlatılmış başına ardı ardına darbeler yağdırdı, çaresizce yerinden kurtarmaya çalıştı. Kazık pastan yerine yapışmıştı. Balyozu iki eliyle indirdi ve nihayet kazık yuvasından azıcık oynadı.

Köprünün üzerinde, ay ışığı şeridinin hemen ötesinde, etrafını saran geceden daha karanlık bir gölge görünmüştü. Crispin bir sıçrayışla doğruldu. Kendi tarafındaki kazıklardan ikisi kurtulmuş, üçüncüsüyse yarı yarıya çıkmıştı.

Ama vakit kalmamıştı. Kıyıcı ışığa adım atıp göründü. Koskoca, pelerinli ve suratsız. Crispin dişbudak yayını çıkarıp yarattığı öyle bir ok yağmuruna tuttu ki Wil onun hareketlerini güçlükle görebiliyordu. Okların tümü zahmetsizce saf dışı edilmişti. Wil midesinin büzüldüğünü duyumsadı. Önündeki kazığa çaresizce vurdu, yuvasından birkaç santim daha iletletti. Fakat kazık yerinde kalmıştı.

Aniden aklına elftaşları geldi. Elftaşları! Onları şimdi kullanmalıydı. İçi azimle doldu. Ayağı fırladı, tunigine uzanıp

taşları tutan deri keseyi çıkardı. Saniyeler içinde taşlar avucundaydı. Onları öylesine sıkı tutuyordu ki elleri kesiliyordu. Kıyıcı hâlâ iskeleye çömelmiş, koskoca bir gölge gibi üzerlerine gelmekteydi. Aralarındaki mesafe beş metre bile değildi. Vadili taşları tutan yumruğunu kaldırıp toplayabildiği tüm irade gücüyle canavarı yok edecek olan ateşi çağırırdı.

Elftaşlarından parlak bir ışık saçıldı, mavi ateş yayıldı. Ama o anda Wil'in içinde bir şeyler kilitlenir gibi oldu. Ardından güç söndü.

Vadili dehşetin pençesine düşmüştü. Çaresizce denedi. Hiçbir şey olmadı. Amberle ona çılgınca bağırarak yanına geldi ama sözleri rüzgârın cıglığında kaybolmuştu. Wil şaşalamış bir halde geriye sendeledi. Başarısız olmuştu! Elftaşlarının gücü artık emrinde değildi.

O anda Crispin köprüye fırladı. Hiç duraksamadı. Yayını fırlatıp kılıcını çekti ve iblisin üzerine koştu. Yaratık biraz bocalarmış gibi göründü. Yüz yüze bir karşılaşma beklememişti. Rüzgâr iskeleyi dövdü ve yapı dengesizce sallanırken madeni desteklerin isyanla gıcırdamalarına sebep oldu.

"Kazıklar!" diye sertçe seslendi Crispin arkaya.

Wil göz açıp kapayana değin elftaşlarını tuniğine yerleştirmiş, balyozunu almış ve donmuş kazığa yararsız darbeler indirmeye başlamıştı. Kazık hâlâ oynamıyordu. Arkasında gölgelerden Amberle ileri atıldı. Crispin'in bıraktığı balyozu kapıp diğer kazığa çılgınca vurmaya girişti.

Iskelenin üzerinde Crispin Kıyıcı'yla karşı karşıya kalmıştı. Aldatmacalar ve hamleler yapan yüzbaşı, iblisin dengesini bozup ayağını kaydırmak ve aşağı düşürmeyi umuyordu. Ama Kıyıcı incecik köprüde çömelmiş ve elfin darbelerini koluyla koskoca savuşturuyor, sabırla fırsat kolluyordu. Crispin kılıç kullanmada maharetliydi, yine de yaratığın savunmasını aşamıyordu. Kıyıcı öne çıkınca elf gerilemeye mecbur oldu.

Wil'in içinde öfke ve hüsrân kabardı. Balyozunu iki eliyle kavrayıp içinde kalan kuvvetin son damlasıyla paslı kazığa vurdu ve kazık sonunda yuvasından kurtulup derin yarı-

ga uctu. Ama bu sırada köprü hafifçe sallanmış ve Crispin'in dengesi bozulmuştu. O geriye doğru sendelerken Kıyıcı atıldı. Pençeleri elfin tuniğine yapıştı. Wil ve Amberle dehşet içinde seyrederken, Kıyıcı Crispin'i iskeleden kaldırdı. Elf yüzbaşının kılıcı şimşek gibi iblisin gırtlğına indi. kılıç bu darbeyele parçalara ayrıldı. İblis darbeyi umursamamıştı sanki. Crispin'i pelerinin başının üzerine kaldırıp elfi iskeleden aşağıdaki boşluğa savurdu. Crispin sessizce düştü ve kayboldu.

Kıyıcı bir kez daha ileri atıldı.

Derken ani bir rüzgâr, zaten zayıflamış olan iskeleyi, son kazığı yerinden oynatan güçlü bir darbeyele sarstı. Platformdan ayrılan daracık köprü, uçuşunun cephesinden aşağı uctu. Kıyıcı'nın iskeleye tutunan bedenini de beraberinde götürdü. Köprü demirin iniltisiyle uçuşunun karşı yakasına doğru yavaşça düştü. Metaller koptu, kırıldı ve büküldü. Daracık ay ışığı şeridinden gölgelere doğru savruldu, dağın yüzeyine çarptı. Yine de tamamen kopmadı ama kırılan desteklerinin üzerinde sarmaya, rüzgârın hareketiyle kararsızca sallanmaya devam etti. Uçuşunun karanlığında güçlükle görülebiliyordu. Kıyıcı ortalıkta yoktu.

Amberle'nin sesi, Wil'i çağırın ipince, korkulu bir feryat halinde rüzgârın sesini aştı. Rüzgâr, çılgın esintilerle Vadilinin yanından uluyarak geçti. Onu iliklerine kadar dondurdu, iniltisiyle kulaklarını doldurdu. Kızın ne dediğini anlayamıyordu Wil. Umurunda da değildi. Hâlâ yararsızca balyozu kavriyordu. Zihni altüst olmuştu. Crispin ve elf avcılarını gümüşlerdi. Elftaşlarının gücü kaybolmuştu. O ve Amberle yalnız başlarıydılar.

Kız omzuna yaslanmış ağlıyor, kendisiyle birlikte gelmesi için yalvarıyordu. Wil şimdi ona dönmüş ve kızı kucaklamıştı. Bir an için Allanon'un, en çok güvendiğini sensin, diyen sesini duyarım gibi oldu. Yarığın kenarında elf kızını kucaklayıp bir an daha durdu, çaresizce aşağıdaki siyahlığa baktı. Sonra arkasını döndü. Kendisini sınıksız saran Amberle'yle birlikte kulenin güvenliğinde kayboldu.

BÖLÜM 25

Çıkış yolunu bulmaları gecenin geri kalanını aldı. Crispin'in yolu işaret etmek için kule girişindeki bir duvara tutturduğu tek meşale sayesinde, dağın kayalarından mütemadiyen aşağı inen sonsuz geçit ve merdivenlerde ilerlediler. Geçirdikleri son birkaç günün büyük sıkıntılarıyla tamamen tükenmiş bir halde, tarihi kalenin koridorlarında, gözleri önlerindeki karanlığa sabitlenmiş, düşünmeksizin ilerlediler el ele. Olayların şoku onları korkudan hissizleştirmişti. Artık arzuladıkları tek bir şey vardı: bu dağdan kaçmak.

Zaman kavramlarını, bir anlamı kalmayana dek kaybetmeleri uzun sürmedi. Kayaların içinde belki dakikalardır, belki saatler, hatta günlerdir kapalılardı. Artık bilemiyorlardı. Geçitlerin onları nereye götürdüğüne ilişkin hiçbir fikirleri yoktu. Sadece şansa ve içgüdüye güveniyor, eninde sonunda kurtulacaklarına dair çaresiz ve söze dökülmemiş bir ısrarla tünelleri ve koridorları takip ediyorlardı. Adaleleri ağrıyor, kramplar giriyordu, yorgunluktan önlerini seçemez olmuşlardı. Taşıdıkları yegâne meşale güdük bir tahtadan fazlası kalmayınca ya değin yanmıştı. Yine de geçit aşağı inmeyi sürdürüyordu.

Ama nihayet sona ermişti. Çifte kilit ve bir sürgüyle mühürlenmiş devasa bir demir kapı dikilmişti önlerine. Wil tam kilitlere uzanıyordu ki sesi bezgin ve gergin olan Amberle onun koluna yapıştı.

“Wil, ya dışarıda da bizi bekleyen iblisler varsa? Ya Kıyıcı yalnız değilse?”

Vadili ona sessizce bakakaldı. Bu olasılığı şu ana kadar aklına getirmemişti. Aklına gelmesine izin vermemişti. Drey Ormanı'ndan heri atlattıkları tehlikeleri düşündü. Iblisler her seferinde onları buluyor gibiydi. Bu durumda bir kaçınılmazlık hissi vardı. Kıyıcı nihayet gitmiş bile olsa başka iblisler vardı. Ve Arborlon'daki casus her şeyi duymuştu.

“Wil?” Onun yanıt vermesini bekleyen Amberle'nin yüzü tedirgindi.

Kararını verdi. “Bunu denemeliyiz. Gidebileceğimiz başka yer yok.”

Nazikçe kızın elini kolundan çekti ve onu arkasına aldı. Sonra özenle kilitleri çevirdi, sürgüyü kaldırdı ve kapıyı açtı. Puslu gün ışığı açıklıktan içeri sızdı. İleride, Mermidon'un çamurlu suları, elflerin gizli iskelelerini barındıran derin bir mağaranın duvarlarını hafif hafif dövüyordu. Hiçbir şey kımldamıyordu. Vadili ve elf kızı çabucak bakıştılar. Wil konuşmadan meşaleyi tünel zeminine bıraktı ve meşale söndü.

Iskeleler ve bağlı tekneler çürümüş ve işe yaramazdı. Vadili ve elf, Pykon'un eteğinde yatan ağaçlık nehir kenarına varınca caya değin mağaranın içindeki dar bir çıkıntı boyunca yürüdüler. Burada hiç kimse yoktu. Yalnızdılar.

Şafak henüz söküyordu. Gecenin şebnemini ağaçların ve çalıkların üzerinde billurlaştıran ve çevreyi sahte bir kar örtüsüyle beyaza boyayan serin, buzlu ve yarım sabah ışığıydı bu. Hayretler içinde, kendi nefeslerinin suratlarının ötesindeki havayı buğulandırıldığını görüp nemli giysiler altındaki bedenlerine ayazın işlediğini hissettiler. Nehir, dağ zirveleri arasında gürültüyle çalkalanıp ormanın içinden doguya doğru çağlıyordu. Geniş yüzeyi kalm bir sis örtüsüyle örtülmüştü. Pykon bu sisin içinden, toprağa gölge düşüren devasa, kapkara kuleleriyle yükseliyordu.

Wil şüpheyle, ne yapacağını bilemeden çevresine göz gez-

dirdi. Mağaranın karanlığında ellerin viran haldeki teknele-
ri duruyordu. Orada işlerine yarayabilecek hiçbir şey yoktu.
Sonra ancak birkaç metre ileride, nehir kenarına çekilmiş ve
çalıların arasına kısmen gizlenmiş küçük bir kayık gözüne
ilişti. Amberle'nin elini tutup gür ve gereğinden fazla boy at-
mış çalıların arasından kayığa ulaşınca dek ilerledi. Bu iyi
durumda, halatlarla bağlanmış ve hiç şüphesiz zaman zaman
derin mağara sularında balık tutmaktan keyif alan birisi tara-
fından bırakılmıştı. Vadili halatları çözdü, Amberle'yi oturtup
kayığı nehre itti. Onların kayığa duydukları gereksinim, orada
bulunmayan balıkçınınkinden daha fazlaydı.

Safak uzayıp sabaha dönüşür ve gün ılımaya yüz tutarken
nehirin akıntısıyla doğuya doğru sürüklendiler. Kendini pele-
rinine sarmalayan Amberle hemen uykuya yenik düşmüştü.
Uyumak mümkün olsa Wil de uyuyacaktı. Ama bir türlü uy-
kusu gelmiyordu, yorgunluğu öylesine fazlaydı ki uyumasına
mani oluyordu. Zihni, başlarına gelenlere ilişkin düşüncelerle
doluydu. Kayığın içinde duran küreği sağlam bir ıskarmoza
yerleştirip kıca geçmiş, bir yandan dağların ardından doğan
güneşi ve sabah pusunun erimesini izleyip diğer yandan nehir
yatağı boyunca kayığa yön veriyordu. Etraflarını saran orman-
daki kırığı damla damla eridi. Nehir onları ileriye taşıdıkça
Pykon'un zirveleri kayboldu ve yerine ormanın ıslak yeşilliği
yükseldi. Gökyüzü bir kez daha yağmur bulutları ve karan-
lıktan kurtulmuş, sabah güneşinin önünden tembelce geçen
ipince beyazlıklarla bezeli parlak bir maviye dönmüştü.

Öğlene doğru Mermidon geldiği yöne doğru kıvrılmaya
başladı, nihayet Mahmuz Kayası'nın karanlık çizgisinden batı-
ya dönünceye kadar ağır ağır kavis çizdi. Hava ısınmıştı; nem
ile sabah serinliği elbiselerine, bedenlerine işlemişti. Kuşlar,
Mermidon boyunca park renk ve ses patlamaları halinde uç-
uyorlardı. Havaya kır çiçeklerinin kokusu sinmişti.

Amberle gerinip uyandı, uykulu gözleri çabucak Vadilinin
üzerinde odaklandı.

“Sen uyudun mu?” diye sordu mahmurlukla.

Wil başını iki yana salladı. “Uyuyamadım.”

Kız kendini oturur konuma getirdi. “O halde uyu şimdi. Sen yataırken kayığı ben idare ederim. Biraz dinlenmeye mecbursun.”

“Hayır, sorun değil. Yorgun değilim.”

“Wil, yorgunluktan oluyorsun.” Kızın sesi kaygılıydı. “Uyumak zorundasın.”

Wil ağzını açmadan, ızdıraplı gözlerle süzdü onu.

“Bana orada ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu sonunda.

Amberle başını yavaşça sağa sola saliadı. “Hayır. Senin de bildiğini sanmıyorum.”

“Pekâlâ biliyorum. Ne olduğundan kesinlikle eminim. Elftaşlarını kullanmaya kalkıştım ama kullanamadım. Onların gücüne artık hükmedemiyorum. Bunu kaybettim.”

“Bilemezsin. Tifing’de kullanmaya yeltendiğinde de taşlarla sorun yaşamıştın. Belki bu sefer çok zorladın. Belki kendine yeterince şans tanımadın.”

“Bütün şansımı denedim,” diye yavaşça konuştu Vadili. “Elftaşlarının gücünü çağırnak için henliğimdaki her şeyi kullandım. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Allanon bunun olabileceğini söylemişti. Elf kanımla insan kanım karıştığı için. Taşlara sadece elf kanı hükmediyor ve öyle görünüyor ki benim damarlarımdaki elf kanı epey zayıfmış. İçimde bir engel var, Amberle. Onu bir kez aştım ama artık yapamıyorum.”

Kız yaklaşp onun yanına oturdu, elini hafifce Wil’in koluna koydu.

“O zaman elftaşları olmadan idare edeceğiz.”

Bu öneri karşısında Wil hafifce gülümsedi. “Elftaşları, sahip olduğumuz tek silah. Eğer iblisler bizi bir kez daha bulursa işimiz bitik. Kendimizi korumak üzere kullanabileceğimiz hiçbir şey kalmadı.”

“Demek ki iblislere yakalanmamalıyız.”

"Bizi her defasında buldular Amberle, aldığımız tüm önlemlere karşın, nereye gidersek gidelim, buldular. Bu sefer de bulacaklar. Biliyorsun."

"Havenstead'den kaçışımızdan sonra geri dönmekte ısrar edenin sen olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi kız. "Geri dönmeyi bir kez olsun teklif etmeyenin sen olduğunu biliyorum. Allanon'un koruyucum olarak seçtiği kişinin sen olduğunu biliyorum. Beni terk eder miydin?"

Wil utançtan kızardı. "Hayır, asla."

"Ben de seni asla terk etmezdim. Bu yolculuğa beraber başladık, beraber bitireceğiz. Sen ve ben, birbirimize destek olacağız. Bu işi sonuna kadar götüreceğiz. Bu belki de yeterli olur." Kız durakladı, yüzünde hızla bir gülümseme belirdi. "Bu konuşmayı senin bana yapman gerektiğinin farkındasıdır elbette. Atalarından kalan mirasına güven duymayan, Druid'in sözlerine inanmayan bendim. Sen her zaman inandın."

"Eğer taşlar beni yüzüstü bırakmasaydı..." deyip somurtmaya başladı Wil.

Amberle'nin eli çabucak onun dudaklarına uzanıp onu susturdu. "Seni yüzüstü bıraktıklarından bu kadar emin olma. Bir an için onlarla ne yapmaya kalkıştığını düşün. Onları bir yıkım silahı olarak kullanmaya çalıştın. Bu senin için mümkün mü, Wil? Unutma, sen bir Şifacısın. Senin yaşam kanunun korumaktır, yok etmek değil. Elf büyüü ancak onu kullananın bir uzantısıdır. Belki elftaşlarını, Kıyıcı'yla karşılaştığın zaman denediğin şekilde kullanmaman gerekirdi."

Vadili bunu bir daha düşündü. Allanon üç taşın kalbi, zihni ve bedeni bir araya getirerek büyüü biçimlendiren güce dönüştürmeye yaradığını söylemişti. Aralarından biri eksikse...

"Hayır." Başını ısrarla iki yana salladı. "Aradaki fark çok bariz şekilde çizilmiş. Büyükbabam da hayatın korunmasına benim kadar yürekten inanırdı, bununla beraber, elftaşlarını yok etmek maksadıyla kullanabildi. Ve bunu, benim yaşadığım güçlkle karşılaşmaksızın yaptı."

“Pekâlâ, o zaman bir ihtimal daha var,” diye söze devam etti Amberle. “Allanon seni, insan kanının elf kanyyla karışmasından doğan dirence karşı uyardı. Bunu bir kez tecrübe etmiş-tin zaten. Belki de bu, senin kendi engelini yaratmana neden oldu. Aslında durum böyle olmadığı halde, seni elftaşlarının gücünün kaybolduğuna inandıran bir engel. Belki de iskelede karşılaştığın engel kendi eserindi.”

Wil hiç konuşmadan Amberle’ye baktı. Bu mümkün müydü? Başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Emin olamıyorum. Öyle hızlı oldu ki.”

“Öyleyse dinle beni.” Kız ona, yüzleri bitişene dek yaklaştı. “Sadece varsayım olan bir şeyi gerçek diye kabullenecek kadar peşin hükümlü davranma. Elftaşlarını bir kez kullandın. Onların gücünü çağırdın ve güçlerini kendine mal ettin. Bunun o kadar kolay kaybedilecek bir hüner olduğunu sanmıyorum. Belki sadece onu koyduğun yeri unuttun. Artık senin olmadığına karar vermeden önce vakit ayırıp iyice bir ara.”

Wil kızı hayranlıkla baktı. “Bana, benden daha çok güveniyorsun. Bu çok tuhaf. Havenstead’den kuzeye yaptığımız yolculukta değersiz olduğum kanısına varmışsun. Hatırlıyor musun?”

Kız hafifçe geriledi. “Böyle düşünmekle hata ettim. Soylememem gereken şeyler çıktı ağızımdan. Korkmuştum...”

Bir an için daha fazlasını söyleyecekmiş gibi göründü ama korkusunu açıklayacakmış gibi görüldüğü diğer durumlarda da olduğu üzere konuyu bir kenara bıraktı. Wil de aynısını yapacak kadar akıllıydı.

“Pekâlâ, tek bir konuda haklıydın,” diye açıkladı kıza, sesine neşeli bir ton katmaya çalışarak. “Bu konuşmayı benim sana yapmam lazımdı, senin bana değil.”

Kızın gözlerinde özlem dolu bir bakış vardı. “O halde iltiyaç duyduğumu gördüğün vakit böyle yapmayı unutma, olur mu? Şimdi uyuyacak mısın?”

Wil başıyla onayladı. “Sanırım uyuyabilirim, hiç değilse birazcık.”

Elf kızının kolunu küçük dümene sarmasına izin verip gevşedi. Sandalın tabanına uzandı, pelerinini yastık yapıp bitkince başını kovdu. Eltaşlarıyla ilgili düşünceler zihninde oynasıp onunla alay ediyorlardı. Gözlerini yumdu, bu tarz düşüncelerini karanlıkla sardı. Kendine inan, demişti Allanon. Bu inanca sahip miydi? Hiç tek başına yeter miydi?

Düşünceleri dağılıp sürüklendi. Uyudu.

Öğlen üzeri uyandı. Her yeri tutulmuş. vücuduna kramplar girmişti. Kendini kayığın sert tabanından kaldırıp dümeni almak üzere Amberle'ye yaklaştı. Açtı ve susamıştı ama ne içecek bir şeyleri vardı ne de yiyecek. Her şeylerini Pykon'dan kacarken yitirmişlerdi.

Kısa süre sonra nehir kanalı daralmaya başladı ve her iki kıyıdan uzanan ağaç dalları üzerlerini bir tente gibi örttü. Gölge-ler nehir boyunca uzadılar. Güneş batıda, Mahmuz Kayası'nın ardında battı. Altın rengi ışığı akşam karanlığının gelişiyile birlikte kırmızıya çalıyordu. Bir dizi anaför, kayığın nehir yatağında deli gibi sıçramasına sebep oldu ama rahata erinceye kadar Wil küçük kayıklarını kayalardan uzak ve rotasında tuttu. Nehir, Callahorn Ovası'nda yapacağı uzun seyahat için tekrar güneye doğru kıvrılmaya başlarken Vadili kayığı karaya yanaştırdı ve indiler.

Geceyi, nehir kenarından birkaç yüz metre ileride, dev bir sogüdün altında geçirdiler. Kayığı nehir kenarındaki çalılardan altına gizleyip akşam yemeği için sebze meyve topladılar ve içecek su aramaya çıktılar. Ne var ki su bulamadılar ve yiyeceklerle idare etmeye mecbur oldular. Yediler, biraz söyleştiler ve uykuya daldılar.

Sabah, parlak ve hoş bir şekilde geldi ve Vadili ile elf kızı batıya. Mahmuz Kayası'na doğru yürüyüşe başladılar. Erken sabahın sıcaklığının tadına vararak, akşam topladıkları meyvelerden arta kalanları yiyerek hızla yürüdüler. Saatler çabuk geçti ve uyanış anında yaşadıkları tutulmuşluk, onlar munta-

zam bir hızda ilerledikçe kayboldu. Öğleden evvel, suları bir gölcüğe boşalan suyu içebilir bir çay keşfettiler. Kana kana içtiler ama suyu koymaya kapları olmadığı için yanlarına alamadılar.

Vakit ilerledikçe, Mahmuz Kayası Dağları orman duvarının üzerinde, tüm batı ufku boyunca uzanan devasa, eğri büğrü bir zirveler dizisi halinde yakınlaştı. Yalnızca en güneyde, uçsuz bucaksız, geçit vermez Sisli Batalık'ın olduğu yerde dağlar yoktu ve gök çizgisi bataklıktan kesif bir duman misali yükselen yoğun, gri bir sisle örtülüydü. Pykon'dan kaçışlarından beri ilk kez Wil kendini nereye gittiklerini merak ederken buldu. Mermidon'u, ormanların dağları çevrelediği yere varana değin izleme kararları yeterince açtı. Ama şimdi buraya varmışlarken, bu devasa zirveleri nasıl geçebileceklerine şaşıyordu. İkisi de ne bu sıradağlara aşınaydılar ne de güvenle geçmelerine izin verecek geçitleri biliyorlardı. Onlara rehberlik edecek elf avcıları olmadan büsbütün kaybolmamayı nasıl başaracaklardı?

Güneş batışı sırada Mahmuz Kayası'nın tam önünde durmuş, birbirlerinin üzerinde binlerce metre yükselen ve ne bir yarık ne de bir geçit izi gözüken dağ labirentine bakıyorlardı. Vadili ve elf kızı en yakındaki dağın alçak bayırlarına ulaşınca değin ormana tırmandılar. Geniş, çimenli meralar parlak mavi çan çiçekleri ve kırmızı kantaronlarla kaplıydı. Güneş neredeyse batmıştı. Kamp yapacak bir yer aradılar. Hemen kayalardan çıkan bir dere bulup bir çam korusunda geceyi geçirmeye hazırlandılar. Yine taze sebze meyvelerden oluşan bir yemek yediler ama Wil kendini et ve ekmek açlığı çekerken buldu, yediklerini de nefisini köreltmek için yedi. Bir hilal ve yıldızların şaşılabilecek gösterisi göğü dolduruyordu. Birbirlerine iyi geceler dileyip seyahat pelerinlerine sarıldılar ve gözlerini yumdular.

Uyku galip geldiğinde, Wil hâlâ dağları nasıl aşacaklarını düşünüyordu.

Uvandığında karşısında bir çocuk oturmuş, ona bakıyordu. Şafak vaktiydi ve güneş, uzaktaki ormanların üzerine, geceyi hızla kaybolan gri parçacıklar halinde dağıtan puslu, altın rengi bir ışıqla doğuyordu. Üzerlerinde yükselen dağın geniş, açık eteklerinde kır çiçekleri henüz açmaktaydı ve çimenlerin üzerinde çiy ıslak ıslak parlıyordu.

Wil, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. İlk gözlerinin kendisine oyun oynadığını sandı ve oğlanın kaybolup imgeleminde çıktığı yere geri dönmesini hevesle bekledi. Ama oğlan olduğu yerde kaldı, çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş, sessizce Wil'i izliyordu. Bunun hayal olmadığına karar verdi Vadedili ve dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye ağırbaşlı bir edayla yanıtladı çocuk.

Wil gözlerini ovuşturdu ve bir an durup çocuğu inceledi. Bir hayli küçük bir elfti. Karmakarışık kum rengi saçları, hafifçe çilli ve hayli sıradan bir surata dökülüyordu. Küçük gövdesine daracak bir deri pantolon ve tunik giymişti, boynundan ve belinden çeşitli boylarda kese ve çantalar sarkıyordu. Çok gençti, Wil ya da Amberle'den yaşça çok küçük olduğu açıktı.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi oğlan.

Wil başıyla onayladı. "Çok sessizdin."

"Biliyorum. Kuru çamlar üzerinde hiç ses çıkarmadan yürüyebilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve bir tilkiyi hiç ürkütmeden, ininde avlayabilirim. Bunu bir kez yaptım."

"Çok güzel."

Oğlan merakla baktı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Wil kendini tutamayıp sırttı. "Ben de aynı şeyi sana soracaktım. Burada mı yaşıyorsunuz?"

Oğlan başını iki yana salladı. "Hayır. Güneyde, Irrybis'in aşağısında yaşıyorum. Filo Barnağı'nda."

Wil'in Filo Barınağı'nın ne olabileceğine ilişkin zerre kadar fikri yoktu. Arkasından Amberle'nin kıpırdanıp uyandığını işitti.

"O çok güzel," demeyi göze aldı çocuk sessizce. "Evli misiniz?"

"Şey, hayır. Sadece beraber seyahat ediyoruz," demeyi başardı Vadili, biraz şaşırmıştı. "Buraya nasıl geldin?"

"Uçarak," diye yanıtladı çocuk. "Ben bir Kanatlı Binici'yim."

Wil söyleyecek laf bulamadı. Oğlanın bakışları ondan ayrılıp hâlâ pelerinine sarılmış, doğrulamakta olan Amberle'ye takıldı.

"Günaydın hanımefendi," diye selamladı onu.

"Günaydın," diye yanıt verdi Amberle. Yeşil gözlerinde keyifle şaşkınlık birbirine karışmıştı. "Adın nedir senin?"

"Perk."

"Ben Amberle'yim." Elf kızı gülümsedi. "Bu da Wil."

Oğlan yerinden kalkıp Wil'in elini sıkmaya geldi. Vadili çocuğun avuçlarının nasır içinde olmasına şaşırmıştı. Oğlan da bu gerçeğin farkında görünüyordu ve elini çabucak geri çekti. Amberle'ye elini uzatmadı, yalnızca başını eğdi.

"Kahvaltı ister misiniz?" diye sordu.

Wil omuz silkti. "Kafanda neler var, Perk?"

"Süt, ceviz, peynir ve ekmek. Yanımda yalnızca bunlar var."

"Gayet güzel." Vadili, Amberle'ye bir bakış fırlattı. Perk'in burada ne yaptığına dair bir fikri yoktu ama yemek kulaga hoş geliyordu. "Kahvaltıyı seninle paylaşmaktan büyük mutluluk duyacağız."

Çember şeklinde oturdular. Elf, taşıdığı keselerden birinden vaat ettiği ceviz, peynir ve ekmekğin yanı sıra üç de küçük fincan çıkardı. Fincanları ikinci bir tulumda taşıdığı sütle doldurdu. Vadili ve elf kızı küçük öğünü aç kurt misali yediler.

"Sütü nereden buldun?" diye sordu Amberle çok geçmeden.

"Keçilerden," diye mırıldandı ağzı dolu olan çocuk. "Bir

keçi çobanının birkaç mil kuzeydeki bir otlakta ufak bir sürüsü var. Sabah erkenden keçilerin birini sağdım.”

Amberle soru sorarçasına Wil’e baktı, o sadece omuz silkti.

“Bana bir Kanatlı Binici olduğun söyledi. Uçuyormuş.”

“Henüz gerçek bir Kanatlı Binici değilim, daha değil,” diye lafa karıştı çocuk. “Daha çok gencim. Ama bir gün Kanatlı Binici olacağım.”

Üçü de konuşmadan bakışırken tuhaf bir sessizlik yaşandı.

“Burada ne yaptığınızı söylemediniz,” dedi Perk nihayet.

“Bir şeylerden mi kaçıyorsunuz?”

Amberle, “Niye sordun, Perk?” diye bilmek istedi.

“Çünkü bir şeyden kaçıyormuş gibisiniz. Elbiseleriniz yırtık pırtık ve kir içinde. Silah taşımıyorsunuz, battaniyeniz ve yiyeceğiniz de yok. Ateş yakmıyorsunuz. Ve bir şeyden korkmuş gibisiniz.”

“Perk, sen zeki bir çocuksun,” diye çabucak yanıtladı Wil, konuyu nasıl ele alacağına bir anda karar vererek. “Sana bir sır versem, tutacağına söz verir misin?”

Oğlan başıyla onayladı, beklentisi yüzüne yansıyor. “Söz veriyorum.”

“Güzel.” Wil sır verircesine öne eğildi. “Bu hanımefendi, Amberle, çok özel biridir. O bir prenses, Elf Kralı Eventine Ellessedil’in torunlarından biri.”

“Kara elflerinin kralı,” diye düzeltti Perk. Wil bu ayırım karşısında duraksadığında, oğlan hevesle öne eğildi. “Hazine mi arıyorsunuz? Yoksa hamımefendiye büyü mü yapıldı? Büyülendi mi?”

“Evet. Hayır.” Vadili durdu. Neye bulaşmıştı böyle? “Biz... Bir tılsımı arıyoruz, Perk. Onu yalnızca hanımefendi taşıyabilir. Elf halkını tehdit eden büyük bir tehlike var. Onları kötülüğe karşı sadece tılsım koruyabilir ve onu hemen bulmalıyız. Bize yardım etmek ister misin?”

Perk’in gözleri coşkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Bir macera mı? Gerçekten bir macera mı?”

“Wil, bundan emin değilim...” diye araya girdi Amberle, kaşları çatılıydı.

“Bana güven lütfen.” Wil onu yatıştırmak için elini kaldırdı. Tekrar Perk’e döndü. “Bu çok tehlikeli bir iş, Perk. Bizi takip eden yaratıklar daha şimdiden bir sürü elfin canını aldılar. Bu bir oyun olmayacak. Sana dediklerimi harfiyen yerine getirmeli ve bittiğinde derhal ayrılmalısın. Anlaştık mı?”

Oğlan hemen başıyla onayladı. “Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Vadili Mahmuz Kayası’nı gösterdi. “Bana, şu dağları geçmenin bir yolunu göstermeni istiyorum. Bildiğin bir yol var mı?”

“Elbette.” Perk içerlemiş gibiydi. “Nereye gidiyorsunuz?”

Wil duraksadı. Çocuğun bu bilgiye sahip olmasını istediğinden emin değildi.

“Bu fark eder mi?” diye sordu sonunda.

“Kesinlikle fark eder,” diye cevabı yapıştırdı Perk. “Gideceğiniz yeri bilmedikten sonra, oraya giden yolu nasıl gösterebilirim?”

“Bu hayli mantıklı,” dedi Amberle, Wil’e tüm bunları önceden tahmin etmiş olması gerektiğini bildiren bilgiç bir bakışla. “Bence ona söylesen iyi edersin, Wil.”

Vadili başıyla onayladı. “Pekâlâ. Yaban Topraklar’a gidiyoruz.”

“Yaban Topraklar mı?” Perk başını ciddi ciddi salladı, hevesin bir kısmı gözlerinden silindi. “Yaban Topraklar bana yasak. Orası çok tehlikelidir.”

“Biliyoruz,” diye ona katıldı Amberle. “Ama başka seçeneğimiz yok. Oraya gitmeye mecburuz. Bize yardım edebilir misin?”

“Edebilirim,” diye kararlılıkla konuştu oğlan. “Ama dağların arasından gidemezsiniz. Bu, günler alır.”

“Peki, dağların arasından gidemezsek oraya nasıl ulaşacağız?” diye sordu Wil. “Başka yolu var mı?”

Perk sırttı. “Elbette. Uçabiliriz.”

Wil yardım için Amberle'ye baktı.

"Perk, biz... Biz gerçekten uçamayız," dedi nazikçe.

"Uçabiliriz," diye belirtti çocuk. "Size söyledim, ben bir Kanatlı Binici'yim. Neredeyse Kanatlı Binici sayılırım yani."

Sıkı bir hayal gücü, diye düşündü Wil. "Bak Perk, uçmak için kanat lazımdır ve bizim kanatlarımız yok."

"Kanat mı?" Oğlanın aklı karışmış gibiydi. Sonra sırttı. "Ah, zannettiniz ki... Tamam, anladım. Hayır, hayır, biz değil. Bizim Genewen'imiz var. Haydi, benimle gelin.»

Çabucak doğruldu ve çam korusunun sığmağından çıktı. Meraklanan Wil ve Amberle, yürürken birbirlerine şaşkın bakışlar fırlatarak onun peşine düştüler. Hepsi de ağaçlardan çıkıp açık bayırda durduklarında Perk boynuna bağlı bir keseye uzanıp küçük, gümüş bir düdük çıkarttı. Düdüğü dudaklarına götürüp üfledi. Hiç ses çıkmadı. Wil Amberle'ye ikinci bir kez baktı ve başını ağır ağır iki yana salladı. Bu iş tasarladığı gibi yürümüyordu. Perk gümüş düdüğü kesesine koydu ve ufuk çizgisini tetkik etmeye koyuldu. Mekanik şekilde, Vadili ve elf kızı da onunla birlikte baktılar.

Derken koskoca, altın renkli bir gövde havalandı Mahmuz Kayası'ndan. Sıcak sabah güneşinde dağlardan aşağı süzülüp üzerlerine gelirken pırıl pırıl parlıyordu. Wil ve Amberle çılginca bir korkuya kapıldılar. Bu, hayatlarında gördükleri en büyük kuştı. Kanat açıklığı tamı tamına on metreydi. İnce yapılydı, ateş rengi sorguçlu kafası siyah beneklerle süslüydü. Gagalı koskoca bir kafası ve yaklaşırken öne uzattığı güçlü pençeleri vardı. Bir an için ikisi de Rhenn Vadisi'nden kaçışları sırasında kendilerini neredeyse yakalayacak olan kanatlı dev varlığı düşündüler ama bunun aynı yaratık olmadığını anladılar. Kuş iki-üç metre ötelerinde çayıra kondu. Kanatlarını altın rengi, tuylü gövdesinde kapadı ve sorguçlu başını geriye atarak öttü. Kulakları tırmalayan çılgınlığıyla sabahın dinginliğini boldu ve başını sertçe Perk'e doğru eğdi. Oğlan ona çabuk ve tuhaf bir yanıt verdi, sonra hayretten ağzı açık kalan eşlikçilerine dondu.

“Bu Genewen,” diye bildirdi neşeyle. Sonra dişlerini göstererek gülümsedi. “Gördünüz mü? Uçabileceğimizi söylemiştim.”

Genewen'i görmek, Wil ve Amberle'yi Perk'in anlatmaya giriştiği hikâyeye inanmaya daha bir hazır hale getirmişti.

Jerle Shannara'nın zamanından ve ırkların İkinci Savaşı'ndan önce küçük bir elf topluluğu, artık çoktan unutulmuş sebeplerden dolayı geleneksel yurtlarından güneye göç etmiş ve Irrybis'in aşağısında, ırkların Mavi Şerit diye bildiği koca denize kıyısı olan ve haritalarda gösterilmemiş dağlık bir orman arazisine yerleşmişlerdi. Bu elfler Perk'in atalarıydı. Yıllar geçtikçe avcılık ve balıkçılığı meslek edinmiş, küçük köylerini Mavi Şerit'e, Myrian'in batısına dayanan yalıylara kurmuşlardı. Elfler uçurumları, Şerit'in sularına bakan mağaraları mesken tutan bir dev kuş topluluğuyla paylaştıklarını hemen keşfetmişlerdi. Kuşlara, eski dünyanın efsanevi kuşlarına ithafen Roklar demişlerdi. Roklar ve elfler ilkin araya saygılı bir mesafe koymuşlardı, ne var ki elfler zaman geçtikçe dev kuşların eğitildikleri takdirde yararlı olabileceklerinin farkına vardılar. Elfler hem maharetli hem de kararlıydılar ve bu amaca ulaşmak için kolları sıvadılar. Sayısız başarısızlığın ardından kuşlarla bir iletişim yolu bulmayı başardılar, bu da önce birkaç genç kuşa gem vurulmasına, daha sonralarıysa bütün kuşların evcilleştirilmesine yol açtı. Kuşlar, bundan böyle avlanma ve balık tutma alanlarını genişletebilecek olan elflerin taşıyıcıları oldular. Onların koruyucularıydılar aynı zamanda. elf toplumunun düşmanlarıyla savaşmak üzere eğitilmişlerdi. Bunun karşılığında elfler Rokları üreme alanlarına gizlice yaklaşmaya ya da av sahalarını ellerinden almaya çalışan yaratıklara karşı korudular. Onlara bakmayı, onları hastalıktan ve yaralanmalardan uzak tutmayı ve iyileştirmeyi öğrendiler. Yıllar geçtikçe iki ırk arasındaki bağ daha da güçlendi. Paylaştıkları topluma Filo Barınağı diyorlardı. Burası küçüktü ve insanların nadiren yerleşip seyahat ettikleri bir yerdeyalıtılmıştı.

Filo Barınağı ile Yaban Topraklar'ın kuzeyindeki daha büyük elf toplulukları arasında ilişkiler kesileli çok zaman olmuştu. Filo Barınağı'ndaki eller kendi hükümetlerini oluşturmuş, Arborlon'daki elf krallarının Batıkarası ellerinin çoğunluğu üzerindeki hakimiyetlerini tanımakla beraber, kendilerini ayrı bir halk saymışlardı. Böylece kendilerine gök elfleri, Batıkarası ellerinin geri kalanıysa kara elfleri demeye başladılar.

Perk bir Kanatlı Binici'nin oğlu ve torunuydu. Kanatlı Biniciler, dev Rokları eğiten ve onlara binen, gıda arama ve Filo Barınağı'nın savunması işini üstlenen adamlardı. Filo Barınağı'nın erkek ve kadınlarına verilen başka unvanlar da mevcuttu ama Kanatlı Binici bunların en itibarlısıydı. Yalnızca bir Kanatlı Binici Roklara hükmedebilirdi. Uçma ve ülkenin bir ucundan diğerine gökte süzülme gücü yalnızca onlara verilmişti. Bir Kanatlı Binici halkının güvenine ve şerefine layık olan, hayatını onların hizmetine adanmış ve sonsuza dek onların yaşam biçiminin bir sembolü olarak tanınacak kişiydi.

Perk, Kanatlı Binici eğitiminin ikinci senesindeydi. Kimin Kanatlı Binici olacağı erken yaşta belirlenir ve çocuk erkekliğe erişinceye kadar eğitim sürerdi. Çoğu zaman bu karar neredeyse önceden belirlenmiş olurdu, babası ve büyükbabası Kanatlı Binici olan ve onların açtığı yoldan yürümesi beklenen Perk için olduğu gibi. Genewen onun büyükbabasının binegiydi ama adam Filo Barınağı'nın düzenli hizmetinde uçamayacak kadar yaşlanmıştı; Perk'in yaşı kemale erdiği vakit Genewen onun olacaktı. Rokların ömürleri çok uzundu; yaşam süreleri dört, bazen de beş elf nesline denkti. Böylece bir Rok, yaşantısı boyunca birkaç efendiye hizmet ederdi. Genewen, hizmete Perk'in büyükbabasının bineği olarak başlamıştı ve sağlığı elverirse, dışı kuş bir gün Perk'in oğluna ve torununa da hizmet edebilirdi.

Ama şu an, Kanatlı Binici olmak için büyükbabasının gözetiminde eğitilen Perk'in emrindeydi. Elf oğlanı Mahmuz Kayası'na getirip Wil ve Amberle'yle karşılaşmasını sağlayan

da bir eğitim uçuşuydu. Bir Kanatlı Binici olarak ilerleme kaydetmesi için Filo Barınağı'ndan giderek artan sürelerde uçuş yapması gerekiyordu. Her bir uçuş için tamamlanması gereken vazifeler ve uyması gereken kurallar belirlenmişti. Bu seferki uçuşunda Perk'in Filo Barınağı'ndan yanına yalnızca az miktarda ekmek, peynir ve su alarak bir hafıalığına uzaklaşması gerekiyordu. Geri akalan yiyeceğı ve içeceğı kendi basına bulmalıydı. Yaban Topraklar'ı çevreleyen dağlık arazinin belli bazı yörelerini keşfetmeli ve dönüşünde ayrıntısıyla betimleyebilmeliydi. Yaban Topraklar, eğitimi hâlâ süren herkes için olduğu gibi ona da yasaktı. Yaban Topraklar'ı çevreleyen topraklara iniş yapabilir ama Yaban Topraklar içinde bulunamazdı. Yaban Topraklar'ın sakinleriyle her türlü temastan kaçınmalıydı.

Talimatlar yeterince açık görünüyordu ve Perk onları sorulamamıştı. Ama dışarıdaki ikinci günü, Mahmuz Kayası'nın doğu kıyısı boyunca güneye uçarken, aşağıdaki bir çam korusunda pelerinlerine sarmalanmış uyuyan iki kişiyi, Wil ve Amberle'yi görmüştü. Daha yakından bakmak için aşağı indikten sonra kendisini acil çözüm bekleyen bir açmazla yüz yüze bulmuştu. Kimdi bu yolcular, başka topraklardan geldikleri anlaşılan, kendisi gibi elf olan bu genç adam ve daha genç olan kız? Bu engebeli arazide böyle imkânsızlıklar içinde ne arıyorlardı? Karar vermesi bir an sürmüştü. Yaban Topraklar'ın sakinleriyle temas kurmaması emredilmişti ama Perk'i onların haricindeki şahıslarla temas kurmaktan alıkoyacak bir emir yoktu. Bu, büyükbabasının gözünden kaçan bir şeydi belki de ama şöyle ya da böyle, bir gerçektir. Eğitiminin yoğun gereklelerinin aşılacağı olgunluk ve ihtiyata karşın, hâlâ maceraperest bir çocuk ruhuna sahipti Perk. Büyükbabası kapıyı önünde aralık bırakmıştı ve onun da kapıyı itip sonuna kadar açmak istemesi doğaldı. Hem, itaatkâr olmanın yanı sıra meraklı bir çocuktuktu o. Sırası geldiğinde, merakın itaatkârlığa üstün gelmesine izin verilmeliydi.

Wil ile Amberle'nin şansına, bu o vakitlerden biriydi.

Perk hikâyesini bitirdi, sonra bir müddet soruları sabırla yanıtladı. Ama yeni bir maceraya atılmanın coşkusuyla yerinde duramıyordu. Başka hiçbir şeyle karıştıramayacak, beklenti dolu bir bakışla yeni dostlarına ayrılmaya hazır olup olmadıklarını sordu. Bir biniciden fazlasını taşımaya alışık olmasa da, Genewen bunu rahatlıkla yapabiliirdi. Onları göz açıp kapayana dek Mahmuz Kayası Dağları'nın ötesine geçirecekti.

Wil ve Amberle dev kuşu şüpheyile süzdüler. Başka seçenekleri olsaydı, seve seve onu seçerlerdi. Uçma düşüncesi bile midelerini kaldırıyordu. Ama başka seçenekleri yoktu ve oğlan ellerini beline koymuş, meselenin çözüme kavuşmasını bekliyordu. Amberle'ye doğru omuz silken Wil hazır olduklarını bildirdi. Hem ufacık bir çocuk bunu yapabiliyorsa, kendileri haydi haydi yapardı.

Perk önlerinde, Genewen'e doğru yürüdüler. Koca kuş, bedenine sımsıkı sarılmış bir koşum takımıyla donatılmıştı. Perk onlara, koşumlardan Rok'un tüylü gövdesine tırmanmalarını sağlayacak üzengileri gösterdi. Wil ile Amberle tırmanırken Genewen'i tuttu, sonra onların çizmelerini kayışlarla tutturup düğümlü tutamakları elleriyle kavramalarını sağladı ve ek bir önlem olarak da onları emniyet halatıyla koşumlara bağladı. Onlara, rüzgâr esse bile bu şekilde aşağı düşmeyeceklerini söyledi. Bu tarz güvenceler, halihazırda yeterince korkmuş olan Vadili ile elf kızını pek az rahatlatıyordu. Perk daha sonra onlara kahverengi bir kökten parçalar verdi, çiğneyip yutmalarını istedi. Bu kök uçuşta hissettikleri rahatsızlığı azaltacaktı. Hemen yuttular.

İkisi de hazır olduğunda elf oğlan koşum kayışlarının altından deri bir kırbaç çıkartıp Genewen'e ustaca vurdu. Kulakları sağır eden bir çığlıkla Rok koca kanatlarını açtı ve sabah göğüne dik bir açıyla yükseldi. Taş kesilen Wil ve Amberle, yerin aşağılarında kalmasını seyrettiler. Genewen çayırın üzerinde, yükseklerde dönüp rüzgâr esintilerini yakalar ve hızla sıradağ-

ların doruklarına doğru kavis çizerken, çam korusunun ağaçları küçüldü. Vadili ve elf kızı için, bu tarifi mümkün olmayan bir duyguydu. İlk başta mide bulantısıyla neşe arasında bir his tatmışlardı ve onları istifra etmekten alıkoyan tek şey, yedikleri garip kökün suyuydu. Sonra mide bulantısı hafifledi ve neşe yükselmeye başladı. Aşağıdaki ufukların genişleyip uzanışını, ormanların, bataklıkların, dağların ve ırmakların olağanüstü manzarasını izlerlerken bu duygu onları ele geçirdi. Mahmuz Kayası'nın kara dorukları, yerden fırlayan çentikli dişler gibi yükseliyor ve Mermidon'un mavi çizgisi kayalar arasında dolaşarak yolunu buluyordu. Kuzeyde, Batıkarası ormanlarının yeşilliğine gömülmüş Keçe Çalılıkları'nın koyu renkli bulanıklığı vardı; doğuda ve artık uzaklarda, Pykon'un ikiz tepeleri görünüyordu; güneyde Sisli Bataklik'm pusu Irrybis'in eşisinin önündeydi. Hepsi oradaydı. Bütün kara, zirvesinde durdukları gizli bir vadide saklıymış da bulutsuz, masmavi bir gökte parılayan, doğan güneşin ışığıyla açığa çıkmış gibiydi.

Genewen birkaç yüz metre yüksekliğe erişti. Mahmuz Kayası'na doğru düzenlice kanat çırparak dorukların arasında mekik dokuyor, kırıkların ve yarıkların arasından ustaca süzülüp vadilere dalıyor, sonra her bir dağ sırtından kurtulmak için tekrar yükseliyordu. Wil ve Amberle, koşumlara demir gibi kavrayışlarla tutunmuşlardı, yine de uçuş sarsıntısızdı; koca kuş kendisini yönlendiren küçük çocuğun hareketlerine hemen tepki veriyordu. Rok, onun ellerinin ve bacaklarının dürtüklemesine ve okşamasına aşinaydı. Rüzgâr onları kesik kesik kırbaçlasa da, bu yaz gününde güney yönünden hafif ve ılık esiyordu. Perk, geriye dönüp çilli yüzünde koskoca bir sırıtışla yeni eşlikçilerine baktı. Cevaben aldığı gülümsemeler pek hevesli değildi.

Ormanlık alan tamamen gözden yitene kadar dağların üzerinde kanat çırparak neredeyse bir saat uçtular. Ara sıra güneydeki zirvelerin çatlaklarından Sisli Bataklik'm gri ve düşmanlı pusunu görebiliyorlardı; sonunda o bile kayboldu. Dağlar, gün

ışığına doğru yükselip onları gölgede bırakan devasa kaya kuleleri halinde etrallarında kapandı. Wil kendini bir anda, eğer bu aman vermez sıradağları yayan yürümeye kalksalar ki kendisinin ve Amberle'nin başına neler geleceğini düşünürken buldu. Özellikle de katledilen elf avcılarının yardımı olmadan bunu yapabilmeleri mümkün değildi. İblislerin hâlâ peşlerinde olup olmadıklarını merak etti. Kesinlikle izlendiklerine karar verdi ama Pykon'da çöken iskeleden bir şekilde sağ kurtulsa bile, Kıyıcı'nın bu sefer izlerini sürmesinin imkânsız olduğunu bilmek yüreğine su serpmişti.

Biraz sonra Perk Genewen'i aşağıya, uzun çimenler ve yabancı çiçekleriyle kaplı, bir dağ gölüne bakan ağaçsız bir uçuruma yöneltti. Rok toprağa usulca kondu ve binicileri aşağı indiler: Perk dev kuşun sırtından çevikçe sıçradı, Wil ile Amberle ise tutuk ve hantal hareketlerle indiler, rahatladıkları yüzlerinden okunuyordu.

Uçurumda yarım saat mola verdiler, sonra tekrar Genewen'in sırtına binip muazzam doruklara doğru batıya kanat çırpmaya devam ettiler. Sabah boyunca kendilerini ve Genewen'i dinlendirmek için iki mola daha verip tekrar yola koyuldular. Her seferinde Perk erzakını ve içeceğini eşlikçileriyle paylaşmak istedi ve her seferinde hemen reddedildi. Ondan almayı kabul ettikleri tek şey o tuhaf kökten birer parça daha oldu. Perk onlara yorum yapmaksızın kökten verdi. İlk uçuşunda o da böyle olmuştu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Yaban Topraklar'ın doğu ucuna varmışlardı. Genewen'in üzerinden vadiyi olanca netliğiyle görebiliyorlardı. Mahmuz Kayası Dağları, Irrybis ve geniş, puslu Sisli Bataklık'la çevrelenmiş, karmakarışık bir ormandı. Tehditkâr bir ormandı bu, aşırı derecede gürleşmiş çukurların ve bayırların birbirine karıştığı, bataklıklar ve ağaçların arasından kavrayan kollar misali uzanan yalnız dağların bulunduğu bir yerdi. Hiçbir iskân izi yoktu. Ne köyler ve tek başına evler ne de ekili arazi ve otlaklar. Tüm vadi karanlık ve düşmanlı,

yahandı. Wil ve Amberle vadinin içine endişeyle baktılar.

Biraz sonra Perk Genewen'i tekrar dağların gölgesinde yönlendirdi ve Yaban Topraklar dorukların gerisinde kayboldu. Öğleni az geçeye kadar hiç durmadan uçtular, sonra Perk Genewen'i yine güneye döndürdü. Rok, yavaş ve geniş bir kavisle dorukların arasındaki daracık bir yarıktan geçti. Yaban Topraklar bir kez daha önlerinde belirmişti. Oraya doğru uçtular. Alçak ucu vadi çanağına inen, engebeli bir yamaç boyunca süzöldüler. Genewen sağa yattı. Sırtını dağın etegine vermiş, Yaban Topraklar'a tepeden bakan engin bir bayıra doğru kanat çırparak alçaldı. Bayırda tek tek ağaç kümeleri göze çarpıyordu. Perk, Genewen'i bir köknar örtüsünün arkasında durdurdu.

Wil ve Amberle, uzun uçuşta tutulan ve kramp giren adalelerini ovuşturarak ihtiyatla Rok'un sırtından indiler. Genewen'e hızla bir emir veren Perk, kızarmış ve heyecan dolu yüzüyle onları izledi.

"Gördünüz mü? Başardık işte!" Çocuğun ağzı kulakların daydı.

"Gerçekten de başardık," diye esefle güldü kalçasını ovalayan Wil.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu oğlan hemen.

Wil yüzünü buruşturup doğruldu. "Sen hiçbir şey yapmıyorsun, Perk. İşin buraya kadardı."

"Ama yardım etmek istiyorum," diye ısrar etti Perk.

Amberle öne çıktı ve kolunu oğlana doladı. "Yardım ettin, Perk. Sen olmasan buraya gelemezdik."

"Ama sizinle gelmek istiyorum..."

"Hayır Perk," diye sözünü kesti Amberle hemen. "Yapmak zorunda olduğumuz şey, senin uzak durmanı gerektirecek derecede tehlikeli. Wil ve ben Yaban Topraklar'ın içlerine gitmeliyiz. Yaban Topraklar'ın sana yasaklandığını kendi ağzıyla söyledin. O yüzden artık bizden ayrılmasın. Unutma, sende istediğimizde bunu yapacağına dair Wil'e söz vermiştin."

Çocuk hüznle başını salladı. "Korkmuyorum," diye mırıldandı.

“Bilivorum.” Elf kızı gülümsedi. “Senin gözünü pek bir şeyin korkutacağını sanmıyorum.”

Perk bu iltifat üzerine biraz neşelendi, yüzü çabuk bir tebessümle aydınlandı.

“Bizim için yapabileceğin bir şey daha var.” Wil bir elini onun omzuna koydu. “Yaban Topraklar hakkında çok bilgimiz yok. Aşağıda neyle karşılaşabileceğimiz söyleyebilir misin?”

“Canavarlar,” diye yanıtladı çocuk tereddütsüz.

“Canavarlar mı?”

“Envai çeşit. Büyükbabam cadılar var demişti.”

Vadili inansın mı, inanmasın mı, bilemiyordu. Her halükârda büyükbaba oğlanı Yaban Topraklar’dan uzak tutmaya çalışıyordu ve bu, ondan beklenebilecek tarzda bir uyarıydı.

Hiç düşünmeden, “Güvenli Kale diye bir yerden bahsedildiğini duydun mu?” diye sordu çocuğa.

Perk başını iki yana salladı.

“Duyduğunu düşünmemiştim zaten.” Wil içini çekti. “Canavarlar ve cadılar, ha? Orada hiç yol var mı?”

Oğlan başıyla onayladı. “Size göstereceğim.”

Onları köknar ağaçlarının arasından, vadiye bakabilecekleri hafif bir yükseltiye götürdü.

“Şunu gördünüz mü?” diye sordu, eliyle yamacın başlangıcında yer alan, devrilmiş bir ağaç yığınına işaret etmişti. Wil ve Amberle onun gösterdiği yeri bulana kadar bakındılar. “O ağaçların ötesinde, Grimpen Ward Köyü’ne giden bir yol vardır. Yaban Topraklar’da her yol Grimpen Ward’a çıkar. Buradan hiçbir şey görünmez ama orada, ormanın birkaç mil içindedir. Büyükbabam oranın kötü bir yer olduğunu, halkın hırsızlar ve canilerden oluştuğunu söylemişti. Yine de, orada size rehberlik edecek birilerini bulabilirsiniz belki.”

“Belki bulabiliriz.” Wil gülümseyerek teşekkür etti. Hırsızlar ve caniler, canavarlar ve cadılara yegdir, diye düşündü kendi kendine. Yine de dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Bütün hırsızlar, caniler, cadılar ve canavarlar hayal mahsulü olsaydı

hile, kendilerini arayan ve onları belki bekleyen, belki de beklemeyen iblisler vardı.

Perk düşüncelere gömülmüştü. Bir süre sonra başını kaldırdı. "Bu Güvenli Kale denilen yeri bulduğunuzda ne yapacaksınız?" diye sordu.

Wil duraksadı. "Şey, Perk, sana sözünü ettiğim tılsımı bulacağız. Sonra Arborlon'a dönebiliriz."

Oğlanın yüzü aydınlandı. Hevesle, "Öyleyse sizin için yapabileceğim bir şey daha var," dedi.

Boynuna asılı duran küçük keseye uzandı ve gümüş düdüğü çıkarıp Vadiliye verdi.

Düdük avucuna tutuşturulurken, "Perk, ne bu..." diye konuşmaya başladı Wil.

"Filo Barınağı'na dönmeden önce beş günüm daha var," diye onun sözünü yarıda kesti oğlan. "Her gün öğle vakti bir kez vadinin üzerinden uçacağım. Bana ihtiyacınız olursa o düdüğü çalarsınız, ben de gelirim. Düdüğün sesini insanlar işitemez, sadece Roklar duyar. Eğer tılsımı kalan beş gün içinde bulursanız, Genewen ve ben sizi kuzeye, ülkenize kadar taşıyabiliriz."

Başını iki yana sallayan Amberle, "Perk, hiç zannetmiyorum..." diye itiraza başladı.

"Dur bir dakika," diye lafa karıştı Wil. "Eğer Genewen bizi tekrar kuzeye uçurabilirse günlerce önde oluruz. Buraya gelebilmek için katetmek zorunda kaldığımız onca yoldan kurtuluruz. Amberle, mümkün olduğunca çabuk geri dönmeliyiz, biliyorsun."

Wil hızla Perk'e döndü. "Genewen böyle bir yolculuk yapabilir mi? Ya sen?" Oğlan kendinden emin, başım salladı.

"Ama Yaban Topraklar'ın kendisine yasak olduğunu söylemişti," diye belirtti Amberle. "O zaman oraya nasıl iniş yapabilir ki?"

Perk biraz düşündü. "Pekâlâ, eğer Genewen'i, sırf sizi alacak kadar indirirsem bu hiç vakit almaz."

“Bu fıkirden hiç hoşlanmadım,” diye görüş belirtti Amberle, Wil’e kaşlarını çatarak. “Bu Perk için fazlasıyla tehlikeli ve kendisine duyulan güveni boşa çıkartmak olur.”

“Yardım etmek istiyorum,” diye ayak diretti çocuk. “Hem bunun ne kadar önemli olduğunu siz söylediniz.”

Elf oğlanı öyle kararlı görünüyordu ki Amberle bir an için başka gerçekçe düşünemedi. Wil tekrar konuya dahil olmak için bu anı fırsat bildi.

“Bakın, neden ortak bir noktada anlaşmıyoruz? Ben bir söz vereceğim. Eğer Perk için tehlike söz konusuysa, hiçbir şart altında onu çağırmayacağım. Yeterince adil mi?”

“Ama Wil...” diyecek oldu çocuk.

Vadili, “Perk de beş günün sonunda, onu çağırılmış olsam da, olmasam da büyükbabasına söz verdiği gibi Filo Barınağı’na dönecek,” diye bitirdi sözünü, Perk’in yükselen itirazını yarıda keserek.

Amberle bunu bir an düşündü, sonra gönülsüzce onayladı. “Pekâlâ. Ama sözünü tutmanı sağlayacağım, Wil.”

Vadilinin gözleri onunkilerle buluştu. “Öyleyse anlaştık.” Tekrar oğlana döndü. “Artık gitmeliyiz, Perk. Sana müteşekkirim.”

Elfin kaba elini sımsıkı kavradı.

“Güle güle,” dedi Amberle, eğilip onu yanağından hafifçe öperek.

Yüzü kızaran Perk bakışlarını yere çevirdi. “Güle güle, Amberle. İyi şanslar.”

Son bir veda selamıyla, Vadili ve elf kızı dönüp yaban ormanına giden uzun bayırın yolunu tuttular. Perk, onlar gözden yitene dek seyretti.

BÖLÜM 26

Wil ve Amberle'nin kendilerini gözeten elf avcılarının eşliğinde Arborlon kentinden ayrılışlarının ikinci günü, akşam geç saatlerde Eventine Elessedil evinin çalışma odasında yalnız başına oturuyordu. Önündeki masaya haritalar ile krokiler seriliydi ve pür dikkat önüne eğilmişti. Dışarıda yağmur, geçen iki günde olduğu gibi aralıksız, gri tabakalar halinde yağmayı sürdürüyor, elf ormanlarını hepten sınıslıkla ediyordu. Alacakaranlık, daha şimdiden sürünerek ilerlemeye başlamıştı. Gölgesi odanın karşı ucunda tabandan tavana uzanan perdeli pencerelerden içeri upuzun ve kopkoyu vuruyordu.

Manx efendisinin dizinin dibine kıvrılmış, kırçılasmış başını ön patilerinin üzerine rahatça yerleştirmişti. Soluması derin ve düzenliydi.

Yaşlı kral başını işinden kaldırıp yorgunluktan kızarmış gözlerini ovuşturdu. Odanın diğer ucuna dalgınca baktı, sonra iskemlesini masadan uzaklaştırdı. Allanon şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, diye düşündü endişeyle. Yapılması gereken çok şey vardı, Druid'in yardımı olmadan yapılamayacak çok şey. Eventine iri yarı adamın bu sefer nereye gittiğini bilemiyordu, o sabah erkenden çıkıp gitmiş ve o saatten beri de görünmemişti.

Kral gözlerini dışarıdaki yağmura dikti. Üç gundur Druid'le ve Divan üyeleriyle birlikte savunma için plan hazırlıyordu, gerekli olacağını bildiği bir plan. Zaman avuçlarında akıp gi-

divordu. Ellcrys kötüleşmeye, Yasaklama zayıflamaya devam ediyordu. Günbegün kral, ağaçla Yasaklama'nın yerle bir olduğunu, hapsedilmiş iblislerin özgür kaldığını ve Batıkarası'nın istilasının başladığını duymaya hazırlıyordu kendini. Elf ordusu teyakkuza geçmiş, tetikte bekliyordu. Mızrakçılar, kılıçlılar, okçular ve kargıcılar; piyadeler ve süvariler; saray muhafızları ve Kara Nöbet; düzenli birlikler ve yedekler; ülkenin bir ucundan diğerine eli kılıç tutan tüm elf erkekleri. Seferberlik çağrısı yapılmış, gelebilen herkes geride evini ve ailesini bırakıp hizmet etmek için, silah ve teçhizatla donatılmak üzere şehre akın etmişti. Yine de kral, bir kez serbest kalıp da düzenli bir birlik halinde geldikten sonra, iblis ordusunun topyekûn saldırısı karşısında elf ordusunun demir iradesinin bile dayanamayacağını biliyordu. Bunu biliyordu, çünkü Allanon böyle olacağını söylemişti ve Eventine bunun kadar acil bir konuda konuştuğunda Druid'i sorgulamayacak kadar akıllıydı. İblisler fiziksel bakımdan elflerden güçlüydüler, sayıları fazlaydı. Dünyadan sürülüşlerinin ilk gününden başlayan ve tümüyle bu sürgünün sorumlusu olan halka odaklanmış bir kinin deliye döndürdüğü vahşi yaratıklardı. Asırlardır başka bir şey hissetmemişlerdi. Şimdi kinlerini salıvereceklerdi. Eventine boş hayallere kapılmıyordu. Şayet elfler birilerinden yardım almazlarsa iblisler hepsini ortadan kaldıracaktı.

Sadece Amberle'ye ve Ellcrys'in tohumuna bel bağlamak da işe yaramazdı. Düşüncesi ne kadar acı verirse versin, Eventine torununu bir daha asla göremeyebileceği gerçeğini kabullenmeliydi. Kral, daha Amberle'nin Arborlon'a dönüşünden önce diğer ırklara haberciler yollamış, ülkesini tehdit eden ve nihayetinde hepsini tüketecek olan tehlikeye karşı elflerin yanında durmalarını rica etmişti. Haberciler gideli bir haftayı geçmiş, şu ana dek aralarından dönen olmamıştı. Elbette diğer ırklardan bir haber beklemek için hâlâ çok erkendi, çünkü Callahorn bile atla birkaç günlük mesafedeydi. Öyle bile olsa, birçoğunun yanlarında mücadele etmeye geleceğinden şüpheliydi.

Cüceler hep yapmış oldukları gibi kesinlikle geleceklerdi. Elfler ve cüceler, İlk Druid Konseyi'nden beri Dört Kara'nın özgür halklarının karşı karşıya geldiği her düşmana karşı omuz omuza savaşmışlardı. Yine de cüceler Anar'ın derin ormanlarından onca yolu katetmeliydiler. Ve yayan gelmek zorundalardı, çünkü at binmezlerdi. Eventine başını iki yana salladı. Ellerinden geldiğince çabuk geleceklerdi, yine de belki elleri kurtarmaya yetecek kadar çabuk değil.

Callahorn vardı elbette ama eskinin Callahorn'u. Balinor'un Callahorn'u değildi artık. Balinor hâlâ yaşıyor ya da Buckhannahlar hâlâ hüküm sürüyor olsaydı Sınır Lejyonu bir an önce yürüyüşe geçmiş olurdu. Ama Buckannahların sonuncusu Balinor ölmüştü ve şu anki lider, tahta halkın rızasından çok kaza sonucu çıkmış uzak bir kuzen, son defa çağırdıklarında elflerin Callahorn'un imdadına nasıl koştuğunu unutmak kolayına gelebilecek, kararsız ve aşırı derecede ihtiyatlı bir adamdı. Ne olursa olsun Tyrsis, Varfleet ve Kern'in elli sene önceki yok oluşlarından sonra tekrar kurulan birleşik konseylerinin sözü artık kralinkinden daha çok geçiyordu. Eventine'in habercisi durumun vahametini anlatmakta başarılı olsa bile harekete geçmeleri yavaş olacaktı, çünkü düşüncelerini birleştirecek güçlü bir liderden yoksunlardı. Tartışacaklardı ve onlar tartışırken Sınır Lejyonu boş boş oturacaktı.

Ne ironiktir ki Callahorn'un insanların hareketi geçişini geciktirmesi muhtemel olan şey de kendi Güneykaralı ırkdaşlarına, özellikle de Federasyon'a duydukları güvensizlikti. Karabüyücü Lord'un yok edilişi ve ordularının mağlubiyetini takiben iç Güneykarası'nın önde gelen şehirleri Kara Lord'un oluşturduğu tehdidin boyutlarını geç de olsa anlamış, korkulardan doğan bir ivedilikle kendi aralarında bir birlik oluşturmuşlardı. Aynı sınırları ve korkuları paylaşan insanların gevşek organizasyonuyla başlayıp kısa zamanda gayet düzenli bir Federasyon'a dönüşmüştü. Federasyon, insan ırkının bin yılı aşkın süredir gördüğü ilk birleşik idare şekliydi. İlan edilen

amaçtı. Güneykarası'nın ve insan ırkının tek bir hükümetin idaresinde nihai birleşmesiydi. Bu hükümet, elbette Federasyon olacaktı. Bu amaç doğrultusunda, geriye kalan yöre ve şehirleri birleştirmek üzere ortak planlanmış bir çaba içine girmişlerdi. Kuruluşundan bu yana geçen kırk yılda Federasyon, Güneykarası'nın hemen hemen tamamını egemenliği altına almıştı. Güneykarası kentlerinden yalnızca Callahorn'a ait olanlar önerilen birleşmeye sıcak bakmamışlardı. Bu karar iki hükümet arasında pek de azımsanmayacak bir sürtüşmeye yol açmıştı, özellikle Federasyon kuzeye, Callahorn sınırlarına doğru muntazam ilerleyişini sürdürünce.

Eventine kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Federasyon'a bir haberci göndermişti, yine de yardımın geleceğine dair pek küçük bir umut besliyordu. Federasyon diğer ırkların meselelerine çok az ilgi göstermişti ve Batıkarası'na yönelik bir iblis istilasını akla yakın bir konu olarak görecekle-ri şüpheliydi. Doğrusu, böyle bir istilanın gerçekleşebileceğine inanacakları bile şüpheliydi. İç Güneykarası insanların, Druidlerin ilk konseyinden bu yana diğer ülkeleri tedirgin eden büyücülüğe dair bilgileri kıtı; onlarınki kapalı, içe dönük bir mevcudiyetti ve yeni gerçekleştirdikleri dışa açılış sırasında, kendi sınırlı deneyimlerinin ötesinde yatan nahoş gerçekliklerin birçoğuyla henüz yüz yüze gelmemişlerdi.

Kral tekrar başını iki yana salladı. Hayır, Federasyon şehirleri yardıma gelmezlerdi. Tıpkı Karabüyücü Lord'un gelişinde uyarıldıkları zaman olduğu gibi inanmayacaklardı.

Gnomlara hiç haberci gönderilmemişti. Bu anlamsız olurdu. Gnomlar kabileler halinde yaşayan bir ırktı. Tek bir yöneticiye ya da idare kuruluşuna itaat etmezlerdi. Onların liderleri, kabile reisleri ve kâhinleriydi. Her bir kabilenin, sürekli kan davası içinde farklı farklı reisleri ve kâhinleri olurdu. Tyrsis'teki yenilgilerinden beri kuskün ve hosnutsuz olan gnomlar o günün üstünden geçen elli yıl boyunca diğer ırkların meselelerine burunlarını sokmamışlardı. Bunu şimdi yapmalarını beklemek hiç akıl kârı değildi.

Geriye troller kalıyordu. Trollerinki de kabilesel bir ırktı, yine de yarıda kalan Irkların Üçüncü Savaşı'ndan beri, troller Kuzeykarası'nın engin düzlüklerinde bir araya gelmeye başlamış, bazı belli yörelerde kahileler konsey önderliğinde birleşmişlerdi. Bu toplulukların en yakını ve en büyüklerinden biri de Kershalt bölgesinde, elf yurdunun kuzey sınırında yaşıyordu. Kershalt aslen kaya trollerince mesken tutulmuştu, yine de yörenin kimi kısımlarında yaşayan daha küçük kabileler de vardı. Elfler ve troller geleneksel olarak düşmandılar; Irklar Savaşları'nın son ikisinde kıran kırana çarpışmışlardı. Ama Karabüyücü Lord'un düşüşüyle birlikte iki ırk arasındaki husumet hatırı sayılır derecede azalmıştı ve geçtiğimiz elli yılı nispeten barışçıl bir beraberlik içinde yaşamışlardı. Arborlon ile Kershalt ilişkileri özellikle iyiydi. Ticaret gelişmiş, karşılıklı elçi bulundurma planları yapılmıştı. Öyleyse Kershalt trollerinin onlara yardım etmeyi kabul etme ihtimali vardı.

Yaşlı kral düşüncelerini gözden geçirdi ve solgunca gülümsedi. Bunun zayıf bir ihtimal olduğuna karar verdi. Ama hiçbir şansı göz ardı edip geçemeyeceğini biliyordu. Şayet elfler hayatta kalacaklarsa, yanlarında duracak herkese ihtiyaçları olacaktı.

Yavaşça doğrulup gerindi, sonra tekrar masaya yayılmış dizi dizi haritalara baktı. Her biri Batıkarası'nın farklı bir bölgesini gösteriyordu, elf yurdunu oluşturan tüm bilinen toprakları ve çevreleyen bölgeyi. Eventine onları uykusunda bile hatırlayabileceğine kanaat getirene kadar inceledi. İblisler bu bölgelerin birinden gelecekti ve elf savunması oraya konuşlan dırılmalıydı. Ama hangi bölgeden? Yasaklama önce nereden çökecekti? Saldırı nereden başlayacaktı?

Kral gözlerini bir haritadan diğerine gezindirdi. Allanotı kırılmanın nerede gerçekleşeceğini bulacağına söz vermişti ve eli ordusu bu hayati bilgi parçasını bekliyordu. O zamana kadar.

İçini çekti ve malikânenin bahçesine açılan, yerden tavana uzanan camlı kapılara yurudu. Koyulaşan alacakaranlıkta

dışarı bakarken yağmura karşı başı eğik, patikadan gelen, eli kolu kendisinden bir araya getirmesi istenen asker kayıtları ve ihtiyaç listeleriyle dolu olan Ander'i gördü. Yaşlı kralın yüzünü kırış kırış yapan kaş çatışı yumuşadı. Son birkaç gündür Ander paha biçilmez işler çıkarmıştı. En küçük oğluna, gerekli de olsa usandırıcı bilgi toplama işi düşmüştü, en iyi ihtimalle bir teşekkürün bile çok görüleceği, Arion'un ise yüzde yüz burun kıvracağı türden bir iş. Buna karşın Ander hiç yüksünmeden sorumluluğu üzerine almıştı. Kral başını iki yana salladı. Tuhaftı ama elflerin Veliht Prensi Arion olsa da, son birkaç gündür Ander'de kendini daha çok görür olmuştu.

Sonra gözlerini kurşuni akşam göğüne kaydırıp aniden Ander'in de aynı şeyi hiç hissedip hissetmediğini merak etti.

Ander Elessedil'in yüzü bitkinlikten çizgilerle bezenmişti. Malikânenin kapılarını iterek açtı, yağmurdan sırlıslıklam olmuş pelerini çıkardı ve asker kayıtlarıyla ihtiyaç listelerini koruyucu bir tavırla kollarına almış olduğu halde, babasının çalışma odasına giden karanlık koridora girdi. Zor bir gün geçirmişti ve ağabeyinin onunla ilgili konulara karışmayı sürekli reddedişinin hiç faydası olmamıştı. Yüce Divan'da Amberle'nin tarafını tuttuğundan beri durum böyleydi. Aralarında her zaman için büyük olan mesafe genişleyerek köprü kuramayacağı bir uçuruma dönüşmüştü. Ağabeyiyle bugünkü karşılaşması bu uçurumun ne kadar büyüdüğünü göstermişti. Babası tarafından, şu anda taşıyor olduğu bilgileri toplamak için gönderilmiş, bunun için de Arion'a gitmişti, çünkü elf ordusunu harekete geçirmek ve donatmak onun sorumluluğundaydı. Arion onun işini saatlerce kısaltabileceği halde onunla yüz yüze gelmeyi bile reddetmiş, yerine bir levazım astsubayı göndermiş ve bütün gün ortalıkta görünmemişti. Ander buna öyle ofkelenmişti ki neredeyse onu görmek için zor kullanmaya kalkacaktı. Ama bu, babalarının araya girmesini gerektirirdi ve yaşlı kralın başını ağrıtabilecek daha fazla soruna ihtiyacı yoktu.

O yüzden susmuştu Ander. Yurtları iblis ordularının tehdidi altında oldukça kişisel geçimsizlikler bir kenara atılmalıydı.

Başını iki yana salladı. Oysa böyle fikir yürütmek Arion'la aralarındaki olayların gidişatı konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Çalışma odasının kapısına geldi. Çizmesiyle dürterek kapıyı açtı, içeri girip tekrar ayağıyla kapadı. Onu listeler ve haritalardan kurtarmak için odanın diğer ucundan gelen babasına yüreklendirici bir tebessüm vermeyi başardı. Sonra bitkin vaziyette, boş bir iskemleye yığıldı.

"Hepsi bu," dedi. "Envanteri yapıldı, kaydı tutuldu ve yerli yerine koyuldu."

Eventine oğlunun getirdiklerini haritaların durduğu masaya bıraktı ve arkasına döndü. "Bitkin görünüyorsun."

Ander doğrulup gerindi. "Öyleyim..."

Rüzgârın ve yağmurun hücumuyla cam kapılar ardına değin savruldu. Haritalar ve çizelgeler yere saçılır, yağ lambası titreyişken baba ve oğul döndüler. Girişte Allanon duruyordu. Kara cüppesi alacakaranlıkta ıslak ıslak parlıyor, çalışma odasının zeminine sular süzülüyordu. Kemikli yüzünün hatları gerilmişti ve ağzının ipince çizgisi sertti. Yüzeyi gümüş rengi olan ince bir tahta asayı iki eliyle sımsıkı tutmuştu.

Bir an için Ander'in gözleri Druid'inkilerle buluştu ve elf prensi kanının buz kestigini hissetti. Druid'in yüz ifadesinde korkunç bir şeyler, ateşli bir azmin, gücün ve öfkenin prıltıları vardı.

Druid arkasını dönüp camlı kapıları kapadı ve her nasılsa dışarıdan açmayı başardığı sürgüyü bir kez daha yerine oturttu. Arkasını döndüğü vakit Ander gümüş asayı tümüyle gördü ve yüzü ölümün solgunluğuna büründü.

Kendini tutamadan, "Ne yaptın sen Allanon?" sözleri dö-küldü ağzından.

Babası da görmüş ve dehşet içinde bir fısıltıyla feryat etmişti. "Ellerys! Druid, canlı ağaçtan bir dal kesmişsin!"

“Hayır, Eventine,” diye ağır ağır karşılık verdi uzun adam. “Kesmedim. Bu diyarın yaşamı olan Ellcrys’e zarar vermedim. Bunu asla yapamam.”

“Ama asa...” diyecek oldu kral, elleri sanki kendisini yakalayacak bir şeye temas etmek için uzanıyordu.

“Kesilmedi,” diye yineledi öbürü. “Şimdi daha yakından bir bak.”

Asayı ileri uzattı ve inceleyebilmeleri için yavaşça döndürdü. Ander ile babası yaklaşp eğildiler. Asanın iki ucu da pürüzsüzdü ve yuvarlatılmıştı. Hiçbir yeri bıçakla yontulmamış, çentilmemişti. Gövdesini kabalaştıran budaklar bile yok olmuştu ve izden yoksundu.

Eventine şaşalamış görünüyordu. “O zaman nasıl...”

“Bu asa bana verildi, elflerin kralı. Onun tarafından verildi, halkını ve topraklarını tehdit eden düşmanlara karşı taşınmak üzere.” Druid’in sesi öylesine soğuktu ki küçük odadaki havayı bile donduruyor gibiydi. “İşte elf ordusuna, iblis ordularının içinde yaşan kötülüğe karşı koyma gücü verecek büyü. Bu asa, Ellcrys’in sağ eli, ordular savaşmak için karşılaştığında bizim tilsimimiz olacak.”

İleri adım attı, asayı hâlâ önünde sımsıkı tutuyordu. Alnının gölgesinde kalan koyu renk gözleri sertti.

“Bu sabah erkenden, düşmanımıza karşı koymamızı sağlayacak bir silah arayışı içinde, tek başıma Ellcrys’e gittim. Beni huzuruna kabul etti, onun sözleri olan görüntüler sayesinde benimle konuştu, ziyaret seabimii sordu. Ona elflerin, iblislerin gücüne karşı durmak için benimki dışında büyüleri olmadığını söyledim. Sırf bunun yeterli olmayabileceğinden, başarısız olmaktan korktuğumu anlattım. Ona iblislere karşı savaşmak için kendinden bir şey aradığımı, çünkü kendisinin iblislerin can düşmanı olduğunu söyledim.

“Bunun üzerine kendi gövdesine uzandı ve şu an elimde tuttuğum asayı, bedeninin bu uzvunu koparıp verdi. Zayıflamış, ölmekte olduğunu biliyor, yine de elf halkına yardım et-

mem için bana kendinden bir parça vermeyi başardı. Ona dokunmadım, irade gücü önünde huşu içinde durmaktan başka bir şey yapmadım. Bu tahtayı yokla elflerin kralı, dokun ona!”

Asayı Eventine’in ellerine tutuşturdu ve eller asanın üzerine kapandı. Kralın gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Druid asayı ondan aldı ve hiç konuşmadan Ander’e verdi. Elf prensi irkildi. Tahta asa bedeninde akan ve yaşam veren kan gibi sıcaktı.

“O yaşıyor!” diye saygılı bir şekilde soludu Druid. “Ondan ayrılmış ve kendi başına, yine de onun yaşamıyla dolu! Aradığım silah bu. Elfleri iblis ordularının kara büyüsünden koruyacak olan tılsım. Asayı taşıdıkları müddetçe Ellcrys’in içinde yaşayan güç onları gözetecek ve güvenlikte tutmak üzere çalışacak.”

Asayı Ander’in ellerinden aldı ve bir kez daha göz göze geldiler. Elf prensi aralarında konuşulmayan bir şeylerin geçtiğini hissetti, tümüyle kavrayamadığı bir şey, o gece Yüce Divan’da Amberle’nin yanında durduğu zaman olduğu gibi.

Druid’in gözleri krala kaydı. “Şimdi dinle beni.” Konuşması alçak tonda ve hızlıydı. “Yağmurlar bu gece denecek. Ordu hazır mı?”

Eventine başını salladı.

“O zaman şafakta yürüyüşe başlıyoruz. Tez hareket etmeliyiz artık.”

“Ama nereye yürüyoruz?” diye hemen sordu kral. “Kırılmanın nerede gerçekleşeceğini keşfettin mi?”

Druid’in kara gözleri ışıldadı. “Keşfettim. Ellcrys söyledi bana. Iblislerin, Yasaklama’nın içinde tek bir noktada yığıldıklarını, kendisinin o noktada zayıfladığını hissediyor. O yerin, Yasaklama’nın pes edeceği ilk yer olduğunu biliyor. Yarıp geçme eylemi Seçilmişleri öldürmek üzere çıkanlar tarafından bir kez gerçekleştirildi. Gedik kapandı ama yara iyileşmedi. Yasaklama oradan kırılacak. Şimdi bile zayıflıyor, kendisine tazyik yapan güçten ötürü geriliyor. Iblisler kendilerine hük-

meden ve benimkine çok yakın bir büyü gücüne sahip olan biri tarafından o noktaya çağrıldılar. Ona Dagda Mor deniyor. Onun yardımıyla gedik bir kez daha zorlanacak ve bu kez kapanmayacak ama onları bekliyor olacağız.” Asayı tutan elini sıktı. “Bekliyor olacağız. Onları engeli henüz geçmiş ve hâlâ organize olamamışlarken yakalayacağız. Yapabildiğimiz sürece Arborlon’a gidişlerine engel olacağız. Amberle’ye Kanateşi’ni bulması ve geri gelmesi için gereken zamanı vereceğiz.”

Konuşmaksızın Ander’e ve babasına yaklaşımlarını işaret etti. Sonra eğildi, yere düşmüş haritalardan birini kaldırdı, onu çalışma masasının orta yerine koyuverdi.

“Kırılma burada gerçekleşecek,” dedi yavaşça.

Parmağı Hoare Düzlükleri’nin geniş topraklarını gösteriyordu.

BÖLÜM 27

Aynı akşam, gün ışığı neredeyse kaybolup yağmur ipince bir sise dönüştüğünde, Serbest Ordu at sırtında Arborlon'a girdi. Onların geçişini gören şehir halkı uğraşlarını yarıda bırakıp birbirlerine döndüler, ihtiyatla fısıldaştılar. Yukarıda ağaçlar arasındaki yollardan tutun da aşağıda orman yollarına kadar her yerde, kısık sesler hep bir ağızdan konuştular. Orduyu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Gael onların gelişini haber verdiğinde, Ander hâlâ babası ve Allonon'la birlikte malikânenin çalışma odasına kapanmış haldeydi. Ne tuhaftır ki Sarandanon'un Batıkarası haritaları ve sunulan savunma planına aşına olmasını isteyen Druid'in ısrarlarıydı onu orada tutan.

"Lordum, Callahorn'dan Sınır Lejyonu'nun bir süvari birliği ulaştı," diye duyurdu genç yaver çalışma kapısında ansızın belirerek. "Devriyelerimiz onları şehrin bir saat doğusunda karşıladılar ve eşlik ettiler. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

"Lejyon!" Yaşlı kralın bezgin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ummaya cesaret edemiyordum. Hangi birlik bu, Gael? Kaç kişiler?"

"Bilgi yok, lordum. Haberi devriyelerden bir ulak getirdi ama ayrıntı yoktu."

"Fark etmez." Eventine ayağa kalkmış, kapının yolunu tutmuştu. "Bütün yardımlara kapımız açık, kim olursa olsun..."

“Elf kralı!” Allanon’un gür sesi Ander’in babasını hızla geri dondurdü. “Burada yapmamız gereken önemli şeyler var, bölünmemesi gereken işler. Sırf gelenleri selamlamak içinse, yerine oğlun da gidebilir.”

Ander Allanon’a şaşkınlık içinde baktı ve hevesle babasına dondüy. Kral duraksadı, sonra oğlunun gözlerindeki bakışı görünce onayladı.

“Pekâlâ Ander. Lejyon kumandanına selamlarımı ilet ve ona bu akşam ilerleyen saatlerde kendisiyle bizzat görüşeceğimi bildir. Ona bir ikametgâh sağlandığından emin ol.”

Değişiklik olarak, bu sefer kendisine önemli bir sorumluluk verilmesine sevinen Ander, pesinde elf avcılarından bir grupla alelacele malikâneneden çıktı. Allanon’un beklenmedik teklifiyle yaşadığı şaşkınlık, yerini hemen merakla bırakmıştı. Bunun, Druid’in hiç gerek yokken onu da işin içine ilk dahil edişü olmadığı aklına geldi. Eventine’e Amberle ve Kanatesi’nden ilk bahsettiğı toplantı vardı. Paranor’a giderken Ander’e babasının korunmasını tembih edişü vardı. Yüce Divan’da, hiç kimse yapmıyorken Amberle’nin yanında durmak üzere ayağı kalkışında da bu birlik duygusu mevcuttu. Bu akşam, Allanon’un Ellerys’ı Ander’in babasına verdiği toplantı. Bu toplantılarda Arion’un bulunması gerekirdi, kendisinin değil. Neden Arion hiç dahil edilmemişti?

Konuyu hâlâ kafasında evirip çevirerek malikânenin bahçe kapısını henüz geçmişti ki süvari birliğinin ön safları yolda gözüktü ve ağır ağır, tüm birlik görüş alanına girdi. Omuzlarında kızıl kenarlı, uzun, gri pelerinler dalgalanıyordu ve üzerinde tek bir kızıl tüy bulunan geniş kenarlıklı şapkaları hafifçe yana yatırılmıştı. Eyer koşumlarından geniş kılıçlar ve uzun yaylar sarkıyordu, kısa kılıçlarıysa kayışlarla sırtlarına tutturulmuştu. Tüm süvariler üzerinde gri ve kızıl küçük flamaların dalgalandığı mızraklar taşıyorlardı ve atları, metal ağlarla pekiştirilmiş hafif, deri zırhlar kuşanmıştı. Şehrin doğusunda devriye gezerken onlara rastlayan birkaç elf avcısının eşliğinde

muntazam, ölçülü sıralar halinde, Arborlon'un yağmurla ıslanmış sokaklarında at sürdüler ve arkalarından bakmak üzere iki yanlarında biriken kalabalığa hiç aldırmadılar.

"Serbest Ordu," diye mırıldandı Ander kendi kendine. "Bize Serbest Ordu'yu göndermişler."

Serbest Ordu'nun, Callahorn Sınır Lejyonu'na katılmış en ünlü ve en tartışmalı birliğin namını duymamış pek az kişi vardı. Adını, saflarına katılanlara verdiği sözden ahrdı. Askerleri, yaşamlarında daha önce yaptıkları her şeyi sorgulanma korkusu ya da açıklama yapma gereği olmaksızın geride bırakırlardı. Birçoğu için geride bırakılacak çok şey vardı. Farklı ülkelerden, farklı tarihlerden ve yaşantılardan gelirlerdi ama geliş nedenleri benzerdi. Aralarında hırsızlar vardı, katiller ve dolandırıcılar, diğer ordulardan kaçmış askerler, soylu ve soy-suz kan taşıyan, kimi onurlu kimi onursuz, kimi arayış içinde kimi kaçan, kimi sürüklenen ama tümü de bir zamanlar oldukları şeyden kaçmayı, bir zamanlar ne olduklarını unutmayı ve yeni baştan başlamayı isteyen insanlardı. Serbest Ordu onlara bu şansı veriyordu. Serbest Ordu'nun tek bir askerine bile geçmişi sorulmamıştı; onların yaşamı orduya teslim oldukları gün başlardı. Daha önce olup bitenler mazide kamıştı; sadece içinde bulunulan an ve hizmet ettiği sürece bir adamın kendinden nasıl bir adam yaratabileceği önemliydi.

Çoğu zaman bu süre kısa olurdu. Serbest Ordu, Lejyon'un akıncı birliğiydi, bu yüzden harcanabilir gözüyle bakılıyordu. Askerleri savaşa en önce girer ve en önce ölürdü. Otuz kusur yıl önce kurulduğundan beri ordu, girdiği her savaşta ölüm oranı en yüksek olan birlikti. Serbest Ordu askerleri geçmişi arkalarında bırakmış olsalar da, gelecek onlar için daha da belirsiz bir şeydi. Yine de çoğu, bunun adil bir alışveriş olduğunu düşünüyorlardı. Her şeyin bir bedeli vardı ve bu bedel de çok ağır sayılmazdı. Bu bedel, askerler için gurur kaynağıydı hiç değilse. İtibar ve onları Dört Kara'nın diğer savaşçılarından ayırt eden bir kimlik kazandırıyorlardı onlara. Serbest Ordu as-

kerlerinin savaşta ölmesi bir gelenektir. Ölmek bu askerlerin umurunda değildi; ölüm onların mevcudiyetinin bir gerçekliği idi ve onu birden çok sefer omuz omuza çarpıştıkları bir dost gibi görüyorlardı. Hayır, onlar için önemli olan ölmek değil, iyi ölmektir.

Bunu daha önce yeterince kanıtlamışlardı, Ander bunun farkındaydı. Öyle görünüyordu ki şimdi bir kez daha kanıtlamak üzere yollanmışlardı Arborlon'a.

Lejyon birliği demir kapıların önünde durdu ve en öndeki uzun boylu, gri pelerinli binici altında indi. Ander'i görünce atının dizginlerini bir başkasına teslim edip hızla yürüdü. Elf prensine ve korumalarına yaklaşıncaya giydiği geniş siperlikli sapkayı çıkarıp başını hafifçe eğdi.

"Ben Stee Jans, Serbest Ordu kumandanı."

Ander adamın görünüşü karşısında öyle irkilmışti ki bir an yanıt veremedi. Stee Jans dev gibi bir adamdı, Ander'in tepesinden bakıyordu. Yıpranmış, yine de hâlâ genç olan yüzü, birini çaprazlama kesen düzinelerce yara iziyle kaplıydı.

Yara izlerinin bazıları çenesini gölgeleyen açık kıvılsakalın içinden geçiyor, beyaz çizgiler bırakıyordu. Örülmüş ve bağlanmış pas rengi saçları, karmakarışık bir halde omzuna düşmüştü. Bir kulağı kısmen yoktu, diğerinden ise tek bir altın halka sallanıyordu. Ela gözler elf prensinin gözlerini yerine mıhlamışlardı, öyle serttiler ki adeta taştan yontulmuşlardı.

Ander kendini adamı uzun uzadıya seyrederken buldu ve derhal kendini topladı. "Ben Ander Elessedil'im. Eventine babamdır." Tokalaşmak için elini uzattı. Stee Jans'ın kavrayışını demir sertliğinde, esmer elleriyse nasırlı ve boğum boğumdu. Ander tokalaşmayı kesiverip gri bincilerin uzun saflarına göz gezdirdi. Lejyon'un diğer birliklerini boş yere arıyordu. "Kral, size selamlarını iletmemi ve ikametgâh sağlamamı istedi. Diğer birlikler ne zaman varabilir?"

Dev adamın yaralı yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Başka birlik yok, lordum. Sadece Serbest Ordu askerleri."

“Sadece...” Kafası karışan Ander durakladı. “Kaç kişisiniz, kumandan?”

“Altı yüz.”

“Altı yüz mü?” Ander dehşetini gizlemeyi beceremedi. “Ya Sınır Lejyonu? Onlar ne zaman gönderilecek?”

Stee Jans durdu. “Lordum, sizinle açık konuşmam gerektiğine inanıyorum. Lejyon hiç gönderilmeyebilir. Şehirler Konseyi henüz bir karara varmadı. Çoğu konsey gibi, onlar da bir karar vermektense üzerinde konuşmayı daha kolay buluyorlar. Bana söylendiğine göre elçiniz güzel konuşmuş ama konseyde bir sürü ihtiyatlı ses var, kimi de itiraz dolu. Kral işi konseye atıyor, konsey güneye bakıyor. Federasyon, konseyin görebildiği bir tehdit, sizin iblisleriniz ise bir Batıkarası masalından öte bir şey değil.”

“Masal mı?” Ander şaşalamıştı.

“Serbest Ordu’yu bulduğunuz için bile şanslısınız,” diye sürdürdü sözünü dev adam. “Konseyin kolektif bilinçaltını rahatlatma gereksinimi olmasaydı, onu bile alamazdınız. Müttefik elflerin yardımına en azından göstermelik bir kuvvet gönderilmesi için tartışılar. Serbest Ordu mantıklı seçimdi. Ne zaman birileri göz göre göre ölüme gidecek olsa, böyle olurdu.”

Kin ya da nefret gütmeden, yalnızca gerçeklerin dile getirilmesiydi bu. İri yarı adamın gözleri sabit ve ifadesiz kaldı. Ander öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Callahorn insanların bu kadar aptal olacaklarını düşünmezdim!” diye parladı, içine bir öfke hücum ediyordu.

Stee Jans onu bir an için ölçüp biçmişçesine inceledi. “Duydum ki Callahorn Karabüyücü Lord’un ordularının hücumu altındayken, sınır illeri elflerden yardım talebinde bulunmuşlardı. Ama Eventine Karanlık Lord’a tutsak düşmüştü. Elflerin Yüce Divan’ı onun yokluğunda kendini harekete geçmekten aciz buldu.” Durakladı. “Şimdi Callahorn’da tam da aynı durum söz konusu. Sınır illerinin de lideri yok. Balinor’dan sonra hiç liderleri olmadı.”

Ander obur adamı eleştirel gözle inceledi, öfkesi sönmeye vuz tuttu. "Sözünü esirgemeyen bir adamsın, kumandan."

"Ben dürüst bir adamım, lordum. Her şeyi daha berrak görmeme vardım oluyor."

"Bana söylediklerin Callahorn'da birilerinin kulağına hoş gelmeyebilir."

Sınır gozcüsü omuz silkii. "Belki de o yüzden buradayımdır."

Ander yavaşça gülümsedi. Onun hakkında bildikleri şu anda öğrendikleriyle sınırlı olsa da Stee Jans'ı sevmiştir. "Kumandan, kızgın görünmek istememiştir. Bunun sizinle alakası yok. Lütfen anlayın. Serbest Ordu'ya kapımız açıktır. Şimdi ikametgâhınızı ayarlayayım."

Stee Jans başını iki yana salladı. "İkametgâh gereksiz, ben askerlerimle bir arada uyurum. Lordum, elf ordusunun yarın sabah yürüyüşe geçeceği söylendi bana." Ander başıyla tasdik etti. "O zaman Serbest Ordu da onlarla beraber yürüyecek. Sadece gece dinlenmeye ihtiyacımız var. Bunu lütfen krala iletin."

"Ona söyleyeceğim," diye söz verdi Ander.

Serbest Ordu kumandanı selam durdu, sonra dönüp atına geri yürüdü. Tekrar bindi, birliğine refakat eden elf devriyesinin binicilerine başıyla kısaca işaret verdi ve uzun, gri sütunlar çamurlu yolda bir kez daha sola kıvrıldı.

Ander onun arkasından hayranlık ve şüphe karışımıyla bakakaldı. Altı yüz adam! Karşılarına dikilecek binlerce iblisi düşündükçe, altı yüz Güneykaralmin, durumu ne kadar değiştirebileceğini merak ederken buldu kendisini.

BÖLÜM 28

Şafakta elfler gaydaların iniltisi ve davulların gök gürültüsüyle Arborlon'dan ilerlemeye başladılar, şarkı söyleyen sesleri yükseldi ve bulutlu kurşuni göğe yükselen sancakları canlı renklerle uçuşuyordu. Başlarında Eventine Elessedil at sürüyordu, kır saçları mavi demirden dövülmüş örme zincir zırhına dökülüyordu ve sağ eliyle Ellcrys'in gümüş-beyaz asasını sıkıca kavramıştı. Yanında hayaletimsi bir gölge halinde, uzun ve kara Allanon vardı. Upuzun ve kapkara Artaq'ın sırtındaydı, sanki ölüm dünyanın çukurlarından çıkıp elleri korumaya gelmiş gibiydi. Arkadan kralın oğulları geliyordu: Beyazlar giymiş ve elflerin harp sancağını, kızıl bir arazi üzerinde duran savaş kartalını taşıyan Arion; yeşiller giymiş ve Elessedil soyunun bayrağını, geniş bir meşenin üzerinde duran, çelenklerle sarmalanmış tacı taşıyan Ander. Sırada Dardan, Rhoe ve üç düzine deneyimli elf avcısından oluşan Elessedil koruyucuları; sonra da altı yüz kişilik güçlü Serbest Ordu'nun gri ve kızılı. Pindanon, birliklerinin önünde tek başına at sürüyordu, zayıf bedeni savaş atının üzerine eğilmisti. Savaşta aldığı çiziklerle dolu zırhı, sanki kemiklerini bir arada tutmak istermişçesine zayıf bedenine bağlanmıştı. Altı sıra genişliğinde, binlerce kişilik heybetli ve tehditkâr ordu onu izliyordu. Ordu, ortasından demir uçlu gövdeleriyle savaş kargılarının bir orman gibi yükseldiği üç bölük süvari, mızrakları ve gövde bovu kalkanlarıyla dört bölük piyade ve uzun elf yayları taşıyan iki bölük okçu-

dan oluşmuştu. Askerlerin tümü de elf cengâverlerinin âdeti olduğu üzere hareketliliği ve sürati sağlamak için deri koruyucular ve örme zincir yeleklerle hafif şekilde zırhlanmışlardı.

İnsanı hayran bırakan bir geçit töreniydi. Süslü koşumlar ve silahlar sabahın erken saatlerinin dinginliğinde gıcırdayıp çinliyor, şafağın ışıyla donuk pırıltılar saçıyor ve elfleri fısıldayarak ölümden bahseden yarı insan biçimlere büründürüyordu. Dizi dizi insanlar ve atlar, şehrin kuzeyindeki tören alanından Carolan yarma kıvrılıp da Elfitch'e, Arborlon'un yükseklerinden aşağıdaki ormanlık alana inen çengel biçimli rampaya dönmeye hazırlanırken, çizmeli ayaklar ve demir nallı toynaklar çamurlu toprakta gümbürdüyor, su sıçratıyordu. Şehir ahalişi seyretmeye gelmişti. Carolan'ın tepesinden, duvarların ve çitlerin üzerinden, tarlalardan, bahçelerden, yolun her noktasına dizilip yüreklendirici, umut dolu tezahüratlarla ve dillendirilmeyen duygulardan doğmuş sessizliklerle onları uğurladılar. Yaşam Bahçeleri'nin kapılarına varmadan, Kara Nöbet'in askerleri bir araya gelmiş, mızraklarını bir adamı selamlamak için kaldırmışlardı. Yarın kenarında, teftiş için saray muhafızlarının elf avcıları ve kralın yokluğunda onlara kumanda edecek olan kişi hazır bekliyordu. Yüce Divan'ın Başdanışmanı Emer Chios, Arborlon şehrinin atanmış savunucusuydu artık.

Elf ordusu taş döşeli rampayı indi. Bu rampa ormanlık yarlar boyu alçaldıkça iniş seviyesini işaretleyen duvarlı yedi kapıdan geçiyordu. Yokuşun aşağı ucunda, ordu güneye, dar boğazlara doğru yöneldi. Rill Song'un üzerinden şehrin batısındaki yalnız bir geçit, tek bir köprü geçiyordu. Demir kazıkları nehrin kabilan suları ile neredeyse örtülmüştü. Zırhların ve silahların parıltısı karanlıkta göz kırptı, flamalar gözden kayboldu ve şarkının nağmeleri, gaydaların iniltisi ve davulların gümbürtüsü, ağaçların yapraklı gök kubbesinde çabucak yiten yankılar halinde soldu. Sabah güneşi Carolan'ın tepesinden doğmak ve aşağıdaki ormanı aydınlatmak üzere yörenen

ayrılan fırtına bulutlarının arasında belirinceye kadar, bu muazzam alaydan geriye kalanlar da gözden kaybolmuştu.

Ordu beş gün boyunca Arborlon'dan batıya, yurtlarının gür ormanlarında kıvrıla kıvrıla Sarandanon'a yolculuk yaptı. Yağmurlar doğuya, Callahorn'a kaymıştı ve bulutsuz mavi gökte parlayan güneş, ağaçlık arazideki gölgeleri ısıtıyordu. Yolculuk ölçülü bir hızdaydı, süvariler piyadelere ayak uydurmak için yavaşlamaya mecbur kalmıştı. Ordu batıya doğru uzanan uzak eyaletlerden geçtikçe elleri tehdit eden tehlike tartışılmaz şekilde açığa çıkıyordu. Dünyalıklarını kağıtlara ve at arabalarına yüklemiş, doğuya, ana şehre göçen elf ailelerinden hikâyeler duyuluyordu. Yuvalarını ve köylerini terk etmişlerdi. Batı topraklarında tüyler ürperten yaratıklar kol geziyor, diye uyarıyordu korku dolu sesleri, sebepsiz yere öldüren ve geldikleri kadar çabuk kaybolan, karanlık ve merhametsiz yaratıklar. Tahta kulübeler soyulup soğana çevrilmiş, hanelere zorla girilmiş, içindeki elfler paramparça edilmişti. Bu olaylar dehşet vericiydi, kaçan köylüleri Arborlon'un batısında hiçbir yerin güvenli olmadığına inandırmaya hizmet etmişti. Ordu uygun adım ilerleyip yanlarından geçerken köylülerden tezahürat ve yüreklendirici bağırışlar yükseliyordu ama yüzleri şüpheyile bulutlanmıştı.

Yürüyüş, beşinci günün akşamı geç saatlerde, ordu ormanlık araziden çıkıp Sarandanon Vadisi'ne geçene kadar sürdü. Vadi güneyden ve doğudan ormanlar, kuzeyden Kensrowe Dağları ve batıdan engin Innisbore Duzlugu'yle çevriliydi. Üzeri küçük ağaç kümeleri ve pınarlarla dolu düz ve bereketli bir tarım arazisi olan Sarandanon, elf halkının tahıl ambarıydı. Mısır, buğday ve diğer tarım mahsulleri vadiyi mesken tutan aileler tarafından mevsimlik olarak ekilir, biçilir, sonra yurdun geri kalanına satılır veya takas edilirdi.

Ilıman sıcaklıklar ve dengeli yağış miktarı, çiftçilik için biçilmiş kaftan olan ideal bir iklim sağlamıştı ve nesillerden beridir Sarandanon, elf halkının başta gelen besin deposuydu.

Elf ordusu o gece vadinin doğu ucunda kamp kurdu ve ertesini gün  fakla birlikte vadi boyunca yola koyuldu. Sarandaron'un kalbinden uzanan geniş, toprak bir yol çitler, küçük kulübe ve ahır kumelerinin arasından kıvrılıyordu ve ordu batıya doğru bu yolu takip etti. Tarlalarda vadili aileler sessiz bir azimle kan ter içinde çalışıyorlardı. Buradan henüz pek az elf doğuya g   etmişti. Onların hayatlarında anlamı olan her şey, ekip biçtikleri toprağa kok salmı tı ve kuru gürültüye pabuç bırakmayacaklardı.

İkinci zamanı ordu vadinin batı ucuna varmıştı. Uzakta, Innisbore'un ötesinde Kırılmahattı'nın kambur sırtı ufku n üzerinde yükseliyor, Kensrowe'un yukarısından kuzeye, Kershalt yöresinin yaban topraklarına dönüyordu. G ne  daha şimdiden dağların zirvesine yerle mi , parlak altın ışığını kayalardan aşağı d kuyordu. Doğu göğünün artan karanlığında ayın beyazlığı usulca parılıyordu.

Ordu kuzeye yöneldi. Innisbore ile Kensrowe'un arasından Baen Kanyonu, Kırılmahattı'nın a ağısındaki zorlu tepelik alandan Sarandanon Vadisi'ne açılıyordu. Burası elf ordusunun kampını kurduğu yerdii.

A şam karanlığında Allanon, saatler öncesindeki gidişi kadar sessiz ve beklenmedik bir şekilde Kensrowe'dan döndü, uzun gövdesi elf kampına gecenin gölgelerinden biri gibi girdi.  ayırlları süsleyen, yemek pişirmek için yakılan ate lerin karma asından geçerken kapkara ve yalnızdı. Ba ı kukuletasının karanlığına g m lm   halde, ardından bakan askerleri umursamaksızın dosdoğru elf kralının çadırına gitti. Eventine'in ikametg hında nöbet tutan elf avcılarını onun yaklaştığını görünce tek kelime etmeden yana çekildiler ve içeri girmesine ses çıkarmadılar.

Allanon kralı içeride, kütüklerin üstüne atılmış enli tahtalardan yapılmış derme çatma bir masada, yemeginin başında buldu. Dardan ve Rhoe çadırın arka kısmında sessizce bek-

liyorlardı. Druid'in bir bakışı üzerine Eventine onları dışarı çıkarttı. Onlar gittiklerinde Allanon masaya gelip kendine bir iskemle çekti.

"Her şey hazır mı?" diye sordu sessizce.

Eventine başarıyla onayladı.

"Ya savunma planı?"

Kral, yağ lambalarının ışığında Druid'in esmer yüzünün ter içinde olduğunu görebiliyordu. Gizemciye şüpheyile uzun uza-diya baktı, sonra yemeğini bir kenara itip masaya elf yurdunun bir haritasını serdi.

"Şafakta Kırılmahattı'na yürüyeceğiz." Parmağıyla rotayı izledi. "Halys ve Worl Geçitlerini emniyete alıp onları elimizden geldigince iblislere karşı koruyacağız. Eğer geçitlerde zora düşersek Sarandanon'a geri çekileceğiz. Baen Kanyonu bizim ikinci savunma hattımız olacak. Kırılmahattı'nı bir kez aştılar mı, iblislerin gidebilecekleri üç yol olacak. Eğer geçitlerden güneye saparlarsa önce ormanların içinden Innisbore'un çevresini dönmeleri, sonra tekrar kuzeye gitmeleri gerekecek. Eğer önce kuzeye giderlerse Kensrowe'un yukarısındaki tepelik araziden yol bulup güneye inmeleri gerekiyor. İki yol da Arborlon'a ilerleyişlerini en azından birkaç gün geciktirecek. Geriye kalan diğer seçenekse, kanyondan ve elf ordusunun içinden geçmek."

Allanon'un karanlık bakışı kralın üzerinde sabitlendi. "Kanyonu seçeceklerdir."

"Birkaç günlüğüne durdurmayı başarabiliriz," diye devam etti kral. "Bizi yandan kuşatmayı düşünmüyorsa, belki daha da fazla."

"İki gün, en fazla o kadar." Druid'in sesi ruhsuz, duygusuzdu.

Eventine kaskatı kesildi. "Pekâlâ, iki gün. Ama kanyon düşecek olursa Sarandanon kaybedilecek. Son savunmamız Arborlon'da olacak."

"Öyle olsun." Allanon ellerini kenetleyip one yasladı. "Sim-

dı başka bir şeyden bahsetmemiz gerekiyor, senden sakladığımı bir şeyden.” Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı halindeydi. “İblisler artık bizimle birlikte değiller. Yasaklama’yı şimdiden aşmış olanlar, Dagda Mor ve yandaşları. Bizi ne izliyor ne de takip ediyorlar. Eger bunu yapsalardı sezerdim ve Arborlon’dan ayrıldığımızdan beri hiçbir şey sezmedim.”

Elf kralı ağzını açmadan ona baktı.

“Bizimle bu kadar az ilgilenmelerinin garip olduğunu düşündüm.” Druid belli belirsiz gülümsedi. “Bu öğlen dağlara çıktım, böylece onların nereye gittiklerini keşfetmek için yalnız kalabilecektim. Gözlerimden saklı olanları araştırmak gücüm dahilindedir. Bu güce sahibim ama tutumlu kullanılmalı, çünkü kullandıkça kendimi benimkine benzer güçleri olanlara, sözgelimi Dagda Mor’a, belli ederim. Hem kendi mevcudiyetimi hem de aradığım kişilerin mevcudiyetlerini. Gücümü şu anda güneye yol alan Wil Ohmsford’un ve senin torununun izini sürmek için kullanmayı göze alamazdım, bunu yaparsam iblislere onların yerini belli edebilirdim. Yine de Dagda Mor’un kendisini bulmak için bunun girilebilecek bir risk olduğuna karar verdim.

“Bunun üzerine onu aradım, kendini nereye gizlediğini bulmak maksadıyla civardaki toprakların tümünü taradım. Ama gizlenmemiştir. Onu ve yandaşlarını, Kırılmahattı Duvarı’nın ötesinde, Hoare Düzlükleri’nde buldum. Yine de ne yapmak üzere olduklarını kestiremiyorum, düşünceleri bana kapalıydı. Tek sezebildiğim mevcudiyetleriydi. İçlerini dolduran kötülük öylesine güçlü ki ona bir anlığına temas etmek bile bana büyük bir acı verdi ve derhal geri çekilmeye mecbur oldum.”

Druid dogruldu. “İblislerin, Yasaklama’nın yıkılacağı beklentisiyle düzlüklerin içinde toplandıkları kesin. Bu yıkılışı hızlandırmak için çalışacakları da öyle. Bunu açık açık ve elflerin planlarına aldırış etmeksizin yapıyorlar. Bu, bana planlarımızdan zaten haberdar olduklarını düşündürüyor.”

Eventine’in benzi soldu. “Evimdeki casus. İblisleri senin

Paranor'da olacağın konusunda uyaran casus.”

“Bu, iblislerin bizim hareketimize karşı neden bu kadar kayıtsız kaldıkları da açıklar,” diye ona hak verdi Allanon. “Onları Kırilmahattı'nda durdurmayı planladığımızı zaten biliyorlarsa, ne yaptığımızı görmek için bizi takip etmelerine pek gerek yok. Tek yapmaları gereken ayaklarına gitmemizi beklemek.”

Bu sözün ifade ettiklerini Eventine hâlâ sindirememişti. “Öyleyse Kırilmahattı bir tuzak olabilir.”

Druid başıyla doğruladı. “Soru şu: İblisler ne tür bir tuzak kuruyorlar? Bu boyutta bir orduyla başa çıkacak kadar kalabalık değiller. Hâlâ Yasaklama'nın içinde hapsolmuşlara ihtiyaçları var. Yeterince çabuk davranırsak...”

Cümlesini yarım bırakıp kalktı. “Bir şey daha, Eventine. Dikkatli ol. Casus hâlâ bizimle beraber. Kampın içinde, güvendiklerinin arasında olabilir. Eğer eline fırsat geçerse, senin canına kastedebilir.”

Döndü ve girişe doğru ilerledi. Karanlık bedeninin gölgesi, yağ kandillerinin titrek ışığında çadırın duvarına bir dev gibi yansıyor. Kral onun ardından bir an için sessizce baktı, sonra aceleyle ayağa fırladı.

“Allanon!”

Druid arkasına baktı.

“İblisler Kırilmahattı'na yürüdüğümüzü biliyorlarsa, eğer bunu biliyorlarsa, Amberle'nin Ellcrys tohumunu Yaban Topraklar'a götürdüğünü de biliyor olabilirler.”

Tatsız bir sessizlik oldu. İki adam bakiştılar. Sonra, Druid yanıt vermeksizin döndü ve çadırın kapısından çıkıp gecenin içinde kayboldu.

Aynı anda Ander kalabalık elf kampının içinde Serbest Ordu'yu ve Stee Jans'ı bulmak için dolaşıyordu. Görünüşte görevi leyon askerlerinin bir ihtiyaçları olup olmadığına bakmaktı ama bunun altında onların kumandanına karşı duyduğu kişisel merak yatıyordu. Serbest Ordu Arborlon'a vardığından beri onun

la tekrar konuşmamıştı ve gizemli Güneykaralı hakkında daha fazla şey bilmek için hiç kuşkusuz merak içindeydi. Kendisini meşgul edecek acil bir şey olmadığından, bu fırsatı onu bulup biraz daha sohbet ederek değerlendirmeye karar vermişti.

Serbest Ordu kampını, Kensrowe'un güney ucunda, atları şimdiden bağlanmış ve beslenmiş, nöbetçileri dikilmiş halde buldu. Aralarına girdiğinde hiç kimse ona bir şey sormadı. Ordu kumandanının kaldığı yer hemen gözüne çarpmayınca durup Jans'ın nerede olabileceğini birkaç askere sordu ve nihayet bir Lejyon yüzbaşısına yönlendirildi.

"O mu?" Yüzbaşı gür sakallı, kahkahası derin ve yankılı, yapılı bir adamdı. "Kim bilir? Çadırında değil, size bu kadarını söyleyebilirim. Biz kampı kurar kurmaz ayrıldı. Tepelere çıktı."

"Keşfe mi?" Ander inanamıyordu.

Yüzbaşı omzunu silkti. "O öyledir. Ölebileceği bir yerde ne var ne yok tanımak ister." Kaba bir kahkaha patlattı. "Bu kontrol işini de kimseye bırakmaz, kendi yapmayı sever."

Ander huzursuzca başını salladı. "Sanırım bu yüzden hâlâ hayatta."

"Hâlâ hayatta mı? O adam hiç ölmeyecek ki. Ona ne isim taktıklarını biliyor musunuz? Demir Adam. Demir Adam. Bu o işte. İşte kumandan."

"Yeterince sert görünüyor," diye kabul etti Ander, meraktan çatlamak üzereydi.

Yüzbaşı ona yakına gelmesini işaret etti ve bir an için ikisi de karşısındakinin kim olduğunu unuttu. "Rybeck'i biliyor musun?" diye sordu yüzbaşı.

Ander başını iki yana salladı ve diğerinin sert gözlerine bir memnuniyet ışıltısı sıçradı. "Dinle öyleyse. On yıl önce gnom akıncılarından oluşan bir çete sınır illerinin doğu kenarındaki insanları öldürüp yakıyordu. Acımasız küçük sıçanlardı hepsi de. Lejyon onları tuzığa düşürmek için her şeyi yaptı ama hiçbir para etmedi. Sonunda kral Serbest Ordu'yu onların pe-

şine taktı. Senenin geri kalanına mal olsa bile izlerini sürüp köklerini kazıma emriyle beraber. O avı hatırlarım, o zaman da ordudaydım.”

Bir kamp ateşinin yanına çömeldi ve Ander de yanı başına eğildi. Dinlemek için başkaları da toplanmaya başladı.

“Kovalamaca beş hafta devam etti ve ordu o gnomları ta yukarı Anar’a kadar bütün yol boyunca izledi. Derken bir gün, onlara yaklaşıırken, sadece yirmi üç kişilik bir devriye grubu birkaç yüz akıncının geri savunma birliğine tesadüf etti. Devriye geri çekilebilirdi ama bunu yapmadı. Onlar Serbest Ordu askerleriydiler ve dövüşmeyi tercih ettiler. Aralarından bir adam takviye çağırmaya yollandı ve geri kalanlar adına Rybeck denilen, sadece bir avuç boş binadan ibaret o küçücük köyde düşmana karşı direndiler. O yirmi iki asker akıncılara karşı üç saat boyunca ayak direyip yaptıkları her hücumu geri püskürttüler. Bir teğmen, üç düşük rütbeli subay ve on sekiz er vardı. Bu düşük rütbelilerden biri henüz yeniyetmenin biriydi. Topu topu yedi aydır ordudaydı ama daha şimdiden onbaşı olmuştu bile. Kimse onun hakkında fazla bir şey bilmezdi. Pek çoğu gibi, o da geçmişinden fazla bahsetmezdi.”

Yüzbaşı öne eğildi. “İlk iki saatin sonunda oğlan hayatta kalan tek subaydı. Sağ kalan yarım düzine eri bir araya getirip küçük bir taş kulübeye sığındı. Silah bırakmayı, teslim olmayı reddetti. Takviye kuvvet nihayet geldiğinde her yer ölü gnomlarla kaplıydı.” Adam elini Ander’in yüzünün önünde sıkarak yumruk yaptı. “Yüzden fazla gnom. İkisi dışında tüm adamlarımız ölmüştü ve onlardan biri de o gun ilerleyen saatlerde öldü. Geriye tek bir kişi kaldı. O onbaşı oğlan.”

Durakladı ve yavaşça kıkırdadı. “O oğlan Stee Jans’tı. Ona Demir Adam lakabını takmalarının sebebi bu. Peki ya Rybeck?” Ciddi bir edayla başını iki yana salladı. “Rybeck bir Serbest Ordu askerinin nasıl dövüşüp ölmesi gerektiğini gösterir.”

Etrafında toplanan askerler mırıldanarak onayladılar. Ander bir an duraksadı, sonra doğruldu. Yüzbaşı da onunla bir-

likte ayağa kalktı, kiminle söyleşmekte olduğu hatırlarmış gibi olunca kendine çekidüzen verdi.

“Her neyse lordum, kumandan şu anda burada değil.” Durdu. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Ander başını iki yana salladı. “Bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormaya gelmiştim.”

“İçecek bir şeyler,” diye bağırdı birisi ama yüzbaşı hemen bir küfür sallayıp onu susturdu.

“Bizler iyiyiz, lordum,” diye karşılık verdi. “İhtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz.”

Ander ağır ağır başını salladı. Sıkı adamlardı bu Serbest Ordu askerleri. Arborlon’a kadar uzun bir yol katetmiş, ardından tek gecelik dinlenmeyle Sarandanon’a kadar zorlu bir yürüyüş gerçekleştirmişlerdi. Aslında fazla bir şeye ihtiyaçları olmadığını düşündü.

“Öyleyse size iyi geceler dileyeceğim yüzbaşı,” dedi.

Döndü ve Demir Adam diye çağrılan Lejyon kumandanının hikâyesini kafasında evirip çevirerek elf kampına doğru yürüdü.

BÖLÜM 29

Ertesi sabah elf ordusu ve müttefik birlik, Sarandanon'un kuzeyine doğru yürüyüşe geçtiler. Şafak doğudaki orman hattının üzerinde hâlâ soluk, gümüşü bir parlaklıkken, askerler Baen Kanyonu'ndan geçtiler ve ötesinde uzanan tepelere yöneldiler. Zırhlar ve koşumlar şingırdayıp gıcırıyor, çizmeler ve toynaklar sert bir ahenkle gürüyor, gerek atlar gerekse adamlar buz gibi sabah havasına beyaz buhar bulutları üflüyordu. Hiç kimse konuşmuyor, şarkı söylemiyor veya ılık çalmıyordu. Safalarda bir beklenti ve ihtiyat hissi hâkimdi. Elf avcılarını ve sınır insanlarını bu sabah savaşa yürüdüklerini biliyorlardı.

Kısır ve engebeli, yamaçları kısa çimlerle ve çalılarla dolu, rüzgâr ve yağmurla aşınıp yarılmış tepeleri dolanarak tırmandılar. İleride, Kırilmahattı'nın kara silüeti hâlâ uzakta, ölen gecenin önünde duruyordu. Güneş ufku ağır ağır aydınlatırken, dağlar kendilerini dorukların ve çatlakların, yarıların ve bayırların bir labirenti halinde karanlıktan kazıyıp çıkardılar. Gün ısınmaya başladı. Sabah saatleri geçti ve ordu batıya döndü, sıra sıra biniciler ve yaya adamlar sel yataklarının içinden, dağ sırtlarının üzerinden geçerek araziye yayıldılar. Güneyde Innisbore'un suları mavi şimşekler halinde parlıyordu ve dalgalı yüzeyin üzerinde sırtı beyaz, kanat uçları siyah bir avuç martı uçuyordu. Çığlıkları tiz ve rahatsız ediciydi.

Ordu öğleden evvel Kırilmahattı'na ulaştı ve Eventine durmalarını işaret etti. Dağlar, ufku önünde heyula gibi duran,

kara ve muazzam bir taş duvardı. Sarp kayalıklar ve sivri doruklar göğe yüzlerce metre uzanıyordu. Bir dev onları elleriyle bir araya getirmiş, sonra taş, basınçtan kırılıp çatlayıncaya kadar sıkılmıştı adeta. Durgun ve sessiz, çorak ve soğuk, içleri boşluk, karanlık ve ölümlle doluydu.

Kırılmahattı'nı bölen iki geçit, elf diyarını Hoare Duzlukleri'ne bağlayan iki ince iplik vardı. Halys Geçidi güneyde kahyordu. Eğer iblisler Yasaklama'yı Allanon'un öngörmüş olduğu gibi düzlüklerden kıracak olurlarsa, Arborlon şehrine ulaşmak için bu iki geçidin birini ya da ikisini birden kullanmak için doğuya gelmeye mecbur kalacaklardı. Elf ordusu onları burada durdurmaya çalışacaktı.

"Burada ayrılıyorruz," diye bildirdi Eventine kurmaylarını topladıktan sonra. Ander konuşulanları rahatça işitebilmek için atını adamların oluşturduğu küçük çembere daha da yaklaştırdı. "Ordu ikiye bölünecek. Yarısı Worl Geçidi'ni güvenceye almak için Prens Arion ve Kumandan Pindanon komutasında kuzeye yürüyecek. Diğer yarısı benimle birlikte Halys Geçidi'ne gidecek. Kumandan Jans?" Serbest Ordu kumandanının bronzlaşmış yüzü göründü. "Serbest Ordu'nun güneye yürümesini istiyorum. Pindanon, emir ver."

Emir saflara yayılırken atlıların çemberi dağıldı. Ander bir an için Arion'a baktı, ağabeyi onun bakışını buz gibi karşıladı ve sırtını döndü.

"Ander, benimle birlikte at sürmeni istiyorum," diye seslendi babası ona.

Kael Pindanon dörtmala kralın yanına döndü. Her şey hazırdı. İki eski yoldaş birbirlerinin elini sımsıkı kavrayarak vedalaştılar. Ander bir kez daha ağabeyine bakındı ama Arion şimdiden askerlerinin başına ilerliyordu.

Allanon ortaya çıktı, esmer yüzü duygularını gizliyordu. "Onun gazabı yanlış kişiye yöneltilmiş," dedi Druid sessizce, sonra Artaq'ı durutup ilerledi.

Pindanon'un sesi çınladı. Elf ordusu ayrılırken flamalar ve

kargılar kaldırılıp selam duruldu. Bağırışlar ve tezahürat sa-
bahın sessizliğini böldü, dağın çatlaklarında ve gediklerinde
yankolandı. Uzun bir süre hava pervasız ve ateşli seslerle dol-
du. Sonra Pindanon'un ordusu kuzeye yöneldi, koca bir toz
bulutu içinde gözden kaybolana değin tepelere tırmandı.

Kralın askerleri güneye döndüler. Birkaç saat boyunca
Kırilmahattı'nın kenarı boyunca ovalardaki tepelerin munta-
zam yükseliş ve alçalışını izleyerek yol aldılar. Güneş başla-
rının üstünden, dağların sırtını katederek batıya geçti ve göl-
geler karanlık şeritler halinde uzamaya başladı. Gün ortasının
sıcak ve nemli, durgun havası uzak ormanlardan esen bir gü-
ney meltemiyle serinledi. Tepeler ağır ağır yayvanlaşarak yer-
lerini çayırlara bıraktılar. Çayırların sınırında, bir dizi dar ve
sarp doruğun altından Halys Geçidi'nin karanlık ağzı kayalara
açılıyordu.

Eventine ordusunu durdurdu ve kurmaylarıyla küçük bir
değerlendirme yaptı. Geçidin doğu girişinin aşağısından gü-
neydeki orman hattına kadar birkaç mil boyunca açık düz-
lükler uzanmaktaydı. Eğer iblisler Kırilmahattı'nı aşmak için
Halys Geçidi'nden daha aşağıda bir yol bulurlarsa, ormanın
içinden fark edilmeksizin kuzeye çıkabilir ve elf ordusunu ge-
çidin içinde tuzaga düşürebilirlerdi. Bu ihtimale karşı korun-
mak için geri savunma birliği gerekli olacaktı. Bu işi en iyi bir
süvari birliği halledebilirdi, zaten daracık geçitte süvariler çok
işe yaramazdı.

Ander babasının bakışlarının kısaca Stec Jans'a takılıp son-
ra hareket ettiğini gördü. Kral bu birliği elf suvarilerinin oluş-
turacağını duyurdu.

Emir verdi. Elf süvarileri ordunun ana gövdesinden ayrılıp
çayırlara boylamasına yayıldılar. Eventine'in bir işaretiyle or-
dunun geri kalanı Halys Geçidi'ne döndü. Elliler geniş, gölgelik
ağza doğru yürüdü. Sarp uçurumlar etraflarında kule gibi uza-
nıyordu. Geçidin zemini hemen dikleşmeye başladı ve askerler
kayalara kan ter içinde tırmanmaya koyuldular. Hava hemen

serinledi ve taşa vuran nallı toynakların ve çizmeli ayakların sesleri tuhaf yankılar yaptı. Yol meyillenmeyi sürdürdüğüce zemin daha güvensiz hale geldi. Geçide gevşek kayalar saçılmış, yüzey çatlaklarla yarılmıştı. Atlar ve adamlar her adımlarında tökezleyip kayıyorlardı ve hızları kesilmişti.

Derken yokuş ansızın bitiverdi. Önlerinde geçidi enlemesine yüzlerce metre kesen, kara bir boşluğa açılan devasa bir çatlak, koskoca bir yarık belirmişti. Yol, solda dağın yüzü boyunca yokuş aşağı iniyordu, yarığın diğer ucundaki bir geçide açılırken düzgün ve genişti. Sağda ise yarığın etrafını dönen daracık bir çıkıntı vardı. İnce, ufalanan, yalnızca tek bir binicinin geçmesine güçlükle izin verecek bir patıkaydı bu. İki yanlarındaki uçurumların dimdik duvarları, gökten geriye ipince ve çentikli mavi bir hat kalıncaya dek yükseliyor, yükseldikçe içe bükülüyor gibiydiler.

Ordu, derin yarığın kara ağzından iyice uzak durmaya gayret ederek soldaki genişçe yolu tuttu. Geçide ulaştıklarında kendilerini öğleden sonra güneşiyle pırl pırl aydınlanan, testere yapraklı çimenler ve çalıların yeşerdiği bir kanyona girerken buldular. Kanyon zeminine küme küme kayalar serpilmişti. Uçurum duvarlarından çıkan ince bir çay akıyor, küçük, çalı burumüş bir oyukta birikiyordu. Ordunun yaklaşması üzerine fundalıkların arasında yaban tavşanları seğırtti ve birikintinin kenarından su içen kuşlar birdenbire havalandılar.

Elfler kanyonu geçip diğer uca vardılar. Geçit burada, dolambaçlı ve geniş bir boğazdan Hoare Düzlekleri'nin uçsuz bucaksız boşluğuna açılıyordu. Eventine'in eli hızla kalkıp durmalarını işaret etti. Gözleri boğazı taradı, karmakarışık kaya çıkıntılarının labirentinde ve dev gibi dikilmiş uçurumlardan aşağı meyillenen yokuşlarda, uzun ve engebeli bayırlarda gezindi. Konuşmaksızın başını salladı. Ordu düşmana burada karşı koyacaktı.

Akşam karanlığı Kırilmahattı'na sürünerek geldi. Gölgesi gri

ışık, Hoare Düzlükleri'nin üzerindeki göğü kırmızı ve altın rengi bir ateşle aydınlatan gün batımını takip ediyordu. Dağların duvarının ardından ayın gümüş yuvarlağı ormanın üzerine doğdu ve yıldızlar birer birer göz kırparak ortaya çıktılar. Halys Geçidi'nde sessizlik derinleşmeye başladı.

Ander Elessedil düzlüklere çıkan boğazın orta yerinde, bir tepeceğin üzerinde tek başına duruyordu ve kolları Ellcrys'in gümüşü beyaz esasını korumak istercesine sarmıştı. Babasının geçidin savunması için hazırladığı planı son yarım saatte yirminci kez kafasında yeniden oluşturarak ağzını açmaksızın elf avcılarının ve Serbest Ordu askerlerinin saflarını gözden geçirdi. Geniş bir yükselti, girişinden itibaren birkaç yüz metre boyunca geçidin üzerine oturmuştu, gevşek kayalar ve çalılarla dolu engebeli bir bayıra bakan düz bir kaya çıkıntısıydı. Ordu ilk direnişini burada verecekti. Okçular yükseltinin önüne dizilip bayıra tırmanmak maksadıyla düzlükten Halys Geçidi'nin ağzına gelen iblisleri ok yağmuruna tutacaklardı. İblisler uzun yayların etkili olamayacağı kadar yakına geldiklerinde okçular yerlerini, saldırının asıl yükünü taşıyacak olan mızraklı ve kalkanlı birliklere terk edeceklerdi. İlkini takviye etmek için ikinci bir bölük yedekte tutulacaktı. Savunucular yükseltiyi ellerinden geldigince uzun süre savunacaklar, sonra birkaç yüz metre geride benzer bir pozisyona geri çekileceklerdi. Eğer boğaz kaybedilirse, kanyonun ağzına gerileyeceklerdi. Eğer orası da kaybedilirse, kanyonun kendisi savunulacaktı ve tüm ordu Halys Geçidi'nden dışarı atılana kadar bu böyle devam edecekti. İyi bir plandı. Ander geçidin kolayca bırakılmayacağını düşünerek memnun olmuştu. Savunma pozisyonları iyi seçilmişti. Saldırı geldiği vakit elfler hazır olacaktı.

Bakışlarını yukarı çevirdi ve düzlüklere doğru dikti gözlerini. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Topraklar boş ve sessizdi. İblislerden hâlâ iz yoktu.

Yine de geleceklerdi. Eli yavaşça Ellcrys esasının yumuşak tahtasında gezindi, yüzeyinin pürüzlerini izledi. Babası elf sa-

vunmasını teltiş etmek için hayırdan aşağı indiğinde asayı bir sureliğine ona emanet etmişti. Ander gece havasını derin derin içine çekti. Asa elleri koruyacak mıydı gerçekten? Artık ataları gibi peri diyarının yaratıkları değil de, ölümlüler olanlara buyusunu ödünç verecek miydi? Elllerinde sımsıkı kavrayarak asava baktı ve kendi gücünü onun sertliğinde bulmaya çalıştı. Allanon, Ellerys'in iblisler üzerindeki gücünün bu asada saklı olduğunu ve kötülüğü zayıflatıp elf silahlarına karşı korumasız bırakacağını söylemişti. Yine de şüphe Ander'in zihnini gölgeliyordu. İblisler akla hayale sığmaz bir kötülüktü. Çoktan yitmiş bir dünyadan doğmuşlardı, kendilerinden başka hiç kimsenin görmediği ve tahayyül bile edemeyeceği bir dünyadan.

Kendine geldi. Allanon dışında hiç kimse, diye düzeltti kendi kendini. Ve Allanon'un kendisi de belki o karanlık, unutulmuş dünyanın bir parçasıydı.

Karanlıktan ansızın babası belirdi, gölgelerden çıkıp yanında dikilmişti. Ander hiç konuşmadan Ellerys'ın asasını geri verdi. Bitkinlik ve tasa yaşlı adamın yüzünü çizgilerle bezemmişti. Bunlar gözlerine yansımıştı, Ander kendini zorlayarak bakışlarını kaçırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu biraz sonra.

Kral başıyla belli belirsiz onayladı. "Tüm savunma pozisyonları hazırlandı."

Yine sessiz kaldılar. Ander söyleyebileceği bir şeyler daha düşünmeye gayret etti. İçinde üstesinden gelemediği, babasına yakın olma ihtiyacı doğuran bir huzursuzluk vardı. Eventine'in bunu anlamasını istiyordu. Yine de bir şekilde babasıyla böyle konuları konuşması zordu. Birbirlerine karşı duygularını ifade etmede asla çok başarılı olamamışlardı.

Üstüne bir karamsarlık çöktü. Durum Arion'la da böyleydi, özellikle Arion'la. Aralarında asla anlayamadığı, eğer üzerinde konuşmalar kapanabilecek bir mesafe vardı. Fakat ikisi de buna yeltenmemişti. Şimdi durum daha da beterdı elbette. Arion, Yuce Divan'ında olan bitenlere, Ander'in, Amberle'nin Ellerys to-

humunun mesru taşıyıcısı olduğunu reddetmeyişine ve uygun gördüğü üzere, kızıdan hareketlerinin bir izahını istemeyişine öfkelenmişti, artık kardeşiyle hiç konuşmayacaktı. Arion'un içinde öyle bir hırçınlık vardı ki! Yine de Ander bunu anlıyordu. Amberle Arborlon'u aylar önce terk ettiğinde, bir Seçilmiş olarak sorumluluklarını hiçbir açıklamada bulunmadan bıraktığında iki kardeş de o duyguyu tatmışlardı, en az Arion kadar Ander de, çünkü çocuğu o da severdi. Uzunca bir süre kırınlığın bir zamanlar Amberle'ye karşı duyduğu her şeyi köreltmesine izin vermişti. Yine de onu tekrar görmek ona yönelik duygularının bir kısmını yeniden keşfetmesini sağlamıştı. Bunu Arion'a açıklamak isterdi, açıklamaya ihtiyacı vardı. Ama her nasılsa bunu yapmak için yol bulamıyordu.

Allanon'un yanı başında durduğunu fark edince şiddetle irkildi. Druid o kara, gizleyen cüppesinin en ufak bir hışırtısı bile duyulmadan yoktan var olmuştu. Kukuletaı yüz onu bir an inceledi, sonra geçip babasına baktı.

"Uyuyor musun?"

Eventine'in dikkati dağılmış gibiydi. "Hayır, daha değil."

"Dinlenmelisin, elf kralı."

"Birazdan. Allanon, sence Amberle hâlâ hayatta mı?"

Ander soluğunu tuttu ve Druid'e kaçamak bir bakış fırlattı. Allanon yanıtlamadan önce bir an sessiz kaldı.

"Hâlâ hayatta."

Allanon başka bir şey söylemeyince Eventine gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Bilemem. Düşündüğüm şey bu."

"Öyleyse neden onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?"

Druid'in başı hafifçe dikildi, içe kaçmış gözleri göğü taredi. "Çünkü Wil Ohmsford elftaşlarını hâlâ kullanmadı. Eger Amberle'nin hayatı tehdit altındaysa Vadili taşları kullanacaktır."

Ander kaşlarını çattı. Elftaşları mı? Wil Ohmsford mu? Bu

da ne demekti? Derken Allanon'un Yüce Divan'a Amberle'yle birlikte getirdiği ve kendini hiç göstermeyen pelerinli figürü hatırladı. Bu Wil Ohmsford olmalıydı.

Dudaklarında sorular biçimlenirken hemen Allanon'a döndü, sonra kendini tuttu ve bakışlarını tekrar kaçırdı. Bunun, belki de sormaması gereken bir şey olduğunu düşündü. Zaten bu konuda daha önce hiçbir şey söylenmemişti. Eğer Allanon onun daha fazlasını bilmesini isteseydi, söylerdi. Ama Druid neden hiç ağzını açmamıştı?

Güneş ufuk çizgisinin altına kayar ve gurup vaktinin renkleri ağır ağır geceye dönüşürken, akli karışmış bir halde düzlüklere baktı.

"Geçidin ağzında nöbet ateşleri hazırlanıyor," diye mırıldandı babası çok geçmeden. "Yakılmalarını emretmeliyim."

Boğaza doğru yürüdü ve Ander, Allanon'la baş başa kaldı. İkisi de koyulaşan karanlıkta sessizce, kısırtısız heykeller halinde, kırık kayalar boyunca yürüyen yaşlı kralın kambur bedeninin ardından bakakaldılar. Dakikalar akıp geçti. Ander kendini unutulmuş sanmıştı ki Druid'in sesi dinginliğin içinde aniden dalgalandı.

"Wil Ohmsford hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmek ister misin, elf prensi?"

Ander koca adama şaşkınlık içinde bakakaldı, sonra irkilmiş bir şekilde başını sallamayı becerebildi.

"Öyleyse öğreneceksin." Allanon ona bakmadı bile. "Dinle."

Ander'e sessizce Wil Ohmsford'u anlattı. Onun soyundan ve elflere karşı misyonundan bahsetti. Elf prensi o anda babasının Vadili Shea ile Flick Ohmsford'a ve efsanevi Shannara'nın Kılıcı'nı arayışlarına dair anlatılarını hatırladı. Şimdiyse Shea'nın torunu, eski dünyanın yok oluşundan bu yana hiçbir elfin elinde tutmadığı büyülü bir gücün mirasçısı, Amberle'nin koruyucusu olmuştu.

Druid sözünü bitirdiğinde Ander bir süre sessiz kaldı.

Aşağıya, babasının içinde kaybolmuş olduğu gölgelere bakıp düşündü. Sonra bir kez daha Druid'e baktı.

"Bunu bana niye anlattın, Allanon?"

"Bilmen gereken bir şey."

Ander başım yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Demek istediğim, neden bana?"

Druid nihayet ona bakmak üzere döndü, şahin yüzü kukuletasının gölgelerinde güçlkle seçiliyordu. "Birçok sebepten dolayı, Ander," dedi hafifçe ve durakladı. "Belki de Yüce Divan'daki o gece kimse Amberle'nin yanında durmak için ileri çıkmazken, sen destek olduğun için. Belki bu yüzden."

Kara gözleri bir süre Ander'in üzerinde sabitlendi, sonra tekrar uzaklara döndü. "Şimdi dinlenmelisin. Uyumalısın."

Ander başıyla onayladı, aklı başka yerlerdeydi. Druid sorusunu gerçekten yanıtlamış mıydı? Allanon'a kısa bir bakış fırlattı, sonra tekrar başka yana baktı. Akli karışmıştı. Bir süre sonra, bir kez daha baktığında Druid gitmişti.

BÖLÜM 30

Şafak söktü ve tüm Hoare Düzlukleri'ni yoğun, gri bir sis kapladı. Kalın, durgun ve geçit vermez bir şekilde, toprağın üzerine kefen misali örtülmüştü. Doğan güneşin soluk, gümüş ışığı Kırılmahatı'ndan sürünerek çıkarken, gece sisten uzaklaştı. Gece gittiğindeyse sis uyandı. Acelesiz bir kabarışla, dağların duvarına karşı, kazanında karıştırılan habis bir çorba gibi çalkalanmaya başladı. Gitgide hızlanarak girdaplandı, kayalar yutulup kaybolacakmış gibi görünene değin uçurumlara doğru yükseldi.

Halys Geçidi'nin gölgesi içinde, bir yanında babası, diğer yanında Allanon, etrafıysa saray muhafızlarıyla çevrili olan Ander Elessedil aşağıya baktı. Aşağıda elf ordusu iblis ordularına karşı savunma yapmak üzere hazır bekliyordu. Sıra sıra okçular, kargıcılar ve mızraklı askerler düzlüklere açılan boğaza dizilmişlerdi. Silahları hazır, gözleri geçit ağzının önünde kaynaşan sise çakılıydı. İblisler bu sisin içinden gelmeliydiler. Buna karşın onlardan hiç iz yoktu. Dakikalar geçip de saldırı hâlâ gelmeyince askerler huzursuzlanmaya başladılar. Ander onların kaygısının, kendisinininki gibi ağır ağır korkuya dönüşüğünü hissedebiliyordu.

"Sıkı durun! Korkmayın!" diye çınladı Allanon'un sesi ansızın. Tüm gözler kara pelerinli Druid'e döndü. "İblislerin işi

de olsa, bu sadece bir sis! Cesaretlenin şimdi! Yasaklama yıkıyor, iblisler bu tarafa geçmek üzereler!”

Sis hala geçidin girişinde çılgınca anaforlanıyordu, sanki daha fazla ilerlemesine göz yummayan, görünmez bir engel tarafından hapsedilmiş gibiydi. Etrafa derin ve yaygın bir sessizlik asılıydı. Ander'in, Elessedil soyu sancagının üzerinden gevsekçe sarkıttığı çubuğu kavrayan elleri titriyordu ve titremeyi durdurmak için sessizce mücadele verdi.

Sonra birdenbire çılgınlık başladı, sanki dünyanın bağır-saklarından dışarı sürükleniyormuşçasına uzak ve huzur bozucuydu. Sisin içinden, hâlâ karanlık olan sabah göğüne kırmızı ateş çizgileri yükseldi ve bulanık sis kabarırmış gibi oldu. Çılgınlık güçlendi. Aniden kulak tırmalayan, vahşi, çılgınca feryatlara dönüştü. Düzlükten Halys'in ince geçidine boşalan tek ve bitimsiz bir haykırış oluşturuncaya kadar düzenli bir şekilde yükseldi.

“Geliyorlar,” diye fısıldadı Allanon sertçe.

Elf ordusunun askerleri dizlerinin üstüne çoktular. Ses, bir dalga gibi üzerlerinden aşmıştı. Oklar çabucak yay kırımlarına geçirilmiş, kargı ve mızraklar yere dayanmıştı. Geçidin ağzından, yansımasıyla tüm yeri ve göğü kızıla boyayan kırmızı bir ateşin içinden püskürdü sis. Çılgınlık ve feryatlar kulakları sağır eden bir perdeye erişti, sonra Yaban Topraklar'dan Kırilmahattı Duvarı'na çarpan ve kayayı merkezine dek sallayan bir gök gürültüsüyle sanki hava patladı. Ander dehşetle bağırды ve gök gürültüsünün gücü hepsini yere serdi. Hemen avaya kalktılar, gözleri araştırıyordu. Hava sessizleşmişti. Gri sis yine asılıydı ve bir kez daha kıpırtısızdı.

“Allanon?” diye yavaşça sordu.

“Bitti. Yasaklama kırıldı,” diye soludu Druid.

Bir saniye bile geçmemişken düzlüklerin boşluğundan çılgınlık bir kez daha yükseldi, Çılgınca bir coşku kukreyişiydi bu. Asırlar süren tutsaklıktan nihayet salınan iblis orduları, Halys Geçidi'nin ağzından döküldüler. Boğaz boyunca, çırpı-

nan kara bedenlerden bir dalga halinde geldiler. İblisler her cins ve boydaydılar, kendilerini sarmalayan karanlık tarafından çarpılmış ve bükülmüşlerdi. Dişleri, pençeleri ve jilet keskinliğinde dikenleri, pulları ve sert kılları vardı. Ayak sürüyor ve sürünüyor, toprağın altından geliyor ve uçuyor, sıçırıyor ve düşe kalka ilerliyorlardı. Efsanelerde ve kâbuslarda yer alan ne varsa buradaydı. En eski korku masallarındaki yaratıklar buradaydı: yarı insan yarı hayvan kurt yaratıklar, gözün güçlüğüle seçebildiği gri, seri gölgeler, iğrenç şekilde çarpılmış yüz ifadeleriyle muazzam ve ayaklarını sürüyen Ogreleler, sanki rüzgârla sürüklenirmişçesine oradan oraya uçuşan Gremlinler, çamur ve pislik içinde Zebaniler ve Goblinler, zehir tüküren ve delice bükülen yılanımsı biçimler; ölke iblisleri ve iblis kurtlar, Şeytanlar ve insan eti yiyip insan kanı içen diğer şeyler, Harpiller ve hantal bedenlerini kardeşlerinin üzerinde havalandırırken göğü karartan yarasamsı yaratıklar. Sisinden yükseliyor, serbest kalmanın şevkiyle birbirlerini parçalıyorlardı.

Elflerin uzun yayları vınladı ve kara bir ok yağmuru önden gelen iblisleri biçti. Geri kalanlar duraksamadı bile, düşenlerin bedenlerinin üzerinden çabucak tırmanıyorlardı. Elf okçuları tekrar tekrar atış yaptılar. İblisler öfke ve hüsrarla haykırarak uzerlerine gelmeyi sürdürdüler. İki gücü elli metreden az bir mesafe ayırıyordu. Mızraklı ve kargılı asker bölüğü silahlarını hazırlayıp yükseltinin tepesine giderken okçular geri çekilip iki kanada ayrıldılar. İblisler elflerin beklediği boğazın kırık kayalarına sıçrayan, kıvranan bedenlerin bir kütlesi halinde sökün ettiler.

Boğuk bir çıtırtı sesiyle iblis dalgası bölük duvarına çarptı, pençeler ve dişler yırttı. Elf hattının ön sırası hafifçe dalgalandı ama gerilemedi. İblisler mızraklara saplanıp kaldılar, çığlıkları daracık boğazı doldurdu. Bir hamleyle elf avcılarını onları kendi turlerinin üzerine geri fırlattılar. Parçalanmış biçimlerin, artlarından gelen kütlenin içinde yutulmasını dehşetle seyrettiler. İblisler bir kez daha elflere çarptılar ve bu sefer savunmayı

birkaç yerden aşılar ama gerideki bölük ön hattın boşluklarını doldurmak üzere ileri çıkıktı anda yok edildiler. Ama artık elfler de ölüyordu. Saldırganların kara cüsseleri altında gömülüyor, zorlar saflarından koparılıp paramparça ediliyorlardı. Sisin içinden, iblislerin binlercesi bir arada boşanıyor, boğazın zeminine yayılıp duvarlarına tırmanıyorlardı. Oklar onları düzenli sayılarda azaltmaktaydı; ne var ki biri düşecek olsa yerini almak için üç iblis belirveriyordu. Elf ordusunun kanatları saldırganların hücumu altında bükülmeye başlamıştı ve tüm cephe ezilme tehdidi altındaydı.

Eventine geri çekilme emri verdi. Elfler hemen dövüşü bırakıp ikinci savunma hattına, kanyona giden geçidin hemen aşağısındaki kırık bir kaya çıkıntısına gerilediler. Uzun yaylar tekrar şarkılarını söylediler ve bir ok yağmuru aşağıda kabaaran kütleye doğru uçtu. Kargılı askerler ve mızrakçılar saflarını oluşturup kendilerini gelecek saldırıya hazırladılar. Saldırı neredeyse anında geldi, çırpman kara biçimler elf mızraklarının oluşturduğu çiti parçalamak için pençeleriyle taşlara ve çalılara tırmanıyorlardı. Akında yüzlercesi öldü, oklar ve kargılarla delik deşik edildi. Kendi soydaşlarının ayakları altında ezildiler. Yine de geldiler. Sisin içinden fışkırıp boğazın derin hunisine, elf savunucularının hatlarına. Elfler onları geri püskürttü. Bir, iki, üç kez. Halys Geçidi ezilmiş ve kan içinde, kin ve acıyla haykıran kara bedenlerle dolup taşı.

Kanyonun ağzında, Ander savaşın gelgitini sessizce seyretti. Elfler tutunamıyorlardı. Allanon'un vaat ettiği gibi, Ellcry's asası elflere saldıran iblisleri zayıflatıyordu. Bu yüzden elf demirinin saplanması ve keşişiyile ölüyorlardı. Yine de bu, sokün eden orduları askerlerin yigittliği, seçilen savunma pozisyonları ya da inceden inceye yapılan tasarılarla rağmen durdurmaya yetmeyecekti. Durum basitti: Çok fazla iblis ve ihtiyaç duvulandan az elf vardı.

Telaşla babasına baktı ama kral onu görmedi. Eventine'in elleri, budaklı Ellcry's asasını sınıksız tutmuştu ve tüm dikka-

ünü aşağıdaki çarpışmaya yöneltmişti. Elf savunma hattı tehlikeli biçimde çökmeye başlamıştı. İblisler elf cesetlerinden aldıkları silahlar, taşlar ve uydurma tahta sopalarla, dişlerle, pençelerle ve hayvani bir kuvvetle, geçişlerini engellemeye devam eden kargıcıların ve mızrakçıların seyrelen saflarında gedik açmak için çarpşıyorlardı. Şu ana değin yedekte bekletilen Serbest Ordu askerleri çınlayan bir savaş narasıyla kendini elf hattının göbeğine attı. İblisler hâlâ geliyorlardı.

“Dayanamayız,” diye mırıldandı Eventine ve geri çekilme emri vermeye hazırlandı.

Birdenbire, “Yakında dur,” diye fısıldadı Allanon Ander’e.

Tam o anda iblisler savunmanın sol tarafını yardılar ve boğazdan, kanyonun ağzında duran gruba doğru koşturdular. Saray muhafızları korumak için kralın ve Ander’in önüne çıktı, Dardan ve Rhoe iki yanlarındaydı. Kısa kılıçlar deri kınlarından sıyrıldı, metal ışıldadı. Ander, Elessedil sancağını aceleyle taşı toprağa saplayıp kendi silahını çekti. Örme zincir zırhın altında bedeninden ter boşanıyordu ve korkudan ağzı kurumuştı.

O anda Allanon öne çıktı. kolları kalkarken kara cüppesi i uçuşuyordu. Mavi ateş Druid’in parmaklarından fışkırıp yarı aydınlığı paramparça etti ve saldırganların etrafındaki zemin tümüyle infilak etti. Kayadan duman tıttı, sonra sağa sola savrulmuş cansız kara bedenlerin üzerine yayıldı. Ama hepsi ölmemişti. Sağ kalanlar bir anlığına durakladılar. Gedik arkalarından yine kapanmıştı; geri dönüş yoktu. Hiddetle bağırıp ileri atılarak saray muhafızlarına saldırdılar. Umutsuz bir mücadeleydi. İblisler elf kılıçları altında cansız bir şekilde yere serildiler, yine de birkaç tanesi aralarından sıyrılıp kralın üstüne atıldılar. İpince, kara bir Goblin Ander’in üzerine sıçradı. Pençeleriyle onun boğazını parçalamaya çalışıyordu. Elf prensi çılgın gibi kılıcını kaldırıp darbeyi savuşturdu. Yaratık tekrar üzerine atladı ama saray muhafızlarından biri yetişip aralarına giriverdi ve iblisi tek darbeye yere mıhladı.

Ander savaşın artan bir şiddetle yaklaşmasını seyrederek korku içinde geriye doğru sendeledi. Sol kanat yeniden çökmüştü ve Allanon bir kez daha akını karşılamak üzere ileri çıktı. Mavi ateş saldırganlara bir mızrak gibi atıldı ve havayı feryatlar doldurdu. Bir grup iblis de sağ kanattan içeri sızmış ve elf savunma hattının gerisinde kalan kardeşlerinin yardımına koşmak için yokuş aşağı iniyordu. Ander donakaldı. Hepsini birden durduracak kadar saray muhafızı yoktu.

Sonra dehşet verici, inanılmaz bir şey oldu. Eventine düştü, saldırganların yığınından fırlatılan bir sopa ona isabet etmişti. Darbe yaşlı kralın şakağına geldi ve onu anında yere serdi. Ellcrys asası elinden düşüp gitti. Iblislerin gırtlaklarından bir kükreme yükseldi ve yenilenen bir hınçla one atıldılar. Yokuş aşağı inen iblislerin yarım düzinesi, hakkından gelmek üzere düşmüş kralın başına üşüşmüşlerdi.

Ama Ander daha şimdiden kendi korkusunu unutmuş, yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde babasının yanına gelmişti. Gazap dolu bir inleyişle en öndeki saldırganlara, biraz önce kendisini haklamaya çalışana benzeyen kara Goblinlere atıldı. Iblislerin ikisi, diğerleri daha ne olduğunu anlayamadan cansız yere serildi. Ander gözü dönmüşçesine geri kalanların arasına daldı, onları yerdeki kraldan uzaklaştırmaya çalıştı.

Bir anda her şey karmaşa içine girdi. Dağ sırtında elf savunma hattı neredeyse kanyonun ağzına kadar sürülüyordu. Iblisler sürüler halinde geliyor, yollarında duran elleri parçalıyor ve yere düşmüş Eventine'i gördükçe sevinç çığlıkları atıyorlardı. Ander iblisleri babasından uzaklaştırmak için ter dokuyordu. O öfkeyle, ayağı öldürdüklerinden birine takıldı ve vere düştü. Anında üzerine çullandı iblisler. Pençeler zırhını tırmaladı ve korkunç bir an için öldüğünü zannetti. Ama Dardan ve Rhoe kendilerine yol açarak onun yanına geldiler, saldırganları dağıttılar ve Ander'i güvenliğe aldılar. Afallamış bir halde babasının yattığı yere doğru sendeledi ve yaşlı adamın yanına diz çöktü Ander. Yüzünden sarsıntı ve inanmazlık akıyordu.

Elleri nabız bulmak için yokladı. Nabız atıyordu, solgun ve zayıf. Babası hâlâ hayattaydı ama düşmüş, eller ve Ander için kaybedilmişti. Kral, onları olmakta olan şeyden kurtarabilecek yegâne kişi...

Derken Allanon yanında belirdi. Düşen Ellcrys asasını kap-tı, Ander'i çekeleyerek ayağa kaldırdı ve tılsımı eline tutuştur-du.

"Yasını sonra tutarsın, elf prensi." Karanlık yüzünü An-der'inkine yaklaştırdı. "Şu an için komutayı ele almalısın. Ça-buk, elleri kanyona geri çek."

Ander itiraz edecek oldu, sonra durdu. Druid'in gözlerinde gördüğü şey, tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğuna ikna etmişti onu. Sesini çıkarmadan itaat etti. Babasının arbededen uzaklaştırılmasını buyurdu. Sonra etrafındaki saray muhafız-larını kanyon girişinde topladı, elf savunma hattının ortasına ve iki kanadına haberciler yollayıp geri çekilmeleri emrini ver-di. Allanon omzunun gerisinde, ellerin ve sınır insanların kendisini açıkça görebilecekleri yere, boğazın başına geldi ve savaşın kendisine doğru ilerleyişini izledi.

Elf bölüğünün mızrakçıları ve kargıcılarıyla, Serbest Ordu'nun gri üniformalı askerleri kanyon ağzını kapatarak ge-riye doğru aktılar. Stee Jans gözüktü. Kızıl saçları uçuşuyordu. Elinde koskoca, enli bir kılıç vardı. Sonra Allanon'un elleri ba-şının üzerine yükseldi, kara cüppesi ardına dek açıldı ve par-maklarından mavi ateş fışkırdı.

"Şimdi!" diye emir verdi Ander. "Kanyona geri çekilin!"

Ander, Ellcrys asasını kaldırdı ve seslendi. Ellfer ve Serbest Ordu'dan geriye kalanlar da mücadeleden kopup boğaz ile kanyonu birbirine bağlayan geçide koşular. Peşlerinden atılan iblislerden öfke çılgınlıkları yükseldi.

Allanon geçidin başında yalnız duruyordu. Iblisler bir hı-şımla boğaza tırmanarak kara vücutlardan oluşan bir dalga halinde ona geldiler. Druid kendini toplaymış gibi göründü, zayıf silueti kayadan duvarların gölgesine karşı doğruluyordu.

Ellerini yine kaldırdı ve mavi ateş ileri fıskırdı. Kanyon girişi boydan boya ateşler içinde kaldı, öfkeli iblislerin önünde bir duvar gibi yükselip geçişlerini engelledi. Uluyup feryatlar atarak gerilediler.

Kanyonun içinde Allanon Ander'e döndü.

"Ateş kısa bir süre dayanır." Druid'in yüzü gerilmiş, ter ve toz toprak içinde kalmıştı. "Sonra yine üzerimize çullanacaklar."

"Allanon, bunun karşısında nasıl durabiliriz..." diye söze başladı umutsuzca.

"Dayanamayız. Ne şimdi ne de burada." Druid onun koluna yapıştı. "Kırılmahattı geçitleri kaybedildi. Bir an önce kurtulmaya bakmalıyız."

Ander emir yağdırmaya başlamıştı bile. Emirleri elf ordu-sunu kanyonun zemini boyunca geriletti, yedekte bekleyen süvariler ata binebilen yaralıları taşıyarak arkalarından geli-yordu. Bilincini kaybeden kralı saray muhafızları taşıyordu. Allanon ve Ander de peşlerindeydi. Kanyonun ortasında çalışanların çevirdiği gölü henüz geçmişlerdi ki uzaktaki girişi örten alevler titreşip söndü.

Kaçışın ortasında elfler geriye baktılar. Giriş bir an için açıktı ama iblisler ilerideki kanyona ulaşmak için dövüşerek hemen daracık geçide doluştular. Uluyarak, kaçan elleri takip ettiler. Çok geç kalmışlardı. Ordunun ana gövdesi şimdiden derin yarığa giden geçide ulaşmış ve karşıya geçmişti. Allanon, Ander ve saray muhafızlarından geriye kalanlar kanyon zeminin son yüz metresini katederken, Stee Jans komutasında bir Serbest Ordu geri savunma birliği yerini aldı. Geçidin ağzında iblis ordularının yaklaşmasını izlemek için bir anlığına arkaya döndüler.

Tüyler ürpertici, korkunç bir manzaraydı bu. İblisler kara bir dalga misali kanyonu doldurdular. Çimenlik zemini bir duvardan diğerine kapladılar. Çırpınan simsiyah bedenleri koca bir selin önüne kattığı sıçanlar gibi yükselip sağa sola çarpı-

vordu. Toprak bükülen, kıvranan, sıçrayan bedenlerle kapkara kesilmiş, hava da uçan varlıklarla dolmuştu. Druid ve elfler inanamayarak geriye bakakaldılar. Sayıları adeta sonsuzdu.

Derken, boğazdan çıktığı yerde dalga ansızın yarılırmış gibi göründü ve devasa, pullu bir gövde görüşü alanına girdi. Koyu yeşil ve hayvaniydi. Kanyon geçidinde başını kaldırır ve etrafındakileri incecik dallar gibi savurarak kendine yol açarken soydaşları yanında cüce gibi kalıyorlardı. Elfler dehşet içinde haykırdılar. Bu, yılankavi gövdesi dikenlerle kaplı ve kendi salgılarıyla parlaklaşıp kayganlaşmış bir ejderhaydı. Boğumlu ve hantal, pençeli ve koyu renk kıllarla kaplı altı hantal bacak, gevşek cüssesini taşıyordu. Kabuklu ve boynuzlu, üzerinde kapaksız tek bir yeşil gözün yandığı çarpık bir yığın olan başını, bir şeyler ararcasına havaya kaldırdı. Elf kanının kokusu burun deliklerine ulaştığında, ağzı sıra sıra çentikli dişi ortaya sermek üzere ardına kadar açıldı ve kuyruğu, havayı parçalanmış bedenlerle doldururken yeri çılgınca dövdü. İblisler hemen ona yol verdiler ve canavar kayayı ağırlığıyla sarsarak ayaklarını öne doğru sürüdü.

Kanyonun uzak ucunda Allanon Ander'e dönmeden önce bir an ejderhanın yaklaşmasını seyretti.

"Yarığın diğer tarafına geçin. Hemen, şimdi."

Ander'in beti benzi solmuştu. "Ama ejderha..."

"Ejderha sizin için çok fazla." Druid'in sesi soguktu. "Dedigimi yap. Ejderhayı bana bırak."

Ander emir vermek için geri çekildi ve elf ordusu yarığın diğer ucuna geriledi. Yanında Stee Jans olduğu halde, Ander izlemek için döndü. Allanon tek başına durmuş, aşağıdaki kanyona doğru bakıyordu. Ejderha kanyonun ortasını geçmiş ve geçide doğru yalpalayarak bayırı tırmanmaya koyulmuştu. Daha şimdiden Druid'i, diğerleri gibi kaçmayan yalnız ve kara figuru görmüştü ve onu ezip canını almak için yanıp tutuşuyordu. Muazzam bacakları devindi, altlarındaki toprağı ve kayayı yardı. İki yanından da beklenti içinde haykıran iblisler

geliyordu, devasa kardeşlerinden uzak durmak için segirtiyorlardı.

Allanon gerilemedi, ejderha ile geçit arasında yuz metre-den az bir mesafe kalana kadar kara cüppesine sımsıkı sarınıp bekledi. Derken cüppesi kabarak ardına kadar açıldı ve zayıf kollar kalktı. Elleri canavara doğru uzandı. Mavi ateş fırladı parmaklarından, ejderhanın başına ve boynuna çarptı. Hava-yı yanık et kokusu doldurdu. Yine de yaratık hızını kesmedi ve saldırıyı dikkate almaya değmezmiş gibi davrandı. koskoca gövdesi ileri atıldı. Ateş tekrar vurdu, göğsünü ve ön ayaklarını kavurup ejderhanın bedeninde dumanı tüten izler bıraktı. Yaratığın öfkeli tıslaması kesin ve buz gibiydi ama ilerliyordu.

Allanon geçide geriledi, çabucak uzak köşesine ilerledi. Tekrar arkasına döndü. Ejderha daracık geçide sığmaya çalışarak görüş alanına girmişti. Allanon saldırdı. Mavi ateş keskin, ani patlamalar halinde yaktı. Önündeki boşluğu ısırarak ejderhanın tıslaması zehirliydi ve kendisiyle alay eden bu yaratığa ulaşamadığı için hüsrana doluydu. Beceriksizce öne doğru yalpalarken, geçidin duvarları hareketini kısıtlıyordu. Arkasında ki iblis kardeşlerinin çılgınlıkları onu teşvik ediyordu.

Allanon geçidin ağzından ağır ağır derin yarığa doğru geriledi. Geçit toz ve dumanla dolmuş, ejderha gözle görünmez olmuştu. Derken ağzını ağılıkla açıp kapatarak aniden ortaya çıktı. Ellerini önünde birleştiren Allanon, yarağın gözüne bir ateş yıldırımını yolladı. Ateş çarptığında yarağın tüm kafasını sarmaladı. Bu sefer ejderha acıyı ve öfkeyi dile getiren korkunç bir ulumayla haykırdı. Gövdesi geçidin içinde yükseldi, uçurumlar darbelerin gücüyle titreyene kadar taş duvarlara vurdu. Canavar acıyla çırpınıp kıvranırken kayalar üzerine devrildi.

Bir an sonra güney duvarı yarıldı ve uçurumun tüm yüzü yavaşça geçide kaymaya başladı. İçinde bulunduğu tehlikeyi sezen ejderha, geçitten çıkmak için umutsuzca öne atıldı. Ton-larca kaya hemen arkasına düşüp takipte olan iblisleri gomerken, acıyla ve tozla yarı yarıya kor olmuş halde geçitten çıktı.

Mavi ateş hemen çarptı ona ama etki etmedi. Ejderha bu sefer hazırdı, eğri büğrü kafası ateşten sakınmak için aşağı yukarı hareket ediyordu. Druid'in kara silueti önünde çömelmişti. Canavar öfkeyle tıslayarak düşmanına doğru sendeledi, devasa çeneleri seğiriyordu. Allanon döndü ve geri sıçradı, sağdaki genişçe yola değil, yarığın üzerinde kıvrılan daracık çıkıntıya koştu. Öfkeden gözü dönmüş, önünde olup biteni umursamayan ejderha onu takip etti. Bir defada çıkıntıya atıldı. Ağzı, önünde kaçan insana uzanıyor, koca bacakları onu ileriye itiyordu.

Ama birdenbire çıkıntı kayboluverdi. Kırılan kaya canavarın ağırlığını çekememişti. Ejderha ümitsiz bir gayretle Druid'e hücum etti. Allanon geriye sıçradı ve koca çeneler, başının bir ayak önünde kapandılar. Ve son bir korkunç tıslamayla, ejderha ufalan çıkıntıdan yarığın kara çukuruna düştü, kinini haykırarak bir taş ve toprak çığının altında gözden yitti. Boşluğa düştü ve yok oldu.

Ander Elessedil yarığın diğer ucunda durdu ve Allanon'un çıkıntıdan geriye kalanlar üzerinden geri dönüşünü izledi. Bir an sonra bakışları başka bir yere kaydı. Geçide fırlattığı kısa bir bakış, oranın tonlarca kayayla tıkandığını göstermişti. Kan bulaşmış yüzüne yavaş ve acı bir gülümseme yerleşti. İblisler onları artık Halys Geçidi'nden öteye izleyemeyeceklerdi. Elfler küçük bir mola, direnişlerini başka bir yerde verebilmek için yeniden örgütlenme fırsatı kazanmışlardı.

Döndü. Arkasında, geçidin ağzında elf ordusunun askerleri gölgelerin içinden dışarı bakıyorlardı, yüzleri bitkinlik ve kararsızlıkla gölgelenmişti. Elf prensi bu yüzlere yansıyanın ne olduğunu görebiliyordu. Yasaklama'dan öyle çok iblis kurtulup gelmişti ki... Hiçbirinin mümkün olabileceğine inanmadığı kadar fazlası. Onları burada durdurmakta büsbütün başarısız olmuşlardı. Sarandanon'da nasıl durduracaklardı?

Ağzını açmaksızın, tekrar uzaklara baktı. Yanıt onda değildi. Yanıtı bilen birinin olup olmadığını merak etti.

BÖLÜM 31

Halys Geçidi'nden aşağı inen, uğradığı mağlubiyetin utancını duyan, ölü ve yaralı sayısı karşısında sarsılmış, cesaretini yitirmiş bir orduydü. Geçitten geri çekilirken kaybolanların bedenlerinin, kendilerine hayat vermiş olan toprağa gerektiği şekilde geri döndürölmesi mümkün olmayacaktı. Yaralıları, iblislerin dişleri ve pençelerindeki zehirle iltihaplanan yaralarının ızdırabından kurtarmanın bir yolu yoktu. İnlemeleri ve çığlıkları öğlen durgunluğunda dayanılmaz şekilde kulaklarda çınliyordu. Kırılmahattı'nın güney duvarı boyunca yürüyen diğerleri ne o gün olanlardan ne de önlerinde onları beklediği kesin olan şeyden ötürü rahatlık hissedebilecekti. Öğle güneşi tepelerine vurdukça susuzluktan ağızları kurudu ve düşünceleri acıyla karardı.

Ander Elessedil onlara liderlik ediyordu. Kendi gözünde bir lider değil, sadece beklenmedik koşulların kurbanıydı ve düşünceleri karanlıktı. Bunun sona ermesini, babasının bilincine kavuşmasını ve ağabeyinin geri dönmesini istiyordu. Ellerinde budaklı Ellcrys asasını tutmuştu, kendini aptal gibi hissediyordu. Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Yine de zorla sırtına yüklenen bu rolü biraz daha, en azından ordu Baen Kanyonu'na varana değin oynaması gerektiğini biliyordu. Çok şükür ki o zaman bitecekti.

Bakışları Allanon'a kaydı. Druid yanı başında sessizce at sürüyordu, gizleyen cüppesinin içinde kapkara ve esrarengiz-

dı. Düşünceleri ozenle Ander'den başka konulara odaklanmıştı. Geriye dönüş yürüyüşü sırasında tek bir kez konuşmuştu.

"Şimdi neden buraya kadar gelmemize göz yumduklarını anlıyorum," demişti, aniden çıkan sesi gayet alçaktı. "Bizi bu dağlarda kıstırmak istediler."

"İstediler mi?" diye sormuştu Ander.

"İstediler, elf prensi," diye soğuk bir tavırla yanıtlamıştı Allanon. "Sayıları bu kadar fazlayken, onları durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorlardı. Kendi ayaklarımızla tuzaga düşmemize izin verdiler."

Ufukta bir binici belirdi, yalnız bir atlıydı gelen. Bineğini vaklaştan ellere doğru çayır boyunca neredeyse çatlatırcasına, deli gibi dörtlüye koşturuyordu. Ellcry's asasını kaldıran Ander orduya durmasını işaret etti. Allanon'la birlikte atlıyı karşılamak üzere ilerledi. Üstü başı darmadağın ve kir pas içindeki binici önlerinde sarsılarak durdu. Ander bu adamı tanıyordu, ağabeyinin hizmetinde bir haberciydi.

"Flynn," diyerek elfi adıyla selamladı.

Haberci durakladı, sonra gözleri onu çabucak geçerek asker sıralarında dolaştı. "Krala rapor vermeliyim..." diye konuştu.

"Mesajını prense ver," diye parladı Allanon.

"Lordum," diyerek selam durdu Flynn, yüzü kâğıt gibi beyazdı. Birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Tekrar, "Lordum..." diye söze girdi ama sesi kısıldı ve devam edemedi.

Ander atından indi, Flynn'e de aynısını yapmasını işaret etti. Hiç konuşmaksızın kolunu endişeden çılgına dönmüş habercinin omzuna attı ve onu birkaç adım öteye, yalnız konuşabilecekleri bir yere çekti. Orada elfi karşısına aldı.

"Sakinleş bakalım. Bana mesajını ver."

Flynn başıyla onayladı, yüzü gerildi. "Lordum, krala Prens Arion'un düştüğünü söyleme talimatı aldım. Lordum... O öldü."

Ander başını ağır ağır iki yana salladı. "Öldü mü?" Başka birisi konuşuyor gibiydi. "Nasıl ölmüş olabilir? O ölemez!"

“Şafakta saldırıya uğradık, lordum.” Flynn hüngür hüngür ağlıyordu. “İblisler... Öylesine fazlaydılar ki. Bizi zorla geçitten sürdüler. Bizi çığnediler. Savaş sancığı düştü ve Prens Arion onu almaya çalıştığında iblisler onu yakaladılar...”

Ander elfi susturmak için hemen elini kaldırdı. Gerisini duymak istemiyordu. Gerçekleşmesi mümkün olmayan bir kâbustu bu. Gözleri hemen Allanon’a baktı ve Druid’in karanlık yüzünü kendisine çevrilmiş buldu. Allanon biliyordu.

Ander kendini zorlayarak, “Ağabeyimin cesedi elimizde mi?” diye sordu.

“Evet, lordum.”

“Onun bana getirilmesini istiyorum.”

Flynn sessizce onayladı. “Lordum, bir şey daha var.” Ander arkasını dönmüş, bekliyordu. “Lordum, Worl Geçidi kaybedildi ama Kumandan Pindanon tekrar alınabileceğine inanıyor. Geçide sınır teşkil eden çayırılık araziye temizlemek için takviye süvari birlikleri talep ediliyor, böylece...”

“Hayır!” Ander onun sözünü kesti, sesi telaşlıydı. Bir çabayla kendini topladı. “Hayır Flynn, Kumandan Pindanon’a bir an önce geri çekilmesini söyle. Sarandanon’a donecek.”

Elf güçlükle yutkundu, telaşla Allanon’a bir bakış fırlattı.

“Bağışlayın lordum ama bu konuyu kralla konuşma talimatı aldım. Kumandan soracaktır...”

Ander anladı. “Kumandana babamın yaralandığını söyle.” Flynn daha da soldu ve Ander derin bir nefes aldı. “Kael Pindanon’a elf ordusunu benim yönettiğimi ve bir an önce geri çekilmesi gerektiğini ilet. Dinç bir at al Flynn ve çabuk git. Yolun açık olsun haberci!”

Flynn selam durdu ve aceleyle uzaklaştı. Ander bir başına durup boş çayırlara dikti gözünü, Arion la kendisini hep ayıran o uçurumu kapatmak için artık hiçbir şans kalmadığını kavrayınca tuhaf bir hissizlik içine işledi. Arion’u sonsuza dek kaybetmişti.

Sırtı Allanon’a dönük durumda, kendini koyverip ağladı.

Akşam karanlığı Sarandanon Vadisi'ne usulca süzüldü, vadinin gölgesi uzayıp Baen Kanyonu'na ve elf ordusuna erişti. Çadırın içinde, Eventine Elessedil hâlâ bilinçsiz yatıyordu, solu-ması kesik ve düzensizdi. Ander yanı başında, yalnız bekliyor, konuşmadan ona bakıyor ve tekrar uyanmasını diliyordu. Yarasının ne kadar ciddi olduğu konusunda bir hükme varmak, kral kendine gelmeden mümkün olmayacaktı. Kral yaşlı bir adamdı ve Ander onun için kaygılanıyordu.

Gayriihtiyari babasının eline uzandı ve onu nazıkçe avucuna aldı. El gevşekti. Yaşlı adam kıpırdamadı. Ander eli bir süre tuttu, sonra yine bıraktı ve bezgince geriye yaslandı.

"Baba," diye fısıldadı neredeyse kendi kendine.

Ayağa kalktı ve dikkatini başka yere vererek yataktan uzaklaştı. Bunlar nasıl olabilmisti? Babası düşmüş ve ağır yaralanmış, ağabeyi katledilmiş, kendisi elflerin lideri olmuştu. Nasıl olabilmisti bunlar? Kabul edemeyeceği bir çılgınlıktı bu.

Babasının ve ağabeyinin ölüp de tahta çıkmak için Elessedillerden sadece kendisinin kalması ihtimali her zaman var olmuştu. Ama gülünç bir ihtimaldi bu. Hiç kimse gerçekleşeceğine inanmamıştı, en az inanan da kendisiydi. Bunun için hazırlıksız olduğunu düşündü üzüntüyle. Babası ve ağabeyi için, onların adına hareket eden bir çift elden öte ne olmuştu ki? Elf halkını yönetmek onların kaderi, isteği ve beklentisiydi, asla kendisinin değil. Oysa şimdi...

Bıkkınlıkla başını salladı. Şimdi hükmetmeliydi, en azından bir süreliğine. Hem kendisinden önce babasının yönettiği orduyu da yönetmeliydi. Sarandanon'u savunup iblis ilerleyişini durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Halys Geçidi, elflere bunun ne kadar güç olacağını göstermişti. Onlar da Ander kadar iyi biliyorlardı ki Allanon'la ejderha arasındaki mücadelede o heyelan Halys Geçidi'ni tıkamasaydı, iblisler tümünü ellerine geçirmiş ve bir tekini bile sağ bırakmamış olabilirdi. Öyleyse ilk görevi, krallarının ve onun büyük oğlunun kaybına rağmen elfleri bunun burada, Baen Kanyonu'nda gerçekleşmeyeceğine inandırmaktı. Kısacası, onlara umut vermeliydi.

Babasının yanına oturdu yine. Kael Pindanon'un yardımı dokunabilirdi; nice savaştan sağ çıkmış, yıllanmış bir askerdi o. Ama yardım eder miydi? Kırılmahattı geçitlerinden geri çekilme emri yüzünden Pindanon'un kendisine kızdığını biliyordu. Pindanon henüz dönmemiş, iblislerin Sarandanon üzerine yürüyüşlerini yavaşlatmak için bir elf süvari birliğiyle birlikte geride kalmıştı. Ama memnuniyetsizliğinin haberleri, bir avuç subayının yaptığı yorumlar sayesinde daha şimdiden Ander'in kulağına çalınmıştı. Şehre geldiğinde Ander'le yüzleşecekti. Her şeyin rengi o zaman belli olacaktı. Ander, Pindanon'un ordunun komutasını ele almayı talep edeceğini biliyordu. Başını bir kez daha iki yana salladı. Ordunun yönetimini Pindanon'a devredip elf yurdunun savunmasının sorumluluğunu yaşlı cengâvere bırakmak yeterince kolay olacaktı. Belki de yapması gereken buydu. Yine de içinde bir şeyler, bu açmaza böyle basit bir çözüm getirilmesine karşı çıkıyordu. Açık seçik kendisine ait olan görevleri başkalarına bu kadar çabuk yıkarken dikkatli olmakta fayda vardı.

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordu babasına yumuşak bir sesle, yanıt gelmeyeceğini bilerek ama bir yanıtı ihtiyaç duyarak.

Dakikalar akıp gitti ve akşamın karanlığı koyulaştı.

Nihayet çadırın kapısından Dardan girdi.

"Kumandan Pindanon geri döndü," diye bildirdi. "Sizinle görüşmek istiyor."

Ander başıyla onayladı ve bir an için Allanon'un nereye gittiğini merak etti. Döndüklerinden beri Druid'den hiç iz yoktu. Yine de Pindanon'la yapacağı görüşme şahsi bir meseleydi. Ayağa kalktı, sonra babasının yatağının yanında, yerde duran Ellcrys asasını hatırladı. İki eliyle kaldırıp bir an duraksadı, yanı başındaki ihtiyar adama baktı.

"Rahat uyu," diye fısıldadı sonunda, sonra döndü ve odadan çıktı.

Bütşik odada Pindanon'u beklerken buldu. Kumandanın zırhı toz ve kan kaplıydı. Elf prensinin üzerine yürürken ak sakallı yuzu ofkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Neden geri çekilmemi emrettin, Ander?" diye parladı.

Ander geri adım atmadı. "Sesini alçalt, kumandan. Kral içinde vatiyor."

Pindanon ona ters ters bakarken bir an için sessizlik oldu. Soura elf kumandanı daha sessizce sordu. "O nasıl?"

"Uyuyor," diye buz gibi yanıtladı Ander. "Şimdi, sordugun nedir?"

Pindanon dimdik durdu. "Neden geri çekilmem emredildi? Worl Geçidi'ni tekrar alabilirdim. Babanın niyetlendiği gibi Kırilmahattı'nı elimizde tutabilirdik!"

"Babamın niyeti, Kırilmahattı'nın mümkün olduğunca savunulmasıydı," diye karşılık verdi. gözleri Pindanon'un kılere kilitlenmişti. "Babam yaralı, ağabeyim ölmüş ve Halys Geçidi kaybedilmişken bu artık mümkün değil. Halys Geçidi'nden dışarı sürüldük, sizin Worl Geçidi'nden sürüldüğünüz gibi." Pindanon'un tüyleri diken diken oldu ama Ander umursamadı. "Worl Geçidi'ni geri almak için henüz bozguna uğratılmış ve derhal savaş meydanına sürüleceğini bilen bir orduyla kuzeye doğru çetin bir yürüyüş yapmam gerekecekti. Eğer birleşik kuvvetlerimiz yenilgiye uğrayacak olsaydı, vadinin savunmasından önce dinlenmek için çok az şansları olduğu halde, Sarandanon'a doğru yorucu bir yürüyüşle yüz yüze kalacaklardı. Hepsinden heteri, Kırilmahattı'nın geçitlerinde yapılan herhangi bir savaşa elf süvarileri katılamayacaktı. Şayet iblis ilerlemesine direneceksek, bunu yapmak için gücümüzün tamamına ihtiyacımız olacak. İşte kumandan, geri çekilmenin emrediliş sebebi buydu."

Pindanon başını yavaşça iki yana salladı. "Eğitilmiş bir asker değilsiniz, prens hazretleri. Bunun kadar hayati bir kararı başkumandana danışmadan vermeye hakkınız yoktu. Eger babanıza karşı sadakatim olmasaydı..."

Ander'in başı hızla kalktı. "Sakin o cümleyi tamamlamaya kalkma, kumandan."

Cadırın dış kapıları Allanon ve Stee Jans'ı içeri almak üzere aralanırken bakışları bir anlığına kaydı. Allanon'un gelişi sürpriz değildi ama Ander Serbest Ordu kumandanını orada bulmayı beklemiyordu. Sınır gözcüsü kibarca eğildi ama konuşmadı.

Ander tekrar Pindanon'a döndü. "Şöyle ya da böyle, mesele kapanmıştır. Önümüzde bekleyenlerle ilgilensek daha iyi ederiz. İblisler bize ulaşmadan önce ne kadar vaktimiz var?"

"Bir gün, belki de iki," diye konuştu Pindanon. "Dinlenip yeniden gruplanmaları lazım."

Allanon'un kara gözleri yukarı baktı. "Yarın, şafakta."

Ani bir sessizlik yaşandı. "Emin misin?" diye sordu Ander sessizce.

"Uyku ihtiyacını boş veren bir kinle güdüleniyorlar. Yarın, şafakta."

Pindanon toprak zemine tükürdü.

"Öyleyse şimdi, buraya geldiklerinde onları nasıl durduracağımıza karar vermeliyiz," diye bildirdi Ander, elini Ellerys arasında hafifçe gezdirerek.

"Çocuk oyunu," diye sabırsızca atıldı Pindanon. "Baen Kanyonu'nu koru. Kordon altına al. Onlar vadiye ulaşmadan evvel dar boğazda durdur."

Ander derin bir nefes aldı. "Bu, Halys Geçidi'nde denendi. İşe yaramadı. İblisler elf bölüklerini sırf sayılarının fazlalığıyla gerilettiler. Bu sefer farklı olacağına inanmak için hiçbir sebep yok."

"Tüm sebepler mevcut," diye ısrar etti Pindanon. "Gücümüz burada, Kırılmahattı'nda olduğu gibi bölünmüş değil. İblisler de eğer düzlüklerden yürüdülerse o kadar zinde ve dinlenmiş olmayacaklar. Geçittekinden farklı olarak, süvariler de destek amaçlı kullanılabilir. Ah, çok şey değişti, sizi temin ederim. Sonuç bu sefer farklı olacak."

Ander Allanon'a bir bakış fırlattı ama Druid hiçbir şey söylemedi. Pindanon bir adım daha öne çıktı.

"Ander, orduyu babanın yerine ben yöneteyim. Savunmayı, onun hazırlayacağını bildiğim gibi hazırlayayım. Ellfer boğazı, güçleri ne olursa olsun bu yaratıklara karşı savunabilirler. Baban ve ben biliyoruz ki..."

"Kumandan." Elf prensi alçak sesle ama azimle konuştu. "İblislerin neler yapabileceğini Halys Geçidi'nde gördüm. Babamın onları durduracağından emin olduğu bir savunma hat-tını ne hale getirdiklerini gördüm. Dövüştüğümüz, farklı tür-de bir düşman. Ellferden akıl almaz derecede nefret ediyorlar. Güçlerini kinden alıyorlar, öyle ki ölmenin onlar için hiçbir anlamı yok. Yaşama böylesine kıymet veren bizler de aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Sanmıyorum. Eğer bu çarpışmadan sağ çıkacaksak, beylik taktiklerden fazlasına ihtiyacımız olacak."

Allanon'un başıyla onayladığını gördü göz ucuyla.

Pindanon'un tüyleri diken diken olmuştu. "İnancınız eksik, lordum. Babanız bu kadar peşin hükümlü olmazdı..."

Ander onun sözünü yarıda kesti. "Babam burada değil. Ama burada olsaydı, o da seninle benim konuştuğum gibi konuşurdu. Ben öneri istiyorum kumandan, tartışma değil."

Pindanon hiddetten kapkara kesildi, sonra ansızın Allanon'a döndü. "Bunun söyleyecek bir şeyi var mı? Bu iblislerin nasıl durdurulabileceğine ilişkin önerecek fikri yok mu?"

Allanon'un esmer yüzü ifadesizdi. "Onları durduramazsınız, kumandan. Sadece yavaşlatabilirsiniz."

"Yavaşlatmak mı?"

"Yavaşlatın ki Ellcrys tohumunun taşıyıcısına Kanateşi'ni bulup tohumu geri getirecek zamanı kazandırabilesiniz."

"Yine mi aynı konu?" Pindanon burnundan soludu. "Kaderimiz o kızın ellerindeymiş. Druid, eski dünya masallarına inanmam ben. Eğer Batıkarası kurtulacaksa, bu eli silah tutan erlerinin yigittliğiyle, askerlerinin becerisi ve deneyimiyle olmalı. Et ve kandan oluşmuş diğer varlıklar gibi iblisler de ölebilir."

“Örneğin eller gibi,” diye yanıtladı Druid esrarengiz bir tavırla.

Uzun bir sessizlik hüküm sürdü. Pindanon ellerini öfkeyle arkasında birleştirerek başka yöne yürüdü. Bir süre sonra geri geldi. “Baen Kanyonu’nda duracak mıyız, yoksa durmayacak mıyız, Prens Ander? Kendiminkinden başka öneri işitemiyorum.”

Ander, Allanon’un bir şeyler söylemesini dileyerek duraksadı. Ama ileri çıkan ve gür sesiyle sessizliği bozan Stee Jans oldu.

“Lordum, konuşabilir miyim?”

Lejyon kumandanının orada bulunduğunu Ander neredeyse unutmuştu. İri kıyım adama baktı ve başıyla izin verdi.

“Lordum, sınır illerinin emrindeyken Serbest Ordu benzer durumlarla birden çok kez yüz yüze geldi. Düşmanlarımızın çoğu zaman bizden daha kalabalık olması, buna rağmen onların değil de bizim hayatta kalmamız, bizler için bir gurur meselesidir. Bazı acı dersler aldık, lordum. Şimdi bunlardan birini size sunuyorum. Şöyle ki: Üstün sayıda düşmanın sizi ezip geçebileceği bir yerde asla durağan bir savunma hattı bulundurmayın. Biz savunma cephesini, savaşın akışıyla birlikte kayan bir dizi hareketli saf halinde bölmeyi öğrendik. Bu saflar sırayla saldırır ve geri kaçır, düşmanı önce bir yöne sonra diğerine çeker. Düşman her bir saldırıyı savuşturmak için döndüğünde yanlarından saldırırlar, saldırı bittigindeyse düşmanın erişemeyeceği bir mesafeye çekilirler.”

Pindanon burun kıvrıdı. “O zaman ne toprak kazanabilir ne de sahip olduğun yeri elinde tutabilirsin, kumandan.”

Stee Jans ona döndü. “Düşman sizi yakalamak için yeterince içlere çekildiğinde, safları seyrelipler bölündüğünde, birliklerinizi iki yanından kapatır ve üzerlerine çullanırsınız. İşte böyle.”

Ellerini bir V şeklinde birleştirdi ve şaklatarak kapattı. Şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı.

“Bilemiyorum,” diye şüphayle mırıldandı Pindanon.

“Baen Kanyonu’nu nasıl savunurdun?” diye bastırdı Ander.

“Size şimdi anlattığım taktiğin bir başka şeklini denerdim,” diye karşılık verdi Stee Jans. “Uzun yaylar Kensrowe yamaçlarında, ilerleyen iblisleri öfkeliendirmek için kanyon ağzının üzerinde. En önde piyadeler, maksadınız onları Halys Geçidi’nde denediğiniz şekilde tutmakmış gibi. İblisler hücum ettiğinde bir süre çarpışıp geri çekilin. Bırakın gelsinler. Kovalamaları için önlerinc bir tavşan atın, onları çekmek için bir suvari bölüğü. Safları inceli kanatları savunmasız kaldığında, onlar takviye alamadan ya da geri çekilemeden önce iki yandan çabucak üzerlerine kapanın. Onları kendinizden uzak tutmak için kargıları kullanın. İblisler bizim silahlarımıza sahip değiller. Eğer uzanamayacakları yerde durursanız zararları dokunamaz. Ön saflarını yok ettikten sonra bırakın tavşan ikinci bir akını daha üzerine çeksin. Onları bir başka tarafa götürün; dengelerini bozun. Kanatları üzerine yoğunlaşın.”

Sözünü bitirdi. Elller sınır gözcüsüne bakakalmışlardı. Pindanon’un kaşları çatılmıştı.

“Bu işte tavşanı kim oynayacak?”

Stee Jans’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Başka kim olabilir, kumandan?”

Pindanon omuz silkti. Ander onu sorgularcasına inceledi.

“İşe yarayabilir,” diye yarım ağızla kabullendi yaşlı cengâver. “Tavşanda iş varsa tabii.”

“Tavşan birkaç numara biliyor,” diye mırıldandı Stee Jans. “Bunca kovalamacanın ardından hâlâ hayatta olmasının sebebi de bu ya.”

“Öyleyse Sarandanon için savunma planımız var,” diye duyurdu elf prensi. Eli önce Pindanon’unkini kavradı, sonra Demir Adam’inkini. “Şimdi başarıya ulaşmasını sağlayalım.”

O gece geç saatlerde, her şey ertesi sabahki savaş için hazırlanıp Ander Flessedil tek başına kaldığında durakladı ve Pindanon’la görüşmesinde Stee Jans’ın da hazır bulunmasının

ne kadar hayırlı olduğunu düşündü. Bunun talihin bir cilvesi değil de Allanon diye bildikleri muammalı, karanlık gezgine özgü bir öngörü olabileceğini de ancak o zaman anladı.

BÖLÜM 32

Arion Elessedil'i şafağın ilk ışıklarıyla gömdüler. Kardeşi, Pindanon ve dört düzine saray muhafızı onu elflerin geleneksel usulüyle şafak vakti, gün doğarken defnettiler. Onu Baen Kanyonu'nun aşağısında, batıda Innisbore'un mavi enginliğine ve doğuda Sarandanon Vadisi'nin yeşilliğine bakan, meşelerin gölgesinde bir uçuruma sessizce taşıdılar. Eventine Elessedil'in en büyük oğlu orada istirahatgâhına uğurlandı, bedeni ona hayat vermiş olan toprağa iade edildi, ruhu bir kez daha serbest kaldı.

Veliaht prensin mezarında hiçbir işaret bırakmadılar. Al-lanon iblislerin arasında böyle mezar taşlarını arayıp ölülerle beslenenler bulunduğunu söyleyerek ikaz etmişti. Ne bir şarkı ne övgü sözleri ne de çiçekler. Arion Elessedil'in bir zamanlar var olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Eventine'in ilk oğlundan geriye yalnızca anılar kalmıştı.

Ander hazır bulunanların gözlerine doluşan yaşları gördü ve anıların da yetebileceğini hissetti.

Bir saat geçmeden iblisler Baen Kanyonu'nda elflere saldırdılar. Kuzeydeki tepelerden aşağı aktılar, çılgınlıkları ve ulumaları şafağın dinginliğini paramparça ediyordu. Halys Geçidi'nde yaptıkları gibi bir selin gemi aزیya almış suları misali karanlık bedenlerin kabaran bir yığını halinde geldiler.

Kanyonun diğerk ucunda elf piyade bölüğü bekliyordu. Silahlarını sımsıkı tutmuş, dizi dizi kargılı ve mızraklı asker omuz omuzaydı. İblisler öndeki pençeleriyle onlara doğru gelirken, Kensrowe'un bayırlarından uzun yaylar vınladı ve gökyüzü tüylü oklarla doldu. İblisler şiddetle sarsılıp düştüler, peşlerinden gelenlerin altında gömüldüler. Kara ok dalgaları ardı ardına onları biçti ve hücumda yüzlerce can verdi.

Ama nihayet piyadelere ulaşılmıştı ve iblisler onların üzerine atıldılar, demir uçlu sırkıklar gövdelerini delip onları şaşkına çevirince acı içinde feryat ettiler. Hücumları zayıflamış ve geri püskürtülmüştü. Yeniden, biçimsizleşmiş bedenlerin, parçalayan diş ve pençelerin ani akını başladı ve yine püskürtüldü. Elf savunma hattının önü ölümler ve can çekişenlerle dolmuştu. Yine de sonsuz sayıdaki iblisten oluşan ordu öne yüklendi ve elf safları sonunda zayıflayıp çöktü, ortasından kopmuş gibi gözüküyordu. İblisler açılan gedige doluştular, boğazdan atlıyor ve sıçıyorlardı.

Liderleri, demir rengi dev bir kır atın sırtında yüzü yaralı bir adam olan, gri pelerinleri kızıl kenarlı bir grup atlı birdenbire iblislerin üzerine çullandı. Biniciler turpan gibi kullandıkları mızraklarla iblislerin ön sırasını dümdüz ettiler. Derken kayboldular. Vadiye dönmüş, gri pelerinleri uçtuğu halde dötrnala giden atlarının üzerine eğilmişlerdi. Kuduran iblisler takibe koyuldular. Bir süre sonra biniciler mızraklarını alçaltıp tekrar döndüler, vurup savurarak takipçilerini darmadağın ettiler ve tekrar hızla uzaklaştılar. İblisler hüsrarla uludu ve peşlerine düştüler.

Derken gri pelerinli biniciler dönüp iblislerin ilerleyişini engelleyen kesintisiz bir hat halinde sıralandı ve yüzü yaralı adamın kolu havaya kalktı. Elf savunmasını yarmış olan iblisler, artık savunma yapabilecek şekilde bir araya toplanmamış. Baen Kanyonu'nun ağzından yüzlerce metre uzakta çayıra dizilmişlerdi ve kendilerine oynanan oyunu şimdi görüyorlardı. İki yanlarında elf süvarileri görünmüş, onları büyükbaş hay

vanlar gibi önlerine katmışlardı. Gedik, Kensrowe'un alçak bayırları üzerinde duran, uzattığı ellerinden kanyonun içinde kararsızca gezinen iblisleri dağıtmak üzere ateş fışkırtan kara cüppeli bir figür tarafından kapatılmıştı. Kapana kıştırılanlar etraflarındaki kuvvetleri yarmak için çaresizce uğraştılar. Ama eller çabucak bir noktada birleştiler, kılıçlar ve mızraklar kendilerine uzanan kara bedenleri doğradı. Göz açıp kapayana değin, ilerleyen iblislerin tümü yok edilmişti. Baen Kanyonu boyunca ellerin zafer çılgınlıkları yankılandı.

Bununla da bitmedi. Sabahın geri kalanı ve ikindiye kadar savaş olanca hızıyla sürdü. Iblisler zaman zaman Baen Kanyonu'ndan geçişi engelleyen elf piyadelerine saldırmak üzere bir araya geliyorlardı. Elf okçuklarını ve Druid ateşini, kargıcıları ve mızraklı askerleri geçtikleri oluyor, kendilerini Serbest Ordu'nun gri giysili binicilerinin karşısında buluyorlardı. Kendilerini rahatsız edip sataşan atlıları kovalamaya başlıyorlardı. Önlerinde neyin yattığını düşünmeksizin kendilerini bazen Innisbore'un kıyı hattına, bazen Kensrowe bayırlarına, bazen de Sarandanon Vadisi'ne çekmelerine göz yumuyorlardı. Derken, yakalanması zor atlıları ellerine geçirdiklerini sandıklarında, kendilerini elf süvarilerince sarılmış, saflarını savunmasız ve incelmış, kanyonda savaşan kardeşlerinden koparılmış halde buluyorlardı. Öfkeyle düşmanlarına doğru atılıyorlardı ama kaçış yoktu. Ellfer geriye doğru onları silip süpürdüler ve Baen Kanyonu boyunca hatlarını yine kapadılar.

Iblisler bir müddet Kensrowe yamaçlarına tırmanmak, nefret ettikleri uzun yayların hakkından gelmek için didindiler. Ama dikkatle konuşlandırılmış, kayaların arasında derin ve korunaklı yerlerde mevzilenmiş elf okçuları kendilerine yaklaşılmaya çalışanları kevgire çeviriyorlardı. Ortalarında, ellerinden büyü ateşi fırlatan kara cüppeli dev durmaktaydı, muazzam kudreti aşağıda mücadele veren elleri koruyordu. Her cinsten iblis ona ulaşmaya çalıştı. Toprağın altında ilerleyeni,

havada uçanı, uçuşum duvarlarına sinek gibi tırmananı. Hepsi de başarısız oldu, hepsi de öldü.

Bir saldırıda iblisler elf piyade bölüklerini Innisbore kıyısına dizildikleri yerden ezdiler ve yüzlerce saldırgan kumluk tepelerin üzerinden aşağıdaki açık vadiye doluşırken askerleri kanyona gerilettiler. Bir an için elf savunma hattı nihayet kırılmış gibi gözüktü. Ama gözü pek bir çabayla, süvariler bu yeni ilerleyişin doğusunda birleştiler ve iblisleri Innisbore'un sularına gerisin geri süren bir akın düzenlediler. Kötücül varlıklar bir kez daha toparlanamadan sırtları sahil boyunca göle dönük dizilmişlerdi. Akınları kesintiye uğradı ve bölündü, elflerin mızraklarıyla paramparça oldu. Yarık bir kez daha kapatıldı.

O öğlen Baen Kanyonu'nda mantıksız, akılsız, vahşice hücumlarda iblislerin binlercesi öldü. Kendilerini bekleyen yok oluştan bihaber, lemminglere has kör bir kararlılıkla uçuşumlara doğru koştular ve ardı arkası kesilmeksizin saldırdılar. Onların Sarandanon'u elde etme çılgınlığından nasibini alan elfler ve sınır insanları da iblislerle birlikte can verdi. Yine de Halys Geçidi'nde alman mağlubiyet o gün tekrarlanmadı; iblisler defalarca geri püskürtüldüler, en ötekiler peşleri sıra gelen yığından takviye alma fırsatı bulamadan yok edildi.

Nihayet, öğlen vakti iblisler topyekün saldırıya geçtiler. Baen Kanyonu'nun içinde birleşip elf piyadelerinin üstüne boşandılar ve onları sırf sayılarının fazlalığıyla geriye sürüp parçaladılar. Açılan gediklerden içeri doluştular ve bir anda ne dikkatle tasarlanmış taktiklere ne de hünere ve ustalığa zaman kalmıştı. Elfler ve Lejyon karşı saldırıya geçti, atlılar kıyımın orta yerine daldılar. Kılıçlar ve mızraklar çarpık kara bedenlerin karmaşasını derinlemesine kesti. Atlar ve binicileri haykırdılar ve yere düştüler. Savaşçıların safları çaresizce ileri geri dalgalandı. Ama sonunda iblisler pes ettiler ve içlerinden ofke haykırısları yükselirken, hırlayarak ve tırmalayarak kanyona geri kaçılar. Bu kez geri dönmediler. Yollarına devam ettiler. Baen Kanyonu boşalana dek ölümlerini ve ölmek üzere olanları

çiğneyerek, topallayarak, sürünerek, ötedeki tepelere tırmandılar.

Elfler gerileyen biçimlerin ardından, sonuncusu da tepelerin kavisinde gözden yiter ve geçişlerinin sesleri yavaşça solarak sessizliğe dönüşürken bitkin bir inanmazlıkla bakıp kaldılar. Sonra çevrelerine bakındılar ve yaşanan çarpışmanın muazzamlığını net bir şekilde gördüler. Karmakarışık olmuş binlerce kara beden çayırlara serilmiş, Baen Kanyonu'nun doğusundan, Kensrowe'dan Innisbore'a kadar her yeri kaplamıştı. Hareketsiz, cansız ve parçalanmış haldeydiler. Kanyonun içi cesetten geçilmiyordu. Elfler afallamışlardı. Sanki hayatın iblisler için hiçbir önemi yoktu, sanki ölümü yeğliyorlardı. Gözler dostların ve yoldaşların yüzlerini aramaya girişti. Eller birbirine uzatılıp sımsıkı kavrandı ve elflerin yüreğine su serpildi, böyle korkunç bir kıyımdan bir şekilde sağ çıktıkları için şükran duyular.

Ander Elessedil, kanyonun başında Kael Pindanon'u buldu ve yaşlı askeri hiç düşünmeden bağrına bastı. Günün onların günü olduğunu idrak ettiklerinde yurttaşlarından zafer kükreyişi yükseldi. Stee Jans Serbest Ordu'nun önünde at sürüyordu ve ordu askerleri elflere katıldılar. Kargılar selamlaşmak için kaldırıldı. Sarandanon baştan başa zafer nidalarıyla çalkalanıp cınladı.

Bir tek Allanon onlardan uzak duruyordu. Şimdi Kensrowe bayırlarında tek başına durmuş, yüzünü kuzeye, iblislerin birdenbire kaçtıkları tepelere çevirmişti ve kendini onların yaşamlarından neden bu kadar kolayca vazgeçtiklerini ve daha da önemlisi, tüm bu katliamda, adına Dagda Mor denilen iblisten neden hiç iz olmadığını düşünürken buldu.

Öğlen göğü solarak yerini akşama bıraktı ve gece sessizce, fark ettirmeden geldi. Baen Kanyonu'nun ağzında Batıkarası Ordusu iblislerin hücumunu bekliyordu. Ama iblisler gelmediler. Elfler ve sınır insanları bir kez daha hazır bekledilerse de, hücum şafakta da gerçekleşmedi. Sabah saatleri ağır ağır

geçmeye başladı ve savunucuların saflarına büyüyen bir huzursuzluk hakim oldu.

Gün ortasında Ander, olan bitene bir açıklama getirebileceğini umarak Allanon'u aramaya çıktı. Allanon'un bir taş çıkıntısının korunağında yarı yarıya gölgelere gizlendiği, Sarandanon'u seyreterek yapayalnız nöbet tuttuğu Kensrowe bayırlarına tırmandı. Elf prensi, Druid dün bu dağlara tırmandığından beri onunla konuşmamıştı; Allanon hiç kimseyle konuşmamıştı. İblisleri mağlup edilişlerinin sevinci içinde, Druid'in gidişine pek az kafa yormuştu. Hem Allanon nadiren açıklamada bulunur, bir görünür bir kaybolurdu. Ama şimdi Druid'e yaklaşırken, onun yalnız kalmak için neden bu vakti seçtiğini merak etti.

Druid ona döner dönmez yanıtını aldı. Allanon'un bir zamanlar fazlasıyla esmer olan yüzü şimdi kül gibiydi. Sert çizgiler tenini kırıştırmış, ona gevşek ve bitkin bir görünüm kazandırmıştı ve delip geçen kara gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. Ander bakakaldı.

Bu bakış Allanon'un dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşmesine sebep oldu. "Canını sıkın bir şey mi var, elf prensi?"

Ander irkildi. "Hayır, ben... Sadece... Allanon, görünüşün..."

Druid omuz silkti. "Kendimizden faydalanış şeklimiz karşılığında ödediğimiz bir bedel vardır. Çoğu zaman göz ardı etmeyi yeğlese de doğanın kanunlarından biridir bu. Bir Druid bile bu kanunların yaptırımlarına tabidir." Durakladı. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ander kararsız görünüyordu. "Seni büyü mü böyle etkiliyor?"

Allanon başıyla onayladı. "Büyü, kullanıcısından yaşam alır. Onun gücünü ve varlığını emer. Kaybedilenlerden bir kısmı geri alınabilir ama iyileşme süreci yavaştır. Ve acı vardır..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ander ani bir ürperti hissetti. "Büyü gücünü mü kaybettin, Allanon?"

Kukuletalı baş kalktı. “Kullanıcı yaşadığı sürece büyü kaybolmaz. Ama aşılamayacak sınırlar vardır ve yıllar geçtikçe sınırlar daralır. Hepimiz yaşlanırsınız, elf prensi.”

“Sen bile mi?” diye sessizce sordu Ander.

Kara gözler örtülüydü. Allanon ansızın konuyu değiştirdi. “Seni bana getiren nedir?”

Ander düşüncelerini toparlamak için bir saniye durdu. “İblislerin neden saldırmadığını sormaya geldim.”

Druid uzaklara baktı. “Çünkü henüz hazır değiller.” Bir an sessiz kaldı, sonra bakışı tekrar Ander’e çevrildi. “Yanlış anlama, gelecekler. Yalnızca erteliyorlar ve bu ertelemeğin altında yatan bir sebep var. Onları yöneten, adına Dagda Mor denen iblis hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz.” Hafifçe öne eğildi. “Bunu düşün. Dagda Mor bize dün saldıranların arasında degildi.”

Ander’in kaşı kaygıyla çatıldı. “Neredeydi o zaman?”

Allanon başını salladı. “Sormamız gereken soru, o şu anda nerede?” Bir an Ander’i seyretti, sonra kara cüppesini topladı. “İblislerin bizi iki yandan kuşatmaya niyetlenmediklerinden emin olmak için Kensrowe’un kuzeyine ve Innisbore’un güneyine gözcüler göndermenin akıllıca olacağını düşünüyordum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ander kendilerine Baen Kanyonu’nda zaten saldırmış olan binlerce iblisi düşünerek, “Bunu yapacak kadar iblis var mı?” diye sorabildi nihayet.

Allanon duygusuzca güldü. “Yeterince iblis var.” Druid arkasını döndü. “Şimdi beni yalnız bırak, elf prensi.”

Ander zihni şüpheyile dolu, Kensrowe’dan aşağı indi. Dönüşü sırasında gözcüler gönderilmişti ve bekleyiş sürüyordu. Sabah öğlene, öğlen akşama döndü. Kararan göğe koyu bir bulut kumesi geldi ve gölgeler hemen uzayarak geceye karıştılar.

İblisler hâlâ görünürde yoktu.

Sonunda saldırı başladığında, vakit gece yarısına yaklaşıyordu. O kadar beklenmedikti ki nöbet tutan devriyeler, ilk iblisler

üzerlerine çullanmadan önce haber verecek zamanı güçlkle bulabildiler. Kararmış kuzey tepelerinden aşağı, nöbet ateşlerinin ışığına Baen Kanyonu'ndan devasa bir akınla, kara ve sicim bedenlerin bir dalgası halinde geldiler. İblisler kanyonu kaplayıp Kensrowe bayırlarına tırmadıkça ateşler havasızlıktan teker teker göz kırparak söndü. Nöbet ateşleri sonüp de gece göğü Kırilmahatti'nin doğusundan gelen bulutlarla örtölünce, tüm Baen Kanyonu zifiri bir karanlığa gömüldü. İblislerin iyi bildikleri, Yasaklama'da geçen tutsaklık zamanlarında alıştıkları, kendilerine faydası dokunacak bir karanlıktı bu. Çünkü elfler ve Güneykaralılar güçlkle görebilirken, iblisler için pırıl pırıl bir gündü adeta. Azgın bir beklentiyle haykırarak saldırdılar.

Kanyonun ağzında Ander Elessedil'in ve ısıtlılar saçan beyaz Ellcrys asasının etrafında toplanan bir elf bölüğü hücumu karşıladı. Çarpmanın şiddeti askerleri geriye sürdü, yine de saflarını bozmadılar. Dişleri ve pençeleriyle yırtan yüzlerce karanlık beden onlara çarparak ezildi. Elfler azimle savaştılar, kargılar ve mızraklar öne atılan iblis yığınına körlemesine saplandı ve acı haykırışlar geceyi yırttı. Ama iblisler gelmeye devam etti, savunmayı kırmak üzere dalgalar halinde çarpular. Birkaç ümitsiz dakika boyunca elfler gözü dönmüş saldırıya karşı koyup üzerlerine atılan yığınları geri tuttular. Ama karanlık akıllarını karıştırıyor ve onlara engel oluyordu. Sonunda iblislerin altında kaldılar. Piyadeler düzensizce geri çekilmeye, parçalanmaya başladı. Akabinde iblisler içeri girdiler.

Allanon olmasaydı, savunucuların işleri orada bitecekti. Elf okçularının, üzerlerine gelen iblislere karşı karanlıkta, kaybetmeye mahkûm bir savaş verdiği Kensrowe'un alçak bayırlarına tırmanan Druid, beline bağlı küçük bir keseden bir avuç ısıtlı toz alıp göğe, yükselere savurdu. O anda toz, çarpışan ellerin üzerindeki gece göğüne yayıldı ve karanlığı, aşağıdaki toprağı mehtabın parlaklığıyla aydınlatan, göz alıcı ve bevaz bir ısıtıya bogdu.

Karanlık ve iblislerin gizliliği ortadan kaybolmuştu. Parçalanmış piyade bölüğünün gerisinden bir araya toplanma çağrısı yükseldi. İblislerin en büyük yığının ileri aktığı ana gedige doğru Stee Jans ve Serbest Ordu süvarileri at sürdüler. Demir bir kama gibi saldırının ön cephesini ikiye yarıdılar. Sayıları artık dört yüzden azdı. Önlerindeki orduya balyoz gibi inip onları Baen Kanyonu'nun ağzına kadar gerilettiler. Başları açık, ak saçları uçuşan Kael Pindanon yönetimindeki elf süvarileri dörtmala yardımlarına koştu. Parçalanmış savunma hattı boyunca atlıların kargıları ilerleyen ibislere saplanıp onları önlerine kattı.

Kensrowe'un bayırlarında iblisler okçu saflarını yarmış, Sarandanon'a doluşuyorlardı. Yollarına bir tek Allanon dikilmiş, ellerinden mavi ateş püskürtüyordu. Ona her yerden saldırdılar, ateş onları küle çevirdikçe kudurarak bağırdılar. Druid geçit vermedi. Sayıları onun için fazlaştığında, çevresindeki çayırı her yöne doğru onlarca metre genişliğinde bir ölüm cehennemine, çılgına dönmüş iblisleri sarmalayan ve geçmeye çalışana yok eden bir mavi ateş duvarına çevirdi.

Baen Kanyonu'nun ağzından yüz metre ileride elfler ve Serbest Ordu, iblislerin ana kuvvetini Sarandanon'a girmekten alıkoymak için ümitsizce çarpışmaktaydılar. Korkunç, insanın kanını donduran bir çarpışmaydı ve ölümün kokusu yaz gecesine sinmişti. Çarpışmanın şiddeti doruğa ulaştığında, atı tökezleyen Kael Pindanon alaşağı oldu. Yaşlı cengâver sarsılmıştı ve enli kılıcını yoklayarak dengesizce ayağa kalktı. O anda uluyan iblisler üzerine çullandılar. Elf avcılarını kuşatılmış kumandanlarına ulaşmaya çalışarak dövüştüler, önlerinde dikilen iblisleri kesip biçerek kendilerine yol açtılar. Ama iblisler çok hızlıydılar. Pençeli eller Pindanon'a uzandı, indirdiği darbeleri savuşturdu ve yaşlı asker ölümün kollarına çekildi.

Aynı anda bir avuç iblis etraflarını saran savaşçıların izdihamından kurtulup Ander Elessedil'in üzerine atıldılar. Onun etrafında çarpışan saray muhafızı halkasının üzerinden kedi gibi

sıçrayarak elf prensinin üzerine çullanmak için geldi iblisler. Ander çaresizlik içinde Ellcrys'ı asasını bir kalkan gibi kaldırdı ve saldırganlar, karşısında ofkeden uluyarak büzüldüler. Ama Ander artık tek başınaydı, çarpık kara şekiller dört bir yanını sarmış, onu ısıtıp ırmalamaya çalışıyor, tılsımın savunmasını aşmak için fırsat kolluyorlardı. Elf avcıları prene ulaşmak için var güçleriyle çarpıştılar ama iblisler onların yollarını tıkamış, yaklaşanı paramparça ediyor, kargı ve kılıç darbelerini çılgınca savuşturuyorlardı. Nefret duydukları tılsımın taşıyıcısını avuçlarına düşürdüklerini gören kardeşleri yardımlarına koşmuştu. Pençeli eller açılıp kapanarak uzandı.

Derken savaşçıların karmaşası içinden, yüzü yara izleriyle kaplı dev bir sınır gözcüsü fırladı, gri pelerinli bedeni kan ve kirle boyanmıştı. Enli kılıcının koca darbeleriyle sicim gibi kara bedenleri doğrayarak iblislerin arasına daldı, ta ki Ander'in yanı başına gelene kadar. Iblislerden hiddet çılgınlıkları yükseldi ve onun üzerine atıldılar. Ama sınır insanlarına seslenen Stee Jans, yerinden kıpırdatılması imkânsız bir kaya gibiydi. Askerleri anında atlarını sürerek yardıma geldiler, etrafında demirden bir halka oluşturdular. Stee Jans tekrar demir rengi kır atına binmiş, kılıcını havaya kaldırmıştı. Gri biniciler ileriye atıldılar, savaş naraları geceyi inletti.

Ander bir an ne olduğunu kavrayamadı. Sonra, gözü sahte mehtabın puslu aydınlığında başlarında bir elinde koca enli kılıcı, diğerinde Serbest Ordu savaş sancacı bulunan, kızıl saçları uçuşan Stee Jans önderliğindeki askerlere ilişti. Tek başına bir avuç asker, yüzlerce iblise karşı saldırıya geçmişti! Elf prensi derhal binicisiz bir atın dizginlerine asılıp bindi, sonra yurttaşlarına haykırarak hayvanı ileri mahmuzladı. Ellfer dört bir yandan gelip onun etrafında toplanırlarken Ander, Serbest Ordu'nun yanına gitti. Bir dalga halinde elfler ve sınır insanları Baen Kanyonu'nu süpürdüler, iblisleri önlerine kattılar. Suvariler ve piyadeler kargı, mızrak ve kılıçla, yurtlarının savaş narasını hep bir ağızdan bağırarak deli gibi ileri atıldılar.

İblisler bir an için öfke ve nefretle bağırıp pervasızca ortalarına dalan çılgınlara karşılık verdiler. Ama enli bir kılıç ve Serbest Ordu savaş sancığı taşıyan dev adam ellere cesaret aşılamıştı. Onları korkusuzca ölümle yüzleşmeye götüren, önlerine dikilen çarpık kara bedenleri yok etme kararlılığı haricindeki her şeyi unutturan, taze bir cesaret. İblisler bocalayıp gerilediler, önce yavaş yavaş, sonra arkalarına bile bakmadan. Ellerin ordusunda biriken nefret kendilerininkinden çok daha fazlaydı artık. Bir kez daha kuzeydeki tepelere kaçtılar, kanyonun kayalarından ve yarıklarından, Kensrowe bayırlarından aşağı paldır küldür indiler. Gecenin gizleyen gölgelelerine koştular.

Göz açıp kapayana kadar Baen Kanyonu temizlenmiş, Sarandanon yine elllerin eline geçmişti.

Ander Elessedil beline kadar soyunmuş, çadırında oturuyordu ve elf avcılarını savaşta iblislerin açtığı yaraları sarıyorlardı. Sessizce oturuyordu. Bedeni yorgunluktan ve yaralarının acısından sızlıyordu. Haberciler mekik dokuyor, ordu bir kez daha Baen Kanyonu'nun ağzında savunmaya hazırlanırken, ilerleyiş raporları getiriyorlardı. Çadırın etrafı saray muhafızları tarafından çevrilmişti, silahlarının demiri nöbet ateşlerinin ışığında parılıyordu.

Elf prensinin yaraları sarılmıştı, tam zırhını kuşanıyordu ki çadırın kapısı aniden aralandı ve gecenin içinden dev cüssesi çamur, kül ve kanla kaplı Stee Jans belirdi. Çadırdakilerin sesi aniden kesildi. Ander tek bir sözle hepsini dışarı yolladı. Çadır boşaldı ve Ander sınır gözcüsünün önünde durmak üzere yürüdü. Tek kelime etmeksizin koca adamın elini kendi avucuna aldı.

"Bu gece hepimizi kurtardın, kumandan," dedi sessizce. "Sana ödenmesi güç bir borcumuz var."

Stee Jans onu bir süre inceledi, sonra ağır ağır başını iki yana salladı. "Lordum, hiç kimsenin bana borcu yok. Ben bir

askerim. Bu gece yaptıklarımın hiçbirini, yapmam gerekenden fazla değildi.”

Ander bezgince gülümsedi. “Beni buna asla ikna edemeyeceksin. Bununla beraber sana bu konuyu tartışmayacak kadar saygı ve hayranlık besliyorum. Sadece teşekkür etmekle yetineceğim.” Dev adamın elini bıraktı ve geriledi. “Kael Pindanon öldü ve yeni bir alay kumandanı bulmalıyım. Seni istiyorum.”

Sınır gözcüsü bir an sessiz kaldı. “Lordum ben elf değilim, hatta bu topraklardan bile değilim.”

“Bu orduyu yönetmeye senden daha uygun bir elfe ya da yurttışa sahip değilim,” diye cabucak yanıtladı Ander. “Hem Baen Kanyonu’nu tutmamızı sağlayan da senin planındı.”

Stee Jans bakışlarını kaçırmadı. “Bu kararı sorgulayacak olanlar vardır.”

“Bazıları vardı ki her kararı sorgularlar.” Ander başını iki yana salladı. “Ben ne babam ne ağabeyim ne de sahip olduklarını sandıkları liderim. Ama böyle de olsa karar hakkı benimdir ve ben de kararı verdim. Alay kumandanı olarak seni istiyorum. Kabul ediyor musun?”

Sınır gözcüsü tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre düşündü. “E diyorum.”

Ander üzerindeki yorgunluğun biraz azaldığını hissetti. “İşe koyulalım o zaman...”

Girişteki gölgelerde yaşanan ani bir hareketlenme, ikisinin de irkilerek dönmesine sebep oldu. Demir yüzü kasvetli Allanon orada duruyordu.

“Vadiden kuzeye ve güneve gönderilen gözcüler geri döndüler,” diye hafif bir sesle konuştu Druid, ağzından çıkan sözler neredeyse bir fısıltıydı. “Innısbore kıyısında güneve gidenler hiçbir şey bulamamışlar. Ama kuzeye gidenler öyle büyük bir iblis ordusuyla karşılaşmışlar ki Baen Kanyonu’nda bizimle çarpışanlar onların yanında hiç kalır. Kensrowe’un doğu duvarı boyunca güneve iniyorlar. Daha şimdiden Sarandanon’a girmiş olmalılar.”

Ander Elessedil sessizce koca adama bakakaldı, gözlerindeki umit solmuştu.

“Başından beri planları buydu, elf prensi. Sizi zayıf bir kuvvetle burada oyalarken, büyük kuvvet kuzeyde Kensrowe’un etrafından dönecek, Sarandanon’a arkadan yaklaşıp elf ordusunu ikisinin arasında kapana kıştıracaktı. Eğer o gözcüleri göndermiş olmasaydın...”

İmalı bir şekilde sözün gerisini getirmedi. Ander konuşmaya başladı ve durdu, sözler boğazında düğümlendi. Birdenbire gözlerinden yaş boşandı, öfke ve hüsrana yaşları.

“Burada can veren onca adam. Burada ve Halys Geçidi’nde... Ağabeyim, Pindanon... Hepsi Sarandanon’u savunabilmek için öldüler... Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

“Kuzeyden aşağı inen orduda, güçleri şimdiye kadar karşılaştıklarınızı gölgede bırakan iblisler var.” Allanon başını ağır ağır iki yana salladı. “Korkarım karşısında duramayacağınız kadar güçlüler. Çok fazla. Eğer Sarandanon’u daha fazla savunmaya kalkarsanız, burada beklerseniz ya da hatta vadi içindeki herhangi bir savunma hattına gerileseniz bile kesinlikle yok edileceksiniz.”

Ander’in genç yüzü kederliydi. “Öyleyse Sarandanon kaybedildi.”

Allanon başıyla yavaşça onayladı. Elf prensi duraksadı. Bir an için çadırın arka kısmına, kralın bilinçsiz, rüyasız bir uykuya hapsediği, acıdan ve ızdıraplı oğlunun karşısına dikilen gerçeklikten habersiz, şuursuzca yattığı yere göz attı. Kaybedilmişti! Kırılmahattı, Sarandanon, ailesi, ordusu, her şey! İçin için parçalandığını hissetti. Allanon’un eli omzunu kavradı. Arkasına dönmeden, başıyla onayladı.

“Bir an önce ayrılmalıyız.”

Boynu bükük, emri vermek üzere çadırdan dışarı yürüdü.

BÖLÜM 33

Wil Ohmsford Yaban Topraklar'ı hikâyelerde anlatıldığı kadar kasvetli ve tehditkâr buldu. O ve Amberle Mahmuz Kaya'sından ayrıldıklarında öğlen göğü günlük güneşlik olmasına karşın, Yaban Topraklar başı sonu yokmuşçasına bükülmüş, iç içe geçmiş ağaç ve çalı labirentinin dünyadan gizlediği gölgelerin ve nahoş karanlığın karmaşasıydı. Üzeri küf kaplı ağaç gövdeleri budaklanıp eğilmiş, koca dallar örümcek bacakları gibi kıvrılmış, sarmaşıklar ve çalılarla boğulmuş, akkor gümüşten çizgiler halinde ışıldayan dikenli yapraklarla dolmuştu. Vadinin zeminine, karanlıkta ağır ağır çürüyen ölü ağaçlarla çalılar saçılmıştı ve nahoş, yumuşak, süngerimsi bir his veriyorlardı. Küflü, çürümüş ve rutubetli Yaban Topraklar biçimsiz ve garip görünümdeydi. Sanki tabiat toprağa ve içinde serpilen hayata köstek olmuş, sonra kendi içine kapanmıştı, öyle ki tabiatın kendi yavaş ölümünden yükselen pis kokuyu solumak, yemek, içmek bile mümkün olabilirdi.

Vadili eğri büğrü orman yolundan yürüdü, elf kızı da hemen yanındaydı. Etraflarını saran karanlığın içine tedbirli, kaygılı gözlerle bakıyor, uzaklardan karanlığın içinde gezinen ve avlanan varlıkların sesini duyuyordu. Yol bir tüneldi adeta. Orman, duvarları olmuştu, her nasılsa başlarını örten karmaşayı aşır nemli toprağa hafifçe dokunan, belirsiz gün ışığı huzmeleriyle aydınlanıyordu sadece. Bu ormanda hiç kuş yoktu; Wil bunu anında fark etmişti. Kuşlar, gün ışığında uçmak

varken böyle bir karanlıkta yaşamaz, diye düşünmüştü kendi kendine. Alışıldık küçük orman canlılarından bir teki bile yoktu, hatta parlak renkli kelebekler gibi sık rastlanır olanları bile. Burayı mesken tutanlar karanlığa, geceye ve gölgeye terk edilmesi hayırlı olan canlılardı: deri kanatlı, ölüm kokan yarasalar, pis kokulu gölekler ve bataklıklarda yaşayan haşaratla beslenen, yuvalanmış yılanlar ve derisi pullu avcılar, ağaçların arasındaki patikalarda sessiz patileri üzerinde gezinen ipince ve süratli kedimsi yaratıklar. Gölgeleleri bir-iki kez yola düştü ve Vadili ile elf kızı kendilerini korurcasına duraksadılar. Gölgeleler boş patikadaki insanların ormana kaygılı gözlerle bakmaya ve hızlanmaya teşvik ederek geldikleri kadar çabuk yol oldular, karanlığa karıştılar.

Vadili ve elf kızı bir seferinde karanlığın içinde derinlere ilerlerken, muazzam cüsseli bir şeyin hareket ettiğini ve ağaçları, sanki kırılğan çubukları iteliyormuşçasına aralayarak geçtiğini duydular. Yaratık, geçişiyle birlikte ormanın içine çöken durgunlukta gürültüyle soluyordu. Karanlıkta görünmeden, hantalca ilerlerken yolun üzerinde donakalan iki küçük yaratığı ya görmedi ya da görmezlikten geldi. Ağır ağır, dikkatlice hareket edip gitti. Takip eden sessizlikte Vadili ve elf kızı çabucak kaçtılar.

Ormanda yürürlerken yalnızca az sayıda yolcuya rastladılar: biri dışında hepsi de yayan yol alıyordu ve tek istisnanın bindiği at da öylesine sıska ve yaşlıydı ki kanlı canlı görünmekten çok bir hayaleti andırıyordu. Pelerinli ve başlıklı yolcular yanlarından tek tek ve çiftler halinde selam vermeden geçtiler. Yine de başlıklarının gölgesinde başları döndü ve gözleri, kedilerin soğuk merakıyla parladı, sanki gayelerini kestirmeye çalışmışçasına davetsiz misafirlerin ardından uzun uzadıya baktılar. Bu bakışlar karşısında ürperen Güneykaralı ve kız, pelerinli figürler gözden kaybolduktan sonra bile sık sık geriye bakarken buldular kendilerini.

Sonunda yabancı ormanın karanlığından Grimpen Ward'a

adım attıklarında neredeyse gün batıymıydı. Daha yabancı bir halk tasavvur edilemezdi. Bir çukura kurulu olan Grimpen Ward, ayırt edilmeyecek denli birbirine sokulmuş, köhne ahşap kulübelerden kurulu bir topluluktü. Dükkânların, tezgâhların, hanların ve tavernaların tümü kırık döküktü. Cıfcaflı boyaları solmuş ve çatlamıştı. Birçoğunun kepenkleri örtülü, parmaklıkları ve kilitleri kapalıydı. Direklerden ve kapı üstlerinden okunaksız harflerle yazılmış işaret levhaları sallanıyor, dükkân sahiplerinin adlarının altında vaatler ve fiyatlardan oluşan yamalı bir labirent görünümü sunuyordu. Pençelerde ve kapı ağızlarında yağ ve zift lambaları yanmaktaydı; çukura akşam karanlığı çökerken çiğ sarı ışıkları dışarıdaki gölgelere vuruyordu.

Grimpen Ward sakinleri, kasabanın tavernaları ve hanlarında, fiçilerin üzerine atılmış kalaslardan oluşan derme çatma masa ve barlarda, bira ve şarap dolu maşrapa ve kadehlerin etrafında toplanmışlardı. Sesleri gürültülü, kahkahaları kulak tırmalayıcıydı. Her ırktan, ters bakışlı erkek ve kadınlar bir binadan diğerine sürükleniyorlardı, kimi göz alıcı renkler kuşanmış kimi paçavralar içindeydi; kimi lambaların parıltısında cesurca kimi ara sokaklarda sinsice geziniyordu; çoğu sendeliyor, tökezliyor ve içki kokuyordu. Para şıngırdıyor ve sık sık gizlice ya da silah zoruyla çabucak el değiştiriyordu. Şuracıkta kapı ağzına yığılmış biri vardı. Sızana kadar içmiş, elbiseleri soyulmuştu ve cüzdanının yerinde yeller esiyordu. Öte taraftaysa üstü başı paramparça bir beden, karanlık ve dar bir yolda kıpırtısız ve kıvrılmış vaziyette yatıyordu, gırtlakındaki kesikten kan boşanmıştı. Dört bir yanda aç ve çelimsiz köpekler dolanmaktaydı, gölgelerde birer hayalet misali sessizce yürüyorlardı.

Hırsızlar ve caniler, fahişeler ve dolandırıcılar, yaşam, ölüm ve sahte zevk tacirleri. Wil Ohmsford ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Perk'in büyükbabası, Grimpen Ward konusunda haklı çıkmıştı.

Amberle'nin eline sıkı sıkı yapıştı, binaların karmaşasında dolambaçlanan, tekerlek izleriyle dolu yolu takip etti. Şimdi ne yapacaklardı? Ormana geri dönemeyecekleri kesindi, gece vakti olmazdı. Grimpen Ward'da kalmaya gönülsüzdü ama başka bir seçenekleri var mıydı ki? İkisi de yorgun ve açtı. Yatacak bir yer ve sıcak bir yemek yüzü görmeyeli günler geçmişti. Gerçi ikisine de burada kavuşma şansları yok gibiydi. İkisinin de ne bir gecelik konaklama ve yiyeceğin bedeli olacak parası ne de takas edilecek kıymetli bir malı vardı. Her şeylerini Pykon'dan kaçarlarken yitirmişlerdi. Vadili, kasabada çalışma karşılığı yiyecek ve yatacak yer sağlayabilecek birini bulmayı ummuştı ama gördükleri, Grimpen Ward'da bu mizaçta birinin yaşamadığına delaletti.

Körkütük sarhoş bir gnom ona doğru tökezleyip genç adamın pelerinini yokladı. Wil adamı telaşla iteledi. Gnom sokağa serildi ve yattığı yerde göğü doğru aptalca gülmeye başladı. Vadili ona bir an baktı, sonra Amberle'nin kolunu kavrayıp adımlarını hızlandırdı.

Karşılarında başka sorunlar da yok değildi hani. Grimpen Ward'dan ayrıldıktan sonra yollarını nasıl bulacaklardı? Önlerrindeki yabanklıkta çabucak kaybolmaktan nasıl sakınacaklardı? Kendilerine rehberlik edecek birine muhtaçtılar ama Grimpen Ward'da kime güvenebilirlerdi? Eğer nereye gideceklerine dair bir fikirleri olmadan yola devam etmeye mecbur olurlarsa, Güvenli Kale'nin tünellerini ve Kanateşi'ni bulup kaçmaya başlamalarından çok önce Wil'in elftaşlarını kullanması ya da en azından kullanmaya kalkışması gerekecekti. Bunu yaptığı anda iblisleri üzerine çekecekti. Yine de taşları kullanmadan veya bir rehberin yardımı olmaksızın Güvenli Kale'yi bulma şansları sıfırdı, hele bunu yapmak için önlerinde koca bir yıl değil de sayılı günler varken.

Wil çaresizce durakladı, kasabadaki binaların aydınlık pencere ve kapılarına, içeride kaynaşan gölgeli figürlere, arka plandaki yabanklığa ve gece göğüne baktı. Bu, umarsız bir ikilemdi ve nasıl çözeceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

“Wil.” Amberle telaşla onun kolunu çekti. “Bu sokaktan uzaklaşalım.”

Vadili, kızı bir bakış fırlatıp başıyla onayladı. Her şeyin bir sırası vardı. Geceyi geçirecek bir yer, yiyecek bir şeyler bulmalarıydı. Gerisi beklemek zorundaydı.

Amberle’nin eli elinde, iki yandaki taverna ve hanları inceleyerek yolun ortasına kadar geri döndü. Henüz on beş metre kadar ilerlemişlerdi ki Vadili bir bodur çam korusunun içinde diğer binalardan daha içerlek, iki katlı bir han olduğunu fark etti. Giriş katının pencerelerinde ışık vardı, ikinci katın pencereleriye karanlıktı. Burada yüksek seslerden ya da bet sesli kahkahalardan eser yoktu ya da en azından ses ve kalabalık azdı.

Wil hanın karşısındaki avluya yürüdü ve ana salona açılan pencerelerin çizgili camından içeri baktı. Her şey sakın görünüyordu. Başını kaldırdı. Direğe asılı işaret, mekânın Mum Işığı Hanı olduğunu belirtiyordu. Bir an daha durakladı, sonra kararını verdi. Bir hayli endişeli gözükten Amberle’ye başıyla yatıştırıcı bir işaret verip onu kapıdan ve çamların arasındaki yoldan geçirdi. Hanın kapıları yaz gecesine karşı açık duruyordu.

Birdenbire “Kukuletanı ört,” dedi kızı ve o boş boş bakınca bunu onun yerine yapıverdi. Kıza, kendi kararsızlığını gizleyen bir gülücük verdikten sonra onun elini sımsıkı tutup eşikten içeri adımını attı.

Oda, yağ lambalarından ve pipolardan yükselen dumanla göz gözü görmez bir halde ve tıksık tıksık. Önde kısa bir tezgâh duruyordu ve bir grup kaba görünümlü erkek ile kadın etrafında kümelenmiş, biralarını içip kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Salonun gerisini etrafına tabure dizili masalar doldurmuştu ve bu masaların birkaçı içkilerine doğru eğilmiş, kısık sesle konuşan pelerinli figürler tarafından işgal edilmişti. Bu odadan, binanın geri kalan kısımlarına birkaç kapı açılıyor ve sol duvardan bir merdivenden yükselip karanlıkta kaybolu-

vordu. Zemin aşınmış ve çatlamıştı; tavan köşelerinden örümcek ağları sarkıyordu. Girişin hemen yanında ihtiyar bir tazi, etli bir kemigi keyifle kemirmekteydi.

Wil Amberle'yi odanın arkasına, üzerinde sadece cılız ışıklı, şişman bir mumun bulunduğu küçük bir masaya götürdü. Onlar geçerlerken birkaç baş kalktı ya da baktı, sonra aynı süratle tekrar bakışlarını kaçırdılar.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Amberle kaygıyla, ses tonunu kimsenin kulak misafiri olamayacağı kadar alçak tutmaya çabalıyordu.

Wil başını salladı. "Sadece biraz sabırlı ol."

Çok geçmeden, hiç de sevecen gözükmeyen, yaşı belirsiz tombul bir kadın oflaya pufloya yanlarına yaklaştı. Kadın koluna savrukça bir havlu atmıştı. O geldiği sırada, Wil kadının fena topalladığını fark etti. Bu topallamayı tanıdığını düşündü ve zihninde bir düşünce berraklaşmaya başladı.

"İçecek bir şeyler?" diye sordu kadın.

Wil keyifle gülümsedi. "İki bardak bira."

Kadın yorumda bulunmadan uzaklaştı. Wil gidişini seyretti.

"Ben bira sevmem," diye karşı çıktı Amberle. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sıcakkanlı davranıyorum. Kadının nasıl topalladığına dikkat ettin mi?"

Elf kızı onu uzun uzadıya süzdü. "Bunun bizimle ne alakası var?"

Wil güldü. "Çok alakası var. İzle de gör."

Bir süre sessizce oturdular, sonra kadın bira bardaklarıyla geri döndü. Onları masaya bırakıp geriledi, şişman elini bir tutam dolaşık, ak düşmüş saçın arasında gezdirdi.

"Hepsi bu mu?"

"Yemeginiz var mı?" diye sordu Wil birasını yudumlayarak. Amberle bardağa dokunmamıştı bile.

"Haşlama, ekmek, peynir, belki biraz da kek. Taze taze, bugün pişti."

"Hmmm. Yemek pişirmek için sıcak bir gün "

"Gerçekten de sıcak. Hem de emek kaybı. Kimsenin yedigi yok."

Wil başını anlayışla salladı. "Böyle bir emeğin boşa gitmesine göz yummamalı."

Burnundan soluyarak, "Çocu içmeyi tercih ediyor," diye söylendi şişman kadın. "Ben de öyle yapardım herhalde, tabii vaktim olsaydı."

Wil sırtıttı. "Sanırım. Hanı tek başınıza mı işletiyorsunuz?"

"Ben ve oğullarım." Kadın biraz ısınmıştı, kollarını göğsüne kavuşturdu. "Kocam kaçtı. Oğlanlar kafayı çekip kumar oynamadıkları vakit bana yardım ederler. Pek sık değil yani. Eger şu bacağım olmasa tek başıma altından kalkardım. İkide bir kramp giriyor. Acıdan gözümünden yaş geliyor."

"Isı uygulamayı denediniz mi?"

"Denemez olur muyum? Hafifletiyor biraz."

"Bitki karışımları?"

Kadın tükürdü. "Beş para etmez."

"Epey büyük bir sorun. Ne kadar zamandır böyle?"

"Ah, sanırım yıllardır. Saymayı bıraktım, bu konuda kafa yormanın faydası yok."

"Pekâlâ." Wil düşünceli gözüküyordu. "Yemek kulaga iyi geliyor. Sanırım deneyeceğiz, ikimize de birer tabak."

Mum Işığı Hanı'nın sahibesi başıyla onayladı ve tekrar uzaklaştı. Amberle hemen öne eğildi.

"Tüm bunları nasıl ödemeyi planlıyorsun? Tek kuruşumuz yok."

"Biliyorum," diye yanıtladı Vadili etrafına bakınarak. "Faraaya ihtiyacımız olacağımı sanmıyorum."

Amberle neredeyse ona vuracaktı gibiydi. "Bunu tekrar yapmayacağına söz vermiştin. Planladığın şeyi gerçekleştirmeden önce bana söyleyeceğine söz vermiştin. Anımsadın mı? Geçen sefer gezginlerleken böyle bir şeyi denediğinde az kalsın canımızdan oluyorduk. Bu insanlar gezginlerden katbekat tehlikeli görünüyorlar."

Amberle'nin eline sıkı sıkı yapıştı, binaların karmaşasında dolambaçlanan, tekerlek izleriyle dolu yolu takip etti. Şimdi ne yapacaklardı? Ormana geri dönemeyecekleri kesindi, gece vakti olmazdı. Grimpen Ward'da kalmaya gönülsüzdü ama başka bir seçenekleri var mıydı ki? İkisi de yorgun ve açtı. Yatacak bir yer ve sıcak bir yemek yüzü görmeyeli günler geçmişti. Gerçi ikisine de burada kavuşma şansları yok gibiydi. İkisinin de ne bir gecelik konaklama ve yiyeceğin bedeli olacak parası ne de takas edilecek kıymetli bir malı vardı. Her şeylerini Pykon'dan kaçarlarken yitirmişlerdi. Vadili, kasabada çalışma karşılığı yiyecek ve yatacak yer sağlayabilecek birini bulmayı ummuştu ama gördükleri, Grimpen Ward'da bu mizaçta birinin yaşamadığına delaletti.

Körkütük sarhoş bir gnom ona doğru tökezleyip genç adamın pelerinini yokladı. Wil adamı telaşla iteledi. Gnom sokağa serildi ve yattığı yerde göğе doğru aptalca gülmeye başladı. Vadili ona bir an baktı, sonra Amberle'nin kolunu kavrayıp adımlarını hızlandırdı.

Karşılarında başka sorunlar da yok değildi hani. Grimpen Ward'dan ayrıldıktan sonra yollarını nasıl bulacaklardı? Önlerindeki yabanlıkta çabucak kaybolmaktan nasıl sakınacaklardı? Kendilerine rehberlik edecek birine muhtaçtılar ama Grimpen Ward'da kime güvenebilirlerdi? Eğer nereye gideceklerine dair bir fikirleri olmadan yola devam etmeye mecbur olurlarsa, Güvenli Kale'nin tünellerini ve Kanateşi'ni bulup kaçmaya başlamalarından çok önce Wil'in elftaşlarını kullanması ya da en azından kullanmaya kalkışması gerekecekti. Bunu yaptığı anda iblisleri üzerine çekecekti. Yine de taşları kullanmadan veya bir rehberin yardımı olmaksızın Güvenli Kale'yi bulma şansları sıfırdı, hele bunu yapmak için önlerinde koca bir yıl değil de sayılı günler varken.

Wil çaresizce durakladı, kasabadaki binaların aydınlık pencere ve kapılarına, içeride kaynaşan gölgeli figürlere, arka plandaki yabanlığa ve gece göğüne baktı. Bu, umarsız bir ikilemdi ve nasıl çözeceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

“Wil.” Amberle telaşla onun kolunu çekiştirdi. “Bu sokaktan uzaklaşalım.”

Vadili, kıza bir bakış fırlatıp başıyla onayladı. Her şeyin bir sırası vardı. Geceyi geçirecek bir yer, yiyecek bir şeyler bulmalıydı. Gerisi beklemek zorundaydı.

Amberle’nin eli elinde, iki yandaki taverna ve hanları inceleyerek yolun ortasına kadar geri döndü. Henüz on beş metre kadar ilerlemişlerdi ki Vadili bir bodur çam korusunun içinde diğer binalardan daha içerlek, iki katlı bir han olduğunu fark etti. Giriş katının pencerelerinde ışık vardı, ikinci katın pencereleriye karanlıktı. Burada yüksek seslerden ya da bet sesli kahkahalardan eser yoktu ya da en azından ses ve kalabalık azdı.

Wil hanın karşısındaki avluya yürüdü ve ana salona açılan pencerelerin çizgili camından içeri baktı. Her şey sakın görünüyordu. Başını kaldırdı. Direğe asılı işaret, mekânın Mum Işığı Hanı olduğunu belirtiyordu. Bir an daha durakladı, sonra kararını verdi. Bir hayli endişeli gözükten Amberle’ye başıyla yatıştırıcı bir işaret verip onu kapıdan ve çamların arasındaki yoldan geçirdi. Hanın kapıları yaz gecesine karşı açık duruyordu.

Birdenbire “Kukuletanı ört,” dedi kıza ve o boş boş bakınca bunu onun yerine yapıverdi. Kıza, kendi kararsızlığını gizleyen bir gülücük verdikten sonra onun elini sımsıkı tutup eşikten içeri adımını attı.

Oda, yağ lambalarından ve pipolardan yükselen dumanla göz gözü görmez bir halde ve tıkiş tıkişti. Önde kısa bir tezgâh duruyordu ve bir grup kaba görünüşlü erkek ile kadın etrafında kümelenmiş, biralarını içip kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Salonun gerisini etrafına tabure dizili masalar doldurmuştu ve bu masaların birkaçı içkilerine doğru eğilmiş, kısık sesle konuşan pelerinli figürler tarafından işgal edilmişti. Bu odadan, binanın geri kalan kısımlarına birkaç kapı açılıyordu ve sol duvardan bir merdivenden yükselip karanlıkta kaybolu-

yordu. Zemin aşınmış ve çatlamıştı; tavan köşelerinden örümcek ağları sarkıyordu. Girişin hemen yanında ihtiyar bir tazi, etli bir kemiyi keyifle kemirmekteydi.

Wil Amberle'yi odanın arkasına, üzerinde sadece cılız ışıklı, şişman bir mumun bulunduğu küçük bir masaya götürdü. Onlar geçerlerken birkaç baş kalktı ya da baktı, sonra aynı süratle tekrar bakışlarını kaçırdılar.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Amberle kaygıyla, ses tonunu kimsenin kulak misafiri olamayacağı kadar alçak tutmaya çabalıyordu.

Wil başını salladı. "Sadece biraz sabırlı ol."

Çok geçmeden, hiç de sevecen gözükmeyen, yaşı belirsiz tombul bir kadın oflaya pufloya yanlarına yaklaştı. Kadın koluna savrukça bir havlu atmıştı. O geldiği sırada, Wil kadının fena topalladığını fark etti. Bu topallamayı tanıdığını düşündü ve zihninde bir düşünce berraklaşmaya başladı.

"İçecek bir şeyler?" diye sordu kadın.

Wil keyifle gülümsedi. "İki bardak bira."

Kadın yorumda bulunmadan uzaklaştı. Wil gidişini seyretti.

"Ben bira sevmem," diye karşı çıktı Amberle. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sıcakkanlı davranıyorum. Kadının nasıl topalladığına dikkat ettin mi?"

Elf kızı onu uzun uzadıya süzdü. "Bunun bizimle ne alakası var?"

Wil güldü. "Çok alakası var. İzle de gör."

Bir süre sessizce oturdular, sonra kadın bira bardaklarıyla geri döndü. Onları masaya bırakıp geriledi, şişman elini bir tutam dolaşık, ak düşmüş saçın arasında gezdirdi.

"Hepsi bu mu?"

"Yemeginiz var mı?" diye sordu Wil birasını yudumlayarak. Amberle bardağa dokunmamıştı bile.

"Haşlama, ekmek, peynir, belki biraz da kek. Taze taze, bugün pişti."

“Hmmm. Yemek pişirmek için sıcak bir gün.”

“Gerçekten de sıcak. Hem de emek kaybı. Kimsenin yedigi yok.”

Wil başını anlayışla salladı. “Böyle bir emeğin boşa gitmesine göz yummamalı.”

Burnundan soluyarak, “Çogu içmeyi tercih ediyor,” diye söylendi şişman kadın. “Ben de öyle yapardım herhalde, tabii vaktim olsaydı.”

Wil sırttı. “Sanırım. Hanı tek başınıza mı işletiyorsunuz?”

“Ben ve oğullarım.” Kadın biraz ısınmıştı, kollarını göğsüne kavuşturdu. “Kocam kaçtı. Oğlanlar kafayı çekip kumar oynamadıkları vakit bana yardım ederler. Pek sık değil yani. Eğer şu bacağım olmasa tek başıma altından kalkardım. İkide bir kramp giriyor. Acıdan gözümünden yaş geliyor.”

“Isı uygulamayı denediniz mi?”

“Denemez olur muyum? Hafifletiyor biraz.”

“Bitki karışımları?”

Kadın tükürdü. “Beş para etmez.”

“Epey büyük bir sorun. Ne kadar zamandır böyle?”

“Ah, sanırım yıllardır. Saymayı bıraktım, bu konuda kafa yormanın faydası yok.”

“Pekâlâ.” Wil düşünceli gözüküyordu. “Yemek kulağa iyi geliyor. Sanırım deneyeceğiz, ikimize de birer tabak.”

Mum Işığı Hanı’nın sahibesi başıyla onayladı ve tekrar uzaklaştı. Amberle hemen öne eğildi.

“Tüm bunları nasıl ödemeyi planlıyorsun? Tek kuruşumuz yok.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Vadili etrafına bakınarak. “Paraya ihtiyacımız olacağını sanmıyorum.”

Amberle neredeyse ona vuracakmış gibiydi. “Bunu tekrar yapmayacağına söz vermiştin. Planladığın şeyi gerçekleştirmeden önce bana söyleyeceğine söz vermiştin. Anımsadın mı? Geçen sefer gezginlerleyken böyle bir şeyi denediğinde az kal-sın canımızdan oluyorduk. Bu insanlar gezginlerden katbekat tehlikeli görünüyorlar.”

“Bilivorum, biliyorum ama birdenbire aklıma geliverdi işte. Yiyecek yemek ve yatacak yer bulmak zorundayız ve bu, ikisi için de en iyi yolmuş gibi geliyor.”

Elf kızının yüzü başlığının gölgelerinde gerildi. “Buradan hoşlanmıyorum Wil Ohmsford. Bu handan, bu kasabadan, bu insanlardan, hiçbirinden. Yemek ve yatak olmadan da başımızın çaresine bakardık.”

Wil başını iki yana salladı. “Yapabilirdik ama yapmayacağız. Şşşt, kadın geri geliyor.”

Kadın onların akşam yemeğiyle geri dönmüştü. Dumanı tüten tabakları masaya bırakmış, gitmek üzereydi ki Wil seslendi.

“Biraz durun,” diye rica etti ondan. Han sahibesi tekrar onlara döndü. “Bacağınızı düşünüyordum da. Belki yardımcı olabilirim.”

Kadın ona kuşkuyla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Wil omuz silkti. “Şey, sanırım acıyı durdurabilirim.”

Kuşkulu bakış daha da yoğunlaştı. “Neden benim için böyle bir şey yapasın ki?” Kadının yüzü asılmıştı.

Wil gülümsedi. “İş. Para.”

“Çok param yok.”

“O zaman bir değiş tokuşa ne dersiniz? Bira, akşam yemeği ve bir gecelik konaklama karşılığında acıyı durduracağım. Yeterince adil mi?”

“Yeterince adil.” Kadının tombul bedeni Wil’in yanındaki tabureye hızla çöküverdi. “Peki, yapabilecek misin?”

“Bir fincan sıcak çay ve temiz bir bez getirirseniz görürüz.”

Kadın derhal ayağa fırladı ve salma salına mutfağa gitti. Wil belli belirsiz gülümseyerek onun gidişini seyretti. Amberle başını iki yana salladı.

“Ne yaptığını biliyorsundur umarım.”

“Ben de bildiğimi ümit ediyorum. Bilmeme ihtimalime karşın, sen yemeğini hemen yesen iyi olur.”

Kadın çay ve bezle döndüğünde yemeklerinin büyük kıs-

mını yemişlerdi. Wil kadının arkasından barda toplanmış müşterilere baktı. Birkaç baş onlara dönmeye başlamıştı. Ne olursa olsun, diye düşündü, dikkatleri üzerinde toplamak istemiyordu. Başını kadına kaldırıp gülümsedi.

“Bunu yalnız yapmalıyız. Gidebileceğimiz bir yer var mı?”

Kadın omuz silkti ve onları kapalı kapıların birinden geçirip içinde yalnızca altı tabure, bir masa ve kandil bulunan küçük bir odaya soktu. Kandili yaktı, kapıyı örttü. Üçü de oturdular.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu kadın.

Vadili belindeki keseden tek bir kurumuş yaprak çıkardı, ezip toza dönüştürdü ve çaya kattı. Biraz karıştırdı, sonra kadına geri verdi.

“İçip bitirin. Biraz uykunuzu getirecek, o kadar.”

Kadın içeceği bir an inceledi, sonra içti. Wil boşalan bardağı aldı, içine bir başka yaprak attı ve beraberinde getirdiği birasından azıcık ekledi. Bunları yavaşça karıştırdı ve yaprağın kaybolmasını izledi. Amberle masanın karşı tarafından başını iki yana sallıyordu.

“Bacığınızı şu tabureye koyun,” diye buyurdu Wil, kadına önündeki boş tabureyi işaret ederek. Kadın itaatkârca bacağını yerleştirdi. “Şimdi eteğinizi sıyrın.”

Han sahibesi ona, kendisine yönelik niyetinin ne olduğunu kestirmeye çalışmışçasına sorgulayıcı bir bakış attı, ardından eteğini uyluğuna kadar sıyırdı. Bacığı kash, damarlı ve koyu renk beneklerle doluydu. Wil bezi fincandaki karışıma batırıp kadının bacağına ovalamaya başladı.

“Biraz gıcıkıyor,” diye kıkırdadı kadın.

Wil cesaret verircesine gülümsedi. Fincandaki karışım bittiğinde bir kez daha kesesine uzandı ve bu sefer bir ucu yuvarlak, uzun bir gümüş iğne çıkardı. Kadın irkilerek öne eğildi.

“Onu bana saplamayacaksın, değil mi?”

Wil başıyla ağır ağır doğruladı. “Hissetmeyeceksiniz. Sadece bir dokunuş.” İğneyi yavaşça, masanın orta yerinde yanan

kandilin ateşinden geçirdi. "Şimdi hiç kıpırdamayın," diye emretti.

Yavaşça ve özenle iğneyi kadının bacağına, dizin hemen yukarısına, sadece yuvarlak başı kalan dek batırdı. Bir an orada tuttu, sonra geri çekti. Kadın yüzünü hafifçe buruşturdu. Gözlerini yumup tekrar açtı. Wil geriye yaslandı.

"Hepsi bu kadar," dedi, gerçekten de hepsinin bundan ibaret olmasını dileyerek. "Ayaga kalkıp yürüyün."

Şaşırان kadın ona bir an bakıp kaldı, sonra eteğini bir hisımla indiriverip ayaga fırladı. Sakınarak masadan uzaklaştı, hasta bacağına test etti. Sonra ansızın etrafında döndü, sert yüzü geniş bir sırıtmayla kırışmıştı.

"Geçti! Acı sona erdi! Aylardır ilk kez!" Coşkuyla gülüyordu. "İnanamıyorum. Bunu nasıl becerdin?"

"Sihir." Wil memnuniyetle gülümsedi, sonra bu lafın ağzından hiç çıkmamış olmasını diledi. Amberle ona öfkeli bir bakış savurdu.

"Sihir, ha?" Kadın başını iki yana sallayarak birkaç adım daha attı. "Eğer öyle diyorsan öyledir. Gerçekten de sihir gibi. Hiç acı yok."

"Şey, aslında sihir değildi..." diye yeniden konuşmaya başladı Wil ama kadın daha şimdiden kapının yolunu tutmuştu.

"Kendimi çok iyi hissediyorum. Herkese bedava içki ısmarlayacağım." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Bunu duyduklarında yüzlerinin halini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, bekleyin..." diye bağırdı Wil ardından ama kapı kapanmış, kadın gitmişti. "Kahretsin," diye mırıldandı, kadına ağzını açmaması için yemin ettirmeyi akıl edemediğinden kendine sövdü.

Amberle kollarını sakince kavuşturup gözlerini ona dikmişti. "Bunu nasıl becerdin?"

Wil omuz silkti. "Ben bir Şifacı'yım, unuttun mu? Storlar bana ağrılar ve acılar konusunda birkaç şey öğrettiler." Sır vericesine öne eğildi. "Sorun şu ki şifa uzun süreli değil."

“Değil mi?” Amberle dehşet içinde kalmıştı.

Wil bir parmağını dudaklarına götürdü. “Sadece geçici. Yarın sabah ağrı geri dönmüş olacak, o saatten önce sınışmış olsak iyi ederiz.”

“Wil, o kadına yalan söyledin,” diye bağırdı elf kızı. “Ona, kendisini iyileştireceğini söylemiştin.”

“Hayır, söylediğim bu değildi. Ona, acıyı durdurabileceğimi söyledim. Onun için bir gece ferahlık, bizim içinse bir gecelik uyku ve akşam yemeği. Adil bir alışveriş.”

Amberle suçlarcasına baktı ve yanıt vermedi.

Wil içini çekti. “Eğer içini rahatlatacaksa, ağrı eskisi kadar kötü olmayacak. Ama onun durumunu düzeltmek hiçbir Şifacının elinden gelmez. Sürdürdüğü yaşantıyla, yaşıyla, kilosuyla ve bana bağlı olmayan birçok etkenle ilgili bir şey. Onun için yapabileceğimin en iyisini yaptım. Lütfen makul olur musun?”

“Ağrı yeniden başladığında kullanması için ona bir şey verebilir misin?”

Vadili uzandı ve kızın ellerini kavradı. “Sen gerçekten çok ince bir insansın, bunu biliyor musun? Evet, ona ağrı için bir şeyler verebilirim. Ama biz gittikten sonra bulması için bırakacağım, itirazın yoksa.”

Diğer odadan işitilen ani bir cırcuna Wil’in ayağa fırlamasına sebep oldu ve kapıya gidip hafifçe araladı. Daha önceleri han neredeyse tamamen boştu. Şimdiyse sağlığa kavuştuğunu neşeyle anlatan han sahibesinin maskaralığı ve bedava içki vadedi yüzünden sokaktaki insanlar doluştukça salon tıklım tıklım olmuştu.

“Gitme zamanı,” diye mırıldandı Wil ve Amberle’vi hemen odadan çıkarttı.

On, on iki adım atmışlardı ki kadın tiz bir sesle bağırdı ve onları durdurmak için üzerlerine yurudu. Başları sallandı ve parmaklar Vadilinin rahatını kaçırarak tarzda Wil’i işaret etti.

“Siz ikiniz, birer bira içmez miydiniz?” diye teklifte bulundu şişman kadın. Eliyle Wil’in omzuna bir şaplak vurdu ve

ayaklarını neredeyse yerden kesti. Wil hafifçe gülümsemeyi başardı.

“Sanırım biraz uyumalıyız. Önümüzde çok yol var ve gerçekten çok yorulduk.”

Kadın burnundan soludu. “Kalıp kutlayın. Ödemeniz gerekmiyor. Canınız ne çekerse için.”

Wil başını iki yana salladı. “Sanırım biraz uyumamız en iyisi.”

“Uyumak mı? Bu gürültü patırtıda mı?” Kadın omuz silkti. “On numaralı odayı alm. Üst katta, koridorun sonundadır. Hanın arka kısmına bakar. Sizin için belki biraz daha sakın olabilir.” Durakladı. “Artık ödeştik, değil mi? Artık sana borcum yok.”

Uzaklaşmaya can atan Wil, “Hiçbir borcun yok,” diye onu temin etti.

Hancı kadın ağzını yayarak sırttı. “Biliyor musun, ucuza gittin. Yaptığın şey için istediğinin on katını seve seve ödedim. Bira, yemek ve yatağın bedeli acısız birkaç saat ederdi! Bu ülkede bir yerlere varmak istiyorsan kafanı çalıştırmak zorundasın. Bu küçük tavsiyeyi aklımdan çıkartma, elfçik. Bedava.”

Kaba bir kahkaha savurup tekrar bara döndü. Bedava içki faslı sona ermişti. Böyle büyük bir kalabalıktan kazanılacak hayli para vardı. Kadın bozuk paraları iştahla toplayarak tezgâh boyunca seğirtti.

Wil Amberle’nin kolunu yakalayıp onu masadan merdivenlere ve üst kata götürdü. Müşterilerin bakışları onları izledi.

“Bir de onun için tasalanıyordun,” diye mırıldandı Vadili, üst kat koridoruna ulaşip ilerlemeye başladıklarında.

Amberle güldü ve hiçbir şey söylemedi.

BÖLÜM 34

Odalarının kapısından gelen gürültüyü işittiklerinde ancak birkaç saat uyumuşlardı. Önce Wil uyandı, irkilerek doğruldu ve gözlerini koyu gece karanlığının içine dikti. Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Ayak sürümeler, fısıltılar, kesik solumalar. İblisler değil, dedi hemen kendi kendine ama içindeki ürperti yatışmak bilmiyordu. Eller usulca kurtarmaya çalıştıkça, kapı mandalı sallanıyordu.

Amberle de uyanmış, yanına oturmuştu. Kestane rengi upuzun saçlarının gölgesinde yüzü bembeyazdı. Wil bir parmağını dudaklarına götürdü.

“Burada bekle.”

Sessizce yatağından inip kapıya yaklaştı. Mandal sallanmaya devam ediyordu ama Vadili yukarıdaki sürgüyü çekmişti, bu yüzden oda emniyetliydi. Kapıya doğru eğilip dinledi. Dışarıdan gelen sesler alçak ve boğuktu.

“Dikkatli ol ahmak... Sadece yukarı kaldır...”

“Kaldırıyorum! Işığın önünden çekil!”

“Vakit kaybı. Kırıp girelim... Yeterince kalabalığız.”

“Büyü kullanırsa sayımız kâfi gelmez.”

“Altın için riske değer... Kırın!”

Biranın peltekliğiyle süslü fısıltılar, homurtular ve kesik solumalarla karışık seslerin tartışması devam etti. Vadili, dışarıda en az yarım düzine adam olduğuna karar verdi. Büyük

ihumalle hanç kadının mucizevi iyileşme hikâyesini duyan ve hikâyenin veniden anlatılıken kazandığı güzelliklere kendini kaptıran bir boşboğazın sözlerine kapılmış hırsızlar ve canilerdi bunlar. Wil kapıdan uzaklaşıp el yordamıyla yatağı bulmak için uzandı. Amberle'nin eli koluna yapıştı.

"Buradan çıkmak zorundayız," diye fısıldadı kıza.

Kız sestni çıkarmadan yataktan kalkıp karanlığa daldı. Elbiseleriyle yatmışlardı ve seyahat pelerinleriyle çizmelerini giymeleri yalnızca bir an sürmüştü. Wil odanın arkasındaki pencereye koşup açtı. Hemen aşağıda verandanın çatısı uzanıyordu. Çatının kenarından aşağısı birkaç metre yükseklikteydi. Wil Amberle'yi bulmak için geri döndü ve onu pencereye getirdi.

"Dışarı çık," diye fısıldadı ve koluna girdi.

Aynı anda koridordan yüksek sesli bir küfür geldi ve ağır bir gövde, tahtaları çatlatıp metal perçinleri yerinden oynatarak kapıya çarptı. Hırsız adaylarının sabrı taşmıştı. Wil saldırganların tamamen içeri girip girmediklerine bakarak elf kızının neredeyse candan dışarı itekledi. Girmemişlerdi. Kapı hâlâ yerinde duruyordu. Ama o sırada kapıya tekrar vuruldu. Sürgü bu sefer pes etti. Odaya birbirlerinin üzerine kapaklanan, haykıran, küfreden bir grup pelerinli figür doluştu.

Wil sırada ne olduğunu görmek için beklemedi. Pencereye ürmanıp hemen verandanın çatısına sıçradı.

"Atla!" diye bağırdı önünde çömelen Amberle'ye.

Elf kızı kenardan kaydı ve aşağıdaki toprağa düştü. Bir an sonra Wil de yanındaydı. Yukarıda, açık pencereden sarkan pelerinli figürler öfkeyle bağırıyorlardı. Wil Amberle'yi binanın gölgelerine çekti, sonra telaşla etrafına bakındı.

"Hangi yöne?" diye mırıldandı, birdenbire kafası karışmıştı.

Amberle ağzını açmaksızın onun elini tuttu ve duvarın sonuna kadar koştu, sonra hanın yanındaki binaya atıldı. Takipçilerinin bağırıışları aniden yükseldi, bunu veranda çatısına vuran ayak sesleri izledi. Vadili ve elf kızı binaların karanlı-

gında duvarlar boyunca geçitlerden, koridorlardan, daracık sokaklardan koşarak nihayet ana yolun kıyısına geri döndüler.

Bağırışlar hâlâ onları izliyordu. Grimpen Ward uyanıvermiş gibiydi, çevrelerindeki karanlık binaların tümünde birden ışıklar yakılıyor, öfkeli sesler yükseliyordu. Amberle yolun ortasına koşmaya başladı ama Wil onu hemen geri çekti. Otuz metreden az bir mesafede, Mum Işığı Hanı'nın önünde birkaç kara şekil yola yayılmış, etraflarındaki gölgeleri dikkatle tarıyorlardı.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı Vadili.

Duvarın sonuna varıncaya dek geldikleri yoldan geri döndüler. Ormanın karanlık zemini önünde bir dizi baraka ve tezgâh kümelenmişti. Wil bocaladı. Eğer ormana kaçmaya çalışırlarsa yollarını çaresizce kaybedeceklerdi. Ana yolun Grimpen Ward'dan çıkıp güneye kıvrıldığı yere dönmeliydiler. Kasabayı bir kez geride bıraktılar mı, muhtemelen daha fazla takip edilmezlerdi.

Binanın arkasında gözlerini dört açıp ilerlediler. Duvarlar ve çitler onları iki yandan sıkıştırıyor, çöp tenekeleri yollarını kesiyordu. Ama bağırışlar şimdi dinmişti ve ilerideki binalar hâlâ karanlıktı. Birkaç dakika sonra takipten kurtulmaları işten bile değildi.

Bir erzak dükkânının arkasında, bir sıra ahırın arasından geçen daracık bir sokağa saptılar. Kokularını alan atlar hafifçe kişneyip bölmelerinin içinde sabırsızca ayaklarını yere vurdu. Önlerinde, bir sıra barakanın ötesinde küçük bir çayır uzanıyordu.

Wil, yanında Amberle'yle çayırın çiti boyunca koşmaya başladı. Ancak birkaç adım atmıştı ki arkalarından tiz sesli bir bağırışı yükseldi. Erzak dükkânının gölgelerinden bir silüet çıktı. Kollarının sallıyor, yüksek sesle bağırıyordu. İlerideki binalardan yanıtlayan bağırışlar geldi. Keşfedilişlerinin anılığıyla ürken Vadili ve elf kızı, kaçma telaşıyla birbirlerine takılıp vere düştüler.

Takipçi bir anda üzerlerine çullandı. Kollar savruldu, yumruklar çılgınca indi. Amberle yuvarlanarak kurtulurken, Wil leş gibi bira kokan adaleli, dayanıklı adamla boğuştu. Elleriyle saldırganın pelerini kavrıdı. Ani bir asılışla adamı yandan, çayıra doğru fırlattı. Adamın kafası çit tahtalarına vururken sert bir çatırtı geldi ve adam yere yığıldı.

Wil ayağa kalkmaya uğraştı. Erzak dükkânının üst katındaki odalarda ve çevreleyen binalarda ışıklar yanmıştı. Arkalarındaki karanlıkta, gecenin içinden meşaleler göz kırpyordu. Takibin sesleri her yandan gelmekteydi. Vadili Amberle'nin elini tuttu ve çayıra doğru, barakalar boyunca koştu. Oradan ana yola saptılar, kepenkleri kapalı iki binanın arasından geçen daracık bir sokağa girdiler. Gölgeler yollarını karartmıştı ve ikisi de görmeksizin koştu. Wil öndeydi. İleride, yol ortasının toprak çizgisi görünmeye başlamıştı.

"Wil!" diye bağırdı Amberle uyarmak için.

Çok geçti. Vadilinin gözleri elf kızının kiler kadar keskin değildi ve Wil sokağa enlemesine konulmuş bir tahta yığınına takıldı. Kapaklandı ve başını binanın kenarına vurdu. Acı başında patladı ve bir anlığına bilincini tamamen yitirdi. Sonra, her nasılsa tekrar ayağa kalkmış, başı fırl fırl dönerken zikzaklar çizerek ilerliyordu. Amberle'nin sesi, kulaklarında hafif bir vızıltıydı adeta. Alnını tuttu, elini çektiğinde kana bulanmış olduğunu gördü.

Elf kızı bir anda yanında bitmiş, kollarını Wil'in beline sımsıkı dolamıştı. Vadili kendisini sokağın ilerisindeki aydınlığa doğru sendelemeye zorlayarak hafifçe kıza yaslandı. Tekrar gözlerinin karardığını hissedip bununla savaştı. Hareket etmek zorundaydı, uyanık kalmalıydı. Amberle telaşlı bir sesle konuşuyordu ama Wil sözcükleri seçemiyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Böyle aptalca bir şeyin gerçekleşmesine nasıl izin verebilmişti?

Sendeleyerek sokaktan çıktılar ve bir verandanın gölgesine saptılar. Veranda boyunca beraberce sendelediler. Elf kızı Va-

diliyi ayakta tutmak için mücadele veriyordu. Kan Wil'in gözlerine dolmuşmuş, onu daha da kör etmişti. Öfkeyle söylendi.

Aniden Amberle'nin şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu işitti. Görüşünü engelleyen pusun arasından, karanlıktan karma-karışık gölgelerin çıkışını izledi. Alçak ve kaba seslerle ikaz dolu bir tıslama geldi. Derken Amberle gitmişti ve kendisinin de kaldırıldığını hissetti. Güçlü eller onu karanlığın içinden aceleyle taşıdılar. Net göremeyen gözlerinin önünde bir meşalenin hareketiyle karışık bir renk burgacı vardı. Sonra tekrar taşındığını hissetti, bu sefer çadır bezi kapıların arasındaki daracık bir açıklıktan geçirilmişti. Yanı başında bir yağ lambası titreşti. Sesler, uyaran fısıltılar duyuldu, sonra yüzünü kandan temizleyen nemli bir bez hissetti. Eller aceleyle çalışıp onu bataniyelere sardılar ve başının altına bir yastık yerleştirdiler.

Gözlerini ağır ağır açtı. Calfcaflı renklerle boyalı bir vagonun içindeydi, duvarlar halılarıyla, boncuklarla ve parlak ipeklerle süslenmişti. Vadili irkildi. Bu vagonu tanıyordu.

Sonra gür, siyah lülelerle çevrili esmer ve şehvetli bir yüz yaklaştı. Onu selamlayan gülüş göz kamaştırıcıydı.

"Tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim, Wil Ohmsford."

Bu Eretria'ydı.

BÖLÜM 35

Elf ordusu ve Serbest Ordu askerleri, beş gün çarpışarak Batıkarası boyunca Arborlon'a kadar gerilediler. Uçsuz bucaksız Sarandanon Vadisi'nden, gür ve karmaşık ormanlardan, orman patikalarından ve eğri büğrü patikalardan yavaşça, düzenli bir şekilde doguya çekildiler ve her bir adımları iblis ordularınca takip edildi. Gece ve gündüz, dinlenmeksizin, çoğu zaman aç biilaç yürüyorlardı, çünkü izlerini süren yaratıklar ne yiyor ne de uyuyordu. İnsanlara özgü ihtiyaçlardan uzak, kısıtlamalardan kurtulmuş olan iblisler, kendilerine özgü tuhaf bir deliliğin azmiyle, maksatlı ve hız kesmeden peşlerinden geldiler. Geri çekilen orduya avını kovalayan köpekler gibi saldırdılar. Yan kollarını taciz edip parçalamaya çalıştılar. Ara sıra topyekûn saldırıya geçip elleri yollarında saptırmaya, sakatlamaya, yok etmeye çabaladılar. Hücumları kesintisizdi ve Baen Kanyonu savunması yüzünden zaten bitkin düşmüş olan elfler ve müttelikleri çabucak yorulular. Tükenişi çaresizlik ve korku izledi.

Ander Elessedil de bu korkuya kurban düşenlerdendi. Elf prensi için korku, başarısızlık hissiyle birlikte gelmişti. Kayıplar, son birkaç günün mağlubiyetleri ve elflerin başarmayı ümit edip de yapamadıkları her şey onu rahatsız ediyordu. Yine de en kötüsü bu değildi. Hirpalanmış ordusu doguya ulaşmak için mücadele verir ve yurttaşları etrafında can vermeyi sürdürürken, Ander bu uzun geri çekilişten hiç birinin sağ çıkma-

ma ihtimali bulunduğunu, tumunun ölebileceğini kavramaya başlamıştı. Bu yalın kavrayıştan, onun kendi iblisi haline gelen korku doğmuştu, suratsız olmayan ve Ander'in kararlılığının yanı başında gezinen sinsi bir iblis. Elflerin lideri, diye soruyordu ona kurnazca, onları kurtarmak için ne yapacaksın? Bu kadar çaresizsin demek? Öyle çok kayıp verildi ki... Peki ya kalanların da hepsi ölürse? İblis onun huzurunu kaçırıyor, ona işkence ediyor ve zayıflayan kararlılığını tumden çaresizliğe döndürmekle tehdit ediyordu. Allanon'un varlığı bile yardımcı olmuyordu, çünkü kara cüppeli Druid, Ander'in yanında at sürerken mesafeli ve soğuk duruyor, kendi kara gizemler dünyasına gömülüyordu. Böylece Ander kendi zihninin sessizliğinde tek başına çarpıştı. Güçten düşen askerlerini keder içinde, ağır ağır Arborlon'a geri götürürken tüm gücünü korkusunu yenmeye yöneltmişti.

Nihayetinde hepsini kurtaran Stee Jans oldu. Umutsuzlunun ve yaklaşan mağlubiyetin en kara anında dev sınır gozcüsü, Demir Adam efsanesini yaratan sebat, dayanıklılık ve yigitliğini sergiledi. Elfler ve Serbest Ordu'dan bir geri savunma bölüğü kurarak gecenin örtüsünün altında doğuya yol alan, ölülerini ve yaralılarını taşıyan ordunun ana kısmını korumaya başladı. Lejyon kumandanı bir dizi aldatmaca ve hücumla takipçilerine saldırdı, onları peşi sıra önce bir yöne, sonra diğerine çekti ve Baen Kanyonu'nda büyük bir başarıyla uygulanan taktikten faydalandı. İblisler kimi zaman önce Sarandanon Vadisi'ni katediyor, ormanlık alana dalıyorlardı. Kimi zaman da gri pelerinli hızlı Lejyon süvarilerini ve süratli elf atlarını tuzağa düşürmeyi planlıyor ama hep kıl payı kaçırıp karışlarında yalnızca boş çayır, gölgelerle dolu bir çukur ya da kendi etrafında kıvrılıp duran, çalılarla örtülü bir patika buluyorlardı. Stee Jans onu izleyen binicileri, iblisleri afallatan ve öfkeden kudurtan bir maharetle her yere yayılıyor, kendilerini daima Arborlon'un güvenliğine çekilen ana ordunun uzağında tutan ölümcül bir kedi-fare oyunu oynuyorlardı.

Iblislerin hısrını ve öfkesi katlandı. Günler geceleri kovaladıkça takip daha da çılgınca bir hal aldı. Bu iblisler, Sarandanon'u ele geçirmek için Baen Kanyonu'nun kuzevindeki engebeli kırlardan boşanan sıska, kara yaratıklardan farklılardı. Bunlar Kenstowe'un yukarisından doguya yönelen küçük kardeşlerinden daha tehlikeli, hiçbir sıradan insanın karşısında duramayacağı güçlere sahip iblislerdi. Kimileri devasa boyutta, adalelerle ve pullu zırhlarla kaplı, beynsiz bir yıkımın yaratıklarıydı. Diğerleriye küçük ve çeviktüler, tek dokunuşta öldürüyorlardı. Kimi yavaş ve hantal kimi ormanın gölgelerinden hayalet misali süzülürken cıva gibiydi. Kiminin çok sayıda uzvu vardı kimininse hiç yoktu. Bazısı eski zaman ejderhaları gibi ateş püskürüyordu, bazısıysa insan etiyile beslenmekteydi. Geçtikleri yerde, elflerin topraklarını üzerinde hiçbir şeyin yaşayamayacağı şekilde kararmış, dehşet içinde, allak bullak edilmiş bir halde bırakıyorlardı. Yine de elfler onların menzilinin hemen ötesinde kalmaya devam ediyordu.

Takip sürdü. Elf avcıları ve Serbest Ordu askerleri iblis ilerleyişini durdurmak için umutsuzca bir girişimle omuz omuza çarpıştılar ve takipçileri peşlerinden geldikçe kendi sayılarının muntazaman azalmasını izlediler. Başlarında önderlik edecek Stee Jans olmasaydı tamamen yok edilmiş olacaktı. Onunlayken bile yol boyunca yüzlercesi yaralandı ve öldü, uzun gerileyişin hepten bir bozguna dönüşmesini engellemek için yapılan müthiş mücadelede kayıplar verildi. Geri çekiliş boyunca Lejyon kumandanının taktikleri değişmedi. Iblislerin gücü elf ordusunun Arborlon'un bu tarafında savunma yapmamasını zorunlu kılıyordu. Bu yüzden geri savunma bölüğü vurup kaçmaya, ardı ardına darbe indirmeye devam etti ve her seferinde birkaç binici daha kaybedildi.

Nihayet, beşinci günün öğleninde bitkin ve perişan ordu bir kez daha Rill Song'un kıyısına vardı. Kesik kesik tezahüratlarla Arborlon'a girdi. Orada ödenen bedelin büyüklüğü görüldü. Batıya, Sarandanon'a yürüyen elflerin üçte biri ölmüştü.

Daha yüzlerce yaralıydı. Onları izleyen Serbest Ordu'nun altı yüz askerinden ancak üçte biri sağ kalmıştı.

Ve iblisler hâlâ ilerliyorlardı.

Arborlon şehrine akşam karanlığı çöktü. Gün akşam saatlerinde serinlemiş, kara fırtına bulutları düzlüklerden doguya gelerek ayı ve yıldızları örtmüş, geceyi yağmur kokusuyla doldurmuştu. Aileler ve dostlar akşam yemeği için bir araya geldikçe, şehrin evlerinde ışıklar yakılmaya başlandı. Sokaklarda ve ağaçlar arasındaki yollarda saray muhafızları gece devriyesine başladılar, biriken gölgelerin arasından huzursuz bir sessizlikle geçtiler. Carolan'ın tepesinde, Elfitch'in üzerinde ve Rill Song'un doğu kıyısında elf ordusunun askerleri hazır bekliyor, içi yanan ziftle dolu sıra sıra demir direklerin ötesine, ormanın karanlığına bakıyorlardı. Ağaçların arasında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Ander Elessedil, Yüce Divan Odası'nda, Sarandanon'dan dönüşünden bu yana ilk kez kralın danışmanları, ordu kumandanları ve iblislere karşı verecekleri mücadelede elflerin yardımına koşan bir avuç yabancıyla yüz yüze geldi. Ellcry's asasını sağ elinde taşıyarak Divan Odası'nın ucundaki ağır ahşap kapılardan girdi. Elf prensinin üstü başı toz, ter ve kanla kaplıydı; uyumaya birkaç saat ayırdıysa da hâlâ yıkanmamış, bir an önce Divan'ın önüne çıkmayı yeğlemişti. Allanon yanı başındaydı. Uzun, kara ve tehditkardı; içeri girdiği sırada gölgesi odanın duvarlarında yükseliyordu ve silahlarını hâlâ bırakmamış olan Stee Jans'ın ela gözleri ölümlle dolu, buz gibiydi.

Toplanmış bulunanlar, divan masasını çevreleyen sandalyelerde, localardaki sıralarında ve Kralların Kürsüsü'nün kenarındaki basamaklı platformda hemen ayaga kalktılar. Bir fısıltı ve mırıltı rüzgârı salonu doldurdu ve herkes sesini duyurmaya çalışırken, sorular yükselerek bağırmaya dönmüştü. Masanın başında Emer Chios açık avucunu tahta yüzeye gürültüyle indirdi ve oda yine sessizliğe kavuştu.

“Oturun,” diye emir verdi başdanışman.

Homurdanan adamlar söylenene riayet ettiler. Ander bir an bekledi, sonra bir adım öne çıktı. Kuralları biliyordu. Kral varalı vaziyette yatariken başdanışmanın sözü geçerdi. Emer Chios güçlü ve saygıdeğer bir adamdı, özellikle de içinde bulundukları bu durumda. Ander Divan’a çok belirgin bir amaçla gelmişti ve eğer bu amaca ulaşmak istiyorsa Chios’un desteğine ihtiyaç duyacaktı. Yorgun ve endişeliydi ama konuları gerektirdiği şekilde ele almak için vakit harcaması gerekiyordu.

“Lordum,” diye hitap etti başdanışmana. “Divan’a hitap edeceğim.”

Emer Chios başıyla izin verdi. “O zaman öyle yapın, prensim.”

Babası ya da ağabeyi gibi bir hatip olmayan Ander, Sarandanon’dan ayrılışlarından bu yana elf ordusunun başına gelenleri teker teker, duraksayarak anlattı. Kralın yaralanışını ve Arion’un ölümünü aktardı. Onlara Kırılmahattı’ndaki çarpışmaları ve yenilgileri, geri çekilişi ve Baen Kanyonu’nda galebe çaldıkları savunmayı, en sonunda Sarandanon ve Batıkarası ormanları üzerinden Arborlon’a dönüşlerini anlattı. Onlara Serbest Ordu askerlerinin cesaretinden ve Pindanon düştüğünde, Stee Jans’ın sergilediği cesareten bahsetti. Yüz yüze geldikleri düşmanın doğasını apaçık ve canlı bir biçimde betimledi. Boyunu, şeklini, çılgınlığını ve gücünü. İblislerin geri kalan elllerin kökünü kazımak, şehri yerle bir etmek ve asırlar evvel yitirdikleri toprakları yeniden ele geçirmek için Arborlon’a yaklaştıkları konusunda onları uyardı. Önlerinde, elllerin ya da iblislerin, ikisinden birinin kesinkes yok edileceği bir savaş duruyordu.

Konuşurken bir yandan da dinleyicilerin yüzlerini inceledi. gözlerinden ve surat ifadelerinden, tahtın vârisinin ölümünden ve kralın yaralanmasından beri kendisinin yaptıkları hakkında nasıl bir yargıya vardıklarının anlamaya çalıştı. Artık babasının ölebileceğini ve bu takdirde kendisinin kral olabile-

ceğini biliyordu. Yine biliyordu ki Yüce Divan ve elf halkı da bunu kabullenmeliydi. Kabullenmek Ander için zor olmuştu, çünkü Halys Geçidi çarpışmasından evvel böyle bir şeyin olma ihtimali hep çok küçük görünmüştü ve hem babasını hem aghayini kaybedebileceğine kendi de inanmak istememişti. Ama babası şu anda malikânedeki yatağında, düşüşünden beri durumunda hiçbir değişiklik olmadan yatıyordu. Elflerin Baen Kanyonu'nda çarpışmasından başlayıp yuvalarına yaptıkları uzun yürüyüş boyunca Ander Elessedil babasının uyanmasını beklemiş, onun uyanmayabileceğine inanmayı reddetmişti. Ama kralın bilinci yerine gelmemişti ve görünüşe bakılırsa hiç gelmeyebilirdi de. Elf prensi bunu anlamış, kabullenmiş ve bunu bir kenara bırakıp ne yapılması gerektiğine bakmıştı.

"Elf lordları," diye bitirdi sözünün, sesi duygusuz ve yorgundu. "Ben babamın oğluyum ve bir elf prensinden neyin beklendiğini bilirim. Elf ordusu Sarandonon'dan geldi ve savunmasını burada yapmalı. Onlarla birlikte savunmaya katılmak niyetindeyim. Önderlik etmek niyetindeyim. Şu an geri almanın, son birkaç haftadır olan bitenleri hayatlarımızdan silip atmanın bir yolu olsaydı, başa geçmeye yeltenmezdim. Ama bu yapılamaz. Babam burada olsaydı şayet, onu destekleyecektiniz, biliyorum. Şimdi babamın yerinde duruyor ve desteğinizi talep ediyorum, çünkü onun kanından olan son kişiyim. Benimle birlikte duran bu insanlar bana desteğini verenlerdir. Sizin de desteğinizi arıyorum. Bu desteği benden esirgemeyin, elf lordları."

Konuşmaksızın bekledi. Onlardan destek vermelerini istemesi gereksizdi, bunu biliyordu ama sadece vazife gereği böyle davranmıştı. Onunki Elessedil iktidarının kuvvetiydi ve buna meydan okuyabilecek çok az kişi vardı. Kendi yerine Allanon'un konuşmasını rica edebilirdi; sırf Druid'in sesi bile muhalefeti susturmaya yeterdi. Yine de Ander bu konuda hiç kimsenin müdahalesini istememiş, hiçbir şeye de bel bağlamıştı. Yüce Divan'ın ve yardımcıları sunmaya gelen yabancıla-

rın desteği, onların kendisinde gördükleriyle kazanılmalıydı, korkutarak ya da tamamen babası düştüğu andan itibaren elf ordusunun komutasında sergilediği karakter gücüne dayanan bir iddiayla değil.

Emer Chios ayağa kalktı. Koyu renk gözleri toplanmış bulunanların yüzlerini kısaca taradı. Sonra Ander'e döndü.

"Prensım," diye gürlledi tok sesi. "Divan'da hazır bulunan herkes bilir ki kraliyet kanı da taşısı, kralların çocuğu da olsa hiç kimseyi körü körüne takip etmem. Sık sık ve herkesin önünde söylemişimdir ki halkımın yargısına, tek bir adamın yargısından daha çok güvenirim, o kişi bilinen dünyanın kralı olsa bile."

Yavaşça etrafına bakındı. "Yine de Eventine Elessedil'in sadık danışmanı ve büyük hayranıyım. O bir kraldır, elf lordları, bir kralın olması gerektiği gibi. Onun burada olup bu en vahim zamanımızda bize önderlik edebilmesini dilerdim. Ama burada değil. Oğlu, onun yerine kendisini sunuyor. Ander Elessedil'i tanıyorum, onu herkes kadar tanıdığımı inanıyorum. Onu dinledim. Sözleriyle, eylemleriyle ve olduğunu ispatladığı şey ile yargıladım. Şimdi de diyorum ki kralın yokluğuunda yurdumun güvenliğini ve kendi yaşamımı daha isteklice emanet edebileceğim ondan başka tek bir kişi yoktur."

Durakladı, sonra sağ elini özenle kalbinin üzerine koydu. Elflerin sadakat yemiydi bu. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra onunla birlikte masadan başkaları da kalktı. Önce birer birer. sonra hepsi birden yüzlerini prene dönerlerken ellerini kalplerinin üzeri koymuşlardı. Elf ordusunun kumandanları da öne çıktı. Pindanon'un ölümünden sonra en yüksek rütbe-ye sahip olan soğuk ve kaba suratlı Ehlron Tay, Kara Nöbet'in upuzun boylu, kusursuz giyimli yüzbaşısı Kobold ve saray muhafızlarına komuta eden Kerrin. Bir anda Yüce Divan'daki elflerin tümü ayağa kalkıp yüzlerini prene çevirmiş, ellerini kaldırarak selam durmuşlardı.

Ander'in yanındaki kara figür yaklaşıp eğildi.

“Artık seni izliyorlar, elf prensi,” diye konuştu sessizce.

Ander başıyla doğruladı. Böyle olduğu için nedeys e pişmanlık duyuyordu.

Sonra Arborlon’un savunmasına ilişkin konuştular.

Savunma hazırlıkları, neredeyse elf ordusunun iki hafta önce Sarandanon’a doğru yola çıkışıyla aynı anda başlamıştı. Emer Chios, kralın yoklugunda şehrin yöneticisi sıfatıyla, elf ordusunun krala eşlik etmeyen komutanlarını ve Yüce Divan’ı iblislerin Sarandanon’dan çıkması durumunda atılacak adımlara karar vermek üzere toplantıya çağırmıştı. Bir dizi dikkatlice hesaplanmış savunma önlemi üzerine karar kılınmıştı. Başdanışman şimdi onları Ander’le birlikte yeniden gözden geçiriyordu.

Şehre yalnızca iki yoldan yaklaşabilirdi. Doğudan, Rhenn Vadisi ve ötesindeki ormanlardan geçen patikalardan ve batıdan, Sarandanon’dan. Arborlon’un kuzeyinde ve güneyinde geçit vermez dağlar, oadaki ormanların önünü kesen ve Carolan’ı taştan bir duvarlar çeviren sarp doruklar vardı. Allanon Yasaklama’daki kırılmanın Hoare Düzlükleri’nden geleceği konusunda uyarıda bulunmuştu. Bu, iblislerin Sarandanon’dan doğuya gelecekleri ve Arborlon’u koruyan dağları geçmek için kuzeye ya da güneye sapmadıkları sürece, en azından birkaç gün daha vakit kaybettirecek bir yürüyüş, elflerin ana şehrine yapılacak saldırının batıdan geleceğini gösteriyordu.

Bununla birlikte, elf savunmasının en güçlü olduğu yerd i burası. İblislerin karşısına hemen iki doğal engel dikilecekti. İlki batuya, Carolan’ın aşağısına kıvrıldığı yerde biraz daralan ama derin ve en iyi hava koşullarında bile üzerinde yol alması güç olan Rill Song’du. İkincisiyse uçurumun kendisiydi, yüksekliği yüz yirmi metreden fazla olan, kayalık yüzü derin çatlakların ağıyla sarılmış, çalı ve yoğun fundalıklarla örtülmüş sarp bir yarı. Rill Song’u kanalın daraldığı noktada, Carolan’ın aşağısında geçen tek bir köprü vardı. Her iki yönde

de kilometreler boyunca sıklık yoktu. Bir dizi küçük merdiven, uçurumun daha güneydeki ağaçlık kısımlarından döne döne yukarı çıkıyor olsa da Elfitch, Carolan'a giden ana ulaşım yoluydu.

Bu durumda Arborlon'un savunması nehir ve uçurum üzerine kurulu olacaktı. Rill Song'u aşan köprünün elf ordusunun dönüşü üzerine derhal yok edilmesi kararlaştırılmış, bu da Chios'un belirttiği gibi planladığı şekilde gerçekleştirilmiş, Arborlon'la Saradanon arasındaki son bağ da koparılmıştı. Elfler, nehrin gece geçilmesi girişimine karşı aydınlık sağlamak için, doğu kıyısına üzerinde zift yanan yüzlerce direk çakmışlar ve Rill Song'un hemen kıyısına uçurumun temelinden başlayıp nehir yatağı boyunca ilerleyen ve Elfitch'in iki yanında uçurumun yüzüne doğru kıvrılan taş ve toprak bir tabya inşa etmişlerdi. Doğu yakası nehirden uçurumlara doğru yaklaşık altmış metre uzanıyordu ve bu mekân büyük oranda gur çalılarla kaplı ve ağaçlıktı. Elfler tabyaya yandan yaklaşmayı tasarlayacak iblisleri yakalamak üzere düzinelerce kapan ve tuzak kurmuşlardı.

Ama Arborlon'un asıl savunmasını sağlayacak olan Elfitch'ti. Büyük Carolan yaylasına tırmanan tüm küçük merdivenler yok edilmişti. Geriye yalnızca Elfitch kalmıştı, uçurumun zemininden başlayıp yükseklerine kadar tırmanan yedi taş ve demir kapı. Yukarısındaki rampalara ve diğer kapılara ulaşımı engellemek için her bir kapının etrafı mazgalı siperlerle çevrilmişti. Her bir rampa ve kapı, altındakilerden biraz daha içerideydi ve Elfitch yükseldikçe bir dizi muntazam aralıklı dönemeçle yukarı kıvrılıyordu. Bu, her bir kapı ve rampanın, aşağıdaki kapıları ve rampaları uzun yaylar ve küçük oklar ile korumasına izin veren bir savunma önlemiydi. Barış zamanı yedi rampanın kapıları açık durur, siperler göstermelik bir nöbet haricinde savunmasız bırakılırdı ve kadim taşlar çiçekli asmalarla kaplanmıştı. Ama şimdi, elf ordusunun Saradanon'dan çekilmesiyle birlikte surlar elf mızrak ve kar-

gılarıyla diken diken olmuş, kapılar kilitlenmiş ve sürgülenmişti.

Carolan'ın zirvesinde hiçbir savunma önlemi alınmamıştı. Vadi, üzerinde yer yer ağaçlar, birkaç müstakil kulube ve ıssız Yaşam Bahçeleri'nin yalnız başına durduğu geniş ve inişli çıkışlı bir ovayla derin ormana dek gidiyordu. Doğuda, ormanın ağaçlarının hemen kenarında Arborlon duruyordu. İblislerin Carolan'a ulaşmayı başarması durumunda, ellere kalan savunma seçenekleri sayılıydı. Eğer yeterince fazlası sağ kaldıysa, ovada direniş gösterilebilir, saldırganları uçurumdan aşağı dökmeye kalkışabilirlerdi. Bunda başarısız olurlarsa tekrar Rhenn Vadisi'ne gerilemeye mecbur olacak ve orada nihai bir mücadele gerçekleştirecek ya da Batıkarası'ndan büsbütün kovulmakla yüzleşeceklerti.

Chios raporunun ortasında durakladı. "Elbette dağları aşip da doğudan gelirlirse..." diye söze başladı.

Allanon onun lafını ağzına tıkadı. "Gelmeyecekler. Zaman onlar için değer kazanmaya başlıyor artık. Batıdan geleceklerdir."

Ander soru sorarcasına Stee Jans'a baktı ama Serbest Ordu kumandanı omuz silkmekle yetindi. Ander tekrar Emer Chios'a döndü. "Başka ne haberlerin var, başdanışman?"

"Diğer ülkelerden yardım talebimizle ilgili karışık haberler var korkarım. Callahorn bize iki yüz elli atlı daha yolladı. Eski muhafız birliği, Lejyon'un düzenli ordusu. Takviye kuvvetin gelmesine dair belirsiz bir vaat söz konusuysa da, ne zaman gelebileceğine dair en ufak bir ipucu yok. Habercilerimiz Şehirler Konseyi üyelerinin, Callahorn'un bu elf savaşına ne derece karışması gerektiği konusunda hâlâ mutabakata varamadıklarını ve kralın müdahalede bulunmamayı yegledığını bildiriyor. Öyle görünüyor ki eski muhafız birliğini yollamak aslında bir diğer uzlaşma çözümü. Konu hâlâ tartışılıyor ama kulagımıza başka şey çalınmadı."

Stee Jans'ın uyardığı gibi, diye düşündü Ander kara kara

"Federasyon da bir mesaj yolladı, prensim." Chios'un gülümsemesi acıydı. "Kısa ve öz bir mesaj olduğunu ekleyebilirim: 'Federasyon'un politikası başka ırkların ve ülkelerin işlerine karışmamaktır. Eğer başkalarına yönelik bir tehdit, kendi topraklarının bağımsızlığına dokunursa, Federasyon harekete geçecektir. Olayların şu anki akışına bakılırsa, durum böyle gözükmemektedir. O yüzden, durumda bir değişiklik olana kadar hiçbir yardım gönderilmeyecektir.'" Omuz silkti. "Neticede beklenmedik bir şey değildi."

"Ya Kershalt?" diye sordu Ander hemen. "Ya troller?"

Chios başını iki yana salladı. "Hiç haber yok. Bir haberci daha yollamaya cüret ettim."

Ander başıyla onayladı. "Ya cüceler?"

"Buradayız," diye yanıtladı kaba bir ses. "En azından bir kısmımız."

Sakallı, bodur bir cüce, Divan masasında toplanmış adamların arasından kendine yol açtı. Güneşte yıpranmış ve esmerleşmiş bir suratla fıldır fıldır mavi gözler kırpılıyordu ve bir çift boğumlu el masanın kenarına tutunmuştu.

"Druid." Cüce kısaca Allanon'u selamladı, sonra Ander'e döndü. "Adım Browwork, Culhaven'in yurttaşı ve önde gelenlerinden biriyim. Elessedillerin hizmetine yüz istihkâmcı getirdim. Bunun için Druid'e şükran duyabilirsiniz. Bizi birkaç hafta önce, Gümüş Nehir üzerindeki bir köprüde çalışırken buldu ve tehlikeye karşı uyardı. Allanon cüceler arasında tanınır, bu yüzden ona soru sorulmadı. Culhaven'e haber yollayıp dosdoğru buraya geldik on günlük bir yürüyüşle, çetrefil bir yürüyüşü de hani. Ama buradayız."

Elini uzattı ve Ander cücenin elini içtenlikle sıkı.

"Ya diğerleri, Browwork?" diye sordu Allanon.

Cüce hayli sabırsızca yanıtladı. "Tahminimce şu an yoldadırlar. Hafta sonuna kadar birkaç bin kişilik bir ordunuz olur." Allanon'a tasvip etmeyen bir bakış fırlattı. "Bu süre boyunca bizimle yetineceksin Druid, bizi bulduğun için de epey şanslısın. O rampayı istihkâmcılardan başkası donatamazdı."

“Elfitch,” diye açıkladı Chios şaşırان Ander'e. “Browork ve istihkâmcıları savunma planımız üzerinde bizimle birlikte çalışıyorlar. Elfitch'i incelerken, beşinci rampayı çökecek şekilde düzenlemenin mümkün olduğunu gördü.”

“Çocuk oyuncacı.” Browork bu başarıyı elinin tersiyle bir kenara itti. “Altındaki taş blokları kesip ikincil destekleri söktük, sonra asıl destekleri demir kamalarla zincirlere bağladık. Zincirleri rampanın aşağısındaki çalılıklara gizleyip yukarılara çektik ve bir makara sisteminden geçirdik. Eğer iblisler beşinci rampaya ulaşırlarsa sadece zincirleri çekin, kamaları bırakın ve beşinci kapının aşağısındaki tüm rampa aşağı insin. Basit.”

“Sanırım bir cüce istihkâmcının mühendislik yeteneğine sahipsen basit,” diyerek gülümsedi Ander. “İyi iş becerdin, Browork. Sana ihtiyacımız var.”

“Burada ihtiyaç duyduğun başkaları da var.” Allanon elini Ander'in omzuna koyup Divan masasının diğer ucunu işaret etti.

Elf prensi döndü. Baştan aşağı deriler kuşanmış yalnız bir elf öne çıktı ve elini sadakat yemini ederek kalbinin üzerine koydu.

“Dayn, prensim,” dedi elf sessizce. “Ben bir Kanatlı Biniciyim.”

“Bir Kanatlı Binici mi?” Ander elfe hayretler içinde baka kaldı. Kendilerine gök elleri diyen halkın hikâyelerini babasından duymuştu. Artık neredeyse unutulmuş hikâyelerdi bunlar, çünkü son yüz yıldır Arborlon'a hiçbir Kanatlı Binici uğramamıştı. “Kaç kişisiniz?” diye sordu sonunda.

“Beş,” diye karşılık verdi Dayn. “Filo Barınağı'na, kendi yurduмуza yapılacak bir iblis saldırısından korkulmuyor olsaydı, daha fazlası olacaktı. Burada olanlar babam tarafından yollandı. Hepimiz aynı ailedeniz. Babamın adı Herrol'dur.” Durakladı ve Allanon'a baktı. “Bir zamanlar o ve babam dostlardı.”

“Biz hâlâ dostuz, Kanatlı Binici,” dedi Allanon yavaşça.

Dayn, Druid'in sözünü başını eğerek kabul etti, sonra bakışlarını Ander'e çevirdi.

"Babamın kara elflerine karşı hisimlik duygusu birçok yurttaşınıkinden güçlüdür prensim, çünkü onların çoğu eski usuller ve eski yönetimden bağlarını koparalı nice zaman geçti. Babam Allanon'un Elesedillere destek verdiğini biliyor ve bunun önemi var. Bizi o yüzden yolladı. Ağabeyimin oğlunu, bir gün babası gibi bir Kanatlı Binici olması için eğiten Genewen adlı Rok hazır olsaydı, buraya bizzat gelecekti. Yine de burada bulunanlar işinize yarayabilir. Gerek duyulursa tüm Batıkarası göğünü bir uçtan diğer uca geçebiliriz. Tehdit eden iblisleri arayıp sizi onların hareketlerinden haberdar edebiliriz. Güçleri ve zaafı konusunda casusluk yapabiliriz. En azından bu kadar hizmet verebiliriz size."

"Bu kadarını minnettarlıkla kabul ederiz, Dayn." Ander Kanatlı Binici'nin selamına karşılık verdi. "Hoşgeldiniz."

Dayn eğildi ve geri çekildi. Ander Chios'a baktı. "Bizimle birlikte çarpışmaya gelen başkaları da var mı, başdanışman?"

Chios başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır, prensim. Hepsi bu."

Ander başıyla onayladı. "O zaman bu kadarı yetecektir."

Toplananların tümüne Divan masasına oturmaların işaret etti ve ardından, askerlerin konuşlandırılması, silahların dağıtılması, harp taktikleri ve ek savunma önlemleri alınması konularında genel bir tartışma başladı. Raporlar sunuldu. Düzenli ordunun elf avcılarından bahseden Ehlron Tay, saray muhafızlarından Kerrin ve Kara Nöbet'ten Kobold dinlendirildi. Browork, elf savunmalarının genel yapısal etkinliğine dair kendi değerlendirmesini sundu ve iblis ordularının üstün gücüne denk bir savunma için uygulanabilecek stratejiler için Stee Jans'in fikri alındı. Hatta Dayn bile, Rokların mücadele kapasitesi ve hava savaşlarında nasıl değerlendirilebilecekleri üzerine konuştu.

Vakit hızla geçti ve gece uzaklara sürüklendi. Ander'in yor-

gunluktan başı dönmeye, düşünceleri konudan uzaklaşmaya başlamıştı. Bu düşüncelerin ortasındaydı ki muazzam bir gürültü onu ayağa sıçrattı ve Yüce Divan'ın kapıları savrulularak ardına kadar açıldı. Etrafı odanın savunucularıyla çevrilen, üstü başı darmadığın haldeki Gael belirdi. Küçük elf nefes nefese ileri atıldı ve Ander'in önünde diz çöktü.

"Lordum," diye soludu, yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti. "Lordum, kral uyandı."

Ander öylece kaldı. "Uyandı mı?"

Akabinde ayağa fırladı ve odadan dışarı koştu.

Uyurken, bedenini dikişsiz bir battaniyeyle saran ipince ipliklerle kat kat örülü bir karanlığın içindeymiş gibi gelmişti Eventine Elessedil'e. İplikler onu bir bir sarmalamış, etrafında erimiş, onunla birleşmişlerdi. Zaman ve mekân hiçbir şeydi; yalnızca siyahlık ve ipliklerin sarışı vardı. İlk başta sıcak, hoş bir histi bu. Bir bebeğe annesinin rahatlık ve sevgi dolu sımsıkı kucaklayışı ne hissettirirse tıpkı öyleydi. Ama kucaklama sıkılaşırmış gibi oldu ve boğulmaya başladı. Çaresizce serbest kalmaya uğraştı ve bunu yapamadığını anladı. Ağır ağır dönerek siyahlığa gömülmeye başladı, battaniyesi kefen olmuştu ve kendisi artık yaşamın değil, ölümün yaratığıydı. Korktu, ipek hapisanesinde çırpındı ve kumaşı yırtmaya çalıştı, ta ki ani bir yırtılışla uçup gidene kadar.

Gözleri açıldı. Çiğ ve titreşen ışık yüzünden bir süre göremedi. Kral göz alıcı parlaklık karşısında gözlerini kırıştırdı; aklı karışmıştı ve nerede bulunduğunu, ne yapmakta olduğunu anlamak için mücadele etti. Sonra bir odanın dış hatları şekillenmeye başladı ve Eventine yağ lambalarının kokusunu, pamuklu nevresimlerin ve vücudunu sıkı sıkı saran yün battaniyelerin temasını tanıdı. Uyumasından hemen önce gerçekleşen olaylar bir anda beynine tekrar hücum ettiler. Zihninde çılginca ve kopuk kopuk koşuşturan görüntüler belirdi: Kırılmahattı, Halys Geçidi ve yoğun sisten saldıran iblisler, sıra sıra elf okcu-

ları, onların aşağısına yayılmış kargıcılar ve mızraklı askerler, acı ve ölüm cıgıkları, bir mavi ateş duvarının içinden üzerine atlayan kara bedenler, Allanon, Ander, silahların ısıltısı, derken ani bir darbe...

Örtülerin altında şiddetle debelendi ve vücudundan ter boşandı. Oda ansızın gözlerinin önünde netlik kazandı. Burası, Arborlon'daki malikânesinin yatak odasıydı ve kendisine doğru hareketlenen bir figür vardı.

"Lordum?" Gael'in korkulu sesi kulaklarında yankılandı ve onun genç yüzü, kendi yüzüne yaklaştı. "Lordum, uyanık mısınız?"

"Neler oldu?" diye mırıldandı, sesi kalın ve güçlkle tanınır haldeydi.

"Yaralandınız, lordum. Halys Geçidi'nde. Şuradan bir darbe aldınız." Elf, kralın sol şakağını işaret etti. "O andan beridir bilinçsizsiniz. Lordum, öyle kaygılandık ki..."

"Ne kadar... uyudum?" diye onun sözünü kesti. Elini başına dokundurmak istedi ve boynundan aşağı mızrak gibi ini-verdi acı.

"Yedi gün, lordum."

"Yedi gün mü?"

Gael gerilemeye başladı. "Oğlunuzu çağıracağım, lordum." Zihni çalkalandı. "Oğlum mu?"

"Prens Ander, lordum." Yardımcısı yatak odasının kapısına ok gibi fırladı. "Şu anda Yüce Divan'la toplantıda. Siz yatın, onu hemen çağıracağım."

Eventine onun kapıyı zorla açıp dışarıdaki biriyle kısaca konuştuğunu işitti ve kapının onu sessizlik içinde bırakarak tekrar kapanmasını seyretti. Doğrılmaya çalıştı ama bu çaba çok fazla gelmişti ve zayıfça geri düştü. Ander mi? Gael Ander'in Yüce Divan'la toplantıda olduğunu mu söylemişti? Ya Arion neredeydi? Şüphe düşüncelerini gölgeledi ve sorular üşüştü zihnine. Burada, Arborlon'da ne işi vardı? Sarandon'daki savunmaya ne olmuştu?

Tekrar kalkmaya çalıştı, tekrar düştü. Bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgası geçti vücudundan. Aniden kendini yaşlı hissetti, sanki yaşadığı yıllar onu tüketen bir hastalıktı. Çenesi kasıldı. Ah, şu yataktan doğrulmasını sağlayacak gücü vermesi için gençliğinden beş dakikayı geri alabilseydi! Kızgınlık ve öfke onu ateşledi ve sırtını yastıklara yaslayıp soluk soluğa kalamadığı yatakta doğruldu.

Odanın diğer ucunda Manx kırılaşmış başını kaldırdı. Kral yaşlı av köpeğini çağırmak için ağzını açacak oldu. Ama aniden köpekle göz göze geldi ve sözleri dudaklarında dondu. Nefret vardı bu gözlerde. Öyle soğuk bir nefretti ki bir kış ayazı gibi içine işliyordu Eventine'in. İnanamayarak gözlerini kırıştırdı, içinde biriken tiksinti duygusuyla savaştı. Manx mı? Neler düşünüyordu böyle!

Kendini gözlerini kaçırmaya, yatak odasının başka yerlerine bakmaya zorladı. Duvarlara ve duvar halılarına, mobilyalara, pencerelerin sınıksız örtülü perdelerine. Çaresizce kendini toparlamaya çalıştı, başaramadı. Yapayalnızım, diye düşündü aniden ve mantıksızca, içi korkuyla doldu. Yalnızdı! Tekrar Manx'a baktı. Kurt köpeğinin, onu yerine çivileyen gözleri şimdi örtülüydü, az önce bariz olan şeyi gizliyordu. Yoksa bunu düşlemiş miydi? Yaşlı köpeğin kalkıp döndüğünü ve tekrar yattığını gördü. Neden yanıma gelmiyor, diye sordu kral kendi kendine. Neden gelmiyor yanıma?

Sırtını yastıklara verdi. Neler diyorum ben, diye zihninde uçuştı sözcükler ve kral kendisini pençesine almakla tehdit eden çılgınlığı gördü. Kendisine bunca yıldır sadık kalan bir hayvanın gözlerinde kin görmek mi? Manx'ta zarar verebilecek bir düşman görmek mi? Nesi vardı böyle?

Dış koridordan sesler geldi. Sonra yatak odasının kapısı açılıp tekrar kapandı ve Ander içeri girip eğildi, ona sınıksız sarıldı. Kral oğlunu bağrına bastı, sonra kolları gevşedi ve prens yatağın ucuna ilişirken onun kederli yüzünü araştırdı.

"Bana onları anlat," diye emretti Eventine sessizce. Sonra

oğlunun gözlerinde titreşen bir şey gördü ve içinden ani bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Dudaklarını zorlayarak o soruyu sordu. “Arion nerede?”

Ander konuşmak için ağzını açtı, sonra konuşmaksızın gözlerini ihtiyar adama dikti. Eventine’in yüzü donakaldı.

“O öldü mü?”

Ander’in sesi bir fısıltıdan ibaretti. “World Geçidi’nde.”

Söyleyecek bir şeyler daha arıyormuş gibiydi, sonra vazgeçti. Başını yavaşça iki yana salladı. Oğlunun koluna yapışırken, Eventine’in gözlerine yaşlar hücum etmişti ve elleri titriyordu.

“Arion öldü mü?” Bu sözcükleri yalanmışçasına söylemişti.

Ander başıyla doğruladı, sonra gözlerini kaçırdı. “Kael Pindanon da öyle.”

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik yaşandı. Kralın elleri düştü.

“Peki ya Sarandanon?”

“Kaybedildi.”

Baba ve oğul, aralarında hiç açıklanmaması gereken korkutucu bir sır paylaşmışçasına, tek kelime etmeksizin birbirlerine baktılar. Sonra Ander uzanıp babasını kucakladı. Uzun müddet sessizlik içinde öylece kaldılar. Kral nihayet konuştuğunda, sesi duyusuz ve mesafeliydi.

“Bana Arion’u anlat. Her şeyi. Hiçbir şey atlamadan.”

Ander ona anlattı. Sessizce ağabeyinin nasıl öldüğünü, onu Kırilmahattı’ndan Sarandanon’a nasıl taşıdıklarını ve Baen Kanyonu’nda toprağa verilmesini aktardı. Sonra Halys Geçidi’nde savaşın ilk gününden başlayıp da Arborlon’a geri çekilişe varıncaya değin elf ordusunun başına gelenlerden bahsetti. Eventine dinledi ve hiçbir şey söylemedi. Ander sözünü bitirdiğinde, babası bir süre yağ lambalarının titrek ışıklarına boş boş baktı. Sonra gözleri oğluna kaydı.

“Yüce Divan’a dönmeni istiyorum, Ander. Ne yapılması gerekiyorsa yap.” Durakladı, sesi titredi. “Devam et. Beni iyileşceğim.”

Ander ona kararsızca baktı. “Gael’i çağırabilirim.”

Kral başını iki yana salladı. “Hayır. Şimdi olmaz. Tek istediğim...” Durdu, dilinin ucuna gelen sözleri tuttu, bir eliyle oğlunun kolunu sıkı sıkı kavradı. “Ben... seninle gurur duyuyorum, Ander. Bunun ne kadar zor olduğunu bilirim.”

Ander başıyla onayladı, boğazı düğümlenmişti. Babasının ellerini avucuna aldı. “Ne zaman ihtiyaç duyarsan Gael kapının dışında olacak.”

Doğruldu ve kapıya doğru ilerledi. Eventine arkasından seslendiğinde eli kapının mandalındaydı, kralın sesinde tuhaf bir telaş vardı.

“Manx’ı da beraberinde götür.”

Ander durup ihtiyar kurt köpeğine baktı. Isık çalıp yanına çağırırdı ve dışarı çıkarttı. Kapı arkasından hafifçe kapandı.

Yine yalnız, bu sefer gerçekten yalnız olan elf kralı yastıklara sırtını verip olan biten büyük kötülüğü düşünmeye daldı. Kendisini yutmasına izin verdi. Yedi günden biraz uzun bir zamanda, Dört Kara’nın en iyi ordusu, kurtların önüne kattıkları büyükbaş hayvanlar gibi kendi yurtlarından sürülmüşlerdi. Kırılmahattı’ndan, Sarandanon’dan, ta ana yurtlarına kadar bütün yol boyunca. Orada ya ayakta kalacak ya da mağlup olacaktı. İçinde, derinlerde bir yerlerde korkunç bir başarısızlık hissi vardı. Bunun olmasına izin vermişti. Sorumlu kendisiydi.

“Arion,” diye fısıldadı aniden, anımsayarak.

Sonra gözlerine yaşlar doldu ve ağlamaya başladı.

BÖLÜM 36

“Eretria!” diye hafifçe bağırdı Wil, sesinde şaşkınlık ve bıkkınlık vardı. Yarasının verdiği acıyı önemsemeksizin, daha yakından bakmak için tek dirseğinin üzerinde doğruldu. “Burada ne işin var senin?”

“Öyle görünüyor ki seni kurtarıyorum,” diye güldü kız, koyu renk gözlerinden haylazlık akıyordu.

Bir hareketlenme fark etti ve kızın ötesindeki gölgelere baktı. Vagonun arkasında bir raflı dolabın başında iki gezgin kadın, bir leğende Wil’in kanıyla kıpkırmızı kesilmiş bezleri yıkıyorlardı. İçgüdüsel olarak elini başına götürdü ve yaranın bir sargıyla örtülmüş olduğunu fark etti. İhtiyatla dokundu ve yüzünü buruşturdu.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” diye Eretria onun elini kenara çekti. “Tek temiz yerin orası.”

Vadili çabucak etrafına göz gezdirdi. “Amberle’ye ne yaptın?”

“Kız kardeşine mi?” diye dalga geçti kız onunla. “Yeterince güvende.”

“Bu konuda biraz şüpheli davranırsam beni bağışla,” dedi ve yataktan doğrulmaya başladı.

“Yat, Şifacı.” Kız onu yine zorla aşağı bastırdı. Arkadaki kadınlar duymasın diye sesini alçaltmıştı. “Tirfing’de iyi düşünülmemiş bir kararla beni terk ettiğin için intikam peşinde

olacağımdan mı korkuyorsun? Hakkımda bu kadar mı kötü düşünüyorsun?" Kız güldü ve başını geriye attı. "Gerçi, şimdi sana bu şans verilirse bu kararının yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin belki. Bu mümkün mü?"

"Hiç şansın yok. Şimdi, Amberle'ye ne oldu?"

"Sana ya da ona zarar vermek aklımdan geçseydi, Wil Ohmsford, ikinizi de Grimpen Ward'da peşinizden koşan katillere bırakırdım. Elf kızı iyi durumda. Seninle konuştuktan sonra onu buraya getirmeceğim."

Bezleri yıkayan kadınlara döndü. "Gidin. Bizi yalnız bırakın."

Kadınlar yapmakta oldukları işi bırakıp vagonun diğer ucundaki çadır bezi kapılardan çıktılar. Onlar gittiğinde Eretria tekrar Vadiliye döndü, başını bir yana eğmişti.

"Pekâlâ. Şimdi sizinle ne yapacağım, Wil Ohmsford?"

Wil derin bir nefes aldı. "Beni nasıl buldun, Eretria?"

Kız sırttı. "Epey kolay oldu. Büyük şifa gücünün bahsi, o şişman hancı kadını iyileştirdikten sonra on dakikada Grimpen Ward'ın dört bir köşesine yayıldı. Böyle debdebeli bir gösterinin farkı edilmeden kalacağını mı düşünmüştün? O katiller seni nasıl buldu sanıyorsun?"

"O zaman bunu da biliyordun."

"Aptalın tekisin, Şifacı." Bunu elini onun yanına dokunmak için uzatarak kibarca söylemişti. "Gezginler seyahat ettikleri yerde olan biteni ilk öğrenenlerdir. Öyle olmasaydı pek uzun süre yaşayamazlardı. Belli ki senin daha öğrenmediğin bir ders. Mucizevi şifa verme gücün ağızdan ağza yayılır yayılmaz, yarım akıllı herkesin, senin yeteneğine sahip birinin mutlaka zengin olduğunu düşüneceği ortadaydı. Açgözlülük ve içki beraber iyi gider, Şifacı. Hayatta olduğun için şanslısın."

Hayal kırıklığına uğrayarak. "Sanırım öyle," diye kabullendi. "Biraz daha dikkatli olmalıydım."

"Biraz daha. Şansın varmış ki handan çılgınlıkla yükseldiği anda kim olduğunu anlayıp Cephelo'yu seni bulmama izin

vermesi için ikna ettim. Yoksa köpeklere yem olabilirdin.”

“Hoş bir düşünce.” Wil yüzünü astı. Kıza bir bakış fırlattı. “Cephelo burada olduğumu biliyor mu?”

“Biliyor.” Kız tebessüm etti ve haylazlık geri döndü gözlerine. “Bu seni korkutuyor mu?”

“Beni kaygılandırıyor diyelim,” diye kabul etti Wil. “Tirfing’de olanlardan sonra neden benim için bir şeyler yap-sın ki?”

Eretria yaklaştı ve ince, esmer kollarını onun boynuna do-ladı. “Kızı ikna edici olduğu içindir, Şifacı. Kimi zaman Cep-helo kadar zor bir insanı bile etkileyebilecek kadar ikna edici.” Kız omuz silkti. “Üstelik Tirfing’de olanları yeniden düşün-ecek vakit buldu. Sanırım, onların senin suçun olmadığına, aslında ailenin yaşamını senin kurtardığına ikna ettim onu.”

Wil başını şüpheyle sağa sola salladı. “Ona güvenmiyo-rum.”

“Güvenmemelisin zaten,” diye destekledi kız. “Ama en azından bu gece seni kaygılandırmamalı. Ona yanıt vermen için sabahı bekleyecektir. Her halükârda o vakte kadar takip-çilerin gölgeleri kovalamaktan yorulmuş, daha fazla bira ve daha elle tutulur kazanç kaynakları için tavernalara dönmüş olacaklardır.”

Kız doğruldu, mavi ipeklerden bir şimşek gibi kalktı ve ya-tağın yanına koyduğu bir leğen temiz su ve ıslak bir bezle geri döndü anında.

“Seni temizlemeliyiz, Şifacı. Ter ve pislik kokuyorsun, el-biselerin de paçavraya dönmüş.” Durakladı. “Şunları çıkar da seni yıkayayım.”

Wil başını sallayarak karşı çıktı. “Kendim yıkanırım. Bana giyecek bir şeyler ödünç verebilir misin?”

Kız başıyla onayladı ama gitmek için hiçbir harekette bu-lunmadı. Vadili utançtan kızardı.

“Eğer senin için sakıncası yoksa bunu kendi başıma yap-mak isterim.”

Kızın göz kamaştıran gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Ah ama bence sakıncası var."

Wil başını salladı. "Sen gerçekten de iflah olmazsın."

"Sen bana göresin, Wil Ohmsford. Bunu daha önce söylemiştim."

Gülümseme kayboldu, yerine Wil'e bir an için yapmak üzere olduğu şeyi unutturan, şehvetli ve zorlayan bir bakış geldi. Kız ona yaslanmaya başladığında. Wil kendini yatakta doğrulmaya zorladı. Başı dönüyordu ama kendini dimdik tuttu.

"Bana giysi getirir misin?"

Bir an için kızın gözleri öfkeyle karardı. Sonra doğrulup bir dolaba gitti, birkaç giyecek çıkartıp ona getirdi

"Bunları alabilirsin." Elbiseleri Wil'in kucagina fırlattı.

Yanından geçti. Derken aniden eğilip çabucak dudaklarından öptü. "Öyleyse yıkan ve giyin." Kız burnunu çekti, kayıp gitti.

Vagonun arkasındaki bir kapıyı açıp gecenin içinde kayboldu, kapıyı arkasından güvenlice kapadı ve dışarıdan kilitledi. Wil kendini tutamayıp sırttı. Kızın niyeti her neyse, Wil'in peşini kolay kolay bırakmayacaktı. Eski kıyafetlerini çıkarıverip yıkandı ve Eretria'nın verdiklerini kuşandı. Kıyafetler üzerine güzelce oturmuştu, gerçi bir gezgine aittiler ve kendisini onlarla epey tuhaf hissediyordu.

Henüz giyinmişti ki kapı tekrar açıldı ve Eretria, yanında Amberle'yle birlikte gözüksü. Elf kızı da gezgin pantolonu ve tuniği giymiş, bir kuşak sarmış ve bel hizasına gelen saçlarını bir saç bandıyla geriye atmıştı. Yüzü yeni yıkanmış, biraz da şaşkıındı. Wil'in başına baktı ve yeşil gözlerinde endişe belirdi.

"İyi misin?" diye sordu kız hemen.

"Onun ihtiyaçlarıyla ilgilendim." Eretria onun sorusunu kolayca geçiştirdi. Wil'in karşısındaki yatağı işaret etti. "Burada uyuyabilirsin. Sakın bu gece vagondan ayrılmaya kalkışmayın."

Wil'e bilgiç bir edayla gülümsedi, sonra arkasını donup ka-pıya yürüdü. Tam çıkmak üzereydi ki geriye baktı.

“İyi geceler, Wil kardeş. İyi geceler, Amberle kardeş. İyi uykular.”

Sırtarak kapıdan çıkıp gitti. Kilit, bir *klik* sesiyle arkasından kapandı.

Vadili ve elf kızı o gece gezgin vagonunda uyudular. Uyandıklarında şafak vaktiydi, sabahın ilk ışıkları koyu renkli loşluğu dağıtmak üzere, kepenkli pencerelerin çatlaklarından içeri sızıyordu. Wil bir süre sessizce yattı, düşüncelerini topladı ve uyku mahmurluğunun geçmesini bekledi. Biraz sonra tuniğini yoklayıp elftaşlarını koyduğu keseyi aradı, orada olduğuna kanaat getirince keseyi yerine yerleştirdi. Dikkatli olmaktan zarar gelmez, diye düşündü. Yataktan yarı yarıya kalkmıştı ki Amberle ona tekrar yatmasını söyledi ve kendi yatağından inip yanına geldi. Başındaki yarayı dikkatlice inceledi ve sargısını düzeltti. Kızın işi bittiğinde Wil yanına sokulup yanağına hızla bir öpücük kondurarak kızı şaşırttı. Amberle belli belirsiz kızardı ve gülümsedi, çocuksu yüzü ışıltı ışıltı.

Çok geçmeden kapının mandalı açıldı ve Eretria ekmek, bal, süt ve meyve dolu bir tepsiyle içeri girdi. Şeffaf beyaz elbisesinin altından esmer uzuvları seçiliyordu. Göz alıcı gülümseyişi Vadiliye doğru bir şimşek gibi çaktı.

“İyi dinlendin mi, Wil Ohmsford?” Tepsiyi Wil’in kucağına bırakıp göz kıptı. “Cephelo şimdi seninle konuşacak.”

Amberle’ye tek laf etmeksizin dönüp çıktı. Wil, Eretria gittikten sonra elf kızına bakıp çaresizce omuz silkti. Amberle’nin yüzünde zoraki bir gülümseme vardı.

Birkaç dakika geçmeden Cephelo görüldü. Kapıyı çalmandan içeri girdi, uzun ve sıırım gibi bedenini kapıdan geçmek için eğmişti. Siyahlar giymiş ve orman yeşili bir pelerine sarınmış olan Cephelo, onu ilk kez Mermidon’un kıyısında gördükleri gibiydi. Geniş siperlikli şapkasını kaygısızca bir yana yatırmıştı ve içeri girerken onu fiyakalı bir hareketle çıkarttı. Esmer yüzü geniş bir gülümsemeyle bölünmüştü.

"Ah, elfçikler. Şıfacı ile kız kardeşi. Tekrar görüştük demek." Egilerek selamladı. "Hâlâ atını mı arıyorsun?"

Wil gülümsedi. "Bu sefer değil."

Gezgin, karga burnunun üzerinden onlara baktı. "Hayır mı? Yolunuzu mu kaybettiniz o zaman? Yanlış hatırlamıyorum sam Arborlon kuzeyde kalıyor."

"Arborlon'a gidip tekrar ayrıldık," diye yanıtladı Vadili tepsiyi kenara bırakırken.

"Grimpen Ward'a geldiniz."

"Görünüşe göre siz de."

"Evet, öyle." Uzun boylu adam karşılarına oturdu. "Benim durumumda, iş beni normalde gitmek istemeyeceğim birçok yere sürükler. Peki ya sen, Şıfacı? Seni Grimpen Ward'a getiren nedir? Herhalde sanatını, bu denli rezil bir kasabanın sakinleri üzerinde uygulamak olmasa gerek."

Wil yanıt vermeden önce bir an duraksadı, Cephelo'yla konuşurken çok dikkatli olmalıydı. Gezgin, kendi yararına kullanabileceği bir şey keşfettiğinde durumu değerlendirmekte gecikmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu artık.

"İşimiz var," diye umursamazca yanıt verdi.

Gezgin dudaklarını büzdü. "İşini iyi yapamıyor gibisin, Şıfacı. Ben olmasaydım şimdi gırtlığın kesilmiş olacaktı."

Wil kahkahayla gülmek istedi. Yaşlı tilki! Onların kurtuluşunda Eretria'nın parmağı olduğunu kabullenmeyecekti.

"Öyle görünüyor ki bir kez daha sana borçlu kaldık."

Cephelo omuz silkti. "Tirfing'de seni yargılamakta aceleci davrandım; halkım için duyduğum kaygının sağduyuma galip gelmesine izin verdim. Yardımın için teşekkür etmem gerekirken olanlardan seni sorumlu tuttum. Bu beni rahatsız etti. Şimdi seni kurtarmak vicdanımı rahatlatıyor."

"Böyle hissettiğini öğrenmek beni sevindirdi." Wil söyleyenlerin tek kelimesine bile inanmamıştı. "Bu, ben ve kız kardeşim için zor bir süreçti."

"Zor mu?" Cephelo'nun esmer yüzünde birdenbire endi-

şey belirdi. “Belki size yardım etmek için yapabileceğim başka şey vardır? Belki sunabileceğim bir hizmet. Sizi bu ülkenin en tehlikeli yöresine getirenin ne olduğunu bana söylerseniz...”

İşte geliyor, diye düşündü Wil. Gözünün ucuyla, Amberle’nin ikaz dolu kaş çatışını gördü.

“Keşke yardım etmek elinde olsaydı.” Wil içten görünmek için elinden geleni yapmıştı. “Ama sanırım bu mümkün değil. En çok gereksindiğim şey, bu vadinin tarihine, anıtlarına ve efsanelerine aşına birisinin rehberliği.”

Cephelo ellerini hafifçe çırpı. “Güzel, o zaman belki de yardımım dokunabilir. Yaban Topraklar’a defalarca gelmişimdir.” Uzun parmağını başının yanına götürdü. “Sırlarına dair bir şeyler bilirim.”

Belki, diye düşündü Wil. Belki de değil. Burada ne yaptığımızı bilmek istiyor.

Vadili omuz silkti. “Seni meselelerimize karıştırarak misafirperverliğini suiistimal etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Kız kardeşim ve ben, başımızın çaresine bakabiliriz.”

Gezginin yüzü ifadesizdi. “Neden sizi buruya getirenin ne olduğunu söylemiyorsun? Bırak zahmetin büyüklüğüne ben karar vereyim.”

Amberle’nin elleri Wil’in koluna sıkı sıkı yapıştı ama Wil onu görmezlikten geldi, gözlerini Cephelo’nunkilerden ayırmadı. Gezgine bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

“Elflerin hâkimi Elessedil ailesinde bir hastalık var.” Sesini alçaltmıştı. “Kralın torunu çok hasta. İhtiyaç duyduğu ilaç sadece burada, Yaban Topraklar’ın içlerinde bulunabilen bir kökün özü. Bunu yalnızca ben biliyorum, ben ve kız kardeşim. Buraya o kökün peşinden geldik, çünkü bulup elf hükümdarına götürebilirse ödül büyük olacak.”

Amberle’nin kavrayışının birdenbire gevşediğini hissetti. Kızın yüzüne bakmaya yüreği elvermiyordu. Cephelo yanıt vermeden önce bir an sessiz kaldı.

“Bu kökün Yaban Topraklar’ın neresinde bulunabileceğini biliyor musun?”

Vadili başıyla onayladı. “Bu kökten ve yetiştği yerden bahsedem, eski dünyadan kalma tarihi şifa kitapları var. Ama bu çoktan unutulmuş, şimdi ırkların hizmetinde olan haritalardan nice zaman evvel silinmiş bir isim. Bu ismin senin için bir şey ifade edebileceğinden emin değilim.”

Gezgin öne eğildi. “Sen yine de söyle.”

“Güvenli Kale,” diye bildirdi Wil, berikinin esmer yüzünü gözleyerek. “İsmi Güvenli Kale.”

Cephelo bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Haklıymışsın, isim hiçbir şey çağrıştırmıyor. Yine de...” Maksatlı olarak durakladı, düşüncelere gömülmüşçesine hafifçe geriye yaslandı. “Bu ismi bilebilecek olan, bu vadinin eski isimlerine aşına birisi var. Sanırım seni ona götürebilirim. Ah... Ama Yaban Topraklar çok tehlikeli bir ülkedir, Şifacı. Grimpen Ward’a ulaşmak için ormanların az bir kısmını geçtiğinize göre kesinlikle sen de biliyorsundur. Eğer böyle tehlikeli bir arayışta sana yardım edecek olursak, kendimi ve halkımı büyük bir riske atmam gerekecek.” Özür dilercesine omuz silkti. “Üstelik verilmiş başka sözlerimiz, bakmamız gereken başka işler, ziyaret etmemiz gereken başka yerler de var. Zaman bizim gibileri için kıymetlidir. Kuşkusuz bunu anlayabilirsin.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sakince sordu Vadili.

“Ben olmazsam arayışınızın başarısız olacağını. Bana ihtiyacınız olduğunu, bunun için size yardım teklif ettiğimi. Ama sizin aradığınız türden bir yardım... Eh, münasip bir bedel olmaksızın sağlanamaz.”

Wil başıyla yavaşça doğruladı. “Nedir bu bedel, Cephelo?”

Gezginin gözleri ışıldadı. “Taşıdığın o taşlar. İçinde güçlü tutan taşlar.”

Vadili başını iki yana salladı. “Senin işine yaramayacaklardır.”

“Öyle mi? Gizemleri o kadar karanlık mı?” Cephelo’nun gözleri kısıldı. “Beni aptal sanma. Sen sıradan bir Şifacı değilsin. Bu durum ilk karşılaştığımız andan itibaren ortadaydı.

Yine de, benim için senin kim olduğun değil, neye sahip olduğun önemli. Taşların gücüne sahipsin ve onları istiyorum.”

“Onların büyüü, elf büyüüdü.” Wil durum üzerindeki kontrolünü yitirmediğini çaresizce umarak kendini sakın kalmaya zorladı. “Onların gücüne sadece elf kanından biri söz geçirebilir.”

“Kötü bir yalancısın, Şifacı.” Koca adamın sesi sevimsizdi.

“Dogruyu söylüyor,” diye korkulu bir yüzle hemen lafa karıştı Amberle. “Taşlar olmasaydı bu arayışı göze alamazdı bile. Onları sana vermesini istemeye hiç hakkın yok.”

Cephelo onun sözlerini elinin bir hareketiyle engelleyip, “Dilediğimi istemeye hakkım var,” diye tersledi. “Söyle ya da böyle, ikinize de inanmıyorum.”

“İstedigine inan.” Wil’in sesi kararlıydı. “Taşları sana vermeyeceğim.”

İki adam konuşmadan bir süre bakiştılar, gezginin yüzü hoşgörüsüz ve tehditkardı. Yine de bu yüzde korku da vardı. Cephelo’nun, elftaşlarında saklı olan ve Wil Ohmsford’un hükmettiği güce ilişkin canlı hatırlarının yarattığı bir korkuydu bu. Büyük bir çabayla kendini gülümsemeye zorladı.

“O zaman bana ne vereceksin, Şifacı? Bu hizmeti bir hiç uğruna mı yapmamı bekliyorsun? Mal ve canları hiçbir karşılık almaksızın tehlikeye atmamı mı bekliyorsun? Bana verebileceğin kıymetli bir şeyler olmalı, vermemekte bu kadar inatçılık ettiğin taşlarınkine denk pahada bir şeyler. Evet? Ne vereceksin bana?”

Wil ümitsizce bir şeyler düşünmeye çalıştı ama yanında taşıdıklarından hiçbiri birkaç kuruştan fazla etmezdi. Yine durumun ümitsiz olduğuna kara vermek üzereydi ki Cephelo parmaklarını aniden sıkılattı.

“Seninle bir pazarlık yapacağım, Şifacı. Eğer torununun derdine şifa olacak ilacı getirirsen elf kralının seni ödüllendireceğini söylüyorsun. Çok güzel. Güvenli Kale dediğin şu yer hakkında bir şeyler öğrenmen için elimden geleni yapacağım.

Seni, bu ismi bilebilecek birisine götüreceğim. Sadece bu kadarını yapacağım, daha fazlasını değil. Karşılığında elf kralından aldığın her şeyin yarısını vermelisin. Anlaştık mı?”

Wil bir saniye düşündü. Bunun garip bir anlaşma olduğu kanaatine vardı. Gezinler karşılığında önceden bir şey almadan hiçbir şey vermezlerdi, o da verirlerse şayet. Cephelo'nun aklından neler geçiyordu?

“Bu Güvenli Kale'nin yerini bulmama yardım edeceğini mi söylüyorsun?”

“Şayet yapabilirsem.”

“Ama onu bulmam için benimle birlikte gelmeyeceksin?”

Cephelo omuz silkti. “Hayatımı gereksiz tehlikelere atmaya hiç niyetim yok. İlacı bulup elf kralının torununa ulaştırmak senin sorunun. Anlaşmanın beni ilgilendiren tarafı sadece yolunuzu bulmanıza yardım etmek.” Durakladı. “Bununla beraber, ayrılınca benden kurtulduğunu düşünme sakın. Borcunun üzerine yatmak sana çok pahalıya mal olabilir.”

Vadili kaşlarını çattı. “Eğer yanımda gelmeyeceksen başarılı olup olmadığımı ne bileceksin?”

Cephelo bir kahrkaha patlattı. “Ben bir gezginim Şifacı! Ben bilirim! Başına gelen her şeyden haberim olacak, inan bana.”

Adamın yüzüne öylesine açgözlü bir gülümseme yayılmıştı ki Wil bu sözlerin altında başka bir şeyin yattığından emin olmuştu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bunu sezebiliyordu. Yine de Yaban Topraklar'da yollarını bulabilmek için yardıma gereksinimleri vardı. Elftaşlarını kullanmak zorunda kalmayacağı bir yol için her türden yardıma. Eğer Cephelo onlara bu yardımı sağlayabilirse, iblisler onları bulmadan önce Kanateşi'ne ulaşıp ulaşamama arasındaki farkı yaratacak şey bu olabilirdi.

“Anlaştık mı?” diye sordu Cephelo yine.

Wil başını hayır anlamında salladı. Gezgini deneyecekti. “Yarısı çok fazla. Üçte birini veririm.”

“Üçte biri mi?” Cephelo'nun yüzünü bir an hiddet buruştu, sonra gevşedi. “Pekâlâ. Ben makul bir adamım. Üçte biri.”

Bu fazlasıyla kolay oldu, diye düşündü Wil. Amberle'ye baktığında kızın gözlerinde kendi gözlerinde yanan aynı güvensizliğe rastladı. Ama elf kızı hiçbir şey söylemedi. Kararı ona bırakmıştı.

"Haydi elfçik," diye ısrar etti Cephelo. "Bütün gün düşünecek misin?"

Vadili başıyla onayladı. "Pekâlâ. Anlaştık."

"Güzel." Gezgini birden ayağı fırladı. "Buradaki işimiz biter bitmez ayrılıyor. Ama bir süre vagondan çıkmayacaksınız. Grimpen Ward'da tekrar görünmeniz hayırlı olmaz. Ormanın derinliklerine girdiğimizde yine çıkabilirsiniz."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti, geniş kenarlıklı şapkasıyla selam verdi ve girişe yürüdü. Kapıyı arkasından ağır ağır kapatıp kilitledi. Wil ve Amberle oturup birbirlerine baktılar.

"Ona güvenmiyorum," diye fısıldadı Amberle.

Wil başıyla ona katıldı. "Hem de hiç."

Az sonra vagon öne yalpalayıp ilerlemeye başladı. Yaban Topraklar'a olan yolculukları kaldığı yerden devam ediyordu tekrar.

BÖLÜM 37

Yaşlı adam sırtı sazlarla örölmüş sallanan sandalyesine oturmuş, kararan ormanı izleyip kendi kendine mırıldanıyordu. Batıda, çok uzaklarda, içinde bulunduğu açıklığı sımsıkı kuşatan ağaç duvarının, Yaban Topraklar Vadisi'nin ve onu çepeçevre saran dağların ötesinde güneş usulca batıyordu. Gün ışığı solarak yerini akşam karanlığına bırakmıştı. Yaşlı adam için günün en gözde saatleriydi. Günün sıcaklığı soğuyarak akşam gölgesine dönüşmüş, gün batımı uzaklardaki ufak çizgisini bordo ve mora boyamış, sonra koyulaşarak lacivert geceyi oluşturmuştu. Bayır yolunun en üstünde, ağaçların yer yer göğü, ayı ve yıldızları, dallar ve gövdelerden oluşmuş bir perdenin arkasından gösterecek kadar birbirinden ayrıldığı o yerde hava günün cehennem sıcaklığıyla üzerine yapışan rutubet ve küften bir anlığına kurtulmuştu ve ormanın yaprakları yumuşak, hafif bir gece rüzgârıyla fısıldıyordu. O kısacık süre içinde, Yaban Topraklar diğerleri gibi bir ülkeydi ve kişi ona samimi ve eski bir dost gibi bakabilirdi.

Yaşlı adam vadiye sık sık o gözle bakardı, gece ve gündüzden çok, bu vakitlerde. Ama daima aynı derinlik ve bitmek bilmeyen sadakatle. Onun gibi hissedebilen insan sayısı azdı ama vadiyi onun gibi tanıyan da azdı. Ah, tehlikeliydi burası. Bir insanı kapana kısıtıp yok edecek tehlikelerle dolu ve zorluydu. Yaban Topraklar'da, benzerleri yalnızca bir gece yarısı kamp ateşi etrafında, suskun fısıltılar ve korkulu bakışlara anlatılan

efsanelerde bulunabilecek yaratıklar vardı. Burada ölüm vardı, her geçen saatle birlikte gelen sert, acımasız ve kesin ölüm. Avcılar ve avların topraklarıydı bunlar ve yaşayan her canlı, bu iki niteliği de barındırıyordu. Yaşlı adam vadiyi mesken tuttuğu altmış yıl boyunca her ikisinin de en iyisini ve en kötüsünü görmüştü.

Parmaklarıyla, sallanan sandalyenin kolçaklarında tempo tuttu ve rûvadaymışçasına eskileri hatırladı. Yaban Topraklar'a gelişinin üzerinden altmış yıl geçmişti. Uzun bir süreydi ama neredeyse göz açıp kapayana kadar geçip gitmişti. Tüm bu yıllar boyunca burası onun yuvası olmuştu, insanın saygı duyabileceği türden bir yuvaydı. İnsanlar ve evlerle dolu, kapalı, emin, güvenli ve heyecansız, sıradan bir yer değil; yalnızlığın ve derinliğin, meydan okuyuşun ve kalbin mekânı olan, buraya ait olamayacağı için ancak az sayıda kişinin geldiği bir yerdi. Benim gibi bir avuç insan, diye düşündü, bir zamanlar vadiye ayak basmış olanlardan bir tek ol kalmıştı geriye. Hepsi de gitmişlerdi. Yaban onları almış, kendi toprağının derinliklerinde bir yerlere gömmüştü. Elbette Grimpen Ward'ın virane kulübelerinde bazı aptallar vardı, ürkmüş köpekler gibi yuvalanmış, birbirlerine ve aralarına girme cûretini gösteren zavallıları dolandırıp aldatıyorlardı. Ama vadi onların değildi ve asla da olmayacaktı, çünkü vadinin ne olduğunu bilemezlerdi ve anlamak için hiçbir istekleri yoktu. Kendilerini bir şatonun mahremiyetine kilitleseler de olurdu, çünkü umursadıkları tek şey oranın lordları ve leydileri olduklarını iddia etmektir.

Deli diyorlardı ona, Grimpen Ward'daki şu aptallar. Bir ihtiyarın bu vahşi topraklarda yaşaması deliceydi. Bu fikir karşısında yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. Sahibine özgü bir delilikti belki ama kendi deliliğini onlarınkine tercih ederdi.

"Avare." diye seslendi sertçe ve ayağının dibinde yatan devasa kara köpek uyanıp doğruldu. Muazzam gövdesi kısa ve sırt kıllarla kaplı, bir ayının ve kurdun görünüşüne sahip, ağzını koskoca açarak esneyen bir hayvandı bu.

“Hey, sen.” Yaşlı adam homurdandı ve köpek yaklaştı, kafasını efendisinin kucasına koyup kulaklarının kaşınmasını bekledi.

İhtiyar itaat etti. Koyulaşan karanlıkta bir yerlerde çabuk ve delici bir çığlık işitildi, ani sessizlikte solan bir yankı gibi kaldı, ardından söndü. Avare hemen başını kaldırdı. Yaşlı adam başıyla onayladı. Bataklık kedisi. Büyükçe bir bataklık kedisi. Bir şey yoluna dikilmiş ve bedelini ödemişti.

Bakışları tembelce gezindi, yarı ışıktaki tanıdık şekil ve biçimler saptadı. İçinde yaşadığı kulübe, harçla birleştirilmiş kütükler ve tahta kiremitlerle inşa edilmiş küçük ama sağlam bina, arkasında duruyordu. Evin hemen arkasında bir ağıl, kuyu ve katırını, kalasları, iş tezgâhını koyduğu çitlerle çevrili bir yer vardı. Yontmayı ve oymayı severdi, öyle çok severdi ki günün çoğunu açıklığın etrafındaki koca ağaçlardan elde ettiği tahtaları yontup oymakla, aklına esen şekli vermekle geçirirdi. Kendisinden başka hiç kimse için önem taşımadığını sanıyordu, zaten o da başkalarını umursamadığı için bu sorun değildi. Çok az insanla görüşürdü, bu çok az insan bile onun için yeterince fazlaydı ve insanların kendisini araması için onlara sebep vermemeye çalışırdı. İhtiyaç duyduğu tek eşlikçi Avare’ydi. Ve o beş para etmez kediler... Sıradan leş yiyicilerden başka bir şey değillermiş gibi, uyuyacak ve tabak artıklarıyla beslenecek yerler peşinde geziniyorlardı. Katıra gelince, aptal ama güvenilir bir hayvandı.

Doğrulup gerindi. Güneş batmış, gece göğü mehtap ve yıldızlarla süslenmişti. Kendisine ve köpeğe yiyecek bir şeyler hazırlamanın vakti gelmişti. Birkaç metre ileride küçük bir ocak ateşinin üzerinde duran sacayak ve çaydanlığa baktı. Dünden kalma çorba vardı, çok da azdı. Bir öğünlük, belki de biraz daha fazla.

Başını iki yana sallayarak ateşe yürüdü. Ufak tefek, yaşlı ve iki bükklümdü. İpince bedenine yırtık pırtık bir gömlek ve şort geçirmişti. Kel kafasını, yuvarlak bir çene boyunca, üzeri

talaş ve kurumla kaplı bir sakala inen ipince bir kar tabakası halinde beyaz saçlar çevreliyordu. Esmer ve kırış kırış teni, sağlam ve yaşlı bedenini kösele gibi kaplamıştı. Gözleri, sarkık göz kapaklarının ve göz altı torbalarının arasından güçlkle seçilebiliyordu. Henüz uyanmış ve adalelerini uykudan kramp girmiş şekilde bulmuş da tutukluğu üzerinden atmaya çabalıyormuş gibi kamburunu çıkartarak yürüyordu.

Tencerenin yanında durup içine baktı, içindekilerin görünüşünü nasıl daha cazip kılabilceğine karar vermeye çalıştı. Atların ve vagonun yaklaşmasını da o zaman duydu. Ses hâlâ uzaklardan, kulübesine doğru güvenilmez biçimde döne döne uzanan patikadan geliyordu. Döndü ve bekleyiş içinde gözünu geceye dikti. Yanında, Avare düşmancıl bir tavırla hırladı ve yaşlı adam ikaz etmek için ona vurdu. Dakikalar geçti, ses yaklaştı. Nihayet alacakaranlığın içinden, açıklığın karşısındaki yükseltinin zirvesinden döne döne aşağı inen bir dizi gölge belirdi. Atların çektiği ve peşinden yarım düzine binicinin geldiği tek bir vagon. Yaşlı adamın keyfi daha vagonu gördüğün an kaçiverdi. Vagonu yeterince tanıyor, gezgine, üçkâğıtçı Cephelo'ya ait olduğunu pekâlâ biliyordu. Nefretle bir yana tükürdü ve Avare'yi onların üzerine salmayı ciddi ciddi aklından geçirdi.

Biniciler ve vagon açıklığın hemen kenarında durdu. Cephelo'nun karanlık silueti atından indi ve öne çıktı. Yaşlı adama yaklaştığında, gezginin geniş kenarlı şapkası selamlamak için aşağı indi.

“Selamlar, Hebel. İyi akşamlar.”

Yaşlı adam burnundan soludu. “Cephelo. Ne istiyorsun?”

Cephelo afallamış gözüküyordu. “Hebel, Hebel... Birbiri için bunca şey yapmış olan iki insan böyle mi karşılaşır? Güçlükleri ve talihsizlikleri paylaşmış insanlara layık bir karşılama değil bu. Şimdi, merhaba.”

Gezgin yaşlı adamın elini tuttu ve iyice sıktı. Hebel bu çabaya ne karşı geldi ne de yardımcı oldu.

“Ah, iyi görünüyorsun,” Cephelo yatıştırırcasma gülümse-
di. “Yüksekler yaşlılığın verdiği ağrı sızıya iyi geliyor herhal-
de.”

“Yaşlılığın verdiği ağrı sızı, öyle mi?” Hebel tükürdü, sonra
yüzünü buruşturdu. “Ne satıyorsun, Cephelo. Yaşlılıktan güç-
süz düşenler için her derde deva bir ilaç mı?”

Cephelo beraberinde gelenlere baktı ve özür dilercesine
omuz silkti. “Çok kabasın Hebel, çok kaba.”

Yaşlı adam onun bakışını takip etti. “Sürünün geri kalanına
ne yaptın? Yoksa başka bir soyguncunun kuyruğuna mı takıl-
dılar?”

Bu sefer gezginin yüzü hafifçe asıldı. “Onları önden gön-
derdim. Gelişimi Tirfing’de beklemek üzere ana yoldan doğuya
gidiyorlar. Birkaç kişiyle birlikte önemli bir iş üzerindeyim.
Biraz laflayabilir miyiz?”

“İşte buradasın, öyle değil mi?” diye işaret etti Hebel. “O
zaman dilediğini söyle.”

“Ateşini paylaşabilir miyiz?”

Hebel omuz silkti. “Hepinizi doyuracak yiyeceğim yok,
olsa da vermezdim zaten. Belki yanınızda bir şeyler getirmiş-
sinizdir, ha?”

Cephelo abartıyla iç çekti. “Getirdik. Bu gece bizim yeme-
gimize ortak olacaksınız.”

Diğerlerine seslendi. Biniciler inip atlarıyla ilgilenmeye
başladılar. Vagonu, genç bir çiftin eşliğinde ihtiyar bir kadın
sürmüştü. Şimdi kadın aşağı inmiş, vagonun arkasından kap
kacak ve yiyecek çıkarmıştı. Tek kelime etmeksizin, ayaklarını
sürüyerek ocak ateşine gidiyordu. Onunla oturan ikili bir an
tereddüt ettiler, sonra Cephelo’nun daveti üzerine yaklaştılar.
Binicilerden biri olan ince, siyah saçlı bir kız da onlara katıldı.

Hebel konuşmadan arkasını döndü ve tekrar sallanan san-
dalyesine kuruldu. Vagondan inen ikilide tuhaf bir şey vardı
ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Hem gezginler
gibi görünüyorlardı, hem de onlara benzemiyorlardı. Onların

Cephelo ve siyah saçlı kızla birlikte gelişlerini izledi. Dördü de yaşlı adamın etrafında, çimenlere oturdular. Siyah saçlı kız baştan çıkarmak istercesine genç adama sokuldu ve ona cüretkârca göz kırptı.

“Kızım Eretria.” Cephelo kızını tanıştıtırırken ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Bu ikisi de elliler.”

“Kör değilim,” diye payladı Hebel onu, ikilinin neden gezginlerden farklı göründükleri şimdi dank etmişti kafasına. “Sizinle ne işleri var?”

“Bir arama işine giriştik,” diye duyurdu gezgin.

Hebel öne eğildi. “Arama işi mi? Seninle birlikte mi?” Yaşlı yüzünü buruşturarak genç adamı süzdü. “Sen akli başında birine benziyorsun. Nasıl oldu da bunun yanına düştün?”

“Bu sefil topraklardan geçmek için bir rehber ihtiyacı var,” diye onun yerine yanıtladı Cephelo. Gereğinden çabuk, diye düşündü Hebel. “Neden bu ıssız yabanda yaşamaya devam ediyorsun, Hebel? Bir gün buradan geçtiğimde kemiklerini bulacağım ihtiyar, bütün bunlar da beş para etmez postunu daha güvenli bir yere taşımamakta gösterdiğin katır inadı yüzünden olacak.”

“Çok umurundaydı ya,” diye homurdandı Hebel. “Benim gibi bir adam için bu topraklar da herhangi bir yer kadar güvenli. Burayı tanıyorum, içinde neyin yürüdüğünü, nefes aldığını ve avlandığını, ne zaman uzak durmam gerektiğini ve ne zaman dişlerimi göstereceğimi biliyorum. Senden uzun yaşayacağım gezgin. Bu dediğimi bir kenara yaz.” Avare’nin kara gölgesinin arkasına yerleşmesini izleyerek sandalyesine yaslandı. “Benden ne istiyorsun?”

Cephelo omuz silkti. “Demin söylediğim gibi azıcık laflamak.”

Hebel boğuk bir kahkaha koyverdi. “Azıcık laflamak mı? Haydi Cephelo, istediğin nedir? Vaktimi çalma. Elimde çok kalmadı zaten.”

“Kendi adıma hiçbir şey. Bu genç elfçikler içinse, şu kelle-

şen başının içinde depolanmış bilgilerden birazını. Sana ulaşmak için çok uğraşmam gerekti ama bazı amaçlar, özel bir ilgiyi...”

Hebel yeterince dinlemişti. “Ne pişiriyorsunuz orada?” Tencerede yavaş yavaş kaynayan yemeğin kokusu dikkatini dağıtmıştı. “Tenceredeki ne?”

Yaşlı adamın görünürdeki umursamazlığı karşısında küp-
le binen Cephelo, “Ben nereden bileyim?” diye parladı.

“Sığır eti sanırım. Sığır eti ve sebze.” Hebel yıpranmış ellerini ovuşturdu. “Sanırım sohbetten önce yemegimizi yemeliyiz. Yanında şu gezgin birasından biraz var mı, Cephelo?”

Böylece tabak tabak haşlama, önceki günden kalma ekmek, kurutulmuş meyve ve yemiş yiyip ağızlarını ıslatmak için de bardaklar dolusu bira içtiler. Yemek yerken pek fazla konuşulmadıysa da hayli fazla bakışma oldu ve bu bakışmalar Hebel’e durum hakkında, ziyaretçilerinin söyleyeceği sözlerden daha çok şey anlattı. Elflerin, başka seçenekleri olmadığı için burada bulunduklarına inanmıştı. Onların, Cephelo ve çetesi hakkında düşünceleri kendisinininkinden farklı değildi. Cephelo buradaydı elbette, çünkü bu işten kendisine bir pay düşecekti ama bunun ne olacağı hiç şüphesiz ki özenle gizlenecekti. Onu en çok şaşırtan siyah saçlı kız, gezginin kızıydı. Elf oğlana fırlattığı bakışlar, kızın ne yapmaya çalıştığını belli ediyordu. Yine de kızda, dışarıya yansıttığından fazla şeyler vardı. Yaşlı adam, bunun ne olabileceğini giderek daha fazla merak ediyordu.

Nihayet yemek yenilmiş, biralar içilmişti. Hebel uzun bir pipo çıkarttı, içindekileri çakmak taşı ve kavla tutuşturdu ve gece göğüne geniş bir duman halkası yolladı. Cephelo yine şansını denedi.

“Bu genç elf ve kız kardeşi senin yardımına muhtaçlar. Zaten uzun bir yoldan geldiler ama onlardan yardımını esirger-sen daha ileri gidemeyecekler. Onlara seve seve yardım edeceğini söyledim.”

Yaşlı adam burnundan soludu. Bu oyunu biliyordu. “Elfleri sevmem. Onlar bu topraklar ve benim gibi insanlar için fazla

iyi olduklarını düşünürler.” Bir kaşını kaldırdı. “Bildğin gibi gezginleri de sevmem. Hatta onları ellilerden daha az severim.”

Eretria zoraki gülümsedi. “Öyle görülüyor ki sevdiğin pek az şey varmış.”

“Kapa çenenil!” diye tersledi onu Cephelo, yüzü öfkeliydi. Eretria sustu ve Hebel kızın gözlerindeki hiddeti gördü.

Hafifçe kıkırdadı. “Seni suçlamıyorum, kız.” Cephelo’ya baktı. “Eğer elfçiklere yardım edersem karşılığında ne vereceksin, gezgin? Bildiklerimi istiyorsan adil bir pazarlık gerekecek.”

Cephelo ona ters ters baktı. “Sabrımı daha fazla zorlama, Hebel.”

“Hah! Gırtlığımı mı keseceksin? Bak o zaman hangi sözcükleri buluyorsun orada! Şimdi tekrar konuş. Bana ne vereceksin?”

“Kumaşlar, yatak takımları, deri, ipek. Fark etmez.” Gezgin soruyu sertçe savuşturdu.

Hebel tükürdü. “Bunların hepsi bende var.”

Cephelo kendini muazzam bir çabayla dizginledi. “Pekâlâ, o zaman istediğin nedir? Konuş, ihtiyar!”

Sallanan sandalyenin arkasından Avare ikaz dolu bir hırlama koyverdi. Hebel arkasına uzanıp hayvana bir tokat aşk etti.

“Bıçaklar,” dedi Hebel. “Yarım düzine iyi bıçak. Bir balta başı ve kamalar. Dışbudak ağacından yapılmış, sapı tüylü iki düzine ok. Bir de bileği taşı.”

Koca adam başıyla onayladı, hiç memnun görünmüyordu. “Oldu bil, hırsız. Şimdi bunların karşılığını ver bana.”

Hebel omuz silkti. “Ne bilmek istiyorsun?”

Cephelo delikanlıyı işaret etti. “Elfçik bir Şifacı. Nadir bulunan bir ilacı elde edebileceği bir kök arıyor. Şifa kitapları kökün yalnızca burada, Yaban Topraklar’ın içinde, Güvenli Kale denilen bir yerde bulunabileceğini yazıyor.”

Gezgin ile yaşlı adam bakışır ve diğerleri beklerken, uzun muddet sessizlik hüküm sürdü.

“Fee?” diye sordu Cephelo sonunda.

“Eee, ne?” diye parladı ihtiyar.

“Güvenli Kale! Nerede?”

Hebel’in yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. “Zannederim ki hep olduğu yerde.” Diğerlerinin gözlerindeki hayreti gördü. “Bu ismi biliyorum, gezgin. Eski bir isim, herhalde benim haricimde herkesin unuttuğu bir isim. Bir tür mezar, bir dağın altındaki yer altı mezarları.”

“İşte bu o!” Yüzü kızaran genç adam ayağa fırlamıştı. Sonra herkesin gözünün kendi üzerinde olduğunu fark edip aceleyle yerine oturdu. İnandırıcılıktan uzak bir şekilde, “En azından kitapların tarif ettiği gibi,” diye de ekledi.

“Öyle mi yazıyordu?” diye sallandı Hebel piposunu tutturup. “Çukurluk’tan da bahsetmişler miydi?”

Genç adam başını iki yana salladı ve elf kızına baktı, o da aynı şekilde tepki verdi. İleriye hızla eğilen, gözleri kısılan Cephelo oldu.

“Güvenli Kale’nin Çukurluk’ta bulunduğunu mu söylüyorsun, ihtiyar?”

Cephelo’nun sesinde Hebel’in dikkatinden kaçmayan, fark edilmesi güç bir tizlik vardı. Cephelo korkuyordu.

Hebel kıkır kıkır güldü. “Çukurluk’un içinde. Hâlâ Güvenli Kale’yi arıyor musun, gezgin?”

Genç adam öne çıktı. “Çukurluk nerededir?”

“Güneyde, yürüyerek bir gün sürer,” diye yanıtladı yaşlı adam. Tüm bu aptallığa son verme zamanıydı. “Orası derin ve karanlıktır, elfçik. İçine düşen her şeyin gözden kaybolup sonsuza dek yittiği bir yerdir. Ölüm elfçik. Çukurluk’a giden bir daha dönmez. Orada yaşayanlar böyle olmasını isterler.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

Eretria kendi kendine bir şeyler mırıldandı, gözleri hızla genç elfin yüzünü taradı. Hebel, kızın biliyor olduğunu gördü. Sesi alçalarak bir fısıltı halini aldı.

“Cadı kız kardeşler, elfçik. Morag ve Mallenroh. Çukurluk onlara ve onların hizmetindeki şeylere aittir... Cadı gücünün eserlerine.”

"Ama Güvenli Kale bu Çukurluk'un neresinde?" diye ısrar ettiler. "Bir dağdan mı bahsetmiştin..."

"Kule Boyu... Çukurluk'tan, ölümün mezarından yükselen bir kol gibi uzanan, tek başına bir dağdır. Güvenli Kale oradadır." İhtiyar duraksadı, omuz silkti. "En azından bir zamanlar öyleydi. Ben Çukurluk'a gitmeyeli çok ama çok uzun yıllar oldu." Başını salladı. "Artık oraya hiç kimse gitmez oldu."

Genç adam başıyla ağır ağır onayladı. "Bana şu cadı kız kardeşlerden bahset."

Hebel'in gözleri kısıldı. "Morag ve Mallenroh, türlerinin son örneği. Bir zamanlar elfçik, onlardan çok vardı. Şimdiyse geriye yalnızca ikisi kaldı. Kimi onların Karabüyücü Lord'un hizmetçileri olduğunu söyler. Kimisine göre ise ondan çok önce de buradaydılar. Druidlerin gücüne denk güçleri olduğu söylenir." Ellerini açtı. "Gerçek onlarda saklı, istiyorsan ara. Bir elfin daha ölmesi benim için fark etmez."

Yüksek sesle güldü, öksürük tutunca bardağını kaldırıp birasından iki yudum aldı. Genç adamın gözlerini ararken zayıf bedenini öne eğmişti.

"Onlar kız kardeşlerdir, Morag ve Mallenroh. Öz kardeşler. Ama aralarında büyük bir nefret vardır bir zamanlar yapılmış bir yanlıştan ötürü. Gerçek midir, yoksa uydurma mı, ben bilemem. Sanırım benden başka hiç kimse de bilemez. Ama Çukurluk'un içinde çarpşıyorlar, elfçik... Morag doğuyu elinde tutuyor, Mallenroh ise batıyı. Birbirlerini yok etmek için fırsat kolluyorlar, her biri diğerinin toprağını ve gücünü eline geçirmek için çabalıyor. Ve Çukurluk'un merkezinde, tam ikisinin arasında Kule Boyu duruyor... Ve Güvenli Kale orada."

"Güvenli Kale'yi hiç gördün mü?"

"Ben mi? Görmedim. Çukurluk kız kardeşlere aittir; vadi bana yeter de artar bile." Hebel iskemlesinde geriye sallandı, eskiyi anımsadı. "Bir zamanlar, artık saymaya bile yeltenmeyeceğim kadar uzun yıllar önce, Çukurluk'un kenarında ava çıkmıştım. Aptalcaydı ama evim saydığım toprakların tümünü

bilmek kararındaydım ve masallar da sadece masaldı. Derken bir gece, kamp ateşimin sönmeye yuz tutan közleri dışında tek başımayken o bana geldi. Mallenroh. Uzun boylu, rüyadan çıkmış bir yaratık gibiydi. Kır saçları upuzun ve gece gölgeleriyle örülüydü, yüzü Ölüm Leydisi'nin yüzüydü. Bana gelip benim gibi insan kanından biriyle konuşma ihtiyacı hissettiğini söyledi. Bütün gece bana kendisinden, kız kardeşi Morag'dan ve Çukurluk'un hâkimi olmak için verdikleri savaştan bahsetti."

Hebel artık hatıralara gömülmüştü, sesi uzak ve hafifti. "Sabahleyin, hiç var olmamışçasına gitmişti. Elbette, onu o gün bugündür bir daha hiç görmedim. Bütün bunları hayal ettiğimi, bunların aslında gerçekleşmediğini düşünebilirdim ama o, giderken benden bir şeyler götürdü. Hayatımın bir kısmını diyebiliriz."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Bana anlattıklarının çoğu bir rüyanın parçaları gibi dağılıp gitti. Ama onun Güvenli Kale'ye ilişkin söylediklerini anımsıyorum, elfçik. Kule Boyu'nun altındaki yer altı mezarları, dedi. Bir başka çağa ait, bir zamanlar garip bir büyü'nün yapıldığı bir mekân. Öyle eskiydi ki kız kardeşler bile anlamını bilemiyorlardı. Bana bunu söyledi Mallenroh. Anımsıyorum... Hiç değilse bu kadarını."

Sonra sustu, söylemiş olduklarını düşünmeye koyuldu. Bunca yıldan sonra bile kadının hatırası, ona etrafında oturanların yüzleri kadar canlı geliyordu. Mallenroh! Onu bu kadar iyi hatırlamasının tuhaf olduğunu düşündü.

Genç adam eliyle sallanan sandalyenin kenarına dokunup sessizce konuşmaya başlamıştı.

"Hayli iyi anımsıyorsun, Hebel."

Yaşlı adam elfe anlamadan, şaşkın şaşkın baktı. Sonra onun gözlerinden niyetini okudu. Elfin oraya gitmeyi amaçladığını anladı Hebel. Elf Çukurluk'a gitmekten bahsediyordu. Hemen öne eğildi.

"Oraya gitmeyin," diye fısıldadı başını bir o yana, bir bu yana yavaşça sallayarak. "Gitmeyin."

Genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Eğer Cephelo ödülünü alacaksa gitmeliyim."

Esmer yüzü anlaşılmaz görünen gezgin hiçbir şey söylemedi. Eretria ona öfkeyle baktı, ardından tekrar genç adama döndü.

"Şifacı, bunu yapma," diye yalvardı. "İhtiyarın sözüne kulak ver. Çukurluk sana göre bir yer değil. İlacını başka yerde ara."

Elf, başını iki yana salladı. "Başka yer yok. Bana engel olma, Eretria."

Bir an için gezgin kızının bedeni tepeden turnağa gerildi, esmer yüzü açığa çıkmak için çabalayan duygularla kıpkırmızı oldu. Yine de onları zapt etmeyi başardı, ayağa kalktı ve delikanlıya buz gibi bir bakış fırlattı.

"Sen aptalın teksin," diye fikrini belirtti ve uzun adımlarla karanlığın içine yürüdü.

Hebel, Eretria'nın ardından bakakalan genç adamı seyretti. Elf kızı bakmamıştı, garip yeşil gözleri içe dönmüş ve yüzüne düşen uzun saçlarının gölgesinde neredeyse kaybolmuştu.

"Bu kök bu kadar önemli mi?" diye hayretler içinde sordu ihtiyar ama bu sefer yalnızca genç adama değil, kıza da. "Başka yerde bulunamaz mı?"

"Bırak bildikleri gibi yapsınlar," diye aniden konuştu Cephelo, koyu renk gözleri bir yüzden diğerine atlıyordu. "Karar verme hakkı onlarındır ve onlar da kararlarını verdiler."

Hebel kaşlarını çatı. "Onları ölümlerine göndermekte neden bu kadar acelecisin, gezgin? Elfçğin sözünü ettiği ödüle ne oldu?"

Cephelo güldü. "Ödüller talihin cilveleriyle alınır ve verilirler, ihtiyar. Birinin kaybedildiği yerde bir diğerini kazanırsın. Elfçik ve kız kardeşi seçtikleri gibi hareket etmeliler. Onlar adına karar vermeye hakkımız yok."

"Gitmeliyiz." Elf kızı, oturduklarından beri ilk kez konuştu. Yumuşak bir sesle, ihtiyar adamın gözlerinin derinliklerine bakarak.

“Pekâlâ.” Cephelo doğruldu. “Bu konuda yeterince nefes tükettik. Gece daha bitmedi ve içilecek güzel gezgin birası var. Benimle paylaşın dostlarım. Gelecekten çok, geçmiş zamanlara dair konuşacağız. Hebel, Grimpén Ward’ı dolduran o aptalların son marifetini bir duymalısın. Sadece senin ve benim gibi insanların takdir edebileceği bir delilik.”

Yaşlı kadına sertçe seslendi, o da bir tulum birayla yanına segirtti. Gezinlerden birkaçı daha yanlarına gelip katıldılar ve Cephelo hepsinin bardaklarını fazlasıyla doldurdu. Kahkaha atıp şakalar yaparak muhtemelen hiç bulunmadığı yerlerin ve kesinlikle hiç tanışmadığı kişilerin hayret verici öykülerini anlatmaya koyuldu. Cüretkâr ve rahat bir insandı gezgin. Konuşması, geceyi halkının kahkahasıyla dolduruyor, şerefe kaldırılan bardaklar çınliyordu. Hebel şüpheyle dinliyordu onu. Cephelo onun elflere yapmış olduğu uyarıyı küçümsemekte ve ancak genç elf aradığı ilacı bulup döndükten sonra verileceğe benzeyen ödüle olan ilgisini yitirmekte çok aceleci davranmıştı. Gereğinden fazla aceleci, diye düşündü Hebel çünkü Çukurluk’tan şimdiye dek kimsenin dönmediğini kendisi kadar gezgin de bilirdi.

Sırtı sazlarla örölü sandalyesinde ağır ağır sallandı, bir elini tembelce indirip Avare’nin sert kıllı başını aradı. Elfi daha nasıl uyurabileceğini düşündü. Bu aptallığı önlemek için şimdiye kadar söylemediği başka neyi söyleyebilirdi ki? Belki de hiçbir şey. Çocuk gitmeye kesin kararlı gibiydi.

Elfçığın de nice seneler önce kendisinin yapmış olduğu gibi Mallenroh’la karşılaşp karşılaşmayacağını merak etti; karşılaşabileceğini düşünüp ona gıpta etti.

Çok geçmemişti ki Wil Ohmsford eğlenenlerin arasından kalp ihtiyarın kulübesinin hemen arkasındaki su kuyusuna doğru yürüdü. Amberle ateşin yanında battaniyelere sarınıp uyumuştı bile, görünen o ki o günkü yolculuktan ve buna sebep veren olaylardan bitkin düşmüştü. Wil de gezgin birasından azıcık içmiş olmasına karşın alışılmadık bir uyusukluk

içindeydi. Soğuk su ve ardından deliksiz bir uyku işe yarayabilir, diye düşündü. Kovanın zincirine tutturulmuş metal bir bardaktan henüz koca bir yudum almıştı ki Eretria gölgeler içinden çıkıp karşısına dikildi.

“Seni anlamıyorum, Şifacı,” dedi kız sözünü sakınmadan.

Wil bardağı kovaya koyup kuyunun taş duvarına oturdu. Wil’e herkesin önünde aptal deyişinden beri kızın ortaya ilk çıkışıydı.

“Grimpen Ward’da hayatını kurtarmak için azımsanmayacak bir zahmete girdim,” diye devam etti. “Cephelo’yu seni aramama izin vermesi için ikna etmek kolay değildi, hem de hiç. Şimdi tüm zahmetlerim boşa çıkmış görünüyor. Seni ve kız kardeşin numarası yapan elf kızını canilere terk etseydim de aynı kapıya çıkacakmış. Tüm uyarılara karşı Çukurluk’a gitmekte diretiyorsun. Sebebini bilmek istiyorum. Cephelo’nun bununla alakası var mı? Onunla nasıl bir anlaşmaya vardığın bilmiyorum ama onun vaat ettiği hiçbir şey, vermek niyetinde olsaydı bile ki hiç zannetmiyorum, göze aldığın riske değmezdi.”

“Cephelo’nun bununla alakası yok,” diye sessizce yanıtladı Wil.

“Eğer seni bir şekilde tehdit etmiş olsaydı, ona karşı senin tarafını tutardım,” dedi kız kararlı bir tavırla. “Sana yardım ederdim.”

“Bunu biliyorum. Ama kararımda Cephelo’nun hiç rolü yok.”

“O zaman niye? Neden bunu yapmak zorundasın?”

Vadili başını öne eğdi. “Bulmamız gereken ilaç...”

“Bana palavra sıkma!” Eretria kuyu duvarının üstünde, onun yanına oturdu. Esmer yüzü öfkeliydi. “Cephelo o kökler ve ilaçlar hakkındaki saçmalığa inanabilir ama o yalnızca sözlerindeki gerçeği okur Şifacı, gözlerindeki gerçeği değil. İlkini gizleyebilirsin belki ama ikincisini asla. Bu kız senin kız kardeşin değil. O sana emanet edilmiş, belli ki çok kıymet verdiğin bir sorumluluk. Aradığınız şey kökler veya ilaçlar değil, daha fazlası. Pekâlâ, Çukurluk’ta bekleyen şey nedir?”

Wil ağır ağır başını kaldırıp kıza baktı ve gözlerini kaçırmadı.

Uzunca bir müddet yanıt vermeksizin onu süzdü. Kız gayriihtiyari uzandı. Wil'in ellerine sarıldı.

"Sana asla ihanet etmem. Asla."

Wil hafifçe gülümsedi. "Sana dair emin olduğum belki de tek şey bu, Eretria. Sana şunu söyleyeceğim. Bu ülkeyi ve tüm Karaları tehdit eden bir tehlike var. Bu tehlikeye karşı durabilecek olan şey sadece Güvenli Kale'de bulunabilir. Amberle ve ben, onu bulmaya gönderildik."

Gezgin kızının gözleri alev alevdi. "Öyleyse beni de yanına al. Daha önce almış olman gerektiği gibi."

Wil içini çekti. "Bunu nasıl yapabilirim? Çukurluk'a gitmekteki ısrarımdan ötürü aptal olduğumu daha demin söyledin. Şimdi sana da bir aptal muamelesi yapmamı bekliyorsun. Hayır. Senin yerin halkının yanı, en azından şimdilik. Doğuya doğru gitmen, Batıkarası'ndan ve oradan gelebileceklerden uzaklaşman daha iyi."

"Şifacı, büyük Güneykarası şehirlerine ayak basar basmaz babammış gibi davranan o şeytan tarafından satılacağım!" Kızın sesi sert ve kırılgandı. "Bu kaderi, senin karşılaşabileceğine tercih etmem mi lazım? Beni de götür!"

"Eretria..."

"Bırak bitireyim! Bu topraklara dair bir şeyler bilirim, çünkü doğduğumdan beri gezginler buralardan çok geçmişlerdir. İşine yarayabilecek bir şeyler bilebilirim. En azından sana yük olmam. Kendi başımın çaresine senin şu elf kızından daha iyi bakabilirim. Yerimde olman halinde senin benden istemeyeceğin hiçbir şeyi istemiyorum, Şifacı. Gelmemi izin vermelisin!"

"Eretria, buna izin versem bile Cephelo seni asla bırakmaz."

"Cephelo farkına vardığında hiçbir şey yapamayacağı kadar geç olur." Kızın sesi telaşlı ve heyecanlıydı. "Beni de götür. Şifacı. Bana evet de."

Wil neredeyse evet diyecekti. Kız öyle harikulade bir güzelliğe sahipti ki normal şartlar altında onun söylediği hiçbir şeyi reddetmek mümkün olmayabilirdi. Ama şimdi yanına oturmuş, gözleri beklentiyle ışıldarken kızın sözlerinde Wil'i etkileyen bir çaresizlik vardı. Kız Cephelo'dan ve onun kendisine yapacaklarından korkuyordu. Vadili, Eretria'nın yalvarmaya çağını biliyordu ama özgürlüğünü kazanması için Wil'i ikna etmesi gerekiyorsa, işi yalvarmaya kadar vardırabilirdi.

Ama Çukurluk ölüm demekti, yaşlı adam böyle söylemişti. Kimse Çukurluk'a gitmezdi. Amberle'ye göz kulak olmak yeterince zor olacaktı ve Eretria'nın kendi başının çaresine bakabilmek konusunda söylediklerine rağmen, Vadili biliyordu ki eğer gelmesine izin verirse, onun için de en az elf kızı için kaygılandığı kadar kaygılanacaktı.

Başını yavaşça iki yana salladı. "Yapamam, Eretria. Yapamam."

Kız ona, inanmazlık ve öfkenin gölgelediği gözlerle bakarken beklenti ve heyecanı söndü, uzun bir sessizlik oldu. Kız yavaşça doğruldu.

"Senin hayatını kurtardığım halde sen benimkini kurtarmıyorsun. Pekâlâ." Kız ondan uzaklaştı, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Beni iki kez reddettin, Wil Ohmsford. Bunu tekrar yapma fırsatı bulamayacaksın."

Kız döndü ve gitmeye başladı, birkaç adım sonra durdu.

"Sana söz veriyorum Şifacı, öyle bir zaman gelecek ki yardımımı geri çevirmekte bu kadar aceleci davrandığın için pişman olacaksın."

Sonra gitti. Vadili arkasından bakarken, gecenin gölgelerinde kayboldu. Wil bir süre her şeyin farklı olabildiğini, kıza ihtiyacı olan yardımı sağlayabilmenin bir yolu olmasını ümitsizce dileyip orada oturdu.

En sonunda kalktı. Uyku iyice bastırmıştı ve devrilip uyudu.

BÖLÜM 38

Şafak Yaban Topraklar'ın üzerine gri renkte ve kasvetle doğdu; ormanı, kara toprağın üzerine kan lekeleri gibi yayılan gölgeler kapladı. Sabah göğü vadinin üzerinde kıpırtısız ve kopkoyu duran bulutlarla maskelenmişti ve havayı beklentili bir suskunluk, yaklaşmakta olan bir yaz fırtınasının uyarısı doldurmuştu. Bayıra çıkan yolun tepesinde, Cephelo ve küçük grubu kendilerini tekrar ana yola çıkaran ve Çukurluk'a yaptıkları yolculuğa devam etmelerini sağlayan inişe başladılar. Gezinler Hebel'in kampından, geldikleri gibi başıboş gölgeler misali ayrıldılar. Atlılar Wil ve Amberle'yi taşıyan tek vagonun önünden giderken, küçük kulübenin önünde durup sessizce ayrılışlarını izleyen yaşlı adamı kısaca selamladılar. Ağır ağır ormanın loşluğuna daldılar. Devasa ağaçlar, incecik huzmeler haricinde tüm ışık örtülene ve vadinin derinliklerine inen daracık, karanlık ve engebeli yol dışında hiçbir şey kalmayınca kadar etraflarında yükseldi.

Kuşluk vaktinden önce ana yola ulaşmışlardı ve doğuya döndüler. Gün ısındıkça ve gece serinliği buguya donuştukçe ağaçların arasından sızan sis vadi zemininde toplanmaya başlamıştı. Wil ve Amberle kendilerini neyin beklediğini düşünerek yaşlı kadınla birlikte arabayı sürdüler. Hebel'le başka bir şey konuşamamışlardı, çünkü o gece deliksiz bir uyku çekmişlerdi ve sabah uyandıklarında Cephelo onların ihtiyaçlardan uzak durınalarına özen göstermişti. Şimdi eğer fırsat olsaydı

ihtiyarın daha neler anlatabileceğini merak ediyorlardı. Onlar bunu düşünüp taşınırlarken, Cephelo atını geriye sürüp onlarla konuşmaya geldi ama yapmacık ve aslında amaçsız bir sohbetti bu. Sabah boyunca birkaç kez daha görüldü, her seferinde aynı şey oldu. Sanki gezgin bir şeyler arıyor gibiydi, bununla birlikte aradığının ne olabileceğine dair elf kızının da Vadilinin de en ufak bir fikri yoktu. Eretria onlardan büsbütün uzak duruyordu ve Amberle gezgin kızının davranışlarındaki bu ani değişikliğe akıl sır erdiremezken, Wil sebebine çok iyi anlıyordu.

Cephelo ormanın derinliklerindeki dar bir kavşakta durmalarını işaret ettiğinde vakit öğlene geliyordu. Uzaktan uğursuzca gök gürleyor ve rüzgâr, ara sıra ağaçları sallayıp toz ve yaprakları uçuşturan bir şiddetle esiyordu. Cephelo atını vagonuna sürdü ve Wil'in yanında durdu.

"Yollarımız burada ayrılıyor, Şifacı," dedi. "Sizin yolunuz güneyde kalıyor, şu dar yoldan aşağı. Patika açıktır. Ayrılmanın yeter. Akşam karınlığından önce Çukurluk'un kenarına varmanız gerekir."

Wil ağzını açar açmaz gezgin hemen elini kaldırdı. "Sen bir şeyler söylemeden önce, sizinle gelmemi rica etmemenizi öğütleyeceğim. Anlaşmamızda bu yazılı değildi ve başka bir zorunluluğu yerine getirmeye niyetim yok."

"Yanımıza erzak alabiliriz miyiz, onu soracaktım," diye soganuk bir tavırla konuştu Wil.

Gezgin omuz silkti. "Bir ya da iki günlük, sadece o kadar."

Cephelo ihtiyar kadına başıyla işaret edince o da vagonun arkasına gitti. Wil gezginin atının eyerinde huzursuzca kıvıldandığını gördü. Bir şeyler Cephelo'nun keyfini kaçırıyordu.

"Ödülün payına düşeni vermek için seni nasıl bulacağım?" diye sordu Wil ansızın.

"Ödül mü? Ha, evet." Cephelo bir an için ödülü unutmuş gibiydi. "Şey, daha önce dediğim gibi, ödülü aldığınızdan habirim olur. Ben sizi bulurum, Şifacı."

Vadili başıyla onayladı. Doğrulup vagondan indikten sonra Amberle'ye yardım etmek için arkasını döndü. Kızı kucaklar-ken bir an onunla göz göze geldi. Kız da gezginin davranışla- rından en aza kendisi kadar işkillenmişti. Tekrar Cephelo'ya döndü.

“Bize bir at verebilir misin? Hiç olmazsa bir tane...”

Cephelo onun lafını ağzına tıkadı. “Fazla atımız yok. Sanı- rım gitmeniz gerekiyor. Fırtına yaklaşıyor.”

Yaşlı kadın tekrar göründü ve Wil'in eline küçük bir çuval tutuşturdu. Vadili çuvalı omzuna atıp ona tekrar teşekkür etti. Sonra bir kez daha gezgine baktı.

“Yolun açık olsun, Cephelo.”

İri adam başıyla karşılık verdi. “Sizinki de kısa olsun, Şifa- cı. Elveda.”

Wil Amberle'nin koluna girdi ve onu atlıların arasından kavşağa yürüttü. Eretria doru atının sırtındaydı ve rüzgâr et- rafından estikçe kara saçları çılgınca uçuşuyordu. Vadili onun yanına yaklaştığında bir an durakladı ve kıza elini uzattı.

“Güle güle, Eretria.”

Kız başını salladı. Esmer yüzü ifadesiz, soğuk ve güzeldi. Sonra tek kelime etmeden atını sürüp Cephelo'nun yanına git- ti. Vadili onun arkasından bir süre baktı ama kız tekrar dön- medi. Wil güneye giden patıkaya döndü. Rüzgâr gözlerine toz toprak üfürürken eliyle yüzünü örterek gözlerini kısıtı, karan- lığın içine baktı. Amberle'yle beraber ilerlemeye başladı.

Hebel sabahı küçük kulübesinin arkasındaki iş tezgâhında, bir bataklık kedisi oymasının başında iki büküm geçirdi. Çalışır- ken aklı geçen geceki olaylara, elfçiklere, esrarlı arayışlarına ve göz ardı ettikleri uyarılara gitti. Anlamıyordu. Neden ona kulak vermemişlerdi ki? Çukurluk'a gitmenin ölüm olduğunu açık seçik anlatmıştı halbuki. Cadı kız kardeşlerin toprakları- na girilmememi gerektiğini de söylemişti. Öyleyse bu iki kar- deşi yalnızca ne idüğü belirsiz bir kök ilacı için oraya gitmeye sevk eden şey neydi?

Derken, belki de bundan fazlasının olduğu geliverdi aklına. Biraz daha dündü ve dündükçe bu fikir aklına daha çok yattı. Her halukârda Cephelo gibi bir uçkâğıtımın ipliyle kuyuya inecek kadar aptal olamazlardı. Hayır, o genç adama aptal değildi. Aptal olmak için fazlaca hızlıydı. Güvenli Kale, Kule Boyu'nun derinliklerinde yatıyordu; bir dağın derinliklerinde, büyümesini ve boy atmasını sağlayacak gün ışığı olmadan ne tür bir kök yetişebilirdi? Ama cadı kız kardeşlerden biri, ona Güvenli Kale'de bir zamanlar bir büyü'nün, başka bir çağa ait, kayıp ve unutulmuş bir büyü'nün yapıldığından bahsetmişti. Elfçikler bu büyüyü yeniden keşfetmenin peşinde miydiler?

Fırtına uzaklardan yaklaştıkça, üzerlerindeki gök daha da karardı ve rüzgârın ağaçların arasındaki iniltisi daha da tizleşti. Yaşlı adam işini bırakıp başını bir an kaldırdı. Fırtınaya açığa yakalanacak olan elfçikler için bir kötü işaret daha, çünkü fırtına onlar Çukurluk'a ulaşmadan önce gelecekti. Başım iki şana salladı. Eğer işe yaracağımı bilse onların ardından giderdi ama belli ki kararlarını vermişlerdi. Yine de bu çok kötüydü. Güvenli Kale'de bulmayı umdukları ne olursa olsun, ister kök ilacı isterse büyü, onu tamamen unutsalar en iyisini yaparlardı, çünkü kullanacak kadar yaşamayabilirlerdi.

Ayağının dibinde Avare fırça gibi tüylü başını kaldırdı ve rüzgârı kokladı. Ansızın köpek öfkeyle, derin ve alçak bir sesle hırladı. Hebel önce merakla hayvana, sonra çevresine baktı. Açıklığa ormanın ağaçlarının gölgesi düşüyordu ama kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

Avare yine hırladı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hebel ihtiyatla bakındı. Orada, karanlığın içinde gizlenmiş bir şey vardı. Doğrulup geniş ağızlı baltayı kavradı. Dikkatlice ağaçlara doğru ilerlemeye başladı. Avare yanında çömelmiş, hırlamaya devam ediyordu.

Hebel birdenbire durdu. Neden durduğunu kendi de anlamadı ama aniden soğuk bir şeyin bedenine girdiğini, onu ayakta bir zar zor duracak kadar üşüttüğünü hissetti. Ayağının

dibinde Avare karnının üzerine çöktü ve darbe yemiş gibi inledi, koca gövdesi korkudan büzülmüştü. Yaşlı adamın gözüne hareket eden bir şey ilişti. Devasa ve pelerinli bir gölge bir an için oradaydı, sonra kaybolmuştu. İçine bir korku çöktü, öyle korkuncu ki korkuyu üzerinden atacak iradeyi bile bulamıyordu. Karanlık ormana çaresizce bakıp her şeyi arkasında bırakarak kaçabilmeyi dilerken, korku onu insafsızca pençesine almıştı. Balta ellerinden kayıp yararsızca toprağa düştü.

Sonra bu his üzerinden kalktı, geldiği kadar çabuk gitmişti. Dört bir yanında rüzgâr uğulduyor ve sağanak, kösele gibi sert tenine çırpıyordu. Derin bir nefes alıp baltanın sapına uzandı ve bacaklarının tezgâhın tahtasına sürtündüğünü hissedene kadar, kendisine sokulmuş olan Avare'yle birlikte ağır ağır geriledi. Sonra durakladı, titremesini durdurmak için koca köpeğin ensesini bir eliyle tuttu. Tüyler ürpertici bir kesinlikle farkına vardı ki vadinin tehlikelerinden sağ çıkmaya çabalayarak geçirdiği altmış yılda, ölüme ilk kez bu kadar yaklaşmıştı.

Wil ve Amberle fırtınaya yakalandıklarında bir saatten az bir süredir yürüyorlardı. Ağaçların sık tentesinden sataşircasına süzülen ağır damlaların çisentisi, çok geçmeden sağanaga dönüşmüştü. Batı rüzgârının önüne kattığı sağanak yağmur patikayı süpürüyor, şimşekler gürleyip ıslak ormanda yankılanıyordu. Önlerinde dar patikanın karanlığı yağmurla birlikte daha da yoğunlaşmıştı ve üzerinde su biriken ağaç dalları nemli patikaya doğru sarkmıştı. Diğer elbiseleri gibi, gezginlerden geri almayı başaramadıkları yolculuk pelerinlerinden yoksun olduklarından birkaç dakika içinde iliklerine kadar ıslandılar. Kendilerinininki yerine gezginlerden almış oldukları hafif kıyafetler bedenlerine yapışmıştı. Bununla beraber sıkıntılarını gidermenin bir yolu yoktu, bu yüzden başlarını eğip yürümeye devam ettiler.

Yağmur, ara sıra fırtına sona eriyor zannettiren kısacık aralıklarla, birkaç saat boyunca yağmaya devam etti. Tüm bu

sırada Vadili ve elf kızı bata çıka yürümeyi sürdürdüler. Elbiselerinden ve bedenlerinden sular damlıyor, çizmeleri çamura bulanıyordu. Gözleriye önlerindeki bozuk patikaya sabitlenmişti. Yağmur nihayet dinmeye yüz tutup fırtına doğruya doğru hareket ettiğinde ormandan, derin karanlığa karışmak üzere sis süzüldü. Başlarının üzerinde gök yine bulutlu ve kopkoyuydu. Doğudan, uzaktan gök gürüyor, sesin ardı arkası kesilmiyordu. Sis koyulaşmaya başladı ve yolcular yavaşladılar.

Patika da işte o sırada aşağı doğru inmeye başladı, ilk başta farkına zor varılır haldeyken, meyil gitgide arttı. Vadili ve elf kızı tökezleyip kayarak yolu takip ettiler, önlerindeki karanlığa ümit dolu bakışlar fırlatıyor ama üzerine kapana ağaçlar ve yolun karanlık tüneli haricinde hiçbir şey bulamıyorlardı. Dinginlik kendini daha da belli eder olmuştu. Fırtınanın geçişiyle ötmeye başlayan böceklerin güç duyulur sesleri bile yerini sessizliğe bırakmıştı.

Ansızın, sanki biri gözlerinin önündeki tülü kaldırmışçasına ormanın ağaçları ikiye ayrıldı, yokuş dikleşti ve Çukurluk'un büyük, kapkara çanağı önlerinde uzandı. Vadili ve elf kızı çamurlu yolun ortasında kalakaldılar ve muazzam genişliğe baktılar. Çukurluk'u bulduklarını hemen anlamışlardı; kara ormandaki bu devasa çukur başka bir şey olamazdı. Korkunç, durgun ve cansız. Karanlık yüzeyi, suların altında nelerin bulunabileceğini ancak tahmin etmenize izin veren kalınlıkta bitki tabakasıyla örtülü, ölü bir göle gelmiş gibiydiler. Gölge merkezinden Kule Boyu, karanlığa uzanan kısır ve çopur yüzlü, yapayalnız bir kaya sütunu yükseliyordu. Çukurluk, ölümü çağrıştıran açık bir mezar kadar kasvetliydi.

Vadili ve elf kızı aşağıdaki sessiz loşluğa baktıkları her an büyüyen bir tiksinti duygusuyla mücadele ederek kenarda durdular. Daha önce hiç bu kadar ıssız bir şeyle karşılaşmamışlardı.

Sonunda Wil, "Aşağıya inmeliyiz," demeye cesaret etti bu düşünceden nefret ederek.

Kız başıyla doğruladı. "Biliyorum."

Gidecek bir yol bulmak için umutla bakındı. Önlerinde patika tümüyle sona eriyor gibiydi. Yine de Vadili biraz ilerlediğinde patikanın aslında sona ermeyip ikiye bölündüğünü ve aşağıdaki gölgelere uzandığını gördü. Bir an tereddüt edip patikaları inceledi, hangi yolun daha kolay bir iniş sağlayacağını kestirmeye çalıştı, sonra oyunu soldakinden yana kullandı. Kolunu Amberle'ye uzattı, kız da sıkı sıkı tuttu. Wil önden giderek inmeye başladı, nemli toprak ve taşlar ayaklarının altında sökülürken çizmelerinin kaydığını hissetti. Amberle destek için ona ağırlığını vererek yanından geliyordu. Dikkatle ilerlediler.

Sonra birdenbire Wil'in ayağı kaydı ve genç adam aşağı düştü. Onun bacaklarına takılan Amberle de çamurlu patikadan aşağı paldır küldür yuvarlanıp tiz bir çılgınlıkla karanlık ormanda gözden kayboldu. Wil elbiselerini yırtan ve yüzünü kesen gür çalılardan arasında deli gibi onu aradı. Sayet kızın üzerinde gezginlerden aldığı parlak ipek giysi, karanlıkta parlayan bir kırmızılık olmasaydı elf kızını hiç bulamayabilirdi de. Kız bir fundalığa takılıp kalmıştı. Nefesi kesilmiş, yüzü çamura bulanmış haldeydi. Wil ona dokunduğunda kız gözlerini kararsızca kırıştırdı.

"Wil?"

Kızı kollarına alıp oturur pozisyona getirdi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Kız gülümsedi. "Çok sakarsın, biliyor musun?"

Wil rahatlayarak sırttı, başıyla onayladı. "Haydi seni ayağa kaldıralım."

Kolunu kızın beline doladı ve onu çalılardan kurtardı. Tekrar ayaklarının üzerine bırakırken kızın gövdesi tüy kadar hafifti. Amberle aniden haykırp tekrar yere düştü, bileğine uzandı.

"Bileğim burkulmuş!"

Wil kızın ayak bileğini yokladı, kemikleri kontrol etti. “Kırık yok, sadece kötü burkmuşsun.” Kızın yanına oturdu. “Biraz dinlenip sonra devam edebiliriz. Yokuşu inmene yardımcı olabilirim, hatta gerekirse seni taşıyabilirim de.”

Kız başını iki yana salladı. “Wil, çok üzgünüm. Daha dikkatli olmam gerekirdi.”

“Sen mi? Düşen bendim.” Neşeli görünmeye çalışarak sırıttı. “Eh, bakarsın ihtiyarın cadı kız kardeşlerden biri bizeyardıma koşar.”

“Bu hiç komik değil.” Amberle kaşlarını çatmıştı. Etrafına tedirgince bakındı. “Belki daha aşağı inmek için sabahı beklemeliyiz. Ayrıca karanlık çökmeden aşağı indiğimiz farz etsek bile geceyi orada geçirmemiz gerekecek ve buna hiç niyetim yok.”

Wil başıyla doğruladı. “Benim de. Bence de gece vakti yol aramamalıyız. Yakında yeterince gün ışığı olacak.”

Belki de yukarıdaki kenara geri dönmeliyiz,” dedi Wil’e umutla bakarak.

Vadili gülümsedi. “İhtiyarın hikâyesine gerçekten inanıyor musun? Aşağıda gerçekten cadıların yaşadığını mı düşünüyorsun?”

Kız karanlık bir ifadeyle ona baktı. “Sen inanmıyor musun?”

Wil bocaladı, sonra omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki. Evet, sanırım öyle. Artık inanmadığım pek az şey kaldı.” Yavaşça ellerini dizlerine sardı. “Cadılar varsa, umarım elftaşlarından korkuyorlardır, çünkü geriye kalan tek savunmasız onlar. Elbette taşları onları korkutmak maksadıyla kullanırsam, başımız büyük belaya girebilir.”

“Zannetmiyorum,” diye karşılık verdi kız sessizce.

“Hâlâ onları kullanabileceğimi düşünüyorsun, değil mi? Pykon’da olanlardan sonra bile.”

Wil kıza baktı. “Böyle bir şeyi daha önce de söylemiştin, hatırlıyor musun? Tifring’den sonra, Mermidon’da mola ver-

digimizde. Benim için kaygılanmıştın. Taşları seni kurtarmak için bile olsa kullanmamam gerektiğini söylemiştin.”

“Hatırlıyorum.”

“Daha sonra, Pykon’dan kaçtığımızda sana taşları artık kullanamadığımı, güçlerinin benim için kaybolduğunu, elf kanımın yeterince güçlü olmadığını söyledi. Sen de bana bu kadar peşin hükümlü olmamamı söylemiştin, bana güvendiğini.”

“Bunu da hatırlıyorum.”

“Şu söylediklerimize bir bak. Ben taşları kullanmamız gerektiğini ama kullanamayacağımı düşünüyorun. Sen ise kullanabileceğimi ama kullanmamam gerektiğini. Komik, değil mi?” Başını iki yana salladı. “Üstelik hâlâ hangisinin doğru olduğunu bilmiyoruz, öyle değil mi? Buradayız, neredeyse Guvenli Kale’ye vardık ama ben hâlâ...”

Ne söylemekte olduğunu farkına varıp birden durdu.

“Neyse, önemli değil,” diye bitirdi gözlerini kaçırıp. “Hiç öğrenmememiz daha iyi. En iyisi onları büyübabama iade etmek.”

Bir an için sessiz kaldılar. Wil neredeyse hiç düşünmeden gezgin tuniğine uzandı ve içinde elftaşlarının bulunduğu keseyi çıkarttı. Tembelce yokladı ve tam geri koymak uzereydi ki bir farklılık hissetti. Kaşlarını çatıp kesenin iplerini çözdu ve içindekileri avucuna boşalttı. Kendini üç adet sıradan çakıl taşına bakarken buldu.

“Wil!” diye dehşetle hayırdı Amberle.

Vadili sersemlemiş bir şekilde sessizce çakıl taşlarına bakıp kaldı, zihnini deli gibi zorluyordu.

Sonunda, “Cephelo,” diye fısıldadı. “Cephelo. Bir şekilde taşları değiştirdi. Muhtemelen geçen gece biz uyurken. O zaman olmalı. Grimpen Ward’daki sabah kesede ydiler, kontrol etmiştim.” Bir yandan konuşurken doğruldu. “Ama bu sabah aklımdan çıkmıştı. Geçen gece çok yorgundum, sen de hemen uykuya dalmıştın. Uyanmayacağımı garantilemek için birama ilaç katmış olmalı. Bizi başından savmaya bu kadar meraklı

olmasına hiç şaşmamalı. Hebel'in Çukurluk'a dair uyarılarını hafife alması da öyle. Geri dönmememiz onu mutlu ederdi. Başından beri tek istediği elftaşıydı."

Öfkeden köpürmüş bir halde patikadan yukarı çıkmaya koyuldu. Birden Amberle'yi hatırladı. Hemen arkasına dönüp elf kızını kollarına alıp onu sıkıca sardı ve Çukurluk'un birkaç metre gerideki yüksek bir çalı kümesine yürüdü. Dalların güvenliğine kadar gerileyip elf kızını indirdi.

"Elftaşlarını almaya gitmeliyim," diye sessizce konuştu. "Seni burada bırakırsam kendine dikkat eder misin?"

"Wil, taşlara ihtiyacın yok."

Vadili başını iki yana salladı. "Eğer bu teoriyi test edeceksek, bunu taşlar elimdeyken yapmayı yeglerim. Yaşlı adamın Çukurluk için dediklerini duydun. Seni korumak için elimde olan tek şey taşlar."

Amberle'nin yüzü bembeyazdı. "Cephelo seni öldürecek."

"Belki. Belki de o kadar uzaklaşmıştır ki ona yetişemem bile. Ama denemeye mecburum, Amberle. Eğer onu şafak sökmeden bulamazsam geri döneceğim. Sana söz veriyorum. Elftaşları olsun ya da olmasın, seninle birlikte Çukurluk'a gideceğim."

Kız bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi oldu, sonra durdu. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Elini kaldırıp Wil'in yüzüne dokundu.

"Benim için önemlisin," diye fısıldadı. "Gerçekten."

Wil ona şaşkınlıkla bakakaldı. "Amberle!"

"Haydi git," diye yüreklendirdi kız onu, sesi çatlıyordu. "Cephelo gece için mola vermek zorunda kalacaktır ve acele edersen ona yetişebilirsiniz. Ama dikkatli ol, Wil Ohmsford. Benim için geri dön."

Kız uzanıp onu öptü. "Git. Çabuk."

Vadili ağzını açmadan bir kez daha ona baktı, sonra fırladı. Arkasına bile bakmadan koştu ve birkaç saniye içinde ormanın karanlığında gözden yitti.

BÖLÜM 39

Wil ile Amberle'nin elftaşlarının kaybolduğunu keşfettikleri günün şafağında iblisler Arborlon'a saldırdılar. Sabahın dinginliğini yırtan ve ovadaki ormanlarda yankılanan tüyler ürpertici bir çığlıkla, Carolan boyunca uzanan muazzam bir çarpık ve kambur beden dalgası ağaçların örtüsünden fişkırdı. Karanlığın yaratıkları, akla ve mantığa sığmayan bir çılgınlıkla, gölgeli ormanın içinde hâlâ yoğun olan loşluktan süzülüp kendilerini Rill Song'un sularına fırlatular. Küçüğü büyüğü, hızlısı yavaşı, sıçrayan, sürünen ve hantalca ilerleyeniyse, bedenler batıp çıkarak akıntıyla cebelleşti. Nehri adeta suyun üzerine yayılan koca bir leke gibi kaplamışlardı. Kimisi karşı kıyıya ulaşmak için öne atılıp suları tekmeleyerek yüzüyordu. Hafif ve ayağı tez olanları nehrin yüzeyinde uçuyor, hopluyor veya sekiyorlardı. Nehrin dibine ayak basacak kadar cüsseli olanlarıysa burunlarını yukarı kaldırmış, suya batıp çıkarak hantalca ilerlemekteydiler. Birçoğu uydurma salları ve tekneleri yapmışlardı, sırtıklarını düşüncesizce nehre batırıyor, yakınlarına kim ya da ne gelirse sınıksız yapışarak güvenliğe çekiliyor veya yardım etmeyi reddedenlerle birlikte dibi boyluyorlardı. İblis ordusu birkaç yüz metre ötede bekleyen düşmana duyduğu kin ve hayal kırıklığından doğma bir deliliğin avucuna düşmüştü. Bu sefer, düşmanlarının yok oluşunu göreceklerdi.

Ama elfler paniklemedi. Üzerlerine gelen iblislerin sayısı, boyu ve acımasızlığı, azmi daha zayıf bir ordunun gözünü

korkutabilecekken eller geri adım atmadılar. Bu onların nihai çarpışması olacaktı. Savundukları ana şehirleriydi; ırklar var olduğundan beri kendilerine ait olan toprakların kalbiydi. Rill Song'un batısındaki her şey yitirilmişti. Ama eller Arborlon'u kaybetmemeye kararlıydılar. Kendi yurtlarından sürülüp yabhan ellerde sürgün yaşamaktan, takipçileri tarafından hayvan gibi avlanmaktansa burada çarpışıp son erkek, son kadın, son çocuk kalıncaya dek ölmek yegdi onlar için.

Elfitch siperlerinin üzerinden Ander Elessedil ilerleyen iblis dalgasını seyrediyordu. Allanon yanındaydı. İkisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Bir süre sonra Ander gözlerini yukarı kaldırdı. Yükseklerde, şafak göğünün berrak mavisinde küçücük bir nokta belirdi, daireler çizerek alçalırken büyüdü ve bir şekle büründü. Bu Dayn ve onun Rok'u Dansçı'ydı. Carolan yarıları boyunca süzülerek alçaldılar, nihayet Ander ve Druid'in yukarısındaki açık rampaya kondular. Inen Dayn aceleyle elf prensinin beklediği yere geldi.

"Sayıları ne?" diye sordu Ander hemen.

Dayn başını iki yana salladı. "Sis ve ağaçlar bile tümünü gizleyemiyor. Önümüzde gördüklerimiz yalnızca bir avuç sayılır."

Ander başıyla onayladı. Çok fazla, diye kara kara düşündü. Ama Allanon böyle olacağını söylemişti. Druid'e bakmaya yüreği el vermiyordu. "Bizi yandan kuşatmaya mı çalışıyorlar, Dayn?"

Kanathlı Binici başını iki yana salladı. "Dosdoğru Carolan'a geliyorlar. Tümü birden." Bir an için Rill Song'un sularında debelenen ve çırpınan iblislere baktı, sonra döndü ve siperlere yürümeye başladı. "Dansçı'yı birkaç dakika daha dinlendirip bir daha bakmak için uçacağım. İyi şanslar, prensim."

Ander onu duymadı bile. "Burayı savunmalıyız," diye kendine konuşmuşçasına mırıldandı.

Çatışma başlamıştı bile. Nehrin kıyısında sıra sıra uzun elf yayları vınladı ve kara oklar Rill Song'u dolduran, yükselip al-

çalan gövde yığınınna doğru uçu. Oklar, deri pöstekiler ve pul-
larla zırhlanmış olanların üzerinden zararsız dallar gibi sekti-
ler, yine de bir kısmı hedefini buldu ve kurbanların çığlıkları.
hücum çığlıklarını bastırdı. Kara bedenler kaynaşan sulara
cırpınıp battı, arkalarından gelen beden dalgasında kayboldu.
Ateşli oklar kütüklere, sandallara ve sallara isabet etti ama bir-
çoğu derhal söndürüldüler ve iblislerin araçları salınarak iler-
lemeyi sürdürdü. Okçular ormandan nehre dökülen orduya
ardı ardına saldılar oklarını ama iblisler geldiler ve elf savun-
ma duvarına ulaşmak için cırpınırken nehrin ve batı kıyısının
tamamını kararttılar.

Derken Carolan'ın tepesinden bir bağırış duyuldu ve bir
tezahürat cınladı. Şafak öncesinin karanlığında elfler aceleyle
dönüp baktılar. Uzun boylu, ak saçlı bir binici görününce yüz-
lerini sevinç ve inanmazlık bürüdü. Elfitch boyunca ağızdan
ağza yayıldı bağırışlar. Rill Song'un ön savunma hattında, bari-
katların ve duvarların ardında, kulakları sağır eden bir kükre-
me halini alıncaya dek yükseldi sabaha.

"Eventine! Eventine bize katılmak üzere at sürüyor!"

Bir anda elfler değişmiş, yeni bir umut, inanç ve yaşamla
dolmuşlardı. Çünkü kendilerini neredeyse altmış yıldır, çoğu
için hayatları boyunca demekti bu, yönetmiş olan kral bura-
daydı. Karabüyücü Lord'a karşı durmuş ve sonunda galebe
çalmış olan kraldı o. Ana yurdun karşı karşıya kaldığı her krizi
çözen kral. Halys Geçidi'nde yaralanmıştı, onu kaybettiklerini
zannetmişlerdi ama yine geri dönmüştü işte. Onun dönüşüyle
birlikte, ne kadar canavarca olursa olsun hiçbir kötülük onlara
karşı koyamazdı.

Eventine!

Yine de yanlış olan bir şeyler vardı. Ander babası attan inip
yüzünü döner dönmez ayırdına varmıştı bunun. Bu, halkın
inandığı eski Eventine değildi. Elf hükümdarının gözlerinde,
onu etrafında olup bitenlerden ayıran bir mesafe görmüştü.
Sanki kendi içine kapanmış gibiydi Eventine, bunun sebebi

korku ya da kararsızlık değildi çünkü o bunları alt edebilecek biriydi. Onun cesaretini kırmış görünen şey derin ve katlanmak zorunda olduğu bir kederdi sanki. Görünüşü, yüzü bir hayli güçlüydü; demir gibi bir iradeyi ve sebatı yansıtıyordu ve çevresindekileri yüreklendirecek eski, bildik lafları söylüyordu. Yine de gözleri ona ihanet edip hissettiği kaybı ve onu cesaretten mahrum bırakan melankoliyi dışa vurmuştu. Oglu bunu gözlerinden okumuş, Allanon'un da öyle yaptığını görmüştü. O sabah halkıyla birlikte olmak için at süren kralın dış kabuğuydu. Belki Arion ve Pindanon'un ölümleiydi bunun sorumlusu; belki Halys Geçidi'nde aldığı yaranın bir sonucu, ordusunun uğradığı mağlubiyet ya da yurdunun korkunç şekilde yakılıp yıkılması. Belki de bunların tümü ve belki de daha fazlasıydı. Ellerin bu savaşı kaybetmesi durumunda hiç kimsenin durduramayacağı, tüm ırkların üzerine çöküp onları yutacak bir kötülüğün serbest kalacağıının bilgisi. Bunun sorumluluğu elflerin sırtında olmalıydı, en çok da Eventine'in, çünkü o kraldı.

Ander hissettiği hüznü gizleyip babasını samimiyetle kucakladı. Sonra geriledi ve Ellcry's asasını uzattı.

"Bu size ait, lordum."

Eventine bir an duraklar gibi göründü, sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, Ander. Asa artık senindir. Onu benim yerime taşımalısın."

Ander tek söz edemeden babasına bakakaldı. Yaşlı adamın gözlerinde daha önce farkına varamadığı bir şeyi görmüştü. Babası biliyordu. İyi olmadığını, kendi içinde bir şeyin değiştiğini biliyordu. Oglunu, başkalarına yaptığı gibi kandıracak değildi.

Ander asayı geri çekti. "Öyleyse benimle birlikte surların üzerinde durun, lordum."

Onlar bunu yaptıkları sırada iblis ordusunun ön safları Rill Song'un doğu kıyısına vardı. Kendilerini elf istihkâmlarından uzanan kargı ve mızrakların üzerine atmak üzere vahşi çılgınlıklarla sudan çıkıyorlardı. Nehrin karanlık sularından çıkan

boynuzlu ve pençeli bir uzuv karmaşası ve yollarını kesen savunucuları tırmalayıp ısırmaaya çalışan iblisler göz açıp kapayana değin tüm savunma hattı boyunca dizilmişti. Tam ortada Stee Jans ve Serbest Ordu'dan geriye kalan son neferler savunma hattına cesaret veriyordu. Kızıl saçlı dev sınır göz-cüsü adamlarının en önünde, enli kılıcını havaya kaldırmıştı. Kanatlarda saray muhafızlarından Kerrin ve Ehlron Tay askerlerine bağıldılar: "Sıkı durun elf avcıları, savaşın! "

Ama daha fazla dayanamıyorlardı. Yanlardan kuşatılmışlardı ve sayıca üstünlük iblislerdeydi. Elfler saflarının parçalanmaya başladığını gördüler. Dev iblisler savunucuları yarmışlar, arkadan gelenlere yol açmak için alçak duvarları delmişlerdi. Rill Song'un suları iblis kanyla ve çarpılmış cesetlerle kapkara olmuştu ama her bir düşenin yerini üç tanesi almaya devam ediyordu. Daha zayıf bir gücün durdurmayı umamayacağı kadar vahşi bir akındı bu. Elfitch'in ikinci rampa kapılarının üzerinden, Ander elflere geri çekilme emri verdi. Elfler ve müttefikleri ufalanan nehir duvarını terk edip ormanın içinden rampanın güvenliğine giden, dikkatlice ezberlemiş oldukları patikalara daldılar. Iblisler daha ne olduğunu anlamadan savunucular duvarların arkasına girmiş, kapı arkalarından sıkıca kapanmıştı.

Iblisler derhal takibe koyuldular. Tepelerin eteğinden ormanın içinde dökölüp elflerin kendileri için hazırladığı yüzlerce kapan ve tuzaga yakalandılar. Bir anlığına bütün hücum duruverdi. Ama nehir kıyısında sayıları artukça, tuzaklara yakalananları çiğneyip Elfitch rampasına geldiler. Çabucak yığılıp saldırdılar. İlk kapının duvarlarına yüklendiler, ta ki alt rampa savunmalarının üzerine dökölünceye kadar birbirlerinin üzerine tırmandılar. Elfler geri sürölümüşlerdi, neredeyse daha ikinci rampanın kapıları kapanamadan ilki düşmüştü. Hızlarını kesmeyen iblisler ilerlediler, ikinci kapıya çıkan rampayı tırmadılar. Kayalara böcek gibi yapışıp duvarların, hatta sarp uçurumun cephesinde kümelendiler. Rampanın meyili ve

uçurumun yüzü boyunca ağızla haykıran vücutları tırmaladı, sıçradı, hopladı. Elfler afallayıp kalmışlardı. Nehir iblisleri durdurmamıştı. Nehir kıyısındaki tahkimatlar birkaç dakika da düşmanın eline geçmişti. Şimdiyse Elfitch'in ilk rampası kaybedilmişti ve uçurum bile onları yavaşlatmamış gözüküyordu. Sanki tüm savunma önlemleri boşa çıkacakmış gibi görünüyordu.

Yukarıya doğru pençelerini savuran iblis yığınları ikinci rampanın kapılarına yüklendi. Mızrak ve kargılar aşağı saplanıp saldırganları şişlediler. Hücumun ağırlığıyla kapıların menteşeleri eğildi. Yine de bu sefer savunucular dayandılar, demir ve kas gücüyle kapıları tutup saldırıyı geri püskürttüler. Göğü ölüm ve acı çığlıkları doldurdu ve iblis gücü rampanın duvarlarında akılsızca kabaran, kıvranan şekillerin bir yığını halinde birleşti. Ortalarından bir avuç öfke iblisi geldi. Kıvrak, gri bedenleri taş duvarların üzerine sıçradı, kedi kadın suratları nefretle çarpılmıştı. Elf savunucular onların pençeleriyle parçalanıp dehşet çığlıkları atarak geriye kaçışılar. Derken Allanon'un mavi ateşi öfke iblislerinin arasında patlayıp onları darmadağın etti. Elfler karşı saldırıya geçip kedimsi yaratıkları, sonuncusu da aşağıdaki kara yığının içinde gözden kayboluncaya kadar duvardan aşağı fırlattılar.

Druid ile Elessediller üçüncü kapiya doğru tırmandılar. Oradan iblis saldırısının güç toplayışını seyrettiler. Elfler hâlâ dayanıyor, daha üst rampalardaki okçular aşağıdaki kargıcılar ve mızrakçılara destek veriyordu. Elfitch rampası boyunca bütün uçurum yüzü iblislerle kaplanmıştı, yavaş ve çetrefil bir tırmanışla yukarı çıkıyorlardı. Uçurumun tepesinden cüce istihkâmcıları kara bedenleri düşürmek için uzun oklar ve kayalardan faydalanıyorlardı. Iblisler çığlık çığlığa, çırpınarak aşağıdaki kayalara yuvarlandılar.

İkinci rampanın kapılarına gelen saldırganların arasından devasa bir iblis yükseldi ansızın, insan gibi arka ayakları üzerinde duran ama bir kertenkelenin gövdesine ve başına sahip.

pullu bir canavardı bu. Hiddetle tıslayarak koca gövdesini kapılara savurdu. Surgüleri hukup menteşeleri gevşetti. Elfler çaresizce onu geriletmeye çalıştılar ama muazzam yaratık darbeleri umursamadı bile. Elf silahları zırhlı vücuduna değdikleri anda paramparça oluyordu. İkinci kez kapıya abandı, bu sefer kapılar parçalanıp elflerin üzerine devrildi. Savunucular hemen gerileyip kendileri için açık bekleyen üçüncü rampa kapılarına doğru Elfitch'e tırmandılar. Kertenkele yaratık ve kardeşleri rampaya dökülerek onları izlediler.

Bir an için iblisler gelmeden önce elfler üçüncü rampanın kapılarını kapayamayacakmış gibi gözüksü. Derken Stee Jans rampanın girişinde belirdi, elinde koskoca bir mızrak vardı. Serbest Ordu'nun emektar askerleri, Kerrin ve bir avuç saray muhafızı ile çevrelenmiş olduğu halde ilerleyen iblislerin üzerine yürüdü. Çömelen kertenkele iblis ona uzandı. Ama sınır gözcüsü çok hızlıydı. Canavarın hamlesinden kaçıp koca mızrağı açılıp kapanan çenelerin arkasına gömdü. Tıslayıp öksüren iblis arka bacaklarının üzerinde geriledi, mızrağın gövdesi kafasını delip geçmişti. Pençeli elleri Lejyon kumandanını tırmalamaya kalktı ama Serbest Ordu askerleri ve elfler Jans'ın etrafını kuşatıp darbeleri savuşturdular. Saniyeler içinde tekrar siperlerin güvenliğine kavuşmuşlardı ve kapılar arkalarından kapanıyordu. Bir an için kertenkele iblis rampanın ortasında durdu, öldürücü mızrağı çekip çıkarmaya çalıştı. Sonra yaşamı uçup gitti ve geriye, kardeşlerinin üzerine devrildi. Duvarın üzerinden yuvarlanıp aşağıdaki ormana uçarken onları rampanın üzerinden süpürdü.

Hırlayan iblisler yeniden saldırdılar. Ama hücumları güç kaybetmişti. Elfitch boyunca dizilmişlerdi ve görünüşe göre kesintisiz bir saldırı için toplanamıyorlardı. En büyükleri öldürülmüştü ve onun yerini alacak başkası olmadığından, aşağıdaki rampanın duvarları arasında amaçsızca dolayıp duruyorlardı. Serbest Ordu'nun ve saray muhafızlarının yığıtliğıyle yüreklenen elf savunucuları onları geri sürdü. Oklar ve

mızraklar aralarına gömüldü ve kara bedenlerden yüzlercesi rampanın üzerine yığıldı. İblisler hâlâ yukarı tırmanıyorlardı ama artık akılları karışmıştı ve korunmasızdılar.

Ander bu fırsatı kaçırmadı. Karşı saldırı emri verdi. Kerrin'in işaretiyle üçüncü rampanın kapıları ardına dek açıldı ve elfler ileriye akın ettiler. İblis yığınına daldılar, onları Elfitch boyunca önlerine katıp ikinci rampanın parçalanmış kapılarına kadar kovaladılar. Rampayı temizleyen savunucular çarpışarak en alt kapının sınırına kadar indiler ama iblisler sonunda toparlanmışlardı. Elfler bir an direniş gösterdiler, sonra ikinci rampanın kapılarına gerileyip kapıyı demiler ve kalaslarla güçlendirip orada kaldılar.

Akşama kadar savaşın akışı bu şekildeydi. Savaş uçuşunun başlangıcından üçüncü rampanın kapılarına kadar rampa boyunca bir ileri bir geri devam etti. İblisler ve elfler teslim teklifinin ve kabulün mümkün olmadığı bir mücadelede birbirlerini parçaladılar. İblisler ikinci rampa kapılarını iki kez ele geçirip üçüncünün kapılarına dayandılar. İki kez geriye sürüldüler, bir seferinde uçuşunun başlangıcına kadar. Binlerce kayıp verildi ama ölülerin çoğu iblislerin tarafındandı, çünkü yaşamlarını önemsemeksizin dövüşüyor, kendilerini savunucuların özenle hazırlanmış düzenlerine fırlatarak harcıyorlardı. Bunun yanında elfler de kayıp vermişlerdi. Ölü ve yaralılar vardı. İblislerin sayısı hiç değişmezmiş gibi görünürken onlar muntazaman azalmaktaydılar.

Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde iblisler saldırıyı kestiler. Elfitch boyunca aceleyle ve kaçarak değil, ağır ağır, isteksizce ormanda kaybolurken hırlayıp kulak tırmalayıcı sesler çıkartarak gerilediler. Kara şekiller gecenin gölgeli karanlığında sanki bir şeyin olmasını beklermişçesine sokulmuşlardı birbirlerine. Elfitch duvarlarının ve kapılarının, Carolan kenarının ötesinde yorgun argın savunucular gözlerini karanlığa diktiler. Olan biteni sorgulamadılar, sadece bunun için şükran duyular. Arbolon şehri, en azından bir gün daha güvenlikteydi.

Aynı gece iblislerin Carolan'ın aşığısındaki simsiyah ormana çekilmelerinden ancak iki saat sonra Yüce Divan'da danışmanlarıyla görüşen Eventine ile Ander'e bir haberci geldi. Heyecanlı bir sesle Kershalt'tan bir kaya trolü ordusunun ulaştığını duyurdu. Kral ve oğlu, diğerleri de peşlerinde olduğu halde çabucak divan binasından fırladılar ve bütün avluyu sıra sıra dizili, deri ve demir zırhlı, ağaç kabugunu andırır şekillerle dolu buldular. Toplanmış bulunanları çevreleyen meşalelerin dumanlı aydınlığında enli kılıçlar ve mızraklar ışıltıyordu. Bir derya dolusu içe çökük göz elllerin şaşkın suratlarına dikilmişti.

Kumandanları öne çıktı. Sirtına çift ağızlı koskoca bir balta asılı, dev bir trolü. Diğer elflere çabuk bir bakış fırlatıp kralın önünde durdu.

"Ben Amantar, bu ordunun kumandanıyım," diye bildirdi onları kaba trol lehçesiyle. "Bin beş yüz kişiyiz, Kral Eventine. Elllere destek olmaya geldik."

Eventine'in nutku tutulmuştu. Kuzeykaralıların bu çarpışmaya katılmamayı tercih ettiklerine inanıp trollerden ümidi kesmişlerdi neredeyse. Onları aniden, başka yardım gelmeyeceğini düşünürken burada bulmak...

Amantar yaşlı kralın hayretini fark etti. "Kral Eventine, yardım çağrınız üzerinde çok düşünüldüğünü bilmelisiniz," diye yumuşak bir sesle hırladı. "Önceleri troller ve elfler hep çarpıştılar; düşman olduk. Bu bir kalemde unutulamaz. Yine de herkes için yeniden başlanacak bir zaman vardı. Elfler ve troller için bu zaman geldi. İblisler hakkında bilgiye sahibiz. Daha şimdiden dağınık bir grupla karşılaştık. Yaralananlar ve ölenler oldu. Kaya trolleri, iblislerin yarattığı tehlikeyi anlıyorlar. İblisler Karabüyücü Lord ya da Kafatası yaratıkları kadar büyük bir kötülük. Böyle bir kötülük herkesi tehdit eder. Bu yüzden elflerin ve trollerin farklılıkları bir kenara bırakıp ortak düşmana karşı omuz omuza çarpışması gerektiği görüldü. Yurttaşlarımız ve ben, sizin yanınızda savaşmaya geldik."

Ufukta ve güzel sözlerdi bunlar. Amantur sözünü bitirdi ve dikkatlice ölçülmüş bir hareketle tek dizinin üzerine çöktü. Kaya trollerinin hizmet yeminiydi bu. Ardından adamları da onu izlediler, sessizce Eventine'in önünde diz çöktüler.

Ander yağlı adanın gözlerine yaşların dolmuşverdiğini gördü. Bir an için Eventine'ye çekildiği kabuktan geri dönmüştü. Yüzünde umut ve mutlu bir görünüm vardı. Elini kalbinin üzerine koyup trollerin yeminine eli usulu karışık verdi. Amantur kalktı ve ikisi el sıkıştı.

Ander kendini alkışlanamak için zor tuttu.

Allanon, ay ile yıldızların kovalanmışları gibi sıvıştığı bulutlu bir gece göğünün altında, Yaşam Bahçeleri'nin dar patikalarında yürüdü. Yalnız ve sessiz, upuzun bedeni, sıra sıra çiçeklerin ve şekil verilmiş çalıların ıtır ve serinleyen karanlığından geçti. Başını önündeki yola eğmiş, kollarını uzun, karanlık cüppe-stinin kıvrımlarında kavuşturmuştu. Sert yüzü başlığının gölgesinde kaybolmuştu ve yüzüne acı bir kararıklık ile kaygının çizgileri kazınmıştı. Çünkü bu gece ölümle randevusu vardı.

Kara Nöbet askerlerinin çevrelediği tepenin eteğine geldi. Sabırsızca elini kaldırdı, onların arasından göz açıp kapayana dek sıyrıldı ve görülmeli. Yavaşça tepeye tırmandı, görmeye geldiği şeye bakmak istemiyordu ve başını eğip üzerinde yürüdüğü çimenlik yokuşa dikti bakışlarını.

Nihayet tepenin zirvesine vardığında başını kaldırdı. Bir zamanlar güzel ve zarif olan dalları solmuş ve bir ölünün kuruyan kemikleri gibi bükülmüş Ellerys karşısında duruyordu. Rengi ve kokusu gitmiş, bir zamanlar inanılmaz güzellikte olan şeyden geriye ancak gölgesi kalmıştı. Kan kırmızı yapraklar, tutan tutan buruşmuş parşömenler misali yere saçılmıştı. Ağaç çıplaktı, gece göğüne bir çubuk yağın ve dökülen kabuklula çivilenmişti sanki.

Allanon buz gibi oldu. O bile ne gördüğü şeye ne de görecek hissettiklerine karşı hazırlıklıydı. Olmakta olan şeyin ka-

çınlmazlığı yüzünden içine keder doldu. Bunu engellemekten acızdı, çünkü ölümsüzlük Druidlere bile bahşedilmemişti. Her şey bir gün dünyayı terk etmeliydi ve sıra Ellerys'teydi.

Onun kurumuş dallarına dokunmak için kalktı eli, sonra yine düştü. Ağacın acısını hissetmek istemiyordu. Yine de bunu ölçmesi gerektiğini biliyordu ve elini tekrar yavaşça kaldırıp kibarca kavradı. Bir an öylece durdu, kendi zihninden Ellerys'inkine bir rahatlık duygusunun ve umudun akmasını istedi, sonra çekildi. İki gün, belki de üç. Daha faza değil. Sonra Ellerys ölecekti.

Uzun vücudu dikleşti. Koyu renk gözleri ölen ağaçta sabitlenirken, elleri gevşekçe iki yana sarktı. Çok az vakti vardı.

Arkasını dönerken bu kadarcık zamanın Amberle'yi geri getirmeye yetip yetmeyeceğini merak etti.

BÖLÜM 40

Wil Ohmsford Yaban Topraklar'daki ormandan, sis ve siyahlığın içinde tünel kazan engebeli, karanlık patika boyunca koştu. Koşarken, suyla ağırlaşıp sarkmış dal ve sarmaşıklar sürünüp tokatladılar onu ve yağmurdan sıırsıklam olmuş patikaya saçılmış gölcüklerden sıçrayan su onu çamur içinde bıraktı. Ama Vadili hiç birini hissetmedi. Zihni dönen, girdaplanan duygularla doluydu: elftaşlarının kaybından ötürü duyduğu ve kendini şaşkın bırakan çaresizlik, Cephelo'ya karşı hiddet, Amberle için korku ve kızın söylediği sözler içinse hayret.

Benim için önemlisin, demişti Amberle ve bunu gerçekten kastetmişti. Benim için önemlisin. Kızın ağzından böyle bir şeyin çıktığını duymak öyle garipti ki. Bir zamanlar bunun asla mümkün olamayacağına inanmıştı. Kız onun varlığına içermiş ve güvenmemişti; bunu yeterince açık ifade etmekten de kaçınmamıştı. Kendisi de bu elf kızından hoşlanmamıştı zaten. Ama Havenstead Köyü'nde başlayan uzun yolculukları onlara birbirleri hakkında çok şey öğretmiş, karşılaştıkları ve üstesinden geldikleri tehlike ve güçlükler onları yakınlaştırmıştı. O kısacık zaman zarfında yaşamları ayıramayacak denli birbirine bağlanmıştı. Öyleyse bu bağlılıktan bir çeşit sevginin doğması o kadar beklenmedik değildi. Sözler Wil'in kafasında çınlıyor, tekrarlanıp duruyordu. Benim için önemlisin. Kızın kendisini önemseddiğini biliyordu ve birdenbire kendisinin onu ne kadar önemseddiğini merak etti.

Ayağı kaydı. Tokezleyip çamurun ve suyun içine yuvarlandı. Öfkeyle ayağa kalktı, suyu ve çamuru elinden geldigince silkti, koşmaya devam etti. Öğlen hızla geçiyordu; akşam karanlığı çökmeden ana yola ulaşırsa kendini şanslı sayacaktı. Oraya ulaştığında tümenden yabancı bir yerde, bir av bıçağı dışında hiçbir silahı olmadan, zifiri karanlıkta yol bulması gerekecekti. Budala! Cephelo'nun sadece belirsiz bir vaat uğruna yardım sağlayacağına inandığı için kendine yakıştırabildiği tanımların en hafifidi bu. Öfkeyle köpürerek, akıllı Wil Ohmsford, diye azarladı kendini. Allanon da senin Amberle'yi gözü kapalı emanet edebileceği kişi olduğunu düşünmüştü.

Kaslarına koşunun yorgunluğuyla kramplar girmeye başlıyordu bile. Bu noktaya kadar Amberle'yle karşılaşukları tüm o güçlüklerle, sadece dikkatsizlik yüzünden her şeyi yitirmek uğruna göğüs gerdiklerini düşününce bir an çaresizliğin pençesinde kıvrandı. Onun ve Amberle'nin Yaban Topraklar'a ulaşabilmesi için yedi elf avcısı canlarını feda etmişti. Sayılamayacak kadar fazlası daha şimdiden Batıkarası'nı iblislere karşı savunmak uğruna ölmüş olmalıydılar, çünkü Yasaklama şimdiye kadar kesinlikle kırılmış olmalıydı. Hepsi bir hiç uğruna mıydı? Sadece bunun için mi? Önce utanç, ardından kararlılık hücum etti içine ve ümitsizliği sökü� götürdü. Asla pes etmeyecekti. Asla! Çalınan elftaşlarını geri alacaktı. Amberle'ye dönecekti. Onu sağ salım Kule Boyu'na, Kanateşi'ne ulaştıracaktı ve bir kez daha Arborlon'a götürecekti. Bütün bunları yapacaktı, çünkü yapması gerektiğini biliyordu, çünkü bundan daha azını yapmak, sadece Allanon ve elflerinkini değil, kendi umutlarını da boşa çıkarmak olurdu.

Bu düşünce zihninden geçtiği sırada, önündeki patıkada karanlıktan bir hayalet gibi çıkan, sanki yaklaşmasını bekliyormuş gibi gözüken uzun ve sessiz bir gölge bilirdi. Vadili donakaldı, öylesine korkmuştu ki kendini tutmasa patıkadan fırlayıp ormana dalacaktı. Kesik kesik soluyarak gölgeye baktı, baktığının bir at ve binicisi olduğunu aniden kavrayıverdi.

At, patikada kımıldanıyor ve ayaklarını yere vuruyordu. Wil ihtiyatla ilerledi, ihtiyat önce inanmazlığa, peşinden şaşkınlığa dönüştü.

Bu Eretria'ydı.

"Şaşırdın mı?" Kızın sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Hem de çok," diye itiraf etti.

"Seni son bir kez daha kurtarmaya geldim, Wil Ohmsford. Sanırım bu sefer söylediklerimi dinlesen iyi edersin."

Wil ona yaklaşıp durdu. "Taşları Cephelo aldı."

"Biliyorum. İçkine ilaç koydu ve sen geçen gece uyuduğunda aldı."

"Ve sen de beni uyarmadın, öyle mi?"

"Uyarmak mı?" Kız başını yavaşça iki yana salladı. "Seni uyarabilirdim, Şifacı. Sana yardım edebilirdim. Ama sen bana yardım etmedin... Hatırladın mı? Senden tek istediğim ayrılırken beni de yanına almandı. Bunu yapmış olsaydın, sana Cephelo'nun taşlarla ilgili planlarından bahseder ve onların sende kalmasını sağlardım. Ama beni reddettin, Şifacı. Terk ettin. Ben olmadan da kendi başının çaresine bakabileceğini düşündün. Pekâlâ, dedim ben de. Bakalım Şifacı bensiz neler yapabiliyormuş?"

Kız eğilerek ölçüp biçen gözlerle ona baktı. "Öyle görünüyor ki pek de iyi şeyler yapamıyormuş."

Wil başıyla doğruladı, zihninde binbir tilki birbirinin kovalıyordu. Aptalca bir şeyler söylemenin sırası değildi. "Amberle yaralandı. Düşüp ayağını burktu ve tek başına yürüyemiyor. Onu Çukurluk'un kenarından bırakmak zorunda kaldım."

"Öyle görünüyor ki kadınları acı içinde terk etmekte üstüne yok," diye tersledi onu Eretria.

Wil kendini kontrol etti. "Öyle görünüyor sanırım. Ama sıra başkalarına yardıma geldiğinde bazen istediğimizi yapamayız."

"Öyle diyorsun demek. Herhalde buna inanıyorsundur da. Elf kızını terk ettin o halde?"

“Yalnızca taşları geri alıncaya kadar.”

“Ama bunu bensiz başaramazsın.”

“Bunu yapacağım, seninle ya da sensiz.”

Gezgin kız ona bir müddet baktı, sonra yüzü yumuşadı.

“Herhalde buna da inanıyorsundur, değil mi?”

Wil elini atın sağırsına koydu. “Bana yardıma mı geldin, Eretria?”

Kız bir an konuşmadan ona baktı, sonra başıyla onayladı. “Karşılığında sen de bana yardım edeceksin. Bu sefer etmelisin, biliyorsun.” O yanıt vermeyince kız konuşmayı sürdürdü. “Bir alışveriş, Wil Ohmsford. Taşları geri aldığımda beni de götürmen şartıyla onları geri almana yardım edeceğim.”

“Taşları nasıl geri alacaksın peki?” diye dikkatlice sordu Wil.

Kız ilk kez Wil’in nefesini kesen çarpıcı güzellikteki, bildik gülüşüyle gülümsedi. “Nasıl mı alacağım? Şifacı, ben bir gezgin çocuğu ve hırsız kızıyım. Satın alınmış ve bedeli ödenmiş. O, taşları senden çaldı, ben de ondan çalacağım. Bu zanaatı ondan daha iyi bilirim. Tek yapmamız gereken onu bulmak.”

“Şimdi senin nerede olduğunu merak etmiyor mudur?”

Kız başım iki yana salladı. “Sizlerden ayrıldığımızda, ona öndeki kervana katılmak istediğimi söyledim. İzin verdi, çünkü gezginler Yaban Topraklar’ın yollarını avuçlarının içi gibi bilirler. Karanlık bastırmadan vadiden çıkmış olacaktım. Bildiğin gibi Şifacı, bana zarar gelmeyeceğinden emin olmak istiyor. Hasarlı mal iyi para etmez. Her halükârda ıslık Bavın’nın bir mil ötesine at sürdürdüm, sonra güneye dönüp birkaç yuz metre geride bu yola bağlanan ikinci bir patikaya saptım. Karanlıktan önce sizi ya Çukurluk’ta ya da taşların kaybolduğunu anladıysanız geri dönüş yolunda bulmayı ummuştum. Gördüğün gibi, Cephelo ne yaptığımı ana kervana ulaşmadan önce anlamayacak. Vagon onu yavaşlatıyor, bu yüzden varması yarını bulur. Bu gece vadiden çıkan yolun üzerinde kamp kuracak.”

“O zaman taşları elde etmek için sadece bu gecemiz var,” diye sözü tamamladı Wil.

"Vakit yeterli," diye yanıt verdi kız. "Tabii eğer burada durup çene çalmazsak. Hem elf kızını Çukurluk'ta uzun süre yalnız başına bırakmak istemezsin, değil mi?"

Amberle'nin bahsi onu ürpertti. "Hayır. Haydi gidelim."

"Bir saniye." Kız atı Wil'den uzaklaştırdı. "Önce söz vereceksin. Sana yardım ettiğimde sen de bana yardım edeceksin. Taşları aldığımızda beni de beraberinde götüreceksin. Cephelo'dan güvenli bir uzaklığa erişinceye kadar da yanında kalmama izin vereceksin ve bu zamanı da ben belirleyeceğim. Söz ver, Şifacı."

Kızın atını zorla almaktan başka yapabileceği çok az şey vardı ve bunu yapabileceğinden de pek emin değildi.

"Pekâlâ. Söz veriyorum."

Kız başıyla onayladı. "Güzel. Sözünün tutmanı sağlamak için taşları aldıktan sonra, ikimiz de bu vadiden sağ salım çıkana değin saklayacağım. Arkama atla."

Wil yorum yapmaksızın ata bindi. Eretria elftaşlarını Cephelo'dan aldıktan sonra, Wil onların kızda durmasına hiçbir şekilde izin veremezdi ama bunu burada tartışmanın anlamı yoktu. Arkadaki yerini aldı ve kız dönüp ona baktı.

"Senin için yaptıklarımı hak etmediğini biliyorsun. Ama senden ve hayatta sahip olduğun şanslardan hoşlanıyorum, özellikle ben sana yardım ettiğim zamanlarda. Ellerini belime koy."

Wil tereddüt etti, sonra denileni yaptı. Eretria ona yaslandı.

"Çok daha iyi," diye baştan çıkartıcı bir sesle mırıldandı. "Bu halini, elf kızının ortalıkta olduğu zamanki haline tercih ederim."

Ani bir haykırıyla çizmelerini atm böğrüne vurdu. İrkilen hayvan bir çığlıkla şaha kalktı ve patıkaya bir ok gibi atıldı. Atın boynuna eğilip orman patikasında ilerlediler, onlar karanlıkta ilerlerken dallar kırbaç gibi vuruyordu. Eretria'nın gözleri bir kedininkiler gibiydi. Atı emin ve alışık elleriyle, devrilmiş ve ölü ağaçların, ani yağmurla ortaya çıkan su biri-

kinileri ve yarıkların üzerinden aşırıyor, çamurlu bayırların birinden aşağı inip bir diğerinden yukarı çıkıyordu. Wil çaresizce tutunmuştu ve kız acaba aklını mı kaçırdı, diye meraklanıyordu. Bu hızla düşecekleri kesindi.

Şaşılacak şey ki düşmediler. Birkaç saniye sonra Eretria atı, ağaçların arasında yer alan üzeri neredeyse tamamen örtülmüş bir açıklığa soktu. Bir atılışla hayvan çalılarının arasına daldı, sonra Wil güneye, Çukurluk'a giderlerken büsbütün gözden kaçırıldığı ikinci bir yola saptı ve dörtmala sisli karanlığa girdi. Gezgin kız ve Vadili yollarını kapatan engeller için nadiren yavaşlayarak, koyulaşan karanlığa doğru yollarına devam ettiler. Ormanın örtüsünün ötesinde bir yerlerde kaybolan güneş, dağların kenarına doğru battı. Gölgele koyulaştı, hava serinledi ama Eretria hızını kesmedi.

Nihayet durduklarında, bir kez daha ana yola çıkmışlardı. Eretria sertçe atın dizginlerine asıldı. Onun terli böğrünü okşadı ve Wil'e afacan bir gülümsemeyle baktı.

"Bu, hiç kimseye ihtiyacım olmadığını görmem içindi. Senin ilgine muhtaç değilim."

Vadili midesinin yatışmaya başladığını hissetti. "Ne demek istediğini anladım, Eretria. Niye burada duruyoruz?"

"Kontrol etmek için," diye karşılık verdi ve atından indi kız. Gözleriyle bir an patikayı taradı, sonra kaşları çatıldı. "Bu tuhaf. Vagon izi yok."

Wil kızın peşinden geldi. "Emin misin?" Yolu inceledi ve tekerlek izine rastlayamadı. "Belki yağmur izleri silmiştir."

"Vagon, yağmurun tüm izleri silemeyeceği kadar ağırdı." Başını ağır ağır salladı. "Üstelik vagon bu noktaya ulaştığında yağmurun neredeyse dinmiş olması gerekirdi. Anlayamıyorum, Şifacı."

Hava gitgide kararıyordu. Wil endişeyle bakındı. "Cephelo fırtınanın geçmesini beklemek üzere durmuş olamaz mı?"

"Belki." Kız şüpheli görünüyordu. "Yolu biraz geriye doğru takip etsek iyi olur. Ata bin."

Tekrar binip ara sıra çamurlu toprakta gezgin vagonundan izler arayarak batıya doğru ilerlemeye koyuldular. Hiçbir şey yoktu. Eretria hayvanı yavaş bir tırısra kaldırmıştı. Önlerinde ormanın iki yanından, karanlıkta dokunaçlar gibi uzanan ipince, dumanlı izler halinde sis kıvrılıyordu. Vadinin sakinleri uyanıp avlanmaya başlarken ormanın derinliklerinden gecenin sesleri duyuldu.

Derken önlerinde bir yerden önce hafif, sonra daha tiz, telaşlı seslerin arasında yankı gibi duyulan bir ses geldi, sonra güçlendi ve daha da ısrarcı bir hal aldı. Yükselerek tekinsiz ve tiz perdeden bir ulumaya dönüştü. İşkence gören bir ruha dayanıklılık sınırlarını zorlayan bir acı verilmiş ve ölümden önce geriye kalan tek şey o nihai, korkunç öfke çılgılığıymış gibiydi.

Wil telaşla Eretria'nın omzunu sıktı. "Bu da nesi?"

Eretria arkasına baktı. "Işık Bayırı tam önümüzde." Kız tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Rüzgâr bazen böyle sesler çıkarır."

Ses daha da kötüleşip daha sert, daha çok içe işleyen bir feryada dönüştü ve toprak eğimlenerek onları sisin yukarısına çıkaran, ağaçların mavi gece göğünden küçük parçalar sergilemek üzere aralandıkları, kayalık bir yokuş halinde yükseldi. At seslere tepki gösteremeye başlamıştı. Huzursuzca soluyor, Eretria sakinleştirmeye çalıştıkça kıpırdanıyordu. Artık yavaşlamışlardı, bayır çizgisinin tepesine varıncaya değin alacakaranlığın içinde ağır ağır ilerlediler. Yol önlerinde bir kez daha düzleşti ve karanlıkta kayboldu.

Wil o anda bir şey gördü. Rüzgârın iniltisinden ve geceden şekillenen bir gölge üzerlerine geliyordu. Eretria da gördü ve dizginlere asıldı. Gölge yaklaştı. Koskoca, al donlu bir attı bu. Bincisi yoktu ve dizginleri yerde sürükleniyordu. Yavaşça yaklaşıp burnunu onların bineğine sürttü. Vadili ve gezgin hayvanı hemen tanıdılar. Bu Cephele'nun atıydı.

Eretria indi, kendi atının dizginlerini Wil'i eline tutuşturdu. Hiç konuşmadan diğer hayvanı inceledi, etrafında dolaşır-

ken onu sakinleştirmek için sağırsını ve boynunu okşadı. Hayvanın hiçbir yerinde iz yoktu ama ter içindeydi. Tekrar Wil'e baktığında kızın esmer yüzü kararsızdı.

"Bir şeyler olmuş. Yoksa atı kaçırmazdı."

Vadili başıyla onayladı. İçine kötü bir his doğmaya başlamıştı.

Eretria Cephelo'nun atına bindi ve dizginleri eline aldı. "Biraz daha ilerleyeceğiz," diye karar verdi ama sesinde şüphe vardı.

Yan yana, bayırın çizgisi boyunca at sürdüler. Rüzgâr, yüksek kayaların ve ormanın ağaçlarının arasından ıslıkla o tekinsiz cıghgını yineliyordu. Yukarıda, yıldızlar göz kırparak göründüler ve soluk beyaz ışık Yaban Topraklar'ın karanlığının üzerinde ışıdı.

Sonra karanlıkta başka bir şey, bir gölge daha belirdi. Bu seferki köşeli, siyah ve yolun üzerinde hareketsizdi. Vadili ve gezgin kızı yavaşlayıp atlarını ihtiyatla yürüttüler, huzursuzlukları gözlerinden okunuyordu. Bu Cephelo'nun vagonuydu, cıcaflı renkler yıldızların ışığını yakalıyordu. Daha da yakına geldiler ve huzursuzlukları işte o anda korkuya döndü. Vagonu çeken at çifti ölmüştü. Hayvanlar bükülmüş ve parçalanmışlardı, deri ve gümüş işlemeli koşumları hâlâ bağlıydı. Yabınlarda birkaç hayvan ve binicileri patikanın üzerinde cöpten adamlar misali darmadağın olmuş, cırpılmış halde yatıyorlardı. Parlak elbiseleri cıamurlu topraga cıarısmak üzere kumaştıan sızan kanla boyanmıştı.

Wil hemen etrafına, ormanın gölgelerine baktı ve bunu vapan yaratıktan iz aradı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Eretria'ya döndü. Kız bineğinin üzerinde kaskatı kalmış, yolda yatan cesetlere sabit bakışlarla bakarken yüzünden renk çekilmişti. Kızın elleri yavaşça kucagına düştü ve dizginler serbest kaldı. Wil atından indi, düşen dizginleri aldı ve korkunmuş kıza geri vermeye çalıştı. Eretria onları almaya yeltenmeyince kızın ellerini kavradı, iki atın da dizginlerini parmaklarının arasına

verleştinip zorla sıkıştırdı. Kız tek kelime etmeksizin ona bakıyordu.

“Burada bekle,” diye tembihledi Wil.

Etrafındaki mahvolmuş figürleri inceleyerek vagona doğru ilerledi. Hepsı ölmüşlerdi, hatta vagonu süren yaşlı kadın bile. Cesetleri ölü ağaçlar gibi parçalanmıştı. Vadili tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bunu neyin yaptığını biliyordu. Sonunda Cephelo’yu bulana dek hepsini teker teker kontrol etti. Koca adam da ölüydü, uzun gövdesi yere sere serpe uzanmış, orman yeşili pelerini lime lime olmuş, sert yüz hatları korkuyla çarpılmıştı. Bedeni öylesine hırpalanmıştı ki teşhis edilmesi neredeyse imkânsızdı.

Wil eğildi. Ölü gezginin elbiselerini yavaşça yoklayarak elftaşlarını aradı. Hiçbir şey bulamadı. Korkudan midesi büzüldü. Taşları bulmak zorundaydı. Derken Cephelo’nun elleri ilişti gözüne. Sağ el dayanılmaz acıyı işaret eden bir hareketle toprağı avuçlamıştı. Sol eliyse ileri uzanmış, yumruk halinde sıkılıydı. Vadili derince bir nefes alıp sol ele dokundu. Kaskatı parmakları birer birer açtı. Parmakların arasında mavi ışık titreşti ve Wil’in yüreğine su serpildi. Elftaşları açık avucun etine gömülmüşlerdi. Cephelo, Tifing’de Wil’in yaptığını gördüğü şekilde onları kullanmaya kalkmış ama taşlar gezgine karşılık vermemişti. Adam onları sıkı sıkı kavrayarak ölmüştü.

Vadili taşları ölü adamın kavrayışından kurtarıp tuniğine sildi ve deri keselerine geri koydu. Sonra bayırda ıslık çalan rüzgârın feryadını dinleyerek doğruldu. Ölümün kokusu burun deliklerini doldurduğu anda başı dönü. Bunu yalnızca tek bir şey yapmış olabilirdi. Drey Ormanı karakolunda ve Pykon’daki kalede rastladığı elf ölülerini hatırladı. Kıyıcı. Onları nasıl yeniden bulabilmişti? Pykon’dan Yaban Topraklar’a kadar onca yol boyunca izlerini nasıl sürebilmişti?

Kendini topladı ve hemen Eretria’nın yanına döndü. Kız hâlâ Cephelo’nun atının üzerinde oturuyordu, kara gözleri korkuyla yanıp sönmekteydi.

“Onu buldun mu?” diye sordu bir fısıltıyla. “Cephelo’yu?”

Wil başıyla onayladı. “O ölmüş. Hepsi ölmüş.” Durakladı. “Taşları geri aldım.”

Kız onu duymamış gibiydi. “Ne menem bir şey yapabilir bunu, Şifacı? Belki bir hayvan? Ya da cadı kız kardeşler mi? Yoksa...”

“Hayır.” Wil başını çabucak iki yana salladı. “Hayır Eretria, bunun sorumlusunu tanıyorum. Bu işi yapan yaratık, Amberle ve beni Arborlon’dan güneye kadar bütün yol boyunca takip etti. Onu Mahmuz Kayası’nın diğer tarafında atlattığımızı sanıyordum ama bir şekilde bizi tekrar bulmuş.”

Kızın sesi titriyordu. “Bir iblis mi?”

“Özel bir tür iblis.” Dönüp yolda yatan ölümlere baktı. “Ona Kıyıcı diyorlar.” Bir süre düşündü. “Cephelo’yla birlikte yolculuk ettiğimizi sanmış olmalı. Belki yağmur onu yanıltmıştır. Onu takip etmiş ve burada yakalamış...”

“Zavallı Cephelo,” diye mırıldandı kız. “Aynı oyunu gereğinden fazla oynadı.” Duraksadı ve aceleyle Wil’e baktı. “Şifacı, bu yaratık artık Cephelo’yla birlikte doğuya gitmediğinizi biliyor. Şimdi nereye gidecek?”

Vadili ve gezgin tek kelime etmeksizin bakıştılar. Yanıtı ikisi de biliyordu.

Çukurluk’un kenarında, Amberle Wil’in onu gizlediği yerde, çalılardan korunmuş çömelmiş, gecenin seslerini dinliyordu. Karanlık, bir kefen misali sarmalamıştı Yaban Topraklar’ı. Koyu ve geçit vermezdi. Elf kızı karanlığın içinde hapsolmuş, kendisini gizleyen çalılardan ötesini göremiyor, loşlukta sinsice dolaşan yaratıkların sesini duyuyordu. Wil’in şafaktan önce dönemeyeceğini bildiğinden biraz kestirmeyi denedi. Ama uykusu gelmiyordu. Bileği acıyordu. Zihni Vadili ve göreviyle, büyükbabasıyla, etrafını saran tehlikelerle ilgili düşüncelerle doluydu. Nihayet pes etti. Yapabildiği sürece etrafındaki ormanın sessiz, hareketsiz ve görünmeyen bir parçası olmaya karar verip öne eğildi, dizlerini gövdesine çekti.

Bir süre için başardı da. Orman yaratıklarının hiçbirini yanına yaklaşmaya kalkışmadılar. Çukurluk'un kenarından uzakta, ağaçların içinde kaldılar. Çukurluk öyle derin bir sessizlikte örtülmüştü ki elf kızı bu sessizliği gecenin seslerini duyduğu kadar betrak duyabiliyordu. Bir veya iki sefer sığınacağının üzerinden bir şeyler uçtu, kanatlarının hızlı çırpışı sessizliği bir anlığına bozdu, sonra ses yine soldu. Zaman akıp gitti ve Amberle'nin uykulu başı önüne düşmeye başladı.

Derken üzerine aniden bir ürperti çöktü, sanki çevredeki havanın tüm sıcaklığı çekilip alınmış gibiydi. Uyandı ve hızla kollarını ovuşturdu. Soğuk kayboldu ve yaz gecesinin sıcaklığı yine gizlice sardı onu. Huzursuzca korunacağının etrafına baktı. Her şey daha önce olduğu gibiydi; karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir ses duyulmuyordu. Soğuk tekrar geri geldi. Bu sefer hareket etmeden önce bekledi, gözlerini sınıksız yumdu ve soğukun kaynağını tespit etmeye çalıştı. Soğukun kendi içinden bir yerlerden geldiğini keşfetti. Anlayamıyordu.

Soğuk, acı bir soğuk içinden dışarı çıkıyor, onu ölümün dokunusu gibi hissizleştiriyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir anda anlayıverdi. Bunun nasıl olduğunu bilemiyordu ama birisinin onu öldüreceğine dair bir uyarıydı aldığı. Eğer kendi yerinde bir başkası olsaydı, bu hisse hayal gücünün bir oyunu gözüyle bakardı sadece. Ama Amberle fazlasıyla sezgiliydi; böyle duyguları daha önce de yaşamıştı ve onların göz ardı edilmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Uyarı gerçektir. Onu tek şaşırtan uyarının kaynağıydı.

Bir anlık kararsızlıkla öne doğru eğildi. Bir şey, canavarca ve kendisini yok edecek bir şey onu almaya geliyordu. Ondan saklanamaz, ona karşı koyamazdı. Sadece kaçabilirdi.

Bileğindeki acıyı umursamadan çalıların altından usulca çıktı, onların arkasına eğildi ve ormanın karanlığına baktı. İzini süren şey yakınındaydı. Gecenin içinde sessizce ilerlerken Amberle onun varlığını rahatça sezebiliyordu. Birdenbire aklına Wil geldi ve yardım etmek üzere onun da orada olmasını

dliledi çaresizce. Ama Wil orada degildi. Kendi başının çaresine bakmalı, üstelik bunu hemen yapmalıydı.

Gidebileceği ve takipçisinin onu izlemeyeceği tek bir yer vardı: Çukurluk. Kenara kadar topalladı ve aşağıdaki dipsiz karanlığa baktı. İçine bir korku düştü. Onun için Çukurluk da, peşindeki şey kadar korkutucuydu. Kendini topladı, yeşil gözleri aşağıdaki karanlıkta Kule Boyu'nu aradı. Gitmesi gereken yer orasıydı. Wil onu orada arayacaktı.

Aşağı inen bir patika buldu ve dikkatlice gölgelere sinerek inmeye başladı. Çok geçmeden karanlık etrafını sarmıştı; ayın ve yıldızların ışığı ağaçların üzerinde kayboluyordu. Çocuksu yüzü azimle kasıldı ve el yordamıyla ilerlemeye başladı. Olabildiğince sakın hareket etmeye çalışıyordu, hareket edişinin tek göstergesi çizmelerinin taş ve toprak üzerindeki hafif tıkrıtısıydı. Aşağıda yalnızca sessizlik vardı.

Sonunda Çukurluk'un zeminine varmıştı. Orada durakladı, sırtım bir ağaç gövdesine yaslayıp yaralı bileğini dikkatle ovuşturdu. Üzerine bastığı için bileği daha da kötüleşmiş ve şişmişti. Başını yukarıdaki karanlığa kaldırıp dinlerken yüzünden ter boşandı. Hiçbir şey duymuyordu. Önemi yok, dedi kendi kendine. Onu kovalayan şey her neydiyse, hâlâ yukarıda aranıyordu. Kızın gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı; ağaçların şekillerini ve etrafındaki çalı kümelerini belli belirsiz ayırt edebiliyordu. Gitme vaktiydi.

Tutunarak kendini kaldırdı ve ağırlığını yaralı bileğine vermemeye özen göstererek karanlığın içine doğru sekti. Bir ağaçtan diğerine gidip her birinde biraz dinlendi. Kaygıyla derin sessizliği dinledi. Acısı daha da artıyordu, attığı her bir adımla yoğunlaşıyormuş gibi görünen, sürekli bir zonklamaydı. Topallamaktan sağlam bacağının adalelerine kramp girmiş, kas-katı olmuştu; şimdiden yorulmaya başlamıştı bile.

Sonunda durmak zorunda kaldı. Soluk soluğa bir çahlıgın yanma çöktü ve sırtını soguyan toprağa verdi. Dikkatlice kendini topladı ve yine uyarının kaynağını kestirmeye çalıştı bir

an için. Hiçbir şey olmadı. Sonra o üşüme tekrar üzerine geldi. Onu ısırdı. İçine işledi. Kız nefesini tuttu. Onu arayan şey Çukurluk'taydı.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayıp karanlığın içinde aksayarak körlemesine yola devam etti. Bir noktada daire çiziyor olabileceği aklına geldiyse de bu düşüncüyü zihninden kovaladı. Devamlı düşüp kalkıyordu. Birkaç seferinde yere öyle şiddetle çarptı ki bayılacak gibi oldu. Her seferinde nefes almak için dizlerinin üzerine kalkıp doğruldu ve kendini yürümeye zorladı. Zaman duygusunu kaybedinceye kadar akıp gitti dakikalar. Karanlık ve sessizlik dört yanında derinleşti.

Artık daha ileri gidemeyecekti. Dizlerinin üzerine düştü. Kendi nefes alış veriş, kulaklarını tırmalıyordu. Düş kırıklığıyla ağlayarak sürünmeye başladı. Çalıkların arasından yolunu ararken bileği sancıyor, taşlar ve ölü ağaçlar ellerini ve dizlerini sıyrıyordu. Pes etmeyeceğim, diye yemin etti sessizce. Yaratık onu ele geçiremeyecekti. Düşüncelerini Wil'e yöneltti. Zihninde, onu önemseydiğini söylediği vakit Vadilinin yüzünde beliren bakışı gördü. Bunu söylememeliydi, biliyordu. Ama o anda söylemeyi o kadar çok istemişti ki ona söylemek zorunda kalmıştı. Bu denli ihtiyaç duymuş olması kendini de şaşırtmıştı. Ve Wil'in gözlerindeki şaşkınlık...

Ağlayarak yüzüstü kapaklandı. Wil! Bu ismi, karanlıkta izini süren kötülüğü kovmaya yarayan bir tılsım gibiydi. Sonra yerden kalkıp emeklemeye devam etti. Zihni başka düşüncelere kayd ve etrafını saran, karanlığın içinde neredeyse sessiz hareket eden başka yaratıkların varlığını sezdi süratle. Küçük yaratıklar, diye düşündü. Ama peşinden gelen şey, o neredeydi? Ona ne kadar yakındı?

Tüm gücü tükenene kadar süründü, süründü. Sonra ormanın zeminine uzandı. İş bitmişti, biliyordu. Artık destek alabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Gözleri kapandı ve ölmeyi bekledi. Anında uyuyakaldı.

Bir düzine budaklı elin kıvrık, tahta parmakları onu kaldırıp taşıdığına hâlâ uyuyordu.

BÖLÜM 41

Vadili ve gezgin kız taşlı yoldan aşağı at sürüp Islık Bayırı'ndan çıktılar, rüzgârın ıslığı kulaklarındaydı. Ormanın alçak kesiminin karanlığına doğru hızla ilerlediler. Atlarının boynuna eğilmiş, karanlığın içine körlemesine bakarken gezgin ipekleri bedenlerini kamçılıyordu. Ağaçlar hemen etraflarını sardı ve gece göğü gözden kayboldu. Atlarının, adımlarını nereye basacağını bildiğine ve şanslarına güvenerek kendi hayatlarını düşünmeden pervasızca sürdüler.

Bu işin tartışması yoktu; tartışacak vakitleri yoktu. Wil, Kıyıcı'nın, kendisinin Amberle'yle birlikte gezginlerden ayrıldıktan sonra Çukurluk'a gitmek için güneye saptıkları yolu bulana kadar geri gideceğini anladığı anda bir şey haricinde aklındaki tüm düşünceler silinmişti: Amberle o yolun sonunda tek başına, yaralı ve savunmasız halde bekliyor olacaktı. Eğer ona Kıyıcı'dan önce ulaşamazsa kız ölecek ve onu terk etme kararından dolayı bu Wil'in suçu olacaktı. Yoldaki paramparça edilmiş gezgin cesetlerinin görüntüsü zihninde belirivermişti. O anda Amberle'ye ulaşmak gerektiği dışında her şeyi unuttu. Atın sırtına tırmanıp hayvanı döndürdü ve dörtlüye uzaklaştı.

Eretria hemen onu takibe girişti. Bunun tersini de yapabiliirdi. Cephelo öldüğüne göre Vadilinin korumasına muhtaç değildi. Artık hiç kimsenin malı değildi; nihayet kendi kendine aitti. Atını döndürüp sağ salim vadiden çıkabilir, Cephelo ve diğerlerinin canına kıymış olan korkunç yaratıktan uzakla

şabilirdi. Ama Eretria bunu düşünmek için duraksamadı bile. O sadece kendisini bırakıp at sırtında giden, onu bir kez daha terk eden Wil'i düşünüyordu. Gurur, inatçılık ve Vadili için hissettiği anlaşılmaz sevgi içinde parlayıverdi. Onun bir kez daha aynı şeyi yapmasına göz yummayacaktı. Tereddütsüz, onun peşine düştü.

Amberle'yi kurtarmak için zamana karşı yarışları da böylece başladı. Atını deli gibi süren Wil Ohmsford, çok geçmeden yönünü kaybetti. Bayır çizgisinden gür ormana inerken her yanını karanlık ve sis kaplamıştı ve yanından hızla geçtiği ağaçların karanlık şekillerini güçlkle seçebiliyordu. Yine de yavaşlamadı, yavaşlayamazdı. Takip eden bir başka atın sesini duydu ve Eretria'nın da arkasından geldiğini anladı. Bir küfür savdı, başında yeterince dert yok muydu sanki? Ama gezgin kıza vakit ayıramazdı. Onu zihninden kovup dikkatini güneye giden kestirme yolu bulmaya verdi.

Buna rağmen yolun yanından geçip gitti. Eğer Eretria arkasından seslenmiş olmasaydı, dağlara kadar onca yolu doğruya doğru gidebilirdi. Şaşkınlıkla etrafında dönüp tekrar ileri atıldı. Ama artık Eretria öne geçmiş, bineğini karanlığın içine mahmuzlamıştı. Yola ondan daha aşınaydı ve dörtlale ilerleyip izlemesi için Wil'e sesleniyordu. Vadili bir kez daha şaşalayıp izlemeye koyuldu.

Asap bozucu bir yolculuktu. Karanlık öylesine yoğundu ki orman gecesinin içinde dolambaçlanan patikayı gezgin kızının keskin gözleri bile zar zor seçebiliyordu. Su dolu hendeklerden ve daracık yolu enlemesine kapatan devrilmış kütüklerin üzerinden sıçrarlarken atları birkaç sefer neredeyse devrilecekti. Ama gezgin atlarıydı bunlar, Dört Kara'nın en usta binicileri tarafından yetiştirilmişlerdi ve gezgin kızın dudaklarından vahşi bir çığlğın kopmasına, Vadilininse nefesinin kesilmesi-ne yol açan bir sürat ve çeviklikle karşılık veriyorlardı.

Sonra birdenbire Amberle'yle Wil'in Çukurluk'a giden güney yönünü seçtikleri kavşağa döndüler. Dallar ve asmalar on-

ları tokathıyor, yol üzerinde biriken derin gölcüklerden üzerlerine çamurlu su sıçıyordu. Hiç hız kesmeden güneye saptılar. Dakikalar akıp gitti.

En sonunda ormandan, Çukurluk'un kenarına çıktılar. Çukurluk'un kara dairesi açılmış dipsiz bir kuyu gibi önlerinde uzanıyordu. Atlarının dizginlerine sımsıkı asılıp yere atladılar, ormanın karanlığında göz gezdirdiler. Çukurluk'un üzerinde derin ve yoğun bir sessizlik asılıydı. Wil sadece bir an durakladı, sonra Amberle'yi sakladığı çalıları aramaya girişti. Onları neredeyse anında buldu ve aralayarak ortalarına ilerledi. Hiç kimse yoktu. Bir anda panikledi. Elf kızının başına neler geldiğini gösterecek bir şey aradı ama hiçbir şey yoktu. Panigi daha da arttı. Amberle neredeydi? Dogrulup çalılardan çıktı. Belki de bunlar yanlış çalılardı. Bir kez daha duruverdi. Yakında bunlara benzeyen başka çalı yoktu. Hayır, kızı gizlemiş olduğu yer burasıydı.

Eretria telaşla yanına koşturdu. "O nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, ince yüzü ter içindeydi. "Onu bulamıyorum."

Zorla kendine hâkim oldu. Mantığını kullan, dedi kendi kendine. Kız ya kaçmış ya da Kıyıcı'nın eline geçmişti. Eğer kaçtıysa nereye gidebilirdi? Derhal Çukurluk'a baktı. Oraya, diye kararını verdi. Kule Boyu'na ya da olabildiğince yakınına. Eğer Kıyıcı'nın eline geçtiyse o zaman ne olacaktı? Ama böyle olmadığını anladı, çünkü hiçbir mücadele izi yoktu. Kız kolayca pes etmez, savaşırdı. Geride Wil'e bir işaret bırakmış olurdu. Öte yandan şayet kaçtıysa, takipçisine orada bulunduğunu belirtecek bir iz bırakmamaya özen gösterirdi.

Derin bir nefes aldı. Amberle kaçmış olmalıydı. Bu seler yeni bir düşünce takıldı aklına. Başından beri Amberle'nin Kıyıcı'dan kaçmakta olduğunu varsaymıştı. Peki ya bu Kıyıcı değil de Çukurluk'tan çıkan bir şeydiyse? Husranla dışlarını sıktı. Bilemezdi. Bu karanlıkta bir yol bulmayı haval bile edemezdi. Ya sabaha kadar beklemesi gerekecekti ki Amberle'nin yardımına koşmak için çok geç kalabilirdi ya da...

Ya da elftaşlarını kullanacaktı.

Eretria'nın eli koluna yapışıp şaşkınlıkla sıçramasına sebep olduğunda keseye uzanmak üzereydi.

"Şifacı!" diye fısıldadı kız. "Birisi geliyor!"

Midesinin şiddetle büzüldüğünü hissetti. Bir an öylece kalakaldı. Eretria'nın, henüz gelmiş oldukları kuzeye giden patikayı gözleyen bakışlarını takip etti. Gölgesi patikada bir şey kıpırdıyordu. Elleriyle tuniğini yokladı ve elftaşlarını aldı. Yanı başındaki Eretria ise çizmesinden kötücül görünüşlü bir hançer çekmişti. Yaklaşan gölgeye beraberce döndüler.

"Durun orada bakalım!" diye bağırды tanıdık bir ses.

Wil Eretria'ya baktı, Eretria ona. Yavaşça elftaşlarını ve hançeri indirdiler. Ses Hebel'e aitti. Eretria sessizce bir şeyler mırıldanıp ormana kaçan atları getirmeye gitti.

Ayağının dibinde Avare'nin kaba kıllı silueti olduğu halde aşağı ağır adımlarla yürüyordu Hebel. Deri ormancı kıyafetleri kuşanmış, sırtına bir çıkın bağlamıştı. Bir omzunda uzun bir yay ve oklar, belindeyse bir av bıçağı asılıydı. Budaklı bir bastona ağırlığını vererek, tuhaf biçimde kamburunu çıkartarak yürüyordu. Onlara yaklaştığında, ihtiyarın tepeden tırnağa çamur içinde olduğunu gördüler.

"Az kaldı beni dümdüz ediyordunuz, biliyor musunuz?" diye parladı adam. "Şu halime bir bakın! Eğer size bağırduğımda bulunduğum yerden daha açıkta duracak kadar aptal olsaydım, üzerimde çamur izlerinin yanı sıra nal izleri de olacaktı. Ormanda böyle at koşturmakla ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Hava yerin iki metre altıymış gibi karanlık, sizse günlük güneşlikmişçesine at biniyorsunuz. Kedi aşkına, size seslendiğimde neden durmadınız?"

"Şey... Seni duymadığımız için," diye şaşkınlıkla yanıtladı Wil.

"Dinlemeniz gerektiği gibi dinlemiyordunuz da ondan!" Hebel onları bağışlayacak gibi görünmüyordu. Yalpalayarak dosdoğru Vadiliye yürüdü. "Buraya varmak bütün günümü

aldı. Koca bir gün. Dikkatinizi çekerim, atım olmadan. Sizin buraya gelmeniz niye bu kadar uzun sürdü peki? Bir dakika önceki gibi at sürseydiniz oraya altı kez gider dönerdiniz!”

Atlarla birlikte dönen Eretria'ya ilişti gözü. “Senin burada ne işin var? Elf kızı nerede? O şey onu yakalamadı, değil mi?”

Wil irkildi. “Kıyıcı'yı biliyor musun?”

“Kıyıcı mı? Adı her neyse, evet, onu biliyorum. Bugün erken saatlerde kampıma geldi siz gider gitmez. Öyle görünüyor ki sizi arıyordu. Gerçi o zaman emin değildim. Onu tümüyle göremedim... Sadece bir anlığına. Sanırım onu yakından görseydim, şimdi ölmüş olurum.”

“Bence de,” diye onayladı Vadili. “Cephelo ve diğerleri öldüler. Onları Işık Bayırı'nda yakalamış.”

Hebel büyük bir ciddiyetle başını önüne eğdi. “Cephelo'nun başına er ya da geç böyle bir şeyin geleceği belliydi zaten.” Eretria'ya baktı. “Kusuru bakma kız ama işin doğrusu bu.” Sonra tekrar Wil'e döndü. “Şimdi, elfçik nerede?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Wil. “Geri dönmem gerekti...” Duraksadı. “Cephelo'da bıraktığım bir şey için geri dönmem gerekti. Amberle bileğini sakatlamıştı, ben de başka bir yoldan döndüm, yoksa ben de ölmüş olacaktım. Eretria'yı buldum, daha doğrusu o beni buldu. Cephelo'ya olanları gördükten sonra mümkün olabildiğince çabuk buraya geldik. Ama şimdi Amberle ortalıkta yok ve başına neler geldiğinden emin olamıyorum. Kıyıcı buraya geldi mi, yoksa hâlâ izimizi mi sürüyor, ondan bile emin değilim.”

“Geldi ve gitti,” dedi Hebel ona. “O sizi izlerken, ben de Avare'yle onun izini sürüyordum. İzi yolun çatalında kaybettim, çünkü Kıyıcı doğuya, Işık Bayırı'nı giderken Avare ve ben sizin peşinizden güneye geldik. Ama izi daha da güneyde tekrar yakaladık. Yaratık Yaban Topraklar'ı yarıp geçmiş olmalı. Eğer bunu yapabiliyorsa tehlikelidir, elfçik.”

“Ne kadar tehlikeli olduğunu Cephelo'ya sor,” diye mırıldandı Eretria ormandaki gölgelere göz atarak. “Şifacı, artık buradan gidebilir miyiz?”

"Amberle'ye ne olduğunu öğrenmeden olmaz," diye ısrar etti Wil.

Hebel koluna hafifçe vurdu. "Bana kızı bıraktığın yeri göster."

Wil Fretria'yla beraber çalı kümesine yürüdü. Yaşlı adam ve köpeği de peşlerinden geldiler, sonra çalıların içine giden açıklığı işaret etti. Hebel eğildi, içeri baktı ve ıslıkla Avare'yi çağırdı. Hayvana kısıp sesle bir şeyler söyleyince hayvan öne çıkıp kokladı ve sonra onlar kendisini izliyorken Çukurluk'un kenarına gitti.

"Avare kokuyu aldı." Hebel memnuniyetle homurdandı. Avare durdu ve sessizce hırladı. "Kız aşağıda, Çukurluk'ta elfçik. Kıyıcı da orada. Muhtemelen hâlâ onun izini sürüyor. Ben de bunu bekliyordum."

"Öyleyse onu hemen bulmalıyız." Wil öne atıldı.

Hebel koluna yapıştı. "Aceleye gerek yok, elfçik. Çukurluk'tan bahsediyoruz, hatırladın mı? Aşağıda cadı kız kardeşler ve onların hizmetkârlarından başka hiçbir şey yoktur. Onların haricinde ayağını Çukurluk'a basanı anında kapıp götürürler. Bunu Mallenroh'un altmış sene önce bana söylediklerinden biliyorum." Başını salladı. "Şimdiye kadar kız ve onu kovalayan iblis, cadı kız kardeşlerden birine eşlik ediyorlardır ya da ölmüşlerdir."

Wil bembeyaz kesildi. "Cadılar onları öldürür mü, Hebel?"

Yaşlı adam bir kez daha düşünürmüş gibi gözüktü. "Ah, kızı öldürmezler sanırım... Hemen değil. Yaratığı öldürürler. Ve sakın bunu yapamayacaklarını düşünme, elfçik."

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye yavaşça yanıtladı Wil. Aşağıya, Çukurluk'un karanlığına baktı. "Şu kadarını biliyorum: Oraya gidip Amberle'yi bulacağım. Hemen şimdi."

Eretria'ya bir şey söylemek üzereydi ki gezgin kızı lafı onun ağzına tıkadı. "Hiç boşuna nefesini harcama, Şıfacı. Seninle geliyorum."

Bunu söyleyiş tarzı tartışmaya yer bırakmamıştı. Wil Hebel'e baktı.

“Ben de geliyorum, elfçik,” dedi yaşlı adam.

“Ama Çukurluk’a hiç kimsenin gitmemesi gerektiğini kendin söylemiştin,” diye hatırlattı Wil. “Neden burada olduğunu bile anlayamıyorum.”

Hebel omuz silkti. “Çünkü nerede olduğum artık fark etmiyor elfçik, uzun zamandır da fark etmiyordu. Ben yaşlı bir adamım. Ömrüm boyunca dilediğimi yapım, istediğim yere gittim, görmek istediğimi gördüm. Benim için belki de bir tek bunun dışında hiçbir şey kalmadı. Şu Çukurluk’ta ne olduğunu görmek istiyorum.”

Başını pişmanlıkla salladı. “Altmış yıldır zaman zaman bunu düşündüm. Her seferinde kendi kendime bir gün bulacağımı söyledim. Derin bir gölü düşünmek gibi, dibinde ne olduğunu hep merak edersin.” Sakallı çenesini ovuşturdu. “Eh, akli başında bir adam vaktini böyle bir şeyle harcamazdı ve ben gençken akli başında bir insandım, gerçi sanırım bazıları aksini düşünüyordu. Şimdi akli başındalıktan, oraya gitmek dururken gitmeyi düşünmekten bıkkınlık geldi. Karar vermemi sağladın. Niyetini ilk açığa vurduğunda, seni ikna edip caydırabileceğimi sandım kendi kendimi ikna ettiğim gibi. Söylediklerimi işitince ilginin hemen söneceğinden emindim. Yanılmıştım. Aradığın şey o kadar önemliydi ki korkmak seni durdurmazdı, bunu gördüm. Oyleyse benim için niye sorun olsun, diye düşündüm. Derken o Kıyıcı denilen şey yanımdan geçti ve beni ölüme ne kadar yaklaştığım gerçeğiyle başa bıraktı, bunun sorun olmadığını anladım. Önemli olan tek şey Çukurluk’un sırrını öğrenmekti. Bu yüzden peşinizden geldim. Beraber arayabileceğimizi düşündüm.”

Wil anlamıştı. “İkimizin de aradığımız şeyleri bulmasını umalım.”

“Şey, belki sana biraz faydam dokunabilir.” Omuz silkti yaşlı adam. “Bu, Çukurluk’un Malleuroh’a ait olan kısmı. O beni anımsayabilir, elfçik.” Düşünceleri bir an başka yerlere kaydı, sonra bakışlarını Wil’e çevirdi. “Avare gerektiği sürece

izi takip edebilir.” İshk çaldı. “Bizi aşağı götür, Avare. Haydi oğlum.”

Avare Çukurluk’un kenarından aşağı inip gözden kayboldu. Eretria atların koşumlarını ve eyerlerini çözdü. Onlara sertçe saplaklar indirip dörtmala ormana geri gönderdi. Sonra Wil ve ihtiyara katıldı. Tek sıra halinde Çukurluk’a inmeye başladılar.

“Avare’nin rehberliğine olan ihtiyacımız uzun sürmeyecek,” diye kararlı bir tavırla bildirdi Hebel. “Mallenroh bizi bir hayli çabuk bulacaktır.”

Eğer öyleyse ümit ederim Amberle’yi de bulur, diye düşünürken buldu kendisini Wil.

Amberle Çukurluk’taki ormanın karanlığında uyandı. Onu uyandıran, taşınıyor olmanın hafif sallantısı, itip kalkma hareketiydi ve bir an için panikledi. Boğumlu eller onu sımsıkı tutmuş, kollarının, bacaklarının, bedeninin, hatta boynunun ve kafasının etrafında kenetlenmişlerdi. Parmaklar öyle sertti ki neredeyse tahtadan yapılmış gibiydiler. İlk tepkisi serbest kalma isteği olmuştu ama büyük bir çabayla bu isteğe direnmiş ve kendini hareketsiz yatmaya zorlamıştı. Onu yakalayan şey her neydiyse, uyanık olduğunu hâlâ bilmiyordu. Eğer bir avantajı varsa, o da bunda gizliydi. En azından şimdilik uyku numarasını sürdürmeli ve öğrenebildiği kadarını öğrenmeliydi.

Ne kadar uyumuş olduğuna ilişkin bir fikri yoktu. Dakikalar, saatler, hatta daha bile fazlası olabilir. Yine de, bunun aynı gece olduğunu düşündü. Mantığı böyle olması gerektiğini söylüyordu. Kendisini yakalayan her ne ise, bunun onu Çukurluk’a kadar takip eden yaratık olmadığını da düşündü. Eğer bulan o olsaydı, öldürmekle yetinirdi. Bu yüzden başka bir şey olmalıydı. Yaşlı adam, Hebel Wil’e ve ona Çukurluk’un cadı kız kardeşlerin arazisi olduğunu anlatmıştı. Belki de kendisini yakalayan bu kız kardeşlerden biriydi.

Bu kadarını ayırımsadıktan sonra kendini nispeten rahat hissetti ve biraz gevşedi. Taşındığı bölgedeki yer şekillerine

dair bir şeyler seçmeye çalıştı. Bu zordu. Ağaçlar, her şeyi en derin geceye sarmalanmış halde bırakıyor, aydan ve yıldızlardan tek bir iz görünmesine izin vermiyorlardı. Sessizlik yoglobundu. Duyulan sesler uzakta ve kısa, Çukurluk'un ötesinde Yaban Topraklar'dan gelen cıgıklardı.

Yine de bir başka ses daha var, diye düzeltti kendi kendini, meltemde birbirine vuran dalların takırdaması gibi bir ses. Tek fark meltem olmaması, sesin de yukarıdan değil, altından gelmesiydi. Onu taşıyan her neydiyse, ses ondan çıkıyordu.

Dakikalar geçti. Wil'i düşündü. Kendi yerinde o olsa ne yapardı? Bunu hayal etmeye çalıştı. Kendine hâkim olmayıp güldü. Wil'in böyle bir durumda hangi cambazlığı yapacağını kim bilebilirdi? Sonra onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Kaslarına kramp girmeye başlamıştı ve kendini ele vermeksizin, rahatsızlığın giderecek bir şeyler yapmanın mümkün olup olmadığını denemeye karar verdi. Uykusunda kıpırdanmış taklidi yaparak bacaklarını gerdi, kendini saran parmakları denedi. Parmaklar onunla birlikte hareket ettiler ama bırakmadılar. Bu da yeterliydi.

Akan suyun, her saniye daha da güçlenen sesi ona kadar ulaştı. Artık onun, taze ve yaban çiçeklerinin ıtırını taşıyan kokusunu alabiliyordu. Ormanın dinginliğinde bükülüp duran bir çaydı. Biraz sonra çay altındaydı ve çubukların hisırtısı ile gecenin sesleri, suyun çağılısında kayboldu. Ayak sesleri tahta kalasların üzerinde boş boş cınladı ve Amberle bir köprüden geçirildiğini anladı. Çayın çağıltısı hafiflemişti. Sanki içeri çekilmişçesine cınladı ve gürledi zincirler, sonra yankılı bir çarpma sesi geldi. Arkasından bir şey kapanmıştı. Bir kapı. Çok ağır ve demir bir kapı. Sürgüler yerlerine oturtuldu. Onları olanca netliğiyle işitti. Gece havası onu bir kez daha valayıp geçti ama bu seferki, taş ve harcın başka bir şeyle karıştırılması imkânsız kokusunu taşıyordu. İçinde bir kez daha korku yükseldi. Kapalı bir mekândaydı, belki bir avlu... Bir tur zin-

dama goturulduğunu ve eğer şimdi kurtulmazsa, bir daha asla kurtulamayabileceğin düşündü. Zorla kurtulmak muazzam bir çaba gerektirecekti ve içinde bu türden bir gücün kaldığını sanmıyordu. Üstelik, diye kasvetle düşündü, kurtulsam bile nereye gideceğim ki?

Onlerinde hafifçe gıcırdayan bir diğer kapı aralandı. Hâlâ hiç ışık yoktu, etrafta siyahlıktan başka hiçbir şey mevcut değildi.

“Güzel şey,” dedi bir ses aniden ve elf kızı şaşırarak irkildi.

İleriye taşındı. Kapı arkasından kapandı ve ormanın kokuları yok oldu. İçerideydi ama neyin içinde? Onu yakalayanlar küf ve rutubet kokulu koridorlarda dönüp dolaştılar; bununla birlikte başka bir koku daha vardı. Bir tütsü, bir parfüm kokusu. Elf kızı derin derin içine çekti ve bir anlığına başı fırıldak gibi döndü.

Sonra ansızın, hiç beklenmedik bir şekilde, hemen önündeki yüksek bir kemerin içinde parıltıyan bir ışık belirdi. Amberle yabancı gelen aydınlık karşısında gözlerini kırptırdı, gözleri hâlâ karanlığa alıştı. Kemerin altından geçirildi ve dönen merdivenlerden aşağı indirildi. Işık önce üzerinde parladı, derken bir an için gerisinde kaldı, sonra karanlıkta salınarak peşinden geldi.

Taşınma hareketi durmuştu. Kalın, örme hasırdan bir yatağa bırakıldığını ve tahta parmakların kayıp gittiğini hissetti. Dirseklerinin üzerine doğrulup ışığa doğru gözlerini kıstı. Işık gözlerinin önünde kısacık bir an için asılı durdu, sonra demir parmaklıklı bir duvarın arkasına çekildi yavaşça. Bir kapı kapandı ve ışık kayboldu.

Ama tam kapı kapanmadan önce, elf kızı kendisini yakalayanları görme fırsatını buldu. Beyaz ışıltıda ince hatları rahatlıkla görülebiliyordu. Tahta çubuklardan yapılmış gibiydiler.

Çukurluk'un zemininde, Wil durmalarını işaret etti. Öylesine karanlık ki yüzünün önündeki elini güçlkle görebiliyordu

ama ne o Hebel ile Eretria'yi seçebiliyordu ne de onlar Wil'i. Eger bu şartlar altında ilerlemeleri gerekecekse birbirlerinden ayrılmayı umarsızca kaybolmaları isten bile değildi. Görünüşün netleşmesi için bir süre bekledi. Netleşti ama çok değil. Çukurluk loş ve güçlkle ayırt edilebilir bir gölgeler yığını olarak kalmaya devam ediyordu.

Bu güçlüğün üstesinden gelmek için bir çözüm üreten Hebel oldu. Islığıyla Avare'yi yanına çağırıp taşıdığı çuvaldan bir kargal ip çıkardı. İpin bir ucunu hayvana, geri kalanını kendinin, Vadilinin ve gezgin kızının bellerine doladı. Böylece ayrılma riski olmaksızın birbirlerini izleyebileceklerdi. Yaşlı adam ipi kontrol etti, sonra Avare'ye yavaşça bir şeyler söyledi. Koca köpek yürümeye başladı.

Wil'e sanki Çukurluk'ta saatlerdir dolaşıyorlarmış gibi geliyordu. Sonsuz bir ağaç ve çalı labirentinde tökezliyor, nüfuz edilemez karanlıkta körlerden farksız, kendilerine rehberlik eden köpeğin içgüdülerine güvenerek yol alıyorlardı. Birbirleriyle hiç konuşmadan, ormanda ellerinden geldigince sessiz hareket ettiler. Kıyıcı'nın da aynı ormanda kol gezdiğinin üçü de farkındaydı. Wil kendini hiç o anki kadar çaresiz hissetmemişti. Hiçbir şey görememesi yeterince kötüydü, Kıyıcı'nın da orada olduğunu bilmek daha da beterdi. Akli devamlı Amberle'deydi. Eger kendisi bile korkuyorsa, kız kim bilir ne haldeydi. Korkusu onu utandırıyor. Yalnız başına ve korumasız olan kendisi değilken, ustelik kızı kendisi terk etmişken korkmaya hiç hakkı yoktu.

Yine de korku onu bırakmak bilmiyordu. Korkuyu kendinden uzak tutmak için elftaşlarının kesesini bir eliyle sımsıkı kavradı, sanki bu hareketiyle orman gecesinin içinde gizlenen ne olursa olsun, kendini ona karşı koruyabilecekti. Yine de içinde bir yerlerde elftaşlarının onu korumayacağına dair hiç kaybolmayan bir his vardı. Kendi kendini telkin etmesi ve da Amberle'nin ona söylemiş oldukları hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu his mantıktan ve amaçtan yoksundu. Sadece oradaydı.

Rahatsız edici, korkutucu ve kötücül. Elfaşlarının gücü artık onun değildi.

Önündeki ip aniden bollaştığında hâlâ bu hissi üzerinden atmaya çalışmakla meşguldü. Az kalsın birdenbire duran Hebel'in üstüne çıkacaktı. Eretria da ona arkadan çarptı ve üçü birden önlerindeki karanlığa bakıp kaldılar.

İhtiyar, "Avare bir şey buldu," diye fısıldadı Wil'e.

Bir dizinin üzerine çöküp Avare'nin koklamakta olduğu yere ilerledi, Wil ve Eretria da hemen arkasındaydılar. Adam köpeği yatıştırırcasına okşadı ve bir süre yeri koklayıp sonra doğruldu.

"Mallenroh." Onun adını alçak sesle söylemişti. "Elf kızını o yakalamış."

"Emin misin?" diye fısıltıyla karşılık verdi Wil.

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Öyle olmalı. Kıyıcı şu anda başka bir yerde. Avare artık onun kokusunu almıyor."

Wil Hebel'in tüm bunlardan nasıl emin olabildiğini anlamamıştı, özellikle böyle zifiri karanlıktayken ama meseleyi tartışmanın yararı yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye endişeyle sordu.

"Yola devam." Hebel homurdandı. "Avare, haydi oğlum."

Köpek bir kez daha yola koyuldu, üç insan da peşindeydi. Dakikalar geçip gitti ve orman yavaşça seyreilmeye başladı. Wil ilk başta gözlerinin kendisine oyun oynadığını sandı, nihayet gecenin solmakta olduğunu ve yeni bir günün başladığını kavradı. Etrafındaki ağaçlar ve çalılar şekil kazanmaya başlamıştı, güneşin belirsiz aydınlığı orman çatısının üzerine usulca vurdukça, loşluk ağır ağır netleşiyordu. Önlerinde, Çukurluk'un kenarına indiklerinden beri ilk kez, Avare'nin kaba tüylü kara bedeni görülebilir bir hal aldı. Hayvan başını öne eğmiş, nemli toprağı koklayarak yol buluyordu.

Birden koca kafa kalktı ve köpek durdu. İnsanlar da yüzlerinde ürkmüş bakışlarla onunla birlikte durdular. Önlerinde şimdiye dek gördükleri en tuhaf yaratık duruyordu. Bu, tah-

ta çubuklardan yapılmış bir adamdı. İki kolu, iki bacağı ve tümüyle çubuklardan oluşmuş bir bedeni vardı. Ellerinin ve ayaklarının ucundan kıvrılan kökler, parmaklarını oluşturuyorlardı. Kafası yoktu. Yüzü onlara dönüktü. En azından parmaklarını oluşturan kökler kendilerine dönük olduğu için, böyle olduğunu tahmin ediyorlardı. İpince bedeni, sanki ani bir rüzgâra yakalanmış dal misali hafifçe sallanıyordu. Sonra arkasını dönüp tekrar ormana yürüdü.

Hebel diğerlerine çabucak bir bakış fırlattı. "Size söylemiştim. Bu Mallenroh'un eseri."

Onlara aceleyle gelmelerini işaret edip yaratığın peşine düştü. Wil ve Eretria birbirlerine şüpheyle baktılar, sonra adamı takip ettiler. Küçük bir sıra halinde, karanlığın içine yorgun argın yürüdüler. Ormanın labirentinde bir o yana bir bu yana dönüp durdular. Bir süre sonra ilkinе benzeyen, başsız, budaklı, yürürken çıkardıkları küçük takırtı dışında sessiz diğer çubuk adamlar belirmeye başladı. Grup daha farkına varmadan etraflarını saran, gölgelerin içinde hayaletler gibi dolayan düzinelerce yaratık olmuştı.

"Size söylemiştim," diye fısıldamaya devam etti Hebel. Vadedili ve gezgin kıza. Yıpranmış yüzü heyecanlıydı.

Bitki örtüsü birdenbire inceldi. Önlerinde, etrafında boy vermiş ağaçlara doğru yükselen yalnız bir kule vardı. Alçak bir tepecikğin üzerine kurulu, neredeyse penceresiz bir yapıydı. Taşları eskimiş, yıpranmış, yosun ve asmalarla kaplanmıştı. Tepecik, ormanın arkalarından bir yerden akıp solundaki ağaçların arasında kaybolmadan önce bir dizi kavis yapan ve yüksekte dökülen bir çay tarafından çevrilmiş, böylece bir ada halini almıştı. Kuleyi, çayın kıyısına yakın inşa edilmiş alçak bir duvar çevreliyordu. Duvarın onlara bakan kısmında açık duran, üzeri boş bir çekme köprü vardı. Her iki yanındaki nöbetçi kulübelerinden gevşek zincirler sarkmıştı ve tahtadan yapılmış ağır bir köprübaşı aşağıdaki suların üzerinden aşıyordu. Yükseltinin ve kulenin dört bir yanında gorkemli meşeler

serpilmisti. Bunlar dalları iç içe geçip sabah göğünü kapatan, adanı Çukurluk'un geri kalamı gibi gölgelerin en koyusuyla örten kadim ağaçlardı.

İzledikleri çubuk adam durmuştu. Başsız gövdesi, sanki onların orada bulunduklarından emin olmak istemişçesine döndü. Sonra çekme köprüye doğru yürümeye başladı. Hebel, yanında Avare'yle birlikte hiç tereddütsüz, aksayarak onun izledi. Wil ve Eretria daha da ilerlemek konusunda yaşlı adama göre daha kararsız, bir süre bekleştiler. Kule tehditkâr bir yapıydı; zaten gitmeleri gerekenden daha fazla gitmiş olduklarını, içeriye ayak basmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ama Vadili her nasılsa Amberle'yi burada bulacağını seziyordu. Eretria'ya baktı ve beraberce ileri yürüdüler.

Küçük grup, sessiz çubuk adamı çayın kenarına kadar takip etti. Kardeşleri her yanı sarmıştı. Çayın akıntısı ve onların hareketlerinden gelen ses haricinde orman sessizliğe gömülmüştü. Çubuk adam köprübaşına ayak basıp yürümeye devam etti ve kapının gölgesinde gözden kayboldu. Adamlar, kız ve köpek onun peşinden köprüyü gectiler, Wil ve Eretria önlerinde dikilen muazzam kara kuleye endişeli gözlerle bakıyorlardı.

Sonra kapıdan geçtiler. Çubuk adam yine göründü, bu sefer gölgeli kemerin hemen ötesindeydi. Tek sıra halinde, bir kez daha kuleye doğru yürümeye başlayan yaratığı takip ettiler. Gıcırdayan ve inleyen zincirlerin ani sesini isittiklerinde kapıyı henüz geride bırakmışlardı. Köprü arkalarından kalktı ve duvara çekildi.

Artık geri dönüş yoktu. Birbirlerine sokulup kuleye yürüdüler. Bir çift geniş, demir perçinli ahşap kapıyı koruyan yüksek bir oyugun içinde bekliyordu çubuk adam. Kapılardan biri açıldı. Çubuk adam içeri girip gözden yitti. Wil başını kaldırıp kulenin muazzam taş yüzeyine baktı, sonra tuniğine uzanıp elhaşlarının olduğu keseyi çıkardı. Diğerleriyle birlikte eşikten karanlığa yürüdü.

Bir an için hiç kimse kıpırdamadı. Girişin hemen içinde,

görmeksizin karanlığa diktiler gözlerini. Sonra kapı arkalarından kapandı, kilitler yerine oturdu. Yukarıda asılı cam bir lambada yağ ya da zift lambası olmayan, alevsiz yanan ısıltısı beyaz ve yumuşak bir şeyden ışık saçıldı. Her yer, ışık vurdukça çarpık çurpuk gölgeleri taş duvarda hafifçe salman çubuk adamlarla doluydu.

Onların gerisindeki karanlıktan, baştan aşağı siyahlar kuşanmış ve ardından kızıl güzelavrat otları suruklenen bir kadın belirdi.

“Mallenroh,” diye fısıldadı Hebel, Wil Ohmsford etraflarındaki havanın buz kestigini hissetti.

BÖLÜM 42

Arborlon savaşının ikinci günü Ander Elessedil'in günüydü. Bu kan ve acının, ölüm ve büyük yigitliğin günüydü. Bütün gece boyunca iblis orduları kardeşlerini tek tek ve gruplar halinde Rill Song'un karşı kıyısından taşımaya devam etmişlerdi, ta ki korkunç, müthiş ve sayısız kişiden oluşan ordularının tümü, Yasaklama'nın çöküşünden beri ilk kez saldırı için bir araya gelip uçurum cephesinden nehir kıyısına kadar, kuzeyden güneye göz alabildiğine Carolan'ın eteğinde birikinceye kadar. Şafakta şehre saldırdılar. Elfitch'in duvarlarına dalga dalga, öfkeden kudurmuş halde ve uluyarak çarptılar. Kabarıp yükseldiler, bir ok yağmuru altında çıplak kayalara pençeleriyle tırmandılar. Bekleyen savunucuların üzerinden aşır onları gömecek bir dalga gibi ilerlediler.

Tüm farkı yaratan Ander Elessedil oldu. O gün, elli yıl önce Karabüyücü Lord'un ordularına karşı elflere önderlik eden babası gibi bir kral olmuştu adeta. Yorgunluk ve hayal kırıklığı kaybolmuştu. Onu Halys Geçidi'nden beri perişan eden şüphe yoktu artık. Tarihi bir andı bu ve elf prensi bu anın tam merkezindeydi. Etrafında, sancakları sabah rüzgârında uçuşan dört ırkın orduları toplanmıştı. İşte, şurada elflerin gümüş savaş kartalları ve kollarını açan meşesi, Serbest Ordu'nun gri ve kırmızı kuşağıyla, eski muhafız birliğinin kara atları duruyordu; şuracıktaysa cüce istihkâmcılarının, Gümüş Nehir'in kavisiyle bölünen orman yeşili ve Kershalt'tan gelen kaya trollerin inikiz

mavi dağlarıyla çekici uçuşuyordu. Bu bayraklar daha önce hiç bir arada dalgalanmamışlardı. Dört Kara'nın tarihinde bu ırklar asla ortak bir amaç için birleşmemiş, ortak bir iyilik adına ortak bir savunma yapmamışlardı. Troller ve cüceler, elller ve insanogulları... Kadim zamanlardan gelen bir kötülüğe karşı duran yeni dünya insanları. O tek ve harika günde Ander Elessedil hepsine hayat veren kıvılcım oldu.

Aynı anda her yerdeydi, Elfitch kapıları önündeki uçurumun kenarında, bazen at sırtında bazen yayan, savaşın en çok kızıştığı yerdeydi hep. Işıldayan örme zincir zırhı ve yükseğe kaldırdığı Ellcrys asasıyla, öldürmek için sokun eden iblislere karşı şehri savunanların en önünde yer alıyordu. Nereye gitsen bir tezahürat yükseliyor, savunucular bir araya geliyorlardı. Her seferinde sayıca az ve baskı altında olsalar da elf prensi ve silah arkadaşları saldırganları geri püskürttüler. Ander Elessedil o gün insandan öte bir şeydi, öyle bir vahşetle savaşıyordu ki karşısında hiçbir şey duramayacakmış gibiydi. Iblisler elf savunmasının kalbinin bu adam olduğunu anlayıp onu defalarca alaşağı etmeyi denediler. Kim zaman Ander'i öfkeli kara bedenlerin bir yığınıyla çevreleyip amaçlarına erişecekmiş gibi göründüler ama her seferinde çarpışarak ellerinden kurtuldu. Her seferinde iblisler geriye sürüldü.

Bu, kahramanların günüydü, çünkü Arborlon'un tüm savunucuları elf prensinin cesaretinden ilham almışlardı. Eventine Elessedil de oğlunun yanında cesurca çarpışıyor, varlığıyla bile yakındaki elfleri yüreklendiriyordu. Allanon da oradaydı, cüppeli bedeni etrafındaki zırhlı adamların başlarının ve omuzlarının üzerinde yükseliyor, kuduran iblislerin ortasına parmaklarından mavi ateşler fırlatıyordu. Iblisler üçüncü rampanın kapılarını iki kez aştılar, ikisinde de Amantar kumandasındaki kaya trolleri onları gerilettiler. Stee Jans ve Serbest Ordu neferleri üçüncü bir hücumu bozguna uğratıp öylesine merhametsizce karşı saldırıya geçtiler ki iblisleri ikinci rampaya kadar sürüp bir an için kapıları tekrar ele geçirecek gibi oldular. Elf su

varileri ve cüce istihkâmcıları, Carolan'ın kenarından birbiri ardına gelen saldırıları önleyip uçuşumun yüzüne tırmanmayı başaran ve Elfitch'teki savunucuları yandan kuşatmakla tehdit eden yüzlerce iblisi uçuşumdan aşağı atıldılar.

Ama onlara önderlik eden, artık dayanamayacaklarmış gibi olduklarında yeni bir güç aşılayan, onları her noktada bir araya getirip düzenleyen Ander'di. Gün nihayet sona erip de karanlık çökmeye başladığında iblisler öfke ve hüsrân feryatlarıyla bir kez daha çekilmeye, aşağıdaki ormana sığınmaya mecbur oldular. Arborlon'un savunucuları ikinci bir günü daha atlattmışlardı. Ander Elesedil'in en güzel saatleriydi bunlar.

Sonra şehir savunucularının şansı tersine döndü. Gecenin gelişiyle birlikte, sadece gün ışığının kaybolmasını beklemiş olan iblisler, ormanlardan yükselip elf savunmasını çökertmek amacıyla hücumla geçtiler. Elfitch'in alt kısmında yakılan meşaleleri birer birer söndürdüler ve çarpışarak üçüncü rampanın kapılarına dayandılar. Savunucular çaresizce saldırıyı göğüslediler. Dev kaya trolleri kapıları tutarken elfler ve Lejyon askerleri duvarların üzerinde savaştılar. Ama hücum çok güçlüydü; kapılar eğilip parçalandı. Iblisler pençeleriyle yol açarak içeri doluştular.

Iblisler, yükseklere de savunmayı yarmaya başlamışlardı. Düzinelerce kara beden uçuşumda devriye gezen süvari hatlarının arasından fark edilmeden geçip çılgın gibi şehre dağıldı. Bunların içinde yüzden fazlası, bunca asırdır kendilerini karanlığın içinde tutsak etmiş olan şeyin yer aldığını bildikleri Yaşam Bahçeleri'ne yöneldi. Orada, geleneği sürdürmek ve kendilerine emanet edilen kadim ağacı son adama değin korunmak için hazır bekleyen Kara Nöbet askerleriyle karşı karşıya geldiler. Iblisler akıl almaz bir delilikle saldırdılar. Kara Nöbet'in alçaltılmış mızraklarına doğru koşturdular ve lime lime edildiler.

Carolan'ın güney ucunda, bir diğer iblis grubu, Rill Song'dan yukarı çıkan sokulmuş merdiven boyunca, cüce tu-

zaklarının altından tünel kazarak yükseklerle ulaşmayı başarmıştı. Kara Nöbet'in ve Yaşam Bahçeleri'nin etrafından dolanıp Carolan'ın doğusuna kaydılar. Carolan kenarına dizili meşalelerin gölgesinde sürünerek şehre ulaştılar. Savaştan evlerine dönen yarım düzine yaralı elfi açıkta kıstırıp öldürdüler. Eger şehrin etrafında devriye gezme görevinde elflere yardım etmeyi kabul etmiş bir grup cüce istihkâmcı olmasaydı, daha fazla can alacaklardı. Cüceler iblislerin uçurumdaki savunma hattından sızdıklarını anlayıp ölenlerin çığlıklarına koştular ve katillerin üzerine çullandılar. Mücadele sona erdiğinde yalnızca üç cüce ayakta idi. İblislerin tümü ölü yatıyordu.

Şafaktan önce tüm yüksekler temizlenmiş, iblisler bir kez daha püskürtülmüşlerdi. Ama Elfitch'in üçüncü rampası düşmüş, dördüncüsü de tehdit altındaydı. Uçurumun eteğinde iblisler bir kez daha toplanmışlardı. Onlar rampadan yukarı, yekvücut bir topluluk halinde taarruza kalkınca sabahın dinginliğinde çığlıklar yankılandı. En ondekiler tahtadan yapılmış, devasa bir koçbaşı taşıyorlardı. Kapılara vurdular, tahta barikatı parçalayıp içeri girdiler. Elfiler ve troller derhal safları çok sıkı bir müfreze oluşturdular. Kıvranan kara govdelerin derinliklerine inen kargı ve mızraklardan bir duvar. Ama iblisler gelmeye devam ettiler, sonu gelmeyen saldırılardan zavıf düşmüş savunucuları beşinci rampanın surlarına geriletinceye kadar yığıldılar.

Çaresiz bir andı. Elfitch'in yedi rampasından dördü kaybedilmişti. İblisler uçurum yolunun yarısını katetmişlerdi. Ander savunucuları bir araya topladı. Yanında Amantar ve Kerrin vardı, etrafıysa saray muhafızlarınca kuşatılmıştı. İblisler atılıp rampanın kapılarını dövdüler. Ama tam içeri girecekmiş gibi göründükleri anda duvarların üzerinde kollarını kaldıran Allanon görüldü. Aşağıdaki rampa boyunca mavi alevler ilerledi. İblis akını ortadan yarıp koçbaşını küle dondurdurdu. Bir an sersemleyen iblisler geri kaçtılar.

Sabah saatleri boyunca iblisler beşinci rampadaki elf savun-

masını aşmaya çabaladılar. Öğlen vakti nihayet başardılar. Bir çift devasa Ogre kendilerini kardeşlerinin önüne atıp kapıları omuzladı. Bir darbe, bir darbe daha. Demir ve tahta paramparça oldu. Kapılar ardına kadar açıldı. Ogreler savunucuları darmadağın edip önlerindeki rampaya çıktılar. Bir avuç kaya trolü onları durdurmayı denedi ama Ogreler, trolleri kâğıttan yapılmışçasına kenara itelediler. Ander askerlerini tekrar bir araya getirip onları ileri sevk etti. Ama iblisler artık parçalanmış kapılardan içeri doluyor, savunucuları ezip geçiyorlardı.

O anda, yukarıdaki kapıların güvenliğine ilerleyen Eventine Elessedil'in atı öldürüldü ve yaşlı kral rampaya kapaklandı. Iblisler onun düştüğünü gördüler. Bir ulumayla öne atıldılar. Stee Jans olmasa kralı yakalayacaklardı. Birkaç Serbest Ordu askerîyle, sınır gözcüsü onların yoluna çıkıp kılıçlarıyla doğradılar. Arkalarında şaşkın ve kanlar içinde ama canlı olan Eventine sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Kerrin saray muhafızlarını hemen kralın imdadına koşturdu ve onu savaş alanından uzaklaştırdılar.

Serbest Ordu askerleri bir an daha direndiler, sonra onlar da bir kenara itildiler. Iblisler geçişlerini engellemeye çalışan elfleri yarıp ileri atıldılar. Saldırının başını kapıyı parçalayan ve yakınlarına gelen herkesi ezen Ogreler çekiyordu. Ander Elessedil, Ellcrys asası havada, şehrin savunucularına kendisiyle birlikte çarpışmaları için seslenerek Ogrelerin önüne atladı. Ama akın çok güçlüydü. Amantar ve Stee Jans rampa duvarları üzerinde kendi hayatlarını kurtarmak için kılıç sallıyorlardı. Elf prensine ulaşamayacak haldeydiler. Ander, korkutucu bir an için iblis akının önünde tek başına kalmıştı.

Ama yalnızca bir an için. Altıncı rampanın kapılarının üzerindeki Allanon, Carolan'dan aşağı inmesi için Dayn'a ıslık çaldı. Dansçı'nın dizginlerini, afallamış Kanath Binici'nin elinden kapıp tek kelime etmeksizin dev Rok'un sırtına atladı. Bir an sonra kara cüppesi yelken gibi kabarmış, aşağı kanat çırpıyordu. Dansçı bir kez çılglık attı, ardından Ander'i tehdit eden ib-

lislerin arasına bir taş gibi indi, gagası ve pençeleriyle onları parçaladı. Kara bedenler cıglık cıglığa kaçıştılar. Druid'in parmaklarından mavi ateş püskürdü ve önündeki rampa cayır cayır yandı. Neye uğradığını şaşırان Ander'in yanına inen Druid, Dansçı'ya seslendi ve Rok havalandı. Aşağıda savunuculardan son kalanlar da altıncı rampanın güvenliğine kaçıyordu.

Druid ateşi birkaç saniye daha yandı, sonra titreşip söndü. Hiddetlenen iblisler kaçışan savunucuların peşinden geldiler. Ama yükseklerdeki cüce istihkâmcılar tetikteydi artık. Vinçler ve makaralar dönmeye başlayınca rampayı tutan desteklere bağlı zincirler sınıksız gerildi. Browork'un itinayla gizlenmiş tuzakı harekete geçmek üzereydi. Zincirler çektikçe, zaten zayıflamış olan destekler gıcırdayıp koparak Elfitch'e uçtular. Bir sarsıntıyla altıncı rampanın altındakiler baş aşağı çöküp yıkıldı. Üzerindeki iblisler bir moloz dumanının içinde kayboldu. Cıglıklar ve feryatlar yeri göğü inletti, geriye kalan rampanın tümü gözden yitti.

Toz tekrar dindiğinde Elfitch, altıncı rampanın kapılarından dördüncü rampaya kadar parçalanmış taşların ve kırılmış tahta kirişlerin bir yığınıydı. Uçurumun yüzü, enkaz altında kalmış, parçalanmış ve cansız yatan iblislerle kaplıydı. Sağ kalanlar üzerlerine gelen kayalar ve kalıntılardan kaçarak uçurumun eteğine gerilemiş ve sonunda aşağıdaki ormanda gözden kaybolmuşlardı.

Iblisler o gün bir daha Arborlon şehrine saldırmadılar.

Bazı küçük kesik ve sıyrığın yanı sıra, tekrar başından yaralanmış olan Eventine Elessedil, Elfitch'in zirvesindeki savaştan, malikânesinde inzivaya çekildi. Vefakâr Gael ona bakmak, onun yaralarını yıkayıp pansuman yapmak ve onu yatağına yatırmak için hazır bekliyordu. Sonra Dardan ve Rhoe'nin bekçiliğinde ellerin kralı uykuya yattı.

Ama uyumadı Eventine. Uyuyamadı. Kuş tuyu yastıklara yaslanıp odanın karanlık köşelerine avutulamaz bir kederle

bakıyor, ümitsizlik altında ezilerek öylece yatıyordu. Çünkü Lejyon'un, cücelerin ve kaya trolllerinin tüm desteğine karşın savaş kaybediliyordu. Tüm savunma önlemleri başarısız olmuştu. Bir, belki de iki gün içinde Elfitch'in altıncı ve yedinci kapıları düşecek, iblisler Carolan'ın tepesine varacaklardı. Bu onların sonu olacaktı. Sayıca az olan savunucular hemen ezilecek ve yok edileceklerdi. Batıkarası kaybedilecek, elfler dört bir yana savrulacaktı.

Düşüncelerinin çağrıştırdığı şeyler içini dağlıyordu. Eger iblisler burada kazanırlarsa, Eventine Elessedil başarısız olmuş demekti. Sadece kendi halkının gözünde değil, tüm Kara halklarının gözünde çünkü artık Yasaklama'dan kurtulmuş olan iblisler Batıkarası'yla yetinmeyeceklerdi. Peki ya iblisleri hayal bile edemeyeceği kadar uzun bir süre önce hapseden ataları? Onların da yüzünü kara çıkartmış olacaktı. Onlar Yasaklama'yı yaratmış ama bakımını kendilerinden sonra gelen nesillere teslim etmiş, güçlü tutacakları konusunda onlara güvenmişlerdi. Yine de eski dünyanın altüst oluşu ve ırkların yeniden doğuşu sırasında geçen asırlarda Yasaklama herkes tarafından unutulmuştu. Seçilmişlerin gözünde bile tarihlerinin karanlıkta kalmış bir köşesi, başka çağlara, geçmişe ya da geleceğe ait ama asla şimdiye ait olmayan bir efsane olarak kalmıştı.

Bogazı düğümlendi. Şayet Arborlon düşerse, Batıkarası kaybedilirse, bu onun yenilgisi olacaktı. Onun! Delici mavi gözleri öfkeyle sertleşti. Seksen iki yıldır yaşıyordu bu dünyada ve elli yılı aşkın bir süreden beri halkının lideri olmuştu. Bu sürede çok işler başarmıştı ve şimdi hepsi kaybedilecekti. Arion'u, başarmak için kendini bu kadar çok yorduğu şeyleri devralmak için yaşaması gereken büyük oğlunu ve sadık takipçisi, silah arkadaşı Kael Pindanon'u düşündü. Sarandanon ve Arborlon savunmasında ölen elfleri düşündü. Hepsi de ölmüşlerdi, hem de bir hiç uğruna.

Yatak örtüleri içinde gevşeyip geriye kalan seçenekleri, hâlâ uygulanabilecek olan taktikleri ve iblisler tekrar saldırdığında

başvurulabilecek kaynakları etraflıca düşünmeye koyuldu.

Aklı bunlarla dolup taşıyordu ama içinde, derinlerde bir yerlerde bir umutsizlik hissediyordu. Bunlar yetmezdi, asla yetmeyecekti.

Kendine sorduğu sorulara el yordamıyla yanıt bulmaya çalışırken, aklına birdenbire Amberle geliverdi. Kızı düşünmek onu irkiltti ve yatağında dimdik doğruldu. Son birkaç günün karmaşası yüzünden, Seçilmişlerin sonuncusu olan ve Allanon'un, halkının son umudu dediği torunu aklından çıkmıştı. Amberle'ye ne oldu acaba, diye hüznün içinde düşündü.

Tekrar uzandı ve perdelerin gölgesinden, ileride koyulaşan karanlığa baktı. Allanon Amberle'nin yaşadığını, şimdi aşağı Batıkarası'nın derinliklerinde olduğunu söylemişti ama Eventine aslında Druid'in söylediklerine inanmamıştı. Bu düşünce onun moralini bozuyordu. Eger kız öldüyse, bunu bilmek istemediğine karar verdi birden. Bilmemek daha iyiydi. Yine de kendini kandırıyordu. Bilmeye çok ihtiyacı vardı. İçi acıyla doldu. Her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Ailesi, halkı, vatani, sevdiği ve hayatına anlam katan her şey. Tüm bunlarda, bir türlü anlam veremediği bir haksızlık vardı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Tüm bunlarda, bir türlü kabullenemediği bir haksızlık vardı. Eger kabullenirse, işinin biteceğini biliyordu.

Işığın karşısında gözlerini kapattı. Amberle neredeydi? Mutlaka bilmesi gerekiyordu. Ona ulaşmanın, eger gerekiyorsa yardım etmenin bir yolu olmalıydı. Onu kendisine geri getirecek bir yol bulmalıydı. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha... Hâlâ Amberle'yi düşünürken uykuva sürüklendi.

Uyandığında karanlıktı. İlk kendisini uyandıranın ne olduğunu anlayamadı. Hâlâ uyku mahmuruydu, düşünceleri dağılmıştı. Bir ses, diye düşündü, bir çığlık. Yastıklarının arasından doğruldu ve odanın karanlığına uzun uzun baktı. Çekili perdelerin kumaşından olgun, beyaz bir ay ışığı sızıyor, sığu-

lu iki pencerenin hatlarını hafifçe aydınlatıyordu. Kararsızca bekledi.

Sonra bir ses daha işitti. Çabuk ve şaşkın, neredeyse anında sessizliğe karışan, hoşuk bir homurtu. Ses odasının dışından, Dardan ve Rhoe'nin nöbet tuttuğu koridordan yükselmşti. Yavaşça oturdu, karanlığa dikkatle bakıp kulak kesildi. Ama yalnızca derin sessizlik vardı. Eventine yatağının kenarına kayıp bir ayağını dikkatlice yere bastı. Yatak odasının kapısı ağır ağır açıldı, koridordaki yağ lambalarının ışığı odaya vurdu. Elf kralı donakaldı. Kapıdan, iri gövdesi öne eğilmiş, kırçıl tüylü başı yatakta oturan efendisine dönük olan Manx geldi. Av köpeğinin gözleri bir kedininki gibi parlıyordu ve siyah ağzı kan içindeydi. Ama kralı en çok şaşırtan, hayvanın ön ayakları ve pençeleriydi. Yarı aydınlıkta bir iblisin kash uzuvları ve pençelerine dönüşmüş gibiydiler.

Manx yağ lambalarının ışığından gölgelere çekildi ve Eventine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. O anda gördüğünün rüyadan artakalan bir şey olduğundan, Manx'ın Manx değil, başka bir şey olduğunu düşlediğinden emin oldu. Av köpeği yavaşça ona geldi ve kral onun dostane bir tavırla kuyruğunu salladığını gördü. Rahat bir nefes aldı. Bu sadece Manx, dedi kendi kendine.

"Manx, akıllı oğlum..." demeye başlamıştı ki hayvanın zeminde bıraktığı kırmızı ayak izlerini görünce durdu.

O anda Manx sessizce ve süratle, çenesini ardına kadar açıp pençeli ellerini uzatarak kralın gırtlığına atıldı. Ama Eventine daha süratliydi. Yatak çarşafını önüne çekip Manx'ı kıvrımları arasına hapsetti. Örtüyü debelenen hayvanın etrafına sarıp onu hızla yatağa çarptı ve açık kapıya doğru fırladı. Bir anda dışarı çıkmış, kapıyı arkasından kapatmış ve yerine oturan kildin sesini duymuştu.

Her yanından ter boşanıyordu. Neler oluyordu? Şaşkınlıkla gerileyerek kapıdan uzaklaştı ve birkaç metre ötede, gırtlığı parçalanıp açılmış vaziyette yatan Rhoe'nin cansız bedenine ta-

kıldı. Neredeyse düşüyordu. Eventine'in kafası karmakarışık. Manx mı? Manx neden yapsın ki... Bir anda kendine geldi. Bu Manx değildi. Yatak odasına giren şey Manx değil, sadece onun gibi görünen bir şeydi. Eli ayağı buz kesti. Dardan'ı arayarak koridorda yürümeye başladı. Onu ön kapının yakınında, kalbine bir mızrak saplanmış olarak buldu.

Sonra yatak odasının kapısı paramparça olup açıldı ve Manx'a benzeyen ama kesinlikle o olmayan şey sıçrayarak görüş alanına girdi. Aklını kaçıracak gibi olan Eventine ön kapıya atıldı, kapı kolunu çekiştirdi. Kollar sıkışmış, kilit bozulmuştu. Yaşlı kral arkasını döndü ve kızıla boyanmış çenelerini açıp kapayarak koridorda yavaşça üzerine gelen yaratığı izledi. Eventine'in içinde bir korku dalgası yükseldi, öyle müthiş bir korkuydu ki bir an onu esir alacak gibi oldu. Kendi evinde tuzağa düşmüştü. Kendisine yardım eli uzatacak, sığınabileceği hiç kimse yoktu. Tek başınaydı.

Canavar koridor boyunca ilerledi, soluğu sessizliğin içinde yavaş bir törpü sesi gibiydi. Bir iblis, diye düşündü Eventine korkuyla, Manx numarası yapan bir iblis. Yaşlı, sadık Manx... Sonra Sarandanon'da yaralandıktan sonra uyanışı ve mantıksız bir şekilde, onu Manx değil de başka bir şey sanışı geldi aklına. Bir göz aldanması deyip geçmişti ama yanılmıştı. Manx gitmişti. Herhalde günler, hatta haftalar önce ölmüştü.

Sonra o acı gerçek kafasına dank etti. Allanon'la buluşmaları, gizli tutmak için o kadar uğraştıkları planlar, Amberle'yi korumak için gösterdikleri özen. Manx her seferinde oradaydı. Ya da Manx'a benzeyen iblis. Elf kampında bir casus olduğuna dair uyarıda bulunmuştu Allanon. Onlara, en az birbirlerine oldukları kadar yakın bir casus. Yaşlı kral o tüyleri kırlaşmış kafayı kaç kez okşadığını hatırlayınca tüyleri ürperdi.

Iblis şimdi ondan ancak üç dört metre uzaktaydı. Çenesi açık, pençeli ön ayakları kıvrılmış, santim santim ilerliyordu. Eventine o anda ölü bir adam olduğunu düşündü. Sonra içinde bir şeyler oldu, öyle ani bir şeydi ki elf kralının gözü başka

bir şey görmez olmuştu. Gözünü öfke bürüdü. Kendisine yapılan aldatmacalara, bu aldatmacanın sebep olduğu ölümlere ve hepsinden öte, kendi evinde kapana kısılmaktan duyduğu çaresizliğe karşı bir öfke.

Gövdesi kaskatı kesildi. Dardan'ın yanında, elf avcısının gözde silahı olan kısa kılıç duruyordu. Eventine gözlerini iblisinkilerden ayırmadan kapılardan adım adım uzaklaştı. Şu kılıca uzanmayı bir başarabilse...

İblis aralarındaki mesafeyi bir sıçrayışta aşır elf kralının başına doğru atıldı. Eventine yüzünü korumak için kollarını kaldırdı ve şiddetli tekmeler savurarak sırtüstü düştü. Dişler ve pençeler kollarını parçaladı ama ayağı yaratığın alt kısmına isabet etti ve onu geri savurdu. Çabucak yuvarlanıp Dardan'ın üzerinden aştı ve yerdeki kılıcı kaptı. Sonra ayağa kalkıp yüzünü saldırgana döndü.

Gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı. Devrildiği karanlık köşeden tembelce yürüyordu. İblis artık Manx değil, büsbütün farklı bir şeydi. Yürürken bile şekil değiştiriyor, Manx'tan adalelerle örtülü, ince ve kılsız vücutlu kapkara bir şeye dönüşüyordu. Pençeli ellerle sonlanan dört ayağıyla üzerine geldi kralın. Ağzı parıltıyan dişlerle dolu ve ardına kadar açıktı. Onun etrafında dönüyor, zaman zaman arka ayaklarının üzerinde kalkıp elleriyle bir boksör gibi şaşırtmacalar yapıyor ve nefretle tıslıyordu. Bir Dönüşücü, diye düşündü Eventine ve yeni bir korku dalgasını bastırdı. İsteddiği şeye dönüşebilen bir iblis.

Dönüşücü ona aniden atıldı, pençeleriyle omzunu ve böğrünü yarıp kan revan içinde bıraktı. Yaratığa kılıcını salladı kral ama çok geçti. Daha ona erişmeden uzaklaşmıştı bile. İblis, köşeye kısırdığı avını gözleyen bir kedi gibi tekrar daireler çizmeye koyuldu. Bu sefer daha hızlı davranmalıyım, dedi kendi kendine yaşlı kral. İblis yine atılarak göğsüne vuracaktı gibi yaptı. Kılıcın çizdiği kavisin altına eğilip Eventine'in sol bacağının adalelerini parçaladı. Acı bacağı boyunca yükseldi ve kral ayakta kalmaya çalışarak dizlerinin üstüne düştü. Bir an gözleri karardı ama kendini kalkmaya zorlayınca düzeldi.

Dönüşücü önünde çömelmiş, bekliyordu. Kral ayakta kalmayı sürdürünce bir kez daha etrafında dönmeye başladı. Eventine'in vücudundan kan boşanıyordu ve zayıfladığını hissetmeye başlamıştı. Bu savaşı da kaybetmekte olduğunu düşündü, eğer canavara saldırarak üstünlük sağlamazsa sonuç ölümü olacaktı. İblis bir o yana bir bu yana sallanarak avına yaklaşıyordu. Kral onu köşeye sıkıştırmaya çalıştı ama yaratık çevik adımlarla ondan uzaklaştı; yaralı, yaşlı bir adam için fazla hızlıydı. İblisin uslayarak daireler çizmesini izledi.

Sonra umutsuz bir çabayla elf kralı tökezlermiş gibi yaptı, dizlerinin üzerinde şiddetle sendeledi. Bunu yaparken bile acı içinde kalmıştı ama aldatmacası işe yaramıştı. Yaşlı adamın işinin bittiğini zanneden Dönüşücü atıldı. Ama Eventine bu kez hazırlıklıydı. Kılıç yaratığın göğsüne isabet etti, kasları ve kemikleri yararak derine girdi. Acıyla haykıran iblis elf kralını tırmalayıp ısırды, sonra kendini kurtardı. Yaradan ince, kara bedeni boyayan yeşilimsi kırmızı bir sıvı akıyordu.

Elf kralı ve iblis yüz yüze çömelmişlerdi, ikisi de yaralıydı ve karşısındakinin gardının düşmesini bekliyordu. İblis ardından kan izleri bırakarak bir kez daha dönmeye koyuldu. Eventine Elessedil iblisin hareketlerini takip etmek üzere dönüp dişlerini sıkты. Üstü başı kan içindeydi ve gücü akıp gidiyordu. Parçalanmış bedeni acılar içindeydi. Ancak birkaç dakika daha dayanabileceğinin bilincindeydi.

Dönüşücü ansızın kralın gırtlığına atıldı. Öyle çabuk oldu ki kral kollarını yüzüne kaldırıp kılıcı yüksek tutmaktan ve geriye devrilmekten başka bir şey yapmaya vakit bulamadı. İblis üzerine çullanıp onu yere devirdi, dişleri ve pençeleriyle yırtıyordu. Pençeler göğsünü parçalar ve dişler kolunun üzerine kapanırken Eventine acıyla haykırdı.

Sonra malikânenin kapıları parçalandı, kilit kırıldı ve menteşeler yerinden söküldü. Karanlık koridor silahlı adamlarla dolarken bağırışlar cınladı. İzdırak dolu bir bulanıklığın içindeydi Eventine. Birileri duymuştu! Birileri gelmişti!

Düşen kralın üzerinden Dönüşücü başını kaldırıp çığlık attı. O anda boynu korunmasız kaldı. Eventine'in ışıldayan kılıcı bir kavis çizdi. Baş neredeyse gövdesinden ayrılan iblis geriye uçtu, sesi ani bir solukla kesilmişti. O yere düşerken kralın kurtarıcıları etrafına üşüşüp kılıçlarını ardı ardına sapladılar.

Dönüşücü darbelerin etkisiyle titredi ve öldü.

Eventine Elessedil sendeleyerek doğruldu. Kılıcı hâlâ sımsıkı elindeydi, mavi gözleri sert ve sabit bakıyordu. Dönüp Ander'in kendisine uzandığını gördüğünde bedenine bir hissizlik yayıldı. Sonra ellerin kralı öne devrildi ve gece çöktü.

BÖLÜM 43

Ölüm Leydisi gibi gelmişti insanlara. Allanon'dan bile boyluydu. Upuzun gri saçları güzelavrat otlarıyla sıkı sıkıya örülmüştü. Kara cüppesi, kulenin sessizliğinde ipeğin fısıltısı misali sarkıyordu zarif bedeninden. Güzeldi, yüzü nazikti ve incelikle işlenmişti. Teni öylesine solgundu ki neredeyse dünyevi değilmiş gibi görünüyordu. Yaşlanmayan, zamanın hüküm süremediği bir görünüşe sahipti. Ezelden beri var olmuş, sonsuza kadar da var olacak bir varlık gibiydi. O yaklaştıkça çubuk adamlar karşısında gerilediler, tahta bacaklarının çıkardığı ses, alacakaranlıkta hafif bir tıkırtıydı. Hiç bakmadan onları geçti. Tuhaf, menekşe rengi gözleri huzurunda donup kalan üçlünün üzerindeydi. Küçük ve kırılgan görünümlü ellerini uzattı, parmakları sanki onları yakına çekermişçesine kıvrılmıştı.

"Mallenroh!" Hebel ismi ikinci bir kez, bu kez beklentiyle fısıldadı.

Kadın durdu. Yaşlı adamı süzerken, kusursuz hatları ifade-sizdi. Sonra Eretria'ya ve nihayet Wil'e döndü. Vadili öylesine ürpermişti ki tir tir titriyordu.

"Ben Mallenroh'um." Sesi mesafeli ve yumuşaktı. "Neden buradasınız?"

Hiç kimse konuşmadı, bakışları Mallenroh'a takılı kalmıştı. Bir an bekledi, sonra solgun elini onların önünden geçirdi.

"Çukurluk yasaktır. Hiçbir insan giremez. Çukurluk benim evimdir ve burada tüm canlılar üzerinde ölüm ve yaşam

gücü bana aittir. Beni memnun edenlere yaşam bahşederim. Memnun etmeyenlereyse ölüm. Bu hep böyle olmuştur. Ve hep böyle olacaktır.”

Onlara teker teker, bu sefer dikkatlice baktı. Menekşe rengi gözleri onların bakışlarını yakalamak için dolanıyordu. Niha-yet bakışları Hebel’in üzerinde durdu.

“Kimsin sen, yaşlı adam? Neden Çukurluk’a geldin?”

Hebel yutkundu. “Ben... Seni arıyordum sanırım.” Dili sür-çüyordu. “Sana bir şey getirdim, Mallenroh.”

Kadın elini açtı. “Bana ne getirdin?”

Hebel taşıdığı çantayı indirip kapağını açtı ve içindekileri araştırdı. Biraz sonra meşe parçasından oyulmuş cilalı bir tahta heykel çıkardı. Bu Mallenroh’tu. Onu ahşaba öylesine kusur-suzca işlemişti ki kadın adeta aynadan çıkıp canlanmış gibiydi. Tahta heykeli yaşlı adamdan alıp inceledi, narin parmaklarını cilalı yüzeyde yavaşça gezdirdi.

“Güzel bir şey,” dedi sonunda.

“O sensin,” dedi Hebel hemen.

Kadın Hebel’e tekrar baktı, Wil gördüğü şeyden hoşnut kalmamıştı. Kadının ihtiyara gülümseyişi hafif ve soğuktu.

“Seni tanıyorum,” dedi cadı, sonra gözleri onun yıpranmış yüzünü tekrar araştırırken durakladı. “Çukurluk kenarındaydı. Çok önceleri, sen daha gençken. Seninle bir gece geçirmiş-tim...”

“Unutmadım,” diye fısıldadı Hebel çabucak tahta heykeli işaret ederek. “Nasıl olduğunu... unutmadım.”

Hebel’in ayağının dibinde Avare kulenin taş zeminine çö-meldi ve inledi. Ama yaşlı adam onu duymadı. Cadının gözle-rinde kaybolup gitti. Cadı ak saçlı başını ağır ağır salladı.

“O gelip geçici bir hevesti, aptal şey.”

Heykeli elinden bırakmadan Eretria’nın durduğu yere gel-di. Cadı yaklaştığı sırada gezgin kızının gözleri korkuyla bü-yüdü.

“Sen bana ne getirdin?” Mallenroh’un sorusu sessizliğin içinde alayla çınladı.

Eretria'nın nutku tutulmuştu. Çaresizce önce Wil'e, sonra yine Mallenroh'a baktı. Cadının eli onun gözlerinin önünden hem yatıştırıcı hem de amirane bir hareketle geçti.

"Güzel şey," diye gülümsedi Mallenroh. "Bana kendini mi getirdin?"

Eretria'nın ince bedeni sarsıldı. "Ben... Hayır, ben..."

"Bunun için mi kaygılanıyorsun?" diye aniden Wil'e işaret etti. Vadiliye döndü. "Ama sanırım o başkası için kaygılanıyor. Belki de bir elf kızı için, öyle mi?"

Wil başıyla yavaşça onayladı. Kadının tuhaf gözleri onun gözlerini yakalamış ve sözleri, küstahça ve ısrarlı bir havayla ona ulaşmıştı.

"Büyüye hükmeden sensin."

"Büyü mü?" diye kekeledi Wil.

Kadının elleri kara cüppesinin içinden uzandı. "Göster bana."

Sesi öyle karşı konulmazdı ki Wil Ohmsford daha ne yaptığını anlayamadan deri keseyi tutan elini açtı. Kadın ağır ağır başını salladı.

"Göster bana," diye yineledi.

Kendine hâkim olamayan Vadili elftaşlarını keseden avucuna boşalttı. Elinin ayasında pırıldıyor, alev saçıyorlardı. Mallenroh nefesini tuttu ve bir elini onlara doğru kaldırdı.

"Elftaşları," dedi sessizce. "Arayan için mavi taşlar." Gözleri Wil'inkileri yakaladı. "Bana hediyen bunlar mı olacak?"

Wil konuşmaya gayret etti ama içindeki soğuk yoğunlaşmıştı ve dudaklarından tek kelime dökülmüyordu. Eli önünde kilitlenip kalmıştı, geri çekemiyordu. Mallenroh'un gözleri Wil'in derinliklerine bakıyordu. Gördüğü şey Vadiliyi korkutmuştu. Kadın ona neler yapabileceğini bilmesini istiyordu.

Cadı gerileyip, "Wisp," diye seslendi.

Gölgelerden yan yana yürüyen, görünüşü bir gnomu andıran, pörsümüş yaşlı adam suratına sahip bir yaratık geldi. Mallenroh'un yanına seğirtip endişeyle soğuk yüze baktı.

“Evet, hanımım. Wisp sadece size hizmet eder.”

“Hediyeler var...” diye hafifçe gülümsedi sesi sessizlikte kaybolarak.

Konuşmaksızın kendi tahta heykelini Wisp'e verdi, sonra yürüyüp tekrar Hebel'in önünde durdu. Wisp onun arkasından koşturup pelerinin kıvrımlarına gizlendi.

“Yaşlı adam,” diye hitap etti Hebel'e, soluk yüzünü onunkine yaklaştırmıştı. “Seninle ne yapmamı istersin?”

Hebel duyularını yeniden kazanmış gibiydi. Önce cadıya, sonra uzaklara bakan gözleri artık dalıp gitmiyordu. “Benimle mi? Bilmiyorum.”

Kadının gülümsemesi hoyratçaydı. “Belki de burada, Çukurluk'ta kalmalısın.”

“Fark etmez,” diye ısrar etti Hebel, cadının ona her halükârda canının istediğini yapacağını biliyormuş gibiydi. Sonra başını kaldırdı. “Ama elfçikler, Mallenroh. Onlara yardım et. Yapabilirsin.”

“Yardım etmek mi?” Cadı onun sözünü yarıda kesti.

Yaşlı adam başıyla doğruladı. “Kalmamı istiyorsan, kalırım. Elimden başka bir şey gelmez. Ama bırak onları gitsinler. İhtiyaç duydukları yardımı sağla.”

Kadın hafifçe güldü. “Belki onlara yardım etmek için yapabileceğin bir şey vardır, yaşlı adam.”

“Ama elimden gelen her şeyi yaptım...”

“Belki de değil. Eğer yapabileceğin bir şey daha olduğunu söylesem, bunu seve seve yapardın, değil mi?”

Kadının gözleri adamı yerine çivilemişti. Wil cadının Hebel'le oynamakta olduğunu gördü.

Hebel kararsız gibiydi. “Bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun,” dedi cadı yumuşak bir sesle. “Bana bak.” Hebel'in başı kalktı. “Onlar senin arkadaşların. Onlara yardım etmek istersin, değil mi?”

Vadili deliye dönmüştü. Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı. Yine de Hebel'i uyarmak için ne konuşabiliyor ne de ha-

reket edebiliyordu. Eretria'nın ırkmuş yüzünü bir anlığına görebildi. O da sezmişti tehlikeyi.

Hebel de sezmişti ama ondan kaçamayacağını da biliyordu. Gözleri cadının gözleriyle buluştu. "Onlara yardım etmek istiyorum."

Mallenroh başıyla onayladı. "O zaman edeceksin, yaşlı adam."

Uzanıp Hebel'in yüzüne dokundu. Hebel başına gelecekleri cadının gözlerinde gördü. Avere doğruldu, dişlerini aniden sıkıp hırladı ama Hebel'in eli koca köpeğin ensesine yapışıp onu sımsıkı tuttu. Karşı koymak için artık çok geçti. Cadının parmakları yaşlı adamın sakallı yanagını kibarca okşadı ve adamın bedeni bir anda kaskatı kesiliverdi. Hayır, diye bağırmak istedi Wil ama çok geçti artık. Mallenroh'un pelerini Hebel ve Avere'yi örttü ve gözden kayboldular. Cüppe bir an için onları sarmaladı, sonra gevşedi. Mallenroh tek başınaydı. Bir elinde yaşlı adam ve köpeğinin kusursuzca oyulmuş heykellerini tutuyordu.

"Onlara en iyi bu şekilde yardımcı olabilirsin," diyerek buz gibi gülümsedi.

Tahta heykelleri Wisp'e verdi. Sonra Eretria'ya döndü.

"Şimdi seninle ne yapacağım, güzel şey?" diye fısıldadı.

Eli kalktı ve bir parmağıyla işaret etti. Eretria başı öne eğik, dizlerinin üzerine çökmeye mecbur oldu. Parmaklar geriye kıvrıldı ve Eretria'nın elleri bir teslimiyet ifadesiyle cadıya uzandı. Yüzünden yaşlar akıyordu. Mallenroh onu yorumda bulunmaksızın bir süre seyretti, sonra aniden Wil'e döndü.

"Onun da bir tahta heykele dönüştüğünü görmek ister misin?" Sesinde Vadiliyi bıçak gibi bölen bir keskinlik vardı. Hala konuşamıyordu. "Belki de elf kızının? Onu kulemde tuttuğumu biliyorsun elbette."

Wil'in veremeyeceğini bildiği yanıtı beklemedi. Herledi, yüzü onun yüzüne yaklaşmaya kadar eğildi.

"Elftaşlarını biliyorum ve onları bana vereceksin. Bana

vereceksin elfçik, çünkü biliyorum ki onlar senden zorla alınırlarsa bir işe yaramazlar.” Kadının menekşe gözleri içini vakıyordu. “Onların büyüü benim olacak, anlıyor musun? Onların değerini senden çok daha iyi biliyorum. Ben bu dünyadan ve üzerinde yaşayan ırklardan, kız kardeşimin ve benim nicece ustası olduğumuz büyülerle Paranor’da oyun oynayan Druidlerden daha yaşıyım. Elftaşları da öyle. Elf kanından olmasam bile kanım bütün ırkların kanıdır, bu yüzden onların gücüne hukmedebilirim. Yine de onların gücünü oluşturan kuralı bozamaz. Elftaşları gönül rızasıyla verilmeli. Ve öyle de olacak.”

Eli Wil’in suratına yaklaştı, neredeyse dokunacaktı. “Bir kız kardeşim var, elfçik... Kendine Morag adını yakıştırmış. Topluluğumuzun son üyeleri olan bizler asırlardır Çukurluk’u mesken tuttuk ve cadı kız kardeşler adıyla bilindik. Çok uzun zaman önce, bir seferinde bana karşı büyük bir hata işledi ve onu asla affetmedim. Onun hakkından gelmeye çalıştım ama güçlerimiz öylesine denk ki ne o galip gelebiliyor ne de ben. Ah... Elftaşları kız kardeşimin sahip olmadığı, onun varlığına son vermemi sağlayabilecek bir büyü ama. Morag... İğrenç Morag! Onun bana bu çubuk adamlar gibi hizmet ettiğini görmek çok güzel olacak! O tiksindirici sesi susturmak çok güzel olacak! Ah, onun işini bitirmek için çok bekledim, elfçik! Çok!”

Sesi derin dinginlikte yankılanıp kulenin taşlarında çınlayana değin yükseldi. Güzel ve soğuk yüzü Vadiliden uzaklaştı, ince kolları kara cüppesinin kıvrımlarında kavuştu. Wil Ohmsford vücudundan süzülen teri hissedebiliyordu.

“Elftaşları bana armağanın olacak,” diye fısıldadı. “Benim sana hediyem de senin ve kadınların hayatı olacak. Hediyemi kabul et. Yaşlı adam sana ibret olsun. Seçimini yapmadan önce onu düşün.”

Kulenin kapısı açılıp içeri birkaç çubuk adam girince durdu. Tahta bacaklarını takırdatarak ona gelip etrafında kume-

lendiler. Onların arasına eğilip bir süre durdu, sonra doğrulup gözlerinde soğuk bir bakışla Wil'e döndü.

"Çukurluk'a bir iblis getirmişsiniz!" diye bağırdı. "Bir iblis! Bunca yıldan sonra! Bulunup yok edilmeli. Wisp, onun hediyesini al!"

Tüylü yaratık aceleyle ilerledi ve çaresiz Vadilinin kesesindeki elftaşlarını aldı. Pörsümüş suratını kaldırıp ona baktı, sonra Mallenroh'un pelerininin kıvrımlarına gizlendi. Cadı elini kaldırdı ve Wil aniden güçsüzleştiğini hissetti.

"Gördüğün şey sana ders olsun, elfçik." Kadının sesi artık uzaktan geliyordu. "Ölüm ve yaşamın gücünü elimde tutuyorum. Akıllıca bir seçim yap."

Onun yanından geçip açık kapıda kayboldu. Wil'in gözleri kararmaya, gücü azalmaya başladı. Yanı başında Eretria kuleinin zeminine yığıldı.

Sonra o da düştü. Hatırladığı son şey, bedeninin sımsıkı saran tahta parmakların hissiydi.

BÖLÜM 44

“Wil.”

İsmi, kendisini sarmalayan kara dumanda yolundan sapmış bir yankı gibi geldi. Ses uzaklardan geliyor, onu dürtmek üzere karanlıktan aşağıya iniyordu. Tembelce kıpırandı. Kendini, bağlanmış ve üzerine bir ağırlık konmuş gibi hissediyordu. Büyük bir çabayla ruhunun içinden doğrulup arandı.

“Wil, iyi misin?”

Ses Amberle'ye aitti. Gözlerini kırıştırtıp kendini uyanmaya zorladı.

“Wil?”

Kız onun başını kucığına almış, yüzünü kendininkine yaklaştırmıştı. Kestane rengi saçları yaşmak gibi örtüyordu Wil'i.

Doğrularak uyukulu bir sesle “Amberle?” diye sordu. Sonra hiçbir şey demeden ona uzandı ve sıkı sıkı sarıldı.

“Seni kaybettiğimi sandım,” demeyi başardı.

“Ben de seni.” Kız hafifçe güldü, kollarını sımsıkı onun boynuna doladı. “Saatlerdir uyuyorsun, seni buraya taşıdıklarından beri.”

Vadili kızın omzuna dayadığı başını salladı, aniden havadaki keskin tütsü kokusunun farkına varmıştı. Kendisini bu kadar sersemletenin bu tütsü olduğunu anladı. Elf kızını kibarca bıraktı ve etrafına bakındı. Penceresiz bir hücredeydiler ve hücre, tavana zincirle asılı, cam kabın içindeki tek bir ışık

kaynağı haricinde karanlıktı. Ne zift ne de yağ lambası olan, dumansız yanan ışıklardan biriydi bu. Hücrenin bir duvarı taş zemine ve tavana çakılı boydan boya parmaklıklardan oluşuyordu. Parmaklıklara bir tarafından menteşelerle tutturulmuş, diğer tarafındaysa devasa bir kilit bulunan tek bir kapı vardı. Hücrenin içine bir sūrahi su, demir bir leğen, havlular, battaniyeler ve içi saman dolu üç döşek konmuştu. Döşeklerden birinde Eretria yatıyordu, nefes alışs düzenli ve derindendi. Demir çubukların diğer tarafındaki koridor önce bir merdivene uzanıyor, sonra kayboluyordu.

Amberle Wil'in gezgin kıza baktığını gördü. "Sanırım bir şeyi yok, sadece uyuyor. Şu vakte kadar ikinizi de uyandırmayı başaramadım."

"Mallenroh," diye fısıldadı Wil anımsayarak. "Sana bir şey yaptı mı?"

Amberle başını iki yana salladı. "Benimle konuşmadı sayılır. Aslını istersen, ilk başta beni tutsak alanların kim olduğunu dahi anlamadım. Çubuk adamlar beni buraya taşıdılar ve bir süre uyudum. Sonra Mallenroh bana geldi. Beni arayan başkalarının olduğunu, onların da benim gibi buraya getirileceklerini söyledi. Sonra ayrıldı." Kızın deniz yeşili gözleri Wil'inkileri aradı. "O beni korkutuyor, Wil. Güzel ama öyle soğuk ki."

"O bir canavar. Seni nasıl buldu peki?"

Amberle'nin rengi attı. "Bir şey beni Çukurluk'a kadar kovaladı. Onu hiç görmedim ama hissedebiliyordum. Beni arayan, kötücül bir varlık." Duraksadı. "Gücümün yettiği yere kadar koştum, sonra süründüm. En sonunda yığılıp kaldım. Çubuk adamlar beni bulup Mallenroh'a götürmüş olmalı. Wil, o varlığını hissettiğim şey Mallenroh muydu?"

Vadili başını hayır dercesine salladı. "Hayır. O Kıyıcı'ydı."

Kız ona bir müddet sessizce baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Ve o şimdi burada, Çukurluk'ta, değil mi?"

Wil onayladı. "Ama cadı bundan haberdar. Onu aramaya

gitti." Acı acı gülümsedi. "Belki birbirlerini yok ederler."

Kız onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Beni bulmayı nasıl başardınız?"

Bunun üzerine Vadili, onu Çukurluk'un kenarındaki çalılara gizleyişinden başlayarak her şeyi teker teker anlattı. Eretria'yla rastlaşmasını, Cephelo ile gezginlerin ölümünü, elftaşlarını geri almasını, Yaban Topraklar'ın içinden hızla geçişlerini, Hebel ve Avaré'yle karşılaşmalarını, Çukurluk'a yaptıkları yolculuğu, çubuk adamı bulmalarını ve Mallenroh'la yüzleşmelerini. Sözüünü, cadının Hebel'e yaptığını anlatarak tamamladı.

"Zavallı yaşlı adam," diye fısıldadı Amberle ve gözlerine yaşlar doldu. "Hebel'in ona hiçbir zararı dokunmamıştı. Bunun neden yaptı ki?"

"Onun gözünde hiçbirimizin zerre kadar değeri yok," diye yanıt verdi Vadili. "Onun ilgilendiği tek şey elftaşları. Onlara sahip olmak istiyor, Amberle. Hebel geriye kalanlarımız, özellikle benim için uygun bir örnekti sadece."

"Ama taşları ona vermeyeceksin, değil mi?"

Wil ona kararsızca baktı. "Eğer hayatımızı kurtarmak için gerekliyse vereceğim. Buradan çıkmak zorundayız."

Elf kızı başını yavaşça sağa sola salladı. "Hebel'e olanlara bakılırsa, ona istediğini versen bile gitmemize izin vereceğini sanmıyorum, Wil."

Vadili bir an sessiz kaldı. "Biliyorum. Ama belki onunla pazarlık edebiliriz. Taşları elde etmek için her şeye evet diyecektir..." Ansızın durdu, dinledi. "Şşşt. Birisi geliyor."

Sessizce hücrelerinin parmaklıklarından, ötedeki koridorun karanlığına baktılar. Merdivenlerden hafif bir ayak sürüme sesi geliyordu. Derken, sahip oldukları tek lambanın aydınlığında bir figür belirdi. Bu Wisp'ti.

"Yiyecek bir şeyler," diye neşeyle duyurdu, üzerinde ekmek ve meyve bulunan bir tepsi getirmişti. Ayaklarını sürüyerek ilerledi. Tepsiyi kapının altına gelen parmaklıklardaki daracık bir yarıktan içeri kaydırıldı.

Onlara, "Güzel yemek," dedi. ayrılmak üzere arkasını döndü.

"Wisp!" diye seslendi Wil arkasından. Tüylü yaratık döndü, şaşkın bir tavırla Vadiliye baktı. "Bizimle kalıp konuşabilir misin?" diye sordu Wil.

Pörsümüş suratla bir gülümseme belirdi. "Wisp sizinle konuşacak."

Wil Amberle'ye baktı. "Bileğın... Yürüyebiliyor musun?"

Kız onayladı. "Çok daha iyi," diye yanıtladı.

Wil, Amberle'nin elini tutup onu yemek tepsisine götürdü. Hiç konuşmadan oturdular. Wisp karanlık merdivenin en alt basamağına çökmüş, başını yana eğmişti. Wil bir parça ekmek kopardı, çiğnedi ve başını sallayarak memnuniyetini belli etti.

"Çok güzel, Wisp."

Küçük yaratık sırttı. "Çok güzel."

Wil gülümsedi. "Ne kadardır buradasın, Wisp?"

"Çok zaman. Wisp, hanıma hizmet ediyor."

"Seni hanım mı yaptı? Şu çubuk adamları yaptığı gibi?"

Tüylü yaratık güldü. "Çubuk adamlar. Tak tak. Wisp, hanıma hizmet ediyor ama tahtadan yapılmamış." Gözleri parladı. "Elf, senin gibi."

Wil şaşırmıştı. "Ama çok ufaksın. Peki ya tuylerin?" Önce kendi kol ve bacaklarını, sonra Wisp'i işaret etti. "Bunu o mu yaptı?"

Elf mutlulukla doğruladı. "Sevimli, diyor. Wisp'i sevimli yapıyor. Sıçra, yuvarlan. Çubuk adamlarla oyna. Sevimli." Durdu ve onların arkasına, Eretria'nın uyuduğı yere baktı. "Güzel şey," diye konuştu. "Hepsinin en güzeli."

Wisp'in gezgin kızına olan açık ilgisini önemsemeksizin, "Morag hakkında ne biliyorsun?" diye ısrar etti Vadili.

Wisp'in yüzü buruşup çatıldı. "Kötü Morag. Çok fena. Çok zamandır Çukurluk'ta yaşar, o ve hanım. Kız kardeş. Doguda Morag, batıda hanım. İkisi için de çubuk adamlar ama Wisp sadece hanım için."

“Hanım ve Morag hiç Çukurluk’tan dışarı çıkarlar mı?”
Wisp ciddiyetle başını iki yana salladı. “Asla.”

“Neden?”

“Çukurluk’un dışında büyü yok.” Wisp kurnazca sırttı.

Bu, Wil’in beklemediği bir konuyu açığa çıkarıyordu. Cadı kız kardeşlerin gücünün de bir sınırı vardı; Çukurluk’un ötesine uzanmıyordu. Bu, Batıkarası’nda başka hiçbir yerde, hiç kimsenin onlarla karşılaşmamış olmasını da açıklardı. Bir umut ışıltısı görmeye başladı. Eğer Çukurluk’tan çıkmanın bir yolunu bulabilseydi...

“Hanım Morag’dan niye bu kadar nefret ediyor?” diye sordu Amberle.

Wisp bir dakika kadar düşündü. “Çok eskiden bir adam vardı. Güzel adam, diyor hanım. Hanım onu istedi. Morag onu istedi. İkisi de onu almaya çalıştılar. Adam...” Ellerini kavuşturup parmaklarını birleştirdi, sonra onları zorla ayırdı. “Yok. Gitti.” Başını iki yana salladı. “Morag öldürdü adamı. Fena Morag.”

Fena Morag, diye düşündü Wil. Şu ya da bu şekilde, cadı kız kardeşlerin birbirleri hakkında neler hissettiği ortadaydı. Wisp’in Çukurluk’a ilişkin başka neler bildiğini bulmaya karar verdi.

“Hiç kulenin dışına çıkar mısın, Wisp?” diye sordu Wil.

Pörsümüş suratla kendisiyle gurur duyan bir sırıtış belirdi. “Wisp, hanıma hizmet ediyor.”

Wil bu yanıtın evet anlamına geldiğini farz etti. “Hiç Kule Boyu’na gittin mi?” diye sordu.

“Güvenli Kale,” diye yanıtı yapıştırıverdi Wisp.

Bir suskunluk oldu. Amberle Wil’in koluna tutundu ve hemen ona baktı. Vadili yanıtın aniliğiyle öylesine sersemlemişti ki bir an ne diyeceğini bilemedi. Kendini toparlayıp öne eğildi, gizli bir edayla salladı parmağını. Wisp başını yana eğip biraz daha yanaştı.

“Kıvrılan, döndükçe dönen tüneller,” dedi Wil. “O tünellerde kaybolmak kolaydır, Wisp.”

Tüylü elf başını sağa sola salladı. "Wisp kaybolmaz."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Wil. "Ya kırılmaz camdan yapılmış kapı?"

Wisp bir süre düşündü, ardından heyecanla el çırpı. "Hayır, hayır. Sadece cam gibi. Wisp sahte camı biliyor. Wisp, hanıma hizmet ediyor."

Wisp öte tarafı işaret ettiğinde, Wil onun dediklerini çözmeye çalışıyordu. "Bak. Güzel şey. Merhaba, merhaba."

Vadili ve elf kızı arkalarına döndüler. Eretria nihayet uyanmış, saman döşegin üzerinde oturuyordu. Ensesini ovuştururken, siyah bukleleri yüzüne düşmüştü. Yavaşça başını kaldırıp konuşmaya başladı, sonra Wil'in ikaz için dudaklarına götürdüğü parmağını gördü. Wil'in ilerisinde, hücrenin parmaklıklarından iki metre kadar uzakta çömelmiş, ağzı kulaklarına varan Wisp'i fark etti.

"Güzel şey, merhaba," diye yineledi Wisp, tek elini çekingençe kaldırarak.

"Merhaba," diye şüpheyle yanıt verdi kız. Sonra, Wil'in teşvik edercesine hızla başını salladığını görüp en göz alıcı gülümsemesiyle güldü. "Merhaba, Wisp."

"Seninle konuşacağım, güzel şey." Wisp, Wil ile Amberle'yi bütünüyle unutmuştu.

Eretria dengesizce doğruldu, uykulu gözlerini kırıştırıp arkadaşlarının yanına oturdu. Merdivenler ve ilerideki kordorda çarçabuk göz gezdirdi.

"Plan nedir Şifacı?" dedi kız fısıltıyla. Koyu gözlerinde korku vardı ama sesini sakın tutmayı başarmıştı.

Vadili bakışlarını Wisp'ten ayırmadı. "Sadece çıkmamıza yarayabilecek bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz."

Onaylarcasına başını salladı, sonra burnunu çekti. "Bu koku da nesi?"

"Tütsü. Emin değilim ama soluduğumda bir tür uyuşturucu etkisi yapıyor sanırım. Kendimizi bu kadar bitap hissetmemizin sebebi bu."

Eretria Wisp'e döndü. "Tutsu ne işe varıyor, Wisp?"

luylu elf düşündü, sonra omuz silkti. "Güzel koku. Hiç tase yok."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı gezgin kız, Wif'e bir bakış fırlatıp Wisp'e tekrar gülümsedi. Parmaklıkları gösterip, "Kapıyı açabilir misin, Wisp?" diye sordu.

Wisp gülümseyerek karşılık verdi. "Wisp, hanıma hizmet edivor, güzel şey. Sen kal."

Eretria ifadesini hiç bozmadı. "Hanım şimdi burada, kulede mi?"

"İblisi arıyor," diye yanıtladı Wisp. "Çok kötü. Onun bütün çubuk adamlarını kırmış." Pörsümüş suratını ekşitti. "İblisin canını yakacak." İki parmağını birbirine sürttü. "Onu buradan gönderecek." Sonra neşelendi. "Wisp sana tahta heykelleri gösterebilir. Küçük adam ve köpeği. Kutuda, senin gibi güzel şeyler."

Eretria'yı işaret etti. Kızın rengi soldu ve başını hızla iki yana salladı. "Zannetmiyorum, Wisp. Sadece konuş benimle."

Wisp razı oldu. "Sadece konuş."

Onların sohbetini dinleyen Wil'in aklına aniden bir fikir geldi. Öne yaslandı, hücrenin demir parmaklıklarına tutundu.

"Wisp, kanım elftaşlarını ne yaptı?"

Wisp ona baktı. "Kutuda, kutuda güvenli."

"Hangi kutu, Wisp? Hanım kutusunu nerede tutuyor?"

Wisp ilgisizce arkasındaki karanlık geçidi işaret etti, bunu yaparken gözlerini Eretria'dan ayırmamıştı. "Konuş, güzel şey," diye yalvardı.

Wil Amberle'ye bakıp omuz silkti. Wisp'in ağzından bir şeyler almakta pek başarılı değildi. Küçük yaratığın tek isteği Eretria'yla konuşmaktır.

Gezgin kız bağdaş kurdu ve arkaya doğru kaykıldı. "Bana güzel taşları gösterir misin, Wisp? Onları görebilir miyim?"

Wisp etrafına kaçamak bakışlar attı. "Wisp, hanıma hizmet ediyor. Sadık Wisp." Duraksayıp düşündü. "Sana tahta heykelleri göstereyim, güzel şey."

Eretria başını iki yana salladı. "Sadece konuş, Wisp. Neden burada, Çukurluk'ta kalmak zorundasın? Neden ayrılamıyorsun?"

"Wisp, hanıma hizmet ediyor." Wisp endişeyle en begendiği sözü tekrarladı ve yüzü asıldı. "Asla Çukurluk'tan ayrılmaz. Ayrılamaz."

Kulenin yükseklerinden bir yerden, bir çan tek bir kez çaldı ve sustu. Wisp aceleyle kalktı.

Onlara, "Hanım çağırıyor," deyip basamakları tırmanmaya koyuldu.

"Wisp!" diye bağırdı Wil peşinden. Küçük yaratık durdu. "Eğer elftaşlarım verirsem, hanım gitmemize izin verecek mi?"

Wisp anlamamış gibiydi. "Gitmek?"

"Çukurluk'tan gitmemize," diye ısrar etti Wil.

Wisp başını hızla iki yana salladı. "Asla gitmek yok. Asla. Tahta heykeller." Eretria'ya el salladı. "Güzel şey Wisp için. Güzel şeye iyi bakın. Daha konuşuruz. Sonra konuşuruz."

Döndü ve merdivenlerden karanlığa doğru ok gibi auldu. Tutsaklar tek kelime etmeden onun gidişini seyrettiler. Yukarıdan çan ikinci bir kez çaldı, yankısı çınlayıp sessizliğe karıştı.

Önce Wil konuştu. "Wisp yanılıyor olabilir. Mallenroh elftaşlarını çok istiyor. Sanırım taşları ona vermeyi kabul edersem Çukurluk'tan ayrılmamıza izin verebilir."

Hücrelerinin kapısı önünde birbirlerine sokulmuşlardı, bakışları tedirgin bir halde ilerideki merdivenin karanlığına kayıyordu.

"Wisp yanılmıyor." Amberle başını yavaşça sağa sola salladı. "Hebel bize Çukurluk'a hiç kimsenin girmedigini söylemişti. Hiç kimsenin çıkmadığını da."

"Elf kızı haklı," diye ona katıldı Eretria. "Cadı gitmemize asla göz yummayacak. Hepimizden tahta heykeller yapacak."

"Pekâlâ, o zaman başka bir plan bulmalıyız." Wil hücrenin parmaklarını kavrayıp sağlamlıklarını sınamıştı.

Eretria doğruldu, merdivenin karanlığına ihtiyatla baktı. "Başka bir planım var, Şifacı," dedi yavaşça.

Sağ çizmesine uzandı, yan tarafındaki deri kıvrımlarını aralayıp bir ucunda tuhaf görünümlü bir kanca bulunan, ince bir metal çubuk çıkardı. Sonra sol çizmesine uzanıp Hebel Çukurluk'un kenarında karşılarına çıkıverdiğinde Wil'e göstermiş olduğu hançeri çekti. Hızla gülerek hançeri kaldırdı, sonra tekrar çizmesine yerleştirdi.

"Mallenroh bunu nasıl oldu da gözden kaçırdı?" diye sordu Wil şaşırarak.

Gezgin kızı omuz silkti. "Tenezzül edip de çubuk adamlarına arattırmadı bile. Bize kendimizi çaresiz hissettirmekle öyle meşguldü ki."

Hücre kapısına gidip kilidi incelemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Wil onun yanına geldi.

"Bizi buradan çıkartıyorum," dedi, gözünü dikkatle anahatar deliğine dikerek. Bir an için dönüp Wil'e baktı ve demir çubuğu gösterdi. "Maymuncuk. Hiçbir gezgin bunsuz yapamaz. Pek çok akılsız yurttaş bizi kilit altında tutmak için vakit harcıyor. Sanırım bize güvenmiyorlar." Kaşlarını çatan Amberle'ye göz kırptı.

"Belki de o insanlardan bazılarının size güvenmemek için geçerli sebepleri vardır," diye fikrini belirtti Amberle.

"Belki." Eretria kilidin tozunu üfledi. "Zaman zaman hepimiz birbirimizi aldatırız. Öyle değil mi, Amberle kardeş?"

"Dur bir dakika." Wil bu konuşmayı duymazlıktan gelip Eretria'nın yanına çöktü. "Sen o kilidi açmayı başarınca Eretria, o zaman ne yapacağız?"

Gezgin kızı, karısında bir aptal varmışçasına baktı ona. "Koşacağız, Şifacı. Bu yerden kaçabildiğimiz kadar çabuk ve uzağa."

Vadili buna karşı çıktı. "Bunu yapamayız. Kalmak zorundayız."

Duyduğuna inanamayan kız, "Kalmak zorunda mıyız?" diye tekrarladı.

“En azından bir süre için.” Wil bir an Amberle’ye baktı, sonra kararını verdi. “Eretria, sanırım bu, hatırlattığın aldatmacalardan birkaçını ortadan kaldırmak için iyi bir zaman olabilir. Dikkatle dinle.”

Amberle’ye yanlarına gelmesi için işaret etti ve üçü karanlıkta eğilip bir araya geldiler. Wil gezgin kızına kendisinin ve Amberle’nin asıl kimliklerini, neden Yaban Topraklar’a geldiklerini ve neyi aradıklarını açıkladı. Tek bir noktayı bile atlama-dı, çünkü artık Kanateşi’ni arayışlarının önemini Eretria’nın da kavraması önemliydi. Bu kulede ciddi bir tehlike altındaydılar ama buradan kaçsalar dahi tehlike azalmayacaktı. Wil, eğer kendi başına bir şey gelirse gezgin kızının Amberle’nin Çukurluk’tan kaçmasını sağlamak için elinden geleni yapacağından emin olmak istiyordu.

Sözünü bitirdi ve Eretria ağzını açmadan ona bakakaldı. Amberle’ye döndü.

“Bütün bunlar doğru mu, elf kızı? Sanırım sana daha çok güveniyorum.”

Amberle başıyla onayladı. “Hepsi doğru.”

“Ve ikiniz de bu Kanateşi’ni bulana kadar burada kalmaya niyetlisiniz.”

Amberle tekrar başıyla onayladı.

Kız kuşkuyla başını salladı. “Taşıdığın tohumu görebilir miyim?”

Amberle tuniğinin içinden, dikkatlice beyaz örtülere sarılmış Ellcrys tohumunu çıkarttı. Örtüyü açtı ve tohumu onlara uzattı, gümüşü beyazdı ve kusursuz biçimdeydi. Eretria tohumu uzun uzadıya baktı. Sonra gözlerindeki kuşku söndü ve bir kez daha Wil’e döndü.

“Sen nereye gidersen gelirim. Wil Ohmsford. Eğer kalmamız gerektiğini söylüyorsan konu kapanmıştır. Yine de bu hücreden çıkmalıyız.

“Pekâlâ,” diye kabul etti Wil. “Sonra Wisp’i buluruz.”

“Wisp mi?”

"Ona ihtiyacımız var. Mallenroh'un elftaşlarını nereye gizlediğini ve Güvenli Kale'yi, tünellerini ve gizemlerini biliyor. Çukurluk'u tanıyor. Eger rehberliğimizi Wisp yaparsa, halletmeye geldiğimiz işi bitirip kaçmak için hâlâ bir şansımız olacak."

Eretria başıyla ona kauldı. "Önce buradan kaçmamız gerekcek. Bu kilidi açmam biraz vakit alabilir. Olabildiğiniz kadar sessiz olun. Merdivenleri gözleyin."

Kıvrık uçlu metal çubuğu dikkatlice deliğe uydurdu ve kurcalamaya başladı.

Wil ile Amberle kuleden aşağı inen merdivene uzanan koridoru daha rahat gözetleyebilecekleri bir yere, demir çubukların en sonuna ilerlediler. Dakikalar akıp geçti ama Eretria hücre kapısını hâlâ açamamıştı. Kancalı çubuk kilidin içinde oynadıkça güç duyulur kazıma sesleri derin sessizliği bozuyor, mekanizmanın her kurtuluşunda gezgin kız bir şeyler homurdanıyordu. Amberle çömeli Wil'e yaklaştı ve elini gevşekçe onun dizine koydu.

"Ya başaramazsa ne yapacaksın?" diye fısıldadı elf kızı bir süre sonra.

Wil gözlerini koridordan ayırmadı. "Başaracak."

Amberle başını salladı. "Ama ya başaramazsa, o zaman ne olacak?"

Wil bilmiyorum dercesine başını salladı.

"Elftaşlarını Mallenroh'a vermeni istemiyorum," dedi kız sessizce.

"Bunu konuşmuştuk. Seni buradan çıkarmak zorundayım."

"Taşları ele geçirir geçirmez bizi yok edecek."

"Eğer doğru davranırsam bunu yapamaz."

"Dinle beni!" Kızın sesi öfkeliydi. "Mallenroh'un insan yaşamına saygısı yok. Onun gözünde insanların, kendisinin arzuladığı şeyler dışında amacı olamaz. Hebel onunla Çukurluk'un kenarında altmış yıl önceki ilk karşılaşmalarında bunu anlayamadı. Gözü bir tek onun büründüğü güzelliği ve

büyüyü, sözleriyle dokuduğu rüyaları, geçişiyle bıraktığı izlenimleri görüyordu. Hepsi de uydurmaydı. Çok geç oluncaya dek, altında yatan kötülüğü göremedi.”

“Ben Hebel değilim.”

Amberle derin bir nefes aldı. “Hayır ama benim için ve yapmak üzere buraya geldiğim şey için duyduğun kaygının, muhakeme yeteneğine gölge düşürmeye başladığından korkuyorum. Şaşılacak bir azmin var, Wil. Ne kadar zorlu olursa olsun, bütün engelleri aşabileceğine inanıyorsun. Azminden dolayı seni kıskanıyorum. Bu, ne yazık ki bende eksik olan bir şey.”

Wil’in ellerini avucuna aldı. “Sana güvendiğimi bilmeni istiyorum sadece. Adına ne dersen de... Senin gücüne, sağlam ve içten inancına, azmine ihtiyacım var. Ama ne bunun ne de bana karşı hissettiklerinin muhakemeni çarpıtmasına izin vermelisin. Bu olursa, ikimiz de kaybetmişiz demektir.”

“Görevimi yerine getirmek için elimde olan tek şey azim neredeyse,” diye yanıtladı, gözlerini bir anlığına Amberle’nin kileri bulmak için kıpırdandı. “Aynı azme sahip olmadığın konusunda da seninle hemfikir değilim.”

“Ama ben öyleyim, Wil. Seni koruyucum olarak seçtiğinde Allanon da biliyordu bunu. Sanırım, hayatta kalmamız için senin azminin ne kadar önem taşıyacağını farkındaydı. Ve azmin olmasaydı Wil, ikimiz de çoktan ölmüş olabilirdik.” Kız durakladı, sesi güçlükle duyulur hale gelinceye kadar alçaldı. “Ama benim de aynı azme sahip olduğumu söylerken yanılıyorsun. Bu bende yok. Hiç de olmadı.”

“Buna inanmıyorum.”

Wil’in bakışını yakaladı. “Beni sandığın kadar iyi tanı mıyorsun, Wil.”

Vadili kızın yüzünü inceledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, benimle ilgili bazı şeyler var...” Durdu. “Arzu ettiğim kadar güçlü değilim. Senin kadar cesur, hatta güvenilir bile değilim. Havenstead’den yolculuğa başladığımız zamanları anımsıyor musun, Wil? O zaman benden pek hoş-

lanmamıştın. Bilmeni isterim ki ben de kendimden hiç hoşlanmıyorum.”

“Amberle, korkmuştun. Bu demek değildir ki...”

“Ah, korkmuştum, orası doğru,” diye hemen onun sözünü kesti kız. “Olan biten her şey korkmuş olmamdan kaynaklanıyor.”

Eretria hücre kapısında öfkeyle söylenip oturdu, hâlâ sınıklı kapalı olan kilidi süzdü. Bir kez Vadiliye baktı, ardından tekrar işine döndü.

“Bana ne demeye çalışıyorsun, Amberle?” diye sessizce sordu Wil.

Amberle başını ağır ağır iki yana salladı. “Sanırım sana yolculuğa başladığımızdan beri bir türlü açıklayamadığım bir şeyi söylemek için cesaret toplamaya çalışıyorum.” Küçük odalarının karanlığına baktı. “Sanırım sana şimdi söylemek istiyorum, çünkü başka bir fırsat bulabileceğimden emin değilim.”

“Söyle o halde,” diye yüreklendirdi kızı.

Kızın çocuksu yüzü yukarı kalktı. “Arborlon’dan ayrılmanın ve Ellcrys’in hizmetinde bir Seçilmiş olmayı sürdürmeyişimin sebebi şu: Ondan öylesine korkuyorum ki artık etrafında olmaya bile tahammül edemiyordum. Kulağa aptalca geliyor, farkındayım ama lütfen sonuna kadar dinle. Bunu hiç kimseye anlatmadım. Sanırım bir tek annem anladı, onun haricinde hiç kimse. Onları bu yüzden suçlayamam. Açıklayabilirdim ama açıklamamayı tercih ettim. Hiç kimseye söyleyemeyeceğimi hissettim.”

Durakladı. “Onun tarafından seçildikten sonrası benim için zordu. Seçilişimin eşsiz bir olay olduğunu biliyordum. Beş yüz yıldan, Irkların İkinci Savaşı’ndan beri seçilen ilk kadın olduğumu da. Bunu kabul ettim, gerçi itiraz eden ve bunu sözünü sakınmadan söyleyenler de yok değildi. Ama Eventine Elessedil’in torunuydum ben, bu yüzden seçilmem hiç de olmayacak bir şey değildi ve ailemin, bilhassa büyükbabamın gogsu gururla kabarıyordu.

“Ama keşfettim ki seçilişimin benzersizliği, bir kadın olmamın da ötesindeydi. Hizmetteki ilk günümden beri, bu iş benim için yoldaş Seçilmişlerinkinden farklıydı. Ellcrys’in nadiren konuştuğu bilinirdi. Birkaç küçük istisna dışında, onun Seçilmişlerden biriyle, seçimden sonra konuştuğu neredeyse işitilmemiş bir şeydi. Bu durumda bile böylesi bir konuşma, Seçilmiş’in hizmet süresince ancak bir kez gerçekleşebilirdi. Bununla beraber, ilk günümden beri Ellcrys konuşuyordu benimle. Bir ya da iki kez değil, her gün. Sadece gelip geçerken kısa bir şeyler değil, uzun uzadıya ve amaçlı olarak. Her seferinde yalnızdım; diğerleri asla orada değillerdi. O, bana ne zaman geleceğimi söyler, ben de elbette itaat ederdim. İnandırılmaz derecede gurur duymuştum, onun gözünde hiç kimsenin olmadığı kadar özeldim ve bununla iftihar ediyordum.”

Anılar karşısında başını iki yana salladı. “İlk başta hırıkaydı. Bana hiç kimsenin bilmediği şeyler anlatıyordu. Toprağa ve üzerindeki yaşamlara dair ırkların kaybettikleri ya da unuttukları gizemleri. Bana Büyük Savaşları, Irk Savaşları’nı, Dört Kara’nın ve halklarının doğumunu, yeni dünyanın başlangıcından bu yana olan her şeyi anlattı. Eski dünyanın nasıl olduğundan da bahsetti, gerçi eskilere gittikçe hafızası onu yanıltıyordu. Söylediklerinin bir kısmını anlamadım. Ama çoğunu kavradım. Büyüyen şeyler, bitkileri yetiştirmek ve onların bakımını sağlamakla ilgili olanları. Bir şeyler büyütme yeteneği onun bana hediyesiydi. Güzel bir hediye idi bu. Ve tüm o sohbetler büyüdü. Bütün o harika şeyleri duyabilmek...

“Bunlar işin başındaydı. Hizmete henüz başlamıştım ve konuşmalar öylesine yeni, öylesine heyecan vericiydi ki bunları sorgulamaksızın kabullendim. Ama çok geçmeden nahış bir şey gerçekleşmeye başladı. Bu sana tuhaf gelecek Wil ama kendimi onun içinde kaybediyordum. Kim olduğuma dair tüm duyularımı yitirmeye başlamıştım. Artık ben *kendim* değildim, onun bir uzantısıydım. Bu onun kasten yaptığı bir şey miydi, yoksa yakın ilişkimizin doğal bir sonucu muydu, halâ bile-

miyorum. O zamanlar bunun maksatlı olduğuna inanmışım. Bana olanlar yüzünden korkmuştum. Önce korkmuş, sonra kızmışım. Bir Seçilmiş olarak, Ellcrys'e hizmet etmek için kendi kişiliğimden, benliğimden vazgeçmem ini bekleniyordu? Oyuncak gibi oynandığımı hissettim. Kullanılıyordum. Bu yanlıştı.

"Seçilmişlerin geri kalanı da bende ki değişikliği fark etmeye başladılar. Sanırım benim Ellcrys'le ilişkimde farklı bir şeyler olduğundan şüpheleniyorlardı. Onların benden uzak durduğunu, beni gözlediklerini hissettim. Tüm bunlar olurken kendimi hâlâ Ellcrys'te kaybediyordum. Her geçen gün bir parçamı daha götürüyordu. Buna bir son vermeyi kafama koydum. Nasıl diğer Seçilmişler benden sakınıyorsa, ben de Ellcrys'ten sakınır oldum. O çağırdığı zaman gitmeyi reddettim; yerime başkasını gönderdim. Bana yolunda gitmeyen ne olduğunu sorduğu vakit yanıt vermedim. Ondan korkuyordum, kendimden utanıyordum, tüm bu olan bitenlere karşı öfke duyuyordum."

Kızın dudakları sımsıkı gerilmişti. "Sonunda asıl problemin Seçilmiş olmamda yattığı kararına vardım. Bu sorumlulukla başa çıkamıyor, benden ne beklediğini kestiremiyordum. Ellcrys benim için, başka hiçbir Seçilmiş'e yapmadığı bir şeyi yapmıştı. Harika, mucizevi bir şeydi ve bunu kabullenemiyordum. Böyle hissetmem hatalıydı, benden başka hiç kimse böyle hareket etmezdi. Bir Seçilmiş olarak seçilmem yanlıştı.

"Bu yüzden ayrıldım Wil, seçilişimden topu topu bir ay sonra. Anneme ve büyükbabama ayrılacağımı, artık hizmete devam edemeyeceğimi bildirdim. Onlara sebebini söylemedim. Bunu yapmayı göze alamıyordum. Bir Seçilmiş olarak başarısızlığa uğramak yeterince kötüydü. Ama sırf Ellcrys'in bir başkasının seve seve yerine getireceği istekleri yüzünden başarısızlığa uğramak... Hayır. Ellcrys'le aramda olanları kendi kendime itiraf edebilirdim ama bir başkasına asla. Annem anlamış gibiydi. Büyükbabam anlamıyordu. İkimizi de kıran

acı sözler sarf edildi. Halkımın ve ailemin gözünden olduğu kadar, kendi gözünden de düşmüş bir halde, tekrar gelmeye karar olarak Arborlon'u terk ettim. Dışarıda hizmet için bir elf yemini ettim. Başka bir yeri yurt edinecek, dünyanın ve yaşamın gözetilmesi, korunması adına ne biliyorsam öğretecektim. Havenstead'i bulana kadar yolculuk ettim. Orası benim evim oldu."

Kızın gözlerinde yaşlar vardı. "Ama yanılmıştım. Bunu artık söyleyebilirim. Söylemek zorundayım. Bana ait olan bir sorumluluktan kaçtım. Korkularımdan ve beni rahatsız eden şeylerden kaçtım. Sonunda herkesi hayal kırıklığına uğrattım ve yoldaşım Seçilmişleri bensiz ölmeye terk ettim."

"Kendini çok zalimce yargılıyorsun," diye uyardı Wil onu.

"Öyle mi?" Kızın ağzı büzüldü. "Korkarım kendimi gerektigi kadar zalimce yargılamıyorum. Eğer Arborlon'da kalmış olsaydım, belki Ellcrys ölmekte olduğundan daha önce bahsederdi. Daha önce de konuştuğu kişi bendim, diğerleri değil. Onlar neyin olup bittiğini bile anlamamışlardı. Benimle konuşabilir, böylece Yasaklama kırılmadan ve iblisler ipini koparmadan önce Kanateşi bulunabilir, tohum yerine ekilebilirdi. Anlıyor musun, Wil? Eğer öyleyse, ölmüş olan elflerin sorumluluğu benimdir."

Vadili, "Eğer Arborlon'dan gitmeyip iddia ettiğin gibi kalsaydın bile Ellcrys'in uyarısının daha erken gelmeme ihtimali vardı. O zaman sen de diğerleri gibi ölmüş olacaktın ve sağ kalan elflere faydan dokunamayacaktı."

"Dönüp geriye bakmanın rahatlığıyla, yaptıklarımı haklı çıkarmamı istiyorsun."

Wil başını iki yana salladı. "Senden geriye dönüp geçmişte kalanları tekrar tekrar düşünmemeni istiyorum. Her şeyin böyle olacağı önceden yazılıydı belki. Bilemezsin." Sesi sertleşti. "Şimdi dinle beni. Ellcrys konuşmak üzere yoldaşın Seçilmişlerden bir diğerini tercih etseydi, o Seçilmiş bu deneyim karşısında senden farklı mı davranacaktı? Seni etkisine alan

duygulardan arınmış mı olacaktı? Sanmıyorum, Amberle. Seni tanıyorum. Belki başımızdan tüm geçenlerden sonra, seni herkesten daha iyi tanıyorum. Güçlü bir karakterin, inancın var ve söylediklerinin aksine azimlisin.”

Kızın çenesini tutup kaldırdı. “Amberle, bu yolculuğa ve tüm tehlikelerine senden daha iyi göğüs gerebilecek kimseyi ama hiç kimseyi tanımıyorum. Sanırım senin söylemeyi çok sevdiğin o şeyi söyleme sırası şimdi bende. Kendine inan. Şüphelenmeyi bırak. Geçmişini tekrar tekrar düşünmeyi bırak. Sadece inan. Kendine biraz güven. Amberle, bu güveni hak ediyorsun.”

Kız sessizce, alenen ağlıyordu. “Benim için önemlisin.”

“Sen de benim için.” Kızın alnını, artık içinde hiçbir şüphe olmaksızın öptü. “Hem de çok.”

Kız başını onun omzuna gömdü ve Wil ona sarıldı. Başını tekrar kaldırdığında gözyaşları dinmişti artık.

“Senden bir şey için söz vermeni istiyorum,” dedi Amberle ona.

“Pekâlâ.”

“Senden, bu arayışın sonuna kadar gitmemi sağlamanı istiyorum. Bocalamama, amacımdan sapmama, yapmak üzere geldiğim şeyde başarısız olmama izin verme. Benim gücüm ve vicdanım ol. Bana söz ver.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi Wil. “Söz veriyorum.”

“Hâlâ korkuyorum,” diye itiraf etti kız yavaşça.

Hücrelerinin kapısında Eretria ayağa kalkmıştı. “Şifacı!”

Wil, Amberle’yle birlikte ayağa kalktı ve hemen gezgin kızın yanına gittiler. Kızın gözleri neşeyle oynayıyordu. Tek kelime etmeksizin metal çubuğu anahtar deliğinden çıkarıp tekrar çizmesine yerleştirdi. Arkasından Vadiliye göz kırptı, hücre kapısının parmaklıklarını tutup çekti. Kapı sessizce açıldı.

Wil Ohmsford yüzünde muzaffer bir sırılsıklam güldü ona. Şimdi geriye Wispi’yi bulmak kalıyordu.

BÖLÜM 45

Onu neredeyse hemen buldular. Hücreden çıkıp merdivenin altına doğru gelmişlerdi ki yaklaşan ayak seslerini duyup hafifçe koridorun ucuna doğru bakular. Wil hızla Eretria'ya kapıdaki açıklığın bir tarafını işaret ederken Amberle'ye de diğer boşluğu gösterdi. Sırtlarını taşa dümdüz dayayıp ayak sesleri yaklaşırken merakla beklemeye devam ettiler. Wil hafifçe duyduğu sesi derhal tanıdı.

Birkaç saniye sonra Wisp'in buruşmuş yüzü geçidin karanlığından görüldü.

"Güzel şey, merhaba, merhaba. Wisp'le konuşur musun?"

Wil'in eli onu sıkıca boynundan kavradı. Wisp korku içinde haykırdı ve Vadili onu yerden kaldırırken deli gibi mücadele etmeye başladı.

Wil uyarıcı bir ses tonuyla, "Hareket etme," diye fısıldadı ve kendisini yakalayanın kim olduğunu görebilmesi için küçük adamı hızla çekti.

Wisp'in gözleri büyüdü. "Hayır, hayır. Ayrılamam!"

Wil, "Sessiz ol!" diyerek onu sarstı. "Bir söz daha edersen boynunu kopartacağım, Wisp."

Wisp çıldırması bir halde kafasını salladı. Kaslı ve ince bedenini Vadilinin kısılcı altında kıvranıyordu. Wil bir dizinin üzerine çökerek tekrar yere doğru eğildi. Wisp'in gözleri fincan gibi açılmıştı.

Vadili "Şimdi beni dikkatle dinle Wisp," dedi. "Elftaşlarını geri istiyorum ve sen cadının onlarla ne yaptığını göstereceksin bana. Anlıyor musun?"

Wisp serçe başını salladı. "Wisp, hanıma hizmet ediyor! Ayrılamam!"

"Kutuda dedin." Wil onu umursamıyor göründü. "Beni o kutuyu tuttuğu yere götür."

Küçük adam çaresizlik içinde, "Wisp, hanıma hizmet ediyor! Wisp, hanıma hizmet ediyor!" diye haykırdı. "Sen kal. Geri git!"

Wil bir an için kendini kaybetti. Daha sonra Eretria öne doğru bir adım attı, esmer yüzü Wisp'ten sadece birkaç santim uzaktaydı. Hançeri kılıfından çıkarıp küçük adamın boğazına dayadı.

"Dinle, seni küçük tüy yumağı! Eğer bizi derhal elftaşlarına götürmezsen boğazını bir kulağından diğerine kadar keseceğim. O zaman kimseye hizmet edemeyeceksin."

Wisp korkuyla yüzünü eksitti. "Wisp'i incitme güzel şey. Senden hoşlandım, güzel şey. Seni önemsiyorum. Wisp'i incitme."

Bıçağı iyice elfin boğazına yaklaştırarak, "Elftaşları nerede?" diye sordu.

Aniden kulenin çanının sesi duyuldu. Bir kez, iki kez, üç kez ve sonra dört kez. Wisp korkuyla haykırdı ve sert bir şekilde Wil'in kolları arasında kıvrandı. Vadili onu öfkeyle sarstı.

"Ne oluyor Wisp? Ne var?"

Wisp çaresiz bir şekilde kendini yere attı. "Morag geliyor," diye inledi.

"Morag?" Wil birden müthiş bir çaresizlik hissetti. Morag'ı kız kardeşinin kulesine getiren neydi? Çabucak diğerlerine baktı ve onların gözlerinde de aynı kafa karışıklığını gördü.

Wisp, "Wisp, hanıma hizmet ediyor," diye mırıldanıp ağlamaya başladı.

Wil aceleyle bakındı. "Ellerini bağlamak için bir şeye ihtiyacımız var."

Eretria belindeki uzun kuşığı gevşetti ve Wisp'in ellerini arkadan bağlamak için kullandı. Wil serbest kalan uçları aldı ve bir eline doladı.

İnlemekte olan elfin çenesini tutup göz göze gelene dek hızla kendine çekti ve "Beni dinle, Wisp," dedi. "Beni dinle! Bizi hanımın elftaşlarını sakladığı yere götürmeni istiyorum. Eğer kaçmaya kalkarsan veya haber vermeye çalışırsan sana neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

Wisp kafasını sallayana kadar sabırla bekledi. "O zaman böyle bir şeyi deneyerek aptallık etme. Sadece bizi elftaşlarına götür."

Wisp bir şeyler söylemeye çalıştı ama Eretria derhal hançeri yukarı kaldırdı. Küçük yaratık uysal bir şekilde tekrar kafasını salladı.

"Aferin sana, Wisp." Wil onun çenesini serbest bıraktı. "Haydi, şimdi gidelim." Wisp önde, tek sıra halinde merdivenlerde ilerlemeye başladılar. Hemen bir adım arkasında Wil vardı ve Wisp'in ellerini bağlayan kuşığı sıkıca kavramıştı. Eretria ve Amberle peşlerindeydi. Neredeyse hiçbir şey görmeden karanlıkta ilerlediler. Koridorun taş duvarlarını el yordamıyla bulmaya çalışarak ilerliyorlardı. Birkaç dakika süreyle tamamen karanlıkta kaldılar. Daha sonra ileride yeni bir ışık görüldü ve karanlığın içinde merdivenin belli belirsiz hatları tekrar belirdi. Hücrelerini aydınlatana benzer bir küre görüldü ve onun altından geçtiler. İlerdeki karanlığın içinde diğer küreler yanıp sönmekteydi.

Tırmanmaya devam ettiler. Merdiven döne döne kulenin tepesine doğru çıkıyordu. Arada sırada taşların arasında, gizli kapılar ardında bulunan boş, karanlık, kapalı ve sürgülü geçitlerden geçtiler ama Wisp yavaşlamadı. Artık çan sesleri kesilmişti. Tüm kule tam bir sessizlik içindeydi. Tırmandıkça tütünün misk kokusu giderek daha kuvvetli bir şekilde hissediliyor ve bu keskin koku merdiveni daha çok dolduruyordu. Bu koku Vadiliyi ve kadınları halsizleştiriyordu, bir süre bunu

solumamaya çalıştılar. Dakikalar geçtikçe Wil şüphelenmeye başladı. Belki de Wisp görüldüğünden daha akıllıydı.

Ancak daha sonra bir merdiven sahanlığına geldiler ve Wisp durdu. Kuleye çok yakın, loş bir tarzda aydınlatılmış ve büyük bir demir kapıyla sona eren bir koridoru gösterdi. Kapının arkasından sesler geliyordu.

Wil telaşla eğildi. “Ne var Wisp?”

Buruşuk yüzünde suçlu bir ifade vardı ve boncuk boncuk terle kaplıydı. Wisp “Morag,” diye fısıldadı ve hızla kafasını salladı. “Çok fena, çok fena.”

Wil dikleşti. “Morag bizi ilgilendirmiyor. Elftaşları nerede?”

Wisp tekrar kapıyı işaret etti. Wil tereddütle ona baktı. Wisp gerçeği mi söylüyordu? Ardından Eretria küçük yaratığa doğru eğildi, bu sefer ses tonu nazikti ve hançer görünürlerde yoktu.

“Wisp, emin misin?”

Wisp kafasını salladı. “Yalan söylemiyorum, güzel şey. Wisp’i incitme.”

Gözlerini gözlerine dikip, “Seni incitmek istemiyorum,” diyerek onu rahatlatmıştı. “Ama sen hanıma hizmet ediyorsun. Bize değil. Senin söylediğine inanmalı mıyız?”

Wisp zayıf bir sesle, “Wisp, hanıma hizmet ediyor,” diyerek onu onayladı ama sonra kafasını salladı. “Wisp yalan söylemiyor. Taşlar büyük holün çaprazında, merdivenlerin başındaki kutunun içinde. Kırmızı ve altın çiçekli.”

Eretria bir dakika daha ona baktı, ardından Wil’e döndü ve başını salladı. Ona inandığını söylüyordu. Wil başıyla onayladı.

Wil küçük elfi sıkıştırarak sordu. “Kutuya gitmek için başka bir yol var mı?”

Wisp kafasını salladı. Koridoru işaret etti. “Bir kapı.”

Wil bir an sessizce ona baktı, sonra diğerlerine onu izlemelerini işaret etti. Kapının önüne gelene kadar yavaşça kısa kori-

dordan aşığı süründü. Arkadan sert ve kızgın sesler geliyordu. İçeride her ne oluyorsa, Wil dahil olmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı, yavaşça kapıyı tutan kilidi gevşetti ve kapıyı itti. Kapı biraz açıldı. Vadili dikkatle içeri baktı.

Ötede, Mallenroh'un onları yakalamış olduğı büyük, göl-geli salon vardı. Görünmeyen bir tavandan örümcekler gibi sarkan birkaç garip, dumansız ışıkla loş bir şekilde aydınla-tılmıştı. Kapının hemen ardında yarım daireler şeklinde, hole inen bir merdiven mevcuttu. Burada yüzlerce çubuk adam bir-birlerine sımsıkı sokulmuş, aralarında on adım bile bulunma-yan, kediler gibi bağırsan uzun boylu iki kara figürün etrafını sarmışlardı.

Wil Ohmsford bakakaldı. Kendilerinden başka herkesin unutmuş olduğı yüzlerce yıllık bir davadan ötürü can düşma-nı kesilen ve topluluklarının son üyeleri olan cadı kız kardeş-ler Morag ve Mallenroh, tek yumurta ikiziydiler. Uzun beden-lerinden sarkan siyah elbiseler giymişlerdi. Örgülü gri saçları, kusursuz beyaz ciltleri karanlıkta hayaletleri çağırıyorordu. Tıpatıp aynıydılar. Her ikisinin de görüntüsü mükemmeldi, her ikisi de kıvrak ve narindi. Ancak yüz hatlarını çarpıtan ve menekşe rengi gözlerini katılaştıran nefret, o anda güzelliikle-rine gölge düşürmüştü. Çığlıklar azaldıkça sert ve iğneleyici sözleri Vadili tarafından duyulmaya başladı.

“Benim gücüm de seninki kadar fazla kardeşim ve yapabi-leceğın hiçbir şeyden korkmuyorum. Beni, barınağından dahi uzak tutamıyorsun. Kaya ile taş gibiyiz, ne birimiz ne de di-ğirimiz egemen olamayız.” Konuşan alaycı bir tavırla kafası-nı salladı. “Ama sen bunu değıştirecektin, kardeşim. Kendini, sana ait olmayan bir büyüyle silahlandırmak niyetindeydin. Böyle yapmakla, Çukurluk'taki ortak hâkimiyetimize bir son verecektin. Bu aptalcaydı, kız kardeşim. Benden sır saklaya-mazsın. Neyi amaçladığını daha kafandan geçirdiğın anda an-larım.” Bir an durakladı. “Ve elftaşlarından haberim var.”

Ardından Wil'in Mallenroh olduğunu fark ettiğı diğeri,

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” diye haykırdı. “Evimden git kardeşim. Hâlâ gidebiliyorken, git yoksa öyle şeyler yaparım ki gerçekten gitmiş olmayı dilersin.”

Morag güldü. “Sakin ol, seni aptal. Beni korkutamazsın. Almak için geldiğimi aldıktan sonra gideceğim.”

Mallenroh, “Elftaşları benim!” diye bağırdı. “Onlar bende ve onları bırakmayacağım. Bu armağan benim içindi.”

“Kardeşim, eğer ben istemezsem hiçbir armağan senin olmaz. Elftaşları gibi bir güç ancak ona sahip olmayı ve kullanmayı en çok hak edenin olacak. Ve o kişi de benim. Her zaman ben oldum.”

Mallenroh tükürdü. “Sen hiçbir zaman, hiçbir şey için uygun olmadın kardeşim. Bu vadiyi benimle paylaşmana izin verdim çünkü kardeşlerimin sonuncusun. Üstelik çirkin ve amaçsız biri olduğun için acıyordum. Bunu bir düşün kardeşim. Ben her zaman iyi şeylerden nasibimi aldım ama senin şu sessiz çubuk adamlardan başka hiçbir şeyin olmadı.” Sesi bir tıslama halindeydi. “Benden almaya çalıştığın, hani o çok istediğin güzel insanı hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun kardeşim? O güzel şey de senin yüzünden mahvolmuştu. Mahvolmasına izin verecek kadar dikkatsizdin.”

Morag kasıldı. “Onu mahveden sendin, kardeşim.”

“Ben mi?” diye güldü Mallenroh. “Ona bir kez dokundun ve korkudan soldu.”

Morag’ın yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. “Elftaşlarımı bana ver.”

“Sana hiçbir şey vermeyeceğim.”

Ağır ve ahşap kapının ardında hareketsiz bir şekilde çömelmiş duran Wil Ohmsford omzunda bir el hissetti ve şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Yanına gelen Eretria aralıktan bakmaya başladı. “Neler oluyor?”

Gözleriyle holde süren tartışmayı tekrar izlemeye koyularak, “Geri çekil,” diye fısıldadı Wil.

Morag ilerlemiş, Mallenroh’un tam önünde duruyordu.

“Elftaşlarını ver. Onları bana vermelisin.”

Mallenroh, “Sürünüp çıktığın deligine geri dön, seni ker-tenkele,” diye alay etti. “Boş yuvana geri dön.”

“Yılan, sen kendi cinsinle beslenirsin.”

Mallenroh bağır-
dı. “Seni çirkin şey. Derhal git!”

Morag ellerini cüppesinin altından çekti ve şiddetle Mallenroh’a vurdu. Tokadın sesi sessizlikte yankılandı. Çubuk adamlar mağaramsı salonda, tahta bacaklarını gergin bir şekilde hareket ettirerek bu iki rakipten uzaklaşmaya çalıştılar.

Aniden, Mallenroh’un keskin kahkahası duyuldu. “Acınacak haldesin, kız kardeşim. Bana zarar veremezsin. Evine git. Benim sana gelmemi bekle. Evine git ve hak ettiğin ölümü getirmemi bekle. Bir köle olarak tutulmaya bile layık değilsin.”

Morag öne doğru geldi ve tekrar sert bir tokat savurdu. Mallenroh öfke içinde korkunç bir çığlık attı. Morag umutsuz bir şekilde tekrar bağır-
dı. “Elftaşlarını bana ver! Onlar benim olacak kardeşim! Onları bana ver!”

Mallenroh’a doğru yaklaştı ve ellerini onun boğazına dolay-
yıp sıkmaya başladı. Ardından yüzü öfkeyle kasılan Mallenroh sendeleyerek geri adım attı. Aşağıda, kulenin zemininde cadı kız kardeşler kediler gibi yerlerde yuvarlanıyor, birbirini tır-
malıyor ve pençe atıyorlardı. Derken Mallenroh kendini kur-
tardı ve tekrar ayağa kalktı. Bir elini ileri doğru uzattı. Aniden ayağının altındaki kayadan devasa bir kök fırlayıp Morag’ın debelenen vücuduna sıkıca dolandı. Çırpınan Morag’ı da taşı-
yarak karanlığa doğru yükseldi, lambaların aydınlığının ötesi-
ne varıncaya kadar uzayıp kalınlaştı. Morag haykırdı. Karan-
lık ansızın parlak bir şimşekle aydınlandı ve yeşil bir ateş kök
boyunca yanarak onu küle çevirdi. Kök cansız halde kurudu
ve kalıntılarından duman yükseldi. Sonra dumanın içinde bir
hayalet gibi tekrar belirdi Morag ve kulenin zeminine inmek
üzere süzüldü.

Mallenroh öfke ve hayal kırıklığı içinde haykırdı. Parmak-
larının arasından çıkan yeşil aleve kardeşini de sardı. Morag

karşılık verdi. Bir an için her ikisi de alevlerin arasında kaldılar ve çığlıkları holde yankılandı. Ardından yangın sona erdi, kardeşler tekrar yüz yüze geldiler. Uzun, siyah vücutları birbirinden hafifçe uzakta, daire çiziyorlardı.

Mallenroh sesinde soğuk bir hiddetle, "Bu kez senden kurtulacağım," diye fısıldadı ve kardeşine doğru atıldı.

Morag hücumu karşılayıp Mallenroh'u geri itti. Tekrar parmaklarının arasından yeşil alevler çıkmaya başladı. Mallenroh'un tiz ve korkunç çığlığı yükseldi ve cadı bir duman duvarının içinde gözden kayboldu. Bir saniye sonra birkaç metre sağda tekrar görüldü ve alevler fışkırdı parmaklarından. İki kız kardeş tekrar ileri geri atılarak çılginca bir hızla mücadele ettiler. Yeşil alevlerden sıçrayan kıvılcımlar bahtsız çubuk adamların üzerine yağdı. Bir anda düzinelercesi tutuşmuştu.

Kız kardeşler bir kez daha birbirlerine yaklaşıp çılginca boğuşular, parmaklarından alevler saçılıyordu. Beraberce yere düşüklerinde kara cüppeleri uçtu ve altlarında taş zeminde devasa bir sütun gibi ateş yükseldi. Elleri kenetlenir ve uzun bedenleri mücadelenin gücüyle kaskatı kesilirken ikisinin de gırtlğından canhıraş bir feryat yükseldi. Alevler, salonun ücra köşelerine fırlatılan su gibi sıçradı, gezinen çubuk adamları yaktı. Ateş sütunundan öylesine yoğun bir ısı saçıldı ki Vadilinin ve dostlarının arkasında çömeldiği kapının aralığında taşıp onların yüzlerini yaladı.

Derken kule titremeye başladı, karanlık ve dumanın içinden taş ve odun parçaları dökülüyordu. Her yer salonun bir ucundan diğer ucuna alevler saçarak yanan çubuk adamlarla doluydu.

Wil telaşla ayağa kalktı. Bulundukları yerde kalmaya devam ederlerse alevler onları yutardı. Daha da kötüsü, bütün kule çöküp onları gömebilirdi. Derhal çıkmaları gerekiyordu. Dışarı çıkmak da tehlikeliydi ama orada durmaktan daha tehlikeli olamazdı.

Wisp'i kapıdaki aralığın önüne itti. "İçinde kutu bulunan

oda nerede Wisp?" Wisp inliyor ve hıçkırıyordu. Wil öfkeyle onu sarstı. "Bana odayı göster!"

Wisp aralıktan işaret etti. İyice sağda, neredeyse holün tam karşısında, tek bir kapıya doğru dönerek çıkan dar basamaklar vardı.

Wil hızla Amberle'ye baktı. İncinmiş ayağı onu yavaşlatacaktı. "Yapabilecek misin?" diye sordu ona. Tek kelime etmeden başını salladı. O da Eretria'ya baktı ve Eretria başıyla onayladı. Derin bir nefes aldı. "Haydi gidelim."

Bir kolunun altında mücadele eden Wisp ile ahşap kapıyı araladı ve aradan geçti. Alevlerin ısısı yüzünü kavurup boğazını yakıyordu. Başını öne doğru eğerek kule duvarlarını sağ taraftan takip etmeye başladı ve yarım daire şeklindeki basamaklara yöneldi. Çevresinde kafası karışmış çubuk adamlar dolanıyordu. Onları kenara devirip dostları için yol açtı. Alevlerin arasından mücadele ederek uzakta, kulenin zeminindeki basamaklara doğru ite kaka ilerlediler.

Derken aniden bir alev patlaması hepsini yere yıktı. Şaşkın bir halde dizlerinin üzerinde doğruldular ve büyücü kardeşlerin arasında kızışmış olan kavgayı seyretmeye devam ettiler. Alev aniden mistik yeşilden sarının çeşitli tonlarına, gerçek ve doğal ateşe dönüştü. Kardeşler bağırdı. Alevler narın kol ve bacaklarından yürümüş, uzun kır saçlarını sarmıştı. Alevler onları yakıyordu.

Bir tanesi durumu fark ederek korkuyla, "Kardeşim!" diye haykırdı.

Yanmakta olan bedenler çatırıyordu. Şaşırtıcı bir sessizlikle büyük yangın cadı kız kardeşleri bir kefen gibi sarmalamış, yutmuştu. Bir an şiddetli mücadele içinde kilitlenmiş vaziyette orada duruyorlardı; sonraki anda ise yok olmuşlardı. Birbirlerinin gücüne karşı bağışıklığı olan kardeşler iki gücün birleşmesine dayanamamışlardı. Geriye kalan tek şey bir kul birikintisi ve simsiyah et parçalarıydı.

Wil Amberle'nin korku içinde haykırdığını duydu. Ardın

dan çubuk adamlar kol ve bacakları ayrılan, el ve ayak parmakları solan bez bebekler gibi, geriye sadece içten içe yanan büyük bir odun yığını kalana dek parçalanıp düşmeye başladılar. Onları yaratan ve var olmalarını sağlayan büyü, cadı kız kardeşlerle birlikte ölmüştü. Yanan holde dışarıdan gelen üç kişi ve Wisp dışında canlı hiçbir şey kalmamıştı.

Zamanları azalıyordu. Her tarafı kaplayan duman yüzünden zor nefes alan Wil doğruldu. Wisp'i sıkıca tutup, çubuk adamlardan arta kalanları sağa sola tekmeleyip kendine yol açarak alev ve dumanların arasından ilerlemeye başladı. Bir yandan da kendisini takip etmeleri için hiddetle Amberle ve Eretria'ya sesleniyordu. Wisp ağlıyor ve mırıldanıyordu ama Wil bu duruma pek az sabır gösteriyor ve o yokmuş gibi davranıyordu. Odanın uzak ucunda bulunan ve yukarı çıkan merdivenlere doğru ilerlemekteydi. Merdiven sahanlığında kapıyı, kapalı tutan kilidin açılması için dua ederek yokladı. Kapı açılmıştı. Gözleri sulanır ve boğazı yanıp ağrırken kapıyı itip ilerledi.

Wisp'in çılgın bağırımlarını bastıran alevlerin gümbürtüsü onu takip ediyordu. Oda karanlık ipekler ve duvarlar boyunca demir bir kafese giden gece tonlarıyla çevrelenmişti. Vadili karanlık içinde dikkatlice aranırken sonunda aradığını buldu. Odanın uzak bir köşesinde duran bir masanın üzerinde, mücevher ve tütsü ile parfüm şişeleri arasında, kapağı kırmızı ve altın renkli çiçeklerle süslü, ince oymalı, büyük, ahşap bir kutu duruyordu. Elftaşları! Birden büyük bir mutluluk dalgası tüm bedenini sardı. Wisp çıldırmış gibi bağıırıyordu ama sıcaktan bunalmış ve taşlara tekrar kavuştuğu için gözü bir şey görmeyen Wil onu duymuyordu. Kutuya doğru ilerlerken arkasından odaya giren Eretria ve Amberle'yi bile pek fark etmemişti. Tam kapağı açmak için uzanırken Eretria uyarmak için bağırıp onu hızla yana itti.

Alevlerin gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağıırarak, "Seni daha kaç kere kurtarmam gerekiyor, Şifacı?" dedi.

Kapı kilitlemeye yarayan demir bir çubuğu duvardaki kanca-sından kapıp yavaşça kutunun bir kenarına yaklaştı ve kapagı açmak için çubuğu dikkatle uzattı. Yeşil bir karaltı kutudan fırlayıp çubuga sıkı sıkıya dolandı. Gezgın kız çubuğu taş du-vara çarparken, o nesne hâlâ üzerine sarılıydı. Cansız bir ka-buk.

Wil korku içinde bakıyordu. Karşısında bir engerek yılanı vardı.

Eretria gözyaşlarına boğulan Wisp'i göstererek, "Seni uyâr-maya çalışıyordu!" dedi. Küçük adam gözyaşları içinde yığıldı.

Wil bu olaydan o kadar kötü etkilenmişti ki kısa bir süre için ne konuşabilirdi ne de hareket edebildi. Engerek sokmuş olsaydı...

Eretria ahşap kutuyu hançeriyle iterek masanın kenarına çekti. Kutu yere düşünce içinden bir sürü değerli taş ve mü-cevher saçıldı. Ortalarında deriden bir kese vardı. Gezgın kızı keseyi kapdı, bir an için onunla ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi tuttu ve sonra Wil'e verdi. Wil tek kelime etmeden aldı, iplerini çözdü ve içine baktı.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Elftaşla-rı bir kez daha onundu.

Kulede yeni bir sarsılma hissedildi ve gerideki holde bü-yük destek kerestelerinden biri gürültüyle, alevler içinde yere düştü. Wil elftaşlarını cebine doldurdu ve Wisp ile Eretria'yı arkasından çekerek kapıya doğru hareketlendi. Hemen çıkma-ları gerekiyordu.

Ancak o sırada büyük, ahşap dolabın içinden gelen vurma sesini duydular. Boğulmuş çılgınlık ve derin hayvan hırıltısı-nın karıştığı bir sestir bu. Wil çabucak Eretria'ya baktı. Dolabın içinde kapalı kalmış bir şey vardı. Vadili sadece bir dakika ka-dar tereddüt etti. İçinde her ne var ise kulenin dışına çıkma şansını hak ediyordu. Dolaba yaklaştı, kilidi çözüp kapagını açtı. İçeriden koca cüsseli, karanlık bir yaratık Wil'i geriye sa-vurarak fırladı. Wil saldıran yaratıktan kendini korumaya ça-

lıırken duman dolu odada bağırlar yükseldi. Sonunda onu yana devirdi ve arkasından tanıdık bir yüz görüş alanına girdi.

“Hebel” diye bağırdı Wil hayretle.

“Geri dur, Avare!” Yaşlı adam bir eliyle köpeğe sertçe vurdu. “Her neyse, burada neler oluyor? Dolabın içinde ne yapıyorum, kedi aşkına?”

Wil dengesiz bir halde ayağa kalktı. “Hebel! Şu cadı, Mal-lenroh, seni tahtaya dönüştürdü. Hatırlamıyor musun?” Rahatlamış bir şekilde sırttı. “Seni yitirdiğimizi sanmıştık. Bir türlü anlamıyorum, sen nasıl...”

Amberle onun kolunu tuttu. “Bu bir büyüydü, Wil. Mallenroh ölünce onun yapmış olduğu büyü de öldü. İşte bu nedenle bütün o çubuk adamlar parçalandılar. Büyü ortadan kalktı. Hebel ve köpeğe de aynı şey olmuş olmalı.”

Açık kapının aralığından tekrar duman girmeye başlayınca Eretria endişeli bir şekilde çağırdı onları.

“Buradan çıkmak zorundayız.” Wil tekrar, korkmuş haldeki Wisp'i kolunun altında tutarak kapıya yöneldi. Hebel'e seslendi. “Amberle'yi getir.”

Merdiven sahanlığında ümitsiz bir şekilde kalakaldılar. Tüm hol alevler içindeydi. Yerler yanmakta olan çubuk adamlarla doluydu. Kemerli tavandan sallanan tahta parçaları sarkıp yanarak düşüyordu. Taş duvarlar bile alevlerden kıpkırmızı kesilmişti. Holün önündeki giriş kapıları kapalıydı.

Wil, alevlerin ve dumanların arasından onları kapıya götürecek bir yol arayarak tereddütle basamaklardan aşağı indi.

Sonra aniden kapılar dışarıdan gelen bir darbe sonucu gürültüyle açıldı. Dar merdivenlerin altında Wil Ohmsford ve diğerleri şaşkınlıkla durup alevlerin arasından bakıyorlardı. Aradaki çatlaktan gün ışığı görünüyordu. Wil bir an için bir gölgenin hole süzüldüğünü görür gibi oldu. Gördüğünün ne olduğuna karar vermeye çalışarak şüpheyile alevlerin ardına baktı. Gölgeyi hayal mi etmişti?

Birkaç adım arkada Avare aceleyle çömeldi ve hırlayıp inlemeye başladı.

Sonra ne olduğunu anladı. Kıyıcı! Kıyıcı'yı tamamen unutmuştu.

“Wisp!” diye kendinden geçmiş bir halde haykırarak, elfi deli gibi sarsmaya başladı. Buruşuk yüz önünde bir ileri bir geri sallanıyordu.

“Buradan nasıl çıkarız? Dinle beni! Bana başka bir yol göster.”

“Wisp... Dışarı... Oradan.” Halsiz bir şekilde eliyle işaret etti.

Wil, işaret ettiği şeyi gördü. Alevlerin arasından yaklaşık yirmi metre ötede, solda bir kapı vardı. Hiç tereddüt etmedi. Arkadaşlarına takip etmelerini söyleyerek alevlerin ve dumanların arasından kapıya ilerlemeye başladı. Kıyıcı'nın nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Holde gerilerden bir yerlerden onları izliyordu.

Kapıya ulaştılar. Zor nefes alan ve ağzını kapatan Wil kapı tokmağını buldu ve çevirdi. Bu kapı da kilitli değildi. Diğerlerini önden iteleyip arkalarından gitti, kapıyı arkadan kapatıp mandalla kilitledi.

Kulenin zeminine doğru dönerek inen merdivenlerden, dumanlı lambaların loş ışığıyla aydınlatığı karanlığın içinde, sıcak vücutlarını serinleten küf kokulu rutubete doğru, sessizlik içinde yankılanan adımlarla yalpalayarak koşmaya başladılar. Vadili diğerlerini harabeye dönmüş kuleden çıkarmaya çalışırken sadece iki kez konuşmak için döndü. Bir keresinde kendilerini takip edenin adını söylemek için, ikincisinde ise Kıyıcı'nın sonunda onları bulmuş olduğu konusunda uarmak için. Sonrasında kimse konuşmadı. Sadece koştular.

Basamakların dibinde lambalarla aydınlatılmış bir tuncel açılan ve görüş alanları içinde kıvrılan bir geçit belirdi. Kori-dordan aşağı doğru ilerlemeye başladılar. Wil, her adımda inleyip sızlayan Wisp'i taşımayı sürdürüyordu. Hemen yanında Avare bulunan Hebel ile Eretria, ayak bileği incindiğinden hala

topallayan Amberle'ye destek olmaya çalışıyorlardı. Geçit önce bir vone sonra başkasına dönerek kıvrılıp aşağıya iniyordu, etraf koşuşturan böcekler ve onlar koştukça havalanan tozla doluydu.

Bir süre sonra Wil karanlığın içinden tekrar geriye baktı. Bir şey mi hareket etmişti? Bir ses mi duyulmuştu? Gözüne dolan yaşlar görüşünü engelliyordu. Öfkeyle gözlerini sildi. Kıyııcı neredeydi? Arborlon'dan bu tünele kadar onları takip etmişti. Yakınlardaydı. Çok yakındaydı, bunu hissedebiliyordu. Buradaydı, avlanıyordu.

İlerde geçit sona eriyor, boş ve karanlık ikinci bir merdiven yukarı doğru dönerek uzanıyordu. Ayakta duran Vadili diğerleri yanına gelen kadar durdu, ardından merdivenlere doğru hızla ilerledi. Uzun süre karanlıktan yukarıya doğru baktılar. Basamakların kavisini izleyip onları takip eden şeyin çıkardığı sesleri dinlediler. Yine de kendi hareketleri dışında hiçbir şey duymadılar. Koridora ve hepsine sessizlik hâkimdi.

Merdivenin sonunda bir yer kapağı, taştan oturma yerinin üzerindeyse sıkıca yerleştirilmiş bir kapı sürgüsü vardı. Wil sürgüye asılıp omzunu kapıya yaslayarak yukarı kaldırdı. Kapak boğuk bir gümbürtüyle geriye düştü. Bulutlu, kapalı hava geçide doldu. İnsanlar ve köpek aceleyle koşturdular.

Tekrar sisli, gri ve sakın Çukurluk'ta durdular. Arkalarında Mallenroh'un adası dumanlar içindeydi. Dumanlar ağaçlara kadar uzanıyor, kulenin hendeğinden ve duvardan aşağı iniyordu ve yavaş yavaş harabeye dönüşüyordu.

Orman bomboştı. Kıyııcı görünmüyordu.

BÖLÜM 46

Wil tereddütle bakıyordu. Sis ve karanlık, Mallenroh'un kulesinin içinde yanmaya devam eden alevler dışında her şeyi örtüyordu. Başka hiçbir şey seçilmiyordu. Vadilinin oradan nereye gitmeleri gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Hebel, Kule Boyu nerede?" diye aceleyle sordu.

Yaşlı adam kafasını salladı. "Emin olamam elf. Hiçbir şey göremiyorum."

Wil bir an tereddüt etti. Daha sonra hızla topraga çömeldi ve Wisp'i kollarından tutup yere indirdi. Wisp elleriyle yüzünü kapatmıştı ve tüylü bedeni dertop olmuştu. Vadili ne kadar uğraşıysa da bu küçük elfi çözemedi. Sonunda vazgeçti ve Wisp'i omuzlarından tutarak hızla sallamaya başladı.

"Wisp, beni dinle. Wisp, benimle konuşmalısın. Wisp, bana bak."

Küçük yaratık isteksizce parmaklarının arasından baktı. Bedeni titriyordu.

Wil hızlı bir şekilde sordu. "Wisp, Kule Boyu nerede? Bizi Kule Boyu'na götürmelisin."

Wisp cevap vermedi. Bir an için büyülenmiş bir çocuk gibi parmaklarının arasından bakakaldı ve sonra ellerini sıkıca kenetledi.

Wil tekrar onu sarstı. "Wisp! Wisp, bana cevap ver!"

Elf birden bağırmaya başladı. "Wisp, hanıma hizmet ediyor. Wisp, hanıma hizmet ediyor. Hizmet ediyor..."

Wil onu öyle hızla sarstı ki dişleri zangırdadı. “Kes şunu. O öldü Wisp! Hanım öldü. Artık ona hizmet etmiyorsun!”

Wisp yavaşça sakinleşti, ellerini yüzünden uzaklaştırdı. Ağlamaya başladı. Tüm bedenini sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. “Wisp’i incitme,” diye yalvardı. “Wisp iyi. Onu incitme!”

Daha sonra tekrar yere yatarak bir top şeklini aldı ve yaralı bir hayvan gibi yerde yuvarlanarak ağlamaya, inlemeye başladı. Wil çaresiz bir şekilde ona baktı.

Eretria içini çekti ve bir adım ilerledi. “Tamam Şifacı. Onu neredeyse korkudan öldürdün. Bu şekilde hiçbir işimize yaramaz.” Vadilinin kolunu tuttu ve oradan uzaklaştırdı. “İzin ver onunla ben ilgileneyim.”

Wil Amberle’nin yanına geçti ve gezgin kız, Wisp’in yanına çömelip ağlayan elfi kucığına alırken sessizce onu seyrettiler. Yavaşça fısıldayarak onu kendine doğru yaklaştırdı, tüylerini okşamaya başladı. Çok uzun süre geçti ve sonunda Wisp ağlamayı kesti. Hafifçe kafasını kaldırdı.

“Güzel şey?”

“Tamam, her şey yolunda Wisp.”

“Güzel şey Wisp’e bakacak mı?”

“Ben sana bakacağım.” Wil’e sert bir edayla baktı. “Kimse seni incitmeyecek.”

“Wisp’i incitmeyecek?” Buruşuk yüzünü kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “Söz mü?”

Eretria rahatlatan bir halde gülümsedi. “Söz veriyorum. Ama bize yardım etmelisin Wisp. Bunu yapar mısın? Bize yardım eder misin?”

Küçük yaratık hevesli bir şekilde kafasını salladı. “Sana yardım edeceğim, güzel şey. Wisp iyi.”

“Elbette Wisp iyi,” diye onayladı Eretria. Sonra ona doğru eğildi. “Ama acele etmeliyiz. Bizi Çukurluk’a kadar takip eden iblis hâlâ peşimizde. Eğer bizi bulursa incitecek Wisp.”

Wisp kafasını salladı. “Wisp’i incitmesine izin verme, güzel şey.”

“Hayır Wisp, eğer elimizi çabuk tutarsak seni incitmeyecek.” Onun yanağını okşadı. “Ama şu dağı bulmamız lazım. Şifacı, adı neydi?”

“Kule Boyu,” dedi Wil.

Eretria kafasını salladı. “Kule Boyu, oraya nasıl gideceğimizi gösterebilir misin, Wisp? Bizi oraya götürebilir misin?”

Wisp kendinden emin olmayan bir ifadeyle Wil’e ve ardından yanan kuleye baktı. Bir süre için gözleri kuleye sabitlendi, sonra tekrar Eretria’ya döndü.

“Seni götüreceğim, güzel şey.”

Eretria kalktı ve küçük yaratığın elini tuttu. “Merak etme. Ben seninle ilgileneceğim, Wisp.”

Wil’in yanından geçerlerken gezgin kız Şifacı’ya göz kırptı ve “Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştim,” dedi.

Ormanın karanlıklarında kayboldular. Wisp, sisle karışık ormanın içinden tıpkı bir yılan balığı gibi kayarak yol gösteriyordu. Eretria’nın elini sıkı sıkı tutuyordu. Onların ardından Hebel ile Avare, en arkadan da topallayan Amberle ve beline sarılarak ona yürümesi için destek veren Wil geliyordu. Ama kısa bir süre sonra öndekiler aradaki mesafeyi açmaya başladılar. Onlara yetişmeye çalışan Amberle tökezledi ve yere düştü. Wil hiç tereddüt etmedi. Elf kızını hemen kaldırdı ve onu kollarına alarak devam etti. Wil’in düşündüğünün aksine Amberle itiraz etmedi. Bütün yolculuk boyunca kendine güveni tam olan, her zaman her şeyi kendi yapmaya çalışan kızın itiraz edeceğini düşünüyordu. Şimdi çok sessizdi. Kafası omzunda kolları da boynundaydı. Tek kelime etmediler.

Wil bir an için onun davranışını düşündü, sonra zihnini başka konulara kayd. Bir kaçış planı hazırlamaya başlamıştı bile. Sadece bu Çukurluk’tan değil, aynı zamanda Kıyıcı’dan da kurtulmanın yollarını arıyordu. Kıyıcı’dan kurtulamadıkları sürece Çukurluk’tan kurtulmanın pek bir anlamı yoktu. Çukurluk elbette tehlikeliydi ama Wil’i asıl korkutan şey Kıyıcı’ydı. Hiçbir şeyin durduramaz görüldüğü acımasız bir avcı vardı peşle-

rinde. Her türlü mantık ve olasılık kuralını hiçe sayan bir avcı. Vadilinin taşımakta olduğu narin genç kadını bulmak için tüm engelleri aşan bir avcı. Onu bulmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Elftaşların o dehşet güçlerini ortaya çıkaracak bir yol bulabilse bile bu, yarattığı önlemeye yetmeyebilirdi. Ondan kaçmalıydılar, ondan çabucak kaçmaları gerekiyordu.

Bunu yapmak için gereken imkânlara sahip olduğunu düşünüyordu. Yaban Topraklar'a inişlerinin beşinci günüydü. Perk eve dönmeden önce Genewen'i vadiden uçuracağı son gündü. Vadili bir an için cebindeki küçük nesnenin şeklini hissetmek için elini Amberle'den çekti. Genewen'i çağırmak için Perk'in vermiş olduğu gümüş düdük yerinde duruyordu. Genç Kanathı Binici'yle tek bağlantıları oydu. Wil onu gözü gibi korumuştı. Amberle'ye çaresiz kalmazlarsa çocuğu çağırmayacağı konusunda söz verdiğini biliyordu. Ama şüphesiz durum, bundan daha çaresiz olamazdı. Çukurluktan Yaban Topraklar'a ve oradan da Batıkarası'nın alt bölümlerinden geçip Arborlon'un güvenli noktalarına gitmeyi deneseler bile bunu asla başaramayacaklardı. Kıyıcı izlerini bulup onları yakalardı. Başka türlü olacağına inanmak aptallık olurdu. Başka bir dönüş yolu bulmalıydılar ve bildiği tek yol Genewen'le uçmaktı. Kıyıcı yine daha önce de yaptığı gibi arkalarından gelirdi ama bu kez güvende olurlardı.

Belki diye düşündü. Belki. Kaçmak için hâlâ zamana ihtiyaçları vardı. Sahip oldukları tüm zaman yavaş yavaş akıp gidiyordu. Fazla bir şey elde edememişlerdi ve sahip oldukları şeylerin çoğu da kullanılmıştı. Kıyıcı onları avlamıştı. Cadı kardeşlerin harabe kulesinde onu atlamış olsalar bile onları hâlâ çabucak bulabilirdi. Eğer kaçacaklarsa Güvenli Kale'ye ulaşip Kanateşi'ni bulmalı, Ellcrys'in tohumunu ateşe batırmalı, Kule Boyu'nun yüksek kısımlarına çıkarak Yaban Topraklar'ın neresinde olduğunu bilmedikleri Perk'i çağırmalı ve Genewen'e binmeliydiler. Eğer Kıyıcı onları yakalamadan büyük Rok onları alabilir ve güvenli bir yere uçurabilirse çok

iyi olacaktı. Wil bunu istemenin çok şey istemek olduğunun da farkındaydı.

Eretria'nın ince şeklini takip ederken dallar ve sarmaşıklar yüzüne sürtünüp çarparak onu parçalamaya çalışıyordu. Amberle'yi sıkıca tutuyordu, onu taşımaktan kolları ağrımaya başlamıştı. Orınan her yanda derin ve sakin biçimde uzanıyordu.

Bir an için Arborlon'u ve elleri düşündü. İblisler şimdiden Yasaklama'yı kırmış ve Batıkarası'na girmiş olmalıydı. Elf halkı da doğdukları yeri korumaya çalışıyor olmalılardı. Eventine'in önlemeye çalıştığı korkunç çatışma gerçekleşmiş olmalıydı. Peki ya Ellcrys? Allanon ölmekte olan ağacı korumak için bir yol bulmuş muydu? Druid'in gücü iblislerin şiddetli saldırılarını durdurmaya yetmiş miydi? Allanon, elleri kurtarabilecek olan tek şeyin Ellcrys'in yeniden doğuşu olacağını söylemişti. İyi ama çok geç olmaması için ne kadar zaman kalmıştı? Gereksiz sorular, diye kendi kendini azarladı Wil Ohmsford. Çukurluk'un ötesinde neler olduğunu bilmediği için cevaplayamadığı sorulardı bunlar. Yine de Allanon'un ona erişip bütün bu soruların cevabını verebilmesini ve ellerin doğduğu topraklarda neler olduğunu, hâlâ zaman olup olmadığı, Wil'in bir geri dönüş yolu bulup bulamayacağını söylemesini ne kadar isterdi.

Umutsuzluk her yanını sardı. Birden kesinlik duygusu onu korkutmaya başladı, başlamak için geldiği görevi başarıyla tamamlamış olsa dahi dönüşünü dört gözle bekleyenler için artık çok geç olabileceğini biliyordu sanki. Ve eğer öyleyse...

Wil Ohmsford bunları düşünmekten vazgeçti. Bu düşünceler onu delirtebilirdi.

Arazi önce hafif, ardından dikleşerek meyillenmeye başladı. Kule Boyu kayalığının yokuşundaydılar. Korulugun içinde büyük kaya kümeleri ve kayan taş parçaları vardı. Dar bir patika sisin içinde uzanıyordu. İlerlemeye devam ettiler. Bir süre sonra sis yavaş yavaş dağılmaya ve ormanın sonu görünmeye

başladı. Ağaç dallarının arasından gri gökyüzü görünüyordu. Alçak ormanın karanlığı süzülen ışık huzmeleriyle yok olmaya başladı. Yavaşça ve dikkatle yukarı çıkmaya devam ettiler. Çukurluk seyrekleşen ağaçların arasından arada bir gözlerine ilişiyordu, ayaklarının altında birbirine girmiş dal yığınları vardı.

Sonra birden önlerinde bir açıklık belirdi. Yaban Topraklar'ın yüksek duvarlarına bakan bir uçurumla karşı karşıya kalmışlardı. Çalı kümeleri ve kuru ağaçlar otları bölerek yükseliyor, uçurum cephesine ve Kule Boyu'na doğru büyük, karanlık bir boğaz gibi açılan devasa mağaraya dek uzanıyordu.

Wisp yanındakileri eteğinde çalılar bulunan mağaraya doğru götürdü, sonra hemen önünde durdu ve hızla Eretria'ya döndü.

"Güzel şey. Güvenli Kale." Mağarayı işaret etti. "Dolanıp dönen tüneller ve tüneller. Güvenli Kale. İyi Wisp."

Gezgin kız onu rahatlatan bir tarzda gülümsedi ve Wil'e baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Wil ilerledi ve herhangi bir sonuç alamadan karanlığa doğru baktı. Bir an için Amberle'yi yere bıraktı ve Wisp'i bulmak için döndü. Küçük yaratık hemen Eretria'ya doğru koştu ve yüzünü onun pantolonunun kıvrımları arasına sakladı.

Wil yumuşak bir şekilde seslendi. "Wisp?" Ama Wisp'in Vadiliyle işi olmazdı. Wil içini çekti. Bu aptallık için harcayacak zaman yoktu.

"Eretria ona kırılmaz camdan yapılmış kapıyı sor."

Gezgin kız Wisp'le tekrar göz göze gelecek şekilde eğildi.

"Wisp, her şey yolunda. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Bana bak Wisp." Küçük yaratık kafasını kaldırdı ve tereddütle gülümsedi. Eretria onun yanağını okşadı. "Wisp, bize kırılmaz camdan yapılmış kapıyı gösterebilir misin? Böyle bir kapıyı biliyor musun?"

Wisp kafasını kaldırdı. "Oyun oynar mısın, güzel şey? Wisp'le oyun oynar mısın?"

Eretria'nın kafası karışmıştı. Omuzlarını silkip başını sallayan Wil'e hızla baktı.

“Elbette bir oyun oynayabiliriz Wisp,” diyerek gülümsedi Eretria. “Bize kapıyı gösterebilir misin?”

Wisp’in buruşuk yuzu sevinçle kırıştı. “Wisp gösterebilir.”

Ayağa dikilip mağaranın girişine doğru hızla koştu ve sonra geri gelip Eretria’nın elini kavradı ve peşi sıra çekti. Wisp ümitsiz bir halde kafasını salladı. Wisp deli gibiydi. Belki Çukurluk’ta hapis kalmak belki de hanımını kaybetmiş olmanın verdiği şokla gerçekten delirmişti ve onun kendilerine Kanatesi odasını gösterebileceğine inanmakla büyük risk altına giriyorlardı. Yine de fazla seçenekleri yoktu. Tekrar mağaranın karanlığına baktı.

Yanında bulunan Hebel mırıldandı. “Burada kaybolmayı hiç istemem.”

Eretria da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. “Wisp, hiçbir şey göremiyoruz.” Onu durması için çekiştirdi. “Meşale yakmamız lazım.”

Wisp donakaldı. “Meşale yok, güzel şey. Ateş yok. Ateş yakar, mahveder. Wisp’i incitir. Ateş, hanımın kulesini yakıtı. Hanım... Wisp hizmet ediyor.”

Birden gözyaşları yine sel gibi akmaya başladı. Küçük kolları gezgin kızının bacaklarına sıkıca dolanmıştı. “Wisp’i incitme, güzel şey!”

“Hayır. Hayır Wisp,” diyerek onu rahatlatmıştı kız. Kendine çekip yakınlaştırdı. “Kimse seni incitmeyecek. Ama ışığa ihtiyacımız var, Wisp. Bu mağaranın içinde ışık olmadan hiçbir şey göremeyiz.”

Wisp yaşlarla kaplı yüzünü kaldırdı. “Işık mı, güzel şey? Ah ışık, işte ışık. Gel. Burada ışık var.”

Kendi kendine anlaşılabilir şeyler mırıldanırken onları bir kez daha mağaranın ağzına götürdü. Daha sonra yakındaki duvara doğru hareket ederek kayanın üzerinde bulunan küçük oyuga uzandı. Buradan bir çift garip görünümlü lamba çıkardı. Onları mağaraya doğru soktukça camla kaplı iç bölüm, cadı kız kardeşlerin kulesindeki dumansız ışığın aynısıyla aydınlandı.

Lambaları Eretria'ya uzatan Wisp keyifle gülümsedi. "Işık." Birini kendine aldı ve diğerini Wil'e uzattı. Vadili Hebel'e döndü.

"İstemiyorsan bizimle daha fazla gelmek zorunda değilsin."

Yaşlı adam, "Aptallaşma!" diye homurdandı. "Ya oralarda kaybolursanız? O zaman dışarı çıkabilmek için yine bana ve Avare'ye ihtiyacınız olacak. Öyle değil mi? Üstelik bu Güvenli Kale denen yeri ben de görmek istiyorum."

Wil, tartışmayı sürdürmekle kazanacağı bir şey olmadığını görmüştü. Eretria'ya başıyla onay verdi. Gezgini kız Wisp'in elini sıkı sıkı tuttu, lambayı önlerinde tutarak mağaraya doğru ilerledi. Wil Amberle'yi tekrar kollarına aldı ve onları takip etmeye başladı. Kafilenin en sonunda da Hebel ve Avare vardı.

Dikkatli ve tedbirli bir şekilde ilerlemeye başladılar. Zaman içinde gözleri alıştı. Mağaranın, Kule Boyu'nun içine kadar gittiğini görebiliyorlardı. Çatısı ve duvarları lambaların ışığıyla parlıyordu. Mağaranın zemini pek düzgün değildi ama engebe de yoktu. Karanlığın içinde doğru ilerliyorlardı. Wisp, onları sonunda mağaranın arka duvarına götürmüştü. Önlerinde biri diğerinin çok benzeri, kayadaki küçük çatlaklardan biraz büyük çeşitli sapaklar vardı, mağara duvarını yararak gözden kayboluyorlardı.

Wisp hangi sapağa gireceğine karar vermekte hiç sıkıntı çekmedi. Hiçbir tereddüt yaşamadan, girmesi gereken sapağı seçti. Onları ara yollar ve kestirmelerden oluşan bir labirentten geçiriyordu. Dönüp dolanarak aşağı meyillenen bir dizi tünel vardı. Diğerleri ümitlerini yitirmişti. Wisp yine de onlara yol gösteremeye devam ediyordu.

Sonra birden bir merdivenin önüne geldiler ve tünellerin yapısı değişiklik gösterdi. Doğal duvarlar, tavan ve zemin gitti. Onların yerine el yapımı, büyük, kaba yontulmuş taş parçalarından oluşan basamaklar ve yerler geldi. Duvarlar ve tavan nemden parlıyordu, basamaklardan aşağıya su akmaktaydı. Aşağıdaki karanlığın içinden sesler geliyordu. Küçük bedenler,

rahatsız edilmenin verdiği sıkıntıyla ciyaklarken küçük ayakların tıkırdamasıyla kaçıştılar. Ani hareketlerin ısıltısı, parlak, karanlık sıçan şekillerini ortaya çıkardı.

Wisp onları merdivenlerden aşağı, karanlığa doğru götürdü. Önlerinde yüzlerce basamak duruyordu. Bu basamaklar garip açılarla kıvrılıyor ve yön değiştiriyordu. Bir-iki küçük rampada aynı hizaya gelip sonra tekrar dağın derinlerinde bükülüp kayboluyordu.

Dumansız lambaların hemen ötesindeki karanlıkta fareler telaşa etrafta koşturuyordu. Belli belirsiz çığlıkları, dinginlikte rahatsız ediciydi.

Küf kokan nemle birlikte hava keskin bir koku almıştı. Önlerinde uzanan basamakları seyrederek inmeye devam ediyorlardı.

Sonunda basamaklar sona erdi. Büyük bir holde durdular. Kalm kolonlarla desteklenmiş yüksek kemerli tavanı olan bir holdü burası. Odanın içinde kırık taş sıralar vardı. Alçak, dairesel bir platform üzerinde genişleyen diziler halinde düzenlenmişti bunlar. Kolonlar ve duvarlarda garip işaretler, platformun üzerinde paslanmış demirden direk ve bayraklar vardı. Wil burası bir zamanlar bir toplantı odasıydı, diye düşündü. Belki de burada müzakereler, açık artırmalar veya bazı dini törenler yapılıyordu. Bir zamanlar başka insanlar burada toplanmıştı. Bir an için çevresine bakınmaya devam etti.

Wisp hâlâ onları götürmeye devam ediyordu. Sıraların arasından ilerlemeye devam ettiler. Platformun arkasında, holun ucunda yer alan yarı açık büyük bir kapı vardı. Onun arkasında yine aşağı doğru inmeye devam eden bir dizi merdiven bulunuyordu.

Bu yeni merdivenlerden inmeye başladılar. Wil artık tedirgin olmaya başlamıştı. Dağın içinde oldukça uzun bir mesafe katetmişlerdi. Nerede oldukları hakkında fikir sahibi olan tek kişi Wisp'ti. Eğer Kıyıcı onları orada yakalarsa...

Basamaklar sona erdi. Bir başka geçide geldiler. Wil, ileride bir yerlerden sus sesi duyduğunu düşündü. Bu sanki bir taşın

zerinden ağlayan bir derenin sesini andırıyordu. Wisp keyifli bir Şekilde hızlanmaya başladı. Bir yanda da Eretria'nın elini tutuyor ve kendisini takip edip etmediğinden emin olmak için arada sırada ona bakıyordu.

Sonra geçitten ıkıldılar ve bir başka büyük mağaranın içinde dikildiler. Onları buraya getiren taş bloktan duvarlar bitmişti. Bu mağara tamamen doğanın elinden çıkmıştı. Duvarlarda girinti çıkıntılar, oyuk ve çatlaklar vardı. Tavanı sivri uçlu sarkıtlarla, zemini çukurlar ve parçalanmış kayalarla doluydu. İllerdeki karanlıkta, lambaların aydınlatamadığı yerde akan suyun sesini duyuyorlardı.

Wisp onları mağaranın içinde ilerletmeye devam etti. Yerdeki taşlara son derece evik ve dikkatli bir biçimde basıyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. İllerdeki duvarda bir toprak kaymasının eseri olan büyük kaya parçaları yığılıydı. Aşağıda dar bir su şeridi vardı. Su bir yerde gölet oluşturuyor ve birkaç koldan dışarı akıyordu. Bu su kolları köpürüyor, girdap oluşturuyor ve en sonunda karanlıkta kayboluyordu.

Wisp ağlayanı işaret ederek seslendi. "Burası."

Wil Amberle'yi yere bıraktı ve küçük yaratığa boş boş bakmaya başladı.

"Burası," diye tekrar etti Wisp. "Kırılmaz camdan yapılmış kapı. Wisp için eğlenceli oyun."

Birden Amberle konuştu. "Wil, ağlayanı kastediyor. Yarıktan dikkatle bak. Suyun şu kayalarla ayrıldığı yere bak."

Wil elf kızının gösterdiği yere baktı. Aşağıda suyun kıvrıldığı noktada iki tane, birbirinin benzeri, kayadan yapılmış kolon vardı. Bu görüntü sanki camdan yapılmış bir kapı izlenimini veriyordu. Birkaç adım ilerledi ve lambasının suyun yüzeyini aydınlatmasını seyretti.

Eretria bağırdı. "Ama bu cam değil. Bu sadece su!"

Amberle Vadiliyle konuşmaya devam ederek sordu. "Ama Ellcrys bunu hatırlıyor muydu acaba? Onun için çok uzun zaman oldu. Bir zamanlar çok iyi bildiği pek çok şeyi zaman içinde unutmuş olması doğal değil mi? Birçoğunu karıştırıyor-

dur. Belki de bu çağlayanın sadece görüntüsünü hatırlıyordu. Yani kırılmaz, camdan yapılmış bir kapıyla kastedilen belki de buydu.”

Eretria Wisp'e baktı. “Kapı bu mu Wisp? Emin misin?”

Wisp keyifli bir şekilde kafasını salladı. “Eğlenceli oyun, güzel şey. Wisp'le yine eğlenceli oyun oyna.”

Wil yanlarına gelerek konuştu. “Eğer kapı buysa, arkasında bir oda olması lazım.”

Ani bir hareketle fırlayan Wisp bir yandan ilerleyip bir yanda Eretria'yı çekiştirirken, “Wisp gösterebilir,” dedi. “Bak. Bak, güzel şey! Gel!”

Şelalenin sağına, döküldüğü göletin yanına gelinceye dek gezgin kızı peşi sıra çekti. Küçük yaratık kızın elini bıraktı ve buruşuk yüzünü bir an için geriye doğru çevirdi.

“Bak, güzel şey!”

Bir saniye sonra şelalenin içine doğru yürüdü ve yok oldu. Gezgin kız arkasından bakakaldı. Neredeyse anında geri dönmüştü. Kürkü vücuduna yapışmıştı ve yüzü ışıldıyordu.

“Bak,” diye işaret etti ve bir kez daha kızın elini tutup peşinden sürükledi.

Kısa bir süre sonra küçük grup dumansız lambalarını önlerinde tutmaya devam ederek şelalenin içinden geçti. Kayaların arasından geçerken gözlerini koruyorlardı. Şelalenin arkasında küçük bir bölme ve onun arkasında da dar bir koridor vardı. Wisp önde, onlar arkada her taraflarından sular damlayarak sonuna kadar gittiler. Burada bir mağara daha vardı. Bu mağara çok daha küçük ve şaşırtıcı biçimde kuruydu. Diğerini dolduran küf kokulu nem burada yoktu. Tabanı geniş basamaklar halinde, karanlığa doğru yokuş yukarı uzayıp gidiyordu. Wil derin bir nefes aldı. Eğer şelele Ellcrys'in onlara bildirdiği camdan yapılmış kapıysa o zaman Kanatesi'ni bulacaklardı. Tek kelime etmeden mağaranın arkasına doğru yürüdü ve geri döndü. Başka bir tünel veya geçit yoktu. Dikkatle etrafa bakıyordu ve mağaranın tavanı, kayadan duvarlar ve zemin tuttuğu lambanın ışığında belli belirsiz parlıyordu.

Oda boştu.

Mağaranın Kule Boyu'na açılan ağzından bir gölge geçti ve sessizce Güvenli Kale'ye doğru kayboldu. Onun geçişiyle birlikte orman birden sessizliğe bürünmüştü.

Bu boş mağarada durup çaresiz bir şekilde etrafına bakınırken Wil Ohmsford'un beyninden son derece tatsız, vahşi düşünceler geçti. Kanateşi yoktu. Güvenli Kale'ye gelmek için çektikleri onca şeyin sonuncunda ortada Kanateşi yoktu. O kayıptı. Belki de asırlardır yeryüzünde yoktu. Belki de eski dünyayla birlikte yok olup gitmişti. Belki de bir uydurmaydı. Belki de Ellcrys'in ölürken kurduğu boş bir hayaldi, belki de perili toprakların yitirilmesiyle kaybolan bir büyü. Veya Kanateşi vardıysa bile yeri burası değildi. Yaban Topraklar'da başka bir yerdeydi. Bu mağaraların dışında bir yerdeydi ve onu asla bulamayacaklardı. Ulaşamayacakları bir yerlerdeydi. Gizliydi.

"Wil!"

Amberle'nin ani ve hızlı seslenişi sessizliği bozdu. Döndüğünde Amberle yanında dikiliyordu. Kör gibi el yordamıyla yürümeye çalışıyordu.

"Wil, o burada. Kanateşi burada! Hissedebiliyorum!"

Sesi heyecanla titriyordu. El yordamıyla mağaranın derinliklerinde ilerlemeye çalışıp karanlıkta bir şeyler algılıyor gibi parmaklarını ileri geri oynatırken diğerleri onu seyrediyorlardı.

Eretria hızla Wil'e yaklaştı. Bu sırada, kendini arkasında saklamaya çalışan Wisp'in elini tutmaya devam ediyordu.

"Şifacı, o ne yapıyor?"

Eliyle ona susmasını işaret etti Wil. Yavaşça kafasını salladı ve konuşmadı. Gözleri elf kızının üzerine odaklanmıştı. Kız neredeyse odanın tam ortasında duran küçük bir kayaya, mağaranın bir üst basamağına doğru hareket etmişti. Kayaya basarak acı içinde ilerlemeye devam etti. Uzaktaki ucunda bü-

yük bir kaya vardı. Amberle kaya parçasına doğru topalladı ve yanında durdu. Yüzeyini okşamaya başladı.

“Burada,” diye fısıldadı.

Wil bir anda öne atıldı ve kayaya doğru ilerledi. Bu sırada elf kızı ona doğru döndü.

“Hayır, daha fazla yaklaşma Wil!”

Vadili durdu. Kızın ses tonundaki bir şey onu durmaya zorlamıştı. Bir an için mağaranın karanlığında birbirlerine tek söz bile etmeden, yüzleri birbirlerine dönük bir şekilde durdular. Elf kızının gözlerinde ümitsizlik ve korku vardı. Bir an için gözleri birbirine kilitli kaldı, sonra başını çevirdi. İnce bedenini kayaya yasladı ve ittirdi. Kaya kâğıttan yapılmış gibi geriye doğru yuvarlandı.

Toprakta beyaz bir alev yükseldi. Alevler yukarı, mağaranın tavanına doğru yürüdü, akışkan bir buz gibi görünüyordu. Yükseldikçe giderek daha parlak ve daha beyaz bir biçimde yanıyordu ama hiç ısı çıkarmıyordu. Sonra yavaş yavaş kan rengine dönüşmeye başladı.

Wil Ohmsford şaşkınlıkla geriledi. Amberle'nin ateşin içinde kaybolduğunu bir an için fark etmedi. Daha sonra arkasında Wisp'in korkuyla haykırdığını duydu.

“Yanacak, yanacak! Wisp yanacak! Ateş Wisp'i incitecek.” Sesi giderek çılgına dönüştü. Ateşin kırmızı alevleri mağaranın içinde giderek büyürken pörsümüş yüzünün kırışıkları artıyordu. “Hanım, hanım, hanım yanıyor, o yanıyor! Wisp... Hizmet ediyor... Yanıyor!”

Beyni uyuşmuş gibiydi. Eretria'dan kurtulup korku dolu çığlıklar atarak odadan kaçtı. Hebel onu yakalamaya çalıştı ama başaramadı.

Eretria seslendi. “Wisp, geri gel! Wisp!”

Ama artık çok geçti. Onun şelalenin içinden geçtiğini duydular, gitmişti. Kanateşi'nin kırmızı alevleri arasında üçü sessiz bir şekilde birbirlerinin yüzüne bakarak dikiliyordu.

BÖLÜM 47

Bir sonraki an Wil Ohmsford artık Amberle'yi göremediğini fark etti. Bir an için alevlerin gölgelerinin onu yanılttığını, onun az önceki yerinde, kayadan basamağın üzerinde olduğunu, göremeyişinin sadece bir göz yanılmasından ibaret olduğunu düşünerek tereddüt etti. Peki ama öyleyse neden onu göremiyordu?

Ne olduğunu, nerede olduğunu anlamak için Kanateşi'ne yaklaşırken, sessizliğin içinde yürekleri parçalayarak yankılanan şiddetli bir çığlık duyuldu.

Eretria korku içinde haykırdı. "Wisp!"

Koridora doğru ilerlerken Wil onu yakaladı ve hızla geriye çekti. Hebel da onlarla birlikte geri geldi. Bir eli uyarlamak amacıyla hırlayan köpeğin boynundaydı.

Daha sonra bir şeyin şelaleden geçtiğini duydular. Wisp değildi. Wil bunu biliyordu. Bu başka bir şeydi. Wisp'ten çok daha büyük bir şey. Geçerken çıkardığı sestten belliydi bu. Peki Wisp değilse, o zaman...

Avare'nin boynundaki tüyler korkuyla dikildi ve koca köpek hırlayarak sindi.

Wil, Eretria ve Hebel'e, "Arkama geçin," dedi.

Cebindeki elftaşlarını koyduğu keseyi gevşetti. Kanateşi'nin yanmakta olduğu kaya basamağının ucuna doğru geriledi. Gözleri sabit bir şekilde odanın girişindeydi. Deri keseyi açtı, eli elftaşlarını deli gibi sıkıyordu.

Bu Kıyıcı'ydı.

Gölgesi, ayın geçişi gibi sessizce odanın girişinden içeri süzül­dü. Kıyıcı, sıradan bir adamdan çok iri olmasına rağmen, Allanon'dan bile büyük bir cüssesi vardı, normal biri gibi yürüyordu. Görünen tek şey kül renginde bir cüppeydi. Koridor­dan içeri girerken alevin kırmızı ışıkları kan rengine boyaya­rak aydınlattı onu.

Eretria'nın korkulu fısıltısı sessizliği bozdu. Büyük ve kan­calı pençelerin arasında Wisp'in ezilmiş bedeni duruyordu.

Birden gezgin kızının elinde kıvrık hançer belirdi. Kıyıcı, başlıklı cüppenin karanlık gölgesinin içinden yüz­süz ve açgö­zü­lüce ona bakıyordu. Wil dayanılmaz biçimde üşüdüğünü his­setti, onu ilk kez Mallenroh'da gördüğünden bile çok. Iblisin varlığında toptan bir kötülük hissetti. Birden bugüne kadar bu canavarın katletmiş olduğu kurbanları düşündü: Drey Orma­nı'ndaki elf göz­cüler, Pykon'daki Crispin, Dilph, Katsin ve Is­lık Bayırı'ndaki Cephelo ve gezginler. Ve şimdi onun peşinden gelmişti.

Titremeye başladı. İçindeki korku o kadar fazlaydı ki san­ki canlı bir şeydi. Gözlerini iblisten almayı başaramıyordu. Başka bir yere bakamıyordu. Oysa vücudundaki tüm hücre ve dokular başka yere bakması için ona yalvarıyordu. Yanında Eretria'nın yüzü korkudan griye dönmüş, koyu renk gözleri Vadiliye ulaşabilmek için aranıyordu. Hebel bir adım geriledi ve Avare'nin hırlaması korkulu bir çığ­lı­ğa dönüştü.

Kıyıcı, oda kapısına geldiğinde hareketsiz ve sessizdi. Wil Ohmsford kendini topladı. Elftaşlarını tutan eli yukarı kalk­tı. Kıyıcı durdu ve içinde yüzünün görünmediği başlığını hafif­çe yukarı kaldırdı. Ancak durmasına neden olan şey Vadilinin davranışı değildi. Arkada yanan kızıl alevler nedeniyle durak­lamıştı. Alevlerde Kıyıcı'yı rahatsız eden bir şey vardı. Iblis, kaya yüzeylerini yalayan ve odanın tavanına doğru yükselen kızıl alevleri bir süre seyretti. Ateş tehdit edici görünmüyordu. Geride hiçbir iz bırakmadan basit, serin ve dumansız bir şekil-

de yanmaya devam ediyordu. Kıyıcı bir süre daha seyrederek bekledi. Ardından ilerlemeye başladı.

O anda Wil Ohmsford rüyalarını hatırlamaya başladı. Havenstead ve Pykon Kalesi'nde uykularını bölen rüyalar aklına geldi. Sis ve gece boyunca onu rahat bırakmayan, kurtulamadığı şeyle ilgili rüyalar. Şimdi düşler daha önce uykusunda geldikleri gibi onu sarmalamıştı. Onu saran duygular rüyasında hissettiklerinden daha şiddetli ve daha korkutucu bir halde yeniden canlanmıştı. Onu takip eden Kıyıcı buradaydı. Hep bir adım gerisinde, rüyalarının birinden ötekine onu takip ederken yüzü hiç görünmemişti. Kıyıcı kâbustan fırlamış ve gerçek hayata gelmişti. Ama bu sefer kaçacak, saklanacak hiçbir yer yoktu. Aniden sıçrayarak uykudan uyanıp rüyadan kurtulmak yoktu. Bu sefer kaçış yoktu.

Allanon! Bana yardım et!

Kendi içine döndü ve Druid'in sözlerini mantıksız bir korku denizinde buldu. Kendine inan. Kendine inan. Kendine güven. En çok sana güveniyorum. En çok sana.

Bu sözleri kafasında topladı. Elleri sakince elftaşlarının büyüünü çağırdı. Elleri taşların arasında dolaşırken, mavi ışık katmanlarına doğru düştüğünü hissetti. Düşerken görme yeteneğini kaybettiğini hissetti. Kanateşi'nin kırmızı parlaklığı griye dönmeye ve solmaya başladı. Artık yakındı, yakın. Elftaşlarından doğan gücün ateşini hissedebiliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Panikledi ve bir an o kadar korktu ki her şeyi bırakıp kaçmayı düşündü. Artık kaçacak hiçbir yerin kalmadığını anlayınca hareketsiz kaldı. Engel, Tirfing'de iblisle karşılaştığında olduğu gibi hâlâ oradaydı, hâlâ içindeydi ve engel içinde hep var olacaktı, çünkü o elftaşlarının gerçek sahibi değildi. Üzerlerinde hak sahibi olan biri değildi, sadece gerçekte olduğundan daha fazlası olabileceğini sanan aptal bir Vadiliydi.

Eretria korku içinde bağırdı. "Şifacı!"

Vadili tekrar denedi ve yine başarısız oldu. Elftaşlarının

gücü geri gelmiyordu. Onlara ulaşamıyor, sözünü geçiremiyordu. Yüzünden ter boşandı. Elftaşlarını o kadar hızlı sıkı ki kenarları elini kesiyordu. Neden güç gelmiyordu?

Daha sonra Eretria elinde hançerle iblisi çağırarak bir hamle yaptı. Kıyıcı döndü ve yüzünü göstermeyen cüppesiyle, kız kaya basamaktan aşağı, odanın çıkış kapısına doğru kaçmak istermiş gibi yaparken onu takip etti. Wil kızın ne yapmaya çalıştığını derhal anladı. Ona elftaşlarının gücünü geri getirebilmek için zaman kazandırıyor. Onu geri çağırmak istedi. Bunu yapmamasını, çünkü büyüü kullanamadığını söylemek istedi. Ama bir türlü konuşamıyordu. Gözlerinden yaşlar dökerek taşlara ulaşmasını engelleyen şeyi aşmaya çalıştı. Korku içinde o ölecek, diye düşündü. O orada durup onları seyreden Kıyıcı kızı öldürecek.

Kıyıcı tembel bir şekilde, Wisp'ten arta kalanları elinden attı. Cüppesinin altından kancalı pençelerini kaldırdı ve kırmızı alevlerin ışığı altında gezgin kızına doğru uzandı.

Eretria!

Az sonra olanlar, bir daha asla unutamayacağı şekilde beynine kazılmıştı. Geçmiyor gibi görünen birkaç saniye içinde dün ve bugün sanki bir aradaydı. Daha önce büyükbabasına olduğu gibi Wil Ohmsford kendisiyle yüzleşti.

Amberle'nin kendisiyle konuştuğunu duyuyor gibiydi. Sesi, odanın duvarlarına yansıyan Kanatesi'nin kırmızı alevli gölgelerinden geliyordu. Bu sakin ve ümit dolu bir sestti. Konuşması Pykon'dan kaçarken, gecenin korkusundan uzak Mermidon'un kendilerini emniyetli bir şekilde güneye doğru taşıdığı sıradaki gibiydi. O zaman da söylediği gibi, her ne olursa olsun elftaşlarının gücünün kaybolmadığını, hâlâ kendisine ait olduğunu ve onu kullanabileceğini söylüyordu yine.

Ama güç kaybolmuştu. Büyük kaledeki köprude olanları görmüştü. Onun cesur Crispin'e yaptıklarını gördükten sonra iblisi yok etmeyi çok istemişti. Ama orada öylece, elftaşları işe yaramaz halde ellerinin arasında durmuştu. Eğer rüzgâr kop-

tünün çökmesine neden olmasaydı Kiyıcı onları ele geçirecekti. Amberle gücün gerçekten kaybaldığını görmeliydi.

Amberle'nin iç çekışı geri geldi, kafasının içinde bir fısıltı duydu. Güç kaybolmamıştı. Çok fazla çabalıyordu. O kadar fazla ve aşırı deniyordu ki elftaşlarıyla arasına kendi kendine engel koyuyordu. Bu normalde olmaması gereken bir şeydi, onun bu tür bir gücü nasıl idare edeceğini bilmemesinden kaynaklanıyordu. Anlamaya çalışmalıydı. Elf büyüsünün, kullanımının bir uzantısı olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Amberle'nin sesi zayıfladı ve onun yerini Allanon'ununki aldı. Kalp, akıl ve vücut, her biri için bir taş. Üçünün birleşmesi elftaşlarına hayat verecekti. Ama birleşmeyi Wil sağlamalıydı. Belki kendisi için büyükbabasınada olduğu kadar kolay olmayabilirdi, çünkü Wil farklı biriydi. Shea Ohmsford'un elf kanneden iki kuşak uzaklaşmıştı. Bu nedenle büyükbabasının hemen düşünebildiği bir şey onun aklına o denli çabuk gelemeyebilirdi. İçinden pek çok şey büyüye karşı koyuyordu.

Evet, evet! diye kendi kendine haykırdı Wil. İnsan kanı karşı koyuyordu. Evet, elftaşlarının gücünü kullanmasını engelleyen insan kanıydı. İnsan kanı, onun elf olmayan kısmı büyüü reddediyordu.

Allanon'un gülüşü alçak sesli ve alaycıydı. Öyleyse daha önce elftaşlarını nasıl kullanabilmişti?

Druid'in sesi de zayıfladı.

Derken Wil, Tirfing'de elftaşlarının gücünü çağırmasından ve muhteşem büyüünün sıvı ateş gibi damarlarında akmasını hissetmesinden beri kendini nasıl kandırdığını fark etti. Taşları gerçekte yönetemediği hakkındaki şüphe ve Allanon'un taşlara yalnızca elf kanının hükmedebileceğini söylemesiyle oluşan şüphayle büyüttmüşü bu yalanı kendi içinde. Başarısızlığının sebebinin içindeki insan kanı olduğunu kabul etmesi ne kadar da çabuk olmuştu. Oysaki Tirfing'de taşların gücünü kullanırken elf ve insan kanı karışımı bugünkünden farklı değildi.

Kendisini tümüyle kandırmıştı! Belki istemeden, belki bil-

meden kendini kandırmış. böylece elftaşlarının gücünü kaybetmişti. Bu nasıl olmuştu? Amberle iki kez gerçeğe yaklaşmıştı halbuki. Tirfin' de taşları kullanırken kendisine de bir şey yapıyormuş gibi göründüğünü söylemişti kız. Wil bu uyarıyı dikkate almamış, kızın söylediklerini o anda onaylasa da kaygılarının üstünde durmamıştı. Elftaşlarını kullanırken kendisine *gerçekten de* bir şey yapmıştı. Ama bunun ne olduğunu bilememişti o zaman. Yapığının fiziksel bir şey olduğunu düşünmüştü ama kendisine bakınca yolunda gitmeyen hiçbir şey görememişti. Amberle bunun daha farklı bir şey olabileceğini, elf büyüsünün ruhunu da etkileyebileceğini söylemişti. Ama o buna inanmak istememişti. İlk bakışta kendinde bir sorun göremeyince konuyu hemen zihninden uzaklaştırmakta aceleci davranmıştı. Sonuçta ilgilenmesi ve koruması gereken Amberle varken kendisi hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Bu çok büyük bir hataydı. Bunu şimdi görebildiği gibi o zamanlar da görebilmeliydi. O zaman da Amberle'nin haklı olduğunu, elftaşlarını kullanmış olmasının gerçekten de ruhunda bazı değişiklikler yarattığını, öyle ki bunu fark etmeden elftaşlarının gücünü kaybedeceğini anlamalıydı.

Wil Ohmsford'a olan şuydu: O gerçekten korkmuştu.

Artık bunu itiraf edebilirdi. Etmeliydi. Şu ana kadar tanımlayamadığı bir korkuydu bu. Karışmış kafasında, ustaca gizlenmiş bir duyguydu bu. Aslında bu korku geçen haftalar boyunca vardı ama kendisi onun ne olduğunu tanımlayamamıştı. Aslında bu korku, ona rüyalarında görünen bir şey ya da iblisin Amberle'yle kendisini Arborlon'dan güneye kadar takip etmesi yüzünden değildi. Bu korku, kendilerini koruyacağına çok güvendiği şeyle, yani elftaşları ve korkunç, tahmin edilemez güçlerinin kendisi üzerinde yapabileceği etkiyle ilgiliydi.

Şimdi bazı şeyleri çok iyi anlıyordu. Taşların gücünü kullanmasına engel olan şey, elf kanıyla karışmış insan kanı değildi. Bunun sebebi kendisinin büyüden korkmasıydı.

Bu kendisinin yarattığı bir engeldi. Allanon'un kendisi.

ne vermiş olduğu görevi yerine getireceğinden ve hiçbir şeyin bu görevi yerine getirmesine engel olamayacağından o kadar emindi ki korkularını, onlarla yüzleşmeden derinlere gömmüştü. Böyle bir engelin var olabileceğini kabullenmeyi reddetmişti. Bu korkuyu kendinden bile gizlemişti. Sonuçta bu korku, elftaşlarını kullanma gücünü olumsuz etkilemişti. İçinde yüzleşmediği bu kadar çok korku varken kalp, akıl ve bedeni taşların gücüyle birleştirmesi imkânsızdı. Kendisini elf büyüsünün insan kanını reddettiğine inandırmaya çalışmıştı. Böylece tümüyle bir kandırmaca yaratmış, taşların bir daha kullanılmasını imkânsız hale getirmişti.

Yani şu ana dek. Şimdi elftaşlarını kullanmasına engel olan şeyin farkındaydı. Taşları kullanıp büyüyü açığa çıkarmasına engel olan şey korkuydu ve bununla başa çıkabilirdi.

Kendi iç dünyasında derinlere doğru bir yolculuk yaptı. Kalbini, aklını, vücudunu, isteklerini ve düşüncelerini tek ve kırılmaz bir amaca odaklamıştı. Bu kolay olmadı. Korku hâlâ oradaydı. Önünde koca bir duvar gibi yükseliyor ve onu uyarıyor, amacının önemini yok etmeye çalışıyordu. Bu duygu kuvvetliydi. O kadar kuvvetliydi ki Wil artık devam edemeyeceğini hissetti.

Elftaşlarını kullanması tehlikeliydi. Bu öyle bir tehlikeydi ki ne görebiliyor ne dokunabiliyor ne de anlayabiliyordu. Oradaydı, gerçektir ve somuttu. Vücutta ve ruhta tamir edilemeyecek hasarlara neden olabilirdi. Kendisini mahvedebilirdi. Daha da kötüsü, yaşamasına izin verebilirdi. Ölmekten daha kötü şeyler de vardı bu dünyada...

Bu düşüncelerle boğuştu. Büyükbabasını düşündü. Shea Ohmsford Shannara'nın Kılıcı'nı kullandığı zaman Vadili tehlikeyi hissetmiş ama anlayamamıştı. Bunu Wil'e söylemişti. Ancak kılıcın büyüüne ihtiyaç duyulmuştu ve büyükbabasının yapmış olduğu seçim doğrudu. Şimdi sıra ondaydı. Düşündüğünden daha fazla ihtiyaç vardı. Kendisine beslenen bir güven ve yalnızca onun koruyabileceği yaşamlar vardı.

Kendini elftaşlarının derin mavi ışığına doğru bıraktı. Korkuyu yok etmeyi başarmıştı. İnsan kanı elf kanına yol verdi ve içinde taşların gücü yükselmeye başladı.

Geçmiş ve bugün birbirinden ayrıldı, saniyeler geçmişti.
Eretria!

Kıyıcı sessizce sıçrayarak Kanatesi'nin kırmızı parlaklığının altında gezgin kızına doğru ilerliyordu. Wil elftaşlarını kaldırdı ve onların ateşi ellerinden iblise doğru ilerledi, yarattığı mağaranın duvarına fırlattı.

Kıyıcı çarptığında hiç ses çıkmadı. Elbisesi duvara çarparken etrafa korkunç bir sessizlik hâkimdi. Bir saniye sonra tekrar ayağı kalkmıştı ve bu kez Vadiliye doğru geliyordu.

Wil bu kadar iri bir şeyin bu derece hızlı olabileceğini düşünemezdi. O daha herhangi bir harekette bulunamadan Kıyıcı önünde belirdi; pençelerini ona indirmeye çalışıyordu. Elftaşlarından tekrar mavi ateş çıkıp iblisi bez bir bebek gibi geriye fırlattı. Yine hiç ses yoktu. Wil bu kez içindeki, can damarmış gibi akan ateşi hissetti. Bu his Tirfing'de de içindeydi. Ona bir şeyler olmuştu, hepsi de tamamen hoş olmayan şeyler.

Ama bu konuda fazla düşünecek zaman yoktu. Kıyıcı'nın kül grisi şekli yarı karanlık ortamda, gölgelerin arasından tekrar sessizce hareket etti. Vadilinin öne doğru uzattığı ellerinden ateş çıkıyordu ama bu kez Kıyıcı çok hızlı davranmıştı. Saldırıdan bir hamleyle kurtulup tekrar yaklaşmıştı. Wil onu durdurmaya çalıştı ve yine başarısız oldu. Bir an için sendeledi. Bir yandan da çıldırmış gibi elf büyüsünü kullanmaya çalışıyordu ama dikkatini veremiyordu artık ve ateş dağılmaya başlamıştı. Kıyıcı bir sıçrayışla yanı başında bitivermişti. Son saniyede Wil ateşi tekrar bir kalkan gibi toparlamayı başardı. Bir sonraki an Kıyıcı üzerindeydi ve onu vahşice itiyordu. Birden yere düşüp kafasını odanın taş zeminine çarpı. Bir an için kendinden geçmek üzere olduğunu düşündü. Mavi alevlerin arasından mücadele eden Kıyıcı, pençeleriyle kendisine ulaşmaya çalışıyordu. Ama Vadili baygınlık hissi ve duyduğu

acıyla mücadele etmeyi başardı ve elftaşlarının büyüü canlılığını korudu. Kıyıcı hüsrana uğrayarak geri sıçradı ve sessizce uzaklaştı.

Wil, şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Kıyıcı'nın saldırısının şiddeti yüzünden vücudu ağrıyordu ve gözünün önünde benekler uçuşuyordu. Büyük çaba harcayarak doğrulmayı başardı. İşler umduğu gibi gitmiyordu. Elf büyüüne ulaştığı zaman en kötü şeylerin geride kalacağını ve Kıyıcı'nın buna dayanamayacağını, iblis ne kadar güçlü ve tehlikeli olursa olsun taşlarla boy ölçüşemeyeceğini düşünüyordu ama şimdi bundan pek emin değildi.

Sonra aklına Eretria geldi. Eretria neredeydi? İçindeki elf ateşi tutsak bir yaratık gibi bükülüp kıvrılıyordu. Geçmek bilmeyen, korkunç bir saniye için kontrolü tamamen yitirdiğini düşündü. O sırada Kıyıcı tekrar saldırdı. Gölgelelerin arasından sessiz ve yavaşça çıkarak Kanateşi'nin parlaklığına ve Vadiliye doğru sıçradı. Elf büyüü kendi kendine tekrar harekete geçti ve kör edici bir patlamayla her ikisinin de dar basamaktan aşağı düşmesine neden oldu. Buna hazırlıksız olan Vadili mağaranın duvarına doğru savruldu ve şiddetle kayaya çarptığında kaburgalarıyla dirseği bir odun parçasıymış gibi çatırdadı. Her yanında dayanılmaz bir acı hissetti ve kolu hızla uyuştı.

Vadili bir şekilde tekrar ayağa kalkmayı başardı. Ağrı ve bulantı hissiyle mücadele ederek Eretria'ya seslendi. Gezgın kız gölgelerin arasından çıktı ve Kıyıcı'nın ancak bir adım ötesine kadar yaklaşabildi. Canavar sessiz bir hareketle tekrar öne atıldı. Bu kez sersemlemiş Vadilinin karşılık vermesine imkân vermeyecek kadar hızlı davranmıştı. Eğer Avare olmasaydı işlerini bitirmişti. Hepsinin unutmuş olduğu iri köpek Hebel'in elinden kurtuldu ve iblise doğru atıldı. Canavar geriye sendeledi. Bir kürk ve diş karmaşası kül renkli elbiseyi yırtıyordu. Bir süre için her ikisi de mağaranın önünde, gölgelerin arasında kayboldu. Avare'nin hırlaması derinden geliyordu ve korkunçtu. Daha sonra Kıyıcı onu yukarı kaldırdı ve köpeği sanki

bir sineği fırlatır gibi fırlatıp attı. Avare havada uçtu, mağaranın duvarına çarpıp ve önce şaşkın bir şekilde inledi ardından sessizleşti.

Bu kısa birkaç saniye bile Wil'e kendisini toparlaması için ihtiyacı olan zamanı sağlamıştı. Kollarını hızla kaldırdı ve mavi alev ileri doğru hareket etti. Kıyıcı'yı yakalayıp yana savurdu. Ama yaratık yine kurtulup Kanateşi alevleriyle yarı aydınlık olan mağarada hızla görüş alanından çıktı.

Vadili gözleri odanın içini araştırarak bekledi. İblisten iz yoktu. Korku içinde tekrar nereden geleceğini anlamaya çalışarak gölgelere baktı. Onu bulamıyordu. Eretria yanında diz çökmüş, hıçkırıyordu. Hançer hâlâ elindeydi, yüzü kir ve terden yol yol olmuştu. Hebel Avare'ye doğru yaklaştı ve telaşla fısıldamaya başladı. Saniyeler geçti ve hâlâ bir şey görünmüyordu.

Sonra Wil yukarı baktı. Kıyıcı mağaranın tavanındaydı.

Wil, Kıyıcı'yı görür görmez yaratık üstüne atladı. Gri cüppesi uçuşuyordu. Korku içinde Eretria'yı yana itti ve elftaşlarını yukarı kaldırdı. İblis bir kedi gibi ağır ama sessiz bir şekilde yanı başlarında bitiverdi. Eretria çığlık attı ve korkuyla geriye sendeledi. Cüppenin siyah boşluğu yavaş yavaş büyümeye başladı. Wil Ohmsford boş gözlerle bakıyordu. Vadili hareket edemiyordu. Yüzü olmayan derin siyahlık onu ele geçirmişti.

Ardından Kıyıcı öne atıldı ve bir an için Wil o şey tarafından yutulduğunu hissetti. Eger elftaşları olmasaydı ölürdü. Allanon onlara arayan taşlar adını vermişti. Birden kafasının içinde bir uyarı yankılandı. Kıyıcı'nın yüzünü ara! Buyü, onun düşündüğünden de hızlı bir şekilde işlemeye başladı. Korkunç canavarı, korku ve acısını, hiçbir şeyi hissetmiyordu, sadece hayatta kalma isteği duyuyordu. Kendi çığlığını duydu ve mavi ateşin ellerinden çıkıp patladığını hissetti. Kıyıcı'nın yuzsüz cüppesinin içinden geçti ve yaratığın görünmez kafasını menegene gibi sıkı. Çaresizlik içinde sağa sola kıvrılan canavar kurtulmaya çalıştı. Wil Ohmsford'un elleri önünde kilitlenmişti

sanki. Elf büyüü parçalanmış bedeninden Kıyıcı'ya doğru akıyor, onu kaldırıp kaldırıp mağaranın duvarına fırlatıyordu. Kıyıcı orada asılı duruyordu. Mavi alev onu delip geçmişti ve yanarak öfke içinde kıvranıyordu. Bir saniye sonra alevler iblisin cüppesini sardı ve kör edici bir ateş çıkartan korkunç bir patlama oldu.

Yangın sona erdiği zaman Kıyıcı'dan arda kalan tek şey mağaranın zemininde yavaş yavaş yanmaya devam eden cüppesinin kalıntılarıydı.

BÖLÜM 48

Kanateşi bir anne şefkatiyle Amberle Elessedil'i yerinden kaldırdı. Her tarafından alevler yükseliyordu. Çevresi yükselen kırmızı alevlerle kaplıydı, yine de bu şaşkına dönen kıza zarar vermiyordu. Alevlerin yakmaması ne kadar garip, diye düşündü. Gerçi kayayı itip de alevler ona yaklaştığında bir şekilde bu alevlerin kendisini incitmeyeceğini hissetmişti. Alevler onu tüketmişti ama hiç acı hissetmiyordu. Isı, koku veya duman yoktu. Sadece tamdık, bildik ve sevecen bir şeyin sarılışıyla kırmızı renk vardı.

Birden kendini çok halsiz hissetti. Geçmiş birkaç günün acıları ve korkuları yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Gözleri alevleri izliyordu. Alevlerin içinde mağarayı ve oraya birlikte geldiği arkadaşlarını bulmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece alevler vardı. Bir an için oradan çıkıp gitmeyi, sisin ardına geçmeyi istedi ama içinde bir şey onu bu fıkırdan vazgeçirdi. Orada kalması gerektiğini hissetti. Buraya her ne yapmak için geldiyse onu yapmak için kalması gerekiyordu.

Buraya ne yapmak için gelmişti? Bu sözleri kendi kendine tekrar etti ve içini çekti. Çok uzun hır yolculuk olmuştu ve dehşet verici olaylar birbirini izlemişti. Ama şimdi her şey sona ermişti. Artık Kanateşi'ni bulmuştu. Birden bunun nasıl olduğunu merak etti. Orada, karanlık ve boş mağarada arkadaşları gibi umidini yitirmiş bir şekilde duruyordu. Kırılmaz camdan

vapılmış bir kapı olmadığı gibi onun arkasında bulunacak bir Kanateşi de olmadığına inanmaya başlamışlardı. Hepsi de tüm çabalarının boşa gittiğini düşünmüştü. O sırada aniden ateşin varlığını hissetmişti. Bunu nasıl tanımlayabileceğinden emin değildi ama daha iyi bir yol da yoktu. Hissettikleri, daha önce Çukurluk çevresinde, çalıların arasında Wil'in dönüşünü beklemek için saklandığı yerde hissettiklerine benziyordu. Kıyıcı'nın yaklaştığını duyuran duyguya benzer bir şeydi. Çok derinlerden gelen bir duyguydu. Bu duygu ona Kanateşi'nin orada, mağarada olduğunu ve onu aramaktan vazgeçmemesini, onu bulması gerektiğini söylüyordu. İçgüdülerini dinleyip ilerliyordu ama ona bunu yaptıranın ne olduğunun farkında değildi. Aşağıdaki mağara basamağında ateşi bulduğu zaman arkasındaki Wil'i uyarırken, ateşi serbest bırakmak için taşı yana çekerken bile ona yol gösterenin ne olduğunu anlayabilmiş değildi aslında.

Bu düşünceler onu rahatsız etti. Hâlâ anlayabilmiş değildi. Bir şey ona dokunmuştu. Bunun ne olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini kapattı ve ne olduğunu düşünmeye başladı.

Bir süre sonra yavaş yavaş bir şeyler netleşmeye başladı.

İlk önce bunun Kanateşi olduğunu düşündü çünkü kendisi ateşe doğru çekilmişti. Ama ateş sezgili ve duygulu bir şey değildi. Bu yaşlı, canlı ama düşünce yetisi olmayan, insanüstü bir güçtü. Ateş değildi. Ateş değilse taşımakta olduğum tohum olmalı, diye düşündü. Ellcrys tarafından kendisine verilen o küçük hayat parçası. Ellcrys sezgili ve duyguluydu, onun vermiş olduğu tohumların da sezgili ve duygulu olması normaldi. Tohum onu Kıyıcı ve ateşe karşı uyarılmış olabilirdi. Ama bu da yanlıştı. Ellcrys tohumu Kanateşi içine girmeden hayat taşıyamazdı ki. Şimdi hareketsiz bir biçimde yatıyordu. Ateşin onu uyandırmasına ihtiyacı vardı. Demek ki tohum da değildi.

Peki Kanateşi ve tohum değilse neydi bu?

Sonra ne olduğunu kavradı. Kendisiydi. İçindeki bir şey Kıyıcı hakkında onu uyarılmıştı. Yine içindeki bir şey Kanate-

şı hakkında uyarılmıştı. Uyarılar içinden geliyordu çünkü ona, kendisine aittiler. Anlamı olan tek cevap buydu. Gözleri hayretle açıldı ve sonra tekrar kapandı. Neden bu uyarılar içinden geliyordu? Anılar gözünün önüne geldi. Ellcrys'in kendisi üzerindeki tuhaf etkisi. Kendisini ağacın bir uzantısı gibi hissetmesi. Bunu da ona ağaç mı yapmıştı? Sandığından daha fazla mı etkilenmişti?

Ellcrys'in, benliğini çaldığını düşündüğü zamanlardaki gibi içini bir korku kapladı bir anlığına. Büyük çaba sarf ederek korkusunu bastırdı. Artık korkmak için bir sebep yoktu. Her şey geride kalmıştı. Kanateşi arayışı sona ermişti. Verdiği sözü tutmuştu. Şimdi geriye kalan tek şey Ellcrys'i hayata döndürmekti.

Elleri, tünığının içinde aşağı kaydı ve yaşam kaynağı olan tohumu aradı. Uykusunun sonra erdiğini anlamış gibi onun sıcak ve canlı olduğunu hissetti. Korkuları aniden ve yoğun biçimde geri geldiğinde elini çekecek gibi oldu. Bir an tereddüt etti ve içindeki gücün erimekte olduğunu düşündü. Bu törenle ilgili olarak düşündüğünden daha fazlası mı vardı? Wil neredeydi? Bu olaylar sona erene kadar yanında olacağına söz vermişti. Neredeydi o? Vadiliye ihtiyacı vardı.

Onun gelmesi gerekiyordu.

Ama Wil Ohmsford gelemezdi. Ateşin duvarının arkasındaydı. Onun kendisine ulaşamayacağını biliyordu. Bunu kendi başına halletmesi gerekiyordu. Kendisine verilen ve kabul ettiği bir sorumluluktan bu. Derin bir nefes aldı. Bir an sonra Ellcrys'in tohumunu Kanateşi'ne yerleştirecekti ve böylece görevi sona erecekti. Onca yolu bunu halletmek için gelmişti. Şimdi bunu yapması gerekiyordu. Ama yine de korkuyordu. Bu korku bir hastalık gibi içini sarmıştı ve ne olduğunu anlamadığı bu duygudan nefret ediyordu. Neden bu kadar korkuyordu?

Tohum elinde yavaşça titremeye başladı.

Aşağı doğru baktı. Bu tohum bile, ağacın bu kadar küçük bir parçası bile onu korkutuyordu. Birden anılar zihnine do-

luştı. İlk başlarda o ve Ellerys birbirlerine yakındılar. Arada hiç korku yoktu, sadece sevgi vardı. Sadece mutluluk ve paylaşım vardı. Bunu değiştiren şey ne olmuştu? Neden kendini ağaçta kaybettiğini hissetmeye başlamıştı? O his ne denli korkutucuydu! Şimdi bile onu korkutuyordu. Ellerys'in ona bunu yapmaya ne hakkı vardı? Ellerys'in onu bu şekilde kullanmaya ne hakkı vardı? Ne hakkı...

Birden her yanını utanç kapladı. Bu tür sorular hiçbir işe yaramazdı. Ellerys ölüyordu ve yardıma ihtiyacı vardı, suçlanmaya değil. Elf insanların yardımı ihtiyacı vardı. Elf kızı gözlerini açtı ve Kanateşi'nin kırmızı parıltısına doğru gözlerini kırptı. Öfkesini irdelemek ve korkuyla yüzleşmek için zamanı yoktu. Yapmak için geldiği şeyi yapmaya, elinde tuttuğu tohumları ateşin içine atmaya zamanı vardı sadece.

Ve başladı. Ateş! Neden tohum şimdiye dek ateşten etkilenmemişti? Alevler tuniğinin içindeki tohuma ulaşamıyor muydu? Peki tohumu dışarı çıkarsa herhangi bir fark olur muydu?

Sorular, sorular. Gereksiz sorular. Tohumu tekrar tuniğinin cebine bıraktı ve korkular geri geldi. Gözleri yaşlarla doldu. Ah, keşke bu işi yapacak bir başkası, daha iyi birisi olsaydı. O Seçilmiş değildi! O uygun değildi! Değildi!

Ağlayarak tohumu cebinden çıkardı, ateşin kırmızı alevlerine doğru uzattı. Tohum elinde alev aldı. Ateşin dokunuşuyla canlanıyordu. Elf kızının içinde yine bazı duygular kabarmaya başladı. Daha önce onu Kıyıcı'nın gelişi hakkında uyarın, Kanateşi'ne gitmesi için uyarın duygular. Kafası karmakarışık düşüncelerle doluydu. O denli yoğun duygularla doluydu ki bitap vaziyette dizlerinin üzerine düştü.

Tohumu yavaşça göğsüne yaklaştırdı ve içinde kıpırdanan hayatı hissetti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı.

Oydu. Oydu.

Evet, sonunda anlamıştı. Tohumları kendine yakın tuttu ve Kanateşi'nin içine çekti.

BÖLÜM 49

Mağara duvarının dibine çömelen Wil Ohmsford ve Eretria, ateşin kızılığının karanlıkta parlamasını seyrediyorlardı. Birdenbire olup bitti. Alevler son bir kez püskürdü ve Kanateşi yok oldu. Odaanın karanlığını aydınlatmak için geriye sadece içeriye taşıdıkları kırık lambalar kalmıştı. Yumuşak beyaz parıltıları hafif ve soluktu.

Vadili ve gezgin kız, aniden gelen gecenin içinde gözlerini kısıp gölgelerin içine görmeden baktılar. Görüşleri giderek keskinleşti ve Kanateşi'nin yandığı basamağın üstünde bir hareketlenme olduğunu gördüler. Wil elftaşlarını tuttuğu elini çıkardı dikkatle ve elf büyüğü parlak, mavi bir ateş içinde yükseldi.

"Wil..."

Bu Amberle'ydi! Karanlığın içinden kayıp bir çocuk gibi ortaya çıkmıştı. Sesi ince, umutsuz bir fısıltıyı andırıyordu. Vücudunu saran acıyı boş veren Vadili kıza yöneldi, Eretria onun bir adım gerisinden geliyordu. Basamaktan aşağı kayarken ona ulaşılar, kollarına alarak onu tuttular.

"Wil," diye inledi kız hafifçe, hıçkırarak.

Başını kaldırdığında, uzun kestane rengi saçları yüzünden döküldü. Gözleri Kanateşi'yle alev alev yanıyordu.

"Gölgeler!" Eretria soluk soluğa, elf kızının yanından uzaklaştı.

Wil Amberle'yi kollarına aldı. Yaralı kolu ağrımaya rağmen onu kucakladı. Tüy gibi hafifti, sanki kemikleri un ufak olmuş ve geriye sadece derisi kalmıştı. Kız kafasını onun omzuna gömmüş, hâlâ ağlıyordu.

"Ah Wil... O kadar yanılmışım ki... O kadar yanılmışım ki... O değildi. Bendim. Hep bendim."

Bunları bir solukta söylemişti, sanki bunları yeterince hızlı telaffuz edemiyordu. Vadili onun solgun yanağını okşadı.

"Tamam Amberle," diye fısıldadı. "Her şey geride kaldı."

Kız yine gözlerini dikip ona baktı, kan çanağına dönmüş gözleri sabit ve korkunç görünüyordu.

"Anlamadım. Ellcrys biliyordu. Biliyordu ve denedi... Ve bana söylemeye çalıştı. Görmemi sağlamak istedi fakat ben anlamadım. Korkuyordum."

"Konuşma." Vadili onu sıkıca kucakladı. Birdenbire içini sebepsiz bir korku bürüdü. Bu karanlıktan kurtulmalıydılar. Yeniden ışığa çıkmalıydılar. Hızla Eretria'ya döndü. "Lambaları."

Gezgin kızı söylenene uydu. Dumansız ışığı aldı ve hızla ona döndü. "Onları aldım, Şifacı."

"Öyleyse buradan hemen uzaklaşalım..." diye söylenirken kendini tuttu. Ellcrys. Tohum. Elf kızı acaba... "Amberle," diye hafifçe fısıldadı. "Tohum ateşe tutuldu mu? Amberle?"

"Evet..." Öylesine yavaş konuşmuştu ki Wil onun sözlerini ancak anlayabilmişti.

Bu ona neye mal olmuştu? Bunu ölesiye merak etti. Ateşin içinde ona ne olmuştu? Fakat hayır, bunun için zaman yoktu. Acele etmeliydiler. Bu yer altı mezarlarından, Kule Boyu'nun tepelerine geri tırmanmalı ve sonra Arborlon'a geri dönmeliydiler. Orada Amberle yeniden sağlığına kavuşabilirdi. Orada çok iyi olacaktı.

"Hebel!" diye seslendi.

"Buradayım, elfçik." Yaşlı adamın sesi tiz ve sertti. Gölge-lerin içinden açığa çıktı, Avare'yi kucağında taşıyordu. "Bacağı

kırık. Belki dahası da var.” Hebel’in gözlerinde yaş vardı. “Onu bırakamam.”

“Şifacı!” Eretria’nın karanlık yüzü birdenbire yakınında be-lirdi. “Köpek olmadan yolu nasıl bulacağız?”

Wil kıza varlığını unutmuşçasına bakıyordu ve kız utançla kızardı, elf kızına gösterdiği tepkiden dolayı Wil’in kızgın ol-duğunu düşünüyordu.

Nihayet, “Elftaşları,” diye geveledi ve onları kullanıp kul-lanamayacağını düşünmek için duraksamadı bile. “Elftaşları bize yolu gösterecek.”

Amberle’yi kucagında hafifçe kımıldattı, yaralanan vücudu sızladığından yüzünü buruşturmuştu.

Eretria onun kolunu kavradı. “Hem elf kızını taşıyıp hem de taşları kullanamazsın. Kızı bana ver.”

Başını sallayarak reddetti. “Üstesinden gelebilirim,” diye ısı-rar etti. Amberle’nin kendisine yakın durmasını istiyordu.

“Bu kadar inatçı olma,” diye yumuşak bir sesle yalvardı gezgin kıızı. Çenesini büktü ve güçlükle konuşabildi. “Ona karşı neler hissettiğini biliyorum Şifacı. Fakat bu yük senin taşıyabileceğinden fazla. Lütfen yardım etmeme izin ver. Onu taşımam için bana ver.” Gözleri bir an, yarı karanlıkta buluştu ve Wil yanaklarından süzülen yaşları gördü. Bu kabulleniş onu yaralamıştı. Yavaşça onayladı.

“Haklısın. Bunu tek başıma yapamam.”

Amberle’yi gezgin kızma verdi. Kız onu bir bebekmiş gibi kucagina almıştı. Amberle’nin başı Eretria’nın omzuna doğru kaydı, uyumuştı.

“Yanımdan uzaklaşma,” diye uyardı Wil, dumansız lamba-lardan birini almış ve diğer tarafa yönelmişti.

Çağlayan boyunca geri yürüdüler ve bunu çevreleyen ma-garadan geçerek taş zemin üzerinde dikkatle yol aldılar. Wil Ohmsford’un vücudu kana ve tere bulanmıştı, ağırları gide-rek artıyordu. Labirente götüren geçide vardıklarında Vadili güçlükle yürüyebiliyordu. Fakat dinlenmeye zaman yoktu.

Hemen Perk'e ulaşmalıydılar, çünkü bu onun son günüydü. Güvenli Kale'den çıkıp Çukurluk'un yüzeyine, Kule Boyu'nun tepelerine güneş batmadan geri dönmeliydiler, aksi takdirde küçük Kanatlı Binici gitmiş olacaktı. Bu onlar için son demektir. Kendilerini Arborlon'a götürecek Perk ve Genewen olmaksızın, Yaban Topraklar'dan asla kurtulamazlardı.

Girişten önce duraklamak için sendelerken, Wil belinde taşıdığı kesenin bölümlerini yokladı. Bunların içinde iyileşmesine yardım eden otlar ve kökler vardı. Bir an arandıktan sonra, koyu mor bir kökü önünde tuttu. On beş santim genişliğindeydi ve sıkıca sarılmıştı. Kökü tereddütle aldı. Bunu yediği takdirde suyu acısını dindirecekti. Yukarıdaki dağın tepelerine ulaşınca dek yoluna devam edebilecekti. Fakat kökün yan etkileri vardı, uykusunu getirecek ve sonuçta bilincini yitirmesine sebep olacaktı. Daha kötüsü giderek tutarlılığını yitirmesine yol açacaktı. Eğer kök, bu etkileri yer altı mezarından çıkışı yolunu bulmalarından önce göstermeye başlarsa...

Eretria hiç konuşmadan ona bakıyordu. Vadili kıza ve kucağında taşıdığı kırılğan bedene baktı. Sonra kökü ısırarak çiğnemeye başladı. Bu, denemek zorunda olduğu bir şanstı.

Karanlıkta düşe kalka ilerlemeye başladılar. Labirent önlerinde açılmaya başladığında Vadili, elftaşlarını tutan elini kaldırdı ve içindeki büyüü çağırdı. Bu kez yanıt hemen geldi. Ani bir sıcak dalgası gibi onu sarmış, bacaklarının arasından dolanıyor ve karanlığa taşıyordu. Bir deniz feneri gibi, mağaraların içinde önlerinde uzanıyor ve onlara yol gösteriyordu. Karanlık geçitte, gölgeler içinde onu izlediler. Güçlkle ilerliyorlardı. İki büküm Vadili, mavi ateşin kendilerine yol göstermesine razı olmuştu. Gezgin kıızı hemen onun yanındaydı, uyuyan elf kızını nazikçe taşıyordu ve yaşlı adam dev köpeği kucaklamıştı. Dakikalar yavaş yavaş ilerliyordu.

Kıyıcı'yla çarpışırken aldığı yaralar artık uyuşmuştu ve Wil Ohmsford havayla doldurulmuş bir şey gibi karanlığın içine çekildiğini hissetti. Kök suyu etkisini giderek göstermeye baş-

lamıştı. Vücudu ıslak kilden ibaretmiş gibi hissedene dek tüm gücünü emdi ve artık tek anımsayabildiği yola devam etmesi gerektiği idi. Bu arada, elf büyü su kanını karıştırmıştı ve yine eskisi gibi açıklanamaz biçimde değiştiğini hissetti. Artık eskisi gibi değildi, biliyordu. Hiçbir zaman aynı olmayacaktı. Büyü içinde yandığında, vücudu ve bilincinde görünmez, sürekli bir iz bırakmıştı. Bunu engelleyememişti ve bunun olmasına izin verirken hayatını nasıl etkileyeceğini merak ediyordu.

Kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Hiçbir şeyin önemi yoktu, Amberle'nin emniyetinde olduğunu görmek yeterliydi.

Bu küçük kabile, parlak mavi ateşin ışında ilerliyordu ve tüneller, koridorlar, merdivenler, arkalarındaki karanlığın içinde kayboluyordu.

Nihayet, Güvenli Kale'nin ağzından açık havaya ve vadiye çıktıklarında bitap düşmüşlerdi. Gezgini kız yol boyunca Amberle'yi kucagında taşımış, gücünü tüketmişti. Vadili bilincini neredeyse yitirmişti. Ağrı kesici kök yüzünden uyuşmuştu. Koyu bir sisin içinde yönünü kaybetmiş gibi bilinci gidip geliyordu. Hebel bile tükenmişti. Birlikte, Kule Boyu'nun tepeleri üstünde açılan uçurumda duruyor, zayıflamakta olan gün ışığı ve uzayan gölgelerin karışımına gözlerini kırıştırarak bakıyorlardı. Gözleri, Çukurluk'un batısından, güneşin adeta muhteşem, altın renkli bir yangın yaratarak yavaş yavaş ormanda kaybolduğu yere dek bütün o geniş alan boyunca çizdiği kavisi izliyordu.

Wil umutlarının tükendiğini hissetti.

"Güneş... Eretria!"

Yanına geldi ve birlikte Amberle'yi yere yatırdılar, işlerini bitirdiklerinde yorgunluktan dizleri üstüne çıkmışlardı. Elf kız sakın bir halde uyuyordu, hafif nefes alış veriş yeri altı mağaralarından başlayan uzun yolculukları boyunca gösterdiği yegâne hayat belirtisiydi. Şimdi hafifçe kımlanıyor, uyuncakmış izlenimi veriyordu. Oysa gözleri kapalıydı.

"Eretria... Gel," diye kıza seslendi Wil, eliyle ceketini yok-luvordu. Gözleri kapanmıştı ve sözcükleri ağzında geveliyor-du. Dili ağırlaşmıştı ve ağzında bir fazlalıklmış gibi hissediyor-du. Yere düşmemek için çabalarken ufak, gümüş düdüğünü kaptı ve kıza verdi. "Tamam... Kullan bunu... Çabuk."

"Şifacı, ben ne yapı..." diye söze başladı ama Wil elini öf-keyle yakalayiverdi.

"Kullan," dedi nefes nefese ve gücünü yitirerek geriye düş-tü. Artık çok geç olduğunu düşünüyordu. Çok geçti. Gün sona ermişti. Perk gitmişti.

Hızla bilincini yitiriyordu. Birkaç dakika sonra uyuyakala-caktı. Elinde hâlâ elftaşlarını tutuyor ve kenarlarının avucuna battığını hissediyordu. Birkaç dakika daha. Peki ya sonra on-ları ne koruyacaktı?

Eretria'nın doğrulduğunu ve düdüğü dudaklarına götürdü-günü gördü. Derken karanlık gözleriyle sorgulayarak kendisi-ne döndü.

"Ses çıkmıyor!"

Başını salladı. "Üfle... Bir daha."

Kız söyleneni yaptı ve ikinci bir kez döndü.

"İzle..." Wil gökyüzünü işaret etti.

Eretria başını çevirdi. Hebel Avare'yi otların üstüne yatır-mıştı ve iri köpek elini yalıyordu. Wil derin bir nefes aldı ve Amberle'ye baktı. Öylesine solgundu ki sanki hayat ondan çe-kilmişti. Bir çaresizlik dalgası benliğini sardı. Ona yardım et-mek için bir şeyler yapmalıydı. Onu böyle bırakamazdı. Perk'e çok acil ihtiyaçları vardı! Sadece biraz daha hızlı olabilselerdi, kaçarlarken biraz daha hızla hareket etmiş olsalardı! Yaraları onu engellemiş olmasaydı! Artık gün bitmişti!

Çevrelerini gölgeler sarmıştı ve dağın tepesi, akşam karan-lığının gri ışığıyla örtünmüştü. Güneş batıya kaymıştı, batar-ken uzaktaki ağaç sıralarına karşı altın bir taç gibi parlıyordu.

Perk gitme, diye ağıladı sessizce. Bize yardım et.

"Wil."

Başını ani bir hareketle döndürdü. Amberle, kan çanağı gözlerle kendisine bakıyordu. Elleri kenetlendi.

"Tamam Amberle..." Boğazı kurumuş olmasına rağmen konuşabilişti. "Artık... kurtulduk."

"Wil, beni dinle," diye fısıldadı. Şimdi sözcükleri net bir biçimde telaffuz ediyordu, belli belirsiz ya da aceleyle değil. Sadece güçsüzdü. Wil yanıt vermeye çalıştı fakat kız parmaklarıyla dudaklarını örttü ve başını yavaşça eğdi. "Hayır, dinle beni. Konuşma. Sadece dinle."

Başıyla onayladı. Kız ona yaklaşıırken Wil eğildi.

"Onun hakkında yanılmışım Wil, Ellcrys hakkında. Beni kullanmaya çalışmıyordu; ortada oynan bir oyun yoktu. Korku ki kasıtlı değildi, ne yapmaya çalıştığını anlayamamamdan kaynaklanıyordu. Wil, neden orada olduğumu, neden bu denli özel olduğumu görmemi sağlamaya, bunu bana bildirmeye çalışıyordu. Görüyorsun, tohumu taşıyacak Seçilmiş'in ben olacağımı biliyordu. Zamanı dolmuştu ve gördü ki..."

Sonra durakladı. İçini saran duygular karşısında dudaklarını ısırdı. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

"Amberle..." Konuşmaya çalıştı fakat kız başını salladı.

"Dinle beni. Orada bir seçim yaptım. Bu benim seçimim ve bunun sorumluluğunu alacak olan da sadece benim. Anlıyorsun? Başka biri değil. Bunu yaptım çünkü yapmam gerekiyordu. Bunu birçok nedenden dolayı yaptım, nedenler ki..." Duraksadı, kafası titriyordu. "Seçilmişler için, Wil. Crispin, Dilph ve diğer elf avcılar için. Drey Ormanı'ndaki askerler için. Zavallı, küçük Wisp için. Onların hepsi de öldü ve bunun boşa çıkmasına izin veremem. Görüyorsun, sen ve ben... Unutmamız lazım ki..."

Sözlerini bitiremedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Wil sana ihtiyacım var, sana çok ihtiyacım var..."

Wil korkuya kapıldı. Onu kaybediyordu. Ruhunun derinliklerinde bunu hissedebiliyordu. Üzerine çöken uyuşukluktan kurtulmaya çalıştı.

Eretria onlara sesleniyordu, sesi heyecanla tizleşmişti. Döndüler ve bakışları, kızın gökyüzüne doğru kaldırdığı kolunun işaret ettiği yere yöneldi. Uzakta, batıda, solgunlaşan gün batımının içinden büyük bir kuş uçuşuna doğru süzülüyordu.

“Perk!” Wil hafifçe bağırdı. “Perk!”

Amberle'nin kolu kendisine doğru uzandı ve onu sımsıkı tuttu.

Wil'i taşıyorlardı. Yarı uykunun sisleri içinden kendisiyle konuşan Perk'in sesini duydu.

“Yanan kuledeki duman sayesinde Wil. Genewen ve ben bütün gün dolandık. Burada, aşağılarda olduğunuzu biliyordum. Bunu biliyordum. Gün neredeyse sonra erip Filo Barınağı'na dönme zamanı geldiğinde bile ayrılamadım. Hanımefendinin bana ihtiyacı olacağını biliyordum. Wil, o çok solgun görünüyor.”

Vadili Genewen'in sırtına kaldırıldığını hissetti. Eretria'nın ince, kahverengi kolları koşum takımı kayışlarını sıkıca etrafına bağlıyordu.

“Amberle,” diye fısıldadı Wil.

Gezgin kızı, “O burada Şifacı,” diye seslendi. “Şimdi hepimiz emniyetteyiz.”

Wil ona doğru eğildi ve gecenin karanlığı artarken ağır ağır bilincini kaybetmeye başladı yine.

Nazik bir ses, “Elfçik,” diye seslendi. Gözlerini açınca kendine bakan Hebel'in yüzünü gördü. “Hoşçakal elfçik. Artık seninle daha ileriye gelmeyeceğim. Bu vahşi yerler benim evim. Elimden geldiğince aramada yer aldım. Ve Avare, o da iyi olacak. Gezgin kızı bacağının kırığını sarmama yardım etti. O dayanıklı bir köpek.”

Yaşlı adam eğildi. “Sen ve şu elf kızı... Size iyi şanslar.”

Wil zorlukla yutkundu. “Biz... Sana borçluyuz, Hebel.”

“Bana mı?” diyerek güldü yaşlı adam kibarca. “Bana değil, elfçik. Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Artık size iyi şanslar.”

Uzaklaşp gitti. Sonra ince yapısıyla önünde eğilmiş duran Amberle göründü. Perk koşum takımı kayışlarını hızla kontrol ederek geri döndü. Bir saniye sonra oğlanın garip çağrısı duyuldu; birden yalpalayan Genewen, koca kanatları Çukurluk'un kara çanağından dışarı uzanarak ağır ağır göğe yükseldi. Dev Rok yukarı doğru süzüldü, Yaban Topraklar'daki ormanlar aşağıda ufaldı. Uzaklarda Mahmuz Kayası gözüktü.

Wil Ohmsford'un kolları Amberle'ye sımsıkı dolandı. Bir dakika sonra uykuya dalmıştı.

BÖLÜM 50

Gece Arborlon'un üzerine çöktü. Yaşam Bahçeleri'nin yalnızlığı içinde Allanon akşam soğugundan korunmak için siyah cüppesine sıkıca sarılmış halde Ellcrys'in durduğu küçük tepeye yürüdü. Ağacın güvenip ona teslim ettiği gümüş asa kucagındaydı. Allanon onunla olmak, onu elinden geldiğince rahata kavuşturmak ve ona dostluğunu sunmak üzere geri dönmüştü. Bunlar son saatlerdi. Ona uzun yıllar önce yüklenen sorumluluk kaldırılmak üzereydi.

Bir an durup ağaca uzun uzun baktı. Biri gelseydi, bu durum merak uyandırırdı, diye düşündü. Ay ışığının aydınlatığı yaz göğsüne karşı şekillenen kara silüetleriyle Druid ve Ellcrys... Adam kurumuş kısır ağacın önünde düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi tek kelime etmeden dikiliyor... Karanlık yüzü, arkasında ne tür duygular olduğunu göstermeyen, kayıtsız bir maske gibi... Ancak kimse gelmeyecekti. İkisinin bu geceyi yalnız geçirmeleri ve ağacın ölümüne kendisi dışında kimsenin tanık olmaması gerektiğine karar vermişti.

Zihninde ağacın ismi fısıldanınca öne doğru bir adım attı. Ağacın dalları korku ve telaşla ona uzanırken Druid'in düşünceleri onu yatıştırmaya yoğunlaştı hızla. Üzülme, diyerek teselli etti onu zihninde. Arborlon'u korumak için yapılan savaşın doruğa ulaştığı, elflerin iblislerin ilerlemesini durdurmak için cesaretle kavga verdiği bu akşam, beklenmedik ve umut

veren bir şey gerçekleşti, diye devam etti Druid ve devam etti. Uzakta, guneyle, Seçilmiş'in gitmiş olduğu vahşi ormanların karanlığında, Amberle'nin koruyucusu elftaşlarının büyüsünü çağırdı. Büyü kullanıldığı an fark ettim. Sonra ona ulaştım ve kendi düşüncelerimle onun düşüncelerine dokundum. Hızla, sadece bir an için, çünkü Dagda Mor yaptığım şeyi hissedebildi. Yine de bu bir saniye yeterli oldu. Sevgili hanım, Kanateşi bulundu! Yeniden doğuş hâlâ gerçekleşebilir.

Beklentiyle durdu, düşünceleri hızla ondan uzaklaştı. Ancak ağaçtan cevap gelmedi. Zayıflama neredeyse hissizlik noktasındaydı. Ellcry's ya duymamış ya da anlamamıştı. O zaman sadece varlığının farkında olduğunu anladı, sadece son anlarında yalnız olmadığım bilecek kadar bilinçliydi. şu an ona söyleyebileceği hiçbir şeyin anlamı yoktu. Yaşamak ve yaşarak elf halkını korumak, kendisine duyulan güvene layık olmak için srdrdğu umutsuz kavgadan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

içini hüzün kapladı. Ona gelmekte çok geç kalmıştı.

Bundan sonra yanında kalmak dışında yapabileceği başka bir şey olmadığından sessizleşti. Zaman, ızdırıp verecek derecede yavaş biçimde akıp geçti. Ara sıra ağacın düşünceleri tesadüfen ona ulaşıyor, zihninde serpilmiş renk kırıntıları gibi süzülüyor, kimileri olmuşların tarihinde kayboluyor kimileri halen olabileceklerin arzu ve hayallerine gizleniyor, ölüyor oluşuyla tümü umutsuzca karışıyor ve parçalanıyordu. Ondan uzaklaşırken düşünceleri sabırla yakaladı ve kendisinin orada olduğunu, onu duyduğunu ve dinlediğini bilmesini sağladı. Onunla, kendisi için geri sayan ölüm üzerine düşüncelerini sabırla paylaştı. Kendi ölümlülüğü üzerine onca konuştuklarından ii acıyla ürperdi. Herkes onun geçtiği yoldan geçmeli-dir, diye fıslıdıyorlardı. Bir Druid bile.

Bu, kendi lmmn kaçınılmazlığı üzerinde bir an için düşünmesine yol açtı. Ömrünü uzatmak, normal insanların yaşamlarından çok daha uzun kılmak için uyuduğu halde, yine de bir gün kendisi de ölecekti. Ağaç gibi kendisi de tu-

runun son örneğiydi. Ölümünden sonra kendisini izleyecek Druid yoktu. Göçüp gittiğinde Paranor'daki ilk konseyden bu vana tuttuğu sırları kim koruyacaktı? Kim ustası olduğu büyü-yü kullanacaktı? Irkların koruyucusu kim olacaktı?

Karanlık yüzü asıldı. Aniden, bu koruyucuyu bulmak için halâ zaman olup olmadığını merak etti.

Gece sessiz adımlarla geçerken şafağın soluk yüzü doğu-nun karanlığını yarararak ortaya çıktı. Büyük Batıkarası orman-larında yaşam canlanmaya başladı. Allanon, Ellcrys'in tema-sında bazı şeylerin değiştiğini hissetti. Onu kaybediyordu. Ağaca uzun uzun baktı. Elleri, ondan akıp giden yaşamı tu-tabilirmiş gibi gümüş asayı sıkı sıkı tutuyordu. Sabah güneşi parladı. Parlamasıyla, görüntüler daha seyrek gelmeye başladı. Druid'in içini kaplayan ağrı azaldı ve yerini kaygılı bir dalgın-lık aldı. Dalgınlık, aralarındaki mesafeyi arttırdı yavaş yavaş. Doguda, güneş ışığından bir taç ufkun kenarlarını çizmekteydi ve gece yıldızları solup gözden kaybolmuşlardı.

Bundan sonra görüntüler tamamen kesildi. Allanon katılaştı. Gümüş asa ellerinde soğudu. Bitmişti.

Asayı yavaşça ağacın dibine bıraktı. Sonra dönerek bahçe-lerden çıktı ve arkasına bakmadı.

Ander Elessedil babasının yatağının başında sessizce duruyor ve yaşlı adama bakıyordu. Kralın yıpranmış, hırpalanmış za-yıf bedeni bandajlarla battaniyelere sarılı olarak yatmakta ve hayat belirtisi olarak sadece göğsünün hafifçe iniş çıkışı görül-mekteydi. Şimdi uyuyordu, ölümle hayat arasındaki gri bölge-de sallanıp duran huzursuz, rahatsız bir uyku.

Elf prensi, sert bir rüzgârda dağılan yapraklar gibi içinden birçok duygunun hızla geçtiğini hissetti. Onu uyandıran, kork-muş ve şüphe içindeki Gael'di. Genç yaver huzursuz, uykusuz ve yaklaşan güne hazırlık olarak bir şeyler yapmayı düşünerek malikâneye geri gelmişti. Ancak kapıların kapanmış olduğu-nu, nöbetçilerin gittiğini söyledi Ander'e. Kral korumasız mı uyumuştı? Yapılacak bir şey var mıydı? Ander hemen küçük

cvinden fırlayarak gelmiş, kapıdaki nöbetçiyi çağırmıştı. Yaşlı kralın haykırışlarını duyunca telaşla ön kapıyı kırmışlardı. Babası ve Manx kılığındaki iblis arasında geçen ölümcül kavganın finaline tanıklık etmişlerdi. Babası kan kaybetmiş ve kırıklar içinde olduğundan kendisini yatak odasına taşırlarken kısa bir süre için bilinci yerine gelmiş ve yaşanan kavgayı, uğradığı ihaneti fısıldamıştı dehşetle. Bilincini kaybederek uyumuştı.

Babası nasıl hayatta kalabilmişti? Bu gücü nerden bulmuştu? Ander başını salladı. Sadece kralı bulan birkaç kişi goze aldığı şeyi takdir edebilecekti. Diğerleri, bakanlar ve komutanlar, muhafızlar ve hizmetliler sonra gelmişlerdi. Yaşlı kralın kan gölüne dönmüş girişte yıpranmış ve hırpalanmış olarak yattığını görmemişlerdi. Ona yapılanı görmemişlerdi.

Tabii bir de söylentiler vardı. Kral öldü, diyorlardı alttan alta. Şehir kaybedilmişti. Ander'in çenesi kasıldı. Onları yeterince çabuk susturmuştu. Eventine Elessedil'i öldürmek için bir iblisten fazlası gerekliydi!

Aniden babasının yanına diz çöktü ve bitkin eline dokundu. Ağlayacak gözyaşı kalmış olsaydı ağlayabilirdi. Yaşlı krala kader ne kadar acımasız davranmıştı. İlk oğlu ve en yakın arkadaşları ölmüştü. Sevgili torunu kayıptı. Ülkesi yenemediği bir düşman tarafından çiğnenmişti. Kendisi de güvendiği hayvanının ihanetine uğramıştı. Her şey kendisinden koparılmıştı. Bu çektiklerinden sonra onu hayatta tutan neydi? Ölüm elbette ki hoş bir rahatlama olarak gelecekti.

Elini nazıkçe kavradı. Eventine Elessedil, ellerin kralı... Böyle bir kral bir daha gelmeyecekti. O sondu. Peki yıkılmış bir toprak ve sürülmüş bir halktan başka onu hatırlatacak ne kalacaktı? Ander kendisi için acı çekmiyordu. Tüm hayatını yurdu ve halkı için çalışarak geçiren babası için acı çekiyordu. Belki de Ander Elessedil'e borçlu olunan hiçbir şey yoktu. Ama yaşlı adam kendini, yakılıp yıkılacak toprağına ve yok edilecek halkına o denli adamıştı ki. Ona da mı borçlu olunan bir şey yoktu? Batıkarası'nı ve elleri vazgeçmek üzere olduğu hava-

tından daha fazla seviyordu ve şimdi hepsinin elinden alındığını görmek zorundaydı. Bu hiç adil değildi!

Ander düşünmeksizin eğildi ve babasını yanğından öptü. Sonra doğrularak arkasına döndü. Perdeli pencerelerden gökyüzünün yeni bir günle parladığını görebiliyordu. Allanon'u bulmak zorunda olduğunu düşündü aniden. Druid henüz bilmiyordu. Sonra, elinden gelse babasının duracağı yerde halkıyla birlikte durmak üzere Carolan'a dönmeliydi. Ne kadar acı olursa olsun. Ne kadar pişmanlık verirse versin. Şu anda ihtiyaç duyulan şey babasının son savaşında gösterdiği gibi biraz cesaret ve güçtü. Güç ve cesaret elflerin dayanmasını sağlayacaktı. Bugün ne olursa olsun babasının oğlu olmalıydı.

Bir yandan yürüyüp bir yandan zırhını bağlarken Ander Elessedil karanlık odadan hızla çıktı.

Malikânenin girişinde birden durakladı ve doğuda parlayan gökyüzüne baktı. Gözlerini kara çemberler gölgeledi, yüzü yorgun ve asıktı. Şafak havası üşüttü ve ağır pelerinini çekti. Arkasında malikânenin pencereleri ışıkla parlıyordu ve korkutucu yüzleriyle elf avcılarını, koridorları av köpekleri gibi kolaçan ediyorlardı.

Kendi kendine “Ne faydası var ki artık...” diye mırıldandı.

Çakıl yoldan aşağı tek başına yürüyerek ön kapılara geldi. Zihni uykusuzlukla gölgelenmişti. Gael kendisine gelmeden önce ne kadar uyuklamıştı? Bir saat? İki saat? Artık hatırlamıyordu. Hatırlamaya çalıştığında aklına babasının perişan durumdaki kanlı yüzü, içine işleyen, kendisine sabitlenmiş mavi gözleri geliyordu.

İhanete uğradım, diye haykırıyordu bu gözler. İhanete uğradım!

Dökme demir kapılardan geçerek sokağına çıktı, savaş atlarının bağlandığı gölgelerden çıkan dev figürü fark etmedi.

“Prens Ander?”

İsminin söylenmesiyle irkilip durdu ve döndü. Karanlık

figür, örme zırhından parlayan ışıkla yavaşça yaklaştı. Bu Serbest Ordu Kumandanı Stee Jans'tı.

"Kumandan." Prens yorgun bir şekilde başını salladı.

İri adam da karşılık olarak başını salladı, yara izleriyle dolu yüzü duygusuzdu. "Kötü bir gece olduğunu haber aldım."

"O zaman olanları duydun?"

Stee Jans malikâneye baktı. "Bir iblis kralın evine giden bir yol buldu. Muhafızı öldürdü ve kral yarattığı öldürürken kendisi de yere yıkıldı. Bu tip haberleri gizli tutmak çok zordur, lordum."

"Yok, denemedik zaten." Ander içini çekti. "İblis kılık değiştirebiliyormuş. Kendini babamın av köpeği olarak göstermiş. Yıllardır babamla birlikteydi. Hiçbirimiz onun ne zamandır orada olduğunu ve bu oyunu oynadığını bilmiyoruz ancak bu gece oyunun sona erdiğine karar verdi. Muhafızları öldürdü, dışarı açılan kapıları sürgüledi ve krala saldırdı. Bir canavar, kumandan. Ondan geriye kalanı gördüm ben. Babamın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum..."

Ümitsizce ayağını sürüdü ve başını salladı. Sınır gözcüsünün bakışları üzerine kaydı.

"O halde kral hâlâ yaşıyor."

Ander yavaşça başını salladı. "Ancak onu hayatta tutanın ne olduğunu bilmiyorum."

Sonra sustular, ışıklı malikâneye ve gölgeli arazisinde devriye gezen silahlı figürlere göz attılar.

"Belki de geriye kalanlarımız için bekliyordur lordum," dedi Stee Jans yavaşça.

Gözleri buluştu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ander.

"Hepimiz için zamanın azaldığını söylemek istiyorum."

Ander derin bir nefes aldı. "Daha ne kadar zamanımız var?"

"Bugün."

Sert yüz, sınır gözcüsü bugün havanın nasıl olacağından daha önemli bir şey konuşmuyormuşçasına ifadesizdi.

Ander doğruldu. "Vazgeçmiş görünüyorsunuz, kumandan."

“Ben dürüst bir insanım, lordum. Size tanıştığımızda söyledim. Gerçek dışında bir şey duymak ister miydiniz?”

“Hayır.” Ander başını sertçe salladı. “Daha uzun süre dayanmamızın yolu yok mu?”

Stee Jans omuz silkti. “Her zaman bir şans vardır. Kralın bugün yaşaması şansıyla kıyaslayın. Tüm şansımız bu.”

Elf prensi hafifçe başını salladı. “Bunu kabul ediyorum kumandan.” Elini uzattı. “Eller sizin ve Serbest Ordu askerlerinin, yanlarında olmasından dolayı şanslılar. Size teşekkür etmek için daha iyi bir yolumuz olsun isterdim.”

Demir Adam karşısındakinin elini sıkıca kavradı. “Size fırsat verebileceğimizi umarım. İyi şanslar, Prens Ander.”

Selam verdi ve gitti. Ander bir an için arkasından baktı, sonra döndü ve sokağı geri adımladı.

Bir süre sonra Allanon Ander’i Carolan’a gitmeye hazırlanırken buldu. Druid, şafak öncesi karanlıkta Artaq’ın sırtında at sürüyordu. Kara gölgeler misali ormanın sisinden kayarak çıktılar. Ander, devasa adamın Artaq’ı durdurmasını ve ona dik dik bakışını tek kelime etmeden izledi.

Derin ses, “Neler olduğunu biliyorum,” diye hafif bir sesle konuştu. “Üzgünüm Ander Flessedil.”

Ander başını salladı. “Allanon, asa nerede?”

“Gitti.” Druid dönüp malikâneye baktı. “Ellcrys öldü.”

Ander gücünün çekildiğini hissetti. “O zaman her şey bitti, değil mi? Ellcrys’in büyüsünün yardımı olmaksızın bitmiş durumdayız.”

Allanon’un gözleri metindi. “Belki de öyle değildir.”

Ander inanmaksızın ona baktı ancak Druid Artaq’ı yola döndürmüştü bile.

“Yaşam Bahçeleri kapılarında sizi bekleyeceğim, elf prensi,” diye seslendi arkaya doğru. “Lütfen hemen beni izleyin. Bizim için hâlâ umit olabilir.”

Ardından atı mahmuzladı ve görüş alanından çıktılar.

BÖLÜM 51

İblisler saldırdığında gün ışıyalı bir saat olmuştu. Sürü halinde Carolan'ın cephesine saldırdılar, yıkılmış Elfitch'in enkazını aştılar ve altıncı rampadaki duvar ve kapılarda birleştiler. Artık Ellcrys'in gücü veya Yasaklama'nın nefretiyle zayıflatılmadıklarından, iblisler üzerlerine yağdırılan oklara ve mızraklara omuz silkip gelmeye devam ettiler. Kara bedenlerin oluşturduğu dalga ormanın üstünden taşarak aktı. Saniyeler içinde uçurum onlarla dolmuştu. Ele geçirilen silahlardan taklitleri yapılan kaba tırmanma kancaları ve fırlatılan halatlar kapı ve duvarların üzerinden aşılıyorordu. İblisler birbirlerinin üstünden tırmanmaya başladılar.

Savunucular hazırdı. Kerrin ve saray muhafızları kapının üstünde, Stee Jans ve Serbest Ordu sol duvarın üstünde, Aman-tar ve kaya trolleri sağda. Saldırganlar yukarıya tırmandıkça savunucular ipleri kestiler. İblisler haykırarak düştüler. Uzun elf yayları vızıldadı ve kara oklar saldırganları delip geçti. Ama iblisler yeni kancalar ve yeni halatlar atarak gelmeye devam ediyorlardı. Ağaçtan yontulmuş, masif, çentikli, ağır koçbaş-ları kapılara vuruluyor, iblisler tırmanmayı sürdürüyorlardı. Aşağıdaki siyah kalabalıktan fırlatılan kayalar ve sopalar, saldırıya direnmeye çalışan savunucuları biçiyordu. İblisler tekrar tekrar geri püskürtüldü. Ancak sonunda duvarları aşuklarında

elliler ve müttefikleri kendilerinin şiddetli bir göğüs göğse çarpışmanın içinde buldular.

İblisler Elfitch'in her iki yanında uçurum kenarına yayılmışlardı. Carolan'a doğru kararlı bir şekilde ilerliyorlardı. Orada bekleyen elf süvarileri, eski muhafız birliği, cüce istihkâmcıları ve savunucuların diğer parçalanmış birlikleri vardı. Kumanda Ehlron Tay'daydı. Kumandan uçurumun kenarından birbiri ardına emirler yağırdıyordu. Onları Carolan'dan geriye doğru püskürtüyorlardı. Ama savunucuların hattı zayıftı ve uçurum hayli uzundu, iblisleri gizleyen ormanla noktalanıyordu. Bir-birinden ayrılmış güçler çeşitli yerlerden çıkıp saldırıya devam ediyordu. Elf kanatları çözülmeye başlamıştı.

Elfitch'te iblisler altıncı rampanın kapısından içeri girdiler. Savunucuların arasından geçerek kapıları tutan kilitlerle sürgüleri gevşettiler ve kapıları ardına kadar açtılar. Açmış oldukları aralıktan içeri aktılar ve ölü bedenlerin arasından yukarıya doğru ilerlemeye başladılar. Amantar hâlâ sağ duvarı koruyordu ama Stee Jans ve büyük bir kısmı yok edilen sınır gözcüleri geriye doğru püskürtülmekteydi. Elf savunmasının orta yerinde Kerrin, saray muhafızlarını bir araya getirip iblis saldırısını püskürtmeye çalışıyor, ümitsiz bir halde mücadele ediyordu. Uluyan kalabalığın arasında elf avcıları emirler veriyor, iblislerle çarpışıyor ve onları sağa sola püskürtüyorlardı. Bir an için saray muhafızları kapıları tekrar ele geçirecek gibi göründü. Ama bir süre sonra birkaç öfke iblisi geldi, duvarlardan aşağı doğru ilerleyerek elflere saldırmaya başladı. Kerrin aşağı düşüp öldü. Karşı atak durdurulmuş, geri püskürtülmüş ve kırılmıştı.

Savunucular yavaşça Elfitch'ten yukarı yedinci rampanın açık kapısından ve son rampadan ilerlemeye başladılar. Düşman girmeye çalışırken savunma hattını bozmamaya çalıştılar. Amantar ve Stee Jans ortadaydı, muhafızlar duvarların arasından içeri geçtiler ve kapılar kapatıldı. Aşağıda iblisler bir kez daha toplanmışlardı.

Rampanın ucunun üç yüz metre doğusunda Ander Elesedil savaş alanına bakıyor ve ümitlerinin tükenmekte olduğunu hissediyordu. Arkasında Kara Nöbet'in askerleri Yaşam Bahçeleri'ni kuşatıyorlardı. Çabucak, başlarında duran Kobold'a ve sonra Allanon'a baktı. Druid yanında, Artaq'ın üstündeydi. Karanlık yüzü kayıtsızdı. Savaşın ileri geri hamlelerini izliyordu.

Sonunda yavaş bir sesle fısıldadı. "Allanon, bir şeyler yapmalıyız."

Druid ona dönmeden konuştu. "Daha değil, bekle."

Carolan'ın kenarı boyunca iblisler ilerlemeye ve elf kanatlarına yaklaştırmaya başladılar. Güneyde, uçurumda sadece ayak parmaklarını koyabilecekleri çıkıntılardan ilerliyorlardı. Onları itmeye çalışan askerlerle boğuşuyorlardı. Kuzeyde cüce istihkâmcılar tekrar eden saldırılara karşı hâlâ yerlerini koruyorlardı. Browork'un koşan atları ve piyadeleri her seferinde iblislerin saldırılarını püskürtüyor ve onlarla çarpışıyor. Ehlron Tay uçurumun aşağı bölümünü tekrar ele geçirmek için sakladığı bir grup atıyla birlikte güneye doğru indi. İblislere saldırdılar ve mızraklarını savurdular. Korkutucu bir şekilde çatırdayan gövdelerin sesi duyuluyor, çığlıklar ve bağırışlar kulakları tırmalıyordu. Savaş o kadar hızlı ve hararetli bir şekilde ilerliyordu ki biraz uzaktan kimin dost, kimin düşman olduğunu anlamak mümkün değildi. Ama mücadele sona erdiğinde geri çekilen taraf elfler oldu. Savunmanın sol kanadı çabucak toparlandı ve iblisler sevinç naraları atarak yukarıya doğru ilerlediler.

Ardından yedinci rampanın kapıları kırıldı ve iblisler içeri girmeye başladı. Muhafızlar geri püskürtülmüştü ve tamamen yenilecekler gibi görünüyordu ama troller birden ani ve acımasız bir karşı saldırı başlattılar ve iblisleri kırılan kapılardan geri püskürttüler, bir an için kapılar yeniden alınmıştı. Ama iblisler toparlandı ve çok sert bir mücadeleye giriştiler. Bu kez kaya trolleri bile ilerleyemiyor gibiydi. Muhafızlar yaralılarını

da taşıyarak kapıları bıraktılar ve rampadan yukarı, uçurumun kenarına girelemeye başladılar.

Artık iblisler Carolan'ın hem kuzey hem de güney bölümüne doğru ilerlemiş ve kararlı cüceleri geri püskürtmüşlerdi. Yan taraflardaki birlikler merkeze doğru toplanıyordu. İblisler ilerledikçe Yaşam Bahçeleri etrafında savaş olan bir adaya dönüşmüştü. Ehlron Tay atundan düşürüldü. Askerleri üstü başı yırtılmış ve hırpalanmış vaziyetteki adamı güvenli bir yere aldılar ve uçurumdan uzaklaştırdılar. Browork yarım düzine yara almıştı ve iblisler her yanını sarmıştı. Yaşlı muhafız, askerlerinin üçte birini yitirmişti. İki Kanatlı Binici yerdeydi ve Dayn dahil geriye kalan üç tanesi Allanon'un yanında olmak için Yaşam Bahçeleri'ne uçmuştu. Elfler ve müttefikleri her yerde geri çekiliyordu.

Elfitch'teki muhafızlar saldırganlar tarafından rampadan girelemeye zorlanmıştı. Stee Jans savunmanın merkezini tutuyordu ve Serbest Ordu'nun askerleri tarafından çevrelenmişti. Elfler ve troller yan tarafları tutuyordu. Daha uzun süre dayanamayacaklarını hepsi de görüyordu. Yüzü yara izleriyle dolu olan sınır gözcüsü bir bakışta içinde bulundukları durumun tehlikesini anladı. İblisler aşağıda bir saldırı daha başlatmışlardı. Uçurumun her iki yanında da savunma hattı çökmüştü ve rampadan yukarı çıkıyorlardı. Kısa bir süre sonra hepsi de kapana kısılacak ve kurtulma şansları olmayacaktı. Hiç kimse kaçamayacaktı. Geri dönüp Yaşam Bahçeleri'nin çevresinde bir savunma hattı oluşturmaları gerekiyordu. Burada güçlerini toplayabilir ve Kara Nöbet'in desteğini alabilirlerdi. Ama bunu yapmak için zamana ihtiyaçları vardı ve birisi onlara bu zamanı kazandırmalıydı.

Serbest Ordu kumandanı, kızıl saçlarını uçuşturarak bölüğünün kırmızı-gri savaş sancığını kapıp rampa taşlarının arasına sıkıştırdı. Serbest Ordu burada duracaktı. Sınır gözcülerini çevresine toplayıp rampanın ortasında küçük bir bölük oluşturdu. Elfler ve trollere geri çekilmeleri emrini verdi. Kim-

se bu emri sorgulamadı. Ordunun kumandası Stee Jans'taydı. Hızla Elfitch'i terk ettiler ve geriye, Yaşam Bahçeleri'ni kuşatan Kara Nöbet mevzilerine doğru çekilmeye başladılar. Birkaç dakika sonra Serbest Ordu'dan geriye kalanlar yalnızdılar.

Ander korkmuş bir şekilde Allanon'a bağırdı. "O ne yapıyor?" Ama Druid cevap vermedi.

İblisler saldırdı. Öfkeyle uluyarak rampadan yukarı doğru hücum ettiler. Şaşırtıcı bir şekilde Serbest Ordu bu saldırıya çok iyi dayandı ve onları geri püskürttü. Bu süre içinde elf muhafızları onları tehdit eden ilmekten kurtulmuşlardı. İblisler Elfitch'e tekrar saldırdı ve Serbest Ordu bir kez daha onları püskürttü. Hayatta kalan sınır gözcülerinin sayısı iki düzineyi aşmıyordu. Başlarında Stee Jans'ın uzun gövdesi vardı. Yaşam Bahçeleri önünde yeniden bir araya gelen Elfitch'ten kaçan muhafızlar iblislerin saldırısına direnen az sayıda adamı izliyorlardı. Ortalığa sessizlik çöktü. Bunun nasıl sona ereceğini hepsi biliyordu.

Şimdi bütün Carolan açıldı. Stee Jans savaş sancığını çekerek, gri ve kırmızı flamayı havaya kaldırdı ve Serbest Ordu'nun savaş şarkısı duyulmaya başladı. Küçük takım Yaşam Bahçeleri'ni çevreleyen elf muhafızlarına doğru Carolan etrafından yavaşça geri çekilmeye başladı. Bir tek sınır gözcüsü bile bu düzeni bozmadı. Bir tek sınır gözcüsü bile kaçmadı.

Ander tıslayarak nefesini bıraktı. Bu ümitsiz bir geri çekiliş ve yenilgi işareti gibiydi. Browork'un hırpalanmış yuzu yanı başındaydı.

Neredeyse kendi kendine mırıldandı. "Çok uzak, sınır gözcüsü."

İblislerin bir bölümü hırlayarak rampanın tepesine gelmişti. Carolan boyunca kuzey ve güneye doğru ilerlemeye başladılar.

Ander fısıldadı. "Koş! Koş, Stee Jans."

Ama kaçacak zaman kalmamıştı. Çığlıklar bir anlık sessizliği bozarak sabah havasını doldurdu. İblis ordusunun tamamı ilerliyordu.

Sonra Allanon hareketlendi. Dayn ve Dansçı'nın sürücülerine birkaç küçük şey söyledi. Üzerine binip dev Rok'u gökyüzüne yönlendirdi. Ander Elessedil ve yanındakiler şaşkınlık içinde Druid'e bakakaldılar. Yukarıda bahçelerin üzerinde, Allanon ince kolları yükselmiş, siyah cüppesi dalgalanarak uçuyordu. Carolan'a yaklaşan iblisler birden yavaşlayıp göğe doğru baktılar. Sanki toprak sinirden ve öfkeden ikiye ayrılıyormuşçasına kulakları tırmalayan korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Druid'in parmaklarının arasından mavi bir alev çıktı. Çıkan alev ön sıradaki saldırganlara ulaştı ve onları küle çevirdi. Yanarken iblislerden cıgılkılar ve ulumalar yükseliyordu. Bu alevler onları Serbest Ordu çemberinin dışına itiyordu.

Elflerden müthiş bir heyecan dalgası yükseldi. Alevlerden bahçelere doğru dar bir koridor açıldı. Bu koridordan sınır gözcüleri geçmeye başladı. Aralığın her an kapanabileceğini bildikleri için hızla ilerliyorlardı. İblisler çok öfkeliydi ama ateş onların yolunu kesmiş ve onları çaresiz bırakmıştı. Ander için için bağıırıyordu. Koşun! Hâlâ bir şans var! Sınır gözcüleri geriye yönelmiş, aralarındaki mesafe azalmıştı. Birkaç öfke iblisi kendini kaybetmiş bir halde, telaşa sağa sola atıldılar. Alevlerin arasından geçmeye çalışıyorlardı. Ama Allanon onları gördü. Kenetli, karanlık bir el havaya kalktı. Druid'in ateşi kedimsi yaratıkları delip geçti. Göz alıcı bir patlamayla yok oldular, sonlarını işaret eden bir alev gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dansçı yukarıda savaş şarkısını söylüyordu.

Stee Jans ve Serbest Ordu askerleri alevlerden kurtulup bir kez daha elf hatlarının güvenliğine çekildiler. Cıgılkılar, bağırırlar ve savaş naraları onları karşıladı. Dört Kara'nın savaş bayrakları göğe yükseldi.

Carolan'da Druid ateşinin kuvveti azalmıştı ama iblisler artık geçmeye çalışmıyorlardı. Öfke iblisleri bu kadar kolay yok edilince, kimse tek başına Allanon'la yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Alevlerin arkasında hırlayıp yalnız uçan kara Druid'e uluyorlardı. Ve beklemeye başladılar.

Druid'in kayarak geçen gözleri çevreyi taradı. Artık ne olması gerektiğini biliyordu. Allanon meydan okumuştı ve iblislerin arasındaki biri buna cevap vermeliydi. Sadece Dagda Mor buna cevap verecek kuvvetteydi ve Allanon cevap verdiğini biliyordu. Çünkü başka seçeneği yoktu. Dagda Mor da Allanon gibi elftaşlarının büyüsünü hissedebiliyordu. O da Wil Ohmsford'un taşları kullanmış olduğunu, Kanateşi görevinin başarıyla halledildiğini ve en korktuğu şeyin gerçekleşebileceğini biliyordu. Yani nefret ettiği Ellcrys'in yeniden doğuşu ve Yasaklama'nın yeniden onarımı. Iblislerin efendisi için tehlikeli bir zamandı. Dönüşücü ölmüş, Kıyıcı başarısız olmuştu. Ordusu durdurulmuştu. Eğer şimdi durdurulursa, Batıkarası'nın geri kalanı ona ait olmasına rağmen kaybetmiş sayılacaktı. Iblislerin hayatta kalması konusunda anahtar kelime Ellcrys'ti. Ana ağaç yok edilmeli ve kök saldıgı toprak da artık orada bir daha hiçbir şeyin büyümesine olanak tanımayacak hale getirilmeliydi. Daha sonra sırf eğlence olsun diye tohum avına çıkarılabilir ve son Seçilmiş bulunabilirdi. Bu şekilde iblisler bir daha bu topraklardan sürülmeyecekleri konusunda rahat ederlerdi. Ama Allanon yok edilmezse bunların hiç birinin gerçekleşmesi mümkün olmayacaktı. Dagda Mor bunu biliyordu ve artık hareket geçmesi gerekiyordu.

Iblislerden korkutucu bir çığlık yükseldi. Carolan uçuşunun diplerinden parlak gökyüzüne doğru büyük bir gölge havalandı. Allanon döndü. Bu, Havenstead'den kuzeye doğru uçarlarken Rhenn Vadisi'nde Wil Ohmsford ve Amberle'yi neredeyse yakalayacak olan kanatlı yaratıktı. Druid şimdi bu şeyi çok net bir şekilde görebiliyordu. Canavara benzeyen bir yarasaydı bu. Parlak ve sert bir derisi, ucu küt bir burnu ve sivri dişleri olan çarpık ayaklı, pençeli bir yaratıktı. İlerde, kuzeydeki dağların derinliklerinde bu tür yarasaların yaşadığını duymuştu ama hiç görmemişti. Iblis surusunun üzerinde, havada asılı duruyordu. Yüksek sesle bağırıyor, çığlıkları altında ki büyük topluluğu sessizliğe gömüyordu.

Allanon gerginleşti. Yarağın kavisli boynunun üstünde oturan Dagda Mor'du. Meydan okuyuşu karşılık bulmuştu.

Druid Dansçı'yı sertçe çekti. Yarasa aşağıya doğru uçmaya başladı. İblislerin kambur sırtlarına iyice yaklaştı. Bir elinde Güç Asası kırmızı kırmızı parlamaya başlamıştı. Allanon bekledi ve Dansçı'yı altında sabit bir şekilde tuttu. Yarasa bekle-tiyle ciyaklamaya başladı. İblisin esasından kırmızı alev gö-ründü ama geç kalmıştı. Dansçı Druid'in dokunmasıyla hızla kıvrıldı, sonra aniden sola döndü. Kanatlı canavar aşağı doğru uçarken pençeli ayakları uzanıyor ama yakalayamıyordu. İblis ateşi Carolan'a doğru patladı ve Allanon Dansçı'yı döndürdü. Yarasanın uçuşu hantal ve ağırdı, o yükselirken Druid altından uçup arkadan çarptı. Mavi ateş canavarın ayaklarını, kanatla-rını ve gövdesini yakıyor, derisine işliyor ve korkunç çığlıklar atmasına neden oluyordu.

Ama o geriye doğru uçuşu ve Dagda Mor Güç Asası'nı tekrar aşağıya yöneltti. İblis ateşi sabah göğünün görüntüsünü böldü ve Druid'in önünden geçti. Önlerinde, havada bir alev topu asılıydı, bu kez dönme imkânı yoktu. Dansçı hiç tereddüt et-medi. Dev Rok bağırarak yukarıya uçuşu ve Allanon'u alevler-den uzaklaştırdı. Sonra düz uçmaya başladı ve Carolan'a doğ-ru alçaldı. Yaşam Bahçeleri'ndeki elfler ve müttefiklerinden sevinç çığlıkları yükseldi.

İblis tekrar saldırdı. Ağır taşıyıcısı hızla iniyordu. Dansçı yine çok hızlıydı. Dev Rok uçuşunun kenarından uçuşu. Güç Asası'ndan iblis ateşi yükseldi. Bu alevler Rok'u sıyırdı ve çi-menleri küle döndürdü. Dansçı önce sağa, sonra sola döndü. Yönünü öyle hızlı değiştiriyordu ki Dagda Mor bir türlü ateşi isabet ettiremiyordu. Tüm bu zaman içinde Allanon mücadele etmeyi sürdürdü. Druid ateşi canavar yarasanın üzerine geli-yor, harap olmuş bedenini, dumanlar çıkana dek tekrar tekrar yakıyordu.

Savaş devam ediyordu. Korkutucu bir düello yaşanıyor. Bu mücadelede Druid ve iblis Carolan'ın üzerinde ileri geri sa-

hınıyor, birbirlerini yenip galip çıkmaya çalışıyorlardı. Mücadele bir süre eşit şartlarda devam etti. İkisi de diğerine karşı bir üstünlük elde edemiyordu. Yarasa çok iri ve hantaldı, kolayca vuruluyordu. Ancak çok da kuvvetliydi ve bu darbelerden etkilenmiyor gibiydi. Dansçı kesinlikle çok güçlüydü. Ateş ona hiç isabet etmemişti. Ama dakikalar geçip mücadeleden bir sonuç çıkmayınca Rok yorulmaya başladı. Üç gündür savaşın içinde uçuyordu ve gücü hızla tükeniyordu. Her seferinde uçuşunun üzerine doğru sürükleniyordu ve iblis ateşi gide-rek daha yakınma geliyordu. Savunma kuvvetlerine sessizlik hâkimdi. Herkesin aklından geçen şey aynıydı. Er geç ya Rok sendeleyecek ve duraksayacak ya da Druid yanlış bir öngörude bulunacaktı. O zaman iblis efendisi onları alt edecekti.

Birkaç dakika sonra korktukları gerçekleşmeye başladı. Rok aniden sola kıvrılırken, Dansçı'nın uçuş yoluna ateş isabet etti ve büyük kuşun kanadını parçaladı. Dansçı hemen sendeledi ve aşağıya, Carolan'a doğru dönerek düşmeye başladı. Elflerden cıgıllıklar yükseldi. Güç Asası tekrar parladı ve alevler yaralı Rok'a yöneldi tekrar. Pençeli ayakları bükülmüş olan yarasa aşağı doğru inmeye başladı. Canavar üzerine inerken Allanon çaresiz bir şekilde ona baktı. Ellerini gökyüzüne kaldırdı ve birbirine kenetledi. Druid'in parmaklarından mavi alev çıktığında yarasa neredeyse tam üzerindeydi. Yarasa'nın bütün kafası infilak edip yok olmuş gibi göründü. Ama patlamanın gücü onu tutulmuş olan Dansçı'ya savurdu. Carolan'ın on metre kadar üzerinde yarasa ve Rok korkunç bir hızla çarpıştılar. Birbirlerine kenetlenmiş bir vaziyette, binicileriyle birlikte paramparça edecek bir şiddete yere düştüler. Dansçı titredi ve sonra hareketsizleşti. Yarasa hareketsiz kaldı.

O anda hepsi de savaşın kaybedildiğini düşündüler. Dansçı ve yarasa ölmüştü. Allanon hareketsiz ve yanmış vaziyette toprağın üzerindeydi. Sadece Dagda Mor hareket ediyordu. Bir bacağı ezilmişti ama iblis parçalanmış yarasadan kendini kurtararak Druid'e doğru ilerlemeye başladı. Allanon kımıldandı,

kafasını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Dagda Mor Druid ile arasında üç metre kalana kadar süründü. İblisin yüzünde korkunç bir nefret vardı. Elindeki Güç Asası parlamaya başladı.

Ander Elessedil, "Allanon!" diye bağırды. Sesinin yankısı sessizliğin içinde çınladı.

Muhtemelen Druid onu duymuştu. Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Yanından geçen alevden korunmak için yana sıçradı. O kadar çevik hareket etmişti ki Dagda Mor Güç Asası'nı kullanamadan onun üzerine çullandı. İblis asayı sallamaya çalıştı ama Allanon boğumlu gövdesini sıkıca kavramıştı. İblis ateşi asanın içinde alevlendi ve Druid acıyla kıvrandı. Ama kendi büyüsü de savunmak için yükselmeye başladı ve mavi ışık kırmızı ışığa karıştı. Druid ve iblis ileri geri sendeleyerek boğuşmaya başladı. Bedenleri zorlanıyor, her ikisi de asayı diğerinin elinden kapmaya çalışıyordu.

Allanon içinde sakladığı tüm gücü kullanarak atıldı ve mavi alev ellerinin arasından parlayarak Güç Asası boyunca yürüdü. İblis ateşini örtüp Dagda Mor'un bedenine yöneldi. İblisin gözleri korkuyla açıldı. Korkunç ve tiz bir çığlık attı. Allanon ayağa kalktı. İblis tekrar içinden nefret kusan bir çığlık attı. Çaresiz bir şekilde, vücudunu saran alevlere direnmeye çalışarak Druid'in ellerinden kurtulmaya çabaladı. Ama Allanon'un elleri kendi ellerinin üzerine demir kelepçeler gibi kapanmıştı. Dagda Mor vahşice titredi ve büküldü. Çığlıkları fısıltıya dönüştü ve korkunç gözleri boş boş bakmaya başladı.

Druid ateşi onu tümüyle alt etmişti. Mavi ateş bir süre daha yandıktan sonra vücudu infilak etti ve küle dönüştü. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Carolan'a artık sessizlik hâkimdi. Allanon tek başına duruyordu. Güç Asası hâlâ sıkıca elindeydi. Tek kelime etmeden aşağı, ormanın dumanı tüten, kömürleşmiş kalıntısına baktı. Derken onu parçalara ayırıp yere dağıttı.

Yaşam Bahçeleri'ne doğru dönerek Artaq'a ışık çaldı. At, elf

hatlarından ilerleyip yanına geldi. Allanon sadece birkaç dakikasının kaldığını biliyordu. Gücü tükenmişti. Ayakta kalmayı başarmıştı ve bunu iradesi sayesinde gerçekleştirmişti. Arkasında duran ve iblisleri uzak tutmuş olan alevden duvar artık zayıflıyordu. Şimdiden onun çevresinde toplanmış, meraklı gözlerle Druid'e odaklanmış, bundan sonra olacakları görmek için bekliyorlardı. Dagda Mor'un yok olması onlar için bir şey ifade etmiyordu. Onlar için önemli olan şey elflere duydukları nefretti. Druid onların bakışlarına karşılık verdi. Hafif ama alaycı bir gülümseme vardı yüzünde. O anda onları geri tutan tek şey Druid'den korkmalarıydı. Bu korku silindiği an saldırlırlardı.

Artaq hafifçe onu dürterek kişnedi. Gözlerini iblislerden hiç ayırmadan dikkatle atının yelesini ve koşum takımlarını bularak yanaştı. Acı içinde eyere oturdu. Gösterdiği çaba nedeniyle neredeyse bayılıyordu. Dizginleri tutarak Artaq'ı döndürdü. Telaşsız görünerek tekrar elf savunma hatlarına doğru ilerledi.

Eziyet edecek derecede yavaş bir geriye dönuştü bu. Artaq'ı belli bir hızda tuttu. Hızlı koşması onun için kötü olurdu. Adım adım Yaşam Bahçeleri'ne yaklaştı. Iblisleri çevreleyen hatlardaki hareketi göz ucuyla görebiliyordu. İçlerinden bazıları sönmekte olan alevleri geçip arkasından haykırarak ilerliyordu. Diğerleri de hızla onları takip etmeye başladı. Eyeri her iki eliyle kavradı ve dönmedi. Yakında, diye düşündü. Yakında.

Derken hepsi birden ilerlemeye başladı. Iblisler uluyarak, bağırarak her taraftan geliyorlardı. Bu hızla kaçıp kurtulmayı başarabilmek için Yaşam Bahçeleri hayli uzakta kalıyordu. Başka bir seçeneği yoktu. Atı mahmuzladı ve hızlandırdı. At Carolan etekleri boyunca dörtmala koşuyordu. Güçlü vücudu hızla ilerliyordu. Druid kendini çok halsiz hissediyordu. Gücünün tükenmekte olduğu hissetti. Düştü düşecekti.

Ama düşmemeyi başardı. Elf hattına ulaşana kadar düşmeden, sıkı sıkı tutunmayı becerdi. Artaq onu uzanan elf, trol ve

cuce elletinin yardımıyla bahçenin demir kapılarından geçirmeyi başardı ve nihayet durdu.

Allanon o anda dahi düşmedi. Demir gibi güçlü iradesiyle atın sırtında kalmayı başardı. Yüzü terden yol yol olmuştu. İblis sürüsü bahçeye doğru yaklaşırken uçurumun kenarından kafasını çevirip onlara baktı. Duvarlar muhafızlarla doluydu.

Artık bir şansları var, diye düşündü. En azından onlara bu şans verebildim.

Sonra çevreden bağırtilar duyuldu ve parmaklar gökyüzünü işaret etti. Dayn arkasındaydı. İnanmadığı ve çok şaşırmış olduğu gözlerindeki yaşlardan belliydi.

“Genewen! Bu Genewen!”

Druid'in gözleri yukarı kalktı. Güneyde, uzaklarda, neredeyse tam tepede olan güneşin ışıklarında kaybolmuş bir halde büyük, altın renkli bir kuş aşağıya, Arborlon'a doğru uçuyordu.

BÖLÜM 52

Wil Ohmsford dehşetle aşağıya baktı. Güneş, onu şaşı yapan göz kamaştırıcı bir beyaz ışık patlaması gibiydi. İçinde ateş hâlâ yanıyordu. Kendini zayıf ve sersemlemiş hissetti. Vücudu ter içinde kalmıştı, rüzgârla kuruyordu. Genewen onu Batıkarası'nın yeşil, ağaçlık yükseklerine taşıdı, rüzgârın akımıyla düzgünce süzülürken kanatları geniş ve gergindi. Deri kayışlar Wil'i Rok'a bağlıyordu, kırık kolu ince tahtalarla sarılmış ve bağlanmıştı. Önünde Perk oturuyordu. Küçük vücudu Genewen'in hareketleriyle sarsılıyor, elleri ve sesi onun uçuşunu yönlendiriyordu. Amberle küçük, Kanatlı Binici'nin yanında, ağır giysilerin altında neredeyse kaybolmuş gibiydi. Wil'in beline sarılmış olan kollarsa Eretria'ya aitti. Döndü ve gezgin kızın koyu gözleri onun gözleriyle buluştu. Kızın ona bakışı kırgındı.

Aşağıda elf şehri Arborlon uzanıyordu. Bedenler Carolan'ın her yerini kaplamıştı, uçurum boyunca ateşler yanmakta ve Elfitch ise harabeler içinde yatmaktaydı. Suvariler ve mızraklılar, kargılılar ve okçular, Yaşam Bahçeleri'nin çevresini demirden bir duvar gibi kuşatmışlardı. Çevrelerini binlerce güçlü, eğri büğrü kara vücut dalgası sarmıştı, savunucular her an süpürölüp atılacaklarmış gibi duruyordu.

Sessizce, "İblisler," diye fısıldadı Wil. "İblisler!"

Birden Amberle'nin hareketini fark etti. Elf kızı hâlâ Perk'e

doğru eğilmiş, oğlanla konuşuyor olmakla birlikte hafifçe doğruldu. Küçük eli Kanatlı Binici'nin omzunu tuttu. Perk başını salladı. Sonra Genewen, yavaşça Carolan'a ve Yaşam Bahçeleri'ne doğru alçalmaya başladı. Bahçeler, özenle düzenlenmiş çitleri ve çiçek yataklarıyla ve ezilmiş çimenlerle, çığlık atan iblisler deniznin ortasında kalmış bir ada gibi duruyordu. Wil, savunucular kendilerine doğru gelen sürüyle savaşırken silahların güneş altında oluşan parlaltısını seyretti. Kara yararıklar çemberi kırıyorlardı. Birkaç tanesi dağınık olarak duvarın içine girmişti.

Bahçelerin ortasındaki küçük yükseltide, bir zamanlar Ellerys olan cansız kabuk unutulmuş vaziyette duruyordu.

Genewen birden bir çığlık attı, öyle bir çığlık ki aşağıda surmekte olan savaşın gürültüsünü bile bastırdı. Bir an için bütün gözler dev Rok'a çevrildi. Süzülen bir ışık huzmesi gibi aşağıya doğru daldı. Elflerden, tanıyışın getirdiği çığlıklar yükseldi. "Bir Kanatlı Binici," diye bağıldılar ve gözleri boş yere diğerlerini aramaya başladı.

Sonunda bahçelere varmış olan Genewen, yavaşça küçük yükseltinin etegine indi. Kocaman kanatlar katlandı ve kızıl kafa ani bir hareketle indi. Perk aşağıya indi, hızla diğerlerini bağlayan kayışları gevşetmeye başladı. Önce Amberle'yi çözdü, o da Genewen'in sırtından yavaşça yere kaydı. Ayakları yere değince dizlerinin üzerine çöktü. Wil ona ulaşmaya çalıştı fakat içindeki ateş onu zayıf düşürmüştü ve kayışlar da gevşemiyordu.

Çitlerin ve çiçek dizilerinin ötesinden duyulan savaş sesleri yaklaşmaktaydı.

"Amberle," diye bağırды.

Amberle tekrar ayağa kalktı. Ondandır sadece birkaç adım uzakta, çocuksu yüzünü kaldırdı. Bir an için korkunç, kan kırmızı gözleri kendi gözleriyle buluştu ve konuşacak gibi oldu. Sonra sessizce döndü ve tırmanmaya başladı.

Wil, "Amberle!" diye bağırды ve onu bağlayan kayışlarla

boğuştu. Genewen sertçe sendeleyip feryat etti ve Perk onu durdurmaya çalıştı.

Eretria, "Sakin ol, Şifacı!" diyerek onu uyarmaya çalıştı fakat o uyarılmaktan çok uzaktı. Tek görebildiği Amberle'nin ondan uzaklaştığıydı. Onu kaybediyordu. Bunu hissediyordu.

Genewen, Vadilinin kurtulma çabalarından ürkip yükselmeye başladı. Perk onun koşumlarını kapıp üzerinde doğruldu ve onu boşuna kontrol altına almaya çalıştı. Daha sonra Eretria'nın bıçağı ortaya çıktı, hem Wil'i hem de kendini bağlayan kayışları kesti. Bir an sonra bir sıra çalının üstüne, yuvarlanarak paldır küldür düştüler. Ayaga kalkmaya çalışırken Vadilinin yaralı vücudunu acı sardı. Eretria bağırıyordu fakat Wil aldırmadı, elf kızının uzaklaşan görüntüsünün arkasından seğırtti. Amberle neredeyse tepeyi yarılamış, yavaşça ağaca doğru gidiyordu.

Yakından uğultular yükseliyordu. Birden yarım düzine iblis çitlerden oluşan duvarı deldi. Perk, Genewen'i yere indirmiş, üzerinden inmiş ve Wil'in arkasından gitmişti. Birdenbire iblisler çocuğa yöneldiler. Fakat Vadili onları görmüştü. Elftaşlarını sımsıkı tuttuğu yumruğunu savurdu. Mavi ateş iblislerin arasında infilak etti ve gözden kayboldular.

"Gidin," diye bağırıyordu Perk'e. "Uç, Kanatlı Binici!"

Eretria yanında yuvarlandı. Diğer iblisler, onları koruyan çitlerin arasından belirmeye başladılar, gelirken bağırıyorlardı. Kara Nöbet'ten geriye kalanlardan bir grup onları engellemek için araya girerek mızrakları aşağı çevrili koşturdu. Fakat iblisler savaşıma devam ettiler, elleri geçtiler ve Wil'e yöneldiler. Vadili onlara doğru döndü ve tekrar elftaşları alevlendi. Perk tekrar Genewen'in üzerine bindi fakat küçük Kanatlı Binici güvenli bir yere uçmak yerine dev Rok'u en yakındaki saldırganlara yöneltti ve onları geri püskürttü. Yine de düzinelerce iblis vardı. Her yerden akıyorlardı, elftaşlarından çıkan ateş bile onları durdurmaya yetmedi.

Daha sonra tek bir yırtıcı çığlık iblislerin üzerinden yuk-

seldi ve sanki vaz sıcakının ısısında asılı kaldı. Wil döndü. Tepenin üzerinde kolları Ellerys'in gövdesini kavrayacak şekilde öne uzanmış bir halde Amberle duruyordu. Onun dokunuşuyla ağaç güneş ışığına yakalanmış bir nehrin suları gibi parıltıydı, ardından elf kızının üzerinden kar gibi akan bir gümüş toz düşü altında yok oldu. Amberle tek başına durdu. Kollarını kaldırıp zayıf vücudunu doğrulttu.

Ve değişmeye başladı.

Wil son bir kez dizlerinin üzerine çökerek, "Amberle!" diye bağırdı.

Elf kızının vücudu şeklini kaybetmeye başladı. İnsan biçimi eridi, giysiler parçalanıp üzerinden düştü. Bacakları eridi, ayaklarından doğan kökler toprağın içinde doğru uzandı. Yavaşça yukarıya kaldırdığı kolları uzadı ve dallara ayrıldı.

Eretria, "Ah, Wil..." diye fısıldayarak onun yanına çöktü.

Amberle gitmişti. Onun yerinde, mükemmel bir biçime sahip, gümüş kabuğu güneşte parıltıyan, koyu kırmızı yapraklı, elflerin dünyasına yeni doğmuş bir Ellerys duruyordu.

İblislerden acı bir çılgılık yükseldi. Yasaklama yenilenmişti.

Sanki onları tekrar geri çekmeye başlamışçasına, tüm Carolan'da bağırıştılar. Çılgınca, onları acımasızca çevreleyen karanlıktan kaçmaya çalışırcasına koşuştular. Fakat herhangi bir kaçış yolu yoktu. Tek tek ışıkları soldu. Önce yüzlerce, sonra binlercesi... Büyük, küçük kara biçimler kıvrandı ve sonunda en son geriye kalan dahi gözden kayboldu.

Bütün bunları dili tutulmuş vaziyette izleyen Arborlon savunucularının üzerine bir sessizlik çöktü. Sanki iblisler hiç var olmamış gibiydi.

Yaşam Bahçeleri'nde Wil Ohmsford ağlıyordu.

BÖLÜM 53

Elfler Wil'i bir süre sonra orada buldular. Ander Elessedil'in emriyle onu Arborlon'a taşıdılar. Amberle'nin kaybının verdiği şaşkınlıkla, tartışacak hali olmadığı ve vucudu ateş içinde yandığı için onu taşımalarına izin verdi. Elessedillerin malikânesine taşındı. Sessiz, gölgeli hol ve koridorlarından geçirilip odasına götürüldü. Elf Şifacılar yaralarını yıkayıp sardılar, kırılan kolunu bağladılar. Uykusunu getiren acı bir sıvı içirdiler ve onu dikkatle çarşafllara, battaniyelere sardılar. Ayrı-lırlarken kapıyı sessizce kapatarak onu yalnız bıraktılar. Birkaç saniye içinde uyuyakaldı.

Uyurken rüyasında derin, koyu bir karanlık içinde ümitsizce kaybolmuş olarak dolaştığını gördü. Aynı karanlığın içinde bir yerlerde Amberle vardı fakat Wil onu bulamıyordu; onu çağırduğında Amberle'nin cevabı çok silik ve uzaktı. Yavaş yavaş başka bir varlığın farkına vardı. Soğuk, şeytani ve garip bir şekilde tanıdık, daha önce karşılaşmış olduğu bir şey. Dehşet içinde hızlı, daha hızlı koşmaya, kara sessizlik ağırları içinde yolunu arayarak koşmaya başladı. Fakat o şey kendisini izliyordu; hiç ses çıkartmamasına rağmen yine de her zaman tam bir adım gerisinde onu hissediyordu. Sonunda parmakları ona dokundu ve Wil korkuyla bağırdı. Daha sonra birden karanlık silkindi. Her tarafta güzel ve zengin renkli bahçeler vardı ve o şey de gitmişti. İçi rahatladı; tekrar güvendeydi. Fakat bir

an sonra ayaklarının altındaki toprak çöktü ve havaya doğru kaldırıldı. Birden bahçelerin arkasından kara bir dalganın yavaşça içeriye doğru geldiğini, kesinlikle içinde boğulacağı, kabaran bir okyanus gibi ona yaklaştığını gördü. Umutsuzca Amberle'yi bulmak için döndü. Artık onu görüyordu, bahçenin merkezinde sessiz bir hayalet gibi süzülüyordu. Bir an görünmüş, sonra o da gitmişti. Tekrar tekrar ona seslendi fakat herhangi bir cevap yoktu. Daha sonra kara dalga onu kapladı ve Wil batmaya başladı...

Amberle!

Birden irkilerek uyandı, vücudu terden sıırıslıkladı. Uzak-taki duvara dayalı duran küçük bir masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Odayı gölgeler sarmıştı ve gece şehri kaplamıştı.

“Wil Ohmsford.”

Adını duyunca dönüp arandı. Uzun boylu, kukuletalı biri yatağının yanında oturuyordu. Mum alevinin soluk ışığında kara ve yüzü yokmuş gibi görünüyordu.

Vadili onu tanıyarak yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Allanon.

Sonra her şeyi hatırladı. İçi acıyla doldu. Acı o kadar gerçektir ki neredeyse tadını alıyordu. En sonunda konuşabildiğinde, sesi alçak bir fısıltıdan ibaretti.

“Biliyordun Allanon. Başından beri biliyordun.”

Herhangi bir cevap yoktu. Yaşlar Vadilinin gözlerini yakıyordu. Druid ile karşılaştığı Storlock'taki o ilk geceyi düşündü. O zamandan beri Allanon'a güvenemeyeceğini biliyordu, ona güvenmemeliydi. Flick onu uyarmıştı. Allanon sırların adamıydı ve bu sırları çok güzel saklıyordu.

Fakat bu... Bunu nasıl saklayabilmişti?

“Niçin bana söylemedin?” Kelimeler bir fısıltı halindeydi. “Bana söyleyebilirdin.”

Kukuletanın gölgelerinde bir hareket oldu. “Bilmenin sana faydası olmazdı, Vadili.”

“Sana faydası olmazdı. Kastettiğin bu, değil mi? Beni kullandın! Eger Amberle’yi iblislerden koruyabilirsem, eğer güvenle Arborlon’a geri getirebilirsem o zaman her şeyin yoluna gireceğini düşünmeme izin verdin. Buna inandığımı ama gerçekte böyle olmadığını biliyordun!”

Druid sessizdi. Wil inanamayarak başını salladı. “En azından ona söyleyemez miydin?”

“Hayır Vadili. Bana inanmazdı. Buna izin vermezdi. Ondan bunu istemek çok fazla olurdu. Onunla Havenstead’de konuştuğumda neler olduğunu hatırla. Bir Seçilmiş olduğuna bile inanmak istemedi. Seçilmiş olmasının bir yanlışlık olduğunda ısrar ediyordu. Hayır, bana inanmazdı. O anda değil. Kendi hakkındaki gerçeği öğrenmek ve bu gerçeği kavramak için zamana ihtiyacı vardı. Ona açıklayabileceğim bir şey değildi, kendi keşfetmesi gereken bir şeydi.”

Vadilinin sesi titredi. “Kelimeler, Allanon, onları kullanmada çok hünerlisin. Kolaylıkla ikna edebilirsin. Beni bir kez ikna ettin değil mi? Fakat bu kez ikna edemeyeceksin. Ne yaptığımı biliyorum.”

Allanon, “O zaman ne yapmadığımı da biliyorsundur,” diye sessizce cevap verdi. Öne doğru eğildi. “Nihai karar onundu Vadili, benim değil. Ben bu kararı vermek için orada değildim, sadece kararını kendisinin vermesi konusunda şans tanındığını görmek için oradaydım. Sadece bunu yaptım, başka bir şey değil.”

“Başka bir şey değil mi? Kararını senin istediğin gibi vermesini sağladın. Ben buna bir şey değil demezdim.”

“Hangi kararı verirse versin onun, vereceği kararın sonuçlarını anlamasını sağladım. Bu farklı bir şey.”

“Sonuçlar!” Wil’in kafası yastukta sarsıldı, ani gülüşü alaycıydı. “Sen sonuçlar hakkında ne bilirsin ki Allanon?” Sesi kısıldı. “Onun benim için önemini biliyor musun? Biliyor musun?”

Gözyaşları yüzünden sel gibi akıyordu. Tekrar yavaşça yat-

ti. garip bir şekilde utanç hissediyordu. Bütün kederi dışarıya akıyordu ve hissettiği boşluk canını acıtıyordu. Bakışlarını sıkıntıyla Allanon'dan çevirdi ve her ikisi de sessiz kaldılar. Yatak odasının karanlığında, sadece mumun ışıltısı onlara yumuşakça dokunuyordu.

Vadili tekrar ona bakmadan önce hayli zaman geçti. "Eh, artık bitti. O gitti." Sertçe yutkundu. "En azından nedenini açıklayabilir misin?"

Druid bir an hiçbir şey söylemedi. Giysilerinin saklayan gölgeleri arasında büzüldü kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltı halindeydi.

"Dinle o zaman, Vadili. Bu ağaç, Ellcrys muhteşem bir yaratık. İnsan hayatının, toprağın ateşiyle bağlantısından oluşmuş, yaşayan bir büyü. O, Büyük Savaşlar'dan önce yapılmıştı. Elf büyücüleri, sonunda iblisler uzaklaştırıldığında peri topraklarını bir daha tehdit etmesinler diye onu düşündüler. Elfler, hatırlarsan eğer, şiddet taraftarı insanlar değildiler. Iblisler gibi zarar verici ve kötü yaratıklar söz konusu olduğunda bile kasıtlı olarak bir ırkı yok etmeyi düşünmezler. Onları sürmek en kabul edilebilir seçenek olarak görüldü fakat bu öyle güçlü bir sürgün olmalıydı ki binlerce yıllık iblisler ona tabi olabilsinler. Ve öyle bir yere sürgün edilmeliydiler ki orada başkalarına herhangi bir zarar veremesinler. Böylece elf büyücüleri en güçlü büyülerini, canını feda etmeyi gerektireni kullandılar. İşte bu armağan Ellcrys'in var olmasını ve Yasaklama'nın yaratılmasını sağladı."

Bir an için sessiz kaldı. "Elf hayat tarzını, bu hayata hükmeden kuralın doğasını anlamalısın. Ellcrys'in gerçekte neyi niçin temsil ettiğini anladığında Amberle ona dönüşmeyi seçti. Elfler toprağa borçlu olduklarına inanırlar, çünkü toprak tüm yaşamın yaratıcısı ve üreticisidir. Elfler, topraktan bir şey alındığında, buna karşılık geriye bir şey verilmesi gerektiğine inanır. Bu inanış gelenekseldir. Bir ritüeldir. Yaşamları onlara sunulmuştur, bu yüzden onlar da hayatı geri vermelidirler.

Bunu, hizmete adanmış bir yaşam vasıtasıyla yaparlar, her biri kendi yöntemiyle toprağı korumak için çabalar. Ellcrys işte bu adanmışlığın uzantısıdır. O, toprağın ve elflerin birbirlerine bağımlı olduğu inancının somutlaşmış halidir. Ellcrys, toprağın elf hayatı ile birleşmiş halidir. Her ikisinin de yok edilmesini amaçlayan bir kötülüğe karşı korunma olarak kabul edilen bir birleşme. Amberle sonunda bunu anladı. Batukarası'nın ve insanların tek kurtuluş yolunun kendisini kurban etmekten, Ellcrys'e dönüşmeyi kabul etmesinden geçtiğini anladı. Taşdığı tohumun, kendisini feda ettiği takdirde hayat verebileceğini anladı."

Duraksadı ve yavaşça öne doğru eğildi. Kara gölgesi onu dinleyen Vadilinin üzerine düştü. "İlk Ellcrys de bir kadındı. Elfler ağacı dişi olarak görürler, bu bir tesadüf değil. Ellcrys her zaman kadın olmalıdır, çünkü sadece kadınlar kendi türlerinde diğerlerini üretebilirler. Büyücüler, ne kadar sıklıkla gerekebileceğini bilmemekle birlikte bu üreme ihtiyacını önceden gördüler. Amberle'ye muhtemelen çok benzeyen bir genç kız seçtiler ve onu dönüştürdüler. Daha sonra Seçilmişler topluluğunu kurdular, böylece ona bakıldı ve zamanı geldiğinde de o kendinden sonrakini seçti. Fakat yıllarca Seçilmiş olarak belirledikleri erkekti, kadın değil. Kadınlar topu topu birkaç taneydi. Tarih bunun nedenini yazmıyor, kendisi bile artık bilmiyor. Seçimler çok uzun süreden beri gelen bir alışkanlıktan dolayı yapılıyordu. Kadınları sadece ihtiyaç olduğundan seçiyordu. Belki de elf büyücüler zamanında, yaratılışıyla bir ilgisi vardı. Belki de genç erkeklerin ona hizmet edeceğine dair söz verdiler, belki de bunu o istedi. Belki de hizmet için genç erkek seçimi elflere çok daha kolay kabul edilebilir geldi. Bilmiyorum.

"Her neyse, Amberle'yi seçtiğinde, Ellcrys ölüyor olabileceğinden şüphelendi. Emin olamazdı tabii, çünkü türünün ilk örneği idi ve hiç kimse onun ölümünün ne zaman olacağını ya da ne gibi işaretlerin bu ölümü haber vereceğini bilmiyor-

du. Aslında, çoğunluk onun ölmeyeceğine inanıyordu. Ve onun insan olan kısmının fiziksel karakteristiği uzun süreden beri çok daha farklı bir yöne evrilmişti, orada yardım alması söz konusu değildi. Öldüğünü düşündüğü başka zamanlar da oldu, böyle bir tehlike içinde olduğunu düşündüğü zaman onun verini alacak birisini seçmesi gerekiyordu. Her seferinde bir kadın seçti, sadece birkaç kez. En sonuncusu beş yüz sene önceydi. Buna sebep olan neydi bilmiyorum, o yüzden sorma. Önemli de değil.

“Amberle, beş yüz yıldan sonra seçilen ilk kadın olduğunda elfler çok şaşırdılar. Fakat Amberle’nin seçilmesi herkesin düşündüğünden çok daha fazla öneme sahipti, çünkü Ellcrys bu seçimi yaparken kıza olası halefi gözüyle bakıyordu. Aslında bundan da fazlası söz konusu. O Amberle’ye bir annenin doğmamış çocuğuna baktığı gibi bakıyordu. Belki garip bir benzetme diyebilirsin fakat şartları da göz önünde bulundur. Eger Ağaç ölecek olursa, o zaman bir tohum üretti. O tohum ve Amberle birleşip bir kısmı eskisinden oluşan yeni bir Ellcrys doğardı. Amberle’nin seçimi bunu öngörülerek yapıldı ve daha çok bir annenin doğmamış çocuğu için hissettiklerine dönüştü. Ellcrys olan kadın fiziksel olarak değişti fakat duygusal olarak daha önce neyse aynı kaldı. Ağaç bunların bir kısmını elf kızında hissetti. Başlangıçta çok yakın olmalarının sebebi de buydu.”

Bir an için düşüncelere daldı. “Maalesef problemlerin doğmasına da bu yakınlık sebep oldu. Yasaklama’nın zayıflamasıyla uyandırılan iblislerin karşıya geçişiyle tehdit altında olan Arborlon’a ilk geldiğimde, Ellcrys ile konuşmak için Yaşam Bahçeleri’ne gittim. Bana Amberle’yi Seçilmiş olarak belirledikten sonra, elf kızını kendisine bağlayan bağları kuvvetlendirmeye çalıştığını söyledi. Bunu yaptı çünkü içindeki hastalığın ilerlediğini hissediyordu. Ölmekte olduğunu anladı, ta o zamandan beri içinde şekillenmeye başlayan tohum Amberle’ye geçmeliydi. Ölümünde de kıza aynı annelik içgüdüsüyle dav-

randı. Onu olacak şeylere, hayatında keyfini sürdüğü güzellik, zarafet ve barışı görmeye hazırlamak istedi. Amberle'nin toprakla bir olmanın, yıllar boyunca onun evrimini görmenin, değişimlerini tecrübe etmenin ne demek olduğunu anlayabilmesini sağlamaya çalıştı. Kısaca, bir annenin bildiği, bir çocuğunsa bilmediği büyüme hakkındaki bazı şeyleri anlamasını sağlamak istedi sanırım.”

Wil yavaşça başını salladı. Gümüş Nehir'in Kralı onları iblislerden kurtardıktan sonra Amberle'yle paylaştıkları rüyayı düşünüyordu. O rüyada birbirlerini aramışlardı. O çok güzel bir bahçedeydi, o kadar nefes kesiciydi ki ağlamak istemişti. Amberle ise karanlıklar içerisinde ona bağırıyordu fakat Wil cevap vermiyordu. İkisi de bu rüyanın bir kehanet olduğunu anlamamışlardı. İkisi de Gümüş Nehir'in Kralı'nın onların başına geleceklerden anlık bir görüntü verdiğini anlamamıştı.

Druid devam etti. “Ellcrys iyi niyetliydi fakat aşırı gayretliydi. Önsezileriyle, gözeticiliğiyle ve de Amberle'nin benliğini silerek onu korkuttu. Elf kızı, Ellcrys'in sabırsızlandığı geçiş için henüz hazır değildi. Korkup kızarak Arborlon'u terk etti. Ellcrys bunu anlamadı. Amberle'nin geri dönüşünü bekledi durdu. Hastalık iflah olmaz biçimde ilerlediginde ve tohum tamamen şekillendiğinde Seçilmişleri çağırdı.

“Amberle'yi çağırmadı mı?” Wil şimdi çok dikkatle dinliyordu.

“Hayır, çağırmadı. O Amberle'nin kendiliğinden geleceğini düşünüyordu, anlıyor musun? Onu çağırtmak istemedi çünkü daha önce onu çağırttığında, bu onun daha da uzaklaşmasına sebep olmuştu. Amberle'nin onun ölmekte olduğunu öğrenir öğrenmez geleceğinden emindi. Maalesef kalan zaman sandığından daha da azdı. Yasaklara kırılmaya başlamıştı ve o bu kırılmayı onaramıyordu. Birkaç iblis Yasaklama'yı aştı ve Amberle hariç bütün Seçilmişler katledildi. Ben geldiğimde Ellcrys umutsuzdu. Amberle'nin bulunması gerektiğini söyledi, bu yüzden onu aramaya gittim.”

İzelenen acı Vadilinin yüzünü kararttı.

"O zaman Havenstead'deyken Ellcry's'in Amberle'yi hâla Seçilmiş olarak gördüğünü biliyordun."

"Biliyordum."

"Ve Amberle'ye taşıması için tohumu vereceğini de biliyordun."

"Seni daha fazla soru sorma zahmetinden kurtaracağım. Her şeyi biliyordum. Paranor'daki Druid tarihleri bana Ellcry's'in nasıl oluştuğu hakkındaki gerçeği anlattı ve nasıl tekrar oluşabileceği hakkındaki gerçeği."

Kısa bir tereddüt anı oldu. "Bir şeyi anla Vadili. Ben de bu kızı önemsiyordum. Eğer ihmallerimi aldatma olarak değerlendiriyorsan bil ki onu aldatmak gibi bir niyetim yoktu. Fakat Amberle'nin kendisi hakkındaki gerçeği benim aracılığım ile değil, başka yoldan keşfetmesi gerekiyordu. Ben ona takip etmesi için bir yol gösterdim. Ona virajları ve dönüşleri gösteren bir harita vermedim. Bu tür seçimleri gerektiğinde o yapmalıydı. Ne sen ne ben ne de bir başkası onun adına seçim yapma hakkına sahipti. Sadece o bu hakka sahipti."

Wil Ohmsford bakışlarını indirdi. "Belki de öyledir. Ve belki de işin başında senin ona hazırladığın yolun nerede sona erdiğini bilseydi daha iyi olurdu." Yavaşça başını salladı. "Garip. Olan biten her şey hakkındaki bütün gerçeği öğrenmenin yararı olacağını düşünmüştüm. Fakat olmadı. Hiç yardımı olmadı."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Wil tekrar bakışlarının kaldırdı. "Her neyse, olanlar için seni suçlamaya hakkım yok. Sen yapman gerekeni yaptın. Bunu biliyorum. Seçimlerin de gerçekten Amberle'ye ait seçimler olduğunu biliyorum. Biliyorum. Fakat onu böyle kaybetmek... Çok zor..." Yavaşça sustu.

Druid başını salladı. "Üzgünüm, Vadili."

Ayaga kalkarken Wil birden sordu. "Beni niye şimdi uyardın, Allanon? Bunu söylemek için mi?"

Koca adam, kara ve yüzü görünmeksizin doğruldu. "Sana bunu söylemek ve hoşakal demek için, Wil Ohmsford."

Wil başını kaldırıp ona baktı. "Hoşçakal mı?"

"Tekrar buluşuncaya dek, Vadili."

"Fakat... Nereye gidiyorsun?"

Herhangi bir cevap gelmedi. Wil tekrar uykusunun geldiğini hissetti. Druid onu uyandırdığı uykusuna geri yolluyordu. Uykuya inatla direndi. Daha söylenecek şeyler vardı ve bunları söylemek istiyordu. Allanon onu böyle bırakamazdı, yüzünün en ufak bir ifadesinin onu ele vereceğinden korkan bir hırsız gibi cüppeli ve başlığını örterek, geldiği gibi umulmadık bir şekilde gecenin içinde kaybolamazdı.

O an aklından ani bir şüphe geçti. Zorla elini ileriye doğru uzattı ve Druid'in cüppesini yakaladı.

"Allanon."

Küçük yatak odasını sessizlik doldurdu.

"Allanon, bırak yüzünü göreyim."

Bir an için Druid'in onu duymadığını düşündü. Allanon yatağının kenarında, giysisinin gölgelerinin arasında ona bakıp hareketsiz kaldı. Vadili bekledi. Sonra yavaşça Druid'in büyük eli havaya kalktı ve başlığı indirdi.

Wil Ohmsford, "Allanon!" diye fısıldadı.

Druid'in bir zamanlar kömür karası olan saçı ve sakalı gri-liklerle dolmuştu. Allanon yaşlanmıştı!

"Büyü kullanan birinin ödemesi gereken bedel." Allanon'un gülümsemesi hafif ve alaycıydı. "Bu sefer korkarım çok fazla kullandım. Kullanmak istediğimden fazlası çıktı benden." Omzunu silktilti. "Her birimize ayrılmış belli bir hayat var Vadili. Ne çoğu ne azı."

Wil, "Allanon," diye yavaşça bağırdı. "Allanon, üzgünüm. Hemen gitme."

Allanon başlığını kaldırdı ve eli Wil'inkini tutmak için uzandı. "Benim için gitme zamanı geldi. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. İyi uyu, Wil Ohmsford. Benim hakkımda kötü düşünmemeye çalış. İnanıyorum ki Amberle öyle düşünmezdi. Şu konuda rahat ol: Sen bir Şifacısm ve Şifacı hayatı

korunmalıdır. Burada yaptığın da buydu. Elfler için, Batıkarası için. Amberle sana kayıp gibi görünse de onun toprakta her zaman var olacağını hatırla. Ona dokun, o da seninle olacaktır.”

Karanlığa doğru adım attı ve mumun ışığını söndürdü.

Wil uykulu bir şekilde, “Gitme,” dedi.

“Hoşçakal Wil...” Derin ses, sisler içerisinden gelmişti. “Flick’e benimle ilgili olarak haklı olduğunu söyle. Bu hoşuna gidecektir.”

Vadili yavaşça, “Allanon,” diye mırıldandı, sonra da uykuya daldı.

Elessedil malikânesinin loş ışıklı koridorlarında Druid gecenin gölgeleri kadar sessizce ilerledi. Elfitch savaşında çarpışan ve sağ kalan saray muhafızları bu koridorlarda devriye geziyordu. Kolayca çekilmeyecek, zorlu adamlardı. Buna rağmen, Allanon geçerken kenara çekildiler. Druid’in bakışındaki bir şey onlara çekilmeleri gerektiğini söylemişti sanki.

Bir süre sonra elf kralının yatak odasına girdi, kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Mum ışığı, kör bir adamın dokunuşu gibi karanlığın içinden gölgeli köşelere ve saklı kuytu yerlere sızan loş, belli belirsiz bir ışıkla aydınlatıyordu odayı. Pencere-ler kapalı, perdeler çekiliydi ve odayı sessizliğe bürüyorlardı. Odanın uzak köşesindeki geniş, iki kişilik yatakta bandajlara ve çarşafllara sarılmış olarak Eventine yatıyordu. Yanında Ander, yüksek arkalıklı hasır bir sandalyede rahatça uyuyordu.

Allanon sessizce öne doğru geldi ve yatağın ayak ucunda durdu. Cildi kâğıt rengindeki yaşlı kral kesik kesik ve yavaşça nefes alarak uyuyordu. Ölümü yakındı. Druid, bir çağın bitişi, diye düşündü. Şimdi hepsi gitmiş olacak, hepsi. Karabüyücü Lord’la çarpışan herkes, ele geçirilmesi zor olan Shannara’nın Kılıcı macerasında yardımcı geçen herkes. Ohmsfordlar, Shea ve Flick hariç herkes.

Dudaklarından bir tebessüm, alayı bir gülümseyiş geçti. Ve tabii kendisi. O da hâlâ hayattaydı. O her zaman oradaydı.

Çarşıların altında Eventine hareket etti. Allanon kendi kendine, işte şimdi, dedi. O gece ilk kez, katı yüzünde bir keder ifadesi belirdi.

Sessizce odanın arkasındaki gizleyen gölgelerin içerisine geri çekildi.

Ander Elessedil irkilerek uyandı. Uykulu gözleri boş yatak odasında olmayan hayaletleri aradı ihtiyatla. Korkutucu bir yalnızlık duygusu onu sardı. Orada olması gereken birçok kişi yoktu: Arion, Pindanon, Crispin, Ehlron Tay, Kerrin. Hepsi ölmüştü.

Tekrar hasır sandalyeye yaslandı. Yorgunluk onu eklemlerinin ve kaslarının ağrısı dışında hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşturmuştu. Acaba ne kadar uyumuştur? Bilmiyordu. Gael yakında döner, yiyecek, içecek bir şeyler getirirdi ve bu nöbeti birlikte tutar, yaralı krala bakarlardı. Bekleyerek.

Anılara daldı, babasının ve yaşadıklarının hatıraları, geçmişin hayali görüntüleri, bir daha geri gelmeyecek zamanların, yerlerin ve olayların görüntüleri. Acısıyla tatlısıyla, hem paylaşılan mutluluğu hem de gelip geçici olduğunu hatırlatıyorlardı. Yine de anıların onu bu gece rahat bırakmasını tercih ederdi.

Birden babasını ve Amberle'yi, onların birbirlerine karşı hissettiği özel şefkati, kaybedilip tekrar bulunmuş olan o yakınlığı düşündü. Şimdi yok olmuştu, hem de hepsi. Şimdi bile Amberle'nin geçirdiği değişimi anlamak çok güçtü. Kendisine sürekli bunun gerçek olduğunu, hayal olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Hâlâ küçük Kanatlı Binici Perk'i, çocuğun yüzü dehşet ve korku içinde, şüphe götürmez bir kararlılık ve korkuyla kendisine tanık olduklarını anlatırken görebiliyordu.

Kafası geriye yaslandı ve gözlerini kapattı. Gerçeği henüz çok az kişi biliyordu. Hâlâ bunun böyle kalması ya da kalması gerektiği konusunda kararsızdı.

"Ander..."

Fırlayarak ayağa kalktı ve babasının etkileyici mavi gözleri onunkilerle buluştu. O kadar şaşırmıştı ki bir an için yaşlı adama bakakaldı.

“Ander... Neler oldu?”

Elf kralının sesi sessizlikte ince, sert bir fısıltıydı. Ander çabucak onun yanına diz çöktü.

“Bitti,” diye yavaşça cevap verdi. “Kazandık. İblisler bir kez daha Yasaklama içine hapsedildi. Ellerys...”

Bitiremedi. Kelimeleri bulamadı. Babasının eli onun elini bulmak için örtülerin altından çıktı.

“Amberle?”

Ander derin bir nefes aldı, gözlerinde yaşlar vardı. Kendisini babasının bakışıyla karşılaşmaya zorladı.

“Güvende,” diye fısıldadı. “Şimdi dinleniyor.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir tebessümün izi babasının yüzünden kayarak geçti.

Sonra gözleri kapandı. Bir an sonra ölmüştü.

Allanon öne çıkmadan gölgeler içinde birkaç dakika daha durdu.

“Ander,” diye yavaşça seslendi.

Elf prensi babasının elini bırakarak kalktı. “O gitti, Allanon.”

“Ve sen kralısın. Onun olmanı istediği kral ol.”

Ander döndü, gözleri araştırıyordu. “Biliyor muydun, Allanon? Baen Kanyonu’ndan beri sık sık merak ediyorum. Benim kral olmam için mi oldu bütün bunlar?”

Druid’in yüz hatları bir an için onu kuşatıyormuş gibi göründü ve kara yüzü ifadesini kaybetti. “Yaşananların olmasını engelleyemezdim, elf prensi,” diye yavaşça cevap verdi. “Sadece olacak şeyler için seni hazırlamaya çalışabilirdim.”

“O halde biliyordun?”

Allanon başını salladı. “Biliyordum. Ben bir Druid'im.”

Ander derin bir nefes aldı. “Yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışacağım, Allanon.”

“O zaman iyi yapacaksın, Ander Elessedil.”

Elf prensinin ölü krala doğru gidişini, babasını uyuyan bir çocuğu örter gibi örtüşünü, sonra da yatağın kenarında bir kez daha diz çöküşünü seyretti.

Allanon döndü ve sessizce odadan, malikânenen, şehirden ve topraklardan çıktı. Kimse onun gidişini görmedi.

Wil Ohmsford hafifçe sarsılıp uyandırıldığında tan vaktiydi. Gümüş-gri ışık perdeli pencereden, solan karanlığı kovalamak için sızıyordu. Gözlerini yavaşça kırptırarak açtı ve kendini Perk’e bakarken buldu.

“Wil?” Küçük Kanatlı Binici’nin yüzü ciddiyet maskesi takınmıştı.

“Merhaba Perk.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Biraz daha iyi sanırım.”

“Bu iyi.” Perk çabucak gülümsemeye çalıştı. “Gerçekten endişelenmişim.”

Wil de ona gülümsedi. “Ben de.”

Perk yatağın kenarına oturdu. “Seni uyandırdığım için üzgünüm fakat hoşçakal demeden ayrılmak istemedim.”

“Gidiyor musun?”

Genç başını salladı. “Geçen gece gitmeliydim fakat Genewen’i dinlendirmem gerekiyordu. O uzun uçuştan sonra hayli yorgun düştü. Şimdi gitmem lazım. İki gün önce Filo Barınağı’na dönmüş olmalıydım. Muhtemelen beni arıyorlardır.” Duraksadı. “Fakat neler olduğunu anlattığımda anlayacaklardır. Kızmayacaklardır.”

“Umarım kızmazlar. Bunu istemem doğrusu.”

“Dayn Amcam da onlara anlatacağını söyledi. Dayn Amcamın burada olduğunu biliyor muydun, Wil? Büyükbabam yollamış onu. Dayn Amcam benim gerçek bir Kanatlı Binici gibi davrandığımı söyledi. Genewen’in ve benim yaptıklarımın çok önemli olduğunu söyledi.”

Wil hafifçe yastıklara dayanarak doğruldu. "Öyleydi Perk. Çok önemliydi."

"Sizi öyle bırakamazdım. Bana ihtiyacınız olabileceğini biliyordum."

"Sana çok ihtiyacımız vardı."

"Ve sözüne bir kereligine uymadığım için büyükbabamın kızacağını zannetmiyorum."

"Önemseyeceğini zannetmiyorum."

Perk bakışlarını indirdi. "Wil, Amberle Hanım için üzgünüm. Gerçekten."

Wil yavaşça başını salladı. "Biliyorum Perk."

"O gerçekten büyülüydü, değil mi? O büyülüydü ve de büyü onu ağaca dönüştürdü." Çabucak yukarıya baktı. "İstedigi buydu değil mi? İblislerin yok olması için bir ağaca dönüşmek? Olması gereken buydu değil mi?"

Vadili zorlukla yutkundu. "Evet."

Perk yavaşça, "Gerçekten çok korktum, biliyor musun?" dedi. "Gerçekten bu olmalı mıydı, olmamalı mıydı emin degildim. O kadar aniydi ki. Öncesinde bana bunun hakkında hiçbir şey söylemedi, bu yüzden gerçekleştiğinde beni çok korkuttu."

"Seni korkutmak istediğini zannetmiyorum."

"Hayır, ben de zannetmiyorum."

"Sadece açıklamak için yeterli zamanı yoktu."

Perk omuzlarını silkti. "Ah, bunu biliyorum. Sadece çok ani oldu."

Bir an için sessiz kaldılar ve sonra küçük Kanatlı Binici kalktı. "Sadece hoşçakal demek istedim, Wil. Bir gün beni ziyarete gelir misin? Ya da ben seni görmeye gelirim fakat bu ben büyümeden önce olamaz. Ailem Batıkarası'nın dışına uçmama izin vermez."

"Seni ziyaret etmeye geleceğim," diye söz verdi Wil. "Yakında."

Perk yarım yamalak el sallayarak kapıya doğru yürüdü. Eli kapının kolundayken bir an durakladı ve tekrar Vadiliye baktı.

“Onu gerçekten sevdim Wil, hem de çok.”

“Onu ben de sevdim, Perk.”

Küçük Kanatlı binci hafıfe gülümsedi ve kapıdan çıkıp kayboldu.

BÖLÜM 54

Sonrasında, elflerin yanında yer almak için Arborlon'a gelen herkes kendi yurduna döndü. İkisi hariç herkes.

İlk olarak Kanatlı Biniciler gitti. Ander Elessedil'in, kara elflerinin kralı olarak hüküm sürmeye başladığı ilk gün, şafak vakti gittiler. Birlikte kuzeye uçan beş kişiden geriye kalan üçü ve Perk denilen çocuk. Sessizce gittiler. Genç kral dışında kimseye tek söz söylemeden, güneş doğu ormanlarını tamamen aydınlatmadan önce, altın renkli Roklarıyla, şafağın ilk ışıkları gibi yok olan geceyi kovalayarak gittiler.

Gün ortasında kaya trolleri ayrıldı. Başlarında Amantar vardı. Geldiklerindeki gibi vahşi ve gururlu, silahlarını, yol kenarlarında ve ağaçlıklar boyunca, onların geçişini tezahüratlarla kutlamak için toplanan elf halkını selamlayacak tarzda kaldırarak gittiler. Bin yıldan beri ilk kez, troller ve elfler iki düşman gibi değil dostça ayrıldılar.

Cüceler birkaç gün daha kaldılar, elflere engin mühendislik bilgilerini sunarak yıkılan Elfitch'in inşasının planlanmasında yardım ettiler. En zor iş, yeniden inşa etmektir, çünkü sadece yıkılan beşinci rampayı yenilemek yetmiyor, aynı zamanda ayakta kalan yerlerin de desteklenmesi gerekiyordu. Cesur Browork'un hoşlandığı türde bir mücadeleiydi. Hâlâ çalışabilen istihkâmcıların yardımıyla, elflere işin en iyi şekilde başarılabilmesi için gerekli olan aşamaların planını çıkardı. Sonunda Ander'den ve elf halkından ayrıldığında bir başka cüce

istihkâm grubunun, kendisinininkinden daha iyi durumda olan bir grubun gereken yardımı sağlamak için derhal gönderileceği sözünü verdi.

“Cücelere güvenebileceğimiz, biliyoruz.” Ayrılırken Ander, Browork’un sert elini kavradı.

“Her zaman için.” Aksi cuce başıyla onayladı. “Bunu, size ihtiyacımız olduğunda hatırlamaya çalış.”

Sonunda Callahorn’un adamlarının, Elfitçli’i tutmak için verilen amansız savaştan kurtulan bir avuç Serbest Ordu askeri ve eski muhafız birliği için ayrılma vakti geldi. İlkinden bir düzine bile kalmamıştı ve bunlardan altısı da tekrar savaşamayacak durumdaydı. Serbest Ordu adeta ortadan silinmiş, askerlerinin bedenleri Arborlon ve Kırilmahattu yolları arasında dağılmıştı. Uzun, yüzü yaralı Stee Jans adındaki sınır gözcüsü birçoklarının tersine hayatta kalmıştı.

İblis sürülerini yenmelerinden sonraki altıncı günün şafağında, büyük mavi atına binerek elf kralının Carolan sınırında durduğu ve cüce istihkâmcıların hazırladığı planları mühendisleriyle gözden geçirdiği yere, Ander Elessedil’e geldi. Ander aceleyle özür dileyerek Serbest Ordu kumandanının atından inip beklediği noktaya yürüdü. Ander koca adamın verdiği saygı selamını görmezden gelerek elini yakaladı ve sıkıca tuttu.

“Hâlâ iyisin değil mi, kumandan?” diye gulumseyerek onu selamladı.

Stee Jans, “Hayli iyiyim, lordum,” diyerek gülümsedi. “Size teşekkür etmeye ve hoşçakal demeye geldim. Lejyon Callahorn’a dönüyor.”

Ander yavaşça başını salladı. “Teşekkür etmesi gereken sen değilsin. Benim ve elf halkının teşekkür etmesi gerek. Kimse bize ve bu topraklara Serbest Ordu’nun askerlerinden daha fazlasını vermedi. Ve sen Stee Jans... Biz sensiz ne yaptık?”

Sınır gözcüsü konuşmadan önce bir an için sessiz kaldı. “Lordum, sanırım halkınızda ve toprağınızda uğruna savaşmaya değer bir şeyler bulduk. Ne yaptıysak kendi irademizle yaptık. Ve siz bu savaşı kaybetmediniz. Önemli olan bu.”

“Siz bize yardım ederken kaybetmek mümkün mü?” Ander tekrar onun elini kavradı. Durakladı. “Şimdi ne yapacaksın?”

Stee Jans omuzlarını silkti. “Serbest Ordu artık yok. Belki tekrar oluştururlar. Belki de oluşturmazlar. Eğer oluşturmazlarsa belki de yeni bir Lejyon kumandası olur. Her durumda bir kumandanlık isteyeceğim.”

Ander yavaşça başım salladı. “Benden iste Stee Jans. Sadece iste, kumanda senindir. Benimle olmandan gurur duyarım. Ve elf halkı da gurur duyar. Sen bizden birisin. Bunu düşünecek misin?”

Sınır gözcüsü gülümsedi, döndü ve tekrar eyerin üzerine atladı. “Şimdiden düşünüyorum, Kral Ander Elessedil.” Zarifçe selamladı. “Tekrar karşılaşana kadar lordum. Size ve elflere esenlikler dilerim.”

Büyük atın dizginlerini çekince gri pelerin uçtu ve Carolan’ın doğusuna doğru sürdü. Ander onun gidişini seyretti, arkasından el salladı. Tekrar görüşünceye kadar sınır gözcüsü, diye sözcüklere dökmeden cevap verdi.

Böylece evlerine döndüler. Elfleri desteklemek için Arborlon’a gelen herkes, bütün yiğit insanlar gitti. İkisi hariç hepsi.

Bunlardan biri Vadili Wil Ohmsford’du.

Öğlen yaklaştığında, gün ışığı Carolan’ı sıcaklık veren bir battaniye gibi sarmış, ona puslu bir parlaklık vermişti. Wil Ohmsford, Yaşam Bahçeleri’ne giden kapılara yaklaşmıştı. Vadili çakıl taşlı yolda, ölçülü ve eşit adımlara ilerliyordu ve yürüyüşünde tereddütten eser yoktu. Sonunda kapıların önünde durduğunda, daha ileri gidip gidemeyeceğinden emin olamadı.

Buraya kadar gelebilmesi bir hafta sürmüştü. Bahçelerdeki çöküşünü takip eden ilk üç günü Elessedil malikânesindeki odasında, çoğunlukla uyuyarak geçirmişti. Sonraki iki günü de, eski evi çevreleyen toprakların yalnızlığı içerisinde, Amberle’nin gidip gelen hatıralarının içinde yarattığı duygu

karmaşasıyla boğuşarak geçmişti. Son iki günse şu an yaptığı şeyi yapmamaya çalışarak geçmişti.

Bahçelerin girişinde uzunca bir süre durdu. Yukarıya, gümüş kıvrımlı kemere ve içindeki fildişine, sarmaşık kaplı duvarlara, çamlara ve içeriye doğru uzanan çitlere baktı. Şehrin insanları gelip geçerken, önünde durduğu kapılardan girip çıkarken, kafalar soru sorarcasına ona döndü. Onlar da Wil'i oraya getiren sebepten ötürü oradaydılar ve onu görünce, kendilerinden biraz daha fazla dehşet içinde ve çekingen olup olmadığını merak ediyorlardı. Kara Nöbet'in askerleri dimdik ve her iki tarafta ayrılmış olarak duruyorlardı. Gözleri Vadilinin hareketsiz figürünü seyretmek için bir an oynuyor, sonra da bakışlarını çabucak ondan kaçırıyorlardı. Wil Ohmsford hâlâ ilerlememişti.

Yine de içeri girmesi gerektiğini biliyordu. Bunu çok düşünmüştü. Onu bir kez daha görmeliydi. Son bir kez. Bunu yapmadan huzura kavuşamazdı.

Kendisini, farkına bile varmadan kapılardan geçmiş, onu ağaca götürecek olan yolun kıvrımını takip ederken buldu.

İlerledikçe garip bir şekilde rahatladığını hissetti. Ona gitme kararını vermekle sadece gerekli olan bir şeyi yapmıyor, aynı zamanda doğru olanı da yapıyordu sanki. Son birkaç haftayı atlatabilmesini sağlayan o kararlılığın bir kısmı tekrar geri dönmüştü. Elf kızını kaybettiğinde, onunla ilgili görevinde başarısız olduğuna tamamen inandığında ondan akıp gitmiş olan kararlılık. Şimdi o duyguyu daha iyi anladığını düşündü. Kendi sınırlamalarını tecrübe ederek hissettiği şey pek de bir başarısızlık duygusu değildi. Flick Amca bir keresinde ona, yapmayı istediğin her şeyi yapamayabilirsin, demişti. Ve bu yüzden Amberle'yi iblislerden kurtarmayı başarırken, onu Ellcrys'e dönüşmekten kurtaramamıştı. Aslında onu bundan kurtarmanın elinden gelebilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bu sadece kızın gücü dahilindeydi. Ona söylemiş olduğu gibi kendi seçimiydi. Allanon'un da söylediği gibi. Hiçbir kızgın-

lık, keder veya pişmanlık duygusu bunu değiştiremez, ihtiyacı duyduğu huzuru getiremezdi. Olanlara bir başka yolla alışmıyordu. Bu yolu da artık bildiğini düşünüyordu. Ona yaptığı bu zivaret ilk aşamaydı.

Derken uzun, yeşil yapraklı bir ağaç dizisi içindeki aralıktan geçti ve işte o karşısındaydı. Ellcrys öğlen vakti mavi, açık gökyüzüne doğru yükseliyor, uzun, gümüş gövdesi ve kızıl yaprakları altın güneş ışığında parıltıyordu. Öylesine muhteşem bir güzelliği ki onu gördüğü an gözleri yaşlarla doldu.

“Amberle...” diye fısıldadı.

Ağacın üzerinde bulunduğu küçük tepenin eteğinde şehirden gelen elf aileleri toplaşmışlar, gözlerini ağaca dikmişler, seslerini alçaltıp susmuşlardı. Wil Ohmsford tereddüt etti, daha sonra onlara katılmak için hareketlendi.

Bir anne küçük bir kıza, “Görüyorsun, hastalık gitti,” diyordu. “O yine iyi.”

Vadili sessizce, ve onun toprağı, halkı güvende, diye ilave etti. Amberle sayesinde. O kendisini her ikisi için kurban ettiği için. Yukarıya, ağaca bakarak derin bir nefes aldı. Bu Amberle’nin yapmak istediğı bir şeydi, yapması gereken bir şeydi. Sadece gerekli olduğu için değil, sonunda bunun kendi varlık nedeni olduğuna inandığı için. Onun hayatına hükmeden elf ahlakı, topraktan alınan bir şey toprağı geri verilmelidir, inancı onun hayatını yönlendirmişti. Arborlon’dan uzaklaşırken bile inancını unutmadı. Bu onun Havensteadli çocuklarla olan çalışmalarına da yansımıştı. Onunla birlikte kaderinde ne olduğunu keşfetmek için dönmesinin önemli bir sebebi de buydu.

Topraktan alınan bir şey toprağı geri verilmelidir.

Sonunda her şeyi geri verdi.

Hüzünle gülümsedi. Fakat Amberle her şeyi kaybetmemişti. Ellcrys’e dönüşerek bütün dünyayı kazanmıştı.

Küçük kız, “O, iblisleri bizden uzak tutacak mı anne?” diye soruyordu.

Annesi, "Uzakta, bizden çok uzakta," diye gülümsedi.

"Bizi her zaman koruyacak mı?"

"Evet, bizi her zaman koruyacak."

Küçük kızın gözleri annesinin yüzünden ağaca çevrildi. "O çok güzel." Küçük sesi hayranlıkla doluydu.

Amberle.

Wil ona bir an daha baktı, sonra döndü ve yavaşça yürüyerek bahçelerden çıktı.

Tam giriş kapılarından çıkmıştı ki Eretria'yı fark etti. Şehirden gelen yolun bir kenarında duruyor, kara gözleri onunkileri arıyordu. Parlak, gezgin ipekleri gitmiş, yerini sıradan elf kıyafeti almıştı. Yine de Eretria'ya dair hiçbir şey sıradan olamazdı. Şimdi de Wil'in onu ilk gördüğü andaki kadar şaşırtıcı bir güzelliğe sahipti. Uzun, siyah saçları omuzlarına doğru kıvrılırken güneş ışığında parlıyordu. Wil'i görünce o baş döndürücü gülüşü esmer yüzüne yayıldı.

Wil karşılık olarak yüzünde minik bir tebessümle, selamlamak için sessizce yanına gitti.

Kız alçak sesle, "Yine tek parçasın," dedi.

Başını sallayarak doğruladı. "Bundan istediğin kadar pay çıkarabilirsin. Yeniden eskisi gibi olmamı sağlayan sensin."

Kızın yüzüne bu iltifatla geniş bir gülümseme yayıldı. Geçen hafta boyunca her gün onun yanına gelmiş, yaralarını sarmış, onu beslemiş, ihtiyacı olduğunu hissettiğinde ona dostluk, yalnızlık istediğini gördüğünde huzur vermişti. İyileşmesi, hem fiziksel hem duygusal olarak iyileşmesi, tamamen kızın çabasıyla olmuştu.

"Bana dışarı çıktığın söylendi," dedi kız bahçelere şöyle bir göz atarken. "Nereye gittiğini bilmek için fazla hayal gücüne gerek yok. Böylece ben de seni takip edip beklemeyi düşündüm." Çekici bir gülümsemeyle ona baktı. "Sonunda bütün hayaletler huzura erdi mi, Şifacı?"

Wil kızın gözlerindeki kaygıyı gördü. Amberle'yi kavbet-

menin kendisine neler yaşattığını herkesten daha iyi anlıyordu. İyileşmeye çalıştığı süre içinde birlikte oldukları her an bunun hakkında konuşmuşlardı. Hayaletler. Kız onlara öyle diyordu. Wil'i çevrelemiş olan bütün amaçsız suçluluk duygularıydı bunlar.

"Sanırım artık huzura kavuştular," diye yanıtladı. "Buraya gelmenin faydası oldu ve kısa bir zaman içinde belki de..."

Söyleyeceklerinden vazgeçti, omzunu silkip gülümsedi. "Amberle, toprağa kendisine verdiği yaşamdan ötürü borçlu olduğuna inanırdı. Bir keresinde bana bu inancının, taşıdığı elf kanının bir parçası olduğunu söylemişti. Sanırım bu inancın benim de bir parçam olduğunu ima ediyordu. Gördüğün gibi, o beni her zaman bir koruyucudan çok bir Şifacı gibi görmüştü. Benim olmam gereken şey bu. Bir Şifacı toprağa, ona bakan insanlara gösterdiği özen aracılığıyla bir şey verir. Bu da benim hediyem olacak, Eretria."

Kız ciddiyetle başını salladı. "Yani Storlock'a geri dönüyorsunuz?"

"Önce eve, Gölge Vadi'ye, daha sonra da Storlock'a."

"Yakında mı?"

"Sanırım. Sanırım şimdi gitmeliyim." Boğazını sıkıntıyla temizledi. "Allanon'un siyah atı, Artaq'ı bana bıraktığını biliyor muydun? Bir hediye. Sanırım Amberle'nin kaybını unutmama yardım edeceğini düşündü."

Kızın esmer yüzü uzaklara çevrildi. "Sanırım öyle. Artık geri dönebilir miyiz?"

Wil'in cevabını beklemeden patika boyunca bıraktığı izleri takip ederek yürümeye başladı. Wil bir an tereddütle duraksadı, daha sonra aceleyle kıza yetişti. Birlikte sessizlik içinde yürüdüler.

"Elftaşlarım elinde tutmaya mı karar verdin?" diye sordu kız birkaç dakika sonra.

Bir keresinde, kederinin en yoğun olduğu bir anda, onları elinden çıkarmayı tasarladığını söylemişti kıza. Elf büyüğü ona

bir şey yapmıştı, biliyordu. Nasıl olduğunu henüz tam olarak bilmese de büyü Allanon'u nasıl yaşlandırdıysa kendisini de etkilemişti. Bu büyük güç onu hâlâ korkutuyordu. Gene de bu gücün sorumluluğu ona aitti. Herhangi birisine öylece emanet edemezdi.

"Onları saklayacağım," diye cevap verdi. "Ama onları bir daha asla kullanmayacağım. Asla."

"Evet," dedi kız yavaşça. "O taşlar bir Şifacı'mn işine yaramaz zaten."

Bahçe duvarının yanından geçip Arborlon'a giden patika-ya yöneldiler. İkisi de konuşmuyordu. Wil ikisini birbirinden ayıran uzaklığı, kızın, erkeğin kendisini bir kez daha terk edeceğinden emin olmasından dolayı büyüyen uçurumu hissedebiliyordu. Elbette kendisiyle gelmek istiyordu. Hep istemişti. Ama sormayacaktı. Bu sefer değil, tekrar değil. Gururu buna izin vermezdi. Durumu iyice düşündü.

"Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu kıza bir süre sonra.

Kız umursamazca omuzlarını silktilti. "Bilmiyorum, Callahorn'a belki de. Bu gezgin kıızı nereyi seçerse oraya gidebilir ve ne olmak isterse olabilir." Bir an durakladı. "Belki seni görmeye gelirim. Birisinin seninle ilgilenmesine çok ihtiyacın var gibi gözüküyor."

İşte bu kadardı. Basitçe, neredeyse şaka gibi söylemişti ama niyetinden en ufak bir şüphesi yoktu. Sen bana göresin, Wil Ohmsford. Bunu o gece Tirfing'de söylemişti. Şimdi yine söylüyordu. Kızın esmer yüzüne baktı ve hızla onun kendisi için yaptıklarını düşündü. Kendisi için omuzladığı riskleri düşündü. Eğer şimdi onu terk ederse, kızın hiç kimsesi olmayacaktı. Ne bir evi ne ailesi ne de etrafında insanlar. Daha önce, kız onunla gelmek istediğinde, onu reddetmek için bir sebebi vardı. Ya şimdi sebebi neydi?

"Sadece bir fikirdi," diye ekledi kız konuyu cabucak değiştirmek için.

"Hoş bir fikir," dedi yavaşça. "Düşünüyordum da belki bu sefer benimle gelmek istersin."

Kelimeler ağızından düşünmeksizin çıkmıştı. Uzun, upuzun bir sessizlik oldu ve yolda yürümeye devam ettiler. Birbirlerine bakıyorlardı, hiçbir şey söylenmemiş gibiydi.

Sonunda, "Belki de isterim," diye cevap verdi kız. "Eğer kastettiğin gerçekten buysa."

"Evet, bu."

Kızın gülümseyişini gördü. O muhteşem, baş döndürücü gülümseme. Kız durdu ve ona döndü.

"Wil Ohmsford, senin sonunda tekrar kendine geldiğini görmek iç rahatlatıcı gerçekten."

Kızın elleri onununkine kavuştu ve sıkıca tuttu.

Carolan'dan şehre doğru hareket eden, akli da hâlâ Elfitch'in yeniden inşası düşünceleriyle dolu olan Ander Elessedil, Vadili ve gezgin kızını Yaşam Bahçeleri'nden dönerlerken gördü. Atın dizginlerini bir an tutarak henüz evlerine dönmemiş olan ikiliyi seyretti, onların durduğunu ve kızın Vadilinin elini tuttuğunu gördü.

Atını oradan uzaklaştırırken bir tebessüm yavaşça yüzünü kapladı. Şimdi Wil Ohmsford da evine dönecek gibi görünüyordu. Ama tek başına değil.